C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Ludlum_Robert-Strazci_apokalypsy.PDB

PDB Name: Ludlum_Robert-Strazci_apokalyps
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Ludlum

THE APOCALYPSE WATCH

PROLOG

V alpském průsmyku vysoko v rakouském Hausrucku hustě chumelilo a foukal ledový severák. V údolí pod ním však už rašily krokusy a narcisy a o slovo se hlásilo jaro. Průsmyk nebyl hraničním bodem, ani žádnou dopravní spojnicí mezi horskými pásmy. Vlastně se nenacházel na žádné veřejně dostupné mapě. Nad zhruba dvacet metrů širokou roklí nad divokou řekou Salzach, která se hnala o sto metrů níže, se klenul masivní most široký stěží pro jedno vozidlo. Když člověk přešel most a prošel bludištěm tří soutěsek, dorazil k ukryté cestě vysekané v horském lese. Strmá a klikatá silnička sestupovala do více než dva kilometry vzdáleného zapadlého údolí, kde bylo mnohem tepleji a rostly zde krokusy a narcisy. Rovinka byla poseta zelenými loukami, ještě zelenějšími stromy a také řadou malých budov se střechami zamaskovanými nátěrem v barvě země. Působily jako součást horského terénu a z oblohy je nebylo vidět. Bylo to ústředí organizace Die Bruderschaft der Wacht, Bratrstva bdělých, strůjců německé Čtvrté říše.
Po mostě kráčeli dva lidé. Měli na sobě zimní bundy, kožešinové čepice a teplé pohorky. Oba odvraceli tvář, aby se chránili před nárazy větru a bičujícího sněhu. Když vratkým krokem přešli na druhou stranu, člověk vepředu promluvil. „Po takovém mostě bych nechtěl chodit moc často," řekl Američan. Oprášil si

oblečení od sněhu a sundal si rukavice, aby si mohl promnout tváře.
„Na zpáteční cestě si to bohužel budete muset zopakovat, Herr Lassiter," připomněl mu postarší Němec a široce se usmál. Stál pod stromem a také se snažil zbavit své oblečení sněhu. „Ale nebojte se, mein Herr. Ani se nenadějete a budete v teple, uprostřed květin. V téhle nadmořské výšce je ještě zima, ale dole už začalo jaro... Pojďte, máme tady odvoz. Držte se za mnou!"
Z dálky k nim dolehl řev motoru. Oba muži rychle prokličkovali mezi stromy na malou mýtinu, kde stál vůz podobný džípu, avšak mnohem větší a těžší. Měl ohromné pneumatiky z velice tlusté gumy s hlubokým vzorkem.
„To je ale bourák," vydechl Američan.
„Měl byste být hrdý, je amerikanisch! Vyrobili nám ho na objednávku ve vašem státě Michigan."
„A co Mercedes?"
„To by bylo příliš nápadné a nebezpečné," odvětil Němec. „Když chcete vybudovat tajnou pevnost ve vlastní zemi, nemůžete používat věci z vlastních zdrojů. Za chvíli uvidíte výsledek společného snažení mnoha národů - tedy jejich chamtivých obchodníků, kteří s vidinou ohromných zisků rádi zatají své zákazníky. Samozřejmě, že když zboží dorazí na místo, ze zisku se stává něco jako ostře nabitá pistole. Dodávky musí pokračovat, i když už třeba jde o trochu speciálnější zboží. Takhle to dneska ve světě chodí."
„Na to spoléhám," prohodil s úsměvem Lassiter a sundal si kožešinovou čepici ze zpocené hlavy. Měřil necelých sto osmdesát centimetrů a byl ve středních letech, což dokazovaly prameny stříbřitých vlasů na spáncích, stejně jako vějířky vrásek kolem hluboko posazených očí. Měl úzkou tvář s ostrými rysy. Lassiter zamířil k autu, šel několik kroků za Němcem. Jeho průvodce ani řidič ohromného vozu si však nevšimli, že opakovaně sahá do kapsy a nenápadně rozhazuje do zasněžené trávy kovové broky. Značil si cestu už celou hodinu, od té doby co vystoupili z nákladního auta na alpské silničce mezi dvěma horskými vesnicemi. Všechny broky byly ozářené, a daly se tedy snadno vystopovat pomocí ručních snímačů. Na místě, kde nákladní vůz zastavil, odepnul z pásku elektronický transpondér. Pak předstíral pád a zasunul přístroj mezi kameny. Stopa byla nyní zřetelná a lidé, kteří po ní půjdou, zachytí v tomto místě silný signál, který se ohlásí pronikavým ostrým pípáním.
Člověk jménem Lassiter měl totiž vysoce rizikové povolání. Byl to supertajný agent americké výzvědné služby, který ovládal několik jazyků a ve skutečnosti se jmenoval Harry Latham. V nejposvátnějších komnatách CIA mu přezdívali Žihadlo.
Cesta do údolí Lathama ohromila. Pár kopců už zdolal se svým otcem a mladším bratrem, ale to byly malé fádní pahorky Nové Anglie, které se s Alpami nedaly srovnat. Jak postupně sjížděli čím dál níž, pozoroval Latham zřetelnou změnu - jiné barvy, různé nové vůně, teplejší větřík. Seděl sám na zadním sedadle velkého otevřeného nákladního auta a během cesty postupně vysypal z kapsy všechny broky. Připravil se tak na důkladnou prohlídku, kterou očekával. Cítil radostné vzrušení. Léta zkušeností ho naučila držet své emoce na uzdě, přesto teď doslova hořel nedočkavostí. Nadešel toužebně očekávaný okamžik! Konečně to našel! Když však dorazili do údolí, Harry Latham zjistil, že skutečnost výrazně předčí jeho očekávání.
V údolí o rozloze zhruba pěti čtverečných kilometrů se nacházela znamenitě zamaskovaná vojenská základna. Střechy různých přízemních budov byly natřené barvami, díky nimž splývaly s okolím. Velké části luk byly zastřešené pět metrů vysokým mřížovím z provazů, otevřené prostory mezi lany a tyčemi pokrývala průsvitná zelená síťovina. Byly to chodby vedoucí z jedné části základny do druhé. Těmito skrytými „uličkami" spěchaly šedé motocykly s postranními vozíky, jejichž řidiči i spolujezdci na sobě měli uniformy. Všude kolem viděl Latham skupiny mužů a žen, kteří procházeli výcvikem -nejen tělesným, ale zřejmě také duševním. Studenti seděli v řadách před tabulemi a sledovali výklad přednášejících. Ti, kteří právě cvičili gymnastiku a boj muže proti muži, byli oblečení velice spoře. Měli na sobě trenýrky a tílka, zatímco posluchači přednášek byli v zelených pracovních uniformách. Harryho Lathama zarážel hlavně pocit neustálého pohybu. Ruch v údolí působil až děsivě. Právě takové však bylo Bratrstvo a on se ocitl v jeho lůně.
„Je to velkolepé, nicht wahr, Herr Lassiter?" vykřikl starší Němec vedle řidiče, když dojeli na spodní silnici a zamířili do chodby z provazů a sítí.

„Unglaublich," přitakal Američan. „Phantastisch!"
„Zapomněl jsem, že mluvíte plynně naším jazykem."
„Svým srdcem patřím sem. Odjakživa."
„Naturlich, denn wir sind im Recht."
„Mehr als das, wir sind die Wahrheit. Hitler vyřkl pravdu všech pravd."
„Ano, ano, ovšem," řekl Němec a pousmál se na Alexandera Lassitera, vlastním jménem Harryho Lathama ze Stockbridge ve státě Massachusetts. „Půjdeme přímo k Oberbefehlshaber. Náš Kommandant už se vás nemůže dočkat."
Dvaatřicet měsíců vyčerpávající mravenčí práce se teď konečně zúročí, pomyslel si Latham. Uzavřou se téměř tři roky života pod cizí totožností. Nepřetržité úmorné cestování po Evropě a Středním východě, načasované s přesností na hodiny a dokonce na minuty, aby byl na příslušných místech ve stanovenou dobu a měl na to svědky ochotné přísahat, že ho opravdu viděli. Jeho pracovní náplň tvořily splašky světa - obchodníci se zbraněmi bez svědomí, jejichž pohádkové zisky byly vykoupeny mořem krve, drogoví baroni, zabíjející a mrzačící generace dětí na celém světě, zkompromitovaní politici, kteří obcházeli a podrývali zákony ku prospěchu manipulátorů -
a s tím vším teď měl být konec. Už žádné praní neuvěřitelných balíků špinavých peněz přes švýcarská konta, žádná tajná čísla a spektrografické podpisy, které neodmyslitelně patřily k vražedným hrám mezinárodního terorismu. Harry Latham se konečně probudí z hrůzného snu.
„Jsme tady, Herr Lassiter," řekl Lathamův německý průvodce, když terénní vůz zastavil pod zelenou síťovou střechou u dveří budovy připomínající kasárna. „Tady je o hodně tepleji a příjemněji, nicht wahr?"
„To máte pravdu," odvětil důstojník tajné služby a seskočil ze zadního sedadla. „V tomhle oblečení se už potím."
„Zimní svršky si svlékneme vevnitř. Ty vaše vám před návratem dáme vysušit."
„To by bylo fajn. Do večera musím být zpátky v Mnichově."
„Ano, to jsme pochopili. Pojďme ke Kommandantovi." Když se dvojice mužů přiblížila k masivním černým dveřím ze dřeva, které měly ve středu vypálený zářivě červený hákový kříž, vzduch prořízl svištivý zvuk. Nad průsvitnou zelenou síťovinou spatřili velká bílá křídla kluzáku, jenž se v kruzích snášel do údolí. „Další překvapení, Herr Lassiter? Pouštějí ho z mateřského letadla ve výšce asi čtyř set metrů. Naturlich, pilot musí být mimořádně zkušený, protože jsou tady nebezpečné a nepředvídatelné větrné proudy. Kluzák se proto používá jen v nutných případech."
„Vidím ho klesat. Ale jak zase vzlétne?"
„Díky týmž větrným proudům, mein Herr, s pomocí přídavných raket. Ve třicátých letech jsme my Němci vyvinuli nejdokonalejší bezmotorový letoun."
„A proč nepoužíváte obyčejné malé letadlo?"
„To se dá velice snadno zaměřit. Kluzák můžete vytáhnout i z louky. Do letadla musíte lít palivo, pravidelně se starat o jeho údržbu a taky o letové plány."
„Phantastisch," opakoval Američan. „Kluzák má navíc pochopitelně jen pár součástek z kovu, nebo dokonce vůbec žádné. Umělou hmotu a tkaninu radary těžko zachytí."
„Velice těžko," přitakal novodobý nacista. „Není to sice úplně vyloučené, ale nesmírně obtížné."
„To je úžasné," řekl Herr Lassiter, když jeho průvodce otevřel dveře do centrály údolí. „Všichni si zasloužíte nejhlubší uznání. Jste dokonale utajení, a navíc máte perfektní bezpečnostní opatření. Skvělé!"
Latham se s hranou nenuceností rozhlédl po velké místnosti. Stěny byly obložené nejmodernějším počítačovým vybavením, u kterého seděli operátoři v naškrobených uniformách. Byli to stejným dílem muži i ženy... Muži i ženy - avšak cosi mu připadalo podivné, nebo přinejmenším neobvyklé. Ale co? Náhle si to uvědomil. Všichni operátoři do jednoho byli mladí, většinou do třiceti let, měli světlé vlasy a čistou opálenou pleť. Skupina neobyčejně krásných mladých lidí. Vypadali jako manekýni a modelky, které najala reklamní agentura, aby seděli před počítačovými produkty klientů a vyvolávali tak dojem, že potenciální zákazníci budou také vypadat jako oni, když si koupí nabízené zboží.
„Všichni jsou to odborníci, pane Lassitere," ozval se za Lathamem neznámý monotónní hlas. Američan se prudce otočil. Příchozí muž byl přibližně stejně starý jako on sám. Měl na sobě maskovací uniformu a

čepici důstojníka wehrmachtu. Tiše vstoupil otevřenými dveřmi po levé straně. „Generál Ulrich von Schnabe, váš nadšený hostitel, mein Herr," pokračoval muž a nabídl mu pravici. „Jsem nesmírně poctěn, že se mohu setkat s člověkem, který se už za svého života stal legendou."
„Jste příliš laskav, pane generále. Jsem pouhý mezinárodní obchodník, zato však člověk s jasným ideologickým přesvědčením, chcete-li."
„K němuž jste bezpochyby dospěl díky mnohaletým mezinárodním zkušenostem."
„I tak by se to dalo říct. Říká se, že Afrika vznikla jako první světadíl, avšak zatímco ostatní se po tisíce let rozvíjely, Afrika zůstává černým kontinentem. Temným kontinentem. Její severní pobřeží se nyní stalo útočištěm méněcenných lidí."
„To jste řekl dobře, pane Lassitere. Ale vy jste přece vydělal miliony, někteří hovoří až o miliardách, právě na obchodech s lidmi s tmavou a ještě tmavší pletí."
„A proč ne? Jaké větší potěšení si může člověk jako já dopřát než pomoci jim povraždit se navzájem?"
„Wunderbar! Krásně a působivě řečeno... Prohlížel jste si naši skupinu, pozoroval jsem vás. Na vlastní oči se můžete přesvědčit, že všichni naši lidé mají árijskou krev. Čistou árijskou krev. Stejně jako jejich kolegové v celém údolí. Všechny jsme pečlivě vybírali a zkoumali jejich rodokmen. Jsou bezmezně oddáni naší věci."
„Sen zvaný Lebensborn," řekl Američan tiše s uctivostí v hlase. „Chovné farmy, nebo spíš jakési osady, pokud se nemýlím, kde ti nejvybranější důstojíci SS dali své sémě silným teutonským ženám...."
„Eichmann se tímto tématem vědecky zabýval. Dospěl k závěru, že severogermánská žena má nejen nejlepší stavbu kostry v Evropě
a mimořádnou sílu, ale vykazuje také výraznou podřízenost muži," přerušil ho generál.
„Skutečná nadřazená rasa," dodal Lassiter obdivně. „Kéž by se ten sen stal skutečností."
„Do značné míry se to už podařilo," řekl Von Schnabe tiše. „Jsme přesvědčeni, že řada obyvatel údolí, ne-li přímo většina, jsou děti těch dětí. Uloupili jsme ze sídla Červeného kříže v Ženevě seznamy a celá léta jsme podle nich hledali všechny rodiny, kam byly umístěny děti Lebensbornu. Tihle a další mladí lidé, které získáme po celé Evropě, jsou Sonnenkinder, Děti Slunce. Dědicové Říše!"
„To je neuvěřitelné."
„Pátráme všude a vybraní adepti se nám ochotně hlásí, protože okolnosti se opakují. Stejně jako ve dvacátých letech, kdy smrtící sevření Versailleské a Locarnské smlouvy způsobilo ekonomické zhroucení Výmarské republiky a příliv nežádoucích živlů do Německa, vedl pád Berlínské zdi k chaosu. Jsme národ zachvácený požárem. Méněcenní neárijci překračují naše hranice v neomezeném množství a berou nám práci, kazí naši morálku, dělají z našich žen děvky, protože v jejich rodných zemích je to naprosto normální. Ale pro nás je to naprosto nenormální a musí to přestat! Předpokládám, že jste téhož názoru."
„Proč bych tady jinak byl, pane generále? Poukázal jsem miliony pro vaše potřeby prostřednictvím bank v Alžíru přes Marseilles. Moje heslo bylo Frere - Bruder - myslim, že je vám to dobře známo."
„Proto vás také přijímám s otevřenou náručí a stejně tak celé Bratrstvo."
„Tak pojďme domluvit můj poslední dar, pane generále. Poslední, protože už mě nikdy nebudete potřebovat... Čtyřicet šest řízených střel s plochou dráhou letu z výzbroje Saddáma Hussajna, které ukryli důstojníci irácké armády pro případ jeho smrti. Jejich hlavice jsou schopny nést ty nejsilnější výbušniny a také chemické nálože -plyny, které mohou ochromit celé městské čtvrti. Jsou pochopitelně součástí zásilky, stejně jako odpalovací zařízení. Zaplatil jsem za ně pětadvacet milionů amerických dolarů. Dejte mi, co můžete, a když to bude míň, přijmu svou ztrátu se ctí."
„Vy jste opravdu velice čestný muž, mein Herr."
Hlavní dveře se náhle otevřely a do místnosti vešel muž ve sněhobílé kombinéze. Rozhlédl se, a když uviděl Von Schnabeho, napochodoval přímo k němu a podal mu zalepenou žlutou obálku. „Tady je to," řekl muž německy.
„Danke," odpověděl Von Schnabe, otevřel obálku a vytáhl z ní igelitový sáček. „Jste výborný Schauspieler - dobrý herec, Herr Lassiter, ale myslím, že jste něco ztratil. Náš pilot mi to právě přinesl."
Generál vytřepal obsah sáčku do dlaně. Byl to transpondér, jenž Harry Latham zasunul mezi kameny u horské silničky stovky metrů nad údolím. Hon skončil. Harry prudce vymrštil ruku k pravému uchu.
„Zadržte ho!" vykřikl Von Schnabe. Pilot chňapl po Lathamově ruce a strhl ji dolů. „Žádný kyanid, pane

Harry Lathame ze Stockbridge ve státě Massachusetts v USA. Máme s vámi jiné plány. Skvělé plány!"

01 KAPITOLA

Časné ranní slunce vydávalo oslepující záři. Stařec, jenž se prodíral divokým křovím, proto opakovaně mrkal a protíral si oči hřbetem roztřesené pravé ruky. Tak došel až k úpatí malého výběžku na vrcholku kopce, k „vysoké zemi", jak tomu před lety říkali - před lety, které se mu nesmazatelně vryly do paměti. Z místa zarostlého travou se naskýtal pohled na elegantní venkovskou usedlost v údolí řeky Loiry. Necelých tři sta metrů pod kopcem se rozkládala kamenná terasa, k níž vedla cihlová pěšina lemovaná květinami. Stařec svíral v levé ruce pušku, a to tak pevně, že byl její pásek napjatý jako luk. Mířidla měl nastavená přesně na potřebnou vzdálenost. Zbraň byla připravená ke střelbě. V hledáčku se měl brzy objevit jeho cíl -muž starší než on sám. Ta zrůda vyjde ve svém volném úboru na terasu k obvyklé ranní vycházce, kterou pak tradičně zakončí ranní kávou říznutou trochou koňaku. Tentokrát si však svou oblíbenou pochoutku nedopřeje. Zemře. Svalí se mezi květiny, což dodá celému výjevu ironický nádech - odporný zlosyn naposledy vydechne obklopen nádherou.
Osmasedmdesátiletý Jean-Pierre Jodelle, kdysi nelítostný prozatímní vůdce hnutí Résistance, čekal padesát let, aby mohl splnit svůj slib. Závazek, který na sebe vzal před Bohem. Prostřednictvím právníků a soudů ničeho nedosáhl. A kdyby jen to. Potupili ho. Všem do jednoho byl jen pro smích. Nakonec mu řekli, aby si zvrácené výplody své fantazie vzal s sebou do blázince, protože jedině tam patří! Velký generál Monluc byl skutečným hrdinou Francie a blízkým spolupracovníkem velkého Charlese André de Gaulla, nejslavnějšího z vojáků-státníků, jenž během války udržoval s Monlukem neustálé spojení prostřednictvím tajných vysílacích frekvencí. A to přes hrozbu mučení a popravy, jíž by Monluc v případě odhalení neušel.
Všechno to bylo merde! Monluc byl přeběhlík, zbabělec a zrádce! Naoko povýšeneckému De Gaullovi pomáhal, dodával mu však jen bezvýznamné zpravodajské informace a přitom si mastil kapsy nacistickým zlatem a uměleckými předměty v milionových hodnotách.
A nakonec ho velký Charles v záchvatu nekritického obdivu prohlásil za Un bel ami de guerre, tedy za muže, jenž zaslouží nejvyšší úctu. Pro celou Francii to v té době znělo jako rozkaz.
Merde! Jak málo toho De Gaulle věděl! Monluc dal popravit Jodellovu ženu a jeho prvního syna, ubohé pětileté děcko. Druhého syna, jemuž tehdy bylo teprve šest měsíců, ušetřil. Snad díky zvrácené logice oficíra wehrmachtu, který řekl: „Není to Žid, třeba ho někdo najde."
A někdo ho opravdu našel. Spolubojovník z Résistance, herec Comédie Francaise. Nalezl vřeštící děcko v ruinách domu na okraji Barbizonu, kam přišel příštího rána na tajnou schůzku. Herec odnesl dítě domů své ženě, slavné herečce, kterou Němci zbožňovali. Ona však jejich obdiv neopětovala, neboť pro ně nehrála dobrovolně, ale z donucení. Když válka skončila, z Jodella zbyla jen lidská troska. Tělesně i duševně se změnil k nepoznání a dobře to o sobě věděl. Tři roky v koncentračním táboře, kde házel na hromadu těla mrtvých Židů, Romů a dalších „nežádoucích živlů", kteří nalezli smrt v plynových komorách, jej téměř připravila o rozum. Měl tik v krku a v očích, přepadaly jej bezděčné záchvaty hrdelních výkřiků. Jeho psychika byla vážně narušena. Jodelle se nikdy neukázal svému synovi, jenž přežil, ani „rodičům", kteří se ho ujali. Namísto toho se potloukal po vykřičených čtvrtích Paříže, kde ho znali pod různými jmény. Přitom z dálky pozoroval, jak jeho chlapec dospívá v muže a stává se jedním z nejpopulárnějších francouzských herců.
Nucené odloučení od syna a nesnesitelnou bolest mu způsobila lidská zrůda jménem Monluc, jenž právě vešel do hledáčku Jodellovy pušky. Ještě pár vteřin a jeho závazek k Bohu bude naplněn.
Náhle vzduch prořízl strašlivý třesk a Jodellova záda se rázem ocitla v jednom ohni. Bolest byla tak silná, že upustil pušku. Otočil se a ohromeně zíral na dva muže v košili, kteří stáli nad ním. Jeden z nich držel v ruce bykovec.
„Ani nevíš, jak rád bych tě zabil, ty starý nemocný idiote, ale tvoje zmizení by způsobilo zbytečné komplikace," řekl muž s bičem. „Ta tvoje ožralá držka pořád plácá nesmysly. Bude lepší, když se vrátíš do Paříže ke své partě bezdomovců. Klid se odsud, nebo tě oddělám!"

„Jak...? Jak jste zjistili...?"
„Jsi případ pro psychiatra, Jodelli, nebo jak si tenhle měsíc zrovna říkáš," řekl strážný vedle muže s býkovcem. „Myslíš, že jsme si tě během posledních dvou dnů nevšimli? Než ses s puškou dostal na tohle výhodné místo, polámal jsi v lese spoustu větviček. Slyšel jsem, že jsi za starých časů býval daleko lepší."
„Tak mě zabte, vy hajzlové! Už nechci žít! Radši tady umřu s vědomím, že jsem se dostal tak strašně blízko."
„Ne, ne, s tím by generál nesouhlasil," dodal chlapík s bičem. „Mohl jsi říct ostatním, co máš za lubem, a my nechceme, aby tady čmuchalové hledali tebe nebo tvoji mrtvolu. Jsi blázen, Jodelli, a všichni to vědí. Soudy to potvrdily."
„Byly zkorumpované!"
„A ty jsi zase paranoidní."
„Vím, co vím!"
„A navíc jsi opilec, což potvrdí zaměstanci z desítky kaváren na Rive Gauche, kteří tě už vyhazovali z lokálu. Prochlastej se do pekla, Jodelli, ale vypadni odsud, než tě tam pošlu sám. Vztyk! Koukej mazat tak rychle, jak jen to ty tvoje vychrtlý nožky dokážou!"

*****

Opona spadla. Skončila poslední scéna divadelní hry - francouzského překladu Shakespearova Koriolána, nově uvedeného na scénu Jean-Pierrem Villierem. Padesátiletým hercem, který vládl pařížským prknům, jež znamenají svět, i stříbrnému plátnu. Za svůj první film ve Spojených státech byl dokonce nominován na Cenu americké akademie. Opona stále stoupala a zase klesala, zatímco rozložitý Villier se znovu a znovu děkoval publiku, usmíval se a tleskal. V divadle to hučelo jako ve včelím úle.
V zadní části hlediště se náhle jakýsi stařec v rozedraných šatech vrhl do prostřední uličky a rozkřičel se tak silně, jak mu to jen ochraptělé hlasivky dovolily. Pak ze svých plandavých kalhot na kšandách vytrhl pušku, což v divácích kolem něj vyvolalo paniku, která se okamžitě rozlila na další a další řady sedadel. Muži tlačili své ženy k zemi a ode zdí divadla se odrážely výkřiky hrůzy. Villier rychle odstrčil několik herců a členů jevištní techniky, kteří s ním vyšli na pódium.
„Rozčileného kritika dokážu pochopit, monsieur!" zahromoval na nepříčetného starce známým hlasem, jímž by uměl ovládnout sebevětší dav. „Ale tohle je šílenství! Sklopte zbraň a promluvíme si!"
„Já už nemám o čem mluvit, synku! Můj jediný synku! Zklamal jsem tebe i tvou matku. Jsem k ničemu, naprostá nula! Chci jen, abys věděl, že jsem se snažil... Miluju tě, můj jediný synu, a snažil jsem se, ale prohrál jsem!"
Po těch slovech stařec otočil pušku proti sobě, vsunul si hlaveň do úst a pravou rukou rychle nahmatal spoušť. Zadní část jeho hlavy se rozletěla a krev s potrhanou tkání potřísnila všechny, kdo stáli poblíž.

*****

„Kdo to sakra byl?" křičel otřesený Jean-Pierre Villier u svého stolku v šatně na své rodiče. „Říkal tak šílené věci a pak se zabil. Proč?"
Staří Villierovi, jimž už táhlo na osmdesát, se na sebe podívali a pak oba přikývli.
„Musíme si promluvit," řekla Catherine Villierová a rukama přitom mnula bolavý krk muži, kterého vychovala jako svého syna. „Možná by u toho měla být i tvoje žena."
„To není nutné," přerušil ji otec. „On se s tím vyrovná, když dojde k názoru, že to bude třeba."
„Máš pravdu, drahý. Rozhodnout se musí sám."
„O čem to vy dva mluvíte?"
„Zatajili jsme ti řadu věcí, hochu. Věcí, které ti v dětství mohly ublížit..."
„Ublížit?"
„Byli jsme okupovaná země. Nepřítel mezi námi neustále hledal lidi, kteří proti vítězům vedli tajný boj. V řadě případů byly mučeny a vězněny celé podezřelé rodiny."
„Jistě, mluvíš o Résistance," přerušil ji Villier.

„Jistě," přitakal otec.
„Oba jste byli jejími členy, to jste mi řekli, i když jste se svou aktivní činností nikdy moc nechlubili."
„Radši ať se na ni zapomene," pravila matka. „Byla to hrozná doba - řada lidí, ocejchovaných a mlácených za kolaboraci, jen chránila své blízké, včetně vlastních dětí."
„Ale co ten muž dneska večer, ten bláznivý tulák? Ztotožnil se s mojí osobou do té míry, že mě nazval synem...! Určitý stupeň zbožného obdivu dokážu pochopit - to patří k mé práci, i když je to často hloupé -, ale zabít se před mýma očima? Šílenství!"
„On byl opravdu šílený. Prožité utrpení ho připravilo o rozum," řekla Catherine.
„Tys ho znala?"
„Velice dobře," odvětil starý herec Julian Villier. „Jmenoval se Jean-Pierre Jodelle. Kdysi to byl nadějný mladý baryton v opeře. My jsme se ho s matkou po válce zoufale snažili najít, ale jako by se po něm slehla země. A protože jsme věděli, že ho Němci dopadli a poslali do koncentráku, mysleli jsme si, že je mrtvý. Že zmizel beze stopy jako tisíce dalších."
„Proč jste se ho snažili najít? Co pro vás znamenal?"
Jediná matka, kterou Jean-Pierre poznal, poklekla k synově stoličce. Nádherné rysy její tváře prozrazovaly, že ta bělovlasá stará dáma kdysi byla slavnou hvězdou. Upírala na syna své světle zelené oči a nakonec tiše řekla: „Nejen pro nás, synu, ale i pro tebe. Byl to tvůj skutečný otec."
„Můj Bože...! Takže vy, vy oba..."
„Tvoje rodná matka," dodal otec Villier tiše, „byla členkou Comédie..."
„Skvělý talent," přerušila ho Catherine. „Válka ji zastihla v období, kdy z naivního děvčete postupně dospívala v ženu. Obojí tragicky zkomplikovala okupace. Byla to milá dívka, považovala jsem ji za svoji mladší sestru."
„Panebože!" vykřikl Jean-Pierre a vyskočil ze stoličky. Jeho matka vstala a postavila se vedle manžela.
„Přišlo to všechno strašně rychle a je to šokující, já... jsem z toho úplně mimo!"
„Někdy je lepší být na chvíli mimo, synu," řekl Villier starší. „Vypnout mozek, než ti sám napoví, že je připravený."
„Tohle jsi mi říkával před lety," řekl herec a smutně se usmál na Juliana, „když jsem měl potíže s nějakým výstupem nebo monologem a unikal mi jeho význam. Říkával jsi: Prostě čti ta slova dál a dál, aniž bys o nich usilovně přemýšlel. Čekej a něco se stane."
„Byla to dobrá rada."
„Já jsem byl vždycky lepší učitel než herec."
„To je fakt," přitakal Jean-Pierre tiše.
„Co prosím? Řekl jsi, že je to fakt?"
„Já jsem, otče, chtěl jen říct, že když jsi byl na scéně, tak... tak..."
„...tak ses vždycky částečně soustředil na ostatní herce," skočila mu do řeči Catherine Villierová a vyměnila si chápavý pohled se synem, jenž ve skutečnosti nebyl tak docela její.
„No jo, už jste se zase spikli proti mě. Dvě velké hvězdy blahosklonně šetří méně významného herce... Dobrá! To už je pryč... Na pár okamžiků jsme přestali myslet na dnešní večer. Teď bychom si snad už mohli promluvit."
Ticho.
„Proboha, řekněte mi, co se vlastně stalo!" zvolal nakonec Jean-Pierre.
V okamžiku, kdy pokládal otázku, se ozvalo hlasité zaklepání na dveře šatny, které vzápětí otevřel starý noční hlídač. „Nerad vyrušuju, ale myslel jsem, že byste to měli vědět. U postranního vchodu pořád čekají novináři. Nevěří ani policii, ani mně. Řekli jsme jim, že jste odešli už dřív hlavním vchodem, jenže oni tomu nevěří. Dovnitř ale nemůžou."
„Tak tady ještě chvíli zůstaneme, klidně třeba celou noc - aspoň já. Vedle v místnosti je gauč a už jsem volal své ženě. Slyšela všechno ve zprávách."
„Jak si přejete, pane... Madame Villierová a vy taky monsieur, i přes tu hroznou událost jsem šťastný, že vás zase vidím. Vzpomínáme tady na vás s velkou láskou."
„Děkujeme, Charlesi," řekla Catherine. „Vypadáte dobře, příteli."
„Vypadal bych ještě líp, kdybyste se vrátila na scénu, madame." Hlídač kývl hlavou a zavřel dveře.

„Pokračuj, otče. Co se stalo?"
„Všichni jsme byli členy Résistance," začal Julian Villier a posadil se na dvoumístné křeslo na protější straně šatny, „umělci společně bojující proti nepříteli, který se chystal zničit veškeré umění. Měli jsme určité schopnosti, které nám v boji pomáhaly. Muzikanti předávali hesla vložením melodických frází, které nebyly v partituře. Malíři, kteří malovali denní a týdenní plakáty na objednávku Němců, nenápadně používali barvy a obrázky, jimiž předávali zprávy. A my v divadle jsme nepřetržitě upravovali texty, hlavně nově uváděných klasických her, a často jsme tak předávali přímé instrukce sabotérům..."
„Občas to byla docela legrace," poznamenala elegantní Catherine, přisedla si k manželovi a vzala ho za ruku. „Například takovou větu ‚Sejdu se s ní u metra v Montparnassu' jsme změnili řekněme na ‚Sejdu se s ní na východním nádraží - měla by to tam stihnout do jedenácti.' Hra skončila, opona spadla a všichni Germáni v nažehlených uniformách aplaudovali, zatímco skupina členů Résistance rychle odešla, aby byla včas na místě sabotáže na nádraží Paříž-Východ hodinu před půlnocí."
„Ano, ano," řekl Jean-Pierre netrpělivě. „Podobné historky jsem slyšel, ale na to se neptám. Uvědomuju si, že je to pro vás těžké stejně jako pro mě, ale prosím vás, řekněte mi, jak to všechno bylo."
Šedovlasý pár se na sebe dlouze a upřeně zadíval. Žena nakonec kývla a oba staří lidé si stiskli ruce, až jim na nich naběhly žíly. Slova se ujal otec Villier. „Jodella dostali. Prozradil ho mladý kurýr, který nevydržel mučení. Jednou v noci gestapo obklíčilo Jodellův dům a čekalo, až se vrátí, jenže on se vrátit nemohl, protože byl v Le Havru, kde navazoval spojení s britskými a americkými agenty. Bylo to v zárodcích plánování spojenecké invaze. Říkalo se, že šéf oddílu gestapa už za rozbřesku soptil vzteky. Vtrhl do domu a popravil tvoji matku a tvého staršího bratra, kterému tehdy bylo pět let. Jodella samotného sebrali o pár hodin později. Podařilo se nám předat mu zprávu, že jsi přežil."
„Panebože!" Slavný herec zesinal, zavřel oči a klesl na svou stoličku. „Zrůdy...! Ne, počkej, cos to před chvílí povídal? ‚Říkalo se, že šéf oddílu gestapa...' Jen se to říkalo? Nikdo to nepotvrdil?"
„Chápeš velice rychle, Jean-Pierre," poznamenala Catherine. „Umíš naslouchat, proto ses taky stal velkým hercem."
„Nech toho, matko! Cos tím chtěl říct, tati?"
„Němci neměli ve zvyku zabíjet rodiny bojovníků z Résistance, ať už skutečných, nebo jen domnělých. Měli pro ně mnohem praktičtější využití - mučili je, aby z nich dostali informace, nebo je používali jako návnadu pro další. Taky tady byly nucené práce a ženy pro důstojnický sbor - kategorie, do níž by tvá skutečná matka jistě spadala."
„Tak proč je tedy zabili?... Ne, nejdřív já. Jak jsem to přežil?"
„Šel jsem ven na časnou schůzku do lesa v Barbizonu. Když jsem procházel kolem vašeho domu, všiml jsem si rozbitých oken a vyražených vchodových dveří a uslyšel jsem dětský pláč. Tvůj pláč. Bylo naprosto jasné, o co jde, a žádná schůzka se už pochopitelně neuskutečnila. Odvezl jsem tě domů na kole, postranními pařížskými uličkami."
„Na poděkování už je trošku pozdě, ale znova se tě ptám, proč byla moje - moje skutečná matka zastřelena. A proč můj bratr?"
„Uniklo ti jedno slovíčko, synu," řekl Villier starší.
„Co?"
„Jsi v šoku, a proto jsi neposlouchal tak intenzivně jako před chvílí, když jsem ti popisoval události oné noci."
„Zkraťto, papal Řekni, kam míříš!"
„Řekl jsem ‚popraveni', tys řekl ‚zastřeleni'."
„Nechápu..."
„Než Němci Jodella našli, jedním z jeho převleků byl poslíček ministerstva informací. Nacisti nikdy nemohli pochopit členění Paříže, ani naše krátké klikaté uličky. Podrobnosti jsme se nedozvěděli, protože i když měl Jodelle velice zvučný hlas, o své činnosti mlčel jak hrob. Bylo to nutné - oni byli všude. Jakmile se něco šustlo, Paříží se hned rozletěly lži, polopravdy i pravdy. Žili jsme ve městě ochromeném strachem a vzájemným podezříváním..."
„To chápu, tati," vyhrkl stále netrpělivější Jean-Pierre. „Ale vysvětli mi to, čemu nerozumím. Čeho se týkaly ty podrobnosti, o nichž jsi nevěděl. Proč nakonec vedly až k vraždám - k popravám?"

„Jodelle několika z nás prozradil, že se vysoko ve struktuře Résistance nachází muž, který je legendou, o níž se jen šeptá, a jeho totožnost je nejstřeženějším tajemstvím celého hnutí. Jodelle však tvrdil, že zjistil, kdo ten muž je. Podle jeho informací nebyl žádnou ‚legendou', žádným velkým hrdinou, ale naopak zrádcem."
„Kdo to byl?" naléhal Jean-Pierre.
„To nám nikdy neřekl. Ale prozradil, že ten chlap je generálem francouzské armády. Těch ale byly desítky. Říkal, že pokud se nemýlí a pokud odhalíme jeho jméno, Němci nás zastřelí. A naopak: Pokud se mýlí a někdo přesto o dotyčném promluví znevažujícím způsobem, naše křídlo bude označeno za nestabilní a organizace nám přestane věřit."
„A co chtěl tedy dělat?"
„Pokud by se mu podařilo podpořit svou domněnku důkazy, chtěl ho zlikvidovat. Přísahal, že má možnosti, jak to provést. Předpokládali jsme - a dodneška se domníváme, že správně -, že ať byl zrádcem kdokoli, nějak se o Jodellových podezřeních dozvěděl a vydal rozkaz k popravě jeho i celé rodiny."
„A to je všechno? Celá pravda?"
„Snaž se pochopit, jaká to byla doba, synu," řekla Catherine Villierová. „Špatné slůvko, nebo třeba jen nepřátelský pohled či gesto mohly mít za následek okamžité zadržení, uvěznění a nezřídka i deportaci. Okupanti, hlavně ctižádostiví nižší důstojníci, byly chorobně podezřívaví ke všem a ke všemu. Každý nový čin Résistance přiléval olej do ohně jejich vzteku. Jednoduše řečeno, nikdo se nemohl cítit bezpečně. Horší peklo by nevymyslel ani Kafka."
„A od té doby jste ho neviděli, až dnes večer?"
„I kdyby, stejně bychom ho nepoznali," odvětil otec Villier. „Stěží jsem ho poznal, když jsem identifikoval jeho tělo. Byl jen stínem toho člověka, kterého jsem si pamatoval. Vážil sotva polovinu a tvář měl vysušenou a propadlou jako mumie."
„Možná to nebyl on. Není to možné, otče?"
„Ne, byl to Jodelle. Oči měl vytřeštěné hrůzou a pořád tak modré, tak pronikavě modré, jako obloha bez mráčku ve Středomoří... Jako ty, Jean-Pierre."
„Jean-Pierre...?" řekl herec tiše. „To jméno jste mi dali vy?"
„Tak se vlastně jmenoval tvůj bratr," opravila jej herečka. „Ten ubohý chlapec už ho nepotřeboval a my jsme cítili, že bys měl nést to jméno kvůli Jodellovi."
„To od vás bylo hezké..."
„Věděli jsme, že ti nikdy nemůžeme nahradit tvé skutečné rodiče," pokračovala rychle herečka, napůl prosebně, „ale snažili jsme se ze všech sil, chlapče. Ve svých závětích přesně vysvětlujeme, co se stalo, ale až do dnešního večera jsme nenašli odvahu ti to říct. Máme tě strašně rádi."
„Proboha, přestaň, mami, nebo se rozbrečím. Nikdo na světě by si nemohl přát lepší rodiče, než jste vy dva. Minulost nezměním, ale otcem a matkou pro mě navždy zůstanete vy dva a dobře to víte."
Vtom všechny vylekalo zazvonění telefonu. „Novináři tohle číslo neznají, že ne?" zeptal se Julian.
„Aspoň o tom nic nevím," odpověděl Jean-Pierre a otočil se k telefonu, který ležel na toaletním stolku. „Máte ho jen vy, Giselle a můj manažer. Tenhle telefon je tabu i pro mého právníka a dokonce i -Bůh odpusť - pro majitele divadla... „Prosím?" vypravil ze sebe přiškrceně.
„Jsi to ty, Jean-Pierre?" ozvala se ve sluchátku jeho žena Giselle.
„Ovšem, miláčku."
„Nebyla jsem si jistá..."
„Ani já ne, proto jsem změnil hlas. Jsem tady s matkou a otcem. Budu doma hned, jak to novináři pro tuhle noc vzdají."
„Myslím, že bys měl přijít hned."
„Cože?"
„Přišel za tebou nějaký pán..."
„V tuhle hodinu? Kdo je to?"
„Nějaký Američan. Říká, že s tebou musí nutně mluvit. O tom, co se stalo dnes večer."
„Dneska večer... tady v divadle?"

„Ano, miláčku."
„Nejspíš jsi ho neměla pouštět dovnitř, Giselle."
„Bohužel jsem neměla na vybranou. Je s ním Henri Bressard."
„Henri? Co má dnešní večer společného s Quai ďOrsay?"
„Náš drahý přítel Henri rozdává úsměvy, ale je to správný diplomat a neřekne nic, dokud nedorazíš... Je to tak, Henri?"
„Přesně tak, má nejdražší Giselle," zaslechl Villier slabou odpověď. „Já sám vím velice málo, nebo dokonce nic."
„Slyšel jsi ho, miláčku?"
„Naprosto zřetelně. A co ten Američan? Nechová se neurvale? Stačí odpovědět ano, nebo ne."
„Právě naopak. I když, jak byste řekli vy herci, jeho oči hoří žhnoucím plamenem."
„A co otec s matkou? Mají přijít se mnou?"
Giselle Villierová zopakovala otázku návštěvníkům v pokoji. „Později," řekl muž z Quai ďOrsay dost hlasitě, aby byl slyšet v telefonu. „Promluvíme si s nimi později, Jean-Pierre," dodal ještě hlasitěji.
„Dneska ne."

*****

Když noční hlídač divadla oznámil novinářům, že Villier přijde za chvíli k postranním dveřím, herec a jeho rodiče se vykradli ven hlavním vchodem. „Dej nám vědět, co se děje," řekl Julian. Oba staří lidé objali syna a pak zamířili k prvnímu ze dvou taxíků, které si předtím objednali telefonem ze šatny. Jean-Pierre nastoupil do druhého z vozů a nadiktoval řidiči svoji adresu v Parku Monceau.

*****

Úvodní představování bylo krátké a znepokojivé. Henri Brassard, první náměstek ministra zahraničí Francouzské republiky, jenž byl už více než deset let blízkým přítelem Villiera mladšího, ukázal na svého amerického společníka, vysokého muže, jemuž mohlo být kolem pětatřiceti let. Měl tmavě hnědé vlasy a ostré rysy, avšak jeho šedé oči byly znepokojivě živé, což kontrastovalo s jeho mírným úsměvem. „Tohle je Drew Latham, Jean-Pierre. Je zvláštním důstojníkem jednoho z oddělení americké výzvědné služby, známým jako Konzulární operace. Jde o jednotku, která je podle našich vlastních zdrojů pod společným dohledem amerického ministerstva zahraničí a CIA... Bože můj, jak ty dvě organizace můžou pracovat společně, je nad mé diplomatické chápání!"
„Není to vždycky snadné, pane ministře," řekl Latham mile a jakoby váhavě lámanou francouzštinou, „ale jakžtakž to zvládáme."
„Co kdybychom mluvili anglicky?" navrhla Giselle Villierová. „Všichni umíme plynně."
„Moc vám děkuji," odvětil Američan svým rodným jazykem. „Chci, abyste mě správně chápali."
„O to se nebojte," řekl Villier, „ale nezapomeňte, prosím, že já musím nejdřív pochopit, proč jste sem přišli právě v tuhle strašnou noc. Dneska večer jsem slyšel věci, o kterých jsem neměl tušení. Chcete k nim ještě něco dodat, monsieur?"
„Jean-Pierre," vmísila se do hovoru Giselle, „o čem to mluvíš?"
„Nech ho odpovědět," řekl Villier a velkýma modrýma očima probodával Američana.
„Možná ano, možná ne," odvětil zpravodajský důstojník. „Vím, že jste mluvil se svými rodiči, ale nemůžu vědět o čem."
„Jistě. Ale možná byste dokázal odhadnout, jakým směrem se naše konverzace ubírala, nebo snad ne?"
„Upřímně řečeno ano, i když nevím, co z toho jste věděl už dřív. Události dnešního večera naznačují, že jste o Jean-Pierru Jodellovi nic nevěděl."
„Váš postřeh je správný," přitakal herec.
„Súreté také nic nevěděla a dlouho vás vyslýchala. Její členové byli přesvědčeni, že jim nelžete."
„A proč by mi neměli věřit, pane Lathame? Já jim skutečně říkal pravdu."
„Ale teď znáte ještě jinou pravdu, viďte, pane Villiere."

„Ano."
„Přestaňte už oba mluvit v hádankách!" zvolala hercova žena. „Jakou pravdu myslíte?"
„Uklidni se, Giselle. Jsme na stejné vlnové délce, jak říkají Američani."
„Mám pokračovat?" otázal se důstojník Konzulárních operací. „Nechcete si raději promluvit mezi čtyřma očima?"
„Ne, ovšemže ne. Moje žena má právo vědět všechno a Henri je jedním z našich nejlepších přátel, který navíc umí držet jazyk za zuby."
„Měli bychom se posadit, aby nás to neporazilo," pravila Giselle rozhodně. Když se usadili na svá místa, ona po boku manžela, dodala: „Pokračujte prosím, Monsieur Latham, a prosím vás, abyste se vyjadřoval jasněji."
„Rád bych věděl," ozval se Bressard, jenž v sobě nezapřel vládního úředníka, „kdo je ten Jodelle a proč by o něm měl Jean-Pierre něco vědět?"
„Odpusť, Henri," přerušil ho herec. „Ne, že by mi to vadilo, ale rád bych věděl, proč Monsieur Latham použil jako prostředníka právě tebe."
„Věděl jsem, že jste přátelé," vzal si slovo Američan. „Před několika týdny jsem se zmínil Henrimu, že nemůžu sehnat vstupenky na vaše představení, a vy jste byl tak laskav a nechal jste mi dva lístky u pokladny."
„Ano, ano, na to si vzpomínám... Vaše jméno mi znělo nějak povědomě, ale po těch hrozných událostech jsem si to nedokázal spojit. ‚Dva na jméno Latham...' Teď se mi to vybavuje." „Předvedl jste skvělý výkon, pane..."
„Jste velice laskav," odbyl Jean-Pierre kompliment a prohlížel si důstojníka tajné služby USA. Nakonec se podíval na Bressarda. „Takže vy se s Henrim znáte," dodal.
„Spíš pracovně než osobně," řekl Bressard. „Myslím, že jsme spolu byli jednou nebo dvakrát na večeři. Vlastně to bylo pokračování jednoho jednání, které v podstatě nepřineslo žádné výsledky."
„Jednání mezi vašimi dvěma vládami," zatipovala nahlas Giselle.
„Ano," přitakal Bressard.
„A co jste s Monsieurem Lathamem probírali, Henri?" naléhala Villierova manželka. „Pokud se tedy smím zeptat."
„Ovšemže smíš, má milá," odpověděl jí Bressard. „Obecně vzato, hovořili jsme o delikátních situacích. O událostech, které se odehrávají, nebo už se staly, a jež by mohly poškodit vlády našich zemí, nebo je aspoň uvést do nesnází."
„A dnešní večer spadá do této kategorie?"
„Na to musí odpovědět Drew, Giselle, a já na to čekám se stejnou zvědavostí jako ty. Před hodinou a něco mě vytáhl z postele a trval na tom, že pro dobro nás obou ho k vám musím okamžitě dovést. Když jsem se ho zeptal proč, vysvětlil mi, že jen Jean-Pierre má právo rozhodnout, jestli se to smím dozvědět. Řekl mi, že jde o informaci, která má vztah k událostem dnešního večera."
„A proto jste navrhl, abychom si promluvili mezi čtyřma očima, říkám to správně, Monsieur Latham?" otázal se Villier.
„Ano, pane."
„Takže vaše návštěva má služební charakter, n'estce pas?"
„Bohužel ano," přitakal Američan.
„I přes tuto pozdní noční hodinu a tragédii, o níž už jsme se nepřímo zmínili?"
„Znovu odpovídám ano," řekl Latham. „Každá hodina je teď pro nás životně důležitá. Hlavně pro mě, pokud chcete mluvit úplně konkrétně."
„To bych tedy velice rád, monsieur."
„Fajn, řeknu to prostě a jasně. Můj bratr je vyšetřovatelem CIA a byl tajně vyslán do hor v rakouském Hausrucku. Jedná se o průzkumnou operaci, která se týká jedné velice aktivní neonacistické organizace. Už šest týdnů o sobě nepodal žádnou zprávu."
„Chápu tvé znepokojení, Drew," ozval se Henri Bresson, „ale co to má společného s dnešním večerem - s touhle strašnou nocí, jak ji nazval Jean-Pierre?"
Američan se mlčky podíval na Villiera. „Ten nepříčetný stařík, který se zabil v divadle, byl můj otec," řekl

herec po chvíli, „můj skutečný otec. Před lety, za války, byl bojovníkem hnutí Résistance. Nacisti ho dopadli a zlomili, až z toho zešílel."
Giselle zalapala po dechu a prudce uchopila svého muže za ruku.
„Oni se vracejí," řekl Latham. „Jejich počet a síla roste. Víc, než jsou lidi ochotni uvěřit."
„Připusťme, že na tom, co říkáte, je aspoň zrnko pravdy," naléhal Bressard. „Co to ale má společného s Quai ďOrsay? Řekl jste ‚pro dobro nás obou'. Jak jste to myslel, příteli?"
„Všechny potřebné informace se dozvíte zítra na našem velvyslanectví. Na tom jsem před dvěma hodinami trval a Washington souhlasil. Do té doby vám řeknu jen to - a víc toho opravdu nevím -, že tok peněz, který míří přes Švýcarsko do Rakouska k bujícímu hnutí nacistů, tajně organizují jistí lidé tady ve Francii. Nevíme kdo, ale jedná se o ohromné částky, o spoustu milionů dolarů adresovaných fanatikům, kteří znovu budují stranu. Hitlerovu stranu v exilu, ukrytou kdesi v Německu."
„Pokud se nemýlíte, pak to tedy znamená, že existuje ještě další organizace tady ve Francii. To nám chcete říct?" zeptal se Bressard.
„Jodellův zrádce," zašeptal užasle Jean-Pierre Villier a prudce se předklonil. „Francouzský generál!"
„Nebo to, co po něm zbylo," dodal Latham.
„Proboha, o čem to vy dva mluvíte?" vykřikla hercova žena. „Nově nalezený otec, Résistance, nacisti, miliony dolarů pro fanatiky v horách! To zní naprosto šíleně - fou!"
„Co kdybyste to vzal hezky od začátku, pane Lathame," řekl herec tiše. „Možná bych mohl sám doplnit některé věci, o nichž jsem do dnešního večera nic nevěděl."

02 KAPITOLA

„Podle záznamů, které máme k dispozici," začal Latham, „se v červnu 1946 na našem velvyslanectví opakovaně objevil bývalý člen francouzské Résistance, který střídavě užíval jména Jean Froisant a Pierre Jodelle. Přicházel v různých jednoduchých převlecích a vždycky v noci. Tvrdil, že se ho pařížské soudy snaží umlčet, jelikož ví o zrádcovské činnosti jednoho z vůdců hnutí Résistance. Tím zrádcem měl být francouzský generál, jenž přežil válku v pohodlí domácího vězení. Nejvyšší německé velení tak běžně nakládalo s vašimi generály, kteří zůstali ve Francii. Nález vyšetřovatelů UZV byl negativní. Froisant/Jodelle byl označen za duševně nevyrovnaného člověka, jednoho ze stovek nebo snad tisíců lidí, jimž narušil psychiku pobyt v koncentračním táboře."
„ÚZV je Úřad zvláštního vyšetřování," vysvětlil Bressard, když viděl nechápavý výraz na tvářích manželů Villierových. „Je to americké ministerstvo vytvořené ke stíhání válečných zločinců."
„Promiňte, myslel jsem, že to víte," řekl Latham. „Vyvíjelo tady ve Francii intenzivní činnost ve spolupráci s vašimi úřady."
„Jistě," potvrdila Giselle. „To byl oficiální název, ale tady se jim prý tehdy říkalo jinak. Lovci kolaborantů, hledači sviní a kdovíjak ještě."
„Pokračujte, prosím," řekl Jean-Pierre a zlobně se zamračil. „Jodella odmítli jako cvoka - jen tak?"
„Nebylo to jen tak zbůhdarma, jestli vám jde o tohle. Dlouho jej vyslýchali, navíc musel třikrát po sobě vypovídat před soudem, aby se prozkoumaly případné nesrovnalosti. To je běžný postup..."
„Takže vy tu informaci máte," přerušil ho herec. „Kdo byl ten generál?"
„To nevíme..."
„Tak vy to nevíte?" vykřikl Bressard. „Mon Dieu, přece jste ty materiály nezašantročili, nebo snad ano?"
„Ne, nezašantročili, Henri, někdo je ukradl."
„Ale řekl jste ‚podle záznamů'!" vmísila se do hovoru Giselle.
„Řekl jsem ‚podle záznamů, které máme k dispozici,'" opravil ji Latham. „Když zadáte do počítačového rejstříku jméno a příslušný časový úsek, vyjede vám hrubý popis případu, údaje o použitých postupech a konečné rozhodnutí. Nic víc. Materiály jako například výslechy a výpovědi před soudem se uchovávají v přísně tajných složkách - to kvůli ochraně soukromí osob proti případnému zneužití informací nepovolanými osobami... A právě tyhle složky někdo odstranil. Nevíme proč - nebo vlastně teď už možná ano."

„Ale o mně jste se přesto dozvěděli," přerušil ho Jean-Pierre. „Jak?"
„Když přijde nová informace, ÚZV rejstřík doplňuje. Asi před třemi lety opilý Jodelle obtěžoval amerického velvyslance před divadlem Lyceum, kde jste právě vystupoval..."
„Je m'appelle Aquilon!" zvolal Bressard nadšeně. „Byl jsi magnifique!"
„Nech toho, Henri... Mluvte dál, pane Lathame."
„Jodelle vykřikoval, jaký jste velký herec a že jste jeho syn a proč ho ti Američani nechtějí poslouchat. Divadelní zřízenci ho pochopitelně odtáhli a dveřník doprovodil velvyslance k jeho limuzíně. Vysvětlil mu, že ten starý opilý vandrák to nemá v hlavě v pořádku, že je to váš fanatický obdivovatel, který se potlouká kolem divadel, kde právě hrajete."
„Já jsem ho ale nikdy neviděl. Jak je to možné?"
„I tohle mu dveřník vysvětlil. Vždycky, když jste se objevil u vchodu pro herce, utekl."
„To nemá žádnou logiku!" řekla Giselle rezolutně.
„Obávám se, že má, miláčku," nesouhlasil Jean-Pierre a smutně pohlédl na svou ženu. „Aspoň podle toho, co jsem se dozvěděl dneska večer... Takže, monsieur," dodal herec, „kvůli té podivné, avšak nikoli neobvyklé příhodě, se moje jméno objevilo ve - jak tomu říkáte? - ve vašich tajných zpravodajských složkách?"
„Jen jako součást jistého vzorce chování, kterou nikdo nebral příliš vážně."
„Ale vy jste to vážně vzal, n'est~ce pas?"
„Prosím, pochopte mě, pane," řekl Latham a lehce se předklonil. „Před pěti týdny a čtyřmi dny měl můj bratr navázat spojení se svým mnichovským kurýrem. Byl to naprosto přesný plán, všechny přípravy směřovaly do časového úseku dvanácti hodin. Tři roky vysoce riskantní supertajné operace měly skončit, už měl dokonce zajištěnou bezpečnou dopravu do Spojených států. Když uplynul týden a on se stále neozýval, letěl jsem zpátky do Washingtonu a prozkoumal jsem všechno, co jsme měli v rukou. Všechny údaje o Harryho operaci -můj bratr se jmenuje Harry... Bůhvíproč - asi proto, že to byl dost podivný záznam - mě upoutala epizoda z divadla Lyceum a stále se mi vracela. Jak už jste naznačil, otázka zní, jak se ta příhoda vůbec do našich záznamů dostala? Slavné herce a herečky přece často obtěžují pomatení obdivovatelé. O podobných věcech čteme pořád."
„To jsem, myslím, taky říkal," přerušil ho Villier. „Je to okupační nemoc - z větší části celkem neškodná."
„To jsem si taky myslel, pane. Ale proč se tam dostala?"
„Našel jste odpověď?"
„Jen částečnou, ale i ta mě přiměla k rozhodnutí vypátrat Jodella. Před dvěma týdny jsem přijel do Paříže a od té doby jsem prohledal všechno - veškeré postranní uličky na Montparnassu, všechny zchátralé městské čtvrti."
„Proč?" zeptala se Giselle. „Našel jste aspoň něco? Proč se jméno mého muže dostalo až do Washingtonu?"
„Položil jsem si tutéž otázku, paní Villierová. Proto jsem ve Washingtonu vyhledal bývalého velvyslance a zeptal se ho na to. Bez jeho souhlasu by totiž taková informace nemohla být předána zpravodajským službám."
„A co můj starý přítel velvyslanec?" vmísil se do řeči Bressard kousavým tónem.
„Bylo to kvůli jeho ženě..."
„Aha," vydechl úředník z Quai ďOrsay, „tak to bychom si měli poslechnout. Ona měla být ambassadeur. Je o hodně chytřejší a vzdělanější než její manžel. Je to lékařka, víte?"
„Ano, mluvil jsem s ní. A mimoto má velkou slabost pro divadlo. Vždycky musí sedět v jedné ze tří prvních řad."
„To ale nejsou nejlepší místa," poznamenal herec tiše. „Člověk tam ztrácí celkový přehled o dění na jevišti. Promiňte, pokračujte. Co tedy řekla?"
„Zaujaly ji vaše oči, pane Villiere. A taky oči Jodella, kterých si všimla, když je zastavil na chodníku a hystericky křičel. ‚Oba měli jasně modré oči,' řekla, ‚ale jejich barva byla nápadně světlá, což je pro modrooké lidi naprosto netypické.' Takže ji napadlo, že by na stařík ově blouznění mohlo něco být, protože podobnost tak neobvyklých očí podle ní mohly způsobit jen společné geny. Sama připouštěla, že to byl sice jen její pocit, ale zato velice silný. A navíc, jak už se Henri zmínil, je to doktorka."

„Takže vaše podezření se potvrdilo," řekl Jean-Pierre a přemítavě pokýval hlavou.
„Když se v televizi objevila zpráva, že se v divadle zastřelil neznámý stařec, který předtím křičel, že jste jeho syn - no, bylo mi jasné, že jsem našel Jodella."
„Ale nenašel, pane Lathame. Našel jste jen syna, nikoli otce, kterého nikdy nepoznal. K čemu vám to bude? Já vám moc nepomůžu a to málo, co vím, jsem se sám dozvěděl až dnes večer od jediných rodičů, které jsem kdy měl. Řekli mi, že Jodelle byl bojovníkem Résistance, barytonem v pařížské Opeře, že ho Němci vypátrali a poslali do koncentráku, z nějž se podle všeho už nevrátil. Jenže ten chudák se vrátil. Pravděpodobně si uvědomoval svou duševní poruchu, a proto se ke mně nepřihlásil." Herec se odmlčel, pak smutně a zádumčivě dodal: „Umožnil mi život v bohatství, a sám žil jako žebrák."
„Musel tě mít strašně rád, miláčku," řekla Giselle. „Celý život se strašně trápil."
„Hledali ho. Ze všech sil se ho snažili najít - mohl se přece léčit. Bože, taková tragická marnotratnost!" Jean-Pierre se podíval na Američana. „Znovu se ptám, monsieur: Co vám můžu říct? Sám si nevím rady, tak jak mám pomoct vám?"
„Povězte mi, co se přesně stalo. V divadle jsem se dozvěděl velice málo. Policie to neviděla a svědkové, kteří na místě zbyli - což v době mého příjezdu byli hlavně uvaděči -, mi taky moc nepomohli. Většinou tvrdili, že slyšeli výkřiky. Nejdřív si mysleli, že jsou to oslavné ovace, pak ale uviděli, jak uličkou běží nějaký ošuntělý stařec s puškou a křičí, že jste jeho syn. Muž nakonec obrátil hlaveň proti sobě a vystřelil. To je zhruba vše."
„Ne, není," opravil ho Villier a zavrtěl hlavou. „Než se strhl vyděšený křik, diváci na chvíli šokem oněměli. A v té krátké pauze jsem slyšel několik jeho vět: ‚Zklamal jsem tebe i tvou matku - jsem k ničemu, nula. Chci jen, abys věděl, že jsem se snažil - snažil jsem se, ale prohrál jsem.' To je všechno, co se mi vybavuje, pak vypuklo davové šílenství. Nemám tušení, co tím mohl myslet."
„Smysl se určitě skrývá v těch slovech, pane Villiere," vyhrkl Latham. „Muselo to pro něj být něco nesmírně důležitého - něco tak strašného, že se odhodlal přerušit celoživotní mlčení a oslovil tě. Udělal poslední zoufalé gesto před sebevraždou, ale něco ho k tomu muselo přimět."
„Možná šlo jen o závěrečné zhoršení jeho duševního stavu, jímž definitivně překročil hranici šílenství," nadhodila hercova žena.
„To bych neřekl," zdvořile nesouhlasil Američan. „Na to jednal příliš soustředěně. Věděl přesně, co dělá - tedy co chce udělat. Nějak
se s puškou tajně dostal do divadla, což nebyl špatný kousek, a pak čekal, až představení skončí a váš manžel se půjde děkovat nadšenému publiku - to mu nechtěl upřít. Člověk jednající v nepříčetnosti by neváhal přerušit hru a strhnout veškerou pozornost na sebe. To Jodelle neudělal. V jeho jednání byl kus racionality a také otcovské velkorysosti."
„Vy jste snad taky psycholog?" zeptal se Bressard.
„O nic víc než vy, Henri. Naším společným jmenovatelem je studium lidského chování a - pokud možno - také jeho předvídání. Nemám snad pravdu?"
„Takže vy říkáte," skočil mu do řeči Villier, „že můj otec - tedy můj pravý otec, kterého jsem nikdy nepoznal - si racionálně vykalkuloval kroky směřující k vlastní smrti, protože ho k tomu přiměla nějaká důležitá událost." Herec se zabořil do křesla a zamračil se. „Tak tedy musíme zjistit, co to bylo, nebo ne?"
„Nevím jak, pane. Je mrtvý."
„Pokud herec analyzuje postavu, kterou má na jevišti či na filmovém plátně ztělesnit, a ta postava se vymyká klišé jeho představivosti, musí studovat realitu. Proniknout do ní. Souhlasíte?"
„Nevím jistě, kam míříte."
„Před mnoha lety mi nabídli roli krvelačného beduínského šejka. Zcela nemilosrdného muže, který bez mrknutí oka vraždí své nepřátele, protože je považuje za nepřátele samotného Alláha. Člověka napadají očekávaná klišé: husté černé obočí, ostrá špičatá bradka, úzké rty a oči mesiáše. Mně to ale všechno připadalo strašně banální. Tak jsem odletěl do Džiddy, vydal se do pouště - samozřejmě s veškerým luxusem - a sešel se s několika beduínskými náčelníky. Zjistil jsem, že jsou úplně jiní. Pochopitelně se jednalo o náboženské fanatiky, ale chovali se vlídně a zdvořile. Upřímně věřili, že to, co Západ nazývá arabskými zločiny jejich dědů, je naprosto ospravedlnitelné, protože ti dávní nepřátelé byli zároveň

nepřáteli jejich Boha. Dokonce mi vysvětlili, že po každém zabití se jejich předkové modlili k Alláhovi za spasení duší svých nepřátel. V tom, co považovali za nezbytné vraždění, byl opravdový smutek. Víte, co tím myslím?"
„Ten film se jmenoval Le Carnage du Voile," řekl Bressard. „Byl jste skvělý a úplně jste zastínil dvě hvězdy v hlavních rolích. Jeden významný pařížský kritik napsal, že vaše zlo bylo tak čisté, protože jste ho zahalil rouškou laskavosti..."
„Prosím, Henri. Už dost."
„Pořád nechápu, nač narážíte, pane Villiere."
„Pokud je pravda to, co si myslíte o Jodellovi..., nebyl tak úplně šílený, jak by napovídaly jeho činy. Nechtěl jste říct právě tohle?"
„Ano, přesně tak. Myslím si to. Proto jsem se ho taky snažil najít."
„Takový člověk je bez ohledu na svou duševní nevyrovnanost schopen komunikovat s ostatními. Se svými stejně postiženými druhy, je to tak?"
„Snad. Určitě."
„Tak tedy musíme začít v jeho světě. V prostředí, v němž žil. A my to uděláme - já to udělám."
„Jean-Pierre!" vyjekla Giselle. „Co to povídáš?"
„Naše nová hra nemá odpolední představení. Jen idiot by hrál Koriolána osmkrát týdně. Ve dne mám volno."
„No a?" zeptal se rozrušený Bressard a zvedl obočí.
„Jak jsi velkomyslně naznačil, Henri, jsem celkem ucházející herec a mám přístup do všech kostyméren v Paříži. Sehnat převlek nebude problém a silný nános líčidla byl vždycky mojí doménou. Shodli jsme se s Monsieurem Olivierem, tedy než skonal, že je to podraz na diváky - on tomu říkal ‚hrát chameleona' -, nicméně to znamená napůl vyhranou bitvu. Vstoupím do světa, v němž žil Jodelle, a možná se na mě usměje štěstí. Musel přece s někým mluvit, jsem o tom přesvědčen."
„To prostředí," řekl Latham, „ten jeho ‚svět' je dost špinavý a umí být taky pěkně drsný, pane Villiere. Pokud někteří z jeho obyvatel budou mít důvod si myslet, že máte dvacet franků, klidně vám kvůli tomu zpřeráží hnáty. Já s sebou nosím pistoli a během posledních pěti týdnů jsem ji musel pětkrát vytáhnout, a to nepřeháním. Většina z těch bezdomovců navíc drží jazyk za zuby a nemá ráda příliš zvědavé cizáky. Vlastně je přímo nesnáší. Nedostal jsem z nich vůbec nic."
„No jo, ale vy nejste herec, monsieur, a upřímně řečeno by vaše francouzština taky mohla být lepší. Určitě jste se potloukal těmi uličkami ve svých běžných šatech, takže jste vypadal zhruba jako teď, n'estce pas?"
„No..., vlastně ano."
„Ještě jednou se omlouvám, ale hladce oholený muž ve slušném oblečení, který se vyptává lámanou francouzštinou, by těžko vzbudil důvěru u Jodellových spolubratři v tom jeho světě."
„Jean-Pierre, nech toho!" okřikla herce manželka. „To, co navrhuješ, naprosto nepřipadá v úvahu! Nechme teď stranou moje pocity a
tvoji bezpečnost, ale smlouva v divadle ti přímo zakazuje vystavovat se možnosti ublížení na těle. Panebože, vždyť ty ani nesmíš lyžovat nebo hrát pólo, a dokonce ani létat svým letadlem!"
„Jenže já nebudu lyžovat, ani jezdit na koni, a už vůbec ne létat. Já se prostě jen budu procházet po městě v různých převlecích a budu studovat skutečný život. Je to mnohem menší riziko než cestovat do Saúdské Arábie kvůli druhořadé filmové roli."
„Merde!" vykřikl Bressard. „To je absurdní!"
„Nepřišel jsem, abych vás o něco takového žádal, pane," řekl Latham. „Navštívil jsem vás v naději, že byste mohl vědět něco, co by mi mohlo pomoct. Vy ale nic takového nevíte a já to chápu. Moje vláda může najmout lidi, kteří provedou to, co navrhujete."
„Pak si bez falešné skromnosti dovoluji tvrdit, že nedostanete ty nejlepší. A vy přece chcete toho nejlepšího, pane Lathame. Nebo že byste tak rychle zapomněl na svého bratra? Z vašeho znepokojení soudím, že ne. Je to určitě skvělý muž a příkladný starší bratr. Jistě vám hodně pomohl a vy jste v něm viděl svůj vzor. Teď přirozeně máte pocit, že pro něj musíte něco udělat."
„Ovšem, mám o něj strach, ale to je moje osobní věc," odsekl Američan. „Jsem profesionál."

„Já taky, monsieur. A člověku, kterému říkáme Jodelle, dlužím nejmíň tolik, co vy svému bratrovi. Možná ještě víc. Přišel o ženu a dítě jen proto, že za nás všechny bojoval. Pak se tragicky odevzdal peklu, které si ani neumíme představit, abych se měl dobře. Ano, jsem jeho dlužníkem - profesně i osobně. Mám také závazek k mladé herečce, která byla mou rodnou matkou, i k chlapci, jehož jméno teď nosím. K staršímu bratrovi, který mě mohl vést. Můj dluh je ohromný, pane Lathame, a vy mi nezabráníte, abych ho aspoň částečně nesplatil. Nikdo z vás... Buďte tak laskav a přijďte sem zítra v poledne. Budu připraven a domluvíme si všechny podrobnosti."
Latham s Henri Bressardem vyšli z impozantního Villierova sídla v parku Monceau a zamířili k vozu francouzského úředníka. „Asi vám nemusím vykládat, že se mi to vůbec nelíbí," řekl Francouz.
„Mně taky ne," přitakal Drew. „Je možná božský herec, ale bere si moc velké sousto."
„Sousto? Jaké sousto? Mně se prostě nelíbí, že se chce vydat do břicha Paříže, kde ho můžou poznat a přepadnout kvůli penězům, nebo dokonce unést a pak požadovat výkupné. Vy máte ještě něco na srdci, viďte? Co chcete říct?"
„Nejsem si úplně jistý, ale nazvěme to třeba instinktem. Jodellovi se opravdu něco stalo. Nejen to, že se vyšinutý stařík zabil před
synem, k němuž se nikdy nepřihlásil. Ten čin sám o sobě byl aktem zoufalství. Zjistil, že prohrál. Definitivně."
„Ano, slyšel jsem Jean-Pierra," řekl Bressard a zamířil kolem kapoty k místu řidiče, zatímco Latham otevřel dvířka u chodníku. „Ten stařec křičel, že prohrál. Snažil se, ale prohrál."
„Ale o co se to snažil? Co se mu nepovedlo? Co to jen mohlo být?"
„Třeba nedokázal dovést své snažení do konce," odvětil Henri, nastartoval auto a vyrazil od chodníku. „Uvědomil si, že nepřítel je nad jeho síly."
„Jestli opravdu dospěl k takovému závěru, musel toho nepřítele nejdřív vypátrat a pak pochopit, že je bezmocný. Věděl, že ho mají za blázna. V Paříži ani Washingtonu ho nepovažovali za důvěryhodného a odmítli ho. Soudy s ním doslova zametly. Tak se vydal pátrat po nepříteli na vlastní pěst a nakonec ho - nebo je - našel. Něco se stalo. Dostali ho."
„Jestli je to pravda, proč ho tedy nezabili?"
„Nemohli. Kdyby to udělali, vzbudili by zbytečně moc dohadů. Dobře věděli, že vzhledem k svému věku a stavu už nebude dlouho žít. Zaživa byl jen blouznícím ožralou, ale kdyby ho zavraždili, jeho šílená obvinění by mohla získat punc věrohodnosti. Lidi jako já by se v tom mohli začít šťourat a to si jeho nepřítel nemůže dovolit. Jako živý byl nula, ale smrt by z něj učinila něco víc."
„Nechápu, jakou to má souvislost s Jeanem-Pierrem."
„Jodellovým nepřítelem byla jakási skupina tady ve Francii, podle mého názoru napojená na nacistické hnutí v Německu. Její členové pracují hluboko v podzemí, ale oči a uši mají nad zemí. Jestli o nich ten stařík věděl, tak se určitě budou zajímat o jeho sebevraždu. Budou slídit kolem a vyptávat se na něj. Pokud byla na Jodellových tvrzeních jen špetka pravdy, nemůžou si dovolit to neudělat... A to mě vede zpátky k pohřešovaným spisům ÚZV ve Washingtonu. Někdo je ukradl a nebyla to náhoda."
„Chápu, co chcete říct," řekl Bressard, „a proto jsem teď rozhodně proti Villierově účasti. Udělám všechno, abych mu v tom zabránil. Giselle mi pomůže. Je stejně silná jako Villier a on ji zbožňuje."
„Vidím, že jste před chvílí nedával pozor. Villier přece řekl, že ho nikdo z nás nemůže zastavit. On to nehrál, Henri. Mluvil vážně."
„Souhlasím, ale vám taky něco uniklo. No nic, ráno moudřejší večera. Snad se nám podaří usnout... Pořád bydlíte na rue du Bac?"
„Ano, ale nejdřív se chci stavit na velvyslanectví. Musím si zavolat na jednu bezpečnou linku do Washingtonu. Domů mě odveze služební auto."
„Jak je libo."

*****

Latham sjel výtahem do podzemního komplexu velvyslanectví a zamířil bílou chodbou osvětlenou zářivkami do komunikačního střediska. Vsunul svůj plastikový průkaz do zvláštní skříňky u vchodu,

přístroj vydal bzučivý zvuk a těžké dveře před ním se otevřely. Latham vstoupil do ohromné haly, stejně bělostné jako chodba. Místnost byla klimatizovaná a naprosto bezprašná. Podél tří stěn se táhlo všemožné elektronické zařízení, které vrhalo blyštivé kovové odlesky. Před každým z počítačů stála v dvoumetrových rozestupech otočná křesla. Vzhledem k pokročilé noční hodině však bylo obsazené jen jedno z nich. Mezi druhou a šestou ráno pařížského času byl provoz nejslabší.
„Koukám, že držíš noční, Bobby," promluvil Drew na jediného přítomného, jenž seděl na protějším konci místnosti. „Chceš si šplhnout, co?"
„Mě to baví," odvětil Robert Durbane, třiapadesátiletý specialista na sdělovací techniku a zároveň vedoucí komunikačního centra velvyslanectví. „Moji lidé si myslí, že si píšu noční z lásky k nim. Jsou vedle, ale to jim neříkej. Podívej, na čem pracuju." Durbane zvedl londýnské Timesy, přeložené na stránce s neblaze proslulou křížovkou a přímo vražedným roháčkem."
„Ty jsi masochista. Bereš si noční a teď ještě tohle," řekl Latham a zamířil ke křeslu napravo od operátora. „Já nejsem schopen vyřešit ani jednu z nich, tak se o to radši ani nesnažím."
„To je mi dneska mládež. No comment, pane Tajný."
„V tvé poznámce slyším jízlivost."
„Ty asi slyšíš i trávu růst... Co bys potřeboval?"
„Chci zavolat Sorensenovi přes utajovač hovorů."
„On tě před hodinou nezastihl?"
„Nebyl jsem doma."
„Najdeš jeho vzkaz... To je zvláštní. Já jsem totiž vyrozuměl, že jste spolu mluvili."
„Mluvili, ale už skoro před třemi hodinami."
„Zavolej si z toho červeného telefonu v kleci." Durbane se otočil a ukázal směrem ke skleněné kabině vestavěné do čtvrté stěny. „Klec" byla bezpečným zvukotěsným místem, kde se daly vést důvěrné rozhovory, aniž by je někdo slyšel. Zaměstnanci velvyslanectví za ni
byli vděčni. Co neslyšeli, to z nich nikdo nemohl dostat. „Až budeš na utajovači, poznáš to," dodal specialista.
„Z toho nemám strach," řekl Drew. Vzpomněl si totiž, že se utajovač ohlašuje nejprve disharmonickým pípáním a pak nepříjemným hučením. Vstal z křesla, zamířil k tlustým skleněným dveřím do klece a vešel dovnitř. Uprostřed budky se nacházel velký umakartový stůl s červeným telefonem, bloky, tužkami a popelníkem. V rohu tohoto unikátního izolovaného prostoru stál skartovač, jehož obsah se vždy po osmi hodinách pálil. Když bylo třeba, tak i častěji. Latham se posadil na židli, úmyslně obrácenou zády k zaměstnancům pracujícím na počítačích. Maximální bezpečnostní opatření totiž počítala i s případným odezíraním ze rtů. Všichni se tomu smáli, dokud v komunikačním centru na vrcholu studené války neodhalili sovětského špiona. Drew zvedl sluchátko a čekal. O osmdesát dva vteřin později spustil pípající a hučící orchestr, po němž se ozval hlas Wesley T. Sorensena, ředitele Konzulárních operací.
„Kde jsi ksakru byl?" vyštěkl Sorensen.
„Když jsi schválil, že můžu kontaktovat Henri Bressarda s příslibem závažného odhalení, šel jsem do divadla a pak jsem volal Bressardovi. Vzal mě do Villierova domu v parku Monceau. Právě jsem se odtud vrátil."
„Takže tvůj předpoklad byl správný?"
„Naprosto."
„Panebože...! Ten stařík byl tedy opravdu Villierův otec?"
„Potvrdil to sám Villier, jenž se to dozvěděl - jak sám řekl - od jediných rodičů, které kdy poznal."
„Za daných okolností to pro něj musel být strašný šok!"
„O tom si právě musíme promluvit, Wesi. Ten šok totiž vyvolal v našem slavném herci záchvat viny. Rozhodl se využít svého umění a sestoupit mezi spodinu, aby zjistil, jestli může navázat spojení s Jodellovými přáteli. Pokusí se vypátrat, jestli ten stařík řekl někomu, kde se v posledních dnech pohyboval, koho chtěl najít a co pak hodlal udělat."
„To je přece tvůj plán," přerušil ho Sorensen, „přesně tak jsi chtěl postupovat v případě, že se tvůj předpoklad potvrdí."
„Ano - pokud bych měl pravdu. Jenže ten plán počítal s využitím našich vlastních zdrojů, nikoli s účastí

samotného Villiera."
„Tys měl pravdu. Gratuluju."
„Není to jen moje zásluha, Wesi. Pomohla mi hlavně žena bývalého velvyslance."
„Ale našel jsi ji ty. Nikoho jiného to nenapadlo."
„V tak zapeklité situaci nikdo nezná bratra."
„Chápu. Takže v čem je potíž?"
„Ve Villierově odhodlání. Snažil jsem se mu to vymluvit, ale nepodařilo se mi to. Myslím, že se to nepovede nikomu."
„A proč bys mu to měl rozmlouvat? Možná se něco dozvíme. Proč se do toho míchat?"
„Protože ten, kdo vyprovokoval Jodella k sebevraždě, se s ním taky musel setkat. Nějak ho přesvědčil, že ztratil poslední naději. Že skončil. Tomu starci pak už nezbylo vůbec nic."
„Z psychologického hlediska to zní logicky. Jeho posedlost už se nemohla obrátit jinam než proti němu samému. Co z toho vyplývá?"
„Ať už jde o kohokoli, ti lidé budou kolem jeho sebevraždy čmuchat. Jak jsem řekl Bressardovi, nemohou si dovolit to neudělat. Pokud se potvrdí moje teorie o totožnosti Jodellových nepřátel, tak ten, kdo se na něj bude vyptávat, nemá moc šancí na přežití."
„Řekl jsi to Villierovi?"
„Ne tak květnatě, ale dal jsem mu jasně najevo, že jeho plán je mimořádně nebezpečný. Dá se říct, že mě s tím poslal k čertu. Tvrdil, že Jodellovi dluží nejmíň tolik, když ne víc, jako já Harrymu. Mám se u něj stavit zítra v poledne. Prý bude připraven."
„Tak mu vysvětli podrobnosti," nařídil Sorensen. „Když na tom tak trvá, nech ho jít."
„Opravdu chceme mít na svědomí případy násilný konec jeho kariéry?"
„Těžká rozhodnutí jsou těžká proto, že nejsou jednoduchá. Ty chceš najít Harryho a já chci zase najít zdroj zhoubné nemoci, která se šíří z Německa."
„Já bych rád našel obojí," řekl Latham.
„Jistě, to já taky. Takže jestli tvůj herec chce hrát, nebraň mu v tom."
„Chci pro něj krytí."
„To je dobrý nápad. Mrtvý herec nám těžko řekne, co zjistil. Domluv to s Deuxieme, její členové v tom umějí chodit. Já zhruba za hodinu zavolám Claudu Moreauovi. Je to šéf francouzské tajné služby a tou dobou už by měl být ve své kanceláři. Pracovali jsme spolu v Istanbulu. Byl to nejlepší operativec, kterého kdy francouzská rozvědka měla. Světová extratřída. Dá ti všechno, co potřebuješ."
„Mám to říct Villierovi?"
„Já jsem ze staré školy, Lathame, což je možná dobře, a možná taky ne, ale věřím, že když člověk připravuje operaci, musí počítat se všemi důsledky. Měli bychom Villiera také zasvětit. Samozřejmě je to riziko navíc a měl bys mu všechno předem pečlivě vysvětlit. Ať se může sám rozhodnout."
„Jsem rád, že jsme zajedno. Díky."
„Je to už dávno, Drew, ale kdysi jsem také pracoval ve tvém oboru. Jsou to svinské šachy, zvlášť když jsou v ohrožení pěšci. Na jejich vyhození ze šachovnice nikdy nezapomeneš, na to vem jed. Budou tě budit ze sna."
„Všechno, co se o tobě říká, je pravda, vid? Stejně jako tvoje zvláštní záliba dát si od nás, co pracujeme v terénu, tykat."
„Většina věcí, které se mi připisují, je strašně zveličená," řekl ředitel Konzulárních operací, „ale jedno vím určitě: Kdybych za své kariéry v terénu mohl říkat svému šéfovi Bille, Georgi, Stanforde nebo třeba Casey, nejspíš bych k němu byl o dost otevřenější. A právě to žádám od lidí, jako jsi ty. Oslovení ‚pane řediteli' je překážka navíc."
„Máš naprostou pravdu."
„Já vím. Tak dělej, co je potřeba."

*****

Latham vyšel z velvyslanectví na avenue Gabriel a zamířil k opancéřovanému diplomatickému vozu, který

ho měl zavézt do jeho bytu na rue du Bac. Limuzína značky Citroen měla na zadních sedadlech málo místa pro nohy, proto si Latham sedl dopředu vedle řidiče v modré uniformě. „Znáte adresu?" zeptal se.
„Ano, pane. Jistě znám, ovšem."
Vyčerpaný Drew letmo pohlédl na muže. Měl nezaměnitelně americký přízvuk, ale použil zvláštní slovosled. Možná jsem jen unavený a už mě klame sluch, pomyslel si Latham. Zavřel oči a pohroužil se do temné prázdnoty. Byl rád, že si může aspoň na pár minut odpočinout. Vtom si však uvědomil, že jeho tělo začíná na sedadle mírně nadskakovat. Otevřel oči a zjistil, že se řidič řítí po mostě takovou rychlostí, jako by jel závody v Le Mans. „Hej, člověče, já nepospíchám na rande. Dej nohu z plynu, kámo."
„Tut mir - promiňte, pane."
„Co?" Sjeli z mostu a řidič strhl auto do neznámé temné ulice. Lathamovi náhle došlo, že v žádném případě nejsou nikde blízko rue du Bac. „Co to sakra vyvádíte?" vykřikl.
„Jedeme zkratkou, pane."
„Hovno! Zastav to posraný auto!"
„Nein!" zaječel muž v uniformě námořní pěchoty. „Pojedeš, kam tě zavezu, brácho!" Řidič vytrhl ze saka automatickou pistoli a zamířil Lathamovi na hrudník. „Ty mi nebudeš dávat rozkazy, tady velím já!"
„Kristepane, ty patříš k nim! Patříš k nim, ty svině!"
„Poznáš i ostatní a pak zemřeš!"
„Takže je to všechno pravda? Jste rozlezlí po celé Paříži..."
„Und England, und die Vereinigten Staaten, und Europa...! Sieg
Heil!"
„Sieg si strč do prdele," usadil ho Drew tiše. Nenápadně natáhl levici do prostoru pod pistolí a začal kousek po kousku přesunovat levou nohu po podlaze citroenu směrem k řidiči. „Co bys řekl na pořádný překvápko, něco ve stylu Blitzkrieg?" Po těch slovech Latham dupl levou nohou na brzdový pedál a zároveň levou rukou silně udeřil svého únosce do pravého lokte. Neonacista ztratil vládu nad pistolí, Drew po ní hmátl a střelil řidiče do pravého kolene. Auto narazilo do rohu jednoho z domů.
„Prohrál jsi!" řekl Latham zadýchaně, otevřel dveře a chytil muže za sako. Vystoupil, smýkl s ním přes sedadlo a srazil jej na chodník. Nalézali se v jedné z průmyslových zón Paříže, kde stály jedno a dvoupatrové továrny, v noci opuštěné. Kromě tlumeného světla pouličních lamp poskytovaly jediné osvětlení reflektory citroenu. To stačilo.
„Ted mi hezky něco povíš, kámo," oznámil falešnému řidiči, jenž se svíjel na chodníku, držel se za prostřelenou nohu a sténal, „nebo ti další kulka proletí přímo rukama, kterýma si držíš koleno. Polámané ruce se nikdy úplně nevyléčí. Život s nimi je pak pravé peklo."
„Nein! Nein! Nestřílejte!"
„Proč ne? Chtěli jste mě zabít - sám jsi mi to řekl. Moc dobře si tvoje slova pamatuju. To já budu mnohem ohleduplnější. Nezabiju tě, jen ti zkazím zbytek života. Po rukou přijdou na řadu nohy... Co jsi zač a kdes vzal tu unifonnu a auto? Mluv!"
„My máme různé uniformy... Amerikanische, francozische, englische."
„A co to auto - diplomatické auto? Kde je člověk, na jehož místo ses posadil?"
„Řekli mu, aby nechodil..."
„Kdo to řekl?"
„Já nevím! Přistavili auto před velvyslanectví. Schlussel - tedy klíč - byl vevnitř. Nařídili mi, abych vás odvezl."
„Kdo to nařídil?"
„Moji nadřízení."
„Lidi, k nimž jsi mě vezl?"
„Ja."
„Co jsou zač? Řekni mi nějaká jména. Hned!"
„Já žádná jména neznám! Kontaktují nás pomocí hesel - čísel a písmen."
„Jak se jmenuješ?" Drew si dřepl vedle podvodníka a přitiskl hlaveň pistole k ruce svírající krvavé koleno.
„Erich Hauler, přísahám!"

„Tvoje krycí jméno, Erichu. Nebo zapomeň, žes měl ruce a nohy."
„C-Zwolf - dvanáct."
„Mluvíš anglicky mnohem líp, když nemáš naděláno v kalhotách, milý Erichu... Kam jsi mě vezl?"
„Pět šest ulic odtud. Poznal bych to podle Scheinwerfer..."
„Podle čeho?"
„Podle reflektorů auta. Z úzké uličky nalevo."
„Zůstaň na místě, Adolfe," nařídil Latham a vstal. Začal se obkročmo posunovat ke dveřím auta a přitom nespouštěl Němce z mušky. Nemotorně dosedl na přední sedadlo, vsunul levou ruku pod palubní desku a nahmatal telefon s přímou linkou na velvyslanectví. Protože byl vysílací mechanismus ukrytý v kufru, Drew doufal, že telefon bude funkční. Nemýlil se. Přelétl pohledem číselník a pak čtyřikrát rychle za sebou stiskl tlačítko s nulou. Tísňové volání.
„Americké velvyslanectví," ozval se Durbanův hlas z mikrofonu. „Váš status je nula čtyři. Nahrává se, mluvte!"
„Bobby, tady Latham..."
„To vím, mám tvé souřadnice. Proč ty čtyři nuly?"
„Převezli nás. Naši přátelé nacisté mě vezli na rychlou popravu. Řidič byl nastrčený, někdo z dopravního mě podrazil. Musíte celé to oddělení prověřit!"
„Panebože, nestalo se ti nic?"
„Jsem jen trochu otřesený. Bourali jsme a ten skinhead nedopadl moc dobře."
„Hm, mám tvé souřadnice. Pošlu tam hlídku..."
„Víš přesně, kde jsme?"
„Jistě."
„Tak pošli dvě hlídky, Bobby. Jednu ozbrojenou pro případ zásahu."
„Zbláznil ses? Tady jsme v Paříži. Ve Francii!"
„Beru si to na triko. Je to rozkaz Konzulárních operací... Pět nebo šest ulic odsud na jih stojí nalevo v postranní uličce zaparkované auto s rozsvícenými světly. Musíme to auto zajistit i s jeho pasažéry!"
„Co je to za lidi?"
„Moji kati... mimo jiné. Není čas, Bobby. Zařiď to!" Latham vrazil telefon zpátky do držáku a vyskočil z auta za Erichem Haulerem. Za
mužem, který je mohl dovést k stovkám dalších nacistů v Paříži a nejen tam, ať už vědomě, nebo za pomoci drog. Drew popadl Haulera za nohy a Němec zaskučel bolestí.
„Prosim...!"
„Drž hubu, svině. Jsi můj, je ti to jasný? Začni zpívat, usnadníš si tím život."
„Já nic nevím, já jsem jen C-Zwolf. Co chceš ještě slyšet?"
„Mnohem víc! Můj bratr po vás šel, vy hajzlové, a už byl skoro u cíle. Dokud nezačneš zpívat, nedám ti pokoj. Můžeš vzít jed na to, že tě nebudu šetřit."
Náhle se do opuštěné temné ulice s kvílením pneumatik vřítilo černé auto. Prudce zpomalilo a propukla krátká, avšak smrtící kanonáda, která kosila vše, co jí přišlo do cesty. Latham se snažil zatáhnout nacistu za ochranný krunýř opancéřovaného diplomatického vozu. Nepovedlo se, a tak zachránil aspoň sebe. Podíval se za rychle odjíždějícím vozem a pak na svého vězně. Erich Hauler byl prostřílený jako řešeto a tvář měl zalitou krví. Byl mrtvý. Jediný člověk, jenž mu mohl dát odpověď alespoň na několik otázek, byl po smrti. Kde teď najde někoho jiného a jak dlouho mu to asi bude trvat?

03 KAPITOLA

Noc skončila a na východním obzoru probleskovaly první paprsky ranního slunce. Vyčerpaný Latham jel malým plechovým výtahem do svého bytu ve čtvrtém patře ulice du Bac. Obvykle chodil po schodech, protože to považoval za zdravé, tentokrát však učinil výjimku. Únavou se mu už klížily oči. V hodinách mezi druhou a půl šestou vyřizoval diplomatické nezbytnosti a měl také příležitost setkat se s hlavou mocné tajné služby Deuxieme Bureau, jakýmsi Claudem Moreauem. Znovu zatelefonoval Sorensenovi

do Washingtonu a požádal ho, aby i přes pozdní hodinu zavolal nejvyššího důstojníka francouzské rozvědky a přesvědčil ho, aby se okamžitě dostavil na americké velvyslanectví. Moreau byl obtloustlý muž s pleší, středního věku a střední postavy. Oblek se na něm dmul, jako by celé dny zvedal činky. Měl dar bezstarostného galského humoru, jímž dokázal udržet věci v reálné perspektivě, když hrozilo, že se vymknou kontrole. Toto nebezpečí nastalo, když se na scéně nečekaně objevil rozlícený a vyděšený Henri Bressard, náměstek ministra zahraničí Francouzské republiky.
„Co se to tady k čertu děje?" zeptal se naléhavě Bressard, když vešel do velvyslancovy kanceláře. Všiml se Moreaua a trochu se zarazil, ale jen na okamžik. „Allo, Claude," řekl francouzsky. „Ani mě moc nepřekvapuje, že jsi tady."
„En englais, Henri... Pan Latham nám rozumí, ale pan velvyslanec je zatím u prvních lekcí."
„Ovšem, to je známka amerického diplomatického taktu!"
„Já jsem tomu rozuměl, pane Bressarde," řekl velvyslanec Daniel Courtland, jenž seděl za stolem v županu a pantoflích, „a váš jazyk pilně studuji. Abych řekl pravdu, chtěl jsem místo ve Stockholmu -mluvím totiž plynně švédsky -, ostatní však měli jiný názor. Takže teď mě máte na krku a já zase vás."
„Omlouvám se, pane velvyslanče. Měl jsem těžkou noc... Snažil jsem se vám dovolat, Drew, a když se mi pořád ozýval jen záznamník, usoudil jsem, že jste pořád tady."
„Už jsem měl být hodinu doma. Proč jste přišel? Proč jste se mnou musel naléhavě mluvit?"
„Všechno je ve zprávě Sureté. Trval jsem na tom, aby ji policie povolala..."
„Co se stalo?" skočil mu do řeči Moreau a zvedl obočí. „Jde po tobě snad tvoje bývalá žena? To se divím, vždyť jste se rozešli jako přátelé."
„Jí bych se do spárů dostal nerad. Lucilie je proradná děvka, a navíc není hloupá, což se o těch lidech říct nedá."
„O jakých lidech?"
„Když jsem tady vysadil Drewa, jel jsem do svého bytu na Montaigne. Jak víte, k výsadám mého úřadu patří i diplomatické parkovací místo před domem. K mému překvapení však bylo obsazené, i když vedle bylo několik volných míst. To mě pořádně dopálilo. Pak jsem si všiml, že v autě sedí dva muži a řidič právě telefonuje, což ve dvě hodiny v noci není zrovna běžný obrázek, zvlášť když řidiči hrozí pokuta pět set franků za parkování na místě, které vyžaduje vládní značku nebo nálepku Quai ďOrsay na čelním skle."
„Jako správný diplomat umíš události uvést dramaticky a procítěně, Henri," poznamenal Moreau a uznale pokýval hlavou, „ale řekni nám, prosím, co se doopravdy stalo. Tedy kromě toho, že tě někdo naštval."
„Ti hajzlové na mě začali střílet!"
„Cože?" Latham vyletěl z křesla.
„Slyšel jste dobře! Moje auto je pochopitelně proti takovým útokům chráněné, takže jsem rychle zacouval a pak do nich prudce vrazil."
„A co bylo dál?" vykřikl velvyslanec Courtland a postavil se.
„Ti dva chlapi vyskákali dveřmi spolujezdce a vzali nohy na ramena. To víte, srdce mi bušilo až v krku. Zavolal jsem z auta policii a požádal, aby zburcovali Súreté."
„Vy jste tedy číslo," hlesl Drew ohromeně. „Takže oni po vás stříleli a vy jste je nabral?"
„Auto je neprůstřelné. Kulky nemohly projít ani sklem."
„Celoplášťové střely by to dokázaly, to mi můžete věřit."
„Vážně?" Bressardova tvář zesinala.
„Měl jsi pravdu, Henri," řekl Moreau a ještě jednou přikývl, „tvoje bývalá žena by ti zatopila mnohem víc. No nic, měli bychom se teď všichni trochu uklidnit a podívat se, čeho náš smělý hrdina dosáhl. Máme auto, poznávací značku a nepochybně několik desítek otisků,
které okamžitě předáme Interpolu. Smekám před vámi, pane Bressarde."
„Takže říkáte, že existují kulky, které dokáží prostřelit i neprůstřelná auta...?"
Souvislost s Jodellovou sebevraždou a následnou schůzkou ve Villierově domě v parku Monceau byla zcela zřejmá. Sečteno s útokem na Lathama, situace vyžadovala několik rozhodnutí: Bressard i Drew budou dnem i nocí pod dohledem ochranky z členů Deuxieme - Francouz viditelně, Latham nenápadněji, jak to sám chtěl. Proto neoznačené auto Deuxieme zůstane naproti Drewovu domu, dokud nepřijede

střídající směna nebo se Američan ráno neobjeví. A konečně, Jean-Pierre Villier, který taktéž dostane ochranku, se nesmí v žádném případě toulat pochybnými čtvrtěmi Paříže a kohokoli hledat.
„Já osobně mu to naprosto jednoznačně zakážu," prohlásil Claude Moreau, šéf Deuxieme Bureau. „Villier je klenotem Francie...! Kdybych připustil, aby se mu něco stalo, manželka by mě buď zabila, nebo by si začala domů tahat milence."
Znepokojivé pochybnosti o dopravním oddělení velvyslanectví se brzy vyjasnily. Dispečerem byl náhradník, kterého nikdo neznal, a na noční službu ho přijali díky výborným doporučením. Zmizel pár minut poté, co Lathamovo auto vyrazilo po avenue Gabriel. Dotyčný frankofonní Američan byl členem nacistického hnutí.
Hodiny před rozbřeskem proběhly ve znamení nekonečných rozborů situace. Nejdůležitější otázka zněla: Koho podezřívat, a koho naopak vyloučit? Moreau vedl přes utajovač hovorů dlouhé telefonické rozpravy s Wesley Sorensenem z Washingtonu. Oba odborníci na supertajné operace vytvářeli plán společného postupu a používali přitom slovník, hodný mistrů těch nejtemnějších umění. Drew s jejich názory souhlasil. Nebyl tak chladně intelektuální jako jeho bratr Harry, ale měl dvě obrovské přednosti: schopnost rychle se rozhodovat a vynikající fyzickou kondici. Moreau se Sorensenem však byli mistry lstí a infiltrace do týlu nepřítele, kteří přežili jatka špionů v krvavých hlubinách studené války. Od takových mužů se měl Drew co učit, včetně způsobů, jimiž ho řídili.
Latham ospale vyšel z výtahu a kráčel chodbou ke svému bytu. Chtěl vsunout klíč do zámku, vtom však strnul. Zámek byl pryč! Na jeho místě zel jen prázdný kruhový otvor. Někdo jej musel vyříznout, buď laserem nebo miniaturní ruční elektrickou pilkou. Jemně strčil do dveří a naskytl se mu pohled na spoušť v pokoji. Drew vytrhl automat z pouzdra a opatrně vklouzl dovnitř. Někdo obrátil jeho byt vzhůru nohama. Čalounění bylo prořezané, po podlaze se válely roztrhané polštáře s rozcupovanou výplní spolu s obsahem vysypaných zásuvek. Stejný obrázek spatřil i v obou ložnicích, v komorách, kuchyni, koupelnách a zvlášť v pracovně, kde měl rozřezané dokonce i koberce. Jeho velký pracovní stůl někdo doslova rozštípal. Nejspíš přepadové komando hledající ukryté mrtvé schránky s tajnými dokumenty. Destrukce byla naprosto dokonalá, nic nestálo na svém místě. Latham byl však natolik unavený, že o tom nechtěl přemýšlet. Potřeboval si odpočinout. Toužil po spánku. Rychle zhodnotil škodu a povzdechl si nad její zbytečností. Důvěrné materiály měl uložené na bezpečném místě ve své kanceláři v prvním patře velvyslanectví. Nepřátelé starého Jodella - a teď i jeho nepřátelé -mohli něco takového čekat.
Důkladně prohledal jednu ze svých komor, až našel kýžený předmět. Kdyby vetřelci věděli, k čemu slouží, určitě by si ho vzali, nebo by ho zničili, pomyslel si a trpce se pousmál. Ocelová tyč dlouhá šedesát centimetrů měla na obou koncích gumové úchyty, v nichž byl instalován poplašný mechanismus. Když na svých cestách přespával po hotelích, pokaždé ji utáhl do dveří, čímž zároveň aktivoval alarm. Když se takto zajištěné dveře někdo pokusil zvenčí otevřít, začalo zařízeni pronikavě pískat, což mělo za úkol vyplašit vetřelce. Drew přistoupil s tyčí ke dveřím bez zámku a připevnil ji těsně nad podlahou. Pak vešel do zpustošené ložnice, přehodil prostěradlo přes potrhanou matraci, sundal si boty a natáhl se.
Za několik minut tvrdě usnul, ale po chvíli se bytem rozdrnčel telefon. Dezorientovaný Latham sebou škubl a hrábl po telefonu na nočním stolku. „Prosim?... Haló?"
„Tady Courtland, Drew. Omlouvám se, že volám v tuhle hodinu, ale je to nutné."
"Co se stalo?"
„Německý velvyslanec..."
„Věděl, co se stalo v noci?"
„Vůbec ne. Zavolal mu to Sorensen z Washingtonu a zřejmě mu pořádně zvedl mandle. Brzy nato si vyslechl totéž od Claude Moreaua."
„Jsou to profici. A co se děje teď?"
„Velvyslanec Heinrich Kreitz tady bude v devět hodin ráno. Sorensen a Moreau vás tu chtějí taky. Abyste potvrdil, co se stalo, ale zřejmě taky proto, aby důrazně protestovali proti vašemu napadení."
„Ti dva staří fízlové připravují obchvatný útok, co?"
„Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte."
„Za druhé světové války používali tuhle strategii Němci. Připlížit se z obou boků a pak sevřít nepřítele,

aby musel utéct na jednu ze světových stran. Když si vybere špatně, je po něm. A dobře si vybrat nemůže, protože všechny strany jsou obšancované."
„Já nejsem voják, Drew, ale rozhodně si nemyslím, že Kreitz je náš nepřítel."
„Ne, to není. Vlastně je to člověk s historickým svědomím. Ale ani on neví, koho tady v Paříži má mezi řadovými pěšáky. Kreitz teď pořádně rozbouří hladinu a přesně to od něj Sorenson a Moreau chtějí."
„Někdy mi připadá, že vy a vám podobní mluvíte úplně jiným jazykem než ostatní smrtelníci."
„Ale to souhlasí, pane velvyslanče. Říkáme tomu zamlžení v zájmu popiratelnosti. Dá se říct, že je to naše lingua franca."
„Blábolíte nesmysly."
„Jsem utahaný k smrti."
„Jak dlouho vám to trvá z bytu na velvyslanectví?"
„Nejdřív musím sejít do garáže, kde mám zaparkované auto..."
„Teď jezdíte vozem Deuxieme," přerušil ho Courtland.
„Promiňte, zapomněl jsem... Podle hustoty provozu kolem čtvrt hodiny."
„Teď je šest deset. Řeknu své sekretářce, aby vás vzbudila v půl deváté a budu na vás čekat v devět. Trochu si odpočiňte."
„Možná bych vám měl říct, co se stalo..."
Bylo však příliš pozdě, velvyslanec zavěsil. Taky dobře, pomyslel si Latham. Courtland by vyzvídal podrobnosti a protahoval by hovor. Drew vrátil sluchátko do vidlice a konečně se mohl v klidu natáhnout. Hlavou mu blesklo, že mu ta strašná noc přinesla přece jen něco pozitivního. Po dobu rekonstrukce jeho bytu, což odhadoval přinejmenším na týden, bude bydlet v luxusním hotelu na účet Washingtonu.

*****

Z podvečerní oblohy se do údolí Bratrstva potichu snášel bílý kluzák. Okamžitě po přistání zmizel pod pokrývkou ze zelené síťoviny. Kryty obou kabin se rozletěly - z předního sedadla se vysoukal pilot ve sněhobílé kombinéze, ze zadního jeho o mnoho starší pasažér.
„Komm," řekl letec a kývl směrem k motocyklu s postranním vozíkem. „Zum Krankenhaus."
„Ano, ovšem," odvětil civil německy, otočil se a vytáhl z letadla černý lékařský kufřík. „Předpokládám, že doktor Kroeger je tady,"
dodal a nastoupil do postranního vozíku, zatímco pilot usedl na motocykl a nastartoval.
„To nevím, pane. Já vás mám jen dopravit na kliniku. Žádná jména neznám."
„Tak zapomeňte, že jsem před vámi nějaké řekl."
„Nic jsem neslyšel, pane." Motorka vyrazila do jedné z maskovaných chodeb, několikrát zatočila a nakonec zamířila na severní konec údolí. Zde stála jakási přízemní budova ukrytá pod sítí. Obyčejná, přesto však zvláštní. Zatímco ostatní stavby v údolí byly většinou ze dřeva, tuto postavili z tvárnic omítnutých betonem. K jižní straně budovy přiléhal ohromný komplex generátorů, z nějž vycházelo nepřetržité hlasité bzučení. „Já dovnitř nesmím, pane doktore," řekl pilot a zastavil motocykl před šedými ocelovými dveřmi.
„To je mi známo, mladý muži, a byl jsem poučen, jak mám postupovat. Mimochodem, mám odjet ráno s prvním světlem. Předpokládám, že to víte."
„Ano, pane. V tu dobu vane nejlepší vítr."
„Horší už být nemůže," utrousil doktor a vystoupil ze sajdkáry. Letec vyrazil zpět, zatímco jeho pasažér zamířil ke dveřím. Podíval se na kameru umístěnou nad vchodem a stiskl černý kulatý knoflík napravo od zárubně. „Doktor Hans Traupman na rozkaz generála von Schnabeho."
O třicet vteřin později otevřel dveře muž v bílém plášti, kterému mohlo být něco přes čtyřicet. „Herr Doktor Traupman, to jsem rád, že vás zase vidím," řekl nadšeně. „Od přednášek v Norimberku už pár roků uteklo. Vítejte!"
„Danke. Cesta sem by ale nemusela být tak svízelná."
„Pochod přes hory by se vám líbil ještě míň, to mi věřte. Člověk jde celé míle a sníh je každých pár set

metrů hlubší a hlubší. Utajení něco stojí... Pojďte, dáte si trochu šnapsu, chvilku si odpočinete a promluvíme si. Uvidíte, jaký pokrok jsme udělali. Řeknu vám, je to úžasné!"
„Pít budu až později a povídat si můžeme při prohlídce," odvětil lékař. „Čeká mě dlouhá schůzka s von Schnabem - což není moc příjemná vyhlídka - a já se potřebuji dozvědět co možná nejrychleji co nejvíc informací. Bude ho zajímat můj názor a já mu ho budu muset sdělit."
„Proč se té schůzky taky nemohu zúčastnit?" zeptal se mladší doktor rozmrzele, když se posadili v čekárně kliniky.
„Myslí si, že jste příliš horlivý, Gerhardte. Obdivuje váš zápal pro věc, ale vzbuzuje u něho nedůvěru."
„Bože můj, kdo jiný ví o tom procesu tolik, co já? To já jsem ho vyvinul! Při vší úctě, pane Traupmane, tohle je můj obor, a ne váš."
„To víme oba, ale náš generál není lékař a odmítá to pochopit. Já jsem neurochirurg a mám jisté jméno v oboru mozkových operací. Generál se spoléhá právě na mé jméno, nikoli na skutečnou odbornost. Tak mě tedy přesvědčte... Jak jsem pochopil, podle vás je teoreticky možné změnit myšlenkový proces i bez drog či hypnózy. Tahle teorie se pohybuje kdesi ve sférách parapsychologické science fiction, ale to ostatně před pár lety platilo i o transplantacích srdce a jater. Jak se to vlastně dělá?"
„Sám jste si odpověděl." Gerhardt Kroeger se zasmál a v očích mu zajiskřilo. „Ve slově 'transplantace' stačí zaměnit předponu ‚trans' písmeny ‚i' a ‚m'."
„Implantace?"
„Implantujete přece ocelové destičky, nebo snad ne?"
„Ovšem. Kvůli ochraně."
„To já taky.... Prováděl jste lobotomii?"
„Přirozeně. Abych uvolnil elektrické napětí."
„Právě jste řekl další kouzelné slůvko, Hansi. ‚Elektrické' - jako třeba elektrické impulsy, elektrické impulsy mozku. Já do nich jednoduše zapojím věcičku, která je ve srovnání s vašimi destičkami nekonečně malá, takže na rentgenu je vidět jen nenápadný stín."
„Co to k čertu je?"
„Počítačový čip dokonale kompatibilní s elektrickými impulsy mozku příslušného člověka."
„Jaký...?"
„Za pár let se psychologická indoktrinace stane věcí minulosti. Vymývaní mozku upadne v zapomnění!"
„Co to tedy je?"
„Během posledních devětadvaceti měsíců jsem experimentálně operoval dvaatřicet pacientů a sledoval u nich různá stadia vývoje..."
„Slyšel jsem," přerušil ho Traupman. „Pacienti dodaní z věznic a podobně."
„Prošli přísným výběrem, Hansi. Všichni jsou to muži s nadprůměrnou inteligencí a vzděláním. Lidé odsouzení za trestné činy jako zpronevěra, prodej vnitřních podnikových informací nebo třeba falšování úředních zpráv pro osobní prospěch. Zkrátka za triky vyžadující určitou odbornost a inteligenci, nikoli násilí. Naprogramovat mysl násilníků a nevzdělanců je příliš snadné. Já jsem chtěl dokázat, že moje metoda bude úspěšná i u lidí s vysokým intelektem."
„A dokázal jste to?"
„Jakž takž."
„Nějaké problémy, Gerhardte?"
„Ano, jeden. Implantát zatím funguje jen devět až dvanáct dní."
„V čem je potíž?"
„Mozek ho odmítá. Pacient začne krvácet do mozku a umírá."
„Mozek zkrátka exploduje."
„Ano. Zemřelo tak šestadvacet mých pacientů. Nicméně posledních sedm vydrželo od devíti do dvanácti dnů. Jsem přesvědčen, že s dokonalejšími mikrochirurgickými technikami nakonec časový faktor překonám. Jednou, a to může trvat roky, bude můj implantát fungovat bez omezení. Politici a generálové kdekoli na světě pak budou moci na pár dní zmizet a pak se stát našimi žáky."
„Přesto si však myslíte, že můžete toho amerického agenta Lathama pustit. Říkám to správně?"
„Naprosto. Uvidíte sám. Má implantát čtvrtý den, zbývá mu jich tedy ještě nejméně pět a nejvýše osm.

Podle informací od našich lidí v Paříži, Londýně a Washingtonu bude jeho účast potřebná čtyřicet až sedmdesát dva hodin, riziko je tedy minimální. Do té doby se dozvíme, co všechno vědí naši nepřátelé o Bratrstvu a - což je mnohem důležitější - Latham odvede jejich pozornost špatným směrem."
„Když dovolíte, rád bych se ještě k něčemu vrátil," řekl Traupman a pohodlněji se uvelebil v bílém křesle z umělé hmoty. „Než přejdeme k samotné metodě, co přesně ten váš implantát způsobuje?"
„Víte něco o počítačových čipech, Hansi?"
„Jen to nejzákladnější. Ostatní nechávám při anestezii na technicích. Mám svých starostí dost. Vy mi ale určitě rozšíříte obzor."
„Nejnovější mikročipy jsou dlouhé necelé tři centimetry, široké necelých deset milimetrů a mohou nést ekvivalent šesti megabytů softwaru. To stačí, aby obsáhly všechna díla Goetha, Kanta a Schopenhauera dohromady. Vypalovačem typu E-PROM vložíme informaci na čip a poté aktivujeme permanentní paměť, která reaguje na zvukové pokyny. Je to stejné, jako když počítač dešifruje kódy, jež do jeho procesoru uložil programátor. Je pravda, že mozek se musí vyrovnat s jinou vlnovou délkou a odpovídá na pokyny s menším zpožděním, ale to samo o sobě jen může pomoci přesvědčit tazatele, že subjekt skutečně přemýšlí a připravuje si pravdivou odpověd."
„Můžete to dokázat?"
„Pojďte, předvedu vám to." Oba muži vstali a Kroeger stiskl červený knoflík napravo od těžkých ocelových dveří. Za několik sekund se objevila sestra v uniformě s chirurgickou rouškou v ruce. „Greto, tohle je ten proslulý doktor Hans Traupman."
„Ano, vím," řekla ošetřovatelka. „Jsem šťastná, že vás zase vidím, pane doktore. Tady máte svou roušku, prosím."
„Ale ovšem, já vás znám!" zvolal Traupman radostně. „Greta Frischová, jedna z nejlepších sester, jakou jsem kdy měl na operačním sále. Mé milé děvče, říkali, že jste odešla na odpočinek. Nemohl jsem tomu uvěřit, vždyť jste tak mladá."
„Odešla jsem na odpočinek do manželství, Herr Doktor. S tímhle." Greta kývla na zubícího se Kroegera.
„Nebyl jsem si jistý, jestli se na ni pamatujete, Hansi."
„Jestli se na ni pamatuju? Člověk nemůže zapomenout na sestřičku, která dokázala předvídat každý jeho požadavek. Upřímně řečeno, Gerhardte, vaše důvěryhodnost právě prudce vzrostla... Ale k čemu ta rouška, Greto? Přece neoperujeme."
„Na to vám odpoví manžel, pane. Tyhle věci jsou nad mé chápání, i když mi je vysvětluje dost často."
„Jde o permanentní paměť, Hansi. U tohoto pacienta nechceme, aby se mu vtisklo do paměti příliš mnoho tváří, které se dají identifikovat. Váš obličej spadá do této kategorie."
„Ani já tomu nerozumím, sestro Frischová. Tak dobře, jde se." Trojice prošla dveřmi do dlouhé a široké světlezelené chodby s řadou velkých čtvercových oken po obou stranách. Za okny byly krásně zařízené pokoje. Kromě postele, psacího stolu a pohovky v nich nechyběly ani vymoženosti jako televize, rádio či koupelna se sprchou. Na vnějších zdech pokojů byla další okna, z nichž se naskýtal pohled na louky plné vysokých travin a jarního kvítí. „Jestli tohle jsou nemocniční pokoje," dodal Traupman, „tak patří mezi nejhezčí, jaké jsem v životě viděl."
„Rádia a televize jsou pochopitelně předem naprogramované," řekl Gerhardt. „Vysílají samé neškodné programy. V noci běží z rozhlasu také příslušné informace pro jednotlivé pacienty."
„Řekněte mi, na co se mám připravit," požádal neurochirurg z Norimberka.
„Uvidíte navenek normálního Harryho Lathama, který stále věří, že nás přelstil. Slyší na své krycí jméno Alexander Lassiter a je nám neskonale vděčný."
„Vděčný?" podivil se Traupman. „A za co?"
„Myslí si, že měl nehodu a jen o vlásek unikl smrti. Použili jsme jedno z našich velkých terénních aut a nahráli tu událost s maximální přesvědčivostí. Vůz jsme převrátili, Lathama jsme ‚nainstalovali' pod něj a celou scénu jsme okořenili výbuchy a ohněm... Zde jsem si dovolil použít drogy a hypnózu - to abych mu z paměti vymazal první minuty v našem údolí."
„A víte jistě, že jste je skutečně vymazal?" Zastavili se a muž z Norimberka se upřeně zadíval Kroegerovi do očí.
„Naprosto jistě. Veškeré vzpomínky na jeho příjezd přehlušil šok z ‚nehody' v kombinaci s drsnými

obrázky a bolestí, kterou jsme mu způsobili. Přesvědčil jsem se o tom znovu za použití hypnózy. Pamatuje si jen výkřiky, nesnesitelnou bolest a plameny, kterými ho táhli, když ho zachraňovali."
„Ty podněty jsou psychologicky zdůvodnitelná," poznamenal neurochirurg a pokýval hlavou. „A co časový faktor? Jak jste mu vysvětlili posun v čase?"
„To bylo nejlehčí. Když se vzbudil, měl ovázanou hlavu a byl pod lehkými sedativy. Do omrzení jsme mu opakovali, že utrpěl těžká zranění a byl dlouho v komatu, během kterého podstoupil tři operace. Vysvětlil jsem mu, že to s ním vypadalo téměř beznadějně a zachraňoval jsem ho jen proto, že jeho životní funkce zůstaly pozoruhodně silné."
„To zní působivě. Teď už se nedivím, že je vám neskonale vděčný... Ví, kde je?"
„Ale ovšem, nic jsme před ním netajili."
„Tak jak ho můžete pustit ven? Můj Bože, vždyť on prozradí polohu údolí! Pošlou sem letadla a vybombardují vám to tady!"
„Na tom už nesejde. My už tady totiž nebudeme, jak vám jistě řekne von Schnabe."
„Prosím, Gerhardte, musíte na mě pomalu. Nehnu se z místa, dokud se nevyjádříte jasně."
„To počká, Hansi. Nejdřív se pozdravte s naším pacientem, pak pochopíte."
„Má milá Greto," řekl Traupman a otočil k ošetřovatelce. „Je váš manžel stále tím logicky uvažujícím člověkem, jak jsem ho kdysi znal?"
„Ano, pane doktore. Tomuhle náhodou dobře rozumím. Je to geniální, pane, uvidíte sám."
„Ale nejdřív pojďte za naším pacientem. Je to příští okno, nejbližší dveře napravo. Pamatujte, jmenuje se Lassiter, ne Latham."
„Co mu mám říct?"
„Co chcete. Navrhoval bych, abyste mu pogratuloval k úspěšné rekonvalescenci. Pojďte."
„Já počkám u stolu," řekla Greta Frischová-Kroegerová.
Lékaři vešli do pokoje. Harry Latham stál s ovázanou hlavou u velkého okna a díval se ven. Otočil se k příchozím a usmál se. „Ahoj, Gerhardte. Nádherný den, že?"
„Byl ses projít, Alexi?"
„Ještě ne. Obchodníka můžeš zničit, ale nevyženeš z něj jeho obchodního ducha. Hrál jsem si s čísly. V Číně by se daly vydělat balíky peněz. Nemůžu se dočkat, až tam budu moct odletět."
„Dovol, abych ti představil doktora... Schmidta z Berlína."
„Těší mě, pane doktore." Latham vykročil a natáhl ruku. „Jsem rád, že konečně vidím v našem úžasném komplexu také jiného doktora. Co kdyby Gerhardt zvrtal moji léčbu?"
„Zatím se to, myslím, nestalo," řekl Traupman a potřásl Lathamovi pravicí. „Ale slyšel jsem, že jste mimořádně vzorný pacient."
„Nic jiného mi ani nezbylo."
„Promiňte mi tu roušku, Herr... Lassiter. Jsem trochu nachlazený a zdejší chirurg je strašný pedant."
„Jestli chcete, můžeme mluvit německy."
„Není třeba, rád bych se trochu pocvičil v angličtině. Gratuluji vám k úspěšnému zotavení."
„No, nějakou zásluhu na tom má taky doktor Kroeger."
„Jsem na vás strašně zvědavý, tedy z lékařského hlediska. Jestli to pro vás není příliš obtížné, řekněte mi, co si vybavujete ze svého příjezdu do našeho údolí."
„Ano." Latham/Lassiter se krátce odmlčel. Jeho oči byly v tu chvíli skelné a nezaostřené. „Myslíte tu nehodu... Kristepane, to byla hrůza. Vidím to všechno rozmazaně, ale první, nač si vzpomínám, je hysterický křik. Pak jsem si uvědomil, že jsem vklíněný pod bokem toho nákladáku a do hlavy mě tlačí kus železa. Takovou bolest jsem ještě nezažil. Všude kolem pobíhali lidé. Snažili mě vyprostit. Nakonec se jim to podařilo a odtáhli mě trávou pryč. Strašně jsem přitom řval, protože hořelo a myslel jsem, že mi plameny sežehnou celou tvář."
„To musel být otřesný zážitek. Ted jste ale na nejlepší cestě k úplnému uzdravení, pane Lassitere, a to je nejdůležitější."
„V novém Německu koupím Gerhardtovi krásnou vilu na Dunaji." Lathamovy oči se znovu rozjasnily a zaostřily.
„Už jsi pro nás udělal dost, Alexi," řekl Kroeger a kývl na Traupmana. „Tady doktor Schmidt chtěl jen

pozdravit našeho štědrého dobrodince a ujistit se, že jsem odvedl tak dobrou práci, jaké mě před lety učil... Až budeš chtít, běž se projít. Tedy ovšem až vymyslíš, jak vytáhnout z Asie další spoustu milionů."
„Není to tak těžké, věřte mi. Dálný východ má peníze nejen rád, on je přímo uctívá. Jsem připraven odjet, kdy řekneš, Gerhardte. Bratrstvo na tom zbohatne."
„Ty pořád žiješ v těch svých teutonských modlitbách, Alexi."
„Žádné modlitby, stačí když vytvoříte Čtvrtou říši."
„Spolehni se."
„Hezký den, pane Lassitere."
Traupman s Kroegerem vyšli z pokoje a zamířili chodbou do čisté čekárny. „Měl jste pravdu," řekl doktor z Norimberka a posadil se. „Je to úžasné!"
„Takže souhlasíte?"
„Jak by ne? Je to dokonalé - dokonce až po odmlky v jeho hlase, zastřené oči. Perfektní. Dokázal jste to!"
„Pamatujte, Hansi, má to své mouchy, to před vámi nechci tajit. Jeho stav je stabilní ve své abnormalitě. Já můžu zaručit ještě pět až osm dní, víc ne."
„Londýn, Paříž a Washington ale podle vás tvrdí, že to bude stačit, ne?"
„Ano."
„Tak, a teď se vraťme k vaší poznámce, že údolí přestane existovat. Je to šok. Proč?"
„Už nás nebude třeba. Rozpustíme se. V posledních letech jsme indoktrinovali... tedy vycvičili víc než dvacet tisíc žáků..."
„Tohle slovo jste si oblíbil, co?" skočil mu do řeči Traupman.
„Protože sedí. Nejsou to jen lidé naprosto oddaní naší věci, ale také velitelé, jak nižší, tak možná v budoucnu i vyšší... Rozeslali jsme je všude, hlavně po celém Německu, ale ty nadané na cizí jazyky a s patřičnými dovednostmi také do jiných zemí. Všichni od nás mají dostatek peněz a jsou připraveni zaujmout svá místa v pečlivě vybraných zaměstnáních."
„To už jsme pokročili tak daleko? O tom jsem neměl ponětí."
„Pak jste si ve svém spěchu asi nevšiml, že tady máme nyní mnohem méně lidí. Evakuace začala už před mnoha týdny. Naše dvě terénní vozidla jezdila dnem i nocí a odvážela personál i zařízení. Vypadalo to jako kolona mravenců, kteří se stěhují z jednoho mraveniště do druhého. Naším cílem a osudem je - nové Německo."
„Ještě k tomu Američanovi, k Harrymu Lathamovi. Chápu, že s ním budeme ve spojení, abychom se dozvěděli, co se dozví on, ale to by se asi dalo zařídit i s pomocí placených informátorů. Jaká tedy bude jeho funkce? Nebo už žádnou jinou mít nebude? Tedy kromě potvrzení vaší teorie pro pozdější využití."
„Informace, které se od něj dozvíme, jistě budou mít svou cenu. Musíme proto v jeho blízkosti ukrýt miniaturní počítač, třeba do nějakého malého předmětu. Ale Harry Latham má mnohem vyšší poslání. Pokud si vzpomínáte, zmínil jsem se, že svede naše nepřátele ze stopy. To je však pořád jen začátek."
„Vy mě napínáte, Gerhardte. Prozraďte mi to."
„Latham říkal, že pracuje na číslech, které se týkají možnosti vydělat miliony na čínské ekonomické expanzi."
„V tom má asi pravdu."
„Omyl, Hansi. Ta čísla nemají s penězi vůbec nic společného. Jsou to kódy, které si vytvořil, aby nic nezapomněl, až odsud uprchne."
„Uprchne?"
„Ovšem. Má svůj úkol a je to profesionál. Samozřejmě mu útěk sami umožníme."
„Proboha, mluvte jasněji!"
„Během týdnů, které tady strávil, jsme ho na našich sezeních, u obědů a večeří zásobili stovkami jmen - francouzských, německých, anglických i amerických."
„Jakých jmen?" přerušil ho netrpělivě Traupman.
„Jmen lidí v Německu i v zahraničí, kteří nás tiše podporují a významnou měrou přispívají naší věci. Dá se říct, že jde o vlivné a mocné lidi, kteří v současnosti pracují pro Bratrstvo."
„Zešílel jste?"

„K té tiché elitě," pokračoval Kroeger, jenž přešel Traupmanovu důraznou poznámku, „patří američtí kongresmani, senátoři, kapitáni průmyslu a médií. Také členové britských vládních orgánů a pohlaváři britské rozvědky, kteří tahají v zákulisí za politické nitky..."
„Vy jste přišel o rozum..."
„Prosím, Hansi, nechte mě domluvit... V Paříži máme vlivné sympatizanty v Quai ďOrsay, v parlamentu, a dokonce v tajném Deuxieme Bureau. A konečně v samotném Německu nás podporuje řada nejvýznamnějších představitelů bonnské exekutivy, kteří touží po návratu starých časů, kdy naše Vlast ještě nebyla pošpiněna ječícími slabochy, kteří chtějí všechno, ale sami přitom nedávají nic, a méněcennými rasami, jež degenerují náš národ. Latham má všechny tyto informace, všechna jména. Jako školený zpravodajský důstojník s nejvyšším stupněm utajení předá o velké většině z nich zprávu."
„Vy jste duševně nemocný člověk, Kroegere! To nedovolím!"
„Budete muset, doktore Traupmane. Víte, v zájmu důvěryhodnosti je tam sice pár jmen našich skutečných stoupenců, kteří jsou však nahraditelní. Jinak je však všechno, co si Harry Latham odnáší z našeho údolí, falešné. Jména, která si ukryl do šifer, jsou pro nás samozřejmě nesmírně důležitá, ale jen v tom smyslu, abychom jejich nositele diskreditovali a nakonec zničili. Protože ve skutečnosti jsou našimi zavilými odpůrci a řada z nich to také dává hlasitě najevo. Jakmile budou jejich jména tajně odeslána do globální sítě tajných služeb, začnou hony na čarodějnice. Ti nejoddanější z nich upadnou s pomocí uměle vyrobených pomluv do oficiálního podezření a vakuum, které nastane, zaplníme našimi lidmi... Ano, našimi žáky, Hansi. Zvlášť v Americe, zemi nejmocnějšího z našich nepřátel, avšak také nejzranitelnějšího. Stačí si jen vzpomenout na šílené protilevicové štvaní čtyřicátých a padesátých let. Amerika se tehdy stala zemí ochromenou strachem. Tisíce a tisíce lidí bylo podezřelých ze spolupráce se Sověty, všeobecnému stihomamu podlehla celá průmyslová odvětví a země se sama oslabovala zevnitř. Komunisti věděli, jak na to. Zjistili jsme, že Moskva tajně dodávala fanatikům peníze i falešné informace... Existuje člověk, který může podobný proces odstartovat pro nás. Harry Latham, krycím jménem Žihadlo."
„Bože můj!" zašeptal Traupman a opřel se. „To je geniální. On je totiž jediná osoba, která pronikla až k jádru. Našel naše údolí. Oni mu budou muset věřit. Všichni."
„Uprchne dnes v noci."

04 KAPITOLA

Německý velvyslanec ve Francii Heinrich Kreitz byl nevysoký štíhlý sedmdesátník s propadlými rysy, úplně bílými vlasy a smutnýma hnědýma očima, které věčně mhouřil. Býval profesorem evropského politického vývoje na Vídeňské univerzitě, odkud ho však vytáhli do diplomatického sboru, zejména díky početným studiím, v nichž podrobně rozebíral historii mezinárodních vztahů v devatenáctém a dvacátém století. Kromě těchto obsáhlých statí napsal také knihu, kterou celkem logicky nazval Rozmluvy mezi národy. Kniha byla přeložena do sedmnácti jazyků a stala se příručkou pro diplomaty i učebním textem pro studenty mezinárodních vztahů na univerzitách po celém civilizovaném světě.
Bylo za pět minut půl desáté dopoledne. Kreitz seděl naproti psacímu stolu amerického velvyslance Courtlanda a tiše zíral na Drewa Lathama, který stál nalevo. Na pohovce u zdi seděl Moreau z Deuxieme. „Stydím se za vinu své země," řekl nakonec Kreitz a z jeho hlasu i očí čišel smutek. „Naše vina spočívá v tom, že jsme v minulosti dovolili takovým zrůdám, takovým zločincům, vládnout našemu národu. Pokud je to vůbec v lidských silách, ještě zvýšíme své úsilí, abychom je vykořenili a zničili je už v zárodku. Pánové, pochopte prosím, že naše vláda má na jejich odhalení eminentní zájem, i kdyby to znamenalo postavit tisíc nových věznic. Jejich existenci si nemůžeme dovolit, a to víc než kdo jiný. To ale jistě víte."
„Víme, Monsieur l'Ambassadeur," ozval se z gauče Claude Moreau, „ale zdá se, že k tomu přistupujete poněkud zvláštním způsobem. Vaše Polizei přece ví o vůdcích těchto podvratných živlů nejméně v desítce měst. Proč už ti fanatici tedy nesedí v kriminále?"

„Ti, jimž se prokázalo násilí, už sedí. Naše soudy jsou plné podobných obvinění. Ale pokud jde jen o to, že má někdo jiný světový názor, jsme přece také demokracie a máme tutéž svobodu projevu, která například vám umožňuje nenásilné stávky a Američanům zase jejich právo shromažďovací, které má často podobu různých pochodů Washingtonem. Muži i ženy tam řeční ke svým stoupencům z pódií a - jak se tomu říká? ... už to mám - z ‚beden od mýdla'. Řada zákonů obou vašich zemí podobné projevy nespokojenosti s vládou povoluje. Máme tedy my umlčovat každého, kdo nesouhlasí s Bonnem, a to včetně těch, kteří zaplňují náměstí a demonstrují proti neonacistům?"
„Sakra, to ne!" zahřměl Latham. „Ale vy je přeci umlčujete! My jsme nevytvořili koncentrační tábory, ani plynové komory, ani jsme neprováděli genocidu celého národa. To všechno jste dělali vy, parchanti, my ne!"
„Ano, je hanba, že jsme to dovolili... Ale stejně tak jste i vy dovolili zotročení celého národa a nečinně jste přihlíželi věšení desítek tisíc černochů na stromech ve vašich jižních státech. Francouzi dělali úplně totéž v rovníkové Africe a ve svých koloniích na Dálném východě. V nás všech dříme hrůza i slušnost. V historii každého národa."
„To je jednak nesmysl, Heinrichu, a navíc se to pro tenhle případ nehodí, což dobře víte," řekl velvyslanec Courtland s překvapivou rozhodností. „Já to vím, protože jsem četl vaši knihu. Psal jste o perspektivě historických skutečností'. Každá éra měla své pojetí pravdy. Podobnými termíny ovšem nemůžete ospravedlnit Třetí říši."
„To jsem nikdy nedělal, Danieli," ohradil se Kreitz. „Tvrdě jsem odsuzoval Říši za vytváření falešných pravd, jimž zdecimovaný národ rád uvěřil. Germánská mytologie byla drogou, kterou si slabí, zklamaní a hladoví lidé iracionálně píchali do žil. Copak jsem to nenapsal?"
„Ale ovšem," uznal americký velvyslanec a přikývl. „Řekněme, že jsem vám to chtěl právě připomenout."
„Vaše stanovisko je legitimní. Nicméně stejně jako vy musíte hájit zájmy Washingtonu, já mám zase své závazky vůči Bonnu... Takže jaký z toho plyne závěr? Jde nám všem o stejnou věc."
„Navrhuji, Monsieur l'Ambassadeur," řekl Moreau a vstal z pohovky, „abyste mi dovolil nasadit sledovačku na jistý počet vyšších úředníků na vaší ambasádě."
„K čemu to má sloužit? K vměšování hostitelské země na diplomatické úrovni? Já je všechny znám. Jsou to slušní pracovití lidé, dobře vyškolení a důvěryhodní."
„To nemůžete nikdy vědět, pane. Důkazy jsou neoddiskutovatelné: Tady v Paříži pracuje organizace napojená na neonacistické hnutí. Podle všech známek může jít o hlavní organizaci mimo Německo, možná stejně důležitou jako je ta ve vaší zemi, protože může působit mimo zákony Německa a není Němcům na očích. Dále bylo téměř s naprostou jistotou zjištěno, že do kapes nacistů plynou ohromné částky peněz právě přes Francii, nepochybně díky úsilí této organizace, jejíž počátky možná sahají až do doby před padesáti lety. Takže jak vidíte, Monsieur l'Ambassadeur, máme co dělat se situací, která se vymyká úzkým mantinelům diplomatických tradic."
„Musel bych samozřejmě požádat o souhlas svou vládu."
„Samozřejmě," přitakal Moreau.
„Informace finančního charakteru by mohl někdo ze zaměstnanců velvyslanectví předávat prostřednictvím našich tajných kanálů lidem v Paříži, kteří pomáhají těm psychopatům," pravil Kreitz zadumaně. „Chápu, kam míříte, ačkoli je to velice znepokojivé... Tak dobře. Ještě dnes se vám ozvu s odpovědí." Heinrich Kreitz se obrátil k Drew Lathamovi. „Naše vláda vám pochopitelně uhradí všechny utrpěné škody, Herr Latham."
„Stačí, když nám poskytnete spolupráci, kterou potřebujeme. Jinak bude vaše vláda zodpovědná za škody, které nebudete moci nikdy zaplatit," odsekl Drew. „Nikoli poprvé."

*****

„Není tady!" vykřikla Giselle Villierová do telefonu. „Před čtyřmi hodinami se u nás stavil Monsieur Moreau z Deuxieme Bureau a vyprávěl nám, jaké strašné věci se vám a Henri Bressardovi přihodily včera v noci. Zdálo se mi, že manžel souhlasí s tím, že se do toho nebude míchat. Maintenant, mon Dieu, ale znáte herce! Umějí přesvědčivě říct cokoli, ačkoli si myslí něco úplně jiného."

„Víte, kde teď je?" zeptal se Drew.
„Vím, kde není, monsieur! Když Moreau odešel, vypadal rezignovaně a řekl mi, že se jde do divadla podívat na nějakou zkoušku. Povídal - jako už mnohokrát předtím -, že jeho přítomnost na podobných zkouškách dodává neznámým hercům zápal pro věc. Neměla jsem důvod o jeho slovech pochybovat, pak ale volal Henri z Quai ďOrsay a řikal, že musí naléhavě mluvit s Jean-Pierrem. Poradila jsem mu, aby zavolal do divadla..."
„A on tam nebyl," skočil jí do řeči Latham.
„Nejen, že tam nebyl, ale ta zkouška se nekoná dneska, ale až zítra!"
„Myslíte, že odešel za svými plány, jak nám je popsal včera večer?"
„Tím jsem si jistá a děsí mě to k smrti."
„Možná nemusí. Deuxieme ho má pod dozorem. Budou ho sledovat na každém kroku."
„Musím vám zopakovat, náš nový příteli, a já doufám, že jste skutečně náš přítel..."
„O tom nemusíte pochybovat."
„Vy opravdu neznáte špičkové herce. Vejdou třeba do domu a vypadají přitom úplně normálně, a pak se znovu objeví na ulici jako někdo jiný. Strčí si košili pod bundu, mají nějak podezřele nadité kalhoty, taky jdou nějak jinak - a pod tím vším se přitom skrývá hotový obchod s konfekcí."
„Myslíte, že mohl udělat něco podobného?"
„Právě proto se o něj tak bojím. Když jsme spolu včera večer mluvili, byl naprosto nezvratně rozhodnutý a Jean-Pierre je silný člověk."
„Přesně to jsem řekl Bressardovi, když mě vezl na velvyslanectví."
„Já vím. Proto s ním chtěl Henri mluvit. Aby se ho pokusil odradit
od jakékoli akce."
„Ověřím si to u Moreaua."
„A pak mi znovu zavoláte."
„Jistě." Drew zavěsil sluchátko v kanceláři na velvyslanectví, pak vyhledal ve svém seznamu číslo Deuxieme Bureau a zavolal jejímu šéfovi. „Tady Latham," ozval se.
„Na váš telefonát jsem čekal, monsieur. Co vám mám povídat? Herce jsme ztratili, byl na nás příliš chytrý. Vešel do Les Halles, kde je vždycky pěkný zmatek, což se mu velice hodilo. Všechny ty stánky - maso, květiny, kuřata, légumes - naprostý chaos. Prošel masným trhem, ale nikdo z našich lidí ho už neviděl vyjít!"
„Hledali někoho, kým už ve skutečnosti nebyl. Co teď hodláte dělat?"
„Už jsem vyslal oddíly, které prohledávají špinavé pařížské uličky. Musíme ho najít."
„To se vám nepovede."
„Proč myslíte?"
„Protože je to nejlepší herec Francie. Ale dnes večer se musí ukázat v divadle. Pro Boha živého, buďte tam, a jestli si to situace vynutí, klidně mu na zítřek nařiďte domácí vězení... Pokud se toho vůbec dožije."
„Nepřivolávejte, prosím..."
„Já už jsem v těch uličkách byl, Moreau, vy těžko. Vy patříte ke smetánce. Vaše promyšlené strategie jsou na hony vzdálené pařížským kanálům, kde se Villier právě nejspíš nachází."
„Napadáte nás neprávem. O tomhle městě víme víc než kdokoli na zeměkouli."
„Fajn. Tak ho najděte." Drew zavěsil a přemýšlel, komu by měl ještě zavolat, co ještě udělat. Z přemýšlení ho vytrhlo zaklepání na dveře. „Dál," vyštěkl netrpělivě.
Do kanceláře vešla atraktivní tmavovláska, které mohlo být lehce přes třicet. Na očích měla velké brýle s obroučkou ze slonoviny a v ruce držela desky s objemnou složkou papírů. „Myslím, že jsme našli materiály, o něž jste žádal, monsieur."
„Promiňte, ale kdo jste?"
„Jmenuji se Karin de Vriesová, pane. Pracuji v oddělení pro dokumentaci a výzkum."
„Do toho názvu se vejde všechno od ‚choulostivého' po ‚přísně tajné'."
„A nejen to, Monsieur Latham. Taky máme automapy, jízdní řády letadel a vlaků."
„Jste Francouzka."
„Vlámka," opravila jej žena s lehkým, avšak nezaměnitelným přízvukem. „Už řadu let ale žiju v Paříži.

Vystudovala jsem na Sorbonně."
„Mluvíte výborně anglicky..."
„A taky francouzsky a holandsky, pochopitelně včetně vlámského i valonského dialektu, a německy," přerušila ho tiše de Vriesová. „Ve všech těchto jazycích také stejně dobře čtu."
„Máte opravdu talent."
„Není to nic neobvyklého, snad s výjimkou hloubkového čtení, abstrakcí a užití idiomů."
„Proto vás taky přijali do dokumentačního."
„Byl to pochopitelně jeden z požadavků."
„Pochopitelně... Co jste mi našla?"
„Žádal jste, abychom prozkoumali zákony Ministere des Finances, odhalili v nich případné mezery zahraničních investic a předali ty informace vám."
„Tak sem s nimi." Žena přistoupila ke stolu, položila před Drewa desky se spisy a otevřela je. Uvnitř se objevil balík potištěných papírů. „To je spousta údajů, slečno de Vriesová," řekl Latham. „Zabere týden, než to projdu, a já zase tolik času nemám. Svět vysokých financí nepatří k mým silným stránkám."
„Ale ne, monsieur, většina z toho jsou úryvky ze zákonů a popisy případů jejich porušení. Jména lidí s krátkým shrnutím jejich podvodů zabírají jen šest stránek."
„Bože, to je mnohem víc, než jsem žádal. To všechno jste stihla za pět hodin?"
„Máme vynikající vybavení, pane, a ministerstvo s námi neobyčejně ochotně spolupracovalo, dokonce i v otázce propojení modemů."
„Oni proti vašemu vpádu nic nenamítali?"
„Věděla jsem, na koho se obrátit. Dotyčný pochopil, co vás zajímá a proč."
„A vy také?"
„Nejsem slepá ani hluchá, monsieur. Na ilegální účty v Německu plynou přes Švýcarsko ohromné balíky peněz. Používá se přitom švýcarský postup, v němž ručně psaná čísla procházejí spektrografy."
„A totožnost těch čísel?"
„Jdou kabelogramem okamžitě zpět do Curychu, Bernu nebo Ženevy, kde jsou nedotknutelná. Nedají se ani potvrdit, ani vyvrátit."
„Vy o podobných procedurách víte hodně, že?"
„Dovolte, abych vám to vysvětlila, Monsieur Latham. Pracovala jsem pro Američany v NATO. Americké úřady mě prověřily pro styk s nejtajnějšími materiály, protože jsem často viděla a slyšela věci, které Američanům samotným unikaly. Proč se ptáte? Narážíte snad na něco?"
„Nevím. Možná mě jen ohromily vaše schopnosti. Obsah těchto desek je vaše práce, je to tak? Myslím - pouze vaše práce. Říkám to správně? Můžu si to ověřit v dokumentačním."
„Ano," řekla Karine de Vriesová, pomalu obešla stůl a stoupla si přímo před Lathama. „Viděla jsem váš požadavek - označený červeným praporkem - v přihrádce šéfa oddělení. Otevřela jsem ho a prostudovala. Věděla jsem, že mám pro jeho vyřízení dostatečnou kvalifikaci, a tak jsem si ten papír vzala."
„Řekla jste o tom šéfovi?"
„Ne." Žena se odmlčela a pak tiše dodala: „Okamžitě jsem pochopila, že bych mohla analyzovat a vypracovat ty informace rychleji než kdokoli jiný z naší sekce. A výsledky jsem vám přinesla - za pouhých pět hodin."
„Chcete říct, že nikdo jiný z dokumentačního nevěděl, že pracujete na tomto zadání, a to dokonce ani váš vedoucí?"
„On je dnes služebně v Calais a já jsem neviděla důvod jít za jeho zástupcem."
„Jaktože ne? Nepotřebovala jste snad schválení? Tohle je záležitost, která vyžadovala zvláštní pověření. Proto taky ten červený praporek."
„Už jsem vám říkala, že mě prověřily americké úřady a kromě toho i specialisté vaší rozvědky v Paříži. Přinesla jsem vám, co jste chtěl, a na mých osobních motivech nezáleží."
„Snad. Já mám ale taky pár vlastních motivů, a proto si všechno v téhle složce důkladně prověřím."
„Zjistíte, že všechny údaje jsou přesné a ověřené."
„To doufám. Děkuji, slečno de Vriesová. Toť vše."

„Jestli vás můžu opravit, pane, nejsem slečna, ale paní de Vriesová. Jsem vdova. Mého muže zabila Stasi ve východním Berlíně týden před pádem Berlínské zdi - ano, ta nechvalně známá Stasi, monsieur. Sice změnili firmu, ale v bezohlednosti se vyrovnali těm nejbrutálnějším oddílům gestapa a Waffen SS. Můj muž, Frederik de Vries, pracoval pro Američany. To si taky můžete důkladně prověřit." Žena se otočila na podpatku a vyšla z kanceláře.
Ohromený Latham sledoval, jak za sebou prudce zavírá dveře. Dalo by se říct, že je přímo zabouchla. Zvedl sluchátko a vyťukal číslo na ředitele bezpečnosti velvyslanectví. Nejdřív však musel proniknout přes nepříjemnou sekretářku, která se ustavičně cvičila ve francouzštině, v níž byla ještě slabší než on sám.
„Co se děje, tajňáku?" ozval se konečně šéf ochranky.
„Kdo je sakra ta Karin de Vriesová, Stanley?"
„Největší požehnání, jaké nám kdy poslali lidi z NATO," odvětil Stanley Witkowski, bývalý plukovník vojenské rozvědky, kterého po třiceti letech úspěšné praxe převeleli do služeb ministerstva zahraničí. „Je pohotová, chytrá, vynalézavá a navíc plynně ovládá pět jazyků. Seslalo nám ji samo nebe, kamaráde."
„To mě právě zajímá. Kdo konkrétně ji poslal?"
„Jak to myslíš?"
„Používá poněkud zvláštní praktiky. Poslal jsem zapečetěnou obálku s červeným praporkem do dokumentačního, ona si ji vzala z přihrádky a zpracovala. Sama - bez schválení a pověření."
„Požadavek s červeným praporkem? To je tedy opravdu divné, protože ona jistě zná správný postup. Praporek musí podepsat šéf oddělení i jeho zástupce, pověřený zaměstnanec musí být schválen a zapsán."
„Přesně to jsem si myslel. Pokud jde o tuto konkrétní operaci, jsem velice citlivý na únik informací a falešné údaje. Kdo ji sem poslal?"
„Zapomeň na to, Drew. O Paříž si zažádala sama a všichni na ni pěli jen samou chválu, včetně nejvyšších šéfů. Ona je prostě zlatíčko."
„Není všechno zlato, co se třpytí, Stane. Vydedukovala věci, které šly za rámec jejího pověření v tomto případě, a já chci vědět, jak a proč se to stalo."
„Nemohl bys mi napovědět?"
„Řeknu jen tohle: Jde o novou generaci lotrů, kteří pochodují po Německu."
„Tos mi moc nepomohl."
„Řekla, že jejího manžela zabila Stasi ve východním Berlíně. Můžeš to potvrdit?"
„To bych řekl, dokonce osobně. Sloužil jsem na naší straně Berlínské zdi a měl jsem v popisu práce navazovat kontakty s našimi lidmi na druhé straně. Freddie de Vries se dokázal mazaně vetřít do řad nepřítele. Chudák. Chytli ho pár dní před tím, než Stasi zmizela v propadlišti dějin."
„Takže de Vriesová má nyní pochopitelný vážný zájem o dění v Německu, jenž může hraničit až s posedlostí."
„To jistě. Víte, kam se poděla většina členů Stasi, když se zřítila Zeď?"
„Kam?"
„Vběhla přímo do připraveného náručí prašivých nácků... No, když už mluvíme o Freddiem, on pracoval s tvým bratrem Harrym. Vím to, protože armádní rozvědka s nimi oběma koordinovala postup. Když se Harry dověděl o Freddiem, byl naprosto zdrcený. Jako by mu umřel mladší bratr, možná jako vy."
„Díky, Stanley. Asi jsem zbytečně podezíravý. Ale přece jen tady máme pár mezer, které je potřeba zaplnit."
„Jak to myslíš?"
„Jakpak se o mně paní de Vriesová asi dozvěděla?"

*****

Bylo slunečné odpoledne, Jean-Pierre Villier se však držel ve stínu a klopýtal v rozedraných hadrech temnou uličkou Montparnassu. Jeho tvář se změnila k nepoznání. Nos měl dvakrát větší než ve skutečnosti, neobvykle odulá byla i jeho oční víčka. Na nerovné dlažbě posedávali v pravidelných

rozestupech opilci. Opírali se zády o zeď a hlavy měli bezvládně svěšené. Jiní tuláci zase leželi schoulení na zemi. Villier šel a přitom cosi opilecky drmolil, že mu bylo stěží rozumět.
„Écoutez, écoutez-gardez-vous, mes amis! Slyšel jsem o našem kámošovi Jodellovi - zajímá to někoho, nebo jen zbytečně plácám do větru?"
„Jodelle je magor!" ozvalo se zleva.
„Chce nás dostat do maléru!" vykřikl hlas z pravé strany. „Řekni mu, ať táhne k čertu."
„Musím najít jeho kamarády. Řekl mi, že je to důležitý!"
„Běž do severních doků podél Seiny. Tam se mu líp spí a taky krade."
Jean-Pierre kráčel dál směrem ke Quai de Tuileries. Zastavoval se přitom v každé tmavé postranní uličce, na kterou narazil. Výsledky byly obdobné.
„Starej Jodelle je svině! Nechtěl mi dát napít svýho vína!"
„Říká, že má kámoše na vysokých místech. Kde jim je konec?"
„Povídá, že ten slavnej herec je jeho syn - taková kravina!"
„Já jsem starej ožrala a už je mi všechno fuk, ale aspoň neotravuju svý kámoše s báchorkama."
Když však Villier došel k nákladnímu přístavišti nad Pont de l'Alma, uslyšel první povzbudivá slova. Řekla mu je jakási zanedbaná stařena.
„Jodelle je blázen, to je ouplně jasný, ale na mě je vždycky hodnej. Nosí mi kytky - kradený kytky, se ví - a říká mi ‚ty moje slavná herečko'. No, věřil byste tomu?"
„Ano, madame, věřím, že to myslí vážně."
„Tak to jste teda stejnej blázen jako von."
„Možná ano, protože jste velice sympatická."
„Jéé...! Vaše oči! To jsou modrý mráčky na nebi. Vy jste jeho duch!"
„On umřel?"
„Kdo ví? A co vy jste vlastně zač?"
O řadu hodin později, když už slunce zapadalo za vysokými stavbami Trocadéra, nakonec uslyšel další kýžená slova. Vykřikl je kdosi v uličce, mnohem temnější než všechny předchozí. „Kdo mluví o mým kamarádovi Jodellovi?"
„Já," zařval Villier a kráčel dál temnotou úzkého průchodu. „Jsi jeho přítel?" zeptal se a klekl si vedle zhrouceného otrhaného žebráka. „Musím Jodella najít," dodal Jean-Pierre, „a zaplatím každýmu, kdo mi v tom pomůže! Tady, podívej! Padesát franků!"
„Padesát franků jsem pohromadě neviděl už hezky dlouho."
„Tak teď si je můžeš prohlídnout zblízka. Kde je Jodelle? Kam šel?"
„No, povídal, že je to tajemství..."
„Ale prozradil ti to přece."
„To ano. Byli jsme jako bratři..."
„Já jsem jeho syn. Mluv."
„Údolí Loiry. Nějaký strašný člověk v údolí Loiry, to je všechno, co vím," zašeptal otrhanec. „Nikdo ho nezná."
Ve vchodu do uličky, ozářeném slunečními paprsky, se náhle objevila temná silueta a zamířila k nim. Byl to muž vysoký přibližně jako Jean-Pierre, kdyby se ovšem herec postavil rovně a nehrbil se jako právě v tom okamžiku. „Proč se ptáš na starého Jodella?" zeptal se vetřelec.
„Musím ho najít, pane," odvětil Villier sípavým a roztřeseným hlasem. „Dluží mi peníze, víte? Už tři dny ho marně sháním."
„Obávám se, že ten dluh ti už nesplatí. Copak nečteš noviny?"
„Proč utrácet tu trošku peněz, abych si přečetl o věcech, které mě nezajímají? Radši se zadarmo Zasměju nad comicsem ve vyhozených včerejších novinách, nebo taky týden starých."
„Starý tulák, v němž poznali Jodella, se zabil včera večer v divadle."
„Ten parchant! Dlužil mi sedm franků!"
„Kdo jsi, dědo?" zeptal se návštěvník. Přistoupil k Jean-Pierrovi a pozorně si ho prohlížel v šeru uličky.
„Jsem Auguste Renoir a maluju obrázky. Někdy jsem taky Monsieur Monet a často i ten Holandan Rembrandt. Na jaře se rád vydávám za George Seurata, v zimě budu zas jak mrzák Toulouse-Lautrec -

miluju vyhřáté bordýlky. Když prší a je zima, je krásně i v muzeu."
„Eh, ty jsi starý blázen!" Muž se otočil a vykročil směrem k hlavní ulici. Villier se rychle belhal za ním.
„Monsieur!" vykřikl herec.
„Co je?" Muž se zastavil.
„Tu strašnou novinu jste mi přinesl vy, takže byste mi měl zaplatit taky těch sedm franků."
„Proč? Co je to za logiku?"
„Ukradl jste mi naději."
„Co jsem ti ukradl...?"
„Naději, mé očekávání. Já se vás na Jodella přece neptal, to vy jste oslovil mě. Jak jste věděl, že ho hledám?"
„Před chvílí jsi vykřikoval jeho jméno."
„A s touhle průhlednou výmluvou si klidně vstoupíte do mého života a připravíte mě o naději? Nejspíš bych se vás měl zeptat, co jste vlastně zač, pane. Vy těžko budete známý mého kámoše Jodella -toho parchanta! Na to vypadáte moc nóbl. Co s ním máte? Proč jste sem vůbec přišel?"
„Ty jsi šílenec," řekl muž a sáhl do kapsy. „Na, tady máš dvacetifrankovku a omlouvám se, že jsem ti vstoupil do života."
„Ach, děkuji, pane, děkuji!" Jean-Pierre čekal, až neznámý zvědavec dojde na chodník zalitý sluncem a pak se rozběhl uličkou za ním. Vyhlédl za roh a viděl, jak muž přistupuje k autu, které parkovalo u krajnice asi dvacet metrů od ústí uličky. Villier znovu začal předstírat pološíleného pařížského pobudu. Vyskočil na chodník, začal křepčit jako chromý dvorní šašek a křičel na svého dobrodince: „Ať vás Bůh zahrne láskou a svatý Ježíš vás přijme do své náruče, pane! Nechť věčná blaženost nebeského ráje..."
„Ksakru, klid se ode mě, ty starý ožralo!"
To se můžeš spolehnout, pomyslel si Jean-Pierre a pozorně si prohlížel poznávací značku odjíždějícího peugeotu.

*****

Když Latham už podruhé během osmnácti hodin sjel výtahem do podzemního komplexu velvyslanectví, byl už podvečer. Tentokrát však nemířil do komunikačního střediska, ale do posvátného oddělení pro dokumentaci a výzkum. Napravo od bytelných ocelových dveří seděl u stolu strážný v uniformě námořní pěchoty. Poznal Drewa a usmál se.
„Jak je tam nahoře, pane Lathame?"
„Ne tak chladno a čisto jako u vás, seržante, ale to bude tím, že tady máte tu nejdražší klimatizaci."
„My obyvatelé podzemí jsme velice zhýčkaní. Chcete vstoupit do naší síně tajemství a tvrdého porna?"
„Promítají se tady erotické filmy?"
„Sto franků za sedadlo, ale vás pustím zadarmo."
„Já věděl, že na námořníky je spoleh."
„Když jsme u toho, kámoši z jednotky vám chtějí poděkovat za výhody, které jste nám zařídil v té kavárně v Grenelle."
„Není zač. Člověk nikdy neví, kdy se mu zachce zajít na porno... Majitelé toho lokálu jsou náhodou mí staří přátelé a tak vím, že vaše přítomnost měla uklidňující účinek na některé nevítané štamgasty."
„Jo, to jste říkal. Hodili jsme se do gala, jako bysme šli do operety nebo tak něco."
„Seržante," přerušil ho Drew a podíval se na strážného. „Znáte nějakou Karin de Vriesovou z dokumentačního?"
„Jen od vidění - řekneme si tak nanejvýš ‚dobrý den' a ‚dobrou noc'. Je to moc hezká holka, ale zdá se mi, jako by se to snažila zamaskovat. Proč by jinak nosila ty brýle, co musí vážit nejmíň kilo, a tmavé šaty, které si určitě nekoupila v Paříži."
„Je tady nová?"
„Řekl bych tak čtyři měsíce, přeložili ji z NATO. Říká se, že je trochu netykavka, a drží se stranou, jestli mi rozumíte."
„Myslím, že ano... Nuže dobrá, vy opatrovníku mystických klíčů, uveďte mě na sedadlo v první řadě."

„Je to fakt v první řadě, třetí kancelář napravo. Na dveřích je jmenovka."
„Už jste tam slídil, co?"
„To si pište. Když se tyhle dveře večer zamknou, hlídáme to tady s rukou na pistoli. Pro případ nezvané pozdní návštěvy."
„Aha, třeba kdyby sem pronikl nějaký tajný agent. To musí být dobrodružství. Klidně byste mohl hrát ve filmech, tedy v těch slušnějších."
„Já jsem si připadal jako ve filmu v té restauraci, co jste nás do ní poslal. Večeře se všemi chody a vína, co hrdlo ráčilo, pro třináct námořníků. Přitom kolem nás poskakoval nervózní majitel a pořád opakoval, že jsme jeho nejlepší přátelé. Nejspíš si myslel, že jsme nějací jeho američtí příbuzní, a když bude mít problém, okamžitě přiběhneme s pancéřovou pěstí. To se opravdu povedlo."
„Jeden z nadšených obdivovatelů námořní pěchoty vám zkrátka jen nezištně připravil malé pohoštění."
„Aby se vám neprodloužil nos, pane Pinocchio."
„Právě jste rozškubal moji vstupenku. Pusťte mě dál, prosím."
Strážný stiskl tlačítko na svém stole a v ocelových dveřích hlasitě cvaklo. „Račte vstoupit do Čarodějova paláce, pane."
Latham vešel dovnitř a okamžitě si uvědomil ševelení počítačů. Oddělení pro dokumentaci a výzkum se skládalo z centrální uličky a řady kanceláří po obou stranách. Stejně jako v komunikačním komplexu, i zde bylo všechno bílé a aseptické. Nízký strop křižovaly trubicové zářivky, které vypadaly jako řady silných svítících stébel. Přešel na pravou stranu a zamířil ke dveřím třetí kanceláře. Na černém proužku z umělé hmoty zářil bílý nápis: MADAME DE VRIES. Nikoli Mademoiselle, ale Madame. Vdovu De Vriesovou čekalo několik otázek ohledně jakéhosi Harryho Lathama a jeho bratra Drewa. Zaklepal.
„Vstupte," ozvalo se zevnitř. Latham otevřel a přivítala jej překvapená tvář Karin de Vriesové, jež seděla u svého stolu u zdi nalevo. „Monsieur, vás bych nečekala," řekla hlasem, v němž Latham vycítil stín strachu. „Omlouvám se za svou nezdvořilost. Neměla jsem odejít takovým způsobem."
„Myslím, že se mýlíte, paní. To já bych se měl omluvit. Hovořil jsem s Witkowským..."
„Ach ano, s plukovníkem..."
„A právě o tom si musíme promluvit."
„To mě mohlo napadnout," přerušila ho výzkumnice. „Ano, promluvíme si, Monsieur Latham, ale ne tady. Kdekoli jinde."
„Proč? Prošel jsem všechno, co jste mi připravila, a musím vám říct, že to je přímo vynikající. Napsala jste to naprosto srozumitelně, takže jsem to pochopil i já. A to mi přitom dělá potíže rozeznat aktiva od pasiv."
„Děkuji. Ale proto jste nepřišel, viďte."
„Jak to myslíte?"
„Šest ulic odsud na východ, poblíž ulice Gabriel, je kavárna Le Sabre d'Orléans. Je malá a nechodí do ní moc lidí. Čekám vás tam za tři čtvrtě hodiny. Budu sedět u stolku vzadu."
„Nechápu..."
„Brzy pochopíte."

*****

Přesně čtyřicet sedm minut poté vešel Drew do omšelé kavárničky nedaleko avenue Gabriel. Mhouřil oči, protože v lokále byla téměř tma. Poněkud jej zarazil tak zanedbaný interiér v jedné z dražších čtvrtí města. Karin de Vriesovou našel u nejzazšího stolku, přesně jak řekla. „To je ale putyka," zašeptal a posadil se proti ní.
„L'obstination du Francais," vysvětlila De Vriesová, „a nemusí se tady mluvit tak tiše. Neuslyší nás nikdo, na kom by záleželo."
„Kdo je tvrdohlavý?"
„Majitel. Nabízeli mu za tuhle nemovitost balík peněz, ale on ji nechce prodat. Je bohatý a dům patří jeho rodině už dlouhá léta -patřil jí už dávno předtím, než se stal boháčem. Zaměstnává tady své příbuzné. Nelekněte se, jeden z nich sem právě míří."

K jejich stolku vratkým krokem přistoupil očividně opilý postarší číšník. „Chcete si objednat? Jídlo nemáme," vysypal ze sebe jedním dechem.
„Skotskou, prosím," objednal si Latham francouzsky.
„Skotská došla," řekl číšník a říhl si. „Máme ale široký výběr vín a taky nějakou japonskou břečku, co jí říkají whisky."
„Tak tedy bílé víno. Chablis, jestli máte."
„Něco bílého tam je."
„Já si dám totéž," řekla Karin de Vriesová. Číšník se odpotácel a žena dodala: „Teď aspoň vidíte, proč sem skoro nikdo nechodí."
„Něco takového by měli zakázat... Ale k věci. Váš manžel pracoval s mým bratrem ve východním Berlíně."
„Ano."
„To je všechno, co mi k tomu povíte?"
„Řekl vám to plukovník. Když jsem žádala o přeložení, tak jsem nevěděla, že on je tady v Paříži. Když jsem to zjistila, byla jsem v šoku. Věděla jsem, že dřív nebo později tenhle okamžik musí nastat."
„Vy jste se chtěla dát přeložit kvůli mně?"
„Kvůli tomu, že jste bratr Harryho Lathama, kterého jsme s Frederikem považovali za velice dobrého přítele."
„Vy jste znala Harryho tak dobře?"
„Freddie pro něj pracoval, i když ne úplně oficiálně."
„V téhle oblasti se nic nedělá úplně oficiálně."
„Chci tím říct, že Harry pracoval jako manželův řídící důstojník bez vědomí svých vlastních lidí i plukovníka Witkowského a jeho armádní rozvědky. Nesměl existovat ani sebemenší náznak, že v ‚té oblasti' mají něco společného."
„Ale Witkowski mi řekl, že pracovali spolu."
„Ano, na jedné straně barikády, ale ne jako řídící orgán a spojka. Myslím, že takové podezření nikdy nikoho ani nenapadlo."
„Bylo tak životně důležité udržet to v tajnosti dokonce i před našimi vlastními šéfy?"
„Ano."
„Proč?"
„Kvůli druhu práce, kterou Frederik pro Harryho dělal - ochotně a nadšeně. Pokud by se zjistilo, že určité události mají na svědomí Američané, mohlo to mít nedozírné následky."
„Žádná ze stran nebyla úplně čistá a obě se občas dopouštěly násilí. Oko za oko, zub za zub. Na tom nic není."
„Myslím, že šlo o zabíjení. Tak jsem to aspoň pochopila."
„Vraždilo se na obou stranách..."
„Tady šlo ale o vraždy lidí ve vysokém postavení," skočila mu do řeči Karin de Vriesová téměř prosebně. „Podle mých informací to většinou byli Němci oblíbení v Moskvě. Pohlaváři, kteří podávali hlášení přímo Kremlu. Jestli chcete nějaké přirovnání, je to jako kdyby sovětští agenti zabíjeli starosty našich velkoměst nebo třeba guvernéry New Yorku a Kalifornie. Chápete, co mám na mysli?"
„K něčemu podobnému by vůbec nemohlo dojít. Moskva by si to nikdy nedovolila."
„Jenže v tomhle případě se to stalo a Moskva to utajila. Dalo by se dodat, že moudře."
„Chcete říct, že můj bratr nařizoval vašemu manželovi, aby úkladně vraždil takové lidi? Nesmysl! Nevěřím vám, madam. Na to je Harry příliš inteligentní. Dobře věděl, že by Rusové mohli sáhnout k odvetným opatřením a svět by se zase o krůček přiblížil jaderné válce, kterou nikdo nechtěl."
„Já jsem neřekla, že váš bratr nařizoval mému muži, aby páchal takové činy."
„Tak co tedy říkáte?"
„K těm činům došlo a Harry byl Frederikuv řídící důstojník."
„Chcete naznačit, že váš muž..."
„Ano," přerušila ho tiše Karin de Vriesová. „Freddie sloužil vašemu bratrovi dobře. Navrtal se do Stasi tak dokonale, že pro něj pořádala večírky. Vydával se za totiž holandského obchodníka s diamanty a

pomáhal funkcionářům k bohatství. Časy a místa večírků se přitom přesně shodovaly s vraždami mocných východních Němců, oddaných Kremlu. Postupně se z toho stalo pravidlo. Harry i já jsme na Frederika udeřili, jenže on pochopitelně všechno zapřel. Nevinným pohledem a hbitým jazykem nás nakonec oba přesvědčil, že šlo o pouhou souhru náhod."
„V naší branži žádné náhody neexistují."
„To jsme zjistili, když Frederika týden před pádem Berlínské zdi dostali. Při mučení, během nichž mu píchali narkotika, se můj muž k vraždám přiznal. Harry patřil mezi první západní agenty, kteří vzali ústředí Stasi útokem. Frederikova smrt ho rozlítila a věděl přesně, co má hledat. Našel přepis výslechu a ten mi později přinesl."
„Takže váš manžel byl něco jako neřízená střela a vy jste o tom nevěděli?"
„Musel byste Freddieho znát. Nesnášel militantní Němce, na tolerantní obyvatele západního Německa se však jeho nenávist nevztahovala. Víte, jeho prarodiče zastřelila na návsi popravčí četa Waffen SS před očima celé vesnice. Spáchali strašný zločin: Nosili jídlo hladovějícím Židům, které nacisti drželi za plotem z ostnatého drátu na poli vedle nádraží. Nejbolestnější však bylo něco jiného. Spolu s jeho dědečkem a babičkou bylo popraveno sedm nevinných mužů, otců od rodin, jejichž smrt měla sloužit jako výstraha pro neposlušné občany. Rodina De Vriesů za to byla ocejchována na celou generaci. Frederika vychovali příbuzní v Bruselu. Jeho rodiče, které směl vidět jen velice zřídka, nakonec společně spáchali sebevraždu. Jsem přesvědčena, že otřesnou vzpomínku na ty strašné roky v sobě Freddie nosil až do své smrti."
Nastalo ticho, které po chvíli přerušil popletený číšník. Přinesl jim víno a část obsahu jedné sklenky vylil Drewovi na kalhoty. „Pojďme odsud. Za rohem je slušná restaurace. Brasserie."
„Taky ji znám, ale radši bych dokončila náš rozhovor tady."
„Proč? Tady je to přece strašné."
„Myslim, že by nebylo dobré, kdyby nás spolu někdo viděl."
„Proboha, vždyť pracujeme v jednom domě. Mimochodem, proč jsem vás neviděl na žádném večírku, které velvyslanectví pořádá? Určitě bych si vás pamatoval."
„Já na podobné akce nejsem, Monsieur Latham. Žiju si svým životem a docela šťastně."
„Sama?"
„Z vlastní vůle."
Drew pokrčil rameny. „Tak fajn. Všimla jste si mého jména na seznamu poslaném do Haagu a na základě toho, že jsem Harryho bratr, jste požádala o přeložení. Proč?"
„Říkala jsem vám, že mě NATO prověřilo pro styk se supertajnými materiály. Před šesti měsíci jsem nesla nejvyššímu veliteli zprávu, která šla tajným kanálem přes rozhlasové vysílání, a protože jsem byla zvědavá - tak jako dneska -, podívala jsem se na ni. Stálo v ní, že jakéhosi Drew Lathama překládají s vědomím francouzského ministerstva zahraničí do Paříže, aby prozkoumal ‚Německou otázku.' Hned mi bylo jasné, oč jde, monsieur. Šlo o ‚Německou otázku', která zabila mého manžela. Jasně se mi přitom vybavilo, s jakou láskou o vás mluvil váš bratr. Jak si přál, abyste se nikdy nevydal v jeho stopách, protože jste byl podle něj příliš vznětlivý, a navíc vám nešly jazyky."
„Harry žárlí, protože naše matka mě měla vždycky radši."
„Děláte si legraci."
„Ovšem. Vlastně mám za to, že si o nás myslela - a pořád myslí -, že jsme oba trochu divní."
„Kvůli vašemu zaměstnání?"
„To vůbec ne. Ona neví, co děláme, a táta má naštěstí dost rozumu, aby jí to neříkal. Je přesvědčená, že pracujeme jako úředníci na ministerstvu zahraničí. Vadí jí, že jezdíme na dlouhé služební cesty po celém světě, místo abychom se oženili a měli děti, které by mohla rozmazlovat."
„Řekla bych, že to je celkem přirozená touha."
„To ano, ale ne v případě dvou synů, kteří mají nepřirozené zaměstnání."
„No, Harry nicméně připouštěl, že jste velice silný a také poměrně inteligentní."
„Poměrně inteligentní?... Další důkaz jeho žárlivosti. Závidí mi, že mi univerzita připlácela k prospěchovému stipendiu za to, že jsem chodil do hokejové přípravky. On se totiž na bruslích neudrží a rovnou padá na zadek."

„Zase žertujete."
„Tentokrát nikoli. Je to svatá pravda."
„Vy jste brali stipendium za prospěch?"
„Museli jsme se snažit. Náš otec měl sice doktorát v archeologii, ale vyneslo mu to jen vykopávky od Arizony až po starověký Irák. Národní zeměpisná společnost a Klub badatelů mu hradily cesty, ale se ženou a dětmi se nepočítalo. Když do kin přišly ty filmy, tak jsme se s Harrym smáli a říkali si: ‚K čertu se ‚Ztracenou archou', kam se na nás hrabou děti Indiana Jonese?'"
„Nevím, nač přesně narážíte."
„Náš otec měl definitivu, takže jsme sice nebyli na mizině, ale k bohatství jsme měli hodně daleko. Stačilo to sotva na střední třídu. Stipendia jsme prostě získat museli... Tak, teď jste vyslechla můj životní příběh a já jsem zase slyšel o vašem muži - víc, než by mi bylo milé... Ale co vy? Jakou minulost máte vy? Nebo jste snad spadla z nebe, paní de Vriesová?"
„To není podstatné..."
„Ano, něco takového jste už říkala, jenže já to neberu. Jestli chcete na velvyslanectví postoupit výš, měla byste to rychle objasnit."
„Takže vy nevěříte tomu, co jsem vám řekla..."
„Věřím tomu, co potvrdil Witkowski. Ale to je jen povrch a já nevím, co se pod ním skrývá."
„Tak si trhněte nohou, monsieur." Karin de Vriesová se začala zvedat k odchodu, ale v tom se na scéně opět zjevil opilý číšník.
„Jmenuje se tady někdo Lat'am?" zeptal se.
„Latham? Ano, to jsem já."
„Máte u nás telefon. Bude to dělat třicet franků navrch k vašemu účtu." Číšník se znovu odšoural.
„Zůstaňte tady," řekl Drew. „Řekl jsem v komunikačním, kde budu."
„Proč bych vás měla poslouchat?"
„Protože chci. Já vážně chci, abyste zůstala." Latham vstal a rychlým krokem zamířil ke starobylému telefonu na konci omšelého baru. Zvedl sluchátko z loužičky zaschlého vína a řekl: „Latham."
„Tady Durbane," ozval se hlas na druhém konci linky. „Přepojím vás přes utajovač na ředitele Sorensena do Washingtonu. Oba konce jsou čisté. Můžete mluvit."
„Drew?"
„Ano, pane..."
„Je to tady! Právě jsme dostali zprávu o Harrym. Žije!"
„Kde je?"
„Zatím víme, že kdesi v Hausrucku, což je v Alpách. Spojili se s námi antinacisté z Obernbergu, kteří plánují jeho útěk. Požádali nás,
abychom nechali otevřené naše bezpečné linky od Pasova po Burghausen. Odmítli prozradit svou totožnost, ale jsou skuteční."
„Díky Bohu!" vydechl Latham úlevně.
„Kroť svůj optimismus. Říkají, že Harry se musí přebrodit skoro dvacet kilometrů sněhem, než se k němu dostanou."
„Neznáš Harryho. Zvládne to. Já jsem možná silnější, ale on byl vždycky tvrdší."
„O čem to mluvíš?"
„To nic. Vrátím se na velvyslanectví a budu čekat." Latham odložil sluchátko do vidlice a zamířil zpět ke stolu.
Karin de Vriesová byla pryč.

05 KAPITOLA

Hlubokým sněhem se prodíral zástup postav. Okolní hory se zaplnily dlouhými večerními stíny, jediné osvětlení poskytovaly reflek-tory dvou ohromných automobilů a baterky strážíí. Harry Latham seskočil z nákladního vozu. Jak se blížili k mostu přes rokli nad vedlejším ramenem řeky Salzach, postupně ho

přestávala bolet hlava. Dokázal to! Až přejdou úzký most, pozná, kudy jít. Cestu opačným směrem si pečlivě uložil v paměti, a navíc ji opatřil značkami. Během své takzvané hospitalizace, jež ve skutečnosti znamenala zajetí, si trasu vybavil snad tisíckrát. V terénním voze, kde se při útěku ukryl, zůstat nemohl. Budou je prohledávat a porovnávat každou položku na seznamu zařízení s fakturou. Věděl, že se musí připojit k zástupu Sonnenkinder, které slepě pochodovaly vstříc své nejisté budoucnosti v Německu a celé Evropě a pěli písně o rasové čistotě, árijském právu a smrti méněcenným. Harryho zpěv patřil mezi nejhlasitější, což fanatici přijímali s úsměvy a zářícíma očima. Právě přecházeli most. Už jen chvíli!
Teď! Když zástup zamířil napravo, Harry využil silného poryvu sněhové vánice a nenápadně se oddělil. Přikrčil se a přeběhl na levou stranu. Jeden pozorný strážník ho však uviděl a zvedl pistoli.
„Nein!" řekl Reichsfuhrer pověřený zvláštním úkolem. Chytil vojáka za ruku a sklopil mu ji. „Verboten. Ist schon gut!"
Muž, kterému při tajných operacích patřila přezdívka Žihadlo, se brodil po kolena ve sněhu, jímž před ním neprošla ani noha. Stěží popadal dech a tiše doufal, že konečně spatří první ze značek, které tu zanechal před několika týdny, jež v jeho mysli přestavovaly celé roky. Našel ji! Dvě zlomené větvičky mladého stromku, které nesrostou dřív než na jaře. Strom stál nalevo a Harry věděl, že další značku má hledat dole na protější straně... Po třech stech metrech sestupu, při němž mu mrzly nohy a hořely tváře, ji nakonec spatřil! Větev alpského smrku, kterou nalomil, stále visela dolů. Byla už suchá, bez mízy. K horské silnici spojující dvě alpské vesničky to odtud bylo jen
něco málo přes pět kilometrů chůze, většinou z kopce. Zvládne to.
Musí!
Nakonec to dokázal. Omrzlé nohy už mu málem upadly a celý se kroutil bolestí, ale dokázal to! Posadil se a začal si masírovat stehna, napůl zmrzlé kalhoty mu přitom rozdíraly ruce. Vtom se zleva vynořil objevil nákladní vůz. Harry se vyškrábal na nohy, vypotácel se na silnici a začal divoce mávat rukama ve světle reflektorů. Auto zastavilo.
„Hilfe!" zaječel německy. „Sjel jsem s autem ze silnice!"
„Žádné vysvětlování, prosím," řekl řidič s bradkou - anglicky s cizím přízvukem. „Čekám na vás. Jezdím po téhle cestě tam a zpátky už celé tři dny."
„Kdo jste?" zeptal se Harry a vysoukal se na sedadlo.
„Vaše vysvobození, jak říkají Britové," odvětil řidič a zachechtal se.
„Vy jste věděl, že odjíždím?"
„Nevíme sice, kde tajné údolí leží, ale máme v něm svoji špionku. Jako všechny ostatní ji tam odvezli se zavázanýma očima."
„Jak to mohla vědět?"
„Pracuje jako sestra v tamním špitálu - když tedy zrovna nemusí kopulovat s nějakým árijským bratrem, aby vyprodukovali nové Sonnenkind. Sledovala vás, viděla jak překládáte papíry a zašíváte si je do oblečení..."
„Ale jak to?" přerušil ho Latham/Lassiter.
„Ve vašich pokojích jsou skryté kamery."
„Jak vám tu informaci předala?"
„Všechny Sonnenkinder mají dovoleno, ba přímo nařízeno, udržovat kontakt s rodiči nebo příbuznými a vysvětlovat svou nepřítomnost dojemnými báchorkami. Víte, Oberfuhrer se bojí odhalení a dělá všechno pro to, aby mu zabránil. Nechce, aby to s Bratrstvem dopadlo jako s americkými kulty, které se zase barikádují v horách a údolích u vás doma. Takže ona zavolala ‚rodičům' a v šifrách nám oznámila, že Američan brzy odjede. Přesný den ani čas nevěděla, ale bylo jí jasné, že se určitě pokusíte o útěk."
„Umožnila mi ho evakuace údolí."
„Na tom nezáleží. Jste zkrátka tady a jedete do Burghausenu. Z naší tamní skromné centrály si můžete zavolat, komu budete chtít. Víte, my jsme Antinájové."
„Kdo?"
„Odpůrci člověka, jenž dal pod pseudonymem Caracalla povraždit dvacet tisíc Římanů, kteří se protivili jeho despotické vládě. Tak to aspoň píše historik Dión Kassios."
„O Caracallovi jsem slyšel, o tom historikovi také, ale bohužel vám stejně nerozumím."

„Pak jste tedy při dějinách Říma nedával pozor."
„To je možné."
„Tak vám tu látku trochu osvěžíme, ovšem v jiném kontextu, ja?"
„Jak si přejete."
„Když náš název rozdělím, tak z toho vyjde Antinájos, ja?"
„Dobře."
„A teď zaměňte ‚nájos' za ‚neos'."
„Fajn."
„A co tedy vzniklo? Anti-neos, nicht wahr? Anti-neonacisti. Tak to jsme my!"
„Proč se musíte ukrývat pod tím tajemným názvem?"
„Proč se oni ukrývají pod tajným názvem Bruderschaft?"
„Co to má společného?"
„Na utajení musíte odpovídat utajením!"
„Proč? Vaše činnost je přece legální."
„Bojujeme proti našemu nepříteli nad zemí i pod ní."
„Já jsem tam byl," řekl Harry Latham a zabořil se do sedadla. „Stejně vám ale nerozumím."

*****

„Proč jste odešla?" zeptal se Drew, když dostal od ochranky telefonní číslo Karin de Vriesové.
„Nebylo co dodat," odvětila pracovnice dokumentačního.
„Je toho ještě zatraceně hodně a vy to dobře víte."
„Zkontrolujte si záznamy o mém prověření, a pokud budete mít nějaké pochybnosti, podejte o tom hlášení."
„Nechte těch keců! Harry je naživu! Po třech letech v hlubokém utajení uprchl a teď se vrací zpátky!"
„Mon Dieu. Ani nevíte, jak jsem šťastná a jak se mi ulevilo!"
„Vy jste celou tu dobu věděla, co můj bratr dělá, že?"
„Do telefonu ne, pane Lathame. Přijďte do mého bytu na rue Madeleine. Číslo dvacet šest, byt pět."
Drew dal číslo Durbaneovi z komunikačního, popadl sako a vyběhl na ulici k autu Deuxieme, které se stalo jeho nerozlučným společníkem. „Rue Madeleine," nahlásil. „Číslo dvacet šest."
„Pěkná čtvrť," poznamenal řidič a nastartoval neoznačený vůz.

*****

Byt na rue Madeleine dodával záhadě jménem Karin de Vriesová nový rozměr. Byl velký a luxusně zařízený. Nábytek, závěsy ani obrazy se rozhodně nedaly pořídit z platu zaměstnance velvyslanectví.
„Můj manžel nebyl žádný chudák," řekla vdova, která si všimla Drewova překvapení. „On roli obchodníka s diamanty nejen hrál, ale také se na ní aktivně podílel, a to se svým pověstným elánem."
„To musel být ale chlap."
„Ani já jsem ho pořádně neznala, jak se později ukázalo," dodala De Vriesová neutrálním tónem.
„Prosím, posaďte se, Monsieur Latham. Můžu vám nabídnout něco k pití?"
„Když si vzpomenu na zkyslé víno v té vaší kavárně, s vděčností přijímám."
„Jenže já skotskou whisky mám." „Tak tedy nejen přijímám, ale přímo prosím."
„Není třeba," řekla De Vriesová s úsměvem a zamířila k zrcadlovému baru. „Freddie mě naučil, abych vždycky měla po ruce čtyři druhy nápojů," dodala. Otevřela kbelík s ledem, vyndala z něj láhev a nalila drink. „Červené víno v pokojové teplotě, chlazené bílé - jedno sladší, druhé suché, a obě přitom kvalitní - a taky skotskou whisky pro Angličany a bourbon pro Američany." „A co Němci?"
„Jakékoli pivo. Freddie tvrdil, že vypijí všechno. Byl na ně přímo vysazený, ale to už jsem vám říkala."
„Musel přece poznat i jiné Němce."
„Naturlich. Tvrdil, že se ve všem opičí po Britech. Proto podle něj pili whisky zásadně bez ledu, i když by si ho velice rádi dali." Podala sklenku Drewovi a ukázala na křeslo. „Posaďte se, Monsieur Latham,

musíme probrat pár věcí."
„Mluvíte mi přímo z duše," řekl Drew a usedl do měkkého koženého křesla. Karin de Vriesová si vybrala světle zelenou pohovku naproti. „Nedáte si se mnou?" zeptal se a pozvedl sklenku. „Možná později - pokud tedy bude nějaké později."
„Vy jste opravdu zapeklitá hádanka, madam."
„Asi tak na vás působím. Ve srovnání s vámi jsem ovšem jednoduchost sama. To vy jste záhadný. Vy i celé americké výzvědné společenství."
„Řekl bych, že tahle poznámka si žádá vysvětlení, paní de Vriesová."
„To jistě, máte ho mít. Vyšlete do Evropy špičkového agenta, který plynně ovládá pět nebo šest jazyků, a držíte jeho existenci v takové tajnosti, že dotyčný nemá žádnou ochranu. Nemá dokonce ani svého řídícího důstojníka, protože nikdo na sebe nevezme odpovědnost mu radit."
„Harry měl vždycky možnost vyvléknout se z toho," ohradil se Latham. „Procestoval celou Evropu i Střední východ. Kdekoli se mohl zastavit, zvednout telefon, zavolat do Washingtonu a říct: ‚Už toho mám dost, vážení. Končím.' Nebyl by prvním tajným agentem, který by něco takového udělal."
„Tak to svého vlastního bratra neznáte."
„Jak to myslíte? Proboha, vždyť já jsem vedle něj vyrůstal."
„Profesionálně?"
„To ne. Pracujeme v různých odděleních."
„Pak tedy opravdu nemáte tušení, jaký je to stavěč."
„Stavěč...?"
„Když někoho pronásleduje, je stejně fanatický jako fanatici, po kterých jde."
„Prostě nemá rád nácky, ale kdo má?"
„Tak jsem to nemyslela, monsieur. Když Harry pracoval jako řídící důstojník, měl ve východním Německu placené pomocníky. Ti ho zásobovali informacemi, na jejichž základě pak dával rozkazy svým spojkám, jako byl třeba můj manžel. Tentokrát váš bratr takovou výhodu neměl. Byl úplně sám."
„Jinak to nešlo. Totální izolace vyplývala z podstaty operace. Nesměl zanechat sebemenší stopu. Dokonce ani já jsem neznal jeho krycí jméno. Kam míříte?"
„Harry tady neměl žádné pomocníky, ale jeho nepřítel má pomocníky ve Washingtonu."
„Co to sakra povídáte?"
„Správně jste vyvodil, že jsem o úkolu vašeho bratra věděla. Mimochodem, jeho krycí jméno bylo Lassiter, Alexander Lassiter."
„Cože?" Latham ohromením málem vyletěl z křesla. „Kde jste vzala tu informaci?"
„Hádejte. Pochopitelně od nepřítele. Od člena Bratrstva - tak si říkají."
„To začíná pěkně smrdět, madam. Chci vysvětlení."
„Dostanete jen částečné. Některým věcem prostě budete muset věřit. S ohledem na moji bezpečnost."
„Já už nevěřím skoro ničemu. Dobře, tak spusťte. Pak vám řeknu, jestli ještě pořád máte práci."
„Vzhledem k tomu, co jsem vykonala, to není moc fér..." „Mluvte," uťal ji rázně Drew.
„Drželi jsme si s Freddiem byt v Amsterdamu, přirozeně na jeho jméno. Bylo to apartmá, které odpovídalo bohatství mladého obchodníka s diamanty. Scházeli jsme se tam, kdykoli nám to pracovní povinnosti dovolily. Při takových příležitostech jsem vždycky byla docela jinou ženou, než tou, kterou znali u NATO... a kterou vídáte tady na velvyslanectví. Oblékala jsem se moderně, snad až výstředně, nosila jsem blond paruku a spoustu šperků..."
„Vedla jste dvojí život," znovu jí skočil do řeči Latham a opět netrpělivě přikývl.
„Bylo to nutné."
„Souhlas. A dál?"
„Pořádali jsme večírky - ne často a jen pro nejdůležitější Freddieho kontakty -, ale vědělo se o mně, že jsem jeho žena... Tady se musím zastavit a něco vám vysvětlit, i když to sám nepochybně víte. Když silné vládní bezpečnostní složky přelstí nějaký vnější narušitel, obvykle se ho zbaví buď popravou, nebo kompromitací. Ta zajistí, aby dotyčného zavraždili vlastní lidé jako dvojitého agenta. Souhlasíte?"
„Slyšel jsem o tom, víc říct nemůžu."
„Jako čert kříže se však bojí ztrapnění. Nikdy nepřipustí, aby do jejich struktur skutečně někdo pronikl.

Podobné věci se drží v přísné tajnosti, a to dokonce i uvnitř příslušných organizací."
„O tom jsem taky slyšel."
„A právě to se stalo ve Stasi. Po vraždě Frederika a pádu Berlínské zdi řada jeho důležitých východoněmeckých kontaktů opakovaně nechávala vzkazy na našem telefonním záznamníku a naléhavě žádala o schůzky s Freddiem. V roli jeho manželky jsem dva z nich přijala. Naverbovalo je Bratrstvo. Jeden z nich byl čtvrtý nejvyšší důstojník Stasi, ten druhý zase odborník na šifry a násilník, kterého nadřízení zprostili obvinění. Přišli za Frederikem, aby vyměnili své diamanty za peníze. Postupovala jsem jako obvykle. Nabídla jsem jim večeři a napájela je alkoholem s rozpuštěnými prášky, které jsem měla na naléhání Freddieho připravené v cukřence. Oba se mi dvořili a vychloubali se svou důležitostí, přičemž v opilosti vybreptali, proč jsou vlastně tak důležití."
„Můj bratr Harry," řekl Drew monotónně.
„Ano. Když jsem je trochu popíchla, rozpovídali se o americkém agentovi jménem Lassiter, o němž Bratrstvo vědělo a bylo na něj připraveno."
„Jak jste věděla, že šlo o Harryho?"
„Velice snadno. Nejdřív jsem pokládala nevinné otázky, ale postupně jsem byla konkrétnější. Freddie vždycky tvrdil, že tak je to
nejlepší, zvlášť v kombinaci s alkoholem a prášky. Nakonec oba řekli v zásadě totéž: ‚Ve skutečnosti se jmenuje Harry Latham a je z oddělení tajných operací CIA. Doba akce - něco přes dva roky, krycí jméno Žihadlo, všechny informace vymazány z počítače na úrovni AA-nula.'"
„Ježíšikriste! To muselo přijít z vysokých míst! Z těch nejvyšších! K úrovni AA-nula nemají přístup obyčejní smrtelníci, ale jen šéfové... To zní dost neskutečně, paní de Vriesová."
„Protože jsem neměla a dosud nemám ponětí, co AA-nula znamená, tak připouštím, že máte pravdu. Takhle jsem to tenkrát vyslechla, a proto jsem se nechala přeložit do Paříže... Tak co, mám pořád práci, monsieur?"
„Práci máte jistou, jen je tady menší háček."
„Háček? Jak to myslíte?"
„Zůstanete v dokumentačním, ale od nynějška pracujete pro Konzulární operace."
„Proč?"
„Budete muset podepsat místopřísežné prohlášení, že nevyzradíte informace, které jste mi před chvílí sdělila. Dál se tam píše, že pokud to uděláte, strávíte třicet let v americkém vězení."
„A když takový dokument odmítnu podepsat?"
„Tak se z vás rázem stane nepřítel."
„Fajn! Je to přesné a jasné. Tak to mám ráda."
„Já vám to upřesním ještě víc," řekl Latham a probodl Karin de Vriesovou pohledem. „Jestli přeběhnete, nebo se necháte přinutit ke spolupráci, není odvolání. Chápete to?"
„Vším svým rozumem i citem, monsieur."
„Tak a teď se budu ptát já. Proč to všechno děláte?"
„Je to opravdu celkem jednoduché. Mé manželství pro mě několik let bylo darem z nebes. Milovala jsem muže, jenž mou lásku oplácel stejnou mincí. Jenže pak jsem se musela dívat, jak téhož muže ochromila nenávist. Nikoli však slepá nenávist, ale nenávist chladnokrevná, zaměřená na nepřítele, který se znovu začal hlásit o slovo. Na stejného nepřítele, který zničil jeho rodiče i prarodiče. Ten báječný muž plný energie, jehož jsem si vzala, si zasloužil daleko lepší osud. Teď přišla řada na mě. Musím bojovat proti našemu společnému nepříteli."
„To mi stačí, paní de Vriesová. Vítám vás na naší straně barikády."
„Tak to bych se měla napít s vámi, monsieur. Říkala jsem ‚později' a teď to skutečně přišlo."

*****

Na letišti v Altheinu přistál americký letoun F-16. Pilot, plukovník vzdušných sil prověřený CIA, si vyžádal okamžitý odlet, jakmile bude jeho „náklad" na palubě. Harryho Lathama zavezli přes letiště a pomohli mu do druhé pilotní kabiny. Kryt se zavřel a tryskový letoun během pár minut odstartoval a

zamířil zpět do Anglie. Tři hodiny po příletu do Spojeného království byl vyčerpaný supertajný agent eskortován na americké velvyslanectví na Grosvenor Square. Jeho uvítací výbor tvořili tři vysocí důstojníci CIA, britské MI6 a francouzské Service ďEtranger.
„To je skvělé, že ses vrátil, Harry!" řekl Američan.
„Sehrál jste to výborně," dodal Angličan.
„Magnifique!" připojil se Francouz.
„Děkuji, pánové, ale nemohl bych vám podat hlášení, až se trochu vyspím?"
„Zajímá nás to údolí," řekl Američan, „Kde k čertu leží? Tohle nemůže počkat, Harry."
„Na údolí už teď nezáleží. Lehlo popelem, před dvěma dny ho zapálili. Nikdo tam nezůstal, všechno je zničené."
„O čem to sakra mluvíš?" trval na svém muž z CIA. „Je to náš klíč."
„Můj americký kolega má úplnou pravdu, kamaráde," naléhal britský agent.
„Absolument," přitakal muž z Deuxieme. „Musíme ho zničit!"
„Proboha, počkejte!" odvětil Harry a unaveně si prohlížel tajný tribunál. „Možná máte klíč, ale zámek už neexistuje. Ale to už je stejně fuk." K údivu ostatních mužů kolem stolu začal Latham párat podšívku své bundy. Pak vstal, svlékl si kalhoty a obrátil je naruby, totéž provedl i s kapsami. Stál tam jen tak v bundě a trenýrkách a opatrně vytahoval desítky ručně popsaných útržků papírů, které postupně vršil na konferenční stůl. „Vynesl jsem odtamtud všechno, co potřebujeme. Jména, funkce, agentury a oddělení, celou tu hromadu svinstva, jak by asi řekl můj bratr. Mimochodem, byl bych rád..."
„O to už jsme se postarali," skočil mu do řeči šéf pobočky CIA, jenž Harryho žádost očekával. „Sorensen z Konzulárních operací mu řekl, že jste se vrátil. Je v Paříži."
„Děkuji... Jestli máte pár naprosto spolehlivých písařek, nechte to všechno přepsat. Ať se střídají po směnách - žádná osoba by neměla vědět, co dělají ty ostatní. Pokud jde o šifrované části, dám je dohromady později."
„Co v nich je?" zeptal se Angličan s pohledem upřeným na poházené kousky papíru, z velké části roztrhané.
„Za Bratrstvem stojí mocná armáda. V každé z našich zemí se skrývají vlivní lidé, kteří ze ziskuchtivosti nebo kvůli svým pokřiveným názorům podporují neonacisty. Varuji vás, najdete mezi nimi spoustu překvapivých jmen, jež pocházejí jak z našich vládních míst, tak ze soukromého sektoru... A teď mi někdo sežeňte slušný hotel a kupte mi nějaké oblečení. Rád bych se den nebo dva prospal."
„Harry," řekl muž z CIA, „Než vyjdeš na ulici, obleč si kalhoty."
„Dobrý nápad, Jacku. Tobě nikdy nic neušlo."

*****

Harry Latham ležel v posteli. Nejdřív naoko rozzlobený, hned však starostlivý telefon od svého bratra Drewa už měl za sebou. Sejdou se v Paříži koncem týdne, až Harry dokončí své hlášení, včetně dešifrování informací, které si přinesl z Německa. Starší bratr sice nepopsal své nejbližší plány, to však ani nemusel. Mladší sourozenec všechno chápal i beze slov. Jediné informace, které Harry dostal, zněly: „Teď, když ses vrátil, tak to konečně můžeme pořádně rozjet. Máme značku auta, ve kterém seděl párek darebáků... Můžeš mi volat do kanceláře, nebo do hotelu Meurice na rue de Rivoli."
„A co je s tvým bytem? Vyhodil tě snad majitel za nepřístojné chování?"
„Ne, ale kvůli nepřístojnému chování někoho jiného se v něm momentálně nedá bydlet."
„Vážně? Meurice je dost luxusní, bráško."
„Platí to Bonn."
„Bože můj, už se nemůžu dočkat, až mi o tom všechno povíš. Zavolám ti, až odsud budu odlétat. Mimochodem, bydlím tady v hotelu Gloucester pod jménem Moss, Wendell Moss."
„No jo, ty seš třída... Jsem rád, že ses vrátil, brácho."
„Já taky, brácho." Harry zavřel oči a hned ho začal přemáhat spánek. Vtom se ode dveří ozvalo sice jemné, avšak přesto klepání. Rozzlobeně zatřásl hlavou, odkryl se a nejistě vylezl z postele. Natáhl se pro hotelový župan přehozený přes židli a kolébavou chůzí zamířil ke dveřím. „Kdo je?" zavolal.

„Tady Drozd z Langley," zněla tichá odpověd. „Musím s tebou mluvit, Žihadlo."
„Co?" Harry byl velice zaskočený, přesto však otevřel. Věděl, že jeho krycí jméno znají jen ti nejzasvěcenější. V chodbě stál poměrně malý muž se sympatickou, i když poněkud pobledlou a všední tváří.
Měl tmavý oblek a brýle s ocelovými obroučkami. „Jaký drozd?" zeptal se Latham a pokynul poslovi z CIA, aby šel dál.
„Naše krycí jména se narozdíl od toho vašeho změnila," odvětil návštěvník, vešel do pokoje a podal Harrymu ruku. Stále zmatený Harry ji přijal. „Nemůžu ani slovy vyjádřit, jakou máme radost, že jste se vrátil z těch velmi chladných krajů."
„To je nějaká replika z knížky Johna le Carré? Pokud ano, tak vám musím říct, že on to uměl líp. Žihadlo dokážu pochopit, ale Drozd je trošku hloupé, nemyslíte? A proč jste vlastně nebyl na velvyslanectví? Právě se díváte na strašně utahaného tajného agenta, Drozde. Opravdu se potřebuju vyspat."
„Ano, já vím a upřímně se omlouvám. Nicméně existují vyšší místa než velvyslanectví. To snad víte."
„Jistě. Třeba ředitel Ústřední zpravodajské služby, ministr zahraničí a prezident. Proč jste přiletěl, pane Drozde?"
„Připravím vás jen o několik minut času," řekl muž se sympatickou tváří, aniž reagoval na Harryho otázku, a vytáhl z vestičky kapesní hodinky. „Je to rodinná památka a čím hůř vidím, tím víc ji dokážu ocenit. Stačí mi dvě minuty, pane Lathame."
„Než budete pokračovat, ukažte mi nějakou průkazku."
„Ovšem." Vetřelec zvedl hodinky, podržel je Harrymu před očima, stiskl jejich korunku a s pečlivou artikulací řekl: „Ahoj, Alexandře. To jsem já, tvůj přítel doktor Gerhardt Kroeger. Musíme si promluvit."
Harryho pohled se rázem rozostřil. Oči s rozšířenými zornicemi se dívaly do prázdna. „Ahoj, Gerhardte," řekl, „Jak se mají moji milí řezníci?"
„Dobře, Alexi. Jak se máš ty? Byl ses dneska projít po našich loukách?"
„No tak neblázni, doktore, vždyť je noc. Chceš, abych narazil na smečku dobrmanů? Kam jsi dal hlavu?"
„Promiň, Alexandře, máš docela pravdu. Skoro celý den jsem operoval a teď jsem stejně utahaný jako ty... Něco by mě zajímalo, Alexi. Co se stalo poté, co ses ve svých myšlenkách sešel s těmi lidmi na americkém velvyslanectví?"
„Nic zvláštního. Dal jsem jim všechno, co jsem s sebou přinesl, a v příštích dnech to budeme postupně zkoumat."
„To je v pořádku. Ještě něco?"
„Volal mi bratr z Paříže. Jdou po nějakém podezřelém autě. Můj mladší brácha je fajn kluk, určitě by se ti líbil, Gerhardte."
„O tom nepochybuju. On pracuje pro Konzulární operace, že?"
„Přesně tak... Ale proč mi dáváš takové otázky?"
Pobledlý návštěvník náhle znovu zvedl hodinky, dvakrát zmáčkl korunku a oči Harryho Lathama se opět rozjasnily a zaostřily. „Opravdu se potřebujete prospat, Harry," řekl muž, který si říkal Drozd. „Nějak se k vám nemůžu dostat. Víte co, zkusíme to zítra, ano?"
„Co...?"
„Ozvu se zítra."
„Proč?"
„Copak si nevzpomínáte? Panebože, vy musíte být opravdu vyčerpaný. Přece ředitel Ústřední zpravodajské služby, ministr zahraničí..., prezident, Harry. Ti mě prověřili, tak jste to přece chtěl, ne?"
„Jistě..., fajn. Tak jsem to chtěl."
„Trochu se vyspěte, agente. Zasloužíte si to." Drozd spěšně odešel a zavřel za sebou dveře. Harry Latham odkráčel jako robot zpět k posteli a padl na ni.

*****

„Kdo je to Drozd?" zeptal se Harry. Bylo ráno a tři důstojníci tajných služeb seděli kolem konferenčního

stolu, stejně jako předchozího dne.
„Když jste mi před dvěma hodinami volal," řekl šéf americké pobočky, „okamžitě jsem vzbudil ředitele Ústřední zpravodajské služby osobně a ten mi tvrdil, že nikdy o žádném Drozdovi neslyšel. Taky se podivil tomu divnému jménu - přesně jako vy, pane Lathame."
„Ale on tam byl! Setkali jsme se a mluvil jsem s ním. Byl tam!"
„O čem jste mluvili, monsieur?" zeptal se muž z francouzské rozvědky.
„To nevím přesně - vlastně to nevím vůbec. Vypadal úplně normálně, položil mi pár nevinných otázek a pak... Prostě si to nepamatuju."
„Důstojníku Lathame, dovolte, abych vás upozornil," vmísil se do hovoru brigádní generál z britské MI6, „že jste prožil nadmíru stresující, ba přímo nesnesitelné tři roky. Není možné, a říkám to s veškerou úctou k vašemu mimořádnému intelektu, že byste trpěl halucinacemi? Už jsem v terénu pracoval s agenty s dvojí identitou, kteří fantazírovali a zlomili se, i když prožili sotva polovinu vašeho stresu."
„Já jsem se nezlomil, generále. A fantazírovat nemám ve zvyku."
„Vraťme se k tématu, Monsieur Latham," řekl Francouz. „Co se stalo, když jste poprvé přijel do údolí Bratrstva?"
„No..." Harry sklopil oči, jako by na chvíli ztratil orientaci, náhle mu však svitlo. „Ovšem, myslíte tu nehodu. Bože, to bylo strašné. Vidím to dost rozmazaně, ale první zážitek, na který si vzpomínám, je křik, hysterický křik. Pak jsem si uvědomil, že ležím pod nákladním autem a do hlavy mě tlačí velký kus železa. Takovou bolest jsem dosud nepoznal..." Latham dál přeříkával litanii, kterou mu do mozku naprogramoval doktor Gerhardt Kroeger. Když domluvil, zvedl hlavu. Oči se mu opět rozzářily. „Zbytek jsem vám už řekl."
Členové tribunálu se po sobě podívali a zmateně potřásali hlavami. Nakonec promluvil Američan:
„Podívej, Harry," řekl tiše, „během příštích pár dní si projdeme všechno, co jsi nám přinesl. Potom se konečně dočkáš dlouhého a zaslouženého odpočinku. Souhlasíš?"
„Chtěl bych letět za bratrem do Paříže..."
„Jistě, v tom nevidím žádný problém, i když pracuje pro Konzulární operace, které zrovna nemám v lásce."
„Myslím, že ve svém oboru je docela dobrý."
„To bych řekl," přitakal místní šéf CIA, „on byl zatraceně dobrý, už když hrál hokej za farmu Manders v Manitobě. Tehdy jsem působil v Kanadě a povím vám, že ten hromotluk často a s oblibou narážel na hrazení mnohem větší hromotluky, než byl on sám. V New Yorku to mohl dotáhnout daleko."
„Naštěstí," řekl Harry Latham, „jsem mu takové nebezpečné povolání rozmluvil."

*****

Drew Latham se vzbudil v příšerně měkké posteli svého apartmá v hotelu Meurice na rue de Rivoli. Zamžikal, podíval se na telefon ležící na nočním stolku a namačkal číslo pokojové služby. Protože účet platili Němci, rozhodl se, že si dá šťavnatý biftek se dvěma vejci a ovesnou kaši s hustou smetanou. Řekli mu, že jeho objednávka bude doručena za půl hodiny. Znovu se natáhl a zavřel oči, aby si užil posledních pár minut odpočinku.
Škrábání. Cosi kovového přejíždělo po dveřích. Znělo to nepřirozeně - velice nepřirozeně! Pak se ozvalo ohlušující staccato úderů sbíječky, která spustila na ulici o šest pater níž. Stavební dělníci se pustili do práce neobvykle brzo ráno... Neobvyklé - nenormální! Vždyť byla ještě napůl tma! Drew sáhl pod polštář pro pistoli, vyklouzl z postele a odkutálel se po zemi až ke vzdálenější zdi. Vtom se rozletěly dveře a vypukla divoká palba. Desítky kulek se zavrtávaly do postele a cupovaly matrace i polštáře. Výstřely zanikly v ohlušujícím rámusu, jenž přicházel zvenčí. Latham zvedl pistoli a vypálil pět ran na tmavou postavu ve dveřích. V okamžiku, kdy neznámý muž padl obličejem k zemi, ustal hluk sbíječky na ulici. Drew vyskočil a rozběhl se ke chlapíkovi, jenž ho chtěl zabít. Byl mrtvý. Jak se ve smrtelné křeči chytil za krk, roztrhl si přiléhavý černý svetr a odhalil tetování na prsou. Byly to tři malé blesky. Blitzkrieg. Bruderschaft.

06 KAPITOLA

Jean-Pierre Villier se stoickým klidem snášel výtky z úst Clauda Moreaua z Deuxieme Bureau. „Bylo to od vás jistě odvážné gesto, monsieur, a buďte ujištěn, že dotyčný automobil hledáme. Pochopte však, prosím, že kdyby se vám něco stalo, vzbouřila by se proti nám celá Francie."
„Myslím, že trochu přeháníte," pravil herec. „Nicméně jsem rád, že jsem mohl alespoň svou malou troškou přispět do mlýna."
„Velice jste nám pomohl, ale doufám, že teď už si rozumíme. Od nynějška se budete držet stranou."
„Jak si přejete, i když to pro mě byla lehká role a mohl bych se dostat ještě k dalším informacím..."
„Jean-Pierre!" zvolala Giselle Villierová. „Na něco podobného zapomeň! Já to nedovolím!"
„Deuxieme Bureau to nedovolí, madame," přerušil ji Moreau. „Stejně byste se to ještě dneska dozvěděli, takže vám to klidně můžu říct hned. Američan Drew Latham se před třemi hodinami stal už podruhé obětí pokusu o atentát."
„Můj Bože...!"
„Stalo se mu něco?" zeptal se Villier a zvědavě se naklonil.
„Naštěstí to přežil. Je to velice všímavý člověk, takže se naučil pár nepsaných pravidel pařížského života."
„Co prosím?"
„Atentát totiž někdo načasoval přesně do doby, kdy parta stavebních dělníků spustila mimořádně hlasitý a protivný rámus. Začali pracovat na ulici v hodinu, kdy se většina návštěvníků města po prohýřené noci teprve odebírá na kutě. Platí to především o obyvatelích nejdražších hotelů."
„Je léto," řekla Giselle a zavrtěla hlavou. „Za něco podobného by ministerstvo cestovního ruchu stínalo hlavy."
„A právě to náš přítel Latham nějak instinktivně vycítil. Ve skutečnosti to nebyla to žádná stavební četa, ale jeden člověk se sbíječkou pod okny jeho pokoje. Připomíná mi to název jednoho z vašich filmů, Monsieur Villier. ‚Předehra k polibku smrti' - tak se, myslím, jmenoval. Patří mezi nejoblíbenější filmy mé ženy."
„Měli by ho zakázat," zavrčel herec. „Ten polibek jsem dostal od unylé herečky, která se nezajímala o svou roli, ale jak jí to sluší před kamerou."
„Proto taky byla perfektní," opáčila jeho žena. „Její nejistota byla tak očividná, že tvoje posedlost působila v porovnání s ní strašně věrohodně. Zamilovaný muž zešílí z toho, že není schopen rozluštit tajemství své vyvolené. Byl jsi fakt dobrý, miláčku."
„Jestli jsem byl aspoň ucházející, tak jen díky tomu, že jsem se snažil tu chcíplotinu přinutit, aby už konečně hrála."
„Nemyslím, že Monsieur Moreau přišel proto, aby poslouchal herecké nářky, drahý."
„Já nenaříkám, jen konstatuji fakta."
„Ani aby zkoumal herecké ego..."
„Ale mě to fascinuje, madame. Moje žena bude hltat každé slůvko!"
„Není snad obsah policejních výslechů důvěrný?" zeptala se Giselle.
„Ovšem - jistě, přeřekl jsem se."
„Jen to klidně vyprávějte, pane Moreau," řekl Jean-Pierre s úsměvem, „aspoň vaší ženě. Víte, moje žena je bývalá advokátka, jestli jste to ještě nepoznal, a dotyčná herečka už stejně dávno opustila branži a vzala si naftového barona z amerického státu Texas nebo Oklahoma, teď nevím přesně."
„Mohli bychom se vrátit k původnímu tématu?"
„Jistě, madame."
„Jestliže Drew Latham unikl smrti, máte nějaké informace o neúspěšném atentátníkovi?"
„Ovšemže máme. Je po smrti. Monsieur Latham ho zastřelil."
„Kdo to byl?"
„Nevíme. Víme jen, že měl na hrudníku vytetované tři malé blesky. Symbol nacistické Blitzkrieg. Latham správně odhadl jejich význam, ale neví, co se za nimi vlastně skrývá. My ano... Ta znamení nezíská jen

tak někdo. Smí je nosit jen členové špičkově vycvičené elitní skupiny, která patří k velké neonacistické organizaci. Podle našeho odhadu jich není víc než dvě stovky. Působí v Evropě, Jižní Americe a ve Spojených státech. Říká se jim Blitzkriegeři. Jsou to úkladní vrahové, vycvičení zabijáci, kteří umí vraždit mnoha způsoby. Svoje členství si získali slepou oddaností, mimořádnou fyzickou zdatností a především ochotou - nebo přímo potřebou - zabíjet."
„Psychopati," řekla bývalá advokátka. „Psychopati, najatí jinými psychopaty."
„Přesně tak."
„Takové lidi by mohla naverbovat kterákoli fanatická organizace, která by jim dala příležitost uplatnit přirozený sklon k násilí."
„V tom s vámi musím souhlasit, madame."
„A vy jste o té četě zabijáků neřekli ani Američanům, ani Britům?"
„Jejich nejvyšší představitele jsme pochopitelně informovali. Ale nikoho jiného."
„Proč ne? Proč ne třeba Drewa Lathama?"
„Máme pro to dobré důvody. V nižších složkách dochází k únikům informací."
„Tak proč to říkáte nám?"
„Vy jste Francouzi, a navíc slavní. Sláva je zranitelná. Pokud by vám něco uklouzlo, brzy bychom se to dozvěděli."
„A dál?"
„Spoléháme na vaše vlastenectví."
„To je absurdní, jestli to rovnou není nejlepší cesta, jak zničit mého manžela!"
„Ale no tak, Giselle..."
„Buď zticha, Jean-Pierre, tenhle pán z Deuxieme je tady kvůli něčemu jinému."
„Cože?"
„Vy jste musela být mimořádně úspěšná advokátka, Madame Villierová."
„Váš způsob vedení výslechu je zase mimořádně okatý, monsieur. Zakazujete manželovi věc, která přitom není až tak nebezpečná, a jedním dechem vyzradíte supertajné informace, jejichž vyzrazení by ho nejspíš stálo kariéru i život."
„Jak jsem řekl," řekl Moreau, „skvělá právnička."
„Nechápu, co to tady oba plácáte za nesmysly!" vykřikl herec.
„Ani nemusíš, miláčku. Nech to na mně." Giselle zlobně pohlédla na Moreaua. „Navedl jste nás k dalšímu kroku, mám pravdu?"
„To nemohu popřít."
„Manžel je tedy zranitelný, a navíc ví, co jste nám řekl. Co po nás teď vlastně chcete? Není to snad zásadní otázka?"
„Myslím, že ano."
„Takže. Co chcete?"
„Aby přestal hrát Koriolána a kápl božskou. Váš manžel zjistil o tom Jodellovi tolik, že teď nemůže pokračovat. Je plný lítosti a hlavně nenávisti k lidem, kteří toho starce zničili. Přidělíme vám ochranku."
„A co moje matka s otcem?" vykřikl Villier. „Jak bych jim to mohl udělat?"
„S oběma jsem před hodinou mluvil, Monsieur Villier. Řekl jsem jim jen tolik, kolik jsem mohl, včetně informace o růstu nacistického hnutí v Německu. Řekli, že rozhodnutí musíte učinit vy sám, ale taky vyjádřili naději, že budete ctít svou rodnou matku i pravého otce. Co chcete ještě slyšet?"
„Dobrá, takže stáhnu Koriolána z jeviště. Ale tím, že přestanu veřejně mluvit, se stanu terčem v jejich hledáčku a moje drahá žena taky. Tohle po nás žádáte?"
„Opakuji, že vám poskytneme nepřetržitou ochranu. Lidé na ulicích, střechách, pancéřové vozy, agenti v restauracích, policie na vašich oblíbených místech. Budete v takovém bezpečí, jaké si ani nedokážete představit. Potřebujeme nutně dostat živého Blitzkriegera, abychom se dozvěděli, kdo jim dává rozkazy. Dnes existují různé metody, jak rozvázat zabijákům jazyk. Třeba drogy."
„Vy jste ještě žádného nechytili?" řekla Giselle.
„Ale ano. Před dvěma měsíci jsme dva dopadli, ale oběsili se v celách dřív, než jsme je stačili zdrogovat. Tak daleko jde oddanost psychopatických fanatiků. Smrt je jejich práce - dokonce i vlastní smrt."

*****

Ředitel Konzulárních operací Wesley Sorenson mezitím ve Washingtonu studoval bezpečné faxy, které obdržel z Londýna. „Tomu nevěřím," vydechl. „To nemůže být pravda!"
„Přesně takhle jsem reagoval i já," přitakal Sorensenův mladý šéf kanceláře, který stál nalevo od psacího stolu. „ale těžko to můžeme smést ze stolu. Ta jména přinesl agent s přezdívkou Žihadlo, náš jediný člověk, kterému se podařilo proniknout do sídla Bratrstva. Tak zněl jeho úkol a on jej splnil."
„Jenže, člověče, jsou tam samí bezúhonní lidé a to seznam ještě není úplný - některá jména byla selektivně utajena! Dva senátoři, šest kongresmanů, šéfové čtyř mamutích průmyslových společností a navíc půltucet předních žurnalistů. Tváře těch lidí vídáme každý den v televizi, jejich hlasy posloucháme v rádiu a v novinách si čteme jejich články... Tady, podívej, dva moderátoři, jedna moderátorka a tři tyrani z talk show..."
„Do toho tlusťocha bych to docela řekl," přerušil ho personální šéf. „Nějak moc okatě útočí na všechno germánské."
„Ten? Ale vůbec ne, je příliš čitelný. Je to polovzdělanec plný nenávisti, to ano, ale proto ještě nemusí být nacista. Je to jen šašek s prořízlou pusou."
„Nezapomínejte, pane, že ta jména pocházejí z údolí Bratrstva."
„Ježišmarjá, tady je člen prezidentova kabinetu!"
„Povím vám, že jeho jméno mě pořádně šokovalo," řekl personální šéf Konzulárních operací. „Je to venkovský balík bez špetky politického talentu... Na druhé straně, takoví lidé se obvykle umějí dokonale přetvařovat. Koncem třicátých let seděli v Kongresu nacisti a v padesátých letech se to v něm zase hemžilo komunisty, pokud tedy máme věřit tehdejším vyšetřováním loajality."
„Většinou to byly samé žvásty, mladý muži," poznamenal důrazně Sorenson.
„Toho jsem si vědom, pane, ale v některých procesech se přece podařilo takové lidi usvědčit."
„A kolik jich bylo? Pokud si vzpomínám na statistiku - a já mám dobrou paměť -, ten mizera Hoover s podvodníkem McCarthym ocejchovali dohromady devatenáct tisíc sedm set lidí. A když humbuk nakonec utichl, byly vyneseny přesně čtyři rozsudky! Čtyři z téměř dvaceti tisíc! To je žádná celá nula nula dvě procenta. Hlavně je to ale spousta prázdné slámy vymlácené v Kongresu za peníze daňových poplatníků! Tyhle staré dobré časy mi, prosím vás, radši nepřipomínejte. Tehdy jsem byl přibližně ve vašem věku a to šílenství mě připravilo o řadu přátel!"
„Promiňte, pane Sorensene, nechtěl jsem..."
„Já vím, já vím," skočil mu do řeči ředitel Konzulárních operací, „vy nemůžete pochopit všechnu bolest, kterou s sebou ta doba přinášela. A právě to mě trápí."
„Nerozumím, pane."
„Máme snad taky začít pronásledovat lidi bez důkazů? Harry Latham je nejspíš jediný opravdový génius, kterého CIA v terénu má, ale tyhle informace znějí jako z jiné planety... Nebo je to všechno pravda? Ježíši, tohle je šílené!"
„Co, pane Sorensone?"
„Věk těch lidí. Všichni jsou přibližně stejně staří - kolem padesátky, některým je přes šedesát."
„A co to znamená?"
„Před lety, když jsem přišel do CIA, donesly se nám z německého Bremerhavenu zprávy o posledním zoufalém pokusu fanatických zastánců Třetí říše, jimž bylo jasné, že prohráli válku. Jmenovalo se to Operace Sonnenkinder. Říkalo se, že nacisti tajně umisťovali vybrané
děti do rodin po celé Evropě a Americe. Ty rodiny je měly přijmout za vlastní a vychovat je tak, aby v dospělosti zaujaly posty ve světě vysokých financí a politiky. Jejich konečným cílem bylo vytvořit klima, které by umožnilo vznik... Čtvrté říše."
„To zní dost divoce, pane!"
„Zmíněnou teorii se také podařilo naprosto vyvrátit. Několik stovek agentů CIA a naší armádní rozvědky pátralo ve spolupráci s britskou MI6 celé dva roky po sebemenší stopě. Všechno vyšumělo do prázdna. Pokud taková operace skutečně existovala, byla zardoušena hned v zárodku. Nenašel se nejmenší

důkaz, že by ji někdo spustil."
„Teď jste o tom však zapochyboval. Že, pane Sorensone?"
„S velkou nevolí, Paule. Přitom jsem se ze všech sil snažil udržet na uzdě představivost, která mi dřív umožňovala přežít v terénu. Jenže já teď nejsem v terénu, nejsem v situaci, kdy bych musel za tmy předvídat pohyby nějakého cizího člověka v sousední uličce, nebo třeba za kopcem. Musím se dívat na celou krajinu pěkně za denního světla a z tohoto pohledu nemohu existenci operace Sonnenkinder připustit."
„Tak proč seznam jednoduše nezmačkáte a nehodíte do koše?" „Protože nemůžu. Protože ho přinesl Harry Latham... Sjednej mi na zítřek schůzku s ministrem zahraničí a šéfem Ústřední zpravodajské služby - na ministerstvu, nebo v Langley. Ve své funkci jsem něco jako jejich nevlastní dítě, takže se zařídím podle nich."

*****

Drew Latham seděl za svým stolem v prvním patře amerického velvyslanectví a pomalu dopíjel třetí kávu. Od vchodu se ozvalo jediné klepnutí, dveře se otevřely a vešla rozrušená Karin de Vriesová.
„Slyšela jsem, co se stalo!" zvolala. „Musel jste to být vy!"
„Dobré ráno," řekl Drew, „nebo už je poledne? Jestli s sebou máte tu svou skotskou, jste tady dvojnásob vítaná."
„Jsou toho plné noviny," vykřikla pracovnice oddělení pro dokumentaci a výzkum, napochodovala ke stolu a hodila na něj polední vydání deníku L'Express. „Nějaký poberta se pokusil oloupit hosta v hotelu Meurice. Vrazil do pokoje se zbraní v ruce a byl zastřelen ochrankou!"
„Panečku, jejich tiskoví mluvčí pracují opravdu rychle, co? Tomu říkám bezpečnost, lepší už to být nemohlo."
„Nechte toho, Drew! Bydlíte v hotelu Meurice, sám jste mi to říkal. A když jsem volala na policejní okrsek, tak mi velice neochotně sdělili, že nemohou podávat žádné informace."
„To víte, Pařížané nechtějí ohrozit své příjmy z turistiky. Podobné věci se navíc stávají jen lidem, jako jsem já."
„Takže jste to byl opravdu vy."
„To už jste říkala. Ano, byl jsem to já."
„Nestalo se vám nic?"
„Na to už se mě taky někdo ptal... Ne, nic se mi nestalo. Jsem sice pořád vyděšený k smrti - a poslední dvě slova si můžete červeně podtrhnout -, ale jsem celý, živý a zdravý. Nezajdeme na oběd? Ovšem ne do té putyky, kterou jste mně minule doporučila."
„Mám ještě práci nejmíň na tři čtvrtě hodiny."
„Klidně počkám. Před chvílí jsem mluvil s velvyslancem Courtlandem a jeho starým přítelem německým velvyslancem Kreitzem. Oni si asi povídají doteď, ale můj žaludek už nemohl ty jejich výmluvy snést."
„V jistém smyslu se hodně podobáte svému bratrovi. On taky nemá rád autority."
„Poopravím vás," řekl Latham. „My nemáme rádi autority, které nevědí, o čem mluví. Toť vše. Mimochodem, bratr zítra nebo pozítří přiletí z Londýna. Chtěla byste se s ním sejít?"
„Ze srdce ráda. Já mám Harryho strašně ráda!"
„Je to podivín."
„Nerozumím."
„Chodí s hlavou kdesi vysoko v oblacích, kam normální člověk nedosáhne. Vůbec se s ním nedá mluvit."
„No ovšem, na to si dobře vzpomínám. Vedli jsme báječné rozhovory o inkrementálních explozích religiozity od starověkého Egypta, přes Atény a Řím až po středověk."
„Kam tedy půjdeme na oběd?"
„Tam, kam jste chtěl jít včera. Do té brasserie na druhé straně ulice Gabriel."
„Nejspíš nás tam spolu uvidí."
„Teď už je to jedno. Mluvila jsem s plukovníkem a on to naprosto chápe. Podle něj je to ‚v pohodě'."
„Co ještě říkal Witkowski?"

„No...," Karin de Vriesová k němu naklonila hlavu a tiše řekla: „Že prý nejste jako váš bratr."
„V jakém smyslu?"
„To není podstatné, Drew."
„Možná ano. Jak to myslel?"
„Řekněme, že nejste takový vědecký typ."
„To je pěkné... Takže za hodinu, ano?"

„Objednám stůl, znají mě tam." Karin de Vriesová vyšla z kanceláře a dveře za sebou zavřela mnohem tišeji než při své první návštěvě.
Zazvonil telefon. Volal velvyslanec Courtland. „Ano, pane, co se děje?"
„Kreitz právě odešel, Drew. Mrzí mě, že jste tady nesetrval a nemohl jste si poslechnout všechno, co měl na srdci. Váš bratr do toho vosího hnízda nejen píchl, on ho přímo obrátil vzhůru nohama."
„O čem to mluvíte?"
„Kreitz to vlastně stejně nemohl říct před vámi. S ohledem na bezpečnost. Je to tak přísně tajné, že i já jsem si musel obstarat povolení, abych tu informaci převzal."
„Vy?"
„V situaci, kdy Heinrich prolomil mlčení Bonnu a zítra sem má přiletět váš bratr Harry, rozvědka nejspíš usoudila, že je zbytečné držet mě mimo hru."
„Co tedy Harry provedl? Našel snad Hitlera s Martinem Bormannem v nějakém baru pro homosexuály v Jižní Americe?"
„Kéž by to bylo tak bezvýznamné. Váš bratr přinesl ze své německé operace seznamy se jmény přisluhovačů neonacistů ve vládách a průmyslových kruzích Německa, ale také Spojených států, Francie a Anglie."
„Ten starý lišák Harry!" zvolal Latham. „Nikdy nedělá nic polovičatě, co? Jako bratr jsem na toho stárnoucího džentlmena náležitě pyšný!"
„Vy to nechápete, Drew. Některá - ne, mnohá - z těch jmen patří velice významným lidem. Mužům a ženám ve vysokém postavení a s výbornou pověstí. Je to naprosto mimořádný případ."
„Pokud to přinesl Harry, je to naprosto autentické. Nikdo na zeměkouli by nepřelstil mého bratra."
„Ano, přesně tak mi to říkali."
„Tak oč tedy jde? Jděte po těch parchantech! Hluboké utajení není jen otázkou týdnů, měsíců nebo roků. Klidně to můžou být desetiletí, což je snem stratégů všech rozvědek na světě."
„Je to všechno tak nepochopitelné..."
„Tak o tom nepřemýšlejte a dejte se do práce!"
„Heinrich Kreitz kategoricky odmítá čtyři jména na bonnském seznamu - jde o tři muže a jednu ženu."
„Je snad děd Vševěd?"
„Jsou židovského původu. Přišli o příbuzné v koncentračních táborech, hlavně v Osvětimi a Bergen-Belsenu."
„Jak to ví?"
„Dneska je jim už přes šedesát, ale před lety je Kreitz všechny učil na gymnáziu. Nasazoval vlastní život, aby je zachránil před Ministerstvem pro vyšetřování árijského původu."
„Mohli ho oklamat. Viděl jsem ho dvakrát a připadá mi, že by to nebylo nic těžkého."
„Může za to jeho vědecké založení. Stejně jako řada dalších intelektuálů je váhavý a upovídaný, ale ani slabost nic nemění na jeho mimořádné inteligenci. Je to vnímavý člověk s ohromnými zkušenostmi."
„Vaše poslední slova bezezbytku platí i o Harrym. Je vyloučeno, že by přinesl falešné informace."
„Řekli mi, že na washingtonském seznamu figurují některá velice zajímavá jména. Sorenson je označil dokonce za ‚neuvěřitelná'. Ale dobrá, připusťme, že váš bratr má pravdu. Co když má však jen poloviční pravdu, nebo třeba jen čtvrt pravdy, nebo snad jen osminu a možná ještě mnohem míň?"
„Přinesl jména, pane velvyslanče. To by nikdo jiný nedokázal. Dokud se neprokáže opak, měl byste s nimi nakládat jako s věrohodnými údaji."
„Jestli vám dobře rozumím, tak chcete říct, že dokud se neprokáže jejich nevina, jsou všichni vinni."
„Teď se nebavíme o právu, pane, mluvíme o hrozící epidemii nejhoršího moru, který na tomhle světě

řádil, a to včetně dýmějového! Na právnické kličky není čas. Musíme ty lotry zastavit hned."
„To už jsme jednou říkali taky o komunistech a domnělých komunistech, jenže nakonec se ukázalo, že drtivá většina neměla s rudými nic společného."
„To je ale něco jiného! Tihle noví náckové se neprovrtávají postupně na světlo, jako to dělali nacisti ve třicátých letech. Oni už vědí, jak chutná moc. Dobře si pamatují, jak se k ní tehdy dostali. Jejich zbraní je strach. Na začátku jsou ozbrojené gangy, které se potulují po ulicích. Nejdřív jen džíny, brunátné tváře a vyholené lebky, pak uniformy a holínky Schultsefein, jaké nosili první Hitlerovi hrdlořezové. Všichni z toho zblbnou! Musíme je zastavit!"
„A myslíte, že k tomu stačí jen Harryho seznam?" zeptal se Courtland tiše. „Vždyť tihle lidé požívají ve společnosti takové úcty, že by nikoho ani ve snu nenapadlo je podezírat. Proboha, co teď máme dělat?"
„Můžete využít lidí, jako jsem já, pane velvyslanče. Lidí, kteří vědí, jak rozbít skořápku a dostat se k pravdě."
„Tohle mi nějak nesedí, Lathame. Čí pravdu máte na mysli?"
„Tu jedinou, Courtlande!"
„Jak prosím?"
„Odpusťte - tedy pane Courtlande, nebo pane velvyslanče. Diplomatický ani etický útlocit není na místě! Mohl jsem skončit rozstřílený na mraky v posteli v hotelu Meurice. Tihle parchanti hrají pěkně zostra - mají míčky tvrdé jako křemen a vystřelují je ze zbraní..."
„Já přece vím, v jakém světě žijete..."
„Jen si to na chvíli zkuste, pane. Zkuste si představit, jak se vaše velvyslanecká postel mění v jedno velké řešeto. Vy se zatím krčíte u zdi a bojíte se, jestli vás jedna z kulek nezasáhne do tváře, krku nebo hrudníku. Tohle je válka. Sice tajná, ale o to zákeřnější."
„Kde byste začal?"
„V tom mám jasno. Chci Harryho seznam lidí tady ve Francii, ale mezitím půjdeme s Moreauem po parchantovi, kterému jsme už na stopě."
„Deuxieme zatím nemá oprávnění k pátrání po případných francouzských kolaborantech."
„Cože?"
„Slyšel jste dobře. Opakuji, kde chcete začít?"
„U jména muže, jenž si půjčoval auto, které náš slavný, i když trochu bláznivý herec viděl severně od Pont Neuf."
„Moreau vám ho řekl?"
„Ovšem. Z auta, do kterého Bressard narazil na Montaigne, zbyla troska. Víme, že pocházelo z Marseilles, ale způsob pronájmu byl tak spletitý, že bychom ho dávali dohromady celé týdny. Ale náš člověk bude u své přepážky dneska od čtyř odpoledne. Zlomíme ho, i kdybychom mu měli dát varlata do svěráku."
„S Moreauem pracovat nemůžete."
„Co to povídáte? Proč ne?"
„Je na Harryho seznamu."

07 KAPITOLA

Šokovaný Drew vyrazil ze své kanceláře, sestoupil po kruhovém schodišti do haly velvyslanectví a bronzovým vchodem vyšel na avenue Gabriel. Zahnul doprava a zamířil k brasserii, v níž si s Karin de Vriesovou domluvil oběd. Byl v šoku, ale zároveň měl hrozný vztek! Courtland se s ním totiž odmítl bavit o děsivém odhalení, že Claude Moreau, šéf Deuxieme Bureau, je na „Harryho seznamu". Nechal tu neuvěřitelnou poznámku jen tak viset ve vzduchu a Lathamovy protesty odbyl slovy: „Není tu už o čem mluvit. Hrajte s Moreauem, ale neposkytujte mu žádné informace. Zítra mi zavoláte a řeknete mi, jak to probíhá." Když mu udělil tyto jasné pokyny, velvyslanec zavěsil telefon.
Moreau a neofašista? To znělo stejně věrohodně jako tvrzení, že de Gaulle za druhé světové války pracoval pro Němce! Drew nebyl hlupák a dobře věděl, že ve své práci musí počítat s nepřátelskými

špiony i s dvojitými agenty. Jenže zařadit člověka s Moreauovými výsledky bez důkladného ověření do jedné z těchto kategorií bylo hodně odvážné. Aby mohl stanout v čele tak úzce specializované organizace, jakou byla Deuxieme, musel Moreau projít léty utajených operací, během nichž ho sledovaly tisíce párů očí - s obdivem i závistí. Kdyby na něj ti závistiví měli nějaké kompromitující materiály, jistě by je neváhali použít, aby ho vyhodili ze sedla. Moreau však touhle „uličkou hanby" bez úhony proběhl. A nejen to. Vyšel z ní s nálepkou „světová třída". Latham pochyboval, že by Wesley Sorensen toto slovní spojení na adresu Moreaua užíval zbůhdarma.
„Monsieur!" vykřikl kdosi z auta patřícího Deuxieme, které jelo pomalu vedle něj. „Entrez-vous, s'il vous plait!"
„Já jdu jen kousek," houkl Drew a kličkoval mezi chodci k okraji chodníku. „Jako včera, pamatujete?" dodal svou jednoduchou francouzštinou.
„Včerejšek se mi nelíbil a o dnešku mi ani nemluvte. Prosím, nastupte si!" Vůz Deuxieme zastavil, Latham neochotně otevřel dveře a vklouzl na přední sedadlo.
„Přeháníte to, René - nebo jste snad Marc? Už se mi to plete."
„Jmenuju se Francois, monsieur, ale na jméně teď nezáleží. Dělám svoji práci."
Náhle se ozvaly ohlušující rány a neprůstřelná skla vozu zasypala sprška kulek. Černý citroen vystartoval od chodníku a začal si rychle razit cestu hustým pařížským provozem. „Panebože!" zaječel Drew, který se při střelbě skrčil pod palubní desku. „Vy jste si všiml, že se něco chystá, že?"
„Jen jsem to tušil, monsieur," odvětil ztěžka oddechující řidič a opět se narovnal. Musel zastavit. Čelní sklo bylo tak podobané od kulek, že přes něj skoro nebylo vidět. „Když jste vyšel z ambasády, od chodníku se odlepilo nějaké auto. Parkovací místo na ulici Gabriel nikdo neopouští, aniž by k tomu neměl dobrý důvod. Chlapi v tom autě byli navíc strašně vzteklí, když jsem je odřízl a křikl na vás."
„Jsem vaším dlužníkem, Francoisi," zadrmolil Latham. Nemotorně se vysoukal ze sedadla, otočil se a položil nohu na chodník. Kolem vozu Deuxieme se začali opatrně shlukovat zvědavci. „Co teď?"
„Policie přijede každou chvíli. Někdo ji zavolá..."
„Já s policií mluvit nemůžu."
„Chápu. Kam jste měl namířeno?"
„Do brasserie za rohem, na druhé straně ulice."
„Tu znám. Tak jděte, ale musíte splynout s davem. Až vystoupíte, tvařte se hodně rozrušeně, tak jako všichni ostatní, a pak zamiřte co nejnápadněji do brasserie. Zůstaňte tam, dokud pro vás nepřijdeme, nebo vám nezavoláme."
„Na jaké jméno?"
„Jste Američan - takže stačí Jones. Řekněte vrchnímu, že očekáváte hovor. Máte zbraň?"
„Jistě."
„Buďte opatrný. Další útok je sice nepravděpodobný, ale stejně musíte být ve střehu."
„To mi nemusíte říkat. A co vy?"
„My víme, co dělat. Pospěšte si!"
Drew otevřel dveře, spěšně je za sebou zabouchl a přikrčil se. Pak se jakoby nic narovnal a předstíral, že prožívá stejnou paniku jako všichni lidé kolem. Za okamžik se stal anonymní součástí davu a kvůli větší nenápadnosti při chůzi každou chvíli měnil svou výšku. Když přešel avenue Gabriel, pozorně se rozhlédl na všechny strany a nakonec zamířil k brasserii, kde na něj čekala Karin de Vriesová.
Když spatřil poloprázdnou restauraci, uvědomil si, že přišel příliš brzy. Do své kanceláře na velvyslanectví se však vrátit nemohl. „Rezervace na jméno De Vriesová," řekl anglicky muži ve smokinku, jenž stál u pultu.
„Ano, ovšem, pane... Přišel jste trošku brzy, monsieur."
„Vadí to?"
„Ale vůbec ne. Pojďte, zavedu vás k vašemu stolu. Madame dává přednost zadní části."
„Jmenuji se Jones. Možná mi někdo bude volat."
„Přinesu telefon ke stolu..."
„Ke stolu?"
„V dnešní době má přece telefon každý. Víte, co nepochopím? Jak můžou lidi řídit nebo přecházet ulici v

dopravní špičce a přitom telefonovat. Mon Dieu, není divu, že máme tak vysokou nehodovost!"
„Poslyšte," řekl Latham, posadil se a chvatně přemýšlel. „Mohl byste mi přinést telefon už teď?"
„Certainement. Místní, nebo meziměsto, monsieur?"
„Meziměsto," odvětil Drew a zamyšleně se zamračil.
„Telefon je očíslovaný a poplatky vám připíšeme k účtu."
„To vás musí docela štvát," řekl Latham.
„Mohlo by, ale my o téhle vymoženosti neříkáme každému, ani ji neinzerujeme. Spousta lidí si nosí vlastní telefony..."
„To už jste říkal," přerušil ho Drew a podíval se na muže.
„No, jistě. Vy pracujete na ambassade américaine, n'estce pas? Už jste tady párkrát byl, pane Jonesi."
„Myslím, že ano," přitakal Latham a podal vrchnímu svoji telefonní kreditní kartu. „Jen jsem si nikdy neobjednával rezervaci."
„Merci. Mohu vám objednat něco tvrdšího, nebo dáte přednost láhvi vína?"
„Whisky. Skotskou, když budete tak laskav." Vrchní odešel a za chvíli přinesli whisky. Drew se pohodlně usadil. Roztřásly se mu ruce a do hlavy se mu nahrnula krev.
Můj Bože, nebýt zkušeného a všímavého řidiče, zabili by ho na ulici Gabriel! Během jednoho a půl dne se stal třikrát obětí atentátu -první se uskutečnil předevčírem v noci, druhý hned ráno za úsvitu a třetí teď před pár minutami! Stal se štvancem, posmrtná čest zemřelého při výkonu služby ho však vůbec nelákala. Bylo nepochybné, že se nacistická rakovina šíří Německem i za jeho hranice. Nikdo nevěděl, kam všude a s jakou účinností. Harryho seznam věštil zemím NATO katastrofický scénář, který potvrzovalo i odhalení Karin de Vriesové, že se Bratrstvo nabouralo do supertajných počítačů CIA a vytáhlo z nich informace o Operaci Žihadlo. Vzpomněl si, jak říkal Villierovi, že znovuzrození náckové se rozlézají všude, ale to byla jen nadsázka vyřčená s cílem získat hercovu pozornost. Měl podezření, že klíč k řešení najde ve Villierově minulosti, v osobě tajemného nešťastníka Jodella a také v chybějících záznamech z jeho výslechů. Když Villier jeho podezření potvrdil, měl radost, ale také strach. Byl rád, že se trefil do černého, ale právě to jej nejvíc děsilo.
A teď se stal hlavním terčem, protože zjistil pravdu. V souladu se svým přesvědčením, že mrtví rozvědčíci jsou k ničemu, se rozhodl zrušit své předchozí instrukce a plně se svěřit pod ochranu Deuxieme.
Deuxieme - Moreau? Je to možné? Nepodepíše si dodatečnou žádostí o osobní ochranu ortel smrti? Rozum i cit mu napovídaly, že se Harry nemýlí. Ale byl jeho seznam opravdu naprosto přesný? Tomu odmítal věřit - bylo to šílené! Anebo ne?
Vrchní se vrátil ke stolku s mobilním telefonem v ruce. Ve Washingtonu nebylo ani sedm hodin ráno a ředitel Konzulárních operací ještě neúřadoval, Drew Latham však nutně potřeboval poradit.
„Zmáčkněte tlačítko s nápisem Parlez a vytočte číslo, monsieur," řekl vrchní. „Jestli budete chtít volat dál, zmáčkněte Finis, pak znovu Parlez a vytočte číslo. Latham stiskl knoflík s nápisem Parlez, navolil číslo a za chvilku se v telefonu ozval ostražitý hlas. „Ano?"
„Tady Paříž..."
„Čekal jsem to," přerušil ho Sorensen. „Přijel Harry? Můžeš mluvit, jsme připojeni na utajovač hovorů."
„Přijede nejdřív zítra ráno."
„Ksakru!"
„Takže vy o tom víte? Myslím o informacích, které s sebou přinesl."
„Vím, ale překvapuje mě, že o tom víš ty. Bratr nebratr, Harry není typ člověka, který vynáší ven supertajné informace."
„Harry mi nic neřekl. To Courtland."
„Velvyslanec? To už mi připadá úplně neuvěřitelné. Je to dobrý chlap, ale v tomhle nejede."
„Museli ho do toho zasvětit. Německý velvyslanec prolomil mlčení a dost razantně se ohradil proti čtyřem jménům na bonnském seznamu."
„Co se to k čertu děje?" vykřikl Sorensen. „Mělo to zůstat zamčené v nejtajnějším trezoru, dokud se nedospěje k nějakému rozhodnutí!"
„Zdá se, že někdo zapomněl na startovací pistoli," řekl Drew. „Sprinteři vyběhli z bloků dřív, než startér

vystřelil."
„Víš vůbec, co říkáš?"
„Ale jistě, velice dobře."
„Tak to sakra vysyp! V deset mám schůzku s ministrem zahraničí a ředitelem Ústřední zpravodajské služby..."
„Dej si pozor na jazyk," skočil mu do řeči Latham.
„Co to má proboha znamenat?"
„Počítače AA-nula v centrále CIA nejsou spolehlivé. Organizace Bruderschaft - tak si ti neonacisté říkají - měla podrobné informace o Harryho operaci. Znala krycí jméno Žihadlo, cíle operace a dokonce plánovaný čas mise - přes dva roky. Všechno to vytáhli z Langley."
„To jsou naprostý kraviny!" zahřměl ředitel Konzulárních operací. „Jak jsi na ně přišel?"
„Sdělila mi je Karin de Vriesová, jejíž manžel dělal Harrymu spojku v bývalém východním Berlíně. Zabila ho Stasi a ona je na naší straně. Teď pracuje na velvyslanectví a říká, že si musí vyrovnat pár účtů. Věřím jí."
„Můžeš si být jistý?"
„Nic není nabeton, ale myslím, že je na ni spoleh."
„A co si o tom myslí Moreau?"
„Moreau?"
„Ano, jistě. Claude Moreau z Deuxieme."
„Myslel jsem, že máš Harryho seznam."
„A co má být?"
„Je na něm. Mám příkaz nic mu neříkat."
Na lince se ozvalo překvapené vydechnutí a pak nastalo elektrizující ticho. Sorensen nakonec promluvil. Tiše a zlověstně. „Kdo ti dal ten příkaz? Courtland?"
„Pravděpodobně přišel z vyšších míst.... Počkej. Ty máš Harryho seznam..."
„Mám nějaký seznam, který mi poslali."
„A Moreauovo jméno jsi přehlédl?"
„Ne, protože tady není."
„Co...?"
„Kvůli maximální bezpečnosti byla některá jména ‚selektivně utajena'."
„Před tebou?"
„Tak mi to bylo řečeno."
„To jsou kecy!"
„Ano, já vím."
„Napadá tě nějaký důvod?"
„Snažím se tomu přijít na klub, to mi můžeš věřit... Mezi vyššími kádry je známo, že jsme s Moreauem těsně spolupracovali..."
„Ano, vyprávěl jsi o Istanbulu..."
„To bylo naše poslední stanoviště, ale byli jsme i jinde. Velice dobře nám to spolu klapalo, a kdykoli to šlo, analytici z Washingtonu a Paříže nás nechávali pracovat společně."
„Mohl by to být dostatečný důvod, aby ho vynechali z tvého seznamu?"
„Snad," odvětil ředitel Konzulárních operací sotva slyšitelným hlasem. „Takový argument by mohl zaznít, ale nezněl by moc přesvědčivě. Víš, on mi v Istanbulu zachránil život."
„Tak se v rámci možností snažíme chovat všichni. Obvykle přitom předpokládáme, že nám to jednou někdo vrátí."
„Právě proto ten argument nezní přesvědčivě. Mezi mnou a Moreauem totiž ještě pořád existuje jakési pouto, neníliž pravda?"
„Do jisté míry a v závislosti na okolnostech."
„Hezky řečeno."
„Je to zásadní pravda... Mám se s Moreauem sejít dnes odpoledne. Máme stopu vedoucí k autu z půjčovny, které zahlédl náš herec, když si hrál na tajného agenta. Co mám dělat?"

„Za normálních, a dokonce i za nenormálních okolností bych považoval Claudovo jméno na tom seznamu za absurdní."
„To je fakt," přitakal Latham.
„Ale přišel s ním Harry. Nehledě na to, že je tvůj bratr..."
„Ano, to je opět zásadní pravda," přerušil ho stroze Drew.
„Nedovedu si zkrátka představit, že by se Harry nechal přelstít, nebo že by dokonce - chraň Bůh - převlékl kabát."
„Znova souhlas," zamumlal Latham.
„Takže k čemu jsme došli? Jestli má tvoje přítelkyně pravdu, někdo se infiltroval do CIA. A za druhé: Kdosi z francouzské, nebo naší rozvědky si zřejmě všiml Moreauova jména, spojil si ho se mnou a nevěří mi."
„To je nesmysl!" vyhrkl Drew zvýšeným hlasem. Hned se však ztišil, protože se k němu otočily hlavy od několika sousedních stolů.
„Je to teda šok, to ti povím."
„Zavolám Harrymu do Londýna. Řeknu mu, co si o tom myslíme."
„Harry je příliš uzavřený."
„Ale ne přede mnou. Když mu bylo čtrnáct a mně osm, tak ode mě chtěl mít na chvíli pokoj, aby si mohl číst jednu z těch svých pitomých knížek. Vylezl na strom, jenže pak se bál dolů. Řekl jsem, že ho zachráním, když mi slíbí, že už přede mnou nebude utíkat."
„Tak to je něco jiného. Taková přísaha je víc než veškerá tajemství tohoto světa. Jestli se mu dovoláš, tak mi proboha zavolej zpátky. Jestli ne - a neříká se mi to lehce -, řiď se příkazem velvyslance. Spolupracuj s Claudem, ale buď zticha."
Drew stiskl tlačítko s nápisem Finis, zmáčkl Parlez a vytočil číslo. Spojovatelka v hotelu Gloucester v Londýně po opakovaném vyzvánění usoudila, že pan Wendell Moss není ve svém pokoji. Latham tedy zanechal krátký vzkaz: „Volej Paříž. Zkoušej to pořád." Vtom dorazila Karin de Vriesová, která se doslova vřítila mezi stoly.
„Díky Bohu, že jste tady!" vykřikla a rychle si přisedla. Naléhavým šepotem dodala: „Je toho plná ulice a celé velvyslanectví je vzhůru nohama. Na francouzské vládní vozidlo zaútočili na ulici Gabriel teroristé!" Karin si náhle uvědomila prázdný pohled v očích svého společníka a zmlkla. Zamračila se a vyšpulila rty do nevyřčeného slůvka ‚vy'. Drew přikývl a ona pokračovala: „Musíte pryč z Paříže, pryč z Francie! Vraťte se do Washingtonu!"
„Můžete mi věřit, že bych tam nebyl ve větším bezpečí než tady. Možná právě naopak."
„Ale během dvou dní se vás už třikrát pokusili zabít!" „Přesněji v rozmezí pětatřiceti hodin, počítal jsem to." „Nemůžete tady zůstat, oni vás znají."
„Ve Washingtonu mě znají ještě líp. Možná by tam na mě čekal takový uvítací výbor, že bych se mu raději vyhnul. Navíc mi bude volat Harry a já se s ním musím sejít. Chci si s ním promluvit. Nutně."
„Proto máte ten telefon?"
„Mimo jiné. Taky kvůli jednomu člověku ve Washingtonu, kterému věřím. Musím. Je to můj šéf." Přišel číšník a Karin de Vriesová si objednala Chardonnay. Muž v zástěře přikývl a chystal se k odchodu, když mu Latham chtěl podat mobilní telefon.
„Ještě ne," přerušila ho Karin, natáhla ruku a dotkla se natažené paže svého společníka. Číšník pokrčil rameny a odešel. „Promiňte, ale asi jste na něco zapomněl."
„To je docela možné. Jak už jste podotkla, za poslední dva dny jsem se třikrát ocitl pod palbou. Když nepočítám tvrdý výcvik, kde se místo nábojů používaly kuličky s barvou, je to zhruba polovina všech zbraní, které na mě za celou moji kariéru střílely. Na co jsem tedy zapomněl? Své jméno si pořád pamatuju. Jmenuju se Ralph, nebo tak nějak."
„Nesnažte se být vtipný."
„A co mi sakra zbývá? Jen abyste věděla - pistoli mám na klíně, a jestli občas těkám očima po lokále, znamená to, že jsem připravený ji použít."
„Ulice Gabriel je obšancovaná policisty. Za těchto okolností nebude žádný terorista riskovat smrt."
„Vy tomu nějak rozumíte."

„Byla jsem vdaná za muže, na kterého střídali tolikrát, že by to nespočítal. Sám střílel snad ještě víckrát."
„Zapomněl jsem. Stasi. Promiňte. Co jste chtěla říct?"
„Kam vám Harry zavolá?"
„Do kanceláře, nebo do hotelu Meurice."
„Dovoluji si poznamenat, že by od vás bylo dost hloupé, kdybyste se na ta místa vracel."
„Asi jste na to kápla."
„Myslim, že určitě. Je to prostě tak a vy to dobře víte."
„Tak fajn," ucedil Latham neochotně. „Na ulicích je plno lidí a klidně by se ke mně mohl přiblížit někdo s pistolí, aniž bych o tom věděl. A pokud se nepřítel infiltroval i do CIA, tak velvyslanectví pro něj byla hračka. Co dál?"
„Váš nadřízený ve Washingtonu. Jak jste mu vysvětlil atentát na ulici Gabriel? Jakou ochranu vám doporučil?"
„Žádnou, protože jsem mu to neřekl. Je to jedna z věcí, které teď mohou počkat... On teď řeší důležitější otázku. Daleko důležitější, než jsou útoky na mě."
„Vy jste opravdu takový lidumil, Monsieur Latham?" zeptala se Karin.
„Ale vůbec ne, Madame de Vriesová. Události se odvíjejí strašně rychle a oba stojíme před tak velkým problémem, že jsem ho s tím prostě nechtěl zbytečně zatěžovat."
„Mohl byste mi o tom problému něco říct?"
„Bohužel ne."
„Proč ne?"
„Protože jste se zeptala."
Karin de Vriesová se opřela o čalouněnou lavičku a pozvedla ke rtům sklenku s vínem. „Vy mi pořád nevěříte, viďte," řekla tiše.
„Tady jde o můj život, vážená, a taky o smrtonosnou houbu, která se začíná nebezpečně rozlézat. Z toho mám hrůzu a mělo by to děsit celý civilizovaný svět."
„Vy si udržujete odstup, Drew. Já mluvím zpříma. O tom, co je tady a teď."
„Tohle je válka!" zašeptal Latham hrdelním hlasem a probodl Karin de Vriesovou plamenným pohledem. „Na filozofování není čas!"
„V téhle válce jsem vám už dala svého manžela!" řekla Karin a prudce se naklonila nad stolek. „Co víc ode mě ještě můžete chtít? Co mám udělat, abyste mi uvěřil?"
„Proč to tak strašně chcete vědět?"
„Z velice prostého důvodu, který jsem vám vysvětlovala už včera večer. Viděla jsem na vlastní oči, jak jednoho skvělého muže užírá nenávist, kterou nedokázal ovládnout. Měsíce a roky jsem to nemohla pochopit, ale nakonec mi svitlo. On měl pravdu! Nad Německem, hlavně nad jeho východní částí, se vznáší smrdutý mrak hrůzy. Jeden monolit zla nahrazuje druhý. Oni touží po vřeštících vůdcích, nikdy se nezmění - takhle to říkával Freddie. A měl pravdu!" Rozrušená Karin de Vriesová měla slzy na krajíčku. „Nejdřív ho mučili a pak zabili, protože odhalil pravdu," dodala monotónním šeptem.
Odhalit pravdu. Drew si prohlížel ženu, která seděla naproti němu. Vybavil si, jakou měl radost, když zjistil pravdu o Villierově otci, starém Jodellovi. A jak byl pak vyděšený z toho, že to skutečně byla pravda. Karin reagovala navlas stejně a Drew věděl, že nic nepředstírá. Neměli proč si lhát, ani proč skrývat svůj vztek. Byl příliš skutečný.
„No dobře, dobře," řekl Latham a letmo položil svou volnou levici na její sepjaté ruce. „Povím vám, co můžu, ale bez konkrétních jmen. Ta se možná dozvíte později... Bude záležet na okolnostech."
„To beru. Takový je obvyklý postup, že? Chráníte se před použitím chemických látek."
„Ano." Drewovy oči rychle zabloudily ke vchodu a k okolním stolkům, pravou ruku stále držel v klíně. „Klíčovou postavou je Villierův otec, jeho pravý otec..."
„Myslíte toho herce Villiera? Ty články v novinách..., o starci, který se zabil v divadle?"
„Podrobnosti vám sdělím později, teď řeknu to nejhorší. Ten starý muž byl Villierův otec, bojovník Résistance, kterého Němci za války dopadli a připravili o rozum v koncentračních táborech."
„Psalo se o tom v odpoledním vydání novin!" řekla de Vriesová, uvolnila zaťaté ruce a sevřela jeho levou dlaň. „Villier stahuje z programu svoji hru, obnovenou premiéru Koriolána."

„Co vyvádí?" vyštěkl Latham. „Píše se tam proč?"
„Něco o tom starci a jak byl Villier rozrušený..."
„Ten chlap se zbláznil," neudržel se Latham. „Teď po něm půjdou stejně jako po mně!"
„Nerozumím."
„Ani nemůžete. Navíc to všechno podivně souvisí s mým bratrem."
„S Harrym?"
„Zpravodajské složky o Jodellovi - tak se jmenoval Villierův otec - někdo odstranil z archivů CIA..."
„Podobný případ jako počítače AA-nula?" vyhrkla Karin.
„Jsou naprosto stejně zabezpečené, věřte mi. Ty spisy obsahovaly jméno francouzského generála, který se nechal získat pro spolupráci s nacisty. Ale nejen to, on se stal doslova jedním z nich. Fanaticky oddaným přeběhlíkem slepě vyznávajícím věc nadřazené rasy."
„Jak by mohl dneska škodit? Nějaký bývalý generál - určitě už je po smrti."
„Možná je, možná není, to je jedno. Jde o to, co uvedl do pohybu a co se děje právě teď. Mluvím o organizaci působící tady ve Francii, která německým neonacistům zprostředkovává miliony z celého světa. To vás přece přivedlo do Paříže, Karin."
De Vriesová se znovu opřela, pustila jeho levou ruku a zůstala překvapeně zírat. „Ale co to má společného s Harrym?" zeptala se.
„Můj bratr přinesl seznam jmen, nevím přesně kolika, neonacistických přisluhovačů ve Francii, Británii a v USA. Je to pořádně výbušný materiál. Jsou na něm samí vlivní lidé, a dokonce i politici, které by z podobných sklonů nikdo nepodezíral."
„Jak se Harry k těm jménům dostal?"
„Nemám tušení, proto se s ním taky musím sejít a promluvit si s ním!"
„Proč jste ale tak rozčilený?"
„Protože jedno z těch jmen patří muži, se kterým pracuji a do jehož rukou jsem bez rozmýšlení vložil svůj život. Jak se vám líbějí moje jablíčka?"
„Máte potíže s gramatikou, a navíc vám vůbec nerozumím."
„To je moje libůstka, paní lingvistko. Tahle průpovídka je prý odvozená od starého triku, který používali pěstitelé jablek při prodeji. Své nejlepší kousky dávali v sudu navrch, ale pod nimi byla jablka shnilá."
„Pořád to nechápu."
„Jaktože ne? Pravděpodobně jde o podvrh."
„Teď mluvíte jako váš bratr, ale on dokáže věci vysvětlit."
„Přesně to od něj budu žádat."
„Teď máte jistě na mysli toho vašeho spolupracovníka."
„Ano. Nechce se mi tomu věřit. Jestli má ovšem Harry pravdu a já se s tím člověkem dneska odpoledne sejdu, což mám v úmyslu, mohlo by to být nejhloupější rozhodnutí mého života. Smrtelně hloupé."
„Tak schůzku odvolejte. Řekněte, že vám do toho vlezlo něco
důležitého."
„Bude se ptát co a má na to svaté právo. Když pominu jiné daleko podstatnější věci, tak už jen proto, že jeden jeho ostražitý zaměstnanec mi před necelou půlhodinou v ulici Gabriel zachránil život."
„Třeba to právě tak mělo vypadat."
„Ano, to je další možnost. Vidím, že máte jisté zkušenosti, madam."
„Nezapírám," připustila Karin de Vriesová. „Je to Moreau, Claude Moreau z Deuxieme Bureau. Nebo se pletu?"
„Proč si to myslíte?"
„Dokumentační útvar dostává záznamy příchodů a odchodů za každých čtyřiadvacet hodin. Moreauovo jméno se tam objevilo dvakrát - předevčírem v noci, když na vás někdo spáchal první atentát, a pak hned další ráno, kdy přijel německý velvyslanec. Souvislost byla očividná. Pár kolegů poznamenalo, že si nemohou vzpomenout, že by na velvyslanectví kdy přišel nějaký člen Deuxieme, tím méně jeho šéf."
„Vaši spekulaci pochopitelně nepotvrdím."
„Ani nemusíte a já s vámi naprosto souhlasím. Spojovat Moreaua jakýmkoli způsobem s neofašisty mi připadá jako úplný nesmysl."

„Přesně stejný názor jsem slyšel před necelými deseti minutami z Washingtonu. Jenže ten seznam přinesl Harry. A vy znáte mého bratra. Mohl by ho někdo obelhat?"
„Znovu se mi dere na jazyk slovo ‚nesmysl'."
„A přinutit ke spolupráci?"
„Nikdy!"
„Můj nadmíru zkušený šéf, který pracoval s Moreauem za studené války, si to myslí taky. Jeho slovy se tedy ptám: ‚Kam jsme se to sakra dostali?'"
„Nějaké vysvětlení existovat musí."
„Proto musím mluvit s Harrym... Ale moment! Vy máte na Moreaua celkem jasný názor. Vy ho znáte?"
„Vím, že z něj východoněmecká rozvědka měla pořádný vítr a že se ho pak začali bát i neonacisti. On totiž odhalil spojení mezi Stasi a nacisty jako první, snad s výjimkou vašeho bratra. Freddie se s ním setkal, když podával hlášení v Mnichově. Vrátil se úplně nadšený a tvrdil, že Moreau je génius."
„Abychom to shrnuli, kam jsem se to tedy dostal?" „Ve Spojených státech máte výraz, který je výlučně americký," odvětila Karin. „‚Mezi skaliska a tvrdou zemi.' Myslím, že to sedí, přinejmenším do doby, než si promluvíte s Harrym. S ohledem na vaši vlastní bezpečnost však nemůžete telefonovat ani z hotelu Meurice, ani z velvyslanectví."
„Ale to jsou jediná čísla, která na mě má," namítl Drew. „Ještě jednou bych vás ráda požádala o důvěru. Mám tady v Paříži přátele ze starých časů v Amsterdamu. Přátele, kterým skutečně můžete věřit. Jestli chcete, můžu říct jejich jména plukovníkovi."
„Ale k čemu by to bylo? Proč?"
„Můžete se u nich ukrýt a přitom stále operovat tady v Paříži. Bydlí necelé tři čtvrtě hodiny cesty z centra. A já sama můžu zavolat Moreauovi a říct mu nejpřijatelnější vysvětlení, které existuje - pravdu, Drew."
„Takže vy opravdu Moreaua znáte."
„Osobně ne, ale před nástupem na velvyslanectví jsem měla pohovor se dvěma lidmi z Deuxieme. Díky jménu de Vriesová budu mít tu čest mluvit s ním osobně, to mi věřte."
„Věřím. Ale jakou pravdu mu chcete zjevit? Že on sám patří mezi podezřelé?"
„Jinou pravdu. Že se vás třikrát pokusili zabít, a nehledě na vaše pochopitelné znepokojení..."
„Nazývejte to pravým jménem," skočil jí do řeči Latham. „To slovo zní ‚strach'. Pokaždé se jim to málem povedlo, takže mám nervy napjaté k prasknutí."
„No vidíte, to je upřímné. Uvěří tomu... Nehledě na váš strach o vlastní život se musíte sejít s vaším bratrem, který přiletí z Londýna - den a čas neznámý. Kdybyste se pohyboval na veřejnosti, vystavil byste riziku i jeho. Proto se na pár dní stáhnete do ústraní a s Moreauem se spojíte, až z něj vyjdete. Já sama pochopitelně, nemám tušení, kde vlastně jste."
„Má to jednu velkou trhlinu. Konkrétně: Proč mi prostředníka děláte právě vy?"
„Protože najevo vyjde ještě další pravda, která rozptýlí všechny pochybnosti. Uznávaný velikán rozvědky plukovník Witkowski potvrdí, že můj muž pracoval s vaším bratrem. Moreau bude předpokládat, že jste to věděl, a proto mu rychle dojde, proč jste si vybral za prostředníka právě mě."
„Vidím další dvě trhliny," trval Drew tiše na svém. Znovu se nervózně rozhlédl po brasserii, která se mezitím zaplnila. „Za prvé, já jsem to přece nevěděl - musel mi to říct Witkowski. A za druhé, proč jsem nepoužil jeho?"
„Staří mazáci jako Stanley Witkowski, chytří a snad i geniální veteráni studené války, znají zákony služební hierarchie daleko líp než my dva. Pokud chce, aby se věci opravdu podařily, musí operovat ze svého místa. Jeho postavení mu teď velí věci schvalovat, nikoli je sám iniciovat. Rozumíte tomu?"
„To je jedna z věcí, které mi vždycky vadily. Klidně necháme zahálet mozky našich nejlepších lidí třeba jen proto, že se blíží důchodovému věku a na pozdější odchod do penze si nedokázali vybojovat dostatečné jméno. Je to strašně hloupé, zvlášť v naší branži, protože právě ti ‚nenápadní' umožňují ‚velkým jménům' vyniknout. Z kolika slavných tajných agentů se staly legendy jen díky práci bezejmenných lidí... Promiňte, znovu odbíhám od tématu. Aspoň na chvíli nemusím myslet na to, že někdo v téhle typické pařížské brasserii může vstát a začít po mně střílet."
„To je dost nepravděpodobné," řekla Karin de Vriesová. „Jsme nedaleko velvyslanectví a vy nemáte ani

ponětí, jak jsou Francouzi citliví na terorismus."
„O Britech platí totéž, a přesto se tam vraždí lidi přímo v obchodním domě Harrods."
„Jen zřídka a Angličanům se navíc podařilo izolovat svého úhlavního nepřítele - tu zatracenou Irskou republikánskou armádu. Francouzi jsou však terčem spousty zahraničních bojůvek, které ovládají celé čtvrti. I ve skandinávských zemích jsou protesty čím dál násilnější, a to už vůbec nemluvím o Nizozemsku. Žijí tam sice nejmírumilovnější lidi pod sluncem, ale pravice s levicí jsou neustále v sobě."
„Můžete pokračovat Itálií, korupcí mafie v Římě, která ničí lidi, rvačkami v parlamentu a pumovými atentáty. A pak tady máme Španělsko, kde v sobě Katalánci a Baskové po celé generace nosí nenávist. Nesmíme zapomenout ani na Střední Východ, kde Palestinci zabíjejí Židy a Židé zase Palestince. Každá strana z toho přitom viní tu druhou. V Bosně a Hercegovině se zase navzájem masakrují lidé, kteří dřív žili bez problémů spolu, a zdá se, že se tím nikdo nechce zabývat. Je to prostě všude. Nespokojenost, podezření, nadávky, násilí. Jako by vznikala nějaká strašlivá nová móda."
„O čem to mluvíte?" zeptala se De Vriesová a nechápavě na něj zírala.
„Všechno je to voda na nacistické mlýny, copak to nevidíte?"
„V tak velkém měřítku jsem o tom neuvažovala. Je to poněkud melodramaticky nafouknuté, nemyslíte?"
„Tak se nad tím zamyslete. Připusťme, že Harryho seznam je pravdivý, nebo třeba jen napůl pravdivý. Jak dlouho asi trvalo přesvědčit nespokojence, že jakmile bude nastolen ‚nový pořádek', budou se jejich utlačovatelé zodpovídat za spáchané křivdy?"
„To není ‚nový pořádek', o němž jste mluvili vy Američané, Drew. Ten váš je mnohem mírnější."
„Zamyslete se znovu. Předpokládejme, že je to všechno jen šifra něčeho jiného, ‚nového pořádku', který má kořeny v době před padesáti lety. Nový pořádek Říše, který má trvat tisíc let."
„To je absurdní!"
„Ano, ovšem," připustil Latham, opřel se a zhluboka se nadechl. „Já jsem to dohnal až do absurdity. Tohle by se opravdu nemělo stát. Ale velká část z toho by se stát mohla - přímo tady v Evropě, na Balkáně a na Středním východě. Jaký krok tedy bude následovat? Až lidi povstanou proti sobě, náboženství proti náboženství, tak se nové národy zbaví těch starých?"
„Snažím se vás pochopit a hloupá nejsem. Harry by se možná zeptal: Kde je logika?"
„Jaderné zbraně! Na mezinárodních trzích se nakupují a prodávají za miliardové částky. Bratrstvo má v rukou příliš mnoho peněz a jejich prostřednictvím může šířit nové náboženství, nabízet lidem lék na všechny bolesti a nakonec možná poskytnout útočiště všem nespokojencům po celém světě, kteří se na ně nalepí a budou přesvědčeni o jejich nepřemožitelnosti. Přesně to se stalo ve třicátých letech a dnešní situace se tehdejší hodně podobá."
„Nestačím sledovat tok vašich myšlenek," vydechla Karin a usrkla si vína. „Já bojuju s bující chorobou, která zabila Freddieho. Vy vidíte bezprostředně hrozící apokalypsu a s tím nemůžu souhlasit. Naše civilizace už má tohle období za sebou."
„To doufám. Taky doufám, že se pletu, a modlím se k Bohu, abych takhle přestal uvažovat."
„Máte neobyčejnou představivost, podobnou jako Harry. Ta jeho ale byla - tedy je - sangfroid. Harry všechno analyzuje bez emocí."
„Myslíte? Já jsem si taky dřív myslel, že je můj bratr chladný a snad ani nic necítí. Až do doby, než naše šestnáctiletá sestřenka umřela na rakovinu. Byli jsme děti a já ho viděl, jak brečí za garáží. Když jsem se ho snažil utěšit, začal na me ječet a vyhrožoval mi: ‚Nikdy nikomu neřekneš, že jsem brečel, nebo tě začaruju a zkameníš.' To víte, děti."
„A řekl jste to?"
„Ovšemže ne, byl to můj bratr."
„Vy mi něco tajíte."
„Panebože, copak jsem u zpovědi?"
„Ale vůbec ne. Jen vás chci líp poznat. To snad není zločin."
„Tak fajn. Já jsem toho kluka uctíval jako modlu. Byl strašně inteligentní a hodný. Pomáhal mi s otázkami u zkoušek a s kompozicemi, na univerzitě mi pak dokonce vybíral předměty. Vždycky mi říkal, že jsem lepší, než si o sobě myslím, jen se musím víc soustředit. Náš táta věčně jezdil po těch svých vykopávkách... Kdo myslíte, že za mnou chodil na univerzitu a nejvíc řval na hokejových zápasech? No

přece Harry."
„Máte ho velice rád, že?"
„Bez něj bych byl nula. Proto jsem mu málem musel nasadit kravatu, aby mě vzal k téhle práci. Nelíbilo se mu to, ale tehdy právě vznikaly Konzulární operace a hledaly sportovní typy, kterým to taky trochu myslí. Já jsem tomu popisu odpovídal, a tak mě vzali."
„Plukovník povídal, že jste byl v Kanadě známý jako skvělý hokejista. Podle něj jste měl jít do New Yorku."
„Byla to jen epizoda ve farmářském týmu, který docela dobře platil, ale jednoho dne přiletěl do Manitoby Harry a řekl, že už musím konečně dospět. Tak jsem tedy dospěl. Zbytek už znáte. Konec otázek?"
„Proč jste tak nedůtklivý?"
„Ale nejsem. Svoji práci dělám dobře, madam, jenže - jak do omrzení opakujete - nejsem zkrátka Harry."
„Máte své vlastní přednosti."
„To bych prosil. Prošel jsem základním vojenským výcvikem, ale opravdu jen základním. Pak následovaly různé kurzy vyslýchání nepřátel a jejich ovlivňování, psychologické i chemické, učili jsme se, jak přežít a podle čeho určit, které rostliny a která zvířata se dají jíst. To všechno mám velice dobře zažité."
„Tak co vás tedy tak štve?"
„Kdybych to věděl, milerád bych vám to řekl. Možná mi vadí nedostatek pravomocí. Existuje pevná hierarchie velení a já ji nemůžu obejít - a ani nevím, jestli chci. Jak už jsem řekl, ti ‚nenápadní' vědí víc než já... A já jim teď nemůžu věřit."
„Půjčil byste mi telefon?"
„Je nastavený na meziměsto."
„Když zmáčknete F nula jedna osm, přepnete ho na Paříž a okolí." Karin de Vriesová namačkala číslo, které znala zpaměti, chvilku Čekala a pak řekla: „Tady šestý obvod, prosim, prověřte linku." Přikryla mikrofon a pohlédla na Lathama. „Běžná kontrola odposlechu, nic mimořádného." Vtom se Karin podívala na podlahu a leknutím otevřela ústa. Vymrštila se a vykřikla: „Všichni ven! Musíte utéct!" Chytila Lathama za ruku a vytáhla ho od stolu. „Utíkejte!" křičela dál francouzsky. „Vstaňte od stolů a běžte ven! Les terroristes!" Nastal hromadný úprk. Hosté zoufale hledali jakoukoli únikovou cestu a přitom rozbili několik oken. Překvapený a rozzlobený personál se nejprve snažil bránit lidem v útěku, ale nakonec se k nim neochotně přidal. Venku na ulici Gabriel pak všichni s hrůzou sledovali, jak zadní část brasserie vylétla do povětří. Síla exploze roztříštila i zbytky oken a vymrštěné střepy se zabodávaly lidem do tváří, rukou, nohou i trupu. Na ulici nastalo peklo, v němž Latham přikryl svým tělem Karin de Vriesovou.
„Čeho jste si to všimla?" křikl Drew a zastrčil si pistoli za opasek. „Jak jste to mohla tušit?"
„Teď není čas. Vztyk! Za mnou!"

08 KAPITOLA

Uháněli ulicí Gabriel, až doběhli k hlubokému zastíněnému výklenku před jakýmsi klenotnictvím. Drahé kameny ve výloze zářily v šeru ještě jasněji. Karin ho zatáhla do závětří výklenku a oba se snažili popadnout dech.
„Co se to sakra stalo, madam? Řekla jste, že vám má někdo zkontrolovat odposlech, pak jste začala ječet a nastalo peklo! Odpovězte!"
„Ta kontrola neproběhla," odvětila Karin de Vriesová, ještě stále zadýchaná. „Místo toho se v telefonu ozval někdo jiný a zařval: ‚Po ulici běhají tři chlapi v tmavém oblečení a chtějí oddělat vašeho přítele!' Než jsem se zmohla na otázku, všimla jsem si, že se k našemu stolu kutálejí po zemi dvě bagety."
„Bagety? Jako pečivo?"
„Dva lesklé bochníčky, Drew. Umělý chléb. Plastická trhavina desetkrát silnější než granát."

„Panebože..."
„Na rohu je stanoviště taxi. Rychle!" Usadili se na zadních sedadlech taxíku, stále však byli celí udýchaní. Karin řekla řidiči jakousi adresu ve čtvrti Marais. „Za hodinu se vrátím na velvyslanectví..."
„Zbláznila jste se?" obořil se na Latham na Karin a vrhl na ni prudký pohled. „Viděli vás se mnou, sama jste to říkala. Zabijí vás."
„Nemyslím. Musím se ale vrátit v rozumném čase a chovat se, jako bych utrpěla strašný šok. Budu hysterická, ale neztratím sebeovládání."
„Řečičky," ucedil Drew pohrdlivě.
„Ne. Selský rozum mi napovídá, že se mám co nejrychleji vrátit ke své normální práci."
„Vy jste fakt zešílela. Byla jste se mnou, a navíc jste křikem varovala ostatní! To vy jste přece začala utíkat."
„To by udělal každý, kdo by přišel z ulice Gabriel, viděl všechny ty policajty a hlídkové vozy a slyšel, že teroristi stříleli na auto. Panebože, Drew, přece není normální, aby se mezi stoly kutálely dva bochníky chleba - i kdyby byly skutečné. A taky není normální, aby ve stejné chvíli muž v tmavém svetru a černé kšiltovce vybíhal ven a přitom málem srazil číšníka!"
„O chlapovi, který utíkal ven, jste nic neříkala..."
„Měl na sobě tlustý svetr, i když je léto, a taky měl zakrytou tvář. Málem porazil číšníka s tácem!"
„Ani o žádném číšníkovi."
„Mimochodem, žádný číšník v Paříži by nekopal do chleba jako do míče."
„Dobře, dobře, tohle byste tedy vysvětlila. Ale jak byste zdůvodnila fakt, že jste byla se mnou?"
„Provedu to tak, že to pochopí každý Francouz, třeba i terorista. Stačí několik telefonátů."
„Kam byste chtěla telefonovat?"
„Na velvyslanectví. Nejdřív samozřejmě zavolám na dokumentační, pak na recepci a pár dalším lidem, o kterých vím, že si nic nenechají pro sebe. Patří k nim třeba Courtlandův hlavní asistent a sekretářka prvního atašé. Řeknu jim, že jsem s vámi byla v restauraci, kam někdo nastražil bombu, že jsme utekli, vy jste zmizel a já jsem z toho všeho na nervy."
„Vždyť vy ještě zdůrazňujete, že jsme byli spolu!"
„Ano, ale z úplně jiného důvodu, který nemá nic společného s vaší prací. Stejně o ní nic nevím, protože vás tak dlouho neznám."
„Z jakého důvodu?"
„Zkrátka jsme se před časem potkali, padli jsme si do oka a chtěli bychom si spolu něco užít."
„Tak to je nejhezčí věc, kterou jsem od vás zatím slyšel."
„Nesmíte to brát doslova, Monsieur Latham. Zdůrazňuji, že je to jen zástěrka. Jelikož nepřítel má nejspíš na velvyslanectví své lidi, pověst se rychle rozšíří."
„Myslíte, že na to pařížská pobočka neonacistů skočí?"
„Mají jen dvě možnosti. Pokud je to lež, budou mě sledovat v naději, že se s vámi setkám, a tak vás dostanou. Jestli je to ale pravda, tak se mnou nebudou ztrácet svůj drahocenný čas. V obou případech vám však můžu pomoct tam, kde jsem."
„Rozumím, kvůli Freddiemu," řekl Drew a pousmál se, zatímco řidič vjel do čtvrti Marais, „ale stejně si myslím, že strašně riskujete, madam."
„Mohu mít poznámku k vašemu slovníku?"
„Jen si poslužte."
„Slovo ‚madam', které vytrvale používáte, zní z vašich úst poněkud urážlivě."
„Tak to ale vubec není míněno."
„Možná, že ne. Ale i tak je to nevědomý kulturní protimluv."
„Co prosím?"
„Říkáte ‚madam', ale ve skutečnosti to zní pejorativně, jako třeba ‚holka', nebo ještě hůř ‚ženská'."
„Omlouvám se." Latham se znovu pousmál. „Svoji vlastní matku jsem takhle oslovil snad tisíckrát a ujišťuji vás, že to nikdy nebylo -jak jste to říkala? - pejorativní."
„Matka to může chápat jako výraz synovské lásky, jenže já nejsem vaše matka."
„To bych prosil. Ona je mnohem hezčí a tolik kolem sebe neprská."

„Neprská...?" De Vriesová se dívala Američanovi do tváře a neunikly jí pobavené jiskérky v jeho očích. Zasmála se a dotkla se jeho ruky. „Tam v brasserii jste měl pravdu. Opravdu někdy beru věci příliš vážně."
„Klídek. Teď vidím, proč jste si s Harrym padli do oka. Analyzujete, pak vyhodnocujete a znovu analyzujete. Takže se vlastně pohybujete v jakýchsi kruzích, že?"
„Nikoli, protože někde mezi těmi kruhy se nachází tečna, která někam vede. K pravdě."
„Věřila byste, že to chápu?"
„Ovšem. Váš bratr měl před lety pravdu, opravdu jste mnohem lepší, než si myslíte... Ale vy nemáte zapotřebí, abych vám říkala tyhle věci."
„Ne, to opravdu nemám. Teď mě zajímá, kam jdeme, tedy kam vlastně jdu."
„Na místo, kterému vy Američané říkáte sterilní dům. Do přechodného útočiště, kde se prověří vaše osobní údaje před odesláním do azylu."
„Jdeme k lidem, kterým jste volala z té brasserie?"
„Ano, ale vy budete odeslán okamžitě. Zaručím se za vás."
„Kdo jsou ti lidé?"
„Stačí když řeknu, že jsou na vaší straně. Na vaší a taky na mojí."
„To mi nestačí, madam - promiňte, paní de Vriesová."
„Tak můžete zastavit taxík, vystoupit a hrát na vlastní pěst. Budou vás štvát jako zvěř, až vás nakonec zaměří v hledáčku."
„Tak to dopadnout nemusí. Možná nejsem Harry, ale mám jisté schopnosti, které mi už párkrát zachránily kůži. Mám řidiči říct, aby zastavil, nebo mi řeknete přesně, kam a ke komu jedeme?"
„Potřebujete přece ochranu a sám připouštíte, že nevíte, komu můžete věřit..."
„A vy říkáte, že bych měl věřit lidem, které neznám?" přerušil ji Latham. „Vy jste se snad zbláznila!" Opřel se a řekl řidiči: „Monsieur, s'il vous plait, arretez le taxi..."
„Non!" zvolala Karin. „To není nutné," dodala francouzsky směrem k řidiči, který pokrčil rameny a sundal nohu z brzdového pedálu. „Dobrá," pokračovala a pohlédla na Drewa, „co chcete dělat, kam chcete jít? Nebo mám snad radši vystoupit, abych to nevěděla? Můžete mi kdykoli zavolat na velvyslanectví - doporučuji telefonní automat, ale to vám nemusím říkat. Nesmíte u sebe nosit moc peněz a neměl byste chodit do banky, ani do kanceláře, ani do bytu, ani do hotelu Meurice. Všechny budou pod dohledem. Dám vám, co mám, a ostatní můžeme zařídit později... Proboha, tak se rozhodněte. Musím co nejdřív spustit svůj vlastní plán. Aby byl věrohodný!"
„Vy to myslíte vážně, co? Dala byste mi peníze, vystoupila byste a nechala mě zmizet neznámo kam."
„Ovšemže to myslím vážně. Nepřeju si to a myslím, že jste zabedněnec, ale máte svoji hlavu a s tím nic nesvedu. Mnohem důležitější je, abyste zůstal naživu, sešel se s Harrym a pokračoval ve svém úkolu. Čím déle nové vedení nacistů přežije, tím víc se opevní a zesílí."
„Takže už netrváte na tom, že mě vezmete ke starým přátelům z Amsterodamu?" Latham se neptal, nýbrž konstatoval.
„Copak můžu? Vy mě nechcete poslouchat, takže samozřejmě ne."
„Zavezte mě k nim. Máte pravdu, opravdu nevím, komu mám věřit."
„Vy jste nemožný. Doufám, že si to uvědomujete!"
„Nikoli, jsem jen velice opatrný. Říkal jsem vám, že na mě během necelých třiceti šesti hodin už třikrát někdo střílel, a před deseti minutami se mě dokonce pokusili odpálit na měsíc? Ano, madam, jsem velice opatrný."
„Rozhodl jste se správně, věřte mi." „Musím. A teď mi povězte, co jsou ti lidé zač."
„Většina z nich jsou Němci. Muži a ženy, kteří nenávidí nácky víc, než my dva. Na vlastní oči vidí, jak jejich zemi rozkládají samozvaní dědicové Třetí říše."
„Jsou tady v Paříži...?"
„A taky v Británii, Nizozemsku, ve Skandinávii, na Balkáně -všude, kde podle nich operuje Bruderschaft. Jejich buňky jsou malé, zhruba patnácti až dvacetičlenná, ale operují s vyhlášenou německou
důkladností. Peníze jim tajně poskytuje skupina významných německých průmyslníků a finančníků, kteří

sice nesnášejí nácky, ale hlavně se bojí, že by mohli ohrozit mezinárodní pověst země a potažmo její ekonomiku."
„Takže je to jakési Bratrstvo naruby."
„Jinak to nejde. Bonn má na starosti politiku, ale podnikání je záležitost praktická. Vláda se musí ucházet o hlasy různých voličů, finančníci se však musí především bránit proti izolaci od světových trhů, do které by je mohl uvrhnout přízrak návratu nacistů."
„Mají ty ‚buňky' nějaké jméno, symbol, nebo něco podobného?"
„Ano. Říkají si Antinájové."
„Co je to za jméno?"
„To opravdu nevím, ale váš bratr se smál, když mu to Freddie řekl. Prý to má něco společného se starověkým Římem a historikem Diónem Kassiem. Harry poznamenal, že se okolnosti shodují."
„Harry je hlavička," zavrčel Drew. „Připomeňte mi, že se musím mrknout do encyklopedie... Fajn, tak jedem k vašim přátelům."
„Už jsou to jen dvě ulice odsud."

*****

Wesley Sorenson se pevně rozhodl. Nestrávil celý svůj dospělý život ve službě své zemi, aby se teď nechal odříznout od zásadních informací nějakým zpravodajským byrokratem, který udělal chybný a urážlivý závěr. Krátce řečeno, Wes Sorenson byl velice rozčilený a neviděl důvod, proč by měl svůj hněv tajit. O místo ředitele Konzulárních operací nijak zvlášť neusiloval. Oslovil ho prezident, který správně vytušil potřebu koordinovat tajné služby, aby jejich jednotlivé složky nemařily hlavní cíle ministerstva zahraničí v období po skončení studené války. Sorenson funkci přijal, i když si užíval příjemného odpočinku, v němž díky bohaté rodině nepotřeboval penzi, kterou si však mnohonásobně odpracoval. Během let služby si získal respekt a důvěru celého zpravodajského štábu. Svým pocitům chtěl dát volný průchod na schůzi, na niž se právě chystal.
Byl uveden do ohromné kanceláře, v níž seděl za stolem ministr zahraničí Adam Bollinger. Před ministrem seděl v jednom ze dvou manažerských křesel mohutný černoch, jemuž mohlo být lehce přes šedesát. Otočil se, aby Sorensona pozdravil. Jmenoval se Knox Talbot a byl to ředitel Ústřední zpravodajské služby. V minulosti se proslavil jako nejvyšší zpravodajský důstojník ve vietnamské operaci a díky své mimořádné inteligenci také vydělal balíky peněz v tak záludné oblasti, jakou je burza. Sorenson měl Talbota rád. Nepřestávalo ho fascinovat, jak si sám ze sebe dokázal dělat legraci a jak ukrýval svou genialitu za naivním pohledem. Ministr Bollinger naopak řediteli Konzulárních operací k srdci příliš nepřirostl. Sorenson mu sice při-znával politickou prozíravost a snad i mezinárodní formát, ale vycítil v tom muži prázdnotu, která jej zneklidňovala. Jako by všechno, co říkal a dělal, bylo předem vypočítané na efekt, bez skutečného zápalu pro věc. Byl to chladný člověk se zářivým úsměvem, jenž sice nepostrádal jisté povrchní kouzlo, nebyl však upřímný.
„Dobré ráno, Wesi," pozdravil ho Bollinger a strojeně se usmál. Šlo o mimořádně naléhavou schůzku, v níž na zdvořilosti nebyl čas. Ministr zahraničí chtěl, aby to jeho podřízení věděli.
„Zdravím špiona všech špionů," zahlaholil Knox Talbot a usmál se. „My nováčkové bychom potřebovali trochu píchnout."
„Pořad našeho jednání není ani trochu zábavný, Knoxi," poznamenal ministr. Zvedl své rybí oči od papírů a podíval se na Talbota.
„Přílišná vážnost nám taky moc nepomůže, Adame," opáčil ředitel Ústřední zpravodajské služby. „Naše problémy sice bývají ohromné, ale nad řadou z nich se přesto můžeme pousmát."
„Tuto poznámku považuji za značně nezodpovědnou."
„Hodnoť si ji, jak chceš, ale dovoluji si prohlásit, že skutečně nezodpovědné je to, co jsme zjistili díky Operaci Žihadlo."
„Přidej se k nám, Wesley," řekl Bollinger. Sorenson přistoupil ke křeslu po Talbotově pravici a posadil se. „Nebudu popírat," pokračoval ministr zahraničí, „že seznam agenta Lathama je děsivý, ale musíme vzít v úvahu jeho zdroj. Ptám se tě, Knoxi: Má CIA zkušenějšího tajného agenta, než je Harry Latham?"

„Pokud vím, tak ne," odvětil šéf zpravodajské centrály, „ale to nevylučuje, že mu mohli podstrčit dezinformace."
„To by předpokládalo, že ho někdo prozradil neonacistickým pohlavárům."
„O tom nic nevim," řekl Talbot.
„Ale stalo se to," prohlásil kategoricky Sorenson.
„Cože?"
„Cože?"
„Mluvil jsem s Harryho bratrem," řekl Sorenson. „Je to jeden z mých mužů. Dozvěděl se to v Paříži od jedné ženy, konkrétně od vdovy po Lathamově spojce ve východním Berlíně. Neonáckové o Operaci Žihadlo věděli všechno. Znali její název, účel a dokonce i předpokládanou délku Harryho mise."
„To není možné!" vykřikl Knox Talbot a jeho rozměrné tělo doslova nadskočilo na křesle. Zpravodajský boss prudce otočil svou velkou hlavu k Sorensonovi a probodával jej ohnivým pohledem.
„Tahle informace je natolik utajená, že ji nemohl vyšťourat absolutně nikdo."
„A co vaše počítače AA-nula?"
„Ty jsou nedotčené!"
„Bohužel ne, Knoxi. Máš ve svém hejnu tajných kuřátek lišku."
„Nevěřím."
„Řekl jsem ti to naprosto jasně. Co ještě chceš?"
„Kdo by to sakra mohl být?"
„Kolik lidí pracuje u těch počítačů?"
„Pět, plus tři náhradníci. Všechny máme dokonale proklepnuté až do dne narození. Jsou čistí jako padlý sníh. Proboha, vždyť oni patří k našim předním odborníkům na moderní technologie!"
„Jeden z nich se ušpinil, Knoxi. Jeden z nich proklouzl vaší neproniknutelnou sítí."
„Dám je všechny sledovat."
„Nejen to, pane řediteli," řekl Adam Bollinger. „Vy dáte sledovat všechny lidi, co jsou na seznamu Harryho Lathama. Ježíšikriste, vždyť my tady možná máme globální spiknutí."
„Prosím vás, pane ministře, tohle nám vůbec nehrozí. Aspoň ne teď. Ale musím se tě znovu zeptat, Knoxi, kdo vymazal jméno Clauda Moreaua ze seznamu, který jsem dostal?"
Talbot sebou škubl překvapením, ale rychle se vzpamatoval. „Promiň, Wesi," řekl tiše, „přišlo to ze spolehlivého zdroje. Od vysokého zpravodajského důstojníka, který s vámi oběma pracoval v Istanbulu. Říkal, že vy dva jste byli přátelé, že ti Moreau zachránil život v Dardanellách, když plnil svůj úkol v Marmaře. Náš člověk si nebyl jistý, zda bys dokázal být objektivní, to je vše. Jak jsi na to přišel?"
„Někdo zpřístupnil seznam velvyslanci Courtlandovi..."
„Museli jsme to udělat," přerušil ho Talbot. „Němci to prozradili a Courtland se ocitl na diplomatickém rožni... Bylo na něm Moreauovo jméno?"
„Ale CIA ho jaksi přehlédla."
„Chyba, lidská chyba, co na to mám říct? Ty dnešní mašiny chrlí data moc rychle... V tvém případě se to však dá pochopit. Dá se přece předpokládat, že člověk bude zuby nehty bránit toho, kdo mu zachránil život. Třeba by mu mohl bezděčně naznačit, že je pod dohledem."
„To by profesionál nikdy neudělal, Knoxi," odsekl šéf Konzulárních operací, „a já myslím, že bych si tohle označení zasloužil."
„O tom přece není sporu," přitakal Talbot a přikývl. „Kdybys chtěl, už dávno jsi mohl sedět v mém křesle."
„Jenže o to já jsem právě nikdy nestál."
„Ještě jednou se omlouvám. Ale když už jsme u toho, co soudíš o Moreauově jménu na seznamu?"
„Myslím, že je to nesmysl."
„Přesně tak působí pohled na jména dalších dvaceti nebo pětadvaceti lidí, a to mluvím jen o naší zemi. Když přičtete jejich zaměstnance a spolupracovníky, dojdete k několika stovkám lidí na vysokých místech. Dalších přibližně sedmdesát je v Británii a Francii a tohle číslo si můžete ještě desetkrát vynásobit. Jsou mezi nimi muži a ženy, které považujeme za skutečné vlastence a jež ctíme bez ohledu na jejich politickou příslušnost. Je snad Harry Latham, jeden z našich nejlepších a nejchytřejších agentů,

cvok? Je možné, že se zbláznil?"
„To si dovedu těžko představit."
„Právě proto musíme všechny lidi z jeho seznamu prověřit až do okamžiku, kdy se učili chodit a mluvit," prohlásil důrazně ministr zahraničí a pevně sevřel své úzké rty. „Obraťte každý kámen a zavalte mě tolika materiály, že bude FBI blednout závistí."
„Adame," zaprotestoval Knox Talbot, „tohle je přece rajon FBI. Stanovy z roku čtyřicet sedm hovoří jasně."
„K čertu se stanovami. Jestli nacisti pronikli do struktur vlády, průmyslu a do ovlivňování veřejného mínění, musíme je najít a ukázat na ně prstem!"
„Kdo nám k tomu dá oprávnění?" zeptal se Sorenson a pozorně se zadíval do tváře ministra zahraničí.
„Třeba já, jestli chcete. Beru na sebe veškerou odpovědnost."
„Kongres může mít námitky," trval na svém ředitel Konzulárních operací.
„Kongres vynechte, nemusí nic vědět. Dobrý Bože, aspoň tohle snad udělat můžete, ne? Patříte oba k vládní administrativě, nebo se mýlím? Říká se tomu výkonná moc, pánové, a jestli vláda a sám prezident dokáží vykořenit nacistický vliv v naší zemi, národ bude navěky vděčný. A teď do práce, domluvte si postup a přineste mi výsledky. Schůze skončila. Mám teď schůzku s jedním z producentů ranních nedělních talk show. Chystám se oznámit novou politiku prezidenta v oblasti Karibiku."
Když vyšli na chodbu ministerstva zahraničí, Knox Talbot se otočil k Wesley Sorensenovi. „Zjistím, kdo se nám nabourává do počítačů AA-nula, ale na to ostatní nemám žaludek."
„Já rezignuji jako první," řekl šéf Konzulárních operací.
„To není řešení, Wesi," namítl ředitel ústřední rozvědky. „Jestli oba skončíme, najde si dva jiné, kteří mu budou zobat z ruky. Navrhuji, abychom zůstali na svých místech a tiše ‚domluvili postup' s CIA."
„Bollinger to zakázal."
„Ne, on měl jen výhrady ke stanovám ze čtyřicátého sedmého, které nám oběma zakazují působit na území Spojených států, a proto se jimi odmítl řídit. My jsme si jeho slova přebrali po svém a došli jsme k závěru, že nechce, abychom se zachovali protiústavně. Později nám nejspíš poděkuje. Reaganovi přisluhovači tohle dělali pořád."
„Stojí Bollinger za to, Knoxi?"
„Ne, nestojí, ale naše organizace ano. Se šéfem CIA jsem pracoval. On na svém rajonu přehnaně nelpí - není to žádný Hoover. Je to slušný chlap, bývalý soudce s dobrou pověstí. Má na ulici spoustu podřízených, kteří se opravdu vyznají. Přesvědčím ho, že to všechno musí proběhnou v tichosti, ale se vší rozhodností. A řekněme si to na rovinu, Harryho Lathama přece nemůžeme jen tak pominout."
„Pořád si myslím, že Moreau se na seznam dostal nějakým strašným nedopatřením."
„Jiní možná taky, ale třeba existují další lidé, kteří si to nemyslí. Říkám to strašně nerad, ale v tom má Bollinger pravdu. Já navážu spojení s CIA a ty se postaráš, aby Harry Latham zůstal naživu."
„Vidím další problém, Knoxi," řekl Sorenson a zamračil se. „Vzpomínáš na marasmus padesátých let, na to McCarthyho svinstvo?"
„Aby ne," odvětil černý ředitel Ústřední zpravodajské služby. „Tenkrát jsem právě nastoupil na univerzitu a můj otec byl advokát občanského práva. Označili ho za komunistu a museli jsme se přestěhovat z Wilmingtonu do Chicaga. Na to se pamatuju zatraceně dobře."
„Ujisti se, že v tom i FBI vidí jistou podobnost. Nechceme, aby někdo přišel o pověst, nebo dokonce o kariéru kvůli křivému nařčení - nebo ještě hůř, kvůli pomluvám, které už nikdo nesmyje. Nepotřebujeme federální pistolníky, chceme diskrétní profesionály."
„Já už jsem pistolníky zažil, Wesi. Je bezpodmínečně nutné udržet je od toho stranou. Všechno to musí být přísně profesionální a také přísně tajné."
„Přeju nám oběma hodně štěstí," řekl ředitel Konzulárních operací, „ale půlka mého mozku, jestli ještě nějaký mám, mi říká, že se pohybujeme v mimořádně nebezpečných vodách."

*****

Sterilní dům Antinájů v pařížské čtvrti Marais obývaly dvě ženy a jeden muž, kteří se ukrývali v moderně

zařízeném bytě nad jedním z butiků na ulici Delacourt. Uvítaní proběhlo rychle a mluvila při něm hlavně Karin de Vriesová, jež přesvědčivě vysvětlila nutnost okamžitého přijetí Drew Lathama. Šedovlasá žena, nejspíš vedoucí, se pak krátce poradila se svými kolegy.
„Pošleme ho do Maison Rouge v Carrefour. Dostanete vše, co potřebujete, monsieur. Karin a její zesnulý muž stáli vždycky při nás. Hodně štěstí, pane Lathame. Bratrstvo musí být zničeno."

*****

Stará kamenná stavba, které se říkalo Maison Rouge, původně sloužila jako levný hotýlek, ale časem se změnila v levnou kancelářskou budovu. Podle otrhaného seznamu nájemníků v něm sídlily nejrůznější firmy - zprostředkovatelna manuální práce, instalatérská firma, tiskař, soukromá detektivní kancelář specializovaná na 'rozvodové řízení' a také pestrá směsice účetních, písařek, údržbářů a kanceláří k pronajmutí. Většina seznamu však byla falešná. Jedinými legálními nájemníky byli zprostředkovatelna práce a tiskař, zbytek nebyl uveden v pařížském telefonním seznamu. Firmy bud už ukončily činnost, nebo byly dočasně zavřené - tyto dva důvody se aspoň střídaly na cedulích na dveřích. Místo fiktivních nájemníků se zde nacházely jedno i dvoulůžkové pokoje a také značný počet „minibytů". Všechny byly kompletně zařízené - včetně faxů, psacích strojů, televizí a počítačů. Každý z nich měl své tajné telefonní číslo. Budova stála osamoceně a po jejích stranách vedly dozadu dvě úzké uličky, které končily u tajných posuvných dveří zamaskovaných jako vysoká okenice. Tento vchod se zásadně nesměl používat za denního světla.
Každý host Antinájů dostal stručný popis toho, co se od něj očekává, včetně vhodného oblečení (které bylo v případě potřeby k dispozici), chování (nikoli haut Parisien) a komunikace mezi obyvateli (zcela verboten bez povolení „vedení"). Nedodržování řádu mělo za následek okamžité vyhoštění, proti němuž nebylo odvolání. Pravidla byla snad až příliš tvrdá, ale sloužila pro dobro všech.
Lathamovi přidělili minibyt ve druhém patře. Ohromily jej technické vymoženosti i to, co Karin nazvala „německou důkladností". Když mu jeden ze členů vedení podrobně vysvětlil, jak zacházet se zařízením, odebral se do ložnice a natáhl se na postel. Podíval se na hodinky a odhadl, že za hodinu a něco by mohl zavolat Karin de Vriesové na velvyslanectví. Zdálo se mu to příliš pozdě. Čekání na to, až se zjistí, jestli její plán vyšel, mu drásalo nervy. Lež, kterou si vymyslela, byla přitom kuriózní a vzhledem k okolnostem i legrační. Její taktika byla jednoduchá: Byla s ním v brasserii, kde vybuchla bomba, on pak zmizel a ona je teď celá bez sebe. Proč? Protože zjistila, že je jí sympatický a vypadalo to na „milostný románek". Byla to představa sice lákavá, avšak neuskutečnitelná. Vlastně možná ani ne tak lákavá, pomyslel si Drew. Byla to zvláštní žena, z pochopitelných důvodů plná hněvu a bolestných vzpomínek, což její přitažlivost poněkud snižovalo. Byla typickým dítkem evropského pocitu úzkosti, národnostních a rasových vzedmutí, které otravovaly celý starý kontinent. Latham nebyl připraven přidat se k lidem jejího typu. Bylo mu všelijak, když se její ostré, avšak zároveň zvláštním způsobem jemné a půvabné rysy měnily při vzpomínkách na minulost v ledovou masku, a z jejích krásných velkých očí se stávaly dvě sněhové koule. Ne, ne, měl dost svých vlastních starostí.
Tak proč na ni tedy musel pořád myslet? Ovšem, zachránila mu život..., ale zároveň si přece zachránila i ten vlastní. Jeho život...? Jak jen to řekla? „Možná to tak mělo vypadat." Ne! Bylo mu už nanic z té spousty kruhů, z nichž nevedla žádná tečna k jednoznačné pravdě. Kde je vůbec pravda? V Harryho seznamu? V obavách Karin de Vriesové? Moreau? Sorenson?... Čtyřikrát ho málem zabili a to už mu stačilo! Musel si odpočinout a pak se zamyslet, ale nejdřív si potřeboval odpočinout. Odpočinek je zbraň, často mnohem účinnější než střelivo, řekl mu kdysi jeden starý učitel. Vyčerpaný strachem a rozčilením zavřel Drew oči. Spánek, i když neklidný, přišel rychle.
Protivný zvonek pařížského telefonu jej vytrhl ze sna. Drew se vymrštil na posteli a hrábl po aparátu.
„Prosím?"
„To jsem já," řekla Karin. „Volám z plukovníkova telefonu."
„Ten je bezpečný," vyhrkl Latham a levou rukou si mnul ospalé oči. „Je tam Witkowski?"
„Tuhle otázku jsem čekala. Dám vám ho."
„Atentáty na mě neberou konce, Stanley."

„Už to tak vypadá," souhlasil veterán vojenské rozvědky. „Zůstaneš v utajení, dokud se věci trochu nevyjasní."
„Co je třeba vyjasňovat? Chtějí mě oddělat!"
„Tak je musíme přesvědčit, že by jim to teď k ničemu nebylo. Musíme získat čas."
„A jak to sakra chceš udělat?"
„Než ti odpovím, budu si ještě muset něco zjistit, ale v zásadě jde o tohle: Přesvědčíme je, že jste pro ně cennější živý než mrtvý."
„Co potřebuješ zjistit?"
„Všechno. Tvůj šéf a nejvyšší řídící důstojník je Sorenson. Já Wesleyho znám, sice ne moc dobře, ale navzájem o sobě víme. Zavolej mu a zaruč se za mě, ať se do toho můžu pustit."
„Nepotřebuju mu volat. Jde o můj život a já dělám rozhodnutí přímo na místě. Piš si poznámky a pak je spal, plukovníku." Latham začal od samého počátku, od Harryho zmizení v Alpách, přes jeho zajetí a útěk z centrály Bratrstva. Dále se zmínil o chybějících záznamech ve Washingtonu ohledně neznámého francouzského generála, o Jodellově stopě, jeho sebevraždě v divadle a jeho synovi Jean-Pierrovi Villierovi. Když došel až k němu, Stanley Witkowski mu rázně skočil do řeči.
„Ten herec?"
„Přesně tak. Dostal bláznivý nápad, že se na vlastní pěst vydá do ulic v přestrojení za pobudu. Vrátil se však s informací, která by mohla mít svou cenu."
„Takže ten stařík byl opravdu jeho otec?"
„To jsme si důkladně ověřili. Byl členem Résistance, Němci ho chytili a poslali do koncentráku, kde zešílel - skoro úplně."
„„Skoro úplně"? Co to znamená? Člověk blázen buď je, nebo není."
„On byl, ale ne tak docela. Věděl, kdo je... A téměř padesát let se nepokusil navázat kontakt se synem."
„Copak nikomu nechyběl?"
„Považovali ho za mrtvého. Stejně jako tisíce dalších, kteří se po válce nevrátili."
„Ale on přežil," pravil Witkowski zamyšleně, „jenže z něj zbyla jen duševní i tělesná troska."
„Prý by ho stěží někdo poznal. Přesto si ale nedal pokoj a pátral po přeběhlém generálovi, který nařídil popravu jeho rodiny a jehož jméno zmizelo s těmi záznamy. Villier to potvrdil. Zjistil, že dotyčný člověk bydlí v údolí Loiry. Jenže tam žije nějakých čtyřicet až padesát generálů ve výslužbě, většinou ve skromných venkovských staveních nebo na větších statcích, které vlastní někdo jiný. Tak tohle tedy Villier zjistil a kromě toho si zapsal i poznávací značku auta, jímž přijel nějaký kápo, který ho zpražil za to, že se vyptává."
„Jde o generála?"
„Ano, o jednoho ze čtyř nebo pěti desítek generálů, kteří bydlí dole u řeky. Vojákovi, který měl už před padesáti lety tak vysokou hodnost, by dneska muselo být hodně přes devadesát let, jestli vůbec ještě žije."
„Což je z čistě matematického hlediska značně nepravděpodobné," souhlasil plukovník. „Staří vojáci, zvláště ti, kteří prošli frontou,
se jen vzácně dožívají vyššího věku než osmdesáti let. Souvisí to s prožitými válečnými traumaty. Vyplývá to z několik let staré studie Pentagonu, která se týkala zřízení bezpečných poradenských středisek."
„To mi připadá zvrácené."
„Ale nezbytné. Nezapomínej, že ti lidé přišli do styku důvěrnými informacemi a jejich duševní rovnováha se postupně horší. Ti staří strejcové obvykle zůstávají sami a takříkajíc ‚tiše vyhasínají'. Když nechtějí, nikdo je nenajde."
„Teď trochu přeháníš, Stanley."
„Sakra, já jen přemýšlím... Jodelle něco zjistí a pak se zabije před očima svého syna. Nikdy se k němu nepřihlásil, ale najednou křičí, že je jeho syn. Proč?"
„Asi zjistil něco, co bylo nad jeho síly. Okamžik předtím, než si strčil hlaveň do úst a vystřelil si mozek, taky řval, že zklamal svého syna i manželku. Prostě prohrál na celé čáře."
„Četl jsem v novinách, že Villier stáhl Koriolána ze scény. Žádný konkrétní důvod nepsali kromě toho, že se ho hluboce dotkla sebevražda toho starce. Článek byl dost nejasný. Vlastně trochu naznačoval, že

Villier ví věci, o kterých se mu nechce mluvit. Všichni si pochopitelně kladou stejnou otázku jako já - tedy jestli Jodelle mluvil pravdu. Nikdo tomu nechce věřit, protože Villierova matka byla velká hvězda a jeho otec patřil k nejuznávanějším členům souboru Comédie Francaise. Oba stále žijí. Tisk je pochopitelně nemůže najít. Pravděpodobně pobývají na nějakém soukromém ostrově ve Středozemním moři. Ve společenských rubrikách pařížských novin se člověk dočte spoustu věcí."
„To všechno činí z Villiera stejný terč, jako jsem já, jak už jsem řekl naší zaměstnankyni paní de Vriesové."
„To je šílené. Villier by měl být pod dohledem. Měli bychom ho zastavit."
„Přemýšlel jsem o tom, Stanley. Sice jsem říkal, že Villier dostal bláznivý nápad, ale on to má v hlavě celkem v pořádku. Nepochybuji, že by klidně riskoval svůj vlastní život, protože si byl naprosto jistý svým převlečením a hereckým uměním. Ale odmítám věřit, že by riskoval životy své ženy i rodičů tím, že by se úmyslně vystavoval neonacistům."
„Chceš říct, že jel podle nějakého plánu?"
„Na to nechci ani pomyslet. Posledním zasvěceným činitelem, který s Villierem mluvil předtím, než byla ta divadelní hra stažena, byl totiž Moreau z Deuxieme."
„Nerozumím," řekl Witkowski váhavě. „Claude Moreau je tady nejlepší. Opravdu tě nechápu, Drew."
„Drž si klobouk, pojedeme z kopce, plukovníku. Harry přinesl seznam jmen." Latham popsal mimořádně závažné informace, jež se jeho bratr dozvěděl, když ho drželi v zajetí znovuzrození nacisté. Vysvětlil mu, jak děsivá a překvapivá jsou jména řady mocných lidí, kteří zřejmě s cíli neonacistické nadřazené rasy nejen sympatizovali, ale dokonce je aktivně prosazovali.
„Nebylo by to poprvé v historii od faraonských legií, kdy by se mezi vládnoucí elitu vloudily krysy," pravil Witkowski důrazně. „Jestli s tím přišel Harry Latham, tak na to můžeš vzít jed. Spolu s Claudem Moreauem patří mezi vyvolené. Vzácně se v nich snoubí inteligence, instinkt, talent a vytrvalost. Nikdo v téhle branži není lepší než ti dva."
„Moreau je na Harryho seznamu, Stanley," hlesl Drew. Ticho v telefonu bylo nabité elektřinou, podobně jako když oznámil stejnou novinu Sorensonovi. „Jsi tam ještě?"
„Radši bych nebyl," zamumlal Witkowski. „Vůbec mě nenapadá, co bych na to měl říct."
„Co takhle ‚kecy'?"
„Tak by zněla moje první reakce, ale je tady ještě druhá, stejně silná. Jmenuje se Harry Latham."
„Já vím - ze všech důvodů, které jsi uvedl, a ještě z dalších několika desítek. Ale i můj bratr se může zmýlit, nebo uvěřit dezinformaci, dokud ji nepodrobí analýze. Proto si s ním musím promluvit."
„Paní de Vriesová říkala, že by měl do Paříže dorazit zítra nebo pozítří. Prý jsi mu nechal vzkaz, aby ti nepřestával volat, což mu teď ovšem nebude nic platné."
„Nemůžu mu dát ani číslo, tady na telefonu není. Ale ty ho máš."
„Skrývá se kdesi hluboko mezi podzemními telefonními linkami, stejně jako adresa, a kromě toho je nepochybně falešné."
„Tak co budeme dělat?"
„Je to sice velký skok v důvěře, který bychom Sorenson ani já za normálních okolností neschválili, ale řekni paní de Vriesové, kde v Londýně Harry pobývá. Zorganizujeme vaše setkání. Tady ji máš."
„Drew?" ozvala se v telefonu opět Karin. „Je všechno v Maison Rouge v pořádku?"
„V tom nejlepším, madam - promiňte. A jak se má moje ‚laskavá přítelkyně'?"
„Nehrajte si na chytrého, je vám to k ničemu. Antinájové se umějí chovat dost nepřátelsky, dokonce i ke svým vlastním spojencům."
„Zatím jsou příjemní, až na to, že všechny jejich věty jako by končily vykřičníkem."
„Oni takhle prostě mluví, toho si nevšímejte. Slyšel jste plukovníka - jak se můžu spojit s Harrym?"
„Bydlí v hotelu Glouchester pod jménem Wendell Moss."
„Všechno zařídím. Zůstaňte, kde jste, a snažte se zachovat klid."
„To se vám řekne. Já jsem v té šlamastyce až po uši, ale zároveň jsem jaksi mimo. Nemůžu rozhodovat, a to mi strašně vadí."
„Vy teď nejste v postavení, které by vám umožňovalo rozhodovat, můj milý. Tuhle pravomoc máme my s plukovníkem a budeme jednat ve vašem nejlepším zájmu, v nejlepším zájmu nás všech, to mi věřte."

„Prostě vám musím věřit a díky za oslovení ‚můj milý'. Teplé slovo jsem zrovna potřeboval. Je tady pěkná zima."
„Používám to oslovení úplně běžně. Stejně jako třeba vy slůvko ‚madam', jak jste byl zvyklý říkat své matce, která je ‚mnohem hezčí než já a tolik neprská'. Jsme teď en famílie, protože jen v málo rodinách by mohl existovat tak blízký vztah jako nyní mezi námi dvěma, ať se nám to už líbí, nebo ne."
„Víte, skoro bych chtěl, abyste byla tady."
„To byste neměl. Připravila bych vám hořké zklamání, důstojníku Lathame."

*****

Hluboko ve sterilně čistých sklepeních velvyslanectví vypnul člen Týmu C v bílém plášti tlačítko magnetofonu, jenž nahrával všechno, co se řeklo do každého z telefonů na velvyslanectví. Utajovače hovorů se nevztahovaly na telefonáty uvnitř budovy, což nevěděl ani sám velvyslanec - nařízení z Washingtonu. Muž, který prováděl odposlech, se podíval na nástěnné hodiny. Bylo za sedm minut čtyři, do konce odpolední směny mu tedy zbývalo sedm minut. Měl sedm minut na to, aby přetočil pásku a tajně ji nahradil prázdnou. Mohl to udělat. Musel to udělat. Sieg Heil!

09 KAPITOLA

Pacient číslo 28
Harry J. Latham, Američan, důstojník CIA, tajný agent
Krycí jméno: Žihadlo
Konec operace: 14. května v 17.30 hod. „Útěk"
Současný stav: šestý den po zákroku
Zbývající čas: tři až šest dnů

Doktor Gerhardt Kroeger se upřeně díval na monitor počítače ve svých nových kancelářích na předměstí Mettmachu. Hluboko v lesích Vaclabrucku se pro něj stavěla celá nová klinika. Dokud nebyla dokončena, mohl pokračovat ve výzkumu, ale bohužel bez experimentů na lidech. Měl hodně práce v neprobádaných oblastech mikrochirurgie s využitím nejnovějších laserových technik. V současné době však pro něj byl nejdůležitější vývoj zdravotního stavu pacienta číslo dvacet osm, jakéhosi Harryho Lathama. První hlášení z Londýna bylo potěšitelné: Subjekt odpovídá na dotazy pod vlivem naprogramovaných elektronických impulsů. Skvělé!

*****

Harry Latham zavěsil sluchátko ve svém pokoji v hotelu Gloucester v Londýně. Po těle se mu rozlila vlna tepla. Vybavily se mu sladké vzpomínky na příjemně a šťastně strávené hodiny ve světě, který zešílel. Byl zatvrzelý starý mládenec a uvědomoval si, že už je pozdě, aby se dělil o dobré i zlé s někým jiným. Jestli však na světě existovala žena, která by snad dokázala tento závěr změnit, byla to manželka Frederika de Vriese Karin. Freddie byl nejlepší spojkou, kterou v období studené války měl, Harry však odhalil jednu jeho charakterovou vadu. Vadu, která z něj činila mimořádného člověka. Stručně řečeno - byla to nenávist. Strašlivá zuřivá nenávist. Latham se snažil přesvědčit de Vriese, aby své emoce držel na uzdě a snad tisíckrát jej varoval, že jeho vnitřní já jednou vybuchne a zradí ho. Byla to však marná snaha, protože Freddie byl démonický romantik,
který se vezl na oslepujícím bílém hřebenu vlny, ale nechápal, jaká ohromná síla se pod ním skrývá.
Jeho žena Karin tomu dobře rozuměla. Velice často spolu v Amsterdamu mluvili, když Freddie odešel hrát svoji riskantní roli obchodníka s diamanty. Podváděl mistry nejtemnějších umění špionáže tak dlouho, až se jim dostal na tělo..., byť jen dočasně. Právě tahle představa jej nakonec zahubila, protože nenávist ho dovedla k jedné vraždě navíc, kterou už spáchat neměl.

Tak skončila jedna malá legenda, Freddie de Vries. Harry se snažil Karin utěšit, ale nebylo to nic platné. Věděla velice dobře, co vedlo k jeho smrti, a přísahala, že ona bude postupovat jinak.
„Zapomeň na to!" okřikl ji tenkrát Harry. „Copak nechápeš, že stejně ničeho nedosáhneš?"
„Ne, nechápu," odvětila. „Nic nedělat znamená připustit, že Freddie nic neznamenal. Copak to nechápeš, můj milý Harry?"
Na to neměl odpověd. Měl jen obrovskou chuť vzít tu inteligentní ženu, pro niž měl velkou slabost, do náruče a milovat ji. Ale na to nebyla vhodná chvíle a on pochyboval, že taková kdy přijde. Žila jen se svým mrtvým Freddiem, milovala jen svého mrtvého Freddieho. Harry Latham byl sice jeho nadřízený, ale vyrovnat se mu nemohl.
A nyní, téměř o pět let později, znovu vstoupila do jeho života. Dokonce ještě výrazněji - jakožto ochránkyně jeho bratra Drewa, který byl prakticky odsouzen k popravě! Ježíšikriste... ne, musím zapnout své vyhlášené sebeovládání, říkal si v duchu Harry. Na chvíli propadl zoufalství, což se mu nestávalo. Snad za to mohla stále silnější bolest hlavy... Věděl však, že bez ohledu na všechny okolnosti musí ráno odcestovat diplomatickým letadlem do Paříže. Na soukromé přistávací dráze De Gaullova letiště ho bude čekat Karin de Vriesová v neoznačeném autě velvyslanectví.
Přemýšlel, co jí asi řekne. Neztratí hlavu, až ji uvidí? Neřekne jí věci, které by říkat neměl? Vlastně by to ani nevadilo... Hlava mu tepala nesnesitelnou bolestí. Zamířil do koupelny, otočil kohoutkem a zapil další dva aspiriny. Letmo se podíval do zrcadla a prudce škubl hlavou, aby si svůj obličej prohlédl pořádně. Na levém spánku měl světlou vyrážku, kterou částečně zakrývaly vlasy. Oslabený nervový systém se projevuje i navenek, pomyslel si. To spraví slabá antibiotika nebo pár dní mírnějšího napětí, snad pomůže i setkání s Karin de Vriesovou.
Na dveře apartmá náhle někdo zaklepal. Pokojská nebo číšník se ho nejspíš chtějí zeptat, jestli něco nepotřebuje. Podobné projevy úslužnosti byly v lepších londýnských hotelích večer běžné. Ano, vlastně už je večer, přemítal cestou do obývacího pokoje. Ale kam se poděl den? Byl naprosto promarněný. Strávil deset hodin na výslechu před tribunálem. Do omrzení se ho vyptávali na informace, které přinesl z údolí Bratrstva, místo aby se podle nich zařídili a začali něco dělat. A jako by toho nebylo dost, tříčlenná komise byla ještě rozšířena o několik vysokých zpravodajských důstojníků z Británie, Spojených států a Francie. Všichni nevrlí, hádaví, arogantní. Není možné, že mu podstrčili dezinformace, falešné údaje, které by se daly lehce popřít, kdyby se nedejbůh ukázalo, že Alexandr Lassiter je dvoustranný agent? Ovšemže to je možné! řekl jim. Dezinformace, lidská nebo počítačová chyba, bujná fantazie, zbožná přání - možné je úplně všechno! Je na nich, aby to potvrdili nebo vyvrátili. Jeho práce skončila. Dodal materiál a oni ho musí vyhodnotit.
Harry došel ke dveřím a zeptal se: „Kdo je?"
„Staronový přítel," zazněla odpověd z chodby.
Drozd! pomyslel si Latham a snažil se zachovat klid. Drozd, o němž nikdo z CIA jaktěživ neslyšel. Když jej falešný agent minulou noc poprvé navštívil, Harry byl naprosto vyčerpaný a nedokázal jasně uvažovat.
„Chviličku strpení," řekl hlasitěji. „Jsem mokrý ze sprchy, dojdu si pro župan." Latham běžel do koupelny, kde si hrstmi vody zmáčel vlasy a tvář, pak utíkal do ložnice, svlékl si kalhoty, boty, ponožky i košili a vzal si ze skříně hotelový župan. Na chvíli se zastavil a podíval se na noční stolek. Otevřel jeho vrchní zásuvku, vytáhl z ní malou automatickou pistoli, kterou mu poskytlo velvyslanectví, a zasunul si ji do kapsy froté županu. Nakonec zamířil zpátky ke dveřím a otevřel. „Drozd, jestli si dobře pamatuju," řekl a přijal pobledlého muže v brýlích s ocelovými obroučkami.
„Ach, myslíte onehdy," poznamenal návštěvník a upřímně se zasmál. „To byla jen neškodná lest."
„Jak to myslíte? Proč?"
„Washington mi řekl, že asi budete vyčerpaný a trochu mimo obraz, tak jsem se rozhodl, že si vymyslím krycí jméno. Pro případ, že byste byl přehnaně aktivní a chtěl byste někam telefonovat. Washington nechce, aby o mé účasti na akci někdo věděl. Aspoň ne teď."
„Takže vy nejste žádný Drozd..."
„Věděl jsem, že když řeknu vaše krycí jméno Žihadlo, pustíte mě dál," přerušil ho muž. „Mohu se posadit? Zdržím vás jen pár minut."
„Jistě," odvětil zmatený Harry a nepřítomně ukázal na pohovku s několika křesly. Návštěvník usedl

doprostřed gauče, Latham se posadil do křesla přímo proti němu, takže je dělil konferenční stolek. „Proč Washington tají vaši přítomnost, tedy vaši účast na akci?"
„Vidím, že jste daleko všímavější než včera večer," pravil neznámý vlídně. „Nebesa vědí, že jste nebyl přímo v šoku, ale ani ve své kůži."
„Byl jsem dost unavený..."
„Unavený?" Návštěvník zvedl hlas i obočí. „Můj milý příteli, vy jste při našem rozhovoru doslova usínal. V jednom okamžiku jsem vás musel chytit za rameno, abyste neupadl. Copak si to nepamatujete? Řekl jsem vám přece, že se vrátím, až si odpočinete."
„Ano, matně si vzpomínám, ale odpovězte mi prosím na otázku a taky bych rád viděl nějaký průkaz. Proč z vás Washington dělá tajemný přízrak? Myslím, že na místě by byl pravý opak."
„Jednoduše proto, že nevíme, komu můžeme opravdu věřit." Muž nejdřív vytáhl své kapesní hodinky a položil je na stolek, pak sáhl pro plastikové pouzdro s průkazem totožnosti. Nechal je zavřené a podal je nad stolkem Lathamovi. „Taky mám rozkaz nezdržet vás moc dlouho, abych vás příliš nevyčerpal."
Harry uchopil pouzdro, ale nemohl ho otevřít. „Kde to má nějaký patent?" zeptal se. V tu chvíli návštěvník zvedl hodinky a zmáčkl korunku na ovládání ručiček. „Nemůžu najít..." Latham se zarazil v půli věty. Jeho pohled se náhle rozostřil, zornice se rozšířily. Několikrát krátce zamrkal, poté mu ochably obličejové svaly a spadla čelist.
„Nazdar, Alexi," řekl návštěvník hlasitě. „Tady tvůj starý známý řezník, Gerhardt. Jak se máš, kamaráde?"
„Fajn, doktore, jsem rád, že ses ozval."
„Naše telefonní spojení dnes večer funguje líp, že?"
„Telefonní spojení? No jasně."
„Šlo dneska na velvyslanectví všechno hladce?"
„Ani náhodou! Ti idioti mi ustavičně kladli otázky, na které by si měli odpovědět sami."
„Ano, rozumím. Muži v tom vašem druhém zaměstnání - o němž jsme nikdy nemluvili - si chrání svou kůži za každou cenu, že?"
„Čiší to z každé jejich otázky, z každičkého slova. Upřímně řečeno, je to hnus."
„To věřím. Jaké tedy máte plány? Co vám dovolili udělat?"
„Ráno letím do Paříže. Sejdu se s bratrem a také se ženou, kterou mám velice rád, Gerhardte. S vdovou po člověku, s nímž jsem tajně spolupracoval ve východním Berlíně. Už se nemůžu dočkat, až ji znovu uvidím. Přijede pro mě na letiště, do jeho diplomatické části, v autě velvyslanectví."
„Bratr pro vás přijet nemohl, Alexi?"
„Ne... Počkej! Alexův bratr?"
„Zapomeň na to," řekl spěšně host s popelavou tváří. „Kde je ten bratr, o kterém mluvíš?"
„To je tajné. Chtěli ho zabít."
„Kdo ho chtěl zabít?"
„Však víte. Oni... my."
„Zítra ráno v diplomatické části. Je to De Gaullovo letiště, mám pravdu?"
„Ano. Máme se sejít v deset hodin."
„Fajn, Alexi. Užij si setkání s bratrem i se ženou, která tě tak přitahuje."
„Nejde jen o to, jak vypadá, Gerhardte. Ona je mimořádně inteligentní, úplná vědátorka."
„To věřím, protože můj přítel Lassiter je tajemný muž všestranných zájmů. Ještě si promluvíme, Alexi."
„Kam jdeš?"
„Volají mě pípátkem na operační sál. Musím operovat."
„Ano, ovšem. Zavoláš zase?"
„Jistě." Návštěvník v brýlích s ocelovými obroučkami se naklonil přes okraj konferenčního stolku a s pohledem upřeným do Lathamových prázdných očí tiše dodal: „Pamatuj, příteli, že máš vyhovět přání svého hosta z Washingtonu. Má své rozkazy. Zapomeň jeho jméno, které sis před chvílí přečetl na jeho průkazu. Je pravé, to ti musí stačit."
„Jistě. Rozkazy jsou rozkazy, i když jsou třeba hloupé."
„Host" napůl vstal, natáhl se a vzal si pouzdro s průkazem z Harryho ochablé ruky. Otevřel je, znovu

usedl na pohovku a zvedl kapesní hodinky z malého nízkého stolku. Zmáčkl korunku a držel ji tak dlouho, dokud neuviděl, že se Lathamovy oči znovu zaostřují, že začíná mrkat, uvědomuje si, kde je, a svaly na tváři se mu opět napínají. „Tak," řekl návštěvník a nahlas zaklapl pouzdro s průkazem, „teď když jsem se vám prokázal, můžete mi říkat Peter."
„Ano..., vaše jméno je pravé. Pořád ale nechápu... Peter. Fajn, jste přízrak, ale proč? Kdo z tribunálu není důvěryhodný?"
„Mým úkolem není ptát se ‚proč' nebo ‚kdo', já jsem jen tajná osoba a právě teď mluvím s vámi..."
„Jak bychom o nich mohli pochybovat?"
„Možná ne přímo o nich, ale byli do toho přece zataženi i další lidé, ne?"
„Jo, ta banda kašparů. Nechtěli zkoumat jména, která jsem přinesl. Spíš chtěli řadu z nich očistit, než se dostanou pod drobnohled
veřejného mínění. Je to míň práce a menší riziko, že se šlápne na kuří oko nějakému velkému zvířeti."
„Co si myslíte o těch jménech?"
„Co si myslím já, není podstatné. Řada z nich mi přirozeně připadá naprosto absurdní, ale já jsem se dostal přímo ke zdroji. Před svým útěkem jsem byl důvěrníkem, jemuž Bratrstvo opravdu věřilo. Byl jsem jejich velký sponzor a stoupenec jejich věci. Tak proč by mě krmili bezcennými žvásty?"
„Povídá se, že nacisti, tedy noví nacisti, možná od začátku věděli, kdo jste."
„No, to se nedivím, to teď bude jejich taktika. Co jsme my sami dělali, když jsme vypátrali cizího špiona nebo přeběhlíka, který utekl s ukradenými informacemi do Matičky Rusi? Samozřejmě jsme tvrdili, že jsme byli mazaní a že informace, které si dotyčný odnesl, jsou naprosto bezcenné. I když to nebyla pravda."
„Je to záhada, co?"
„A co v naší branži není? Například já teď! s ohledem na své duševní zdraví musím ze své psychiky vytěsnit Alexandra Lassitera. Musím se znovu stát Harry Lathamem. Můj úkol skončil. Ať se ho ujmou jiní."
„Souhlasím s vámi, Harry. Můj čas také vypršel. Prosím, pamatujte na mé rozkazy. Dnes večer jsme se neviděli... Já za to nemůžu, to Washington."

*****

Návštěvník kráčel chodbou k výtahům. Nastoupil do prvního volného, sjel o jedno patro níž a zamířil chodbou do svého apartmá. Nacházelo se přímo pod pokoji Harryho Lathama. Na psacím stole ležela sestava elektronického zařízení. Zamířil k ní, stiskl několik knoflíků, přetočil pásku a ověřil si přesnost nastavení. Pak zvedl sluchátko a vytočil číslo do německého Mettmachu.
„Vlčí doupě," ozval se v telefonu tichý hlas.
„Tady Drozd."
„Zaveďte, prosím, svoji zábranu."
„Hned." Muž, který si říkal Peter, opatrně vytáhl ze svého zařízení tenký drát, jehož konec byl připevněný k zubatému skřipci ostrému jako břitva, a omotal jej kolem telefonního kabelu, až se ve sluchátku ozvalo krátké zapraskání statické elektřiny. „Metrometr ukazuje, že linka je čistá. Jak je to u vás?"
„Taky čistá. Pokračujte."
„Drozd, jestli si dobře pamatuju," začala magnetofonová nahrávka. Hotelový host, jenž bydlel v apartmá pod Harry Lathamem, přehrál záznam až do konce. „Souhlasím s vámi, Harry... Já za to nemůžu, to Washington."
„Co si o tom myslíte?" zeptal se Lathamův host.
„Je to nebezpečné," řekl Gerhardt Kroeger v Německu. „Jako většina tajných agentů podvědomě přechází z jedné identity do druhé. Řekl to sám: ‚Musím vytěsnit Alexandra Lassitera ze své psychiky.' Byl Lassiterem už příliš dlouho a snaží se zase být sám sebou. To není tak vzácný případ. Z osoby s dvojí identitou se stává rozpolcená osobnost."
„Dosáhl toho, co jste od něj chtěl, během dvou dnů. Seznam sám o sobě stačil způsobit našim

nepřátelům kolektivní šok. Nechtějí věřit jeho informacím a dávají to halasně najevo, ale také se bojí je zcela odmítnout. Můžu ho oddělat jedinou ranou na chodbě. Mám?"
„To by dodalo jmennému seznamu na důvěryhodnosti. Ale zatím ještě počkáme. Jeho bratr nebezpečně čmuchá kolem toho praštěného pobudy Jodella a to by pro nás mohlo mít katastrofální důsledky. Sice mě trápí, že nebudu moci sledovat zdravotní pokroky svého pacienta, hnutí je však přednější a já musím na jeho oltář položit oběť. Alexander Lassiter nás zavede na stopu toho druhého čmuchajícího Lathama. Pak je zabijete oba."
„To nebude těžké. Máme Lassiterův časový program."
„Sledujte ho a zanechte po sobě jen mrtvoly. Jako další přijde na řadu Jodellův znovunalezený syn, ten herec. Všechny stopy vedoucí do údolí Loiry pak zapadají prachem, stejně jako cesta do našeho bývalého sídla v Alpách."

*****

Harry Latham a Karin de Vriesová se objímali tak pevně, jak to dělají sourozenci, kteří se dlouho neviděli. Nejdřív si překotně sdělovali, jak jsou rádi, že se zase vidí. Poté jej Karin vzala za ruku a vedla do haly pro diplomaty, kde byl Harry rychle odbaven. Vyšli ven na vyhrazené parkoviště, kde se to hemžilo uniformovanými strážci pořádku. Řada z nich držela na vodítkách různé psy cvičené na vyhledávání narkotik a výbušnin. Jejich vůz byl nenápadný černý renault, nerozeznatelný od několika tisícovek dalších, které brázdily ulicemi Paříže. De Vriesová si sedla za volant, Harry vklouzl na sedadlo spolujezdce.
„My nemáme nárok na řidiče?" zeptal se Latham.
„Řekněme, že ho mít nesmíme," odvětila Karin. „Tvůj bratr je pod ochranou Antinájů, vzpomínáš si na ně?"
„Velice dobře. Tenkrát v noci na mě čekali. Předstíral jsem, že nerozumím ani slovo z toho, co moje kontaktní osoba v nákladáku říká.
Vyžadovalo by to ode mě vysvětlení, které by mohlo vést k Freddiemu a potažmo i k tobě."
„Nemusel ses bát. Pracovala jsem s nimi už od posledního roku mého pobytu v Haagu."
„Jsem strašně rád, že tě zase vidím," řekl Harry pohnutě, „že zase slyším tvůj hlas."
„Já to cítím stejně. Když jsem zjistila, že o tobě Bratrstvo vědělo, strašně jsem se o tebe bála..."
„Oni o mě věděli?" vyhrkl Latham a překvapeně vytřeštil oči. „To nemyslíš vážně!"
„Copak ti to nikdo neřekl?"
„Jak by mohl? Není to pravda."
„Ale je, Harry. Vysvětlila jsem Drewovi, jak jsem to zjistila."
„Ty?"
„Předpokládala jsem, že ti bratr tu informaci předal."
„Ježíšikriste, já vůbec nejsem schopen přemýšlet!" Latham si přiložil obě ruce ke spánkům a silně přitlačil. Oči měl zavřené tak křečovitě, že se mu kolem nich objevily vějířky vrásek.
„Co se děje, Harry?"
„Nevím, strašně to bolí..."
„Hodně sis vytrpěl. Zavezeme tě k doktorovi."
„Ne. Já jsem Alexander Lassiter - byl jsem Alexander Lassiter, jen tak mě znali."
„Obávám se, že ne, můj milý." Karin se podívala na svého starého přítele a vyděsila se. Na levém spánku měl rudý kruh, který jako by tepal. „Vzala jsem s sebou tvoji oblíbenou brandy, abychom to mohli oslavit. Je ve schránce na rukavice. Otevři ji a lokni si. Uklidní tě to."
„Oni to nemohli vědět," vypravil ze sebe Latham přiškrceně, roztřesenými prsty otevřel schránku a vytáhl láhev brandy. „Nevíš, co říkáš."
„Tak jsem se možná spletla," řekla Karin de Vriesová. Dostala strach. „Napij se, ať se uvolníš. S tvým bratrem se sejdeme ve starém venkovském hostinci nedaleko Villejuifu. Antinájové by nám nedovolili setkat se v bezpečném domě. Uklidni se, Harry."
„Ano, to víš, že ano. Má milá - má nejdražší Karin -, ty se totiž opravdu mýlíš. Můj bratr ti to řekne a

Gerhardt Kroeger taky: Já jsem Alex Lassiter, já jsem byl Alex Lassiter!"
„Gerhardt Kroeger?" zeptala se zaskočená Karin. „Kdo je to Gerhardt Kroeger?"
„Podělanej nácek, ale taky vynikající doktor." „Za patnáct až dvacet minut budeme v tom hostinci, kde na nás čeká tvůj bratr... Pojďme si promluvit o starých časech v Amsterdamu. Vzpomínáš na tu noc, kdy Freddie přišel domů skoro namol a trval na tom, že si zahrajeme tu vaši americkou hru Monopoly?"
„Jakpak by ne. Rozhodil hrst diamantů a řekl, že je máme používat místo papírových peněz."
„A jak jsme pak my dva skoro až do rozbřesku pili víno a poslouchali Mozarta?"
„No jasně!" vykřikl Latham, polkl hlt brandy a zasmál se. Jeho oči však nejiskřily smíchem, ale jako by z nich čišela zlost. „Freddie vyšel z vaší ložnice a oznámil nám, že má radši Elvise Presleyho. Házeli jsme na něj polštáře."
„A na to ráno v kavárně na Herengrachtu, když jsme řekli Freddiemu, že nemá skákat do kanálu, aby nám dokázal, že je v něm špína?"
„On to opravdu chtěl udělat, má milá - má nejdražší Karin. Přísahal bych na to."
Zbývající minuty ubíhaly v nevinném škádlení, až Karin de Vriesová nakonec odbočila na štěrkové parkoviště oprýskaného hostince. Měl sice venkovský charakter, ale stál na okraji města uprostřed přerostlého obilí. Nevypadal příliš přívětivě. Setkání bratrů bylo stejně srdečné jako předtím objetí Harryho a Karin. Vlastně ne tak docela. Chování staršího bratra bylo trochu jiné - na povrchu nadšení, uvnitř chlad. Bylo to nečekané a nepřirozené.
„Hej, velkej brácho, jak se ti to povedlo?" zvolal Drew. Usadili se ke stolu, Karin de Vriesová zaujala místo po Harryho boku. „Z mého bratra se stala legenda!"
„Protože Alexander Lassiter byl někdo. Jen tak se to mohlo povést."
„No, tys to skutečně dokázal. Aspoň do značné míry - tím, že ses tam dostal."
„Narážíš na to, co ti řekla Karin?"
„No, ano..."
„To není pravda. Je to absolutní nesmysl!"
„Harry, říkala jsem ti přece, že jsem se mohla splést."
„Ty ses opravdu spletla."
„No tak dobře, Harry, dobře," Drew zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. „Ona se tedy mýlí, prostě to někde slyšela."
„Falešné zdroje, nelegální, neověřené."
„Jsme na tvé straně, brácho, to přece víš." Mladší bratr se podíval na Karin de Vriesovou. Tázavě a znepokojeně.
„Alexander Lassiter byl skutečný," řekl Harry důrazně. Náhle s sebou škubl a levou rukou si začal kruhovými pohyby masírovat spánek. „Zeptejte se Gerhardta Kroegera, řekne vám to."
„Kdo je..."
„To je jedno," skočila mu do řeči Karin a zavrtěla hlavou, „je to výborný doktor, tvůj bratr mi to už vysvětlil."
„A co já, brácho? Kdo je ten Kroeger?"
„To bys rád věděl, co?"
„Je to tajemství, Harry?"
„Ať ti to řekne Lassiter, já bych asi neměl."
„Proboha, co to sakra plácáš? Ty jsi přece Lassiter, Harry Latham je Lassiter. Nech těch keců, Harry."
„To bolí, bože, to bolí. Něco se mnou je."
„Co je ti, můj Harry?"
„„Můj Harry'? Víš, jak moc to pro mě znamená? Máš vůbec ponětí, jak tě mám rád, jak strašně tě miluju, Karin?"
„A já zase miluju tebe, Harry," odvětila Karin de Vriesová a překvapeně pozorovala, jak starší z Lathamů náhle začíná usedavě plakat a padá jí do náručí. „Ty to víš."
„Já tě miluju, já tě tak strašně miluju!" blábolil Harry v jakémsi záchvatu hysterie, zatímco Karin se jej snažila utišit v náručí. „Ale strašně to bolí..."
„Panebože," hlesl Drew při pohledu na šokující obrázek na opačné straně stolu.

„Musíme ho vzít k doktorovi," zašeptala Karin de Vriesová. „Začalo to už v autě."
„Máte pravdu," přitakal Drew. „Potřebuje špičkového doktora. Žil v hlubokém utajení příliš dlouho. Ježíšikriste!"
„Zavolejte na velvyslanectví a sežeňte záchranku. Já zůstanu s ním."
Mladší z bratří Lathamů vstal od stolu právě ve chvíli, kdy do lokálu vrazili dva muži se zbraněmi a s punčochami na hlavách. Nebylo pochyb, koho mají na mušce. „K zemi!" vykřikl Drew. Bleskově vytrhl pistoli z pouzdra na opasku a vystřelil dřív, než se atentátníci stačili v šeru rozkoukat. Zasáhl prvního ze zabijáků a vrhl se za odstavený servírovací stolek. Druhý muž zatím běžel směrem k nim a přitom rychle pálil z automatu. Drew se vztyčil a opakovaně tiskl spoušť, dokud nevyprázdnil celý zásobník. Druhý zabiják padl k zemi a pár hostů roztroušených po lokále vzalo strachem nohy na ramena. Latham vyskočil zpoza překážky, která už byla bezcenná. Karin de Vriesová ležela na podlaze a levou rukou stále svírala rameno jeho bratra, jak se jej snažila odtáhnout do bezpečí. Žila. Krvácela jí pravá ruka, ale žila! Harry Latham však byl mrtvý. Skončil na podlaze s napůl ustřelenou hlavou. Z jeho mozku zbyla jen strašlivá směs krve a bílé kaše. Drew zkřivil ústa hrůzou a zavřel oči, pak se však přinutil je otevřít. Prošacoval mrtvému bratrovi kapsy, vytáhl z nich peněženku a všechny doklady, které by mohly vést k jeho identifikaci. Proč? To nevěděl jistě, věděl však, že to musí udělat.
Pak pomohl vzlykající Karin vstát ze země, ovinul jí ruku plátěným ubrouskem a vedl ji pryč z toho strašlivého místa. Křikl na personál, jenž prchl do kuchyně, aby někdo zavolal policii. Rozhodl se, že si je důkladně vyslechne až později. Nebyl čas, aby oplakával bratra, kterého měl rád, nebo si nostalgicky prohlížel jeho mrtvolu. Musel odvést Karin de Vriesovou k doktorovi a pak se znovu pustit do práce. Bratrstvo musí být zničeno, i kdyby ho to mělo stát zbytek života, nebo dokonce i vlastní život. Byl to závazek, na který přísahal před všemi božstvy, jež mohou existovat.

*****

„Do své kanceláře jít nemůžete, copak to nechápete?" řekla Karin, sedící na lehátku v chirurgické části ordinace lékaře, prověřeného velvyslanectvím. „Rozkřikne se to a dostanou vás!"
„Tak se moje kancelář musí stěhovat se mnou," odpověděl Drew pevně a neoblomně. „Potřebuju přístup ke všem zdrojům po celém světě. S ničím míň se nespokojím. Klíčem ke všemu je člověk jménem Kroeger, Gerhardt Kroeger a já toho parchanta najdu. Musím! Co je vlastně zač? Kde je?"
„Víme, že je to lékař a nepochybně Němec." Karin de Vriesová pomalu vstala a podle instrukcí lékaře svěsila ovázanou pravou ruku dolů, přitom však nespouštěla oči z mladšího z bratrů Lathamů. „Proboha, Drew, dejte od toho ruce pryč."
„Cože?" vybuchl Drew a zvedl oči od její zraněné ruky.
„Snažíte se přesvědčit sám sebe, že se nic nestalo a že to nemá žádný význam. Smutníte pro Harryho stejně jako já, určitě ještě víc, ale dusíte to v sobě a to vás ničí. Nehrajte si na chladného profíka. Takový byl Harry, vy jste jiný."
„Když jsem viděl, co mu udělali, řekl jsem si, že oplakávání musí počkat. Zatím to držím na uzdě a tak to taky zůstane."
„Chápu."
„Opravdu?"
„Aspoň myslím. Nedokážete potlačit svůj vztek a chcete pomstu. To je pro vás teď nejdůležitější."
„V souvislosti s Harryho chováním v krizových situacích jste onehdy použila termín sang-froid, což znamená klidně a věcně."
„Přesně tak."
„Moje francouzština je dost chabá, což je mi často předhazováno, ale tenhle obrat se dá říct ještě trochu jinak..."
„De sang-froid - chladnokrevně," řekla Karin s pohledem upřeným do jeho očí.
„Přesně tak. Právě v tom byl Harry tak dobrý. Ke všemu v životě přistupoval nejen klidně a věcně, ale naprosto chladně. Já jsem byl jedinou výjimkou. Když se na mě podíval; cítil jsem vřelost, která u něj jinak byla velice vzácná... Vlastně tady byl ještě někdo jiný, naše sestřenice, jak jsem vám o ní povídal.

Ta, co umřela na rakovinu. K ní měl taky zvláštní vztah, velice zvláštní. Možná byla jeho ‚Poupětem', než jste se objevila vy."
„Narážíte na Wellesova Občana Kanea."
„Jistě. Symbol z minulosti, který má pro přítomnost větší význam, než si člověk uvědomuje."
„Já jsem vůbec netušila, že ke mně něco takového cítí."
„Kane taky nic netušil. On před sebou viděl jen věc, kterou měl rád jako dítě, a nikdy už nenašel nic, co by zaujalo její místo. Zůstaly mu jen jeho schopnosti."
„Harry byl jako dítě také takový?"
„Jako dítě, mladý muž i dospělý. Jedničkář s IQ, které se vymykalo všem tabulkám. Už ve dvaadvaceti měl na kontě titul bakaláře, magistra i doktora. Vždycky měl potřebu být nejlepší ze všech a postupně se sám naučil plynně pět nebo šest jazyků. Jak jsem říkal, Harry byl fakt hlavička."
„Žil mimořádný život."
„Předpokládám, že freudisté by ho označili za nadané dítě, které reagovalo na vzdáleného otce - vzdáleného zeměpisně i citově - a na hodnou a přirozeně inteligentní, avšak nevzdělanou matku. Ta nebyla svému muži rovnocenným partnerem, a tak se rozhodla, že její životní role je být přitažlivá, milující a laskavá. Proč se tedy pouštět do debat, které nemohla vyhrát?"
„A co vy?"
„Myslím, že jsem po své matce zdědil o pár genů víc než Harry. Beth je urostlá žena a v mládí platila za velice dobrou sportovkyni. Byla kapitánkou dívčího atletického oddílu na univerzitě, a kdyby nepotkala mého otce, možná by se jednou dostala i na olympiádu."
„Máte velice zajímavou rodinu," řekla Karin a znovu si prohlížela jeho tvář, „a tohle všechno mi říkáte z nějakého jiného důvodu, který by mě moc zajímal."
„Myslí vám to, madam - promiňte, zkusím to už neříkat."
„Neobtěžujte se, začíná se mi to docela líbit... Co je to tedy za důvod?"
„Chci, abyste mě poznala. Kdo jsem a odkud jsem vyšel. Aspoň část vaší zvědavosti by teď měla být ukojena."
„Vzhledem k vaší málomluvnosti to zní poněkud podivně."
„To si uvědomuju. Jen se snažím srovnat si to všechno v hlavě... Tam v hostinci, když ustala střelba a ta hrůza skončila, jsem se přistihl, jak v panice prohrabávám Harrymu kapsy. Přitom jsem byl jen pár centimetrů od jeho ustřelené hlavy a potrhané tváře. Nenáviděl jsem se za to. Připadal jsem si, jako bych páchal cosi ohavného. Divné na tom bylo, že jsem nevěděl proč, jen jsem věděl, že to prostě musím udělat. Plnil jsem jakýsi vnitřní příkaz, který jsem musel poslechnout, i když jsem věděl, že už nic nezměním. Že Harrymu život nevrátím."
„Chránil jste svého bratra po smrti stejně jako za jeho života," vyjádřila svůj názor Karin de Vriesová.
„Na tom není nic divného. Chtěl jste utajit jeho jméno..."
„Něco podobného jsem si, myslím, taky říkal," skočil jí do řeči Latham, „ale to neobstojí. Moderní patologie by přece jeho totožnost zjistila během několika hodin, ledaže by se jeho tělo dalo do karantény."

*****

„Když jste se z velvyslanectví dozvěděl jméno doktora..."
„Řekl mi ho plukovník," upřesnil Drew.
„Požádal jste doktora o soukromý telefon a dlouho jste někam volal."
„Znovu jsem mluvil s Witkowským. On ví, s kým se spojit a jak se tyhle věci dělají."
„Jaké věci?"
„Třeba odstranit tělo a držet ho v izolaci."
„Harryho?"
„Ano. Když jsme odešli, nikdo na místě činu nemohl zjistit jeho totožnost. A právě tehdy mi to došlo, někde mezi naším odchodem z hostince a mým druhým telefonátem plukovníkovi. To Harry mi dával ty příkazy. On mi napovídal, co mám dělat."

„Mohl byste mluvit jasněji?"
„Mám zaujmout jeho místo. Já jsem Harry Latham."

10 KAPITOLA

Plukovník Stanley Witkowski jednal rychle, vybral si přitom staré dluhy z let studené války. Zavolal zástupci náčelníka pařížské Súreté, bývalému zpravodajskému důstojníkovi, jenž vedl francouzskou posádku v Berlíně. Jako major americké armádní rozvědky si s ním Witkowski tehdy vyměňoval informace a obcházel tak předpisy. Díky telefonátu dostal plukovník na povel nejen tělo zavražděného Harryho Lathama, ale také mrtvoly obou atentátníků. Všichni tři byli uloženi pod smyšlenými jmény v márnici na ulici Fontenay. Na dotyčný teroristický čin bylo v zájmu vyšetřování uvaleno informační embargo, s čímž zástupce šéfa Súreté ochotně souhlasil.
Witkowski totiž pochopil to, co Drew Latham jen napůl vycítil. Odstranění těla jeho bratra by způsobilo částečný zmatek. Zmizení vrahů spolu s embargem však vyvolá zmatek naprostý.
Před oknem hotelového pokoje v Orly nervózně přecházel muž v brýlích s ocelovými obroučkami. Byl připravený k letu do Mnichova v patnáct třicet. Co chvíli jej z přemýšlení vytrhlo přistávající či vzlétající letadlo. Tlumený hukot tryskových motorů jeho rozčilení ještě umocňoval. Neustále se díval k telefonu a byl vzteklý, že nezvoní. Čekal na zprávu, která by mu umožnila vrátit se do Mnichova s klidným svědomím, že splnil své poslání. Vůbec si nepřipouštěl, že by jeho plán mohl zkrachovat. Oslovil pařížskou pobočku Blitzkriegrů, elitních hrdlořezů Bratrstva, kteří prošli dokonalým výcvikem a byli nepřekonatelní v umění zabíjet. Bylo jich necelých dvě stě. Dvě stovky predátorů připravených k okamžité akci v Evropě, Jižní Americe i ve Spojených státech amerických. Podle oficiálních informací, které Drozd dostal, dopadl nepřítel za čtyři roky působení Blitzkriegrů jen tři z nich. Dva dali před vyslýcháním přednost smrti a jednoho zabili v Paříži při výkonu služby. Žádné podrobnosti nikdy nepronikly na veřejnost. Pokud šlo o Blitzkriegry, jejich utajení bylo absolutní. Dokonce i Drozd se musel obrátit na druhého nejvyššího
vůdce Bratrstva, drsného generála von Schnabeho, aby dostal povolení využít služeb těchto elitních zabijáků.
Tak proč ten telefon nezvoní? Proč to zdržení? Smrtonosný dozor začal v 10.28 příletem Harryho Lathama na de Gaullovo letiště a jeho odjezdem autem v jedenáct hodin. Teď už však bylo po půl druhé odpoledne! Drozd už nemohl vydržet stres z nedostatku informací, přešel k nočnímu stolku s telefonem a vytočil číslo Blitzkriegrů.
„Avignonské sklady," ozval se francouzsky ženský hlas na druhém konci linky. „Kam vás mohu přepojit?"
„Na oddělení mražených potravin, prosím. Monsieur Giroux."
„Bohužel má obsazeno."
„Počkám přesně třicet sekund, a jestli to nezvedne, zruším objednávku."
„Rozumím. To nebude nutné, pane, vidím, že už má volno."
„Drozd?" zeptal se mužský hlas.
„Vidím, že správná slova v pravou chvíli dokáží divy... Co se sakra děje? Proč jste nezavolal?"
„Protože vám nemám co říct."
„To nemyslíte vážně! Už je to přes tři hodiny!"
„Děláme si stejné starosti jako vy, takže na mě nemusíte zvyšovat hlas. Poslední spojení se uskutečnilo před hodinou a dvanácti minutami. Všechno šlo podle plánu. Naši dva muži sledovali Lathama. Jel v renaultu, který řídila nějaká ženská. Jejich poslední slova byla: ‚Všechno máme pod kontrolou, úkol bude brzy splněn.'"
„A to bylo všechno? Před hodinou?"
„Ano."
„Nic víc?"
„Ne. To bylo poslední spojení."

„Co to může znamenat?"
„To bychom taky rádi věděli."
„Kam jeli?"
„Z Paříže na sever, bez udání podrobností."
„Jak to?"
„S ohledem na provoz, který je na daném kmitočtu, by to bylo hloupé. Tihle dva jsou navíc prvotřídní jednotka, ještě nikdy neselhali."
„A co když selhali právě dneska?"
„To je nanejvýš nepravděpodobné."
„Nanejvýš nepravděpodobné je dost nejednoznačná odpověď. Máte vůbec ponětí, jak životně důležitý je tenhle úkol?"
„Všechny naše úkoly jsou životně důležité, jinak by nám je ani nezadávali. Dovolte, abych vám připomněl, že my řešíme jen naprosto krajní situace."
„Co mám říct von Schnabemu?"
„A co mu podle vás máme říct my?" zeptal se vůdce pařížské filiálky Blitzkriegrů a položil telefon. Uběhlo třicet minut a muž s přezdívkou Drozd už se nemohl udržet. Vytočil číslo místa ukrytého hluboko v lesích německého Vaclabrucku.

*****

„Takové zprávy vůbec nechci slyšet," řekl generál Ulrich von Schnabe a od úst mu v mrazu stoupala pára. „Cíle měly být zlikvidovány při nejbližší příležitosti. Schválil jsem příkazy doktora Kroegera. Vy sám jste mu přece řekl, že máte přesný plán a že nebudou žádné potíže. Pouze proto jsem vám dovolil kontaktovat Blitzkriegry."
„Co na to mám říct, Herr General? Prostě nemám žádné zprávy, nefunguje žádná komunikace. Nic."
„Ověřte si to u našeho člověka na americkém velvyslanectví. Třeba něco zaslechl."
„To už jsem udělal, pane, samozřejmě z veřejného telefonu. Jeho poslední odposlech jen potvrdil, že Lathamův bratr je pod ochranou Antinájů."
„Těch zasraných milovníků negrů a Židáku. Pochopitelně bez upřesnění místa pobytu."
„Pochopitelně."
„Zůstaňte v Paříži. Zůstaňte ve spojení s naší zabijáckou jednotkou a informujte mě o dalším vývoji."

*****

„Tak teď jste se zase zbláznil vy!" vykřikla Karin de Vriesová. „Oni vás viděli, znají vás. Vy přece nemůžete být Harry!"
„Ale můžu, pokud mě znovu neuvidí, o což se postarám," řekl Drew. „Budu operovat v nepřítomnosti a z různých míst, protože na velvyslanectví se radši nechci ukazovat. Neustále přitom budu ve spojení s vámi i s plukovníkem. Mimochodem, když víme, že máme na velvyslanectví špiona, mohli bychom snad taky zjistit, kdo to je, případně kolik jich je."
„Ale jak?"
„Vlaková past."
„Cože?"
„Máte řadu vagónů s cestujícími, ale jeden z nich veze zdivočelé psy."
„Co to má prosím vás..."
„Třikrát nebo čtyřikrát vám zavolám jako Harry a budu žádat o papíry ze spisů svého mrtvého bratra Drewa. Označím jednoho z Witkowského kurýrů, který přijde na schůzku se mnou ve stanovený čas na smluvené místo plné lidí. Jestli se ukáže pravý kurýr - já znám všechny - a nikdo mu nebude v patách, tak fajn. Zahodím všechno, co pošlete. Později znovu zavolám s jinou žádostí a řeknu vám, že je to velice naléhavé a že jsem na něco přišel. To pro vás bude znamení, abyste zavěsila, nic neříkala a nic nepředávala dál."

„A když se někdo ukáže, budete vědět, že je to neonacista a že můj telefon napíchl někdo z velvyslanectví," přerušila ho Karin.
„Přesně tak. Pokud budou příznivé okolnosti, snad se mi ho podaří dopadnout a předat ho našim chemikům."
„A co když jich bude víc?"
„Řekl jsem ‚pokud'. Rozhodně nevyzvu na souboj celou bandu nácků."
„Vypůjčím si vaše vlastní slova a řeknu, že v tom plánu vidím jednu velkou ‚trhlinu'. Proč by Harry Latham zůstával tady v Paříži?"
„Protože je to Harry Latham. Až chorobně vytrvalý a houževnatý člověk, u nějž tyto vlastnosti navíc ještě prohloubila těžká osobní ztráta, když mu právě tady v Paříži zavraždili bratra."
„To je nepochybně přesvědčivý motiv," souhlasila Karin de Vriesová. „Vlastně je to váš motiv... Ale jak dostanete tu zprávu ven? Nebude v tom háček?"
„To bude skutečně dost ošemetné," pravil Drew, přikývl a zamračil se. „Především proto, že CIA vymrští své kolektivní ruce a zakřičí: ‚Faul'. Pokud to však stačíme rozjet, bude na to už pozdě. Napadlo mě, že by snad plukovník mohl něco vymyslet. Mám se s ním sejít v jedné kavárně na Montmartru."
„Vy se s ním máte sejít? A co já? Myslím, že do toho mám taky co mluvit."
„Postřelili vás, madam. Nemohu po vás žádat..."
„Vy mě nemáte o co žádat, monsieur," uťala ho Karin. „Já vám to oznamuju. Jdu s vámi. Žena Frederika de Vriese jde s vámi. Přišel jste o bratra tím nejstrašnějším způsobem, Drew, a já zase přišla o manžela... Taky strašně. Nemůžete mě z toho vynechat."
Dveře chirurgické ambulance se otevřely a vešel lékař prověřený velvyslanectvím. „Mám pro vás poměrně příznivou zprávu, madame," řekl lékař francouzsky a pokusil se o úsměv. „Prohlédl jsem si pooperační snímky a ty ukazují, že po důkladné rehabilitaci byste mohla pravou ruku znovu používat nejméně na osmdesát procent.
Bohužel však přijdete o špičku prostředníku. Ta se ale dá nahradit pevnou protézou."
„Děkuji, pane doktore, to je celkem malá daň a já jsem vám vděčná. Přijdu na kontrolu za pět dní, přesně podle vašich instrukcí."
„Pardon, monsieur - vy se jmenujete Lat'am?"
„Tak nějak podobně. Ano."
„Máte zavolat Monsieur S. do Washingtonu, až se vám to bude hodit. Můžete použít náš telefon. Všechny výdaje samozřejmě připíšeme na účet."
„Samozřejmě, ale teď se mi to právě nehodí. Jestli zavolá znovu, řekněte mu, prosím, že jste mi to nemohl vyřídit, jelikož už jsem byl pryč."
„Není to nezdvořilé, monsieur?"
„Ještě vám poděkuje, že mu nepřidělváte další starosti, a osobně schválí váš honorář."
„Rozumím," řekl doktor a spokojeně se pousmál.
„Ale já ne," byla první slova Karin de Vriesové, když vyšli z polikliniky a zamířili po betonovém chodníku k parkovišti.
„Co jako?"
„Nerozumím. Proč jste nechtěl mluvit se Sorensonem? Myslela jsem, že byste o jeho radu stál. Říkal jste, že mu věříte."
„To je pravda. Ale taky vím, že on zase v zásadě věří tomu systému, vždyť v něm žije už desítky let."
„No a?"
„Takže by jen těžko souhlasil s tím, co se chystám udělat. Řekl by, že je to píseček CIA a ona rozhodne, co se bude dít dál, ne já. Pochopitelně by měl pravdu."
„Pokud má pravdu, proč to tedy děláte?... Promiňte, nemusíte odpovídat, byla to hloupá otázka."
„Díky." Latham se podíval na hodinky. „Je už skoro šest. Co vaše ruka?"
„Nic moc příjemného to zrovna není. Lokální umrtvení už odeznívá. Díky Bohu jsem aspoň přes tu roušku neviděla, co se s mojí rukou děje."
„Hodina pod kudlou znamená spoustu řezání. Opravdu chcete jít se mnou na schůzku s Witkowským?"
„Půjdu tam s vámi, i kdyby mi ta pracka měla upadnout."

„Ale proč? Jste vyčerpaná, madam, a navíc zraněná. Já bych vám nic nezatajil, to už byste mohla vědět."
„To ano." Zastavili se u auta, a když Drew otevíral dveře, jejich oči se setkaly. „Já vím, že přede mnou nebudete nic tajit, a vážím si
toho. Ale kdybych věděla, co chcete opravdu udělat, třeba bych vám mohla nějak pomoct. Proč mi to nechcete vysvětlit?"
„Tak dobře, pokusím se." Latham zavřel dveře, obešel renaulta a vklouzl na sedadlo řidiče. Nastartoval a namířil s autem do výjezdového pruhu. Cítil na sobě Karinin upřený pohled. „Kdo je Gerhadt Kroeger a jaký vliv měl na Harryho?" zeptal se.
„Vliv? Jaký vliv? Je to zřejmě nacistický doktor, nejspíš velice schopný, kterého váš bratr potkal v Alpách. Pravděpodobně Harryho vyléčil z těžkých zranění. Člověk může ocenit i nepřítele, pokud mu pomůže, zvlášť když se jedná o lékařskou pomoc."
„Tenhle Kroeger se běžné představě o vděčnosti vymyká," řekl Drew a pozorně sledoval ukazatele u silnice. Hledal ten, který by je navedl na pařížský Montmartre. „Když jsem se ptal Harryho, kdo je Kroeger, odpověděl mi slovy, která asi nikdy nezapomenu: ‚Ať ti to řekne Lassiter. Já bych asi neměl.' To mě děsí, madam."
„Ano, to je pravda, tak to řekl. Ale nevybočovalo to z celého jeho chování. Ten náhlý příval citů, pláč, volání o pomoc - to nebyl Harry, jakého jsme oba znali a pamatovali si ho. Nebyl to ten chladný analytický mozek, muž bez nervů, o kterém jsme mluvili."
„Nesouhlasím," namítl Latham tiše. „Oddělte ta slova, zopakujte je a uslyšíte Harryho, jak jsme ho znali. Zvažoval nejlepší možnost a nechtěl učinit rozhodnutí, dokud si všechno důkladně nepromyslí. ‚Ať ti to řekne Lassiter. Já bych asi neměl.'" Drew stočil vůz na dálnici směr Paříž. Zachvěl se. „Gerhardt Kroeger je víc než jen doktor, kterého Harry potkal v údolí Bratrstva. Označil jsem ho nevybíravým slovem, ale třeba jsem se mýlil. Možná patří k těm, kteří pomáhali mému bratrovi utéct. Ať je to ale kdokoli, může nám říct, co se stalo s Harrym během pobytu v údolí a jak se dostal k tomu jmennému seznamu."
„Říkáte, že Kroeger může být spojenec, nikoli neonacista. A že ho Harry ve svém duševním zmatku ve skutečnosti chrání?"
„To právě nevím, ale jsem si jistý, že je to víc než jen doktor, u nějž si léčil chřipku nebo artritidu, na kterou si začínal stěžovat. Gerhardt Kroeger byl pro mého bratra velice důležitý. Cítím to, jsem o tom přesvědčen. Je klíčová postava, a proto ho taky musíme najít."
„Ale jak?"
„Znovu mi nezbývá než odpovědět, že nevím. S nějakým nápadem snad přijde Witkowski. Třeba bychom mohli požádat o spolupráci Antináje. Mohli by rozhlásit, že Harry je stále naživu. Zkrátka nevím. Řítím se jako letadlo bez navigačních přístrojů, ale společnýma anténama snad něco zachytíme... Promiňte, madam lingvistko, měl jsem asi říct spíš ‚společnými anténami', ale to zní dost hloupě."
„V tom se shodneme. Víte, co mě fascinuje? Vaše ustavičné omluvy za to, co říkáte a co si myslíte. Jako bych snad byla nějaký váš učitel."
„To bude asi proto, že se v tomto ohledu podobáte Harrymu. On mě opravoval pořád - většinou v dobrém, ale nedal si pokoj."
„Měl vás rád..."
„Jo," přerušil ji unaveně Drew. „Co kdybychom změnili téma?"
„Fajn. S čím podle vás přijde plukovník?"
„Nemám nejmenší tušení, ale jestli jeho kádrové materiály nelžou, mělo by to být něco chytrého."

*****

THE INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE - Pařížské vydání
TERORISTÉ ZAÚTOČILI NA PRACOVNÍKY AMERICKÉHO VELVYSLANECTVÍ

Velvyslanectví Spojených států oznámilo, že teroristé maskovaní punčochami včera zaútočili na restauraci poblíž Villejuifu, kde právě obědvali dva Američané. Ataše americké ambasády Drew Latham zaplatil útok životem. Jeho bratr Harry Latham, spolupracovník velvyslanectví, přežil a nyní se na příkaz vlády své země ukrývá na neznámém místě. Atentátníci z místa činu uprchli. Jejich totožnost, ani příčinu

vražedného útoku se dosud nepodařilo zjistit. Podle popisu svědků se jedná o dva muže střední postavy v tmavých oblecích. Harry Latham tvrdí, že oba útočníci díky ostražitosti jeho bratra utrpěli těžká zranění. Drew Latham byl ozbrojen a střílel ze své zbraně až do okamžiku smrti. Francouzské úřady, které se nacházejí pod obrovským tlakem amerického velvyslanectví, zahájily vyšetřování případu. Nejvíce se hovoří o iráckých a syrských...

*****

„Proboha, co se to tam děje?" zařval do telefonu ministr zahraničí Adam Bollinger na velvyslance ve Francii Daniela Courtlanda.
„Kdybych to věděl, řekl bych vám to. Chcete mě odvolat? Pokud ano, tak přejděte rovnou k věci, Adame. Dostali jste mě přímo doprostřed palby, vy parchanti, a já neumím francouzsky natolik dobře, abych mohl volat o pomoc. Já jsem kariérní diplomat, pane ministře, ne jeden z těch vašich politických poskoků. Uvažte to. Žádný z vašich sponzorů stejně tenhle jazyk neovládá, většina z nich má problémy i s angličtinou."
„Na jedovatosti teď není čas, Danieli."
„Je načase, aby to tady konečně někdo začal řídit, Bollingere! Drew Latham byl jedním z mála špionů, kteří nosí v hlavě mozek. Zavraždili ho na pátý pokus a já přitom vůbec nic nevím!"
„Jeho bratr žije," řekl ministr zahraničí nepřesvědčivě.
„No, to je skvělé! A kde k čertu je?"
„Mám otevřené linky do CIA. Jakmile se to dozvím, dám vám vědět."
„Vy jste fakt dáreček," vydechl Courtland posměšně. „Opravdu si myslíte, že vám tajní z CIA něco řeknou? Vy sedíte na zadku za stolem, ale oni musí bojovat o život. Došlo mi to, když mě poslali do Finska a hned za rohem u sousedů řádila KGB. V situacích, jako je tahle, jsme my dva nuly, Adame. Řeknou nám jen to, co uznají za vhodné."
„Tak by to ale být nemělo. My přece představujeme nejvyšší moc. My bychom to měli řídit, jak jste před chvílí sám požadoval."
„Povězte to Drew Lathamovi, kterému ustřelili hlavu, protože jsme mu neuměli zajistit podporu. I na vlastním velvyslanectví máme špiona."
„Lidi jako vy prostě nechápu."
„Měl byste začít, pane ministře. Nacisti se vrátili."

*****

Ředitel Konzulárních operací Wesley Sorenson seděl za svým stolem s hlavou složenou v dlaních. Utápěl se v žalu a po tvářích mu pomalu stékaly slzy. Ta ztráta mu připadala tak tragická a zbytečná, že se ptal po smyslu vlastního života. Drew Latham byl zavražděn, což už mu hrozilo bůhví kolikrát v minulosti. Ale proč vlastně? Jakou cenu má život jednoho zpravodajského důstojníka pro primadony mezinárodních jednání, které se scházejí ve svých luxusních hotelích a na banketech? Pro lidi, kteří pořádají okázalé přehlídky v kongresových sálech zasypaných květinami? Všechno je to jen lež a přetvářka.
Sorenson cítil, že jeho čas vypršel. Už neměl co nabídnout. Viděl už tolik smrti ve stínu přehlídek mocných. Jestliže existovala jiskérka naděje, on ji neviděl.
A pak ji náhle spatřil!
„Wesi, předpokládám, že jsme na utajovači," řekl důvěrně známý hlas ve sluchátku.
„Drew? Bože můj, jsi to vážně ty?" Sorenson se prudce naklonil nad stůl. Krve by se v něm nedořezal.
„Ty žiješ?"
„Doufám, že jsi sám. Ptal jsem se tvé sekretářky a ta mi to potvrdila."
„Ano, jistě... Dej mi chvíli, abych se vzpamatoval. To je neuvěřitelné - nevím, co říct, ani co si myslet. Ty fakt žiješ?"
„Když jsem si naposledy kontroloval tep, tak jsem ještě žil."
Nastalo ticho. Ticho před bouří.

„Tak to mi teda budeš muset něco vysvětlit! Sakra, vždyť já jsem poslal tvým rodičům soustrastný telegram."
„Matka je silná žena, unese to. A pokud bude náhodou doma i táta, bude se nejspíš snažit uhádnout, který z nás to dostal."
„Jsi nechutnej cynik..."
„Lepší než být v pánu, pane řediteli," skočil mu do řeči Latham. „Na to teď není čas."
„Ale na vysvětlení by sis čas měl najít. Takže Harry je - to jeho tedy zabili?"
„Ano. Já jsem zaujal jeho místo."
„Cože?"
„Slyšel jsi dobře."
„Proboha, proč? Nic takového jsem neschválil! To bych nikdy neudělal!"
„To jsem právě věděl. Proto jsem tě taky obešel a provedl jsem to na vlastní pěst. Když mi to vyjde, můžeš si připsat kladné body. No a když ne, tak to stejně bude fuk."
„Na kladný body ti kašlu, já chci vědět, co tím sleduješ. Tohle je nepřípustné porušení služebního chování a ty to dobře víš!"
„Ne tak docela, pane. Všichni máme přece určitou svobodu rozhodovat se přímo na místě, sám jste nám ji dal."
„Jen pro případy nouze, kdy nelze použít předepsaný služební postup. Jenže já jsem tady a mohl jsi mi zavolat - do kanceláře, domů, na golfové hřiště, nebo třeba i do bordelu, kdybych tam byl ještě něco platný! Proč jsi to neudělal?"
„To jsem ti přece už řekl. Odmítl bys mě a to by byla chyba. Nejsi tady a neexistuje způsob, jak bych ti mohl vysvětlit situaci, protože jí vlastně sám nerozumím. Vím jen to, že mám pravdu. Znám část vaší služební minulosti, pane, a dovolte mi, abych vám připomněl, že jste takové jednostranné akce také podnikal."
„Nech těch keců, Lathame," zavrčel unavený a frustrovaný Sorenson. „Co máš a jak s tím chceš naložit? Proč si hraješ na Harryho?"
Drew mu s bolestí v srdci popsal poslední minuty života svého bratra. Netypické návaly emocí, slzy, očividné potíže rozlišit krycí totožnost od vlastního já. Nakonec mu řekl o tom, jak Harry odmítl hovořit o jakémsi lékaři, jehož jméno několikrát vyslovil před Karin de Vriesovou a pak i před ním.
„Zmínil se o něm," vysvětloval Latham, „jako by ten člověk byl jakási tajemná postava, kterou je třeba bud odhalit, nebo chránit."
„Padouch a zároveň světec?" zeptal se Sorenson.
„Ano, i tak by se to dalo říct."
„To je stockholmský syndrom, Drew. Zajatec se ztotožňuje se svým věznitelem. Cítí vztek, ale zároveň se chce zalíbit, až si nakonec na chvíli přestaví, že moc má v rukou on. Jednoduše řečeno, Harry to nezvládl. Příliš dlouho žil na druhém břehu."
„To všechno chápu, Wesi, včetně té všeobecně známé stockholmské teorie, která má podle mě příliš otazníků, aspoň pokud jde o Harryho. Jeho proslulá chladná racionalita ho neopustila. Doktor Gerhardt Kroeger - tak se dotyčný jmenuje - byl pro mého bratra něčím důležitý, ať už je to padouch, nebo světec. On ví, co se stalo Harrymu, a možná i to, jak se dostal k seznamu. Není vyloučeno, že ten Kroeger je na naší straně a tajně mu seznam předal."
„Myslím, že možné je úplně všechno. Ta jména jsou časovaná nálož, která čeká na odpálení. Právě teď FBI zahajuje desítku tajných operací s cílem posvítit si na všechny lidi ze seznamu."
„To už věci došly tak daleko?"
„Slovy našeho všudypřítomného ministra zahraničí, jemuž prezident pilně naslouchá, pokud tato vláda ‚dokáže vykořenit nacistický vliv v zemi, národ jí bude navěky vděčný.' To je jako: ‚Kašlete na torpéda, plnou parou vpřeď'."
„To je strašné."
„Souhlasím, ale taky dokážu pochopit, proč se to všechno děje. Harry Latham byl považován za nejlepšího a nejzkušenějšího tajného agenta CIA. Není snadné jeho zjištění jen tak přejít mávnutím ruky."
„Nebyl," opravil ho Drew. „On je, Wesi. Harry žije a musí zůstat naživu, dokud neobjevím toho

Gerhardta Kroegera."
„Jestli žije, musí se spojit s CIA, ty hlavo zabedněná!"
„Nemůže, protože ví, že v Langley je nepřátelský špion, který má přístup k počítačům AA-nula. Odtud je už jen krůček k samotnému řediteli Talbotovi."
„Tu informaci jsem předal Knoxovi. Nechtěl tomu věřit."
„Ale měl by, ta informace je věrohodná."
„Pracuje na tom, přesvědčil jsem ho," řekl Sorenson. „Ale tvoje sólo akce neobstojí, mladíku. Provedeš to a stane se z tebe agent-samotář, kterému nebude nikdo věřit."
„Moje akce není tak úplně sólo, protože mám kanál do Langley."
„Já ti ale prostředníka dělat nebudu. Nehodlám zkompromitovat Konzulární operace obcházením CIA. Hraní si na vlastním písečku už mám plný zuby a Knoxe Talbota obdivuju a uznávám. Já tuhle hru hrát nebudu."
„To jsem věděl, a proto jsem si našel někoho jiného. Vzpomínáš na Witkowského, na plukovníka Stanleyho Witkowského?"
„Jasně. Vojenská rozvědka Berlín. Párkrát jsem se s ním setkal, je to chytrý chlap. No jo, to je fakt, on teď pracuje na velvyslanectví."
„Jako šéf bezpečnosti. Jeho kádrové materiály ředitele Ústřední zpravodajské služby plně uspokojí. Harry pracoval s Witkowským v Berlíně. Plukovník je přirozená spojka s CIA, protože mu můj bratr věřil. Musel, jelikož ho Witkowski zásoboval informacemi rozvědky, které prodloužily jeho misi v Berlíně a nejspíš i jeho život. Stanley už vymyslí způsob, jak se tajným kanálem spojit s Talbotem, a požádá ho, aby zahájili pátrání po Kroegerovi."
„To má svoji logiku. A co chceš ode mě?"
„Vůbec nic. Nemůžeme riskovat, aby neonacisti zachytili nějaké podezřelé spojení. Mohl bych se však dostat do úzkých a v takovém případě by se mi hodila tvoje rada."
„Nevim, jestli by ti byla něco platná. Už je to dost dávno."
„Budu bezvýhradně věřit i tomu, co si jen matně vybavujete, pane řediteli... Tak fajn. Harry Latham je živý a zdravý a vydává se hledat jednoho doktora - padoucha, světce, nebo obojí. Zavoláme si."
Linka oněměla. Wesley Sorenson svíral telefon jako v mrákotách. Ředitel Konzulárních operací věděl, že akce mladšího z Lathamů je nebezpečná a že by ji měl zarazit hned v zárodku. Věděl, že by měl zavolat Knoxi Talbotovi, přiznat barvu a nějak mu chování svého člověka vysvětlit. Nebyl toho však schopen. Drew měl pravdu, rozvědčík Sorenson často pracoval na vlastní pěst, jelikož si uvědomoval, že jeho rozhodnutí by jeho šéfové roznesli na kopytech. Zároveň však věděl, že jeho postup je jediný možný. Věděl to a z celého srdce tomu věřil. Když poslouchal Drewa Lathama, jako by slyšel sám sebe před mnoha lety. Pomalu zavěsil sluchátko a začal se tiše modlit.

*****

Jean-Pierre a Giselle Villierovi vystoupili z limuzíny před hotelem L'Hermitage v Monte Carlu, kam přiletěli z Paříže soukromým letadlem. Tisk popsal účel jejich výletu takto: Slavný herec chce nabrat síly po šesti náročných měsících hraní Koriolána, které vyvrcholily citově vyčerpávající událostí, po níž stáhl představení ze scény. To byla jediná informace, kterou sdělovací prostředky dostaly. Žádná další prohlášení, žádné rozhovory. Veřejnost se dozvěděla, že po několika dnech příjemného rozptýlení v casinu Paříž pár odletí na blíže neurčený ostrov ve Středozemním moři, kde se nejspíš připojí k hercovým rodičům.
Tisk však nemohl vědět, že soukromé letadlo cestou z Paříže pečlivě střežily dva vojenské tryskové letouny Mirage, které je doprovodily až na místo určení. Nevěděl ani to, že jeden ze dvojice uniformovaných dveřníků hotelu, zástupce ředitele na recepci a také vybraní nižší hoteloví funkcionáři jsou příslušníky tajné služby Deuxieme. Všechny prověřila Bain de Mer, výběrová organizace, jež řídila záležitosti Monte Carla a byla diplomatickou spojkou k monacké knížecí rodině. Kdykoli Monsieur a Madame Villierovi opustili hotel a pomalou jízdou se vydali do nedalekého kasina, jejich limuzínu po obou stranách chránili ozbrojení muži v drahých a dobře padnoucích oblecích. Obklopovali luxusní vůz,

dokud nedojel ke schodům majestátního sídla hazardních her, kde si manžele převzali jejich kolegové. Po příjezdu za nimi do hotelového apartmá přišel šéf Deuxieme Bureau Claude Moreau.
„Jak vidíte, přátelé, všechno máme pod kontrolou. Na střechách jsou naši nejlepší střelci a naši lidé v autech na ulici nepřetržitě sledují všechna okna dalekohledy. Nemáte se čeho bát."
„My nejsme vaši ‚přátelé', monsieur," ohradila se Giselle Villierová chladným tónem. „A pokud jde o ta opatření, stačí jeden výstřel z kanonu a ve zdi je díra."
„To by nejdřív musel někdo vystřelit, madame, což nedovolíme."
„A co kasino? Jak můžete mít kontrolu nad celým davem lidí, v němž mě někdo může poznat?" zeptal se herec.
„Ti lidé jsou ve skutečnosti součástí bezpečnostních opatření, ovšem jen okrajovou. Víme, které hry máte nejraději, a u každého příslušného stolu budou naši muži a ženy. Budou chodit s vámi, obklopovat vás a krýt vás vlastními těly. Žádný atentátník, a už vůbec ne Blitzkrieger, se nepokusí střílet, aniž by přesně zacílil. Takoví zabijáci si to nemohou dovolit."
„A co když náš vrah bude přímo u stolu?" vyhrkla Giselle. „Jak můžete ochránit mého muže?"
„Další rafinovaná otázka, kterou naprosto chápu, madame," odvětil Moreau, „a věřím, že vás moje odpověď uspokojí. U každého stolu si všimnete muže a ženy, kteří budou chodit kolem a u každého hráče se na chvíli zastaví. Budou vypadat jako zvědaví diváci, kteří se snaží rozhodnout, jestli se mají také zapojit do hazardních hrátek. Ve skutečnosti budou v rukou svírat malé detektory kovu, které dokáží zachytit i pistoli té nejmenší ráže."
„Jste důkladní," uznala Giselle.
„To opravdu jsme. Slíbil jsem vám to," přitakal Moreau. „Nezapomeňte, že mi stačí jediný Blitzkrieger, který na vás zkusí zaútočit. Musím ho dostat živého. Pokud se to nepodaří tady, se vší publicitou, kterou jsme zařídili, můžete klidně odletět a přidat se k rodičům vašeho manžela."
„Na tom mýtickém ostrově?"
„Ne, monsieur, je celkem skutečný. Užívají si příjemné prázdniny na jedné usedlosti na Korsice."
„Pak si tedy svým způsobem přeju, aby se to stalo tady," řekl Jean-Pierre. „Nikdy jsem nedokázal ocenit, jak skvělé je užívat si volna."
A skutečně se to stalo. Ovšem jinak, než Claude Moreau očekával.

11 KAPITOLA

Čím hlouběji člověk postupoval od mramorového vchodu Casina de Paris do nitra majestátního svatostánku hazardních her, tím slaběji k jeho uším doléhaly tóny hudby ze salonu. Nebylo vůbec těžké si představit báječná první desetiletí dvacátého století, kdy pod naleštěnými schody zastavovaly nejprve velkolepě zdobené kočáry a poté ohromné automobily, které ze svých útrob vyplivovaly smetánku celé Evropy v celé její parádě. Čas trhl oponou a klientela přestala být tak vybraná, jistá okázalost se však nevytratila. Elegance zašlých dob slavila svůj návrat.
Jean-Pierre a Giselle kráčeli mezi nesčíslnými stolky směrem k exkluzivnímu sálu Baccarat, do nějž mohl vstoupit jen ten, kdo složil vstupní poplatek ve výši padesáti tisíc franků. Slavný herec a jeho manželka však zmíněnou částku platit nemuseli. Jak procházeli davem, otáčely se k nim hlavy a vzduchem se nesly hlasité vzdechy. Mnozí lidé Villiera poznávali a výkřiky „Cest lui!" přehlušovaly všeobecný šum v sále. Herec se usmíval a děkovně pokyvoval hlavou, ovšem s jakousi odtažitou skromností, která vyjadřovala touhu po soukromí. Jean-Pierra a jeho ženu však obklopovala svita vybraně oblečených párů, takže lidé kolem je mohli zahlédnout vždy jen na okamžik. Moreauova teorie, že žádný zabiják by se neodvážil vystřelit na tak nejistý cíl, se potvrzovala v praxi.
Když došli do velkého sálu pro vyvolené, kde kolem stolů stálo množství stříbrných sloupků spojených silnými šňůrami z červeného sametu, někdo objednal šampaňské. Svita překypovala veselým smíchem a Jean-Pierre s Giselle se posadili. Před každým hráčem se objevily dva vysoké sloupce drahých žetonů a controle nenápadně podstrčil herci k podpisu stvrzenku. Hra mohla začít. Giselle si v ní vedla mnohem lépe než Jean-Pierre, jenž nasadil tragický výraz vždy, když se k němu štěstí obrátilo zády. „Přátelé",

kteří přišli s nimi, se pomalu, nenápadně a tiše pohybovali kolem stolu. Každý z nich měl jednu ruku ukrytou ve stínu, mimo pohled přítomných. Detektory kovu, další trik Moreaua, pracovaly na plné obrátky a vyhledávaly případné zbraně. U stolu však zřejmě žádné nebyly a hra pokračovala, dokud herec v dobrém rozmaru nevykřikl: „Cest finis pour moi! Un autre table, s'il vous plait!"
Přesunuli se k dalšímu stolu. Sklenky všech hráčů se znovu naplnily šampaňským, zkrátka nepřišli ani společníci Villierových u předchozího stolu. Všechno šlo na hercův účet. Usadili se u nového stolu a načali další sérii. Hra se začala obracet v Jean-Pierrův prospěch. Smích, podnícený chlazeným šampusem Cristal Brut, pozvolna sílil a několik členů svity zaujalo u stolu místo po hráčích, kteří skončili. Herec si vytáhl double neuf věrný svým teatrálním reakcím zařičel nadšením.
Náhle se od stolku, který opustili, ozval táhlý výkřik. Kdosi hystericky vyjekl bolestí. Všechny hlavy vystřelily tím směrem a v sále vypuklo zděšení. Jean-Pierrovi spoluhráči vstali jako jeden muž a sledovali, jak nějaký člověk padá z křesla na podlahu a přitom s sebou strhává sametovou šňůru.
Pak se ozval další zvuk, mnohem hlasitější než předchozí výkřik. Byl to varovný ženský jekot. Jedna z módně oblečených žen se vrhla přes stůl na hráčku po Villierově levici, která se mu právě chystala vrazit do hrudníku sekáček na led. K smrtícímu bodnutí scházelo jen pár centimetrů. Špička sekáčku natrhla Villierovi kůži, ale k srdci proniknout nestačila. Moreauova agentka v poslední chvíli chytila vražednici za zápěstí a vykroutila jí ruku. Pak ženu sevřela pod krkem a srazila ji na podlahu.
„Jste v pořádku, monsieur?" křikla agentka Deuxieme, která ležela na znehybněné atentátníci a podívala se na herce.
„Je to jen malé píchnutí, mademoiselle. Ani nevím, jak vám poděkovat."
„Jean-Pierre..."
„Klid, miláčku, nic mi není," odvětil herec, přiložil si ruku k místu bodnutí a posadil se, „ale jsme velkými dlužníky téhle odvážné ženy. Zachránila mi život!"
„Jste zraněná, mladá paní?" vykřikla Giselle, naklonila se přes nohy svého manžela a chytila Moreauovu agentku za rameno.
„Je mi fajn, Madame Villierová. Tím spíš, že jste mi řekla mladá paní." Hltavě se nadechovala a usmívala se.
„Copak nejsme všichni... Musím dostat manžela k doktorovi."
„Moji kolegové už na tom pracují, věřte mi."
V sále Baccarat se náhle odkudsi zjevil Claude Moreau. V tváři se mu zračila starost, ale zároveň také potlačovaná radost. „Dokázali
jsme to, monsieur a madame - vy jste to dokázali! Máme našeho Blitzkriegra."
„Můj muž je raněný, vy idiote!" obořila se na něj Giselle Villierová.
„Za to se omlouvám, madame, ale není to nic vážného, a váš muž nám ohromně pomohl."
„Slíbil jste, že bude v bezpečí!"
„V mém oboru nejsou záruky nikdy absolutní. Důležité je, že váš manžel podstatně posunul dopředu pátrání po svém skutečném otci a vykonal čin, za který mu bude Francie navěky vděčná."
„To je laciný výmysl!"
„Není, madame. Ať tomu věříte, nebo ne, nacisti se zase derou ven z bláta, ze špíny, kterou sami vytvořili. Čím víc kamenů obrátíme, tím větší máme šanci rozdupat hady, kteří se pod nimi skrývají. Vaše role v této akci však už skončila. Hezky si užijte dovolenou na Korsice. Až vás prohlédne doktor, nasednete v Nice do letadla, které tam na vás bude čekat. Všechno platí Quai ďOrsay."
„Bez vašich peněz se obejdu, monsieur," řekl Jean-Pierre. „Ale rád bych vrátil na scénu Koriolána."
„Bože na nebi, proč? Už jste s ním přece slavil dost velký úspěch. Vy určitě nemáte ke své obživě zapotřebí zaměstnání, tak proč se vracet k tak úmornému každodennímu programu?"
„Protože stejně jako vy, Moreau, i já jsem ve svém oboru dost dobrý."
„Ještě si o tom promluvíme, monsieur. Jeden noční úspěch neznamená, že bitva skončila."

*****

Šedovlasý třiašedesátiletý senátor Lawrence Roote z Colorada zavěsil telefon ve své washingtonské

kanceláři. Byl znepokojený, zmatený a dopálený. Proč se stal právě on předmětem vyšetřování FBI, o němž nic neví? Čeho se týká a kdo ho nařídil? Proč? Své nemalé jmění svěřil dobrovolně do správy neziskové nadaci, aby se vyhnul byť jen zrnku podezření ze střetu zájmů. Jeho druhé manželství bylo pevným svazkem. První žena mu tragicky zahynula při leteckém neštěstí, jeho dva synové - bankéř a děkan na univerzitě - byli ctihodnými občany. Tak ctihodnými, až to občas Rooteovi lezlo na nervy. Vojenskou službou v Koreji prošel bez jakéhokoli prohřešku, naopak ještě získal stříbrnou hvězdu. Veškeré jeho pití spočívalo ve dvou či třech sklenkách martini před večeří. Proč takového člověka zatahovat do vyšetřování?
Senátorovy konzervativní názory byly všeobecně známé a často se stávaly předmětem útoků liberálního tisku. Ten ustavičně vytrhával jeho slova z kontextu a vykresloval ho jako zuřivého apoštola radikální pravice, jímž v žádném případě nebyl. Mezi jeho kolegy po obou stranách uličky mezi senátními lavicemi se všeobecně vědělo, že je čestný a dokáže naslouchat opozici. Vycházel z pevného přesvědčení, že když toho vláda dělá pro lidi příliš, dělají oni sami pro sebe málo.
Rooteovo bohatství navíc nepocházelo ze žádného dědictví, jeho předkové byli chudí jak kostelní myši. Po vratkém žebříku k úspěchu vyšplhal Roote zcela sám. Na začátku přitom často uklouzl, neboť se kromě studia věnoval ještě třem vedlejším zaměstnáním. Studoval na malé zapadlé univerzitě a pak na Wharton School of Finance, kde ho několik vyučujících doporučilo podnikovým náborářům. Vybral si mladou ziskovou firmu, kde dostal prostor a čas získávat si ostruhy na řadových manažerských postech. Jeho podnik však časem převzala větší společnost a tu zase pohltilo konsorcium, jehož správní rada rozpoznala Rooteovy schopnosti a odvahu. V pětatřiceti měl na dveřích ke svému kancelářskému komplexu cedulku s nápisem 'Generální ředitel'. Právě v té době jej však honba za stále rostoucím ziskem začala unavovat. A protože navíc nebyl spokojen s kurzem, který jeho země nabrala, vstoupil do politiky.
Roote seděl za stolem a snažil se s chladnou hlavou analyzovat vlastní minulost. Přemýšlel, zda svým chováním někdy nezavdal příčinu k pochybnostem o vlastní morálce. V začátcích, kdy byl přepracovaný a zranitelný, měl pár milostných románků. Prožil je však se ženami, které byly rovněž ve vysokém postavení, a měly tedy logicky stejný zájem na uchování maximální diskrétnosti stejně jako on. V obchodních jednáních uměl být tvrdý a dokázal své protihráče dostat tam, kam potřeboval. Využíval toho, že si vždycky dokonale zjistil, co přesně chtějí. Jeho počestné úmysly však během těch let nikdo nezpochybnil... Co to ta FBI sakra provádí?
Všechno začalo teprve před pár minutami, kdy na něj zazvonila jeho sekretářka. „Prosím?"
„Máte na lince nějakého pana Rogera Brookse z Tellurid v Coloradu, pane."
„Koho?"
„Nějakého pana Brookse. Říkal, že s vámi chodil na střední školu v Cedaredge."
„Propána, Brooksie! Na něj jsem si nevzpomněl celá léta. Slyšel jsem, že má vlastní lyžařské středisko."
„Lyžování v Telluridech, pane senátore."
„To je ono. Díky, vy moje vědmo."
„Mám vám ho přepojit?"
„Jistě... Nazdar, Rogere, jak se máš?"
„Fajn, Larry. To už je dávno, co?"
„Nejmíň třicet let..."
„No, tolik zas ne," poopravil ho Brooks. „Před osmi lety jsem vedl tvoji zdejší kampaň. Byly to poslední volby, které jsi vlastně ani neměl zapotřebí."
„Ježíši, promiň! No jasně, teď si vzpomínám. Nezlob se."
„Nemusíš se omlouvat, Larry, máš toho hodně."
„A co ty?"
„Od té doby jsem vybudoval další čtyři sjezdovky, takže by se dalo říct, že se mi daří celkem dobře. A počty letních turistů rostou tak rychle, že ani nestačíme prosekávat nové stezky. To víš, ti z východu se ale diví, proč nemáme v lese pokojovou službu."
„To je dobrý, Rogere! Použiju to, až budu příště debatovat s jedním z mých urozených kolegů z New Yorku. Oni jsou pokojovou službou úplně posedlí a chtějí ji pro všechny zadarmo."

„Larry," řekl Roger Brooks. Tón jeho hlasu se změnil. Zvážněl. „Volám ti vlastně proto, že jsme spolu chodili do školy a že jsem tady vedl tu kampaň."
„Nerozumím."
„Já taky ne, ale cítil jsem, že ti musím zavolat, i když jsem přísahal, že to neudělám. Víš, ten parchant se mi vůbec nelíbil. Mluvil tiše, jako by byl můj nejlepší kamarád a sděloval mi tajemství Tutanchamonovy hrobky. Dokolečka opakoval, že je to pro tvoje dobro."
„Ale kdo?"
„Nějakej chlápek z FBI. Nechal jsem si od něj ukázat průkaz a byl pravý. Měl jsem sto chutí ho vyrazit, ale pak mě napadlo, že bych měl spíš zjistit, co má na srdci. Třeba jen proto, abych ti to mohl říct."
„A co povídal?"
„Samý kraviny. Víš přece, jak tě líčí část tisku. Atomový šílenec, který nás všechny jednou vyhodí do povětří, utiskovatel utiskovaných a podobný nesmysly. Podobně psali i o starým Barrym G. z Arizony."
„Jo, to vím. On to přežil se ctí a já to taky zvládnu. Co chtěl ten chlap z FBI?"
„Chtěl vědět, jestli jsem tě někdy slyšel vyjadřovat sympatie -a teď dobře poslouchej - k ‚projevům fašismu'. Jestli jsi třeba někdy
nenaznačil, že podle tvého mínění mělo nacistické Německo jisté oprávnění k tomu, co udělalo a co pak vedlo k válce... Povídám ti, Larry, v tu chvíli už se ve mě pěnila krev, ale zachoval jsem klid a jen jsem mu řekl, že je mimo mísu. Vyzdvihl jsem skutečnost, že jsi byl vyznamenán v Koreji, a víš, co mi na to ten hajzl řekl?"
„Ne, to nevím, Rogere. Co řekl?"
„Se sladkým úsměvem mi povídá: ‚Ale to bylo proti komunistům, ne?' Kurva, Larry, on se snažil vykonstruovat případ úplně na vodě!"
„Jakože komunistů se nacistické Německo bálo jako čert kříže, tak sis to vyložil?"
„Přesně tak. Ten hoch byl moc mladej na to, aby vůbec věděl, kde Korea leží, ale zato byl uhlazenej. Ježíšikriste, ten ti měl sebevědomí a mluvil blahosklonně jako nějakej anděl. Nevinný oči a sladký řečičky."
„Nasazují své nejlepší muže," řekl Roote tiše a zíral do desky svého stolu. „A jak vaše konverzace skončila?"
„Optimisticky. On řekl, že jeho důvěrná informace byla zřejmě mylná a že tímto vyšetřování končí."
„Což znamená, že právě začalo." Lawrence Roote vzal do levé ruky tužku a zlomil ji. „Díky, Brooksie, ani nevíš, jak jsem ti vděčný."
„Co se děje, Larry?"
„Já nevím, opravdu nevím. Až to zjistím, brnknu ti."

*****

Franklyn Wagner, moderátor MBC News, nejsledovanějšího zpravodajského pořadu v zemi, seděl ve své šatně a přepisoval val-nou část příspěvku, který měl odrecitovat za tři čtvrtě hodiny před televizními kamerami. Ozvalo se zaklepání na dveře a on bezmyšlenkovitě houkl: „Dále."
„Nazdárek, pane Pravdomluvný," zahlaholil šéfproducent zpravodajství Emmanuel Chernov a vstoupil dovnitř. Zavřel za sebou dveře, zamířil ke křeslu a posadil se. „Zase máš problémy se slovíčky? Nerad se opakuju, ale už je pozdě na změnu textu ve čtecím zařízení."
„Já se taky nerad opakuju, ale znovu ti říkám, že to nebude nutné. Kdybyste přijali redaktory, kteří aspoň umějí vyslovit slovo žurnalistika, nebo dokonce znají její základní zásady, ušetřili byste mě všech problémů."
„Vám lidem od novin, nebo spíš uprchlíkům od novin, pořád něco nevoní. Přitom si teď můžete dovolit platit kvartýry s bazény v Hamptons."
„V Hamptons jsem byl jen jednou, Manny," řekl sympatický prošedivělý moderátor Wagner a dál upravoval svůj text, „a povím ti, proč tam už nikdy nepůjdu. Chceš to slyšet?"
„Jasně."
„Pláže jsou tam přecpané lidmi obou pohlaví, kteří jsou bud úplně vychrtlí, nebo naopak strašně tlustí.

Přecházejí po písku sem a tam s korekturami v rukou, aby ukázali, že oni jsou ti praví spisovatelé. V noci se pak slézají v kavárnách při svíčkách, aby vychvalovali své nepublikovatelné slátaniny a honili si triko na účet hloupých vydavatelů."
„To zní dost drsně, Franku."
„Ale sedí to. Já jsem strávil dětství na farmě ve Vancouveru. Když vítr od Pacifiku přivál písek, znamenalo to, že bude špatná úroda."
„Trošku odbočuješ, ne?"
„Možná, ale od té doby nemůžu vystát pisálky, co dovolí písku, aby zasypal slova... Tak, hotovo. Jestli nepřijdou nějaké horké novinky, čeká nás relativně kultivované vysílání."
„Skromný zrovna nejsi."
„To jsem ani nikdy nepředstíral. A když už mluvíme o skromnosti, ty na ni máš naopak mimořádný nárok. Proč jsi vlastně přišel, Manny? Myslel jsem, že jsi přenechal veškerou kritiku a výhrady ke zprávám našemu výkonnému producentovi."
„Tohle je trochu z jiného soudku, Franku," řekl Chernov a z jeho unaveného pohledu čišel smutek. „Dneska odpoledne jsem měl návštěvu. Nějakého chlápka z FBI, kterého jsem si bohužel nemohl dovolit vyhodit."
„Co chtěl?"
„Myslím, že tvoji hlavu."
„Cože?"
„Ty jsi Kanaďan, je to tak?"
„No jistě a jsem na to hrdý."
„Když jsi byl na té univerzitě..., na té..."
„University of British Columbia."
„Jo. Protestoval jsi proti válce ve Vietnamu?"
„Byla to akce Organizace spojených národů. Ano, byl jsem rezolutně proti válce."
„Odmítl jsi nastoupit vojenskou službu?"
„My jsme do Vietnamu nemuseli, Manny."
„Ale neodjel jsi tam."
„Nikdo mě o to nežádal, a kdyby to udělal, tak bych stejně nejel."
„Byl jsi členem Celosvětového mírového hnutí, říkám to správně?"
„Ano. Byla tam většina z nás. Úplně všichni samozřejmě ne."
„Věděl jsi, že jedním ze sponzorů hnutí je Německo?"
„Německá mládež - studentské organizace, vláda určitě ne. Bonn má zakázáno angažovat se v ozbrojených konfliktech, a dokonce i v parlamentních diskusích na toto téma. Kapitulace odsoudila Německo k neutralitě. Panebože, copak to všechno nevíš?"
„Vím, že v Celosvětovém mírovém hnutí byla spousta Němců a tys měl v organizaci poměrně významné postavení. ‚Celosvětový mír' mohl mít i jiný význam. Třeba něco jako Hitlerův ‚Mír prostřednictvím celosvětové vlády a morální síly'."
„Chceš se přede mnou tvářit jako paranoidní Hebrejec, Manny? Pokud ano, měl bych ti připomenout, že matka mojí ženy byla Židovka. Moje děti jsou tedy jen stěží čistí árijci. Už tento nevyvratitelný fakt mi znemožňuje pracovat pro wehrmacht a kromě toho německá vláda neměla s C.M.H. nic společného."
„Ale německý vliv v organizaci byl přesto nad slunce jasnější."
„Vina, Manny. Tím pravým důvodem byla hluboká vina. Co tím vším chceš vlastně říct?"
„Ten chlápek z FBI chtěl vědět, jestli neudržuješ kontakty s novými politickými hnutími v Německu. Ostatně, Wagner je přece německé jméno."
„To snad není pravda!"

*****

Clarence „Clarr" Ogilvie, předseda správní rady Global Electronics na odpočinku, sjel se svým čerstvě opraveným Duesenbergem z dálnice poblíž Greenwiche ve státě Connecticut. Vybral si výjezd, který byl

nejblíž k jeho domu, nebo panství, jak jej sarkasticky označoval tisk. Za slavnějších dnů jeho rodiny, před krachem na burze v devětadvacátém, by tři akry pozemků s bazénem normální velikosti bez tenisového kurtu a stájí jen těžko někdo nazval panstvím. Nicméně protože ‚vyšel z blahobytu', někteří lidé se na něj dívali s despektem. Jako by si snad svůj původ sám vybral. Jako by jeho nesporné úspěchy byly jen výsledkem draze zaplacené reklamy, kterou si se svými penězi mohl dovolit.
Roky, během nichž pracoval dvanáct až patnáct hodin denně na přeměně jedné minimálně ziskové rodinné společnosti v jednu z nejúspěšnějších amerických firem na elektroniku, byly zapomenuty, nebo spíše účelově přehlíženy. Koncem čtyřicátých let vystudoval Massachusettský technologický institut, jenž byl průkopníkem moderních systémů. Když pak přišel do rodinného podniku, okamžitě poznal, že za svou dobou zaostává nejméně o deset let. Propustil
prakticky celé vedení firmy a místo nich najal stejně smýšlející mladé dravce, kteří rozuměli počítačům. Kritériem výběru byly výlučně schopnosti, pohlaví nehrálo roli.
V polovině padesátých let si technologických pokroků jeho týmu dlouhovlasých zlepšovatelů v džínách, kteří kouřili trávu, všiml i Pentagon. Spustil se povyk. Trpělivost nažehlených „uniforem" byla těžce zkoušena nenáviděnými „vousáči" a „minisukněmi", kteří si jakoby nic dávali nohy na naleštěné stoly, nebo si během konferencí leštili nehty, a přitom trpělivě vysvětlovali nové technologie. Jejich výrobky však byly naprosto skvělé a pomohly zvýšit ozbrojenou moc země. Rodinný podnik si vysloužil celosvětový věhlas.
To všechno už je minulost, pomyslel si Clarr Ogilvie, když se proplétal venkovskými silničkami, které vedly k jeho domu. Měl špatný den, o němž se mu nezdálo ani v těch nejhorších snech. Dobře si uvědomoval, že v takzvaném vojenskoprůmyslovém komplexu nebyl nikdy nejoblíbenějším hráčem, tohle však překračovalo všechny meze.
Stručně řečeno, označili ho za potenciálního nepřítele vlastní země. Za fanatika, tajně podporujícího zájmy sílícího fašistického -nacistického - hnutí v Německu!
Odjel do New Yorku, aby se poradil se svým právníkem a dobrým přítelem Johnem Saxem, který mu do telefonu řekl, že situace je kritická.
„Dodávali jste německé firmě Oberfeld elektronické zařízení, umožňující satelitní přenos?"
„Ano, dodávali. Schválila to Federální obchodní komise, chlapci z exportního a taky ministerstvo zahraničí."
„Věděl jsi, co je Oberfeld zač, Clarre?"
„Zajímalo mě jen to, jestli platí včas. Říkal jsem ti přece, že to bylo schválené."
„Nikdy ses nezajímal o jejich, řekněme, průmyslovou základnu, o jejich podnikatelské cíle?"
„Věděli jsme, že chtějí zdokonalit své elektronické vybavení. Všechno ostatní bylo na washingtonském obchodním dozoru."
„To by mohla být polehčující okolnost."
„O čem to mluvíš, Johne?"
„Jsou to nacisti, Clarre, nová generace nacistů."
„A jak jsme to, sakra, měli vědět, když to nevěděli ani ve Washingtonu?"
„Na tom samozřejmě postavíme obhajobu."
„Jakou obhajobu?"
„Někdo by třeba mohl tvrdit, že jsi věděl to, co Washington nevěděl. Že jsi ochotně a vědomě zásoboval bandu nacistických revolucionářů nejmodernější komunikační technikou."
„To je šílenství!"
„Nejspíš se na to budeme muset připravit."
„Proboha proč?"
„Protože jsi na seznamu, Clarre. Tak mi to aspoň řekli. Navíc nejsi právě oblíbený. Jestli ti můžu radit, toho duesenberga bych se radši zbavil."
„Cože? Je to skvělý auto!"
„Je to německé auto."
„Čerta starýho! Duesenbergy byly americké, montovali je hlavně ve Virginii!"
„Ale víš, to jméno... Chápeš, ne?"

„Ne, nechápu vůbec nic!"
Clarence „Clarr" Ogilvie vjel na příjezdovou cestu svého domu a přemýšlel, co řekne manželce.

*****

Necelých deset metrů od fronty cestujících odbavovaných pro let 7000 společnosti Lufthansa do německého Stuttgartu postával starší, dohola ostříhaný muž. Oči mu zvětšovaly tlusté brýle s obroučkami ze slonoviny. Když každý z cestujících předložil pas a letenku, nastávala v procesu odbavování jediná menší přestávka, během níž si úředníci ověřovali pasy podle obrazovky počítače ukryté na levé straně přepážky. Holohlavý muž už formalitami prošel a palubní lístek měl v kapse. Nervózně sledoval, jak k úředníkovi přistupuje šedovlasá žena a předkládá své doklady. Za chvilku si s úlevou hlasitě oddechl, když jeho manželka vyšla od přepážky. Setkali se o tři minuty později u novinového stánku. Oba si prohlíželi vystavené časopisy, ale naoko se k sobě nehlásili a hovořili jen šeptem.
„Máme to za sebou," řekl muž německy. „Za dvacet minut nastoupíme do letadla. Já se budu držet vzadu, ale ty půjdeš mezi prvními."
„Nejsi přehnaně opatrný, Rudi? Podle pasů a fotek jsme přece úplně jiní lidé než ve skutečnosti, pokud by se o nás vůbec chtěl někdo zajímat."
„V těchhle věcech není opatrnosti nikdy dost. Ráno mě v laboratoři budou postrádat. Možná už si mé nepřítomnosti všimli, pokud se mě někdo z mých kolegů snažil sehnat. Blížíme se ohromnou rychlostí k řešení, jak zdokonalit vláknovou optiku, která nám umožní zachytit mezinárodní satelitní přenosy bez ohledu na jejich frekvenci."
„Víš, že takovým řečem nerozumím..."
„To nejsou řeči, drahá ženuško, ale náročný a mravenčí výzkum. Pracujeme na směny, dvacet čtyři hodin denně, a v jakémkoli okamžiku si některý ze spolupracovníků může chtít něco ověřit v našich počítačích."
„Tak je nech, mužíčku."
„Ty nemáš o vědě ani páru! Já jsem ten software sbalil a pustil jsem do systému virus."
„Víš, ta oholená hlava ti sluší mnohem míň, než tvoje husté bílé kadeře, Rudi. Jestli já někdy takhle zešedivím, tak ti odpustím, když si najdeš milenku."
„Ty jsi fakt nemožná, má milá mladá ženuško."
„Ale k čemu je celý tenhle tyjátr?"
„Už jsem ti to říkal tisíckrát. Nejdůležitější je Bruderschaft!"
„Politika je strašná otrava."
„Uvidíme se ve Stuttgartu. Mimochodem, koupil jsem ti ten diamantový náhrdelník, který jsi viděla u Tiffanyho."
„Ty jsi zlatíčko! Všechny ženské v Mnichově mi budou závidět!"
„Ve Vaclabrucku, má drahá. Mnichov jen o víkendech."
„To je otrava!"

*****

Arnold Argossy, rozhlasový a televizní věrozvěst ultrákonzervativního křídla amerického politického myšlení, které mělo vždy sklon k hysterii, nacpal své objemné tělo do nepatřičně malého křesílka za stolem ve studiu. Nasadil si sluchátka a podíval se na panel z kouřového skla, za nímž byl jeho producent a různí technici, kteří zajišťovali, aby se důvěrně známý pronikavý a naléhavý hlas mohl rozeznít celou zemí. Neměl už tolik posluchačů jako v minulosti. Některé lidi nejspíš urážely jeho mimořádně jedovaté útoky na všechno, co považoval za liberální, aniž by nabídl jakoukoli smysluplnou alternativu. Postupný pokles poslechovosti však nikterak nezmenšil jeho sebevědomí. Právě naopak. Zásoboval své řídnoucí obecenstvo stále se stupňujícími útoky na ‚komouše', ‚fašisty v sukních', ‚zabijáky embryí', příživnické bezdomovce' a další skupiny obyvatel. Častoval je jmény, jež nakonec musela odradit i velkou většinu ‚těch normálních', kteří začali jeho invektivy zpochybňovat.
Rozsvítilo se červené světlo. Živé vysílání.

„Zdravím tě, Ameriko. Zdravím vás, skuteční synové a dcery gigantů, kteří vykřesali náš národ ze země barbarů a přetvořili Ameriku do krásy. Mluví k vám A.A. a dneska odpoledne chci já slyšet vás! Čestné pracovité lidi velké země, která byla pošpiněna a zneuctěna bezbožnými a bezpáteřnými patolízaly posedlými sexem, kteří řídí náš stát a rozhazují vaše peníze. Poslechněte si nejnovější historku, přátelé! Do Kongresu míří návrh zákona, který má umožnit, aby se z našich daní platila povinná sexuální výchova, zaměřená zvlášť na městskou mládež. Věřili byste tomu? Naše poctivě vydělané peníze se budou rozhazovat na takové prasečiny! Za naše dolary se má kupovat nejmíň milion kondomů denně, aby ničemné potomstvo lenochů a lemplů mohlo smilnit a - ne, to nemůžu říct, protože tohle je rodinný pořad. My šíříme morálku našeho Boha a nebudeme podporovat nízké primitivní touhy Lucifera, toho pekelného archanděla... Jak se dá vyřešit tohle promiskuitní šílenství? Je to tak jasné, že už vás slyším křičet odpověd. Sterilizace, přátelé! Neškodné odepření plození z chtíče, protože chtíč není manželská láska. Chtíč je neselektivní zvířecí touha a žádná takzvaná sexuální výchova ho nevyléčí, jen ho ještě pomůže pěstovat...! Ted už všichni víme, o čem je dneska řeč, nemám pravdu? Ano? Už slyším liberály, jak sborově křičí ‚Rasismus!' Ale já se vás ptám, přátelé: Je snad rasistické zahájit programy, jež bez nejmenších pochyb mohou prospět jenom lidem poskvrněným vlastní promiskuitou? Myslím, že ne. A co si myslíte vy?" „To je vono!" vykřikl první posluchač. „Já teda proti nikomu nic nemám, ale vsadím se, že kdybysme každýmu černochovi na podpoře zaplatili pětadvacet tisíc babek, aby se vrátil do Afriky a založil si svůj vlastní kmen, okamžitě by je shrábl. Už jsem to počítal. Vyšlo by to podstatně levnějc."
„Nemůžeme uplácet lidi, aby emigrovali, pane. To by bylo neústavní. Ale myslel jste to dobře. Další, prosím."
„Volám z New York City, konkrétně z West Side a musím vám říct, že blafy těch prašivejch Kubánců smrdí po celým činžáku a cedulím na okolních krámech člověk vůbec nerozumí. Nemůžeme se zbavit Castra a poslat je zpátky, odkud přišli?"
„Nemůžeme rozdmýchávat etnickou nesnášenlivost, ale i když jste tomu národu dal poněkud nešťastný přídomek, v něčem máte pravdu. Napište vašim senátorům a kongresmanům a zeptejte si jich, proč už jsme dávno neposlali údernou skupinu, aby toho rudého diktátora zlikvidovala. Co máme dál?"
„Teď jste to trefil, A. A! Senátoři a kongresmani, ti nás přece musej poslouchat, no ne?"
„Ovšemže ano, příteli."
„Paráda...! A co je to vlastně za lidi?"
„Řeknou vám to na nejbližší poště. Další volající pro Argossyho Argonauta, prosím."
„Dobré ráno, mein Herr. Volám až z Mnichova, z Německa, kde teď máme večer. Posloucháme vás na Náboženském vysílání a děkujeme Bohu, že vás přenášejí. Taky vám děkujeme za vše, co jste pro nás udělal!"
„Kdo to sakra je?" zeptal se Argossy se zakrytým mikrofonem a podíval se na panel z kouřového skla.
„Náboženské vysílání pro nás znamená dost významný trh, Arnie," odvětil producent do sluchátek. „V Evropě nás chytají na krátkých vlnách. Buď milý a poslouchej toho chlapa, jsou to jeho prachy. Hodně prachů."
„Tak jak je v Mnichově, můj nový příteli?"
„Mnohem líp, když můžeme poslouchat váš hlas, Herr Argossy."
„To rád slyším. Navštívil jsem vaše krásné město asi před rokem a dal jsem si tu nejlepší klobásu se zelím, jakou jsem v životě jedl. Smíchali to všechno dohromady s bramborovou kaší a hořčicí. Skvělé."
„To vy jste skvělý, mein Herr! Nepochybně patříte k nám, budovatelům nového Německa."
„Bojím se, že nevím, o čem mluvíte..."
„Naturlich, ovšemže víte! Vybudujeme novou Říši, Čtvrtou Říši, a vy budete náš ministr propagandy. Dokážete toho daleko víc než Goebbels. Jste mnohem přesvědčivější!"
„Kdo to, kurva, je?" zařval Arnold Argossy.
„Vypněte mikrofon a zastavte pásku!" zaječel producent. „Ježíši-kriste, kolik stanic to přenášelo?"
„Dvě stě dvanáct," odvětil technik nevzrušeně.
„Do prdele," vydechl producent a zhroutil se do křesla.

*****

The Washington Post KONGRES VYDĚSILO TICHÉ VYŠETŘOVÁNÍ
AGENTI FBI CHODÍ A VYPTÁVÁJÍ SE

WASHINGTON, D.C., pátek - Podle informací, které má náš list k dispozici, cestují agenti Federálního úřadu pro vyšetřování po celé zemi a získávají informace o význačných postavách Senátu i Sněmovny reprezentantů a také o členech vládní administrativy. Podstata těchto šetření není jasná a ministerstvo spravedlnosti odmítá zveřejnit jakékoli stanovisko. Domněnkám dodala na důvěryhodnosti zlobná reakce senátora Lawrence Rootea z Colorada, jehož personál připustil, že jejich šéf požádal ministra spravedlnosti o okamžitou schůzku. Po jejím skončení Roote rovněž odmítl cokoli komentovat a řekl pouze, že šlo o nedorozumění.
Podobná „nedorozumění" však pravděpodobně vznikla i mimo hlavní město. Populární a uznávaný moderátor večerního zpravodajského pořadu stanice MBC Franklyn Wagner si ve včerejším vysílání vyhradil dvě minuty na své „osobní vyznání". V jeho obvykle klidném hlase se objevily známky hořkosti a pravděpodobně i potlačované zloby. Zaútočil na jakési „hyeny, které vykopávají dávno zapomenuté a navíc naprosto legitimní politické postoje, aby očernily objekty svého nepřátelství." Poté připomněl „masovou hysterii McCarthyho éry, kdy šeptanda ničila slušné lidi, kteří následně bezdůvodně trpěli pocity viny". Své vyznání ukončil prohlášením, že je „vděčným hostem v této skvělé zemi" (Wagner je Kanaďan), ale sedne do prvního letadla směr Toronto, kdyby měl být spolu se svou rodinou „postaven na pranýř".
Když jej pak novináři zasypali otázkami, také odmítl cokoli komentovat a řekl jen, že štváči vědí, kdo jsou, a „to stačí". MBC uvedla, že její telefonní ústředny byly zcela přetížené. Počet hovorů šel podle ní do tisíců a přes osmdesát procent diváků vyjadřovalo Franklynu Wagnerovi podporu.
Náš reportér však přece jen narazil na jednu stopu. Vyšetřování prý má jakousi souvislost s nedávnými událostmi v Německu, kde se pravicovým frakcím podařilo významně proniknout do vládních struktur.

*****

Gerhardt Kroeger nervózně přecházel po ordinaci svého stále nedostavěného lékařského komplexu ukrytého hluboko v lesích Vaclabrucku. Jeho žena Greta jej pozorovala z křesla. „Pořád žije, to víme," vyhrkl chirurg rozčileně. „Překonal první krizi, což je dobré znamení pro moji proceduru, ale ne pro naši věc."
„Jak to, Gerhardte?" zeptala se jeho žena, zdravotní sestra.
„Protože ho nemůžeme najít!"
„No a? Brzy přece zemře, ne?"
„Ano, ovšem, ale pokud dostane krvácení do mozku a zemře mezi našimi nepřáteli, jejich lékaři provedou pitvu. Najdou můj implantát a to si nemůžeme dovolit!"
„S tím nic nenaděláš, tak proč se ještě zbytečně rozčilovat?"
„Protože ho musíme najít. Já ho musím najít."
„Jak?"
„Až se přiblíží jeho poslední hodinka, bude se mnou muset navázat spojení. Jeho vnitřní zmatení dosáhne takových rozměrů, že bude žádat o instrukce. Sám si o ně řekne."
„Neodpověděl jsi mi na otázku."
„Já vím. Odpověď neznám." Na stolku vedle křesla jeho manželky zazvonil telefon. Žena zvedla sluchátko.
„Ano?... Ano, jistě, Herr Doktor." Greta zakryla rukou mikrofon. „Je to Hans Traupman. Říká, že je to naléhavé."
„Tomu bych věřil, volá velice zřídka." Kroeger si vzal od ženy sluchátko. „Situace musí být opravdu kritická, pane doktore. Ani si nevzpomínám, kdy jste mi takhle volal naposledy."
„Generála von Schnabeho sebrali před hodinou v Mnichově."
„Panebože, a za co?"
„Podvratná činnost, vyzývání k nepokojům, zločiny proti státu. Zkrátka všechny ty právnické žvásty,

které naši předkové dovedli k dokonalosti v daleko příhodnějším prostředí."
„Ale jak k tomu došlo?"
„Váš Harry Latham-Lassiter zřejmě nebyl jediný vetřelec v našem údolí."
„Vyloučeno! Všechny naše stoupence jsme podrobili nejpřísnějším prověrkám, které zahrnovaly dokonce i elektronické pozorování mozku. To by odhalilo lhaní, jakékoli pochybnosti i sebemenší zaváhání. Sám jsem ty metody vyvinul. Jsou naprosto spolehlivé."
„Jeden z nich možná po odjezdu z údolí změnil přesvědčení. Ale to je teď jedno. Von Schnabeho zadržela policie a nechala ho identifikovat v řadě figurantů. Svého udavače samozřejmě neviděl. Podle našich poznatků by mohlo jít o ženu, protože padaly poznámky o sexuálním obtěžování. Jeden ze středně vysokých důstojníků mnichovské policie prý něco takového se smíchem vyprávěl svým kolegům na stanici."
„Jako bych to generálovi neříkal. Opakovaně jsem ho varoval před vztahy s ženským personálem. On na to vždycky odpovídal: Jsi vzdělaný, Kroegere, ale stejně tomu nerozumíš. Generál představuje sílu a síla je základem sexu. Oni mě prostě chtějí.'"
„On ještě ke všemu není žádný generál," řekl Traupman. „A už vůbec ne ‚von'."
„Opravdu? Myslel jsem..."
„Myslel jste si, co jste si myslet měl, Gerhardte," přerušil ho lékař z Norimberka. „Schnabe je geniální mistr vojenských operací a oddaný stoupenec naší věci. V tom je jeho síla. Jen málo z nás by dokázalo vyhledat, stvořit a vést naše údolí. Z lékařského hlediska by se dal označit za mimořádně inteligentního psychopata, což je přesně typ člověka, jakého hnutí našeho typu potřebují, hlavně v počátečním období. Později na místa takových lidí nastupují jiní. Právě v tom udělali vůdcové Třetí říše zásadní chybu. Oni svým falešným titulům uvěřili a drželi se jích jako klíšťata. Nakonec převládli nad skutečnými generály, pruskými junkery, kteří mohli vyhrát válku, kdyby se přesně načasovala invaze do Anglie. My podobné chyby nebudeme opakovat."
„Co teď budeme dělat, Herr Doktor?"
„Zařídili jsme, aby byl Schnabe dnes večer zastřelen ve své cele. Jeho vrah použije pistoli s tlumičem. Nebude to těžké, jelikož i v podsvětí je vysoká nezaměstnanost. Musí se to stát dřív, než ho začnou vyslýchat s pomocí amytalu."
„A Vaclabruck?"
„Velení převezmete vy. Ale největší starosti nám i našemu vůdci v Bonnu činí váš naprogramovaný robot v Paříži. Kdy už proboha zemře?"
„Zbývá mu tak den, přinejhorším tři dny. Déle přežít nemůže."
„Dobře."
„Promiňte, Harr Traupman, ale je dost pravděpodobné, že dojde k explozi týlního laloku..."
„...kam jste umístil váš implantát?"
„Ano."
„Musíme ho najít dřív, než se tak stane. Jestli objeví jednoho robota, budou si myslet, že jich existuje ještě aspoň tisíc!"
„Tak jsem to řekl své ženě."
„Gretě, ovšem. Co navrhuje?"
„Souhlasí se mnou," odvětil Kroeger, avšak jeho žena se vymrštila a začala divoce vrtět hlavou. „Musím odletět do Paříže a sejít se s našimi lidmi. Nejdřív s Blitzkriegery - něco jim uniká. Pak s naším člověkem na americkém velvyslanectví; musíme zjistit, co ví o Antinájích. No a nakonec s naším člověkem v Deuxieme Bureau. Zdá se, že lavíruje."
„Na Moreaua si dejte pozor. Svým přesvědčením patří k nám, ale je to Francouz. Ve skutečnosti nevíme, na čí je vlastně straně."

12 KAPITOLA

Drew Latham, v roli svého bratra Harryho, čekal ve stinném zákoutí Trocadéra za sochou krále Jindřicha

Nevinného a zíral do dalekohledu s optikou pro noční vidění. Necelých sto metrů od něj, na druhé straně ohromného prostranství z betonové dlažby, se mezi sochami Ludvíka XIV. a Napoleona I. nacházel stejně temný prostor. Bylo to místo schůzky, kterou si toho dne naposledy vyžádal na Karin de Vriesové. Mělo se zde odehrát předání vybraných důvěrných dokumentů, které potřeboval získat z kanceláře svého „mrtvého bratra". Bylo téměř jedenáct hodin a pařížské noci vládl letní měsíc v úplňku, dokonale bílý jako někde nad africkou stepí. Aspoň něco příjemného, pomyslel si Drew Latham.
Z černého auta, zaparkovaného u široké brány k velkolepému zátiší historických památek, náhle vystoupili dva muži v tmavých oblecích. Kráčeli směrem k místu schůzky a nesli aktovky, jež měly skrývat dokumenty ze stolu jeho „bratra". Byli to neonacisté. Jeho poslední požadavek totiž Karin de Vriesová podle domluvy nepředala. Byl to důkaz, že její telefon uvnitř velvyslanectví někdo odposlouchává.
Drew nenápadně vplul mezi rozptýlené skupinky chodců. Část z nich tvořili Pařížané, ale převažovali zahraniční turisté s fotoaparáty, jejichž blesky vystřelovaly v nepravidelných intervalech odevšad. Drew si razil cestu s vyhrnutým límcem a tváří částečně zakrytou kšiltem černé čepice. Postupně přecházel od jedné skupiny turistů ke druhé, až se ocitl asi pět metrů od místa setkání a mohl si důkladně prohlédnout dva muže stojící mezi dvěma impozantními sochami. Byli klidní a stáli nehnutě jako okolní monumenty, přitom však pomalu pootáčeli hlavami. Latham si náhle s úlekem všiml, že se omylem vmísil do skupiny turistů z Japonska, kteří byli o pořádný kus menší než on. Z opačné strany se naštěstí blížil další hlouček Evropanů. Připojil se k nim a za chvíli podle jejich jazyka poznal, že jsou to ironií osudu turisté z Německa. Třeba je to dobré znamení, napadlo Drewa. A skutečně. Skupinka jako jeden muž obsypala památník Napoleona, onoho dobyvatele dobyvatelů, a začala jej hlasitě obdivovat. Drewovi se něco vybavilo. ‚Sieg Napoleon!' řekl si v duchu a upřeně sledoval dva falešné kurýry, kteří teď stáli sotva tři metry od něj. Nastal čas něco udělat, ale Latham nevěděl, co vlastně. Pak jej něco napadlo. Les rues de Montparnasse. Kapsáři! Metla sedmého obvodu.
Vyhlédl si nejdrobnější turistku a nečekaně jí strhl z ramena kabelku. „Ein Dieb!" vykřikla Němka. Drew hodil v pološeru peněženku nic netušícímu muži stojícímu nejblíže prvního z falešných poslíčků a párkrát ho udeřil, přiskočil k jinému muži a pak k dalšímu. Přitom nepřestával cosi nesrozumitelně vykřikovat, jakoby v němčině. Během pár vteřin se pod Napoleonovou sochou strhla slušná mela, v níž se turisté šacovali a snažili se najít zloděje. První z nastrčených kurýrů uvízl v tlačenici. Nemotorně se pokoušel prodrat lidmi, kteří jej obklopili, až se najednou ocitl tváří v tvář Lathamovi.
„Heil Hitler," řekl Drew tiše, což kontrastovalo s hysterickými výkřiky kolem, a vší silou udeřil muže do krku. Neonacista se zhroutil a Latham jej rychle odtáhl do temnoty za řadou soch, odkud byl výhled na Eiffelovku, jejíž majestátní konstrukce se koupala v záři
reflektorů.
Musí dostat toho muže z Trocadéra! Dostat ho pryč a přitom se vyhnout druhému poslovi i posilám v černém autě. Na schůzku se připravoval jako na každou jinou. Antinájové mu ochotně poskytli potřebné propriety: lékařský sprej Arcane, jenž oněmí hlasivky, speciální drát na spoutání zápěstí a mobilní telefon s nezjistitelným číslem. Použil první dvě položky a pak musel svého zajatce opět uvést do bezvědomí, protože se začal probouzet. Poté vytáhl z náprsní kapsy telefon a vytočil tajné číslo k plukovníkovi domů.

*****

„Prosím?" ozval se tichý hlas na druhém konci linky. „Witkowski, to jsem já. Jednoho jsem dostal."
„Kde jste?"
„Na Trocadéru. U poslední sochy na severní straně."
„Jaká je situace?"
„To nevím přesně. Je tady ještě jeden chlap a taky černé auto. Parkuje nahoře kousek odsud a nevím, kdo v něm je."
„Je kolem hodně lidí?"
„Spousta."
„Jak se ti to podařilo?"

„Máme teď na tohle čas?"
„Jestli mám pracovat efektivně, tak si ho musíme udělat. Jak?"
„Skupina turistů u památek. Ukradl jsem peněženku a rozpoutal jsem povyk."
„To je fajn. Uděláme ještě větší zmatek. Zavolám policii a řeknu, že tady asi okradli a zabili nějakého Američana."
„Byli to Němci."
„Na tom nezáleží. Houkačky tam budou za pár minut. Přesuň se na jižní stranu a vyjdi na ulici. Budu tam brzo."
„Ježíši, Stanley, ten chlap váží snad tunu!"
„Nejsi ve formě?"
„Sakra, tak zlé to není, ale co mám říct, když mě někdo zastaví?"
„Že je to opilý Američan. Něco takového rád uslyší každý Pařížan. Možná bych ti to měl zopakovat francouzsky - ale to vlastně není potřeba. Ty to uděláš po svém a bude to znít přesvědčivě. Dej se do toho!"
Plukovníkova slova se potvrdila. Minutu a půl nato se obrovským prostorem Trocadéra rozlehlo hlasité hýkání policejních sirén a u brány k památkám se objevila pětice hlídkových vozů. Zatímco se davy lidí dychtivě vyhrnuly na ulici, Latham spěchal napříč prostranstvím k jižní straně a podpíral přitom bezvládnou postavu. Když se dostal za sousoší, přehodil si neonacistu přes rameno jako pytel brambor a spěchal tmou k ulici. Nakonec složil svůj „náklad" na zem a vkleče čekal na Witkowského znamení. Dočkal se, když k chodníku zajelo auto velvyslanectví a dvakrát zablikalo světly, což byl základní signál k evakuaci.

*****
The New York Times SUPERTAJNÁ VLÁDNÍ LABORATOŘ VYLOUPENA
VĚDEC RUDOLF METZ ZMIZEL A S NÍM I VEŠKERÁ DATA

BALTIMORE, pátek - Málo známé vědecké středisko v Apalačských horách, kde se uskutečňují supertajné experimenty v oblasti mikrokomunikací, se dnes ráno stalo místem policejního vyšetřování. Jeho zaměstnanci začali pohřešovat doktora Rudolpha Metze, světově uznávaného vědce v oblasti optických vláken. Nebral telefon, neodpovídal na pípání svého operátoru a bezvýsledně skončily i návštěvy jeho domu. Policie se soudním povolením vyrazila dveře a uvnitř nenašla nic zvláštního. Manželé Metzovi pravděpodobně odcestovali, protože skříně v jejich domě byly prázdné. Technici laboratoře později oznámili, že v počítačích schází výzkum za celý poslední rok a místo toho v nich řádí virus. Třiasedmdesátiletý Doktor Metz proslul jako zázračné dítě německé vědy a byl znám tím, že často „děkoval Stvořiteli" za své americké občanství.
Sousedé v horách považovali Metze i jeho čtvrtou ženu za podivíny. „Pořád se drželi spolu. Jeho žena sice občas pořádala honosné večírky, kde se natřásala se svými šperky, ale nikdo je doopravdy neznal," řekla Bess Thurgoldová, majitelka domu vedle Metzových. „Nedalo se s ním bavit," dodal Ben Marshall, advokát, jenž bydlí přes ulici. „Jakmile jsem jen trochu zabrousil do politiky, mlčel jak zařezaný. Všichni, co tady bydlíme, jsme parta lidí, kteří v životě něco dokázali - sakra, jinak bysme si takové bydlení ani nemohli dovolit -, ale on nikdy neměl žádný názor. Dokonce ani na daně!"
Vyšetřovatelé případu zvažují několik verzí: Psychické vyčerpání z přepracovanosti, manželské problémy způsobené věkovým rozdílem mezi Metzem a jeho současnou ženou, a dokonce i možnost únosu některou z teroristických organizací, jimž by se jeho znalosti mohly hodit.

*****

Latham a Stanley Witkowski odvezli bezvládné tělo falešného kurýra přímo do plukovníkova bytu na rue Diane. Vešli vchodem pro zásobování, vyvezli neonacistu nákladním výtahem do příslušného patra a odtáhli jej do plukovníkova apartmá.
„Takhle nás nikdo neviděl a to je bardzo dobrze," řekl Witkowski, když složili postavu potenciálního

zabijáka na pohovku.
„Cože?"
„No, že je to dobře. Harry by tomu rozuměl, on polsky uměl."
„Promiň."
„To nic. Dneska večer jsi odvedl dobrou práci... Ted musíme tohohle chlápka vzbudit a pořádně ho zmáčknout, aby zazpíval."
„A jak to uděláme?"
„Kouříš?"
„Právě se to snažím omezit."
„Já nejsem tvoje svědomí, ani hlídač. Máš cigáro?"
„No, pár jich s sebou nosím - pro případ nouze."
„Tak jedno zapal a podej mi ho." Plukovník začal pleskat neonacistu po tváři, až zabiják zamrkal. Pak si vzal od Lathama zapálenou cigaretu. „Támhle na baru mám láhev vody Evian. Přines ji."
„Tady je."
„Hej, Junge!" křikl Witkowski a chrstl zajatci vodu do tváře. Němec prudce otevřel oči dokořán. „Nech ty modrý kukadla otevřený, kámo, ať ti je můžu hezky vypálit." Plukovník přiložil hořící cigaretu k obličeji neonacisty a držel ji asi půl centimetru nad jeho levým okem.
„Aáááá!" zaječel nacista. „Prosím, nein!"
„Že bys nebyl takovej tvrďák, na jakýho si hraješ? Kurva, vy jste přece za války pálili celý lidi. Chceš říct, že bys nepřežil ztrátu jednoho oka?" Zapálená cigareta se dotkla neonacistova oka.
„Ááááu, jáááu!" Plukovník pomalu oddálil cigaretu. „Na tohle oko možná budeš někdy zase vidět, ale jen po důkladné léčbě. Ale jestli teď provedu stejnou operaci s tvým druhým okem, tak to bude jiný kafe. Propálím ti sítnici a piš si, že takovou bolest bych nesnesl ani já. Strašná bolest je daleko horší než samotná slepota." Witkowski přesunul cigaretu nad pravé oko zabijáka a odklepl mu do něj kousek popele. „Tak jdeme na věc, wehrmachte. Zkusíme, jaký to je."
„Nein-nein! Ptejte se, na co chcete, jen s tím už přestaňte!"
O chvíli později si neonacista držel u levého oka sáček s ledem a plukovník pokračoval: „Teď víš, čeho jsem schopen, Hermane, nebo jak se vlastně jmenuješ. Budu stejná svině jako vy před padesáti roky, když jste mi v Osvětimi zabili prarodiče. Pokud jde o mě, klidně tě položím zpátky na ty polštáře a nejenže ti vypálím obě oči, ale navíc ti ufiknu koule. Pak tě pustím a uvidíme, jak se ti bude běhat po ulici!"
„Klídek, Stanley," řekl Latham a sevřel Witkowskému rameno.
„Ty mě nemáš co okřikovat, mladej! Moje rodina ukrývala Židy a skončila za to v plynové komoře!"
„Dobře, dobře, ale právě teď potřebujeme informace."
„Ano..., správně." Plukovník ztěžka oddechoval a pak tiše promluvil: „Nechal jsem se unést... Ty víš, jak já tyhle svině nenávidím."
„Dovedu si to představit, Stanley. Zabili mi bratra. Začněte s výslechem, prosím."
„Dobře. Kdo jsi, kde ses tady vzal a komu sloužíš?"
„Jsem válečný zajatec a jako takový..."
Witkowski udeřil hřbetem volné ruky nacistu přes ústa tak silně, že se jeho zlatý vojenský prsten zalil krví. „Máš recht, ty kurvo, je to válka, ale nevyhlášená, a ty nemáš právo vůbec na nic. Smíš jen čekat, s čím se na tebe vytasím. A můžu tě ujistit, že to nebude nic příjemného." Plukovník vzhlédl k Lathamovi. „Támhle na stole mám bajonet ze své staré karabiny. Otevírám s ním obálky. Buď tak hodný a přines mi ho, prosím. Uvidíme, jestli se jím dá otevřít taky krk. Ostatně, k tomu byl původně určen."
Drew zamířil ke stolu a vrátil se s tupou čepelí, zatímco Witkowski osahával vyděšenému falešnému kurýrovi kůži na krku. „Tu máte, pane doktore."
„To je legrační," řekl veterán vojenské rozvědky, mnohem starší než Drew. „Zrovna včera v noci jsem si vzpomněl na svou matku. Ona ze mě vždycky chtěla mít doktora, přesněji řečeno chirurga. Kdyby to řekla jednou, ale ona to opakovala pořád dokola: ‚Máš velké a silné ruce, Stachu. Vystuduj a staň se operatérem, ti vydělávají slušné peníze.'... Tak vyzkoušíme, jestli měla pravdu." Plukovník zabodl Němci prst do měkké tkáně těsně nad klíční kostí. „Začít bysme mohli třeba tady," dodal a přiložil špičku čepele

ke kůži. „Je to měkkoučké jako sulc a ty přece víš, jak se huspenina krásně rozestoupí, když do ní vnoříš lžíci. Sakra, tohle sloužilo jako násada s nožem a věř mi, že je to skutečný nůž. Tak fajn, začneme první řez. Jak ti to zní? ‚Řez'."
„Nein!" zavřeštěl neonacista a začal se zmítat. Po krku mu stékal pramínek krve. „Co ode mě chcete? Já nic nevím, já jen plním rozkazy!"
„Kdo ti je dává?"
„To nevím! Někdo zavolá - muž a někdy taky žena. Řeknou mé kódové číslo a já musím poslechnout."
„To mi nestačí, ty hajzle."
„Mluví pravdu, Stanley," přerušil ho rychle Latham, aby zabránil Witkowskému v dalším řezání. „Tenkrát v noci mi ten řidič řekl totéž, prakticky slovo od slova."
„A jaké rozkazy jsi měl dneska večer?" naléhal plukovník a přitlačil čepel. Neonacista vykřikl hrůzou.
„Dneska večer!" zahřměl Witkowski.
„Zabít ho, ja, zabít zrádce, a pak jsme měli jeho tělo odvézt daleko a spálit."
„Spálit?" přerušil ho Drew.
„Ja a uříznout mu hlavu, tu taky spálit, ale na jiném místě, daleko od trupu."
„„Daleko'...?" Drew zíral na nacistu, jenž se třásl smrtelným strachem.
„Přísahám, to je všechno, co vím!"
„Hovno!" zařval plukovník a ještě víc přitlačil. „Vyslýchal jsem stovky tobě podobných, ty kurvo, a já to poznám. Vždycky vám kouká z očí, že nám něco tajíte...! Vraždit není žádné velké umění, ale to ostatní už je trochu těžší a taky o hodně nebezpečnější. Odnést mrtvé tělo, uříznout mu hlavu a všechno spálit. To je trochu divoké i na vás psychopaty. Co před námi tajíš? Mluv, nebo se už víckrát nenadechneš!"
„Nein, prosím! Brzy umře, ale nemůže zemřít uprostřed nepřátel! Musíme ho dostat dřív!"
„On zemře?"
„Ja, nedá se to odvrátit. Tři nebo čtyři dny, víc mu nezbývá. To je všechno, co vím. Měli jsme ho dostat dneska večer a zabít ho ještě před rozedněním. Daleko, kde ho nikdo nenajde."
Latham vstal z gauče jako opařený a přemýšlel o hádance, kterou jim předestřel nacistický revolucionář. Neměl se čeho chytit, věděl jen, že Harry měl zemřít.
„Předám tu krysu francouzské rozvědce spolu s naším svědectvím. Díky chytré mašince na mém stole si můžou poslechnout všechno, co tady řekl," navrhl Witkowski.
„Víš, Stanley," ozval se Drew a otočil se k plukovníkovi, „možná bys ho měl spíš posadit do diplomatického letadla směr Langley a informace předat jen CIA."
„Ježíšikriste, a proč? Tohle je přece francouzský problém."
„Možná jde o víc, Stanley. O Harryho seznam. Asi bychom měli zjistit, kdo z CIA se mě snaží chránit, nebo naopak zabít."
„Tak tohle nechápu, mladej."
„Ani já to přesně nechápu, plukovníku. Já jsem teď Harry a někdo čeká na moji smrt."

13 KAPITOLA

V Monte Carlu byly tři hodiny ráno. Úzkými temnými uličkami za kasinem se trousilo jen pár opozdilců z paláce hazardních her, který měl ještě otevřeno. Několik z nich se ze žalu opilo, jiní měli naopak povznesenou náladu, většina však vypadala unaveně. Claude Moreau kráčel uličkou vedoucí ke kamenné zdi, od níž se otevíral výhled na přístav. Když došel ke stěně, naskytl se mu pohled na útočiště bohatých tohoto světa, jehož úctyhodnost podtrhovala světla ohromných luxusních jachet a motorových lodí, odpočívajících ve svých kotvištích. Necítil ani špetku závisti. Byl jen pozorovatelem, jenž dokázal ocenit povrchní krásu tohoto výjevu. Jeho úřednícký chladný vztah k pozlátku se zrodil jednoduše - v rámci svých pracovních povinností totiž s vlastníky těchto opulentních plavidel občas přicházel do styku. Sledoval jejich životní styl a často se jim dostal pod kůži. To mu stačilo. Kdyby mohl hodnotit, označil by je za zoufalce, kteří neustále vyhledávají nové a nové zájmy, zkušenosti a vzrušení. Jejich život se scvrkl na věčné hledání. Hledání bez konce, které plodilo jen další hledání. Mohli si dopřát spoustu příjemných

věcí - opravdu je potřebovali, protože zbytek byla nuda. Hledání dalšího podnětu, který by je na chvíli zaujal. A co teď? Co nového?
„Allo, monsieur," ozvalo se náhle a z temnoty vystoupila jakási postava. „Jste přítel Bratrstva?"
„Váš boj je marný," řekl Moreau, aniž by se otočil, „říkal jsem vám to snad stokrát. Pokud však budete i nadále vylepšovat mé nuzné poměry, udělám, co žádáte."
„Náš Blitzkrieger, ta žena u stolu v kasinu. Odvedl jste ji. Co se stalo?"
„Vzala si život, stejně jako ti dva ve vězení před několika měsíci. Jsme Francouzi, a proto jsme při vzetí do vazby nezkoumali její intimní oblasti. Kdybychom to udělali, našli bychom kapsle s kyanidem zatavené v igelitu."
„Sehr gut. Nic vám neřekla?"
„Jak by mohla? Z dámské toalety nevyšla živá."
„Takže jsme tedy čistí?"
„Zatím ano. A za svou neocenitelnou spolupráci očekávám obvyklou platbu v Curychu. Zítra."
„Bude provedena."
Postava opět zmizela v temnotách. Moreau sáhl do náprsní kapsy a vypnul diktafon. Nepsané smlouvy neměly žádnou hodnotu, pokud neexistoval důkaz o jejich případném porušení.

*****

Člen Sněmovny lordů Basil Marchand praštil mosazným těžítkem o svůj pracovní stůl takovou silou, že vrchní skleněná deska popraskala a střepy se rozletěly po celé místnosti. Muž, stojící před stolem, rychle couvl a na okamžik odvrátil tvář.
„Co si to dovolujete!" zařval starý džentlmen, jemuž se ruce třásly vztekem. „Muži naší rodiny se proslavili už v krymské válce i ve všech dalších, včetně búrské, kdy jejich válečnou chrabrost opěvoval tehdy neznámý písálek jménem Churchill. Jak se opovažujete naznačovat něco takového?"
„Odpusťte, Lorde Marchande," odvětil důstojník MI5 klidným a pevným hlasem, „vaší rodině se za její vojenské úspěchy v tomto století dostalo zaslouženého uznání, ale jedna výjimka přece existovala, nebo ne? Pochopitelně narážím na vašeho staršího bratra, jednoho ze zakladatelů takzvané Clivedenské skupiny, která měla za vzor Adolfa Hitlera."
„Hnali jsme ho z rodiny svinským krokem!" obořil se na něj Marchand, prudce otevřel zásuvku a vytáhl z ní svitek se stříbrným okrajem. „Tady se podívejte, buzerante jeden drzej! Tohle je vyznamenání od samotného krále za moji loď u Dunkirku. Byl jsem tehdy šestnáctiletý kluk, a přesto jsem odtud dostal třicet osm mužů, kteří by jinak neunikli popravě nebo zajetí. Za službu v Královském námořnictvu mi pak navíc udělili Vojenský kříž."
„O vašem mimořádném hrdinství víme, Lorde Marchande..."
„Tak mi nepřipisujte zvrácené myšlenky mého staršího bratra, kterého jsem ani pořádně neznal," dodal rozpálený člen Sněmovny lordů. „Jestli jste si to ověřovali, tak byste měl vědět, že v roce 1940 odjel z Anglie a už se nevrátil. Nepochybně se uchlastal k smrti někde na ostrově v jižním Pacifiku."
„Bohužel to bylo poněkud jinak," řekl návštěvník z MI5. „Váš bratr skončil v Berlíně. Změnil si jméno a až do konce války pracoval na říšském ministerstvu informací. Vzal si Němku a stejně jako vy měl tři syny..."
„Cože...?" Starý muž pomalu znovu dosedl do svého křesla. Ústa měl otevřená dokořán a sotva dýchal.
„To nám nikdo neřekl," dodal tak tiše, že jej téměř nebylo slyšet.
„Nebyl důvod, pane. Po válce s celou rodinou zmizel, nejspíš do Jižní Ameriky, do jedné z německých enkláv v Brazílii nebo Argentině. Jelikož se nevyskytoval na oficiálním seznamu válečných zločinců, nebylo po něm vyhlášeno žádné pátrání a s ohledem na ztráty, které rodina Marchandových utrpěla..."
„Ano," přerušil ho tiše lord Marchand, „moji další dva bratři a sestra - dva piloti a ošetřovatelka."
„Přesně tak. Naše vedení se rozhodlo celou tu odpornou záležitost pohřbít."
„To od vás bylo hezké, velice hezké. Omlouvám se, že jsem se k vám choval tak hrubě."
„S tím si nelámejte hlavu. Jak jste řekl, nemohl jste vědět to, co vám nikdo neřekl."
„Ano, ano, jistě... Jenže před chvílí jste mě div neobvinil - a tím potažmo celou naši rodinu -, že jsem

členem nějakého fašistického hnutí v Německu. Proč?"
„Je to poněkud neobratná technika a nikdo z nás ji nemá v lásce, ale funguje. Jestli si vzpomínáte, pane, já jsem vás přímo neobvinil, jen jsem nadhodil něco ve smyslu jak bolestně by zasáhlo královskou korunu, kdyby se zjistilo a tak dále a tak dále. Okamžitá reakce je vždycky rozhořčená, ale existuje rozhořčení falešné a skutečné. Při mých zkušenostech není těžké rozlišit jedno od druhého."
„Co jsem tedy udělal správně?"
„Myslím, že kdybyste byl mladší, fyzicky byste mě napadl a vykopl mě ze svého domu."
„To jste uhádl."
„Reagoval jste bezprostředně, nebyla v tom žádná faleš."
„Znovu se ptám: Proč?"
„Jména dvou vašich synů jsou na seznamu, na velice důvěrném seznamu lidí, kteří tiše podporují neonacistické revolucionáře v Německu."
„Panebože, a jak?"
„Marchands Limited je textilní společnost, je to tak?"
„No jistě, to ví každý. S našimi továrnami ve Skotsku jsme druzí největší v Británii. Když jsem odešel do důchodu, převzali řízení firmy moji dva synové. Ten třetí, Bůh mu odpusť, se stal muzikantem. Tak co podle vás provedli, že si vysloužili takové obvinění?"
„Obchodovali s firmou jménem Oberfeld. Dodali do jejích skladů v Mannheimu tisíce a tisíce rolí látky na výrobu stejných košil, sak a kalhot."
„Ano, nahlížel jsem do účtů. Na tom vždycky trvám. Oberfeld platí své závazky včas a je to skvělý zákazník. Co má být?"
„Oberfeld neexistuje, je to jen zástěrka pro neonacistické hnutí. Jméno firmy i sklad v Mannheimu před sedmi dny záhadně zmizely, stejně jako váš bratr před padesáti lety."
„Co tím chcete říct?"
„Pokusím se to vyjádřit co nejdelikátněji, lorde Marchande. Nebylo by možné, že by se synové vašeho bratra vrátili a ironickým řízením osudu zapletli vaše nic netušící syny do spiknutí, které má urychlit vzkříšení nacistů pomocí dodávek uniforem?"
„Uniforem?"
„Tak se to dělá, lorde Marchande. V historii tomu nebylo jinak."

*****

Knox Talbot ze sebe nerad dělal důležitého, protože jako černoch zažil na vlastní kůži, jaké to je z druhé strany. Tentokrát však musel udělat výjimku, i když mu to bylo velice nepříjemné a cítil se jako pořádný pokrytec. Všemocné supertajné počítače CIA, které obsahovaly tajemství celého světa, někdo napadl. V ohrožení se ocitly i nejcitlivější operace, které CIA vedla po celém světě. Do této kategorie spadala i mučivá tříletá odyssea Harryho Lathama. Harry Latham-Alexander Lassiter... krycí jméno Žihadlo.
Pod záminkou rotace úkolů si vyžádal kádrové materiály více než tří desítek lidí, ve skutečnosti jej však zajímalo jen osm z nich. Muži a ženy odpovědní za počítače AA-nula. Jedině oni totiž znali hesla, otevírající cestu k tajemstvím, která mohla ukončit životy tajných agentů a informátorů, nebo překazit jejich operace. Někdo z nich je zneužil. Ne, museli být dva, protože disky počítačů byly důkladně zajištěné. Přístup k softwaru a zobrazení na monitoru byly možné teprve tehdy, když dva lidé zadali dva různé kódy. Ale kteří dva? A čeho vlastně dosáhli? Harry Latham vyvázl za strašlivou cenu života svého bratra, ale přežil a ukrývá se v Paříži. Navíc přinesl seznam jmen, kterého se okamžitě chytily sdělovací prostředky a začaly bít na poplach. Podle zavražděného Drew Lathama nacisti o agentovi s krycím jménem Žihadlo věděli. Kdy se to však dozvěděli? Dřív než Harry odhalil ta jména, nebo až poté? Jestli k tomu došlo dřív, celý seznam byl podezřelý. Ale co zmizení neonacistického fanatika první třídy Rudolpha Metze? Vědci z horských laboratoří zjistili, že Metz bezostyšně s pomocí vlastních kódů vymazal výzkum za celý rok. FBI
vypátrala, že Metz s manželkou pláchli s falešnými pasy do Stuttgartu. Odcestovali z Dullesova mezinárodního letiště letem Lufthansy Číslo 7000. Kolik dalších Metzu tady řádí? Nebo naopak: Kolik je

dalších nevinných senátorů Rooteů? Všechno se začínalo vymykat kontrole, nebo se tak stane v průběhu vyšetřování.
Dva z osmi dokonale prověřených počítačových specialistů „čistých jak padlý sníh" byli ve skutečnosti cizí špioni. Jak se to mohlo stát? A je to vůbec možné? V jejich kádrových materiálech nebylo nic, co by zakládalo sebemenší podezření... Pak se však Talbotovi znenadání vybavily části hlášení Harryho Lathama. Otevřel zásuvku, vytáhl z ní přepis a nalistoval příslušnou stránku.
O (MI5): Říká se, že nacisté, tedy noví nacisté, možná od začátku věděli, kdo jste.
HL: To se jen neříká, to teď bude jejich krédo. Jak často jsme dělali totéž, když jsme vypátrali škůdce, který prchl zpátky do matičky Rusi poté, co nás oloupil. Ovšemže jsme tvrdili, jak jsme byli mazaní a jak bezcenné jsou informace, o které jsme přišli. Přitom to bylo naopak.
O (Deuxieme): Neexistuje možnost, že by vám podstrčili falešné informace?
HL: Než jsem utekl, byl jsem pro ně velký sponzor a oddaný stoupenec jejich věci. Proč by mě krmili žvásty? Ale abych odpověděl na vaši otázku, ano, taková možnost jistě existuje. Dezinformace, lidská nebo počítačová chyba, zbožná přání, bujná fantazie - všechno je možné. Je na vás, abyste to potvrdili, nebo vyvrátili. Já jsem vám dodal materiál, vy ho teď musíte vyhodnotit.

*****

Knox Talbot si pozorně pročítal agentovy výroky. Možná by se dalo diskutovat o tom, že si Harry Latham sám nechal pootevřená zadní vrátka. Všechno bylo bláznivé a nejisté. Jisté bylo jen to, že se Německem šíří nacistický virus. Ředitel CIA odložil přepis a upřeně se zadíval na osm osobních spisů, které měl rozložené před sebou na psacím stole tak, aby tvořily oblouk. Znovu je začal procházet, nic podstatného však nemohl najít. Bral do ruky jedny desky po druhých a s maximálním soustředěním se snažil číst mezi řádky, až mu z toho zčervenaly oči. Naštěstí jej vysvobodilo vyzvánění telefonu. Zmáčkl tlačítko a ozvala se jeho sekretářka: „Na lince tři máte pana Sorensona, pane."
„Kdo je na jedničce a na dvojce?"
„Dva televizní producenti. Chtějí, abyste vystoupil v nějakých diskusních pořadech o vyšetřování CIA."
„Jsem na obědě a vrátím se za měsíc."
„To jsem pochopila, pane. Mám totéž sdělit i volajícímu na trojce?"
„Ne, vezmu si to... Nazdar, Wesi, doufám, že pro mě nemáš žádné jobovky."
„Pojďme na oběd," řekl Wesley Sorenson. „Musíme si promluvit. O samotě."
„Já jsem dost nápadný, kamaráde, jestli sis toho ještě nevšiml. Jedině kdybys chtěl jít do restaurace v nějaké barevnější čtvrti, ale tam bys byl nápadný zase ty."
„To nebude nutné. Sejdeme se v zoologické zahradě v parku Rock Creek u ptačí voliéry. Je tam stánek s párky v rohlíku, kam mě minule zavedla moje vnoučata. Není to tam špatné, mají chilli."
„Kdy?"
„Je to maximálně naléhavé. Zvládneš to za dvacet minut?"
„Asi budu muset."

*****

Oliver Mosedale, padesátiletý vědec ve službách ministerstva zahraničí a prominentní poradce šéfa britské diplomacie, si nalil brandy. Jeho mladá hospodyně mu zatím nacpala a přinesla dýmku. „Děkuju, holčičko," řekl a přešel k velkému koženému křeslu před televizí. Vložil si dýmku do úst, vzdychl a usedl. Pak položil svůj drink na konferenční stolek, sáhl do kapsy a zapálil si zlatým zapalovačem Dunhill.
„Dneska večer to byla pěkná otrava," dodal Mosedale. „Šéfkuchař musel být namol - ten canard a Yorange byl určitě naložený v Gatorade. Ti kreténi z financí nám ořezávají rozpočty takovým způsobem, že bychom nemohli reprezentovat ani Lichtenštejnsko, natož pak to, co zbylo z britského impéria. Už mi to všechno leze na nervy."
„Vy chudáčkové," politovala ho nezaměnitelným londýnským přízvukem kyprá hospodyně, které mohlo být kolem dvaceti let. „Vy móóc pracujete, to je vono. Dovol, abych ti namasírovala krk, to tě vždycky

uvolní." Dívka si stoupla za křeslo, naklonila se nad svého zaměstnavatele a začala mu rukama hníst krk a ramena. Její bujné poprsí zvýrazněně hlubokým výstřihem se přitom dotýkalo týlu jeho hlavy.
„Báječné," zasténal slastí úředník zahraniční služby a sáhl po brandy. Střídavě potahoval z dýmky a pil alkohol. „Děláš to moc dobře, ale ty vlastně všechno děláš dobře."
„Snažím se, Ollie. Asi už jsem ti říkala, že mě doma vedli k úctě k solidním mužům a učili mě, abych jim s obdivem plnila všechna přání. Nejsem jako ty flundry, co věčně vykřikujou něco o nadřazených třídách, to teda ne. Moje máma vždycky říkávala: ‚Kdyby dobrotivý hospodin chtěl, abys žila na zámku, tak by ses tam narodila.' A moje máma, ta se vyzná. Taky říká, že bysme měli službu lepším lidem brát jako svou křesťanskou čest, poněvač někde v bibli se píše, že je lepší dávat než brát, nebo něco takovýho. Poněvač táta maká v doku a nemyslí mu to jako mámě..."
„Opravdu není nutné, abys mluvila, holčičko," přerušil ji Mosedale a netrpělivě se zamračil. „Už by měly začínat zprávy BBC, ne?" Podíval se na hodinky. „No ovšem! Myslím, že masáž už stačila, zlatíčko. Co kdybys pustila telku a pak se šla vykoupat. Za chvilku za tebou přijdu, tak na mě čekej, můj andílku."
„Jasně, Ollie. A vezmu si tu košilku, co máš rád. Je tak krátká, že do ní vklouznu raz dva." Hospodyně alias konkubína zamířila k televizoru, zapnula ho a počkala, až se objeví správný program. Pak poslala Mosedaleovi polibek a vyzývavě odkráčela klenutou chodbou ke schodišti.
Moderátor BBC začal neutrálním hlasem číst zprávy o posledním vývoji na Balkáně, přešel k událostem v Jižní Africe a krátce se také dotkl úspěchů Královské akademie věd. Poté se odmlčel a pokračoval slovy, jež Olivera Mosedala šokovala. Posadil se a nevěřícně zíral na postavu na obrazovce.
„Podle zpráv z Whitehallu se řada poslanců a vládních úředníků cítí pobouřena zájmem britské zpravodajské služby o svůj soukromý život. Jeffrey Billows, poslanec z Manchesteru, ve svém vystoupení ostře odmítl praktiky ‚policejního státu'. Prohlásil, že se na něj agenti vyptávali u jeho sousedů a dokonce i u faráře. Jiný poslanec, Angus Ferguson, se rozčílil, že jemu dokonce prohrabali odpadky a v jeho oblíbeném knihkupectví si zjišťovali, jaké knihy si kupuje. Zájmu zřejmě neuniklo ani ministerstvo zahraničí. Sedm vysokých úředníků prohlásilo, že než aby se nechali vláčet kvůli ‚takovému naprostému nesmyslu', jak se jeden z nich vyjádřil, raději sami rezignují. Jejich jména jsou na žádost ministra zahraničí držena v tajnosti.
Tyto události se nápadně podobají zprávám ze Spojených států amerických, kde různí význační představitelé také zažívají útoky na své soukromí. Článek v Chicago Tribune si v titulku klade otázku: „Je to lov na staré komunisty, nebo na nové fašisty?" O dalším vývoji situace vás BBC pochopitelně bude informovat.
A nyní přejděme k trapným a dobře známým výstřelkům královské rodiny..."
Mosedale vyletěl z křesla, vypnul televizi a vrhl se k telefonu, který ležel na stolku u zdi. Horečně vytočil číslo. „Co se to sakra děje?" zařval poradce ministra zahraničí.
„Máš čas, Rute," odpověděl mu do sluchátka ženský hlas. „Zavolali bychom ti zítra brzy ráno, abys nechodil do Whitehallu. Do tvého oddělení ještě nedošli, ale už jsou blízko. Máš rezervaci na let British Air do Mnichova zítra v poledne, letenka je na tvoje jméno. Všechno jsme zařídili."
„To se mi nelíbí. Chci vypadnout už dneska v noci!"
„Vydrž, mrknu se do počítače." Ticho, jež nastalo, bylo pro Mosedala mučivé. Nakonec se hlas znovu ozval: „Je tady let Lufthansy do Berlína ve třiadvacet dvacet. Stihneš to?"
„To si piš." Oliver Mosedale zavěsil, vešel do haly a pod schodištěm vykřikl: „Andílku, začni mi balit! Jen pár věcí na převlečení, vždyť to znáš. Hod sebou!"
Nahý „andílek" se objevil u zábradlí nad schody. „Kam jdeš, lásko? Právě jsem si chtěla vzít tu košilku, co tak rád svlíkáš. A pak bysme spolu šli do nebe, Ollie."
„Sklapni a udělej, co ti říkám! Musím si ještě někam zavolat. Až domluvím, tak chci mít kufr tady dole!"
Mosedale odběhl zpátky ke stolku, zvedl telefon a zuřivě vytáčel další číslo. „Odjíždím," vyštěkl, když uslyšel ve sluchátku zavrčení.
„Podle ukazatele je to Ruteho číslo. Jste to vy, Rákosko?"
„Moc dobře víte, že jo. Postarejte se o moje záležitosti v Londýně."
„Už jsem to zařídil. Dům je na prodej a výtěžek pošleme do Bernu, pokud se tedy najde kupec."
„Nejspíš si půlku vezmete..."

„To nejmíň, Herr Rute," skočil mu do řeči hlas na druhém konci linky. „Myslím, že je to fér. Kolik tisíc jsem převedl na své vlastní nebezpečí do Curychu?"
„Patříte přece k nám!"
„Ne, ne, to se mýlíte. Jsem pouhý právní zástupce a jako takový občas vyřizuji záležitosti mizerům, kteří jsou možná zrádci Koruny, ale možná taky ne. Jak já to mám vědět?" „Nejste nic víc, než zlodějskej lichvář!"
„Znovu se mýlíte. Já pouze vyřizuji objednávky, i když mi to
často leze krkem. A mimochodem, jestli za ten váš barák dostanete
deset liber, budete mít velký štěstí. Víte, já vás opravdu nemám rád."
„Vždyť jste pro mě - pro nás - celé roky pracoval! Jak to můžete
říct?"
„Neuvěřitelně lehce, to byste se divil. Sbohem. A abyste nezapomněl: Jediné, co mezi námi dvěma zůstává, je důvěrnost klienta a jeho právníka. Víte, právě v tom spočívá moje síla." Anglický advokát zavěsil a Mosedale se rozhlédl po ohromném obýváku. Myšlenka, že už nikdy neuvidí své oblíbené věci, jej na chvíli vyděsila. Pak se napřímil a vybavil si slova, která na něj křikl jeho otec ze schodiště, když byla vyhlášena válka. „Budeme bojovat za Anglii, ale pana Hitlera ušetříme! I když se v něčem mýlí, má hodně pravdy! Méněcenné rasy mrzačí naše národy. Vyhrajeme tenhle krátkodobý konflikt, založíme jednotnou Evropu a uděláme z něj kancléře celého starého kontinentu!"
Dívka s přezdívkou „Andílek" se ve své krátké košilce lopotila s kufrem po schodech dolů. „No tak, brouku, co ti přelítlo přes nos?"
„Možná pro tebe pošlu později, ale teď musím odjet."
„Později? O čem to mluvíš, Ollie?"
„Na vysvětlování není čas. Musím chytit letadlo."
„A co já? Kdy se vrátíš?"
„Hned tak to nebude."
„No, to je mi teda pěkný! A co podle tebe bude se mnou?"
„Zůstaneš tady, dokud tě někdo nevyhodí."
„Nevyhodí?"
„Slyšelas dobře." Mosedale popadl kufr, rozběhl se ke vchodu, otevřel dveře a zkoprněl. Londýnská mlha se změnila v liják a na cihlových schodech k jeho domu stáli dva muži v balonových pláštích. Opodál parkovala černá dodávka s anténou na střeše.
„Váš telefon je se soudním povolením odposloucháván, pane," pravil první muž. „Asi bude nejlepší, když půjdete s námi."
„Ollie," vykřikla skrovně oblečená dívka z předsíně. „To mně ani nepředstavíš svým kamarádům?"

*****

Křik dětí řazených do skupin rodiči a oddílovými vedoucími se mísil se štěbetáním nesčetných ptáků, poletujících za drátěným pletivem obrovské voliéry zoologické zahrady v parku Rock Creek. Davy letních návštěvníků byly hlučné a veselé, což ovšem neplatilo o obyvatelích Washingtonu, kteří si vyšli do parku na klidnou procházku, aby si odpočinuli od hektického tempa hlavního města. Když domorodci narazili na hordy turistů, obvykle svůj pobyt v parku spěšně ukončili a šli hledat klid do zátiší tichých monumentů. Vtom z vysokého bidla voliéry se skřehotem sletěl jeden obzvláště ohavný kondor s rozpětím křídel nejméně dva a půl metru a paráty se zachytil ochranného pletiva ohromné klece. Děti i dospělí se polekali a rychle uskočili. V temně planoucích očích obřího ptáka se zračilo zlomyslné uspokojení.
„To je pořádná samice, co?" řekl Knox Talbot, jenž stál za Wesley Sorensonem.
„Proč by to měla být zrovna samice? Proč ne samec?" zeptal se ředitel Konzulárních operací a díval se upřeně před sebe.
„No, promiň, to mi jen tak vyklouzlo. Samice přece vždycky chrání svoje mláďata. Díky tomu jsme my lidi přežili dobu ledovou."

„A co jsme tenkrát dělali my muži?"
„V podstatě totéž, co dneska. Byli jsme někde na lovu a ženy zatím chránily jeskyně před mnohem nebezpečnějšími zvířaty, než byla naše kořist."
„Jsi poněkud neobjektivní."
„Jsem poněkud ženatý a tohle si myslí moje manželka. Jsme spolu teprve třicet šest roků, tak proč se chvíli po svatbě zbytečně rozhádat?"
„Nedáme si párek v rohlíku? Stánek je asi padesát metrů odsud na levé straně a můžeme se posadit na lavičku. Kolem je obvykle spousta lidí, takže si nás nikdo nevšimne." „Chilli me nadýmá."
„Tak si k tomu dáš zelí."
„To je ještě horší."
„Tak jen hořčici."
„Viděl jsi někdy, jak se dělají párky v rohlíku, Wesi?"
„A ty?"
„Myslím, že jsem majitelem nějaké firmy na jejich výrobu." O sedm minut později seděli Sorenson s Talbotem vedle sebe a připomínali dva dědečky, kteří si užívají chvilku zaslouženého klidu od svých ukřičených vnoučat. „Něco ti nemůžu říct, Knoxi," začal ředitel Konzulárních operací, „a až se to jednou dovíš, zblázníš se vzteky."
„Něco jako když jsme vymazali Moreauovo jméno ze seznamu Harryho Lathama, který jsme ti poslali?"
„Jistá podobnost by tu byla."
„Takže jsme si kvit. Co mi tedy říct můžeš?"
„Za prvé to, že ten požadavek přišel od bývalého specialisty vojenské rozvědky, který v horších dobách operoval v oblasti Berlína. Jmenuje se Witkowski. Plukovník Stanley Witkowski..."
„V současné době pracuje jako šéf bezpečnosti na pařížském velvyslanectví," přerušil ho Talbot. „Ty ho znáš?"
„Jen z doslechu. Je tak schopný, že by mě mohl okamžitě vystřídat na mé židli, samozřejmě až po tobě. Nemohl si však získat potřebné uznání, protože pracoval v tiché zóně."
„Právě nyní zřejmě pracuje jako prostředník Harryho Lathama, který spojení s Langley nechce sám riskovat."
„Počítače AA-nula?"
„Zřejmě... Latham chtěl získat tajnou cestu k tobě, jenže tě nezná. Jestli si vzpomínáš, stal ses ředitelem Ústřední zpravodajské služby až dva roky po Harryho odchodu do podzemí. No a protože on znal Witkowského z dřívějška, obrátil se na něj. A jelikož já také znám plukovníka z dřívějška, rozhodl se mě využít jako důvěrníka."
„To zní logicky," řekl Talbot a pokýval hlavou.
„Logicky snad, Knoxi, ale až ti někdy řeknu celou pravdu, tak v tom budeš vidět takovou ironii, že mi možná i odpustíš."
„A co mi chtěl tedy Latham sdělit?"
„Vím o jednom člověku, o německém lékaři, který může mít velké slovo v nacistickém hnutí. Je ovšem také možné, že se v něm hnulo svědomí a obrátil se proti těm fanatikům. Musíme o něm zjistit naprosto všechno a tvoji lidi jsou k tomu nejpovolanější."
„Taky myslím," přitakal šéf tajných služeb. „Jak se jmenuje?"
„Kroeger. Gerhardt Kroeger. Má to ale jeden pořádný háček."
„Povídej."
„Musíš to udržet v úplné tajnosti. Jeho jméno nemůže kolovat po
CIA."
„Zase narážíš na počítače AA-nula?"
„Přímá odpověď zní ‚ano', ale možná zdaleka nejde jen o ty počítače. Dokážeš to?"
„Myslím, že ano. Když jsem vzal tohle místo, trval jsem na tom, že si s sebou přivedu vlastní sekretářku, která pro mě dělá už dvacet let. Píše rychle a je chytrá. Představ si, že ani nemusím dokončovat věty. Navíc je to Britka, což jí v očích nás kolonistů zřejmě dodává jistou autoritu... Šarlatán Gerhardt Kroeger a jeho dílo. Sama se vydá do trezorů a přinese všechno, co v nich je."

„Děkuju."
„Nemáš zač. Až budu ty papíry mít, zavolám ti a dáme si u mě pár panáků."
„Fajn, to beru."
„Nezapomněli jsme na něco, Wesley?"
„Ovšem, myslíš ty hony na čarodějnice. Harryho seznam se vymyká kontrole."
„Přesně na to jsem myslel chvilku předtím, než jsi zavolal. Slyšel jsi poslední zprávy z Británie?"
„Ano, o povyku v parlamentu a taky o záludných paralelách s událostmi u nás. Myslím, že se tomu nedalo vyhnout. Je to vina ministra Bollingera a doufám, že si to uvědomuje."
„Takže jsi to neslyšel. Asi jsme dostali ty materiály dřív než ty."
„O čem to mluvíš?"
„O člověku jménem Mosedale, který zastával významnou funkci na britském ministerstvu zahraničí."
„A co je s ním?"
„Když mu dali vybrat z několika možností, přiznal se. Posledních pět let pracoval pro Bratrstvo. Byl na Harryho seznamu a tvrdí, že takových jako on jsou stovky a možná tisíce po celém světě."
„Panebože, takže sedíme na sudu se střelným prachem."

14 KAPITOLA

Gerhardt Kroeger vyšel na nástupiště letiště Orly. Nesl si dvě příruční zavazadla: lékařský kufřík a nylonový kufr střední velikosti. Zahnul doleva a pokračoval po dlouhém betonovém chodníku, až uviděl oblast označenou jako ‚PETITE CARGAISON', tedy ‚Drobné náklady'. Pozoroval rušný provoz kolem, poté zaměřil pozornost na několik vozidel zaparkovaných u chodníku před ohromnými posuvnými železnými vraty, z nichž na ještěrkách vyjížděly proclené bedny a krabice se zbožím ke svým nedočkavým příjemcům. Spatřil to, co potřeboval - šedou dodávku s bílým nápisem na boku: ENTREPÓTS AVIGNON, Avignonské sklady. Ohromné obchodní skladiště, kde více než dvě stovky distributorů uchovávali své zboží předtím, než je dodali do maloobchodů po celé Paříži. Kdesi uvnitř tohoto komplexu připomínajícího bludiště se skrývalo stanoviště Blitzkriegerů, elitních zabijáků Bratrstva. Doktor přistoupil k muži v červenobílém ragbyovém tričku, jenž se opíral o bok dodávky. Přesně podle rozkazu.
„Přišel už Malasol, monsieur?" zeptal se.
„Ten nejlepší kaviár z íránských vod," odvětil svalnatý chlapík v tričku, zahodil cigaretu a upřeně se zadíval na Kroegera.
„Je opravdu lepší než ten ruský?" pokračoval Gerhardt.
„Nic není lepší než ruský."
„Fajn. Takže víte, kdo jsem."
„Ne, nevím kdo jste, monsieur, a ani to nechci vědět. Sedněte si na korbu se zbytkem ryb a já vás zavezu k někomu, kdo vás zná."
Cesta na místo určení byla pro Gerhardta utrpením. Jednak kvůli pronikavému zápachu mražených ryb, a také protože musel sedět na tvrdé lavici, zatímco špatně odpérovaná dodávka uháněla přes vytlučené silnice, které snad patřily ještě k pozůstatkům Maginotovy linie. Konečně po slabé půlhodině zastavili a z neviditelného reproduktoru se ozval hrubý hlas.
„Ven, monsieur. A pamatujte, nikdy jste nás neviděl a my nikdy neviděli vás. Nikdy jste nejel v našem autě." Zadní dveře dodávky se otevřely. Kroeger popadl zavazadla, přikrčil se, aby se neudeřil do hlavy, a v podřepu se vysoukal na čerstvý vzduch. Dodávka chvatně vyrazila, až pneumatiky zakvílely. Lékař stanul tváří v tvář poměrně mladému muži. Byl ostříhaný na ježka, měl na sobě tmavý oblek a mlčky si Kroegera prohlížel.
„Co to mělo být za dopravu?" vykřikl Gerhardt. „Víte, kdo já jsem?"
„A víte, kdo jsme my, Herr Kroeger? Jestli ano, tak je vaše otázka dost hloupá. Naše přítomnost ve Francii musí být uchována v největší tajnosti."
„O tom si promluvím s vašimi nadřízenými. Okamžitě mě k nim zaveďte!"

„Já nemám žádného nadřízeného, Herr Doktor. Chtěl jsem se s vámi sejít osobně."
„Ale vy jste - vy jste..."
„Tak mladý, pane?... Naši práci může zvládnout jen mladý člověk. Máme špičkově vycvičená těla a naše reflexy jsou na vrcholu možností. Staří lidé jako vy by byli vyřazeni už během první hodiny výcviku."
„To vy byste měl být vyřazen za to, že se neřídíte rozkazy!"
„Naše jednotka je nejlepší. Dovolte, abych vám připomněl, že jsme zneškodnili jeden z cílů za mimořádně nepříznivých podmínek..."
„Ale ne toho pravého, vy imbecile!" „Však my si toho druhého najdeme. Je to jen otázka času."
„Ale žádný čas už nezbyl! Musíme si promluvit, co dál. Na něco jste zapomněli. Pojďme do vašeho hlavního stanu."
„Ne. Budeme mluvit tady. Do našich kanceláří nikdo nesmí. Všechno jsme pro vás zařídili. Budete bydlet v hotelu Lutetia, který kdysi sloužil jako sídlo gestapa. Změnil se, ale z jeho zdí dýchají vzpomínky. Budete se tam cítit dobře, Herr Doktor." „Musíme si promluvit hned."
„Tak mluvte, Herr Kroeger. Dál už vás nepustím."
„Vy odmítáte plnit rozkazy, mladíku. Já jsem teď velitel Vaclabrucku, dokud Von Schnabe nejmenuje nového. Tady teď budu rozkazovat já."
„Já to vidím trochu jinak, Herr Doktor. Po zadržení generála von Schnabeho jsme dostali instrukce, že máme poslouchat jen příkazy z Bonnu. Od našeho vůdce v Bonnu." „Kdo je to?"
„Kdybych to věděl, stejně bych musel odpřisáhnout mlčenlivost, ale protože nevím, tak je to fuk. Při vzájemné komunikaci se používají hesla, podle nichž rozpoznáme absolutní pravomoc. Všechny naše úkoly musí schválit on. Jedině on."
„Toho Harryho Lathama musíte chytit a zabít. Nesmíme ztratit ani vteřinu!"
„To víme, Bonn nám to řekl."
„A vy tady přesto stojíte a s klidnou tváří mi říkáte, že je to ‚jen otázka času'?"
„Křikem se nic nevyřeší, mein Herr. Čas se měří v sekundách, minutách, hodinách, dnech, týdnech a..."
„Nechte toho! Nastala krizová situace a já vás žádám, abyste to laskavě vzal na vědomí."
„Já... My si to uvědomujeme, pane."
„Tak co jste tedy udělali? Co děláte? A kde jsou sakra ti dva vaši muži? Ozvali se vám?"
Mladý Blitzkrieger se ani nepohnul, v očích mu však nervózně zablikalo. Pomalu a tiše odpověděl: „Jak už jsem řekl Drozdovi, Herr Kroeger, existuje několik možností. Podařilo se jim uniknout, ale oba utrpěli zranění a my nevíme, jak těžká. Pokud se ocitli v beznadějné situaci, jistě se zachovali čestně, jak jsme všichni přísahali, a vzali si život kyanidem nebo kulkou do hlavy."
„Říkáte, že se vám neozvali."
„Přesně tak, pane. Ale víme, že ujeli autem."
„Jak to víte?"
„Byly toho plné noviny i televize. Taky jsme zjistili, že po nich usilovně pátrají. Hon na lidi zaměstnává policii, Súreté a dokonce i Deuxieme Bureau. Čmuchají všude - ve městech, na vesnicích, prohledávají i kopce a lesy. Ptají se každého doktora v okruhu do dvou hodin cesty z Paříže."
„Takže váš závěr zní dvojnásobná sebevražda, ale říkal jste, že existuje několik možností. Jaké jsou ty další?"
„Sdělil jsem vám tu nejpravděpodobnější, pane, ale je také možné, že někde nabírají síly a nemají přitom přístup k telefonu. Jak dobře víte, jsme cvičení k tomu, abychom si dokázali vylízat své rány jako zvířata někde v ústraní. Až se dostaneme z nejhoršího, znovu navážeme kontakt. Prošli jsme odborným školením léčby tržných ran a zlomenin."
„To je skvělé. Vrátím licenci a pošlu své pacienty k vám."
„To není vtip, mein Herr, prostě nás učí, jak se dá přežít."
„Vidíte ještě nějaké ‚další možnosti'?"
„Ptáte se, jestli nepadli do zajetí?" „Ano."
„O tom bychom museli vědět. Naši informátoři na ambasádě by něco takového zachytili a kromě toho úřady skutečně po těch dvou vyhlásily pátrání. Francouzská vláda nasadila přes stovku svých lidí. Přesvědčili jsme se o tom na vlastní oči i uši."

„Mluvíte přesvědčivě. Tak co tedy podniknete? Harry Latham musí být nalezen!"
„Myslim, že už kolem něj zatahujeme smyčku, pane. Latham je pod ochranou Antinájů..."
„To víme!" skočil mu do řeči dopálený Kroeger. „Ale to je k ničemu, když nevíte, kde jsou, ani kde ho ukryli."
„Možná do dvou hodin zjistíme, kde mají své ústředí, mein Herr."
„Cože?... Proč jste to neřekl dřív?"
„Protože jsem vám chtěl předložit ověřená fakta, a nikoli jen spekulace. Řekl jsem, že to ‚možná zjistíme', ale ještě se tak nestalo."
„Jak to chcete udělat?"
„Šéf bezpečnosti amerického velvyslanectví se telefonicky spojil s organizací Antinájů. Jeho telefon je stejně jako aparát velvyslance zabezpečený proti odposlechu, přesto však existuje zapečetěný seznam všech jeho hovorů. Náš člověk si myslí, že by do seznamu mohl nahlédnout a přejet ho ruční kopírkou. Až budeme mít ta čísla, snadno podplatíme někoho na telefonní společnosti, aby nám vyhrabal adresy. Pak už stačí postupovat vylučovací metodou."
„To zní nějak příliš jednoduše. Podle mých informací jsou tajná čísla dobře střežena, aspoň o těch našich to platí. Pochybuju, že můžete jen tak vejít do kanceláře nějakého úředníka telefonní společnosti a položit mu na stůl peníze."
„My do žádné kanceláře nepůjdeme. Použil jsem slovo 'vyhrabat' a přesně tak jsem to myslel. Najdeme si jednoho z pracovníků, kteří mají na starosti podzemní dálkové vedení. Právě tam se v počítačích uchovávají skutečné adresy. Je to nutné kvůli instalaci a opravám."
„Zdá se, že svému oboru rozumíte, Herr - jak se vlastně jmenujete?"
„Nijak, stejně jako všichni ostatní. Jsem jen číslo Nula jedna Paříž. Pojďte, zařídili jsme vám odvoz. Brzy se ozveme, možná už pár minut po vašem příjezdu do hotelu."

*****

Drew seděl u pracovního stolu ve svých pokojích v Maison Rouge patřícím Antinájům. Zvedl telefon, vytočil číslo velvyslanectví a požádal spojovatelku, aby ho přepojila na paní de Vriesovou z oddělení pro dokumentaci a výzkum.
„Tady Harry Latham," odpověděl Drew na pozdrav Karin. „Můžete mluvit?"
„Ano, monsieur, nikdo tady není, ale nejdřív pro vás mám instrukce. Zavolal si mě velvyslanec a požádal mě, abych vám je předala, až znovu zavoláte."
„Mluvte," řekl Latham v roli svého bratra Harryho, přimhouřil oči a pozorně naslouchal. Karin se mu chystala předat zprávu. Když promluvila, zvedl tužku.
„V půl desáté večer se máte setkat s naším kurýrem číslo šestnáct na horní stanici lanovky v Sacré-Coeur. Má pro vás úřední zprávu z Washingtonu... Rozumíte, non?"
„Ano, rozumím," odvětil Drew. Věděl, že francouzské non na rozdíl od obvyklého n'est-ce pas znamená ignorovat informaci. Jelikož si Witkowski byl vědom, že telefon Karin je napíchnutý, nastražil další past.
„Ještě něco?"
„Ano. Podle plánu jste se měl ve tři čtvrtě na devět sejít u fontán v Buloňském lesíku s přítelem vašeho bratra Drewa z londýnské kanceláře Konzulárních operací. Je to tak?"
„Ano, tak zněla dohoda."
„Je to zrušené, monsieur. Časově by se to krylo s vaší schůzkou na Sacré-Coeur."
„Můžete mu zatelefonovat a odvolat to?"
„Už se stalo, oui - ano. Domluvíme schůzku na jindy."
„Buďte tak hodní. Může mi říct o posledních týdnech Drewova života, zvlášť podrobnosti o Jodellově případu... Je to všechno?"
„Pro tuto chvíli ano. Máte něco vy?"
„Ano. Kdy se budu moci vrátit na velvyslanectví?"
„Dáme vám vědět. Jsme přesvědčeni, že ho bez přestávky sledují."
„Já se nerad schovávám. Je to strašně nepohodlné."

„Vždycky se můžete vrátit do Washingtonu, to přece víte."
„Ne! Drewa zabili tady! Tady jsou vrazi. Zůstanu v Paříži, dokud je nenajdeme."
„Jak si přejete. Zavoláte zítra?"
„Ano, chci další papíry ze spisů mého bratra. Všechno, co shromáždil o tom herci."
„Au revoir, monsieur."
„Nashle." Latham zavěsil telefon a zahleděl se do stručných poznámek, které si zapsal. Byly stručné, protože rychle pochopil metodu, jíž mu Karin předává instrukce. Sacré-Coeur neplatí, zatímco fontány ano. Francouzské non popíralo první možnost, dvojité oui-ano potvrzovalo druhou. Zbytek byla jen „vata", která měla zdůraznit, že „Harry" Latham nechce za žádnou cenu odjet z Paříže. Neměl nejmenší tušení, s kým se má v Buloňském lesíku sejít. Dotyčného člověka by však jistě poznal, a pokud ne, někdo by se k němu sám přihlásil.

*****

Informátor Bratrstva v komunikačním útvaru velvyslanectví vyšel po skončení své směny na ulici Gabriel. Chvíli čekal, pak se náhle vydal napříč ulicí, lehce přitom zavadil o muže na motocyklu a nenápadně mu předal jakousi kazetu. Motocykl prudce vyrazil od chodníku a zmizel v hustém provozu. Dvacet šest minut poté, přesně v 16.37, byla páska doručena do tajného ústředí zabijáků ukrytého v Avignonských skladech.
Blitzkrieger Nula jedna Paříž si prohlížel fotografii Alexandra Lassitera/Harryho Lathama a už potřetí poslouchal nahrávku telefonického rozhovoru mezi Lathamem a de Vriesovou.
„Zdá se, že naše pátrání je u konce," poznamenal Nula jedna, naklonil se nad stůl a vypnul kazetový magnetofon. „Kdo půjde na Sacré-Coeur?" zeptal se svých kolegů, kteří seděli kolem stolu.
Všichni vymrštili ruce jako jeden muž.
„Čtyři stačí, víc by působilo nápadně," dodal vůdce. „Rozptylte se po okolí a mějte u sebe tu fotku. Nezapomeňte, že Latham bude určitě v převleku."
„Co může udělat?" zeptal se Blitzkrieger nejblíže veliteli. „Nalepit si falešný knír a bradku? Víme, kolik měří, jakou má postavu i jak vypadá. Stejně bude nakonec muset kontaktovat nějakého kurýra, který bude postávat někde poblíž a určitě si ho všimneme."
„Já bych to neviděl tak růžově, Nula šestko," namítl mladý vůdce. „Nesmíme zapomenout, že Harry Latham je zkušený supertajný agent. Umí používat lsti stejně dobře jako my. Nejdůležitější ze všeho je, aby smrtící kulka prošla hlavou a roztříštila mu levou část lebky. Neptejte se proč, hlavně na to nezapomeňte."
„Pokud o nás máš tak vážné pochybnosti," ozval se starší Blitzkrieger ze vzdálenějšího konce tónem, v němž se dalo vytušit nepřátelství, „proč tam tedy nejdeš sám?"
„Instrukce z Bonnu," odvětil mladý Blitzkrieger chladně. „Já tady mám zůstat a čekat na rozkazy, které přijdou v deset hodin. Chtěl byste být někdo na mém místě v případě, že Harryho Lathama nenajdeme a budeme o tom muset předat zprávu?"
„Non."
„Nein." „V žádném případě." Tak zněly odpovědi zabijáků kolem stolu. Někteří se usmívali, jiní mračili.
„Buloňský lesík si ale pohlídám."
„Proč?" zeptal se Nula sedmička. „Je to zrušené, slyšel jsi přece nahrávku."
„Co když důrazný zápor ve skutečnosti znamenal potvrzení, nebo se plány mezitím znovu změnily?"
„Uvažuješ správně," řekl Nula sedmička.
„Možná jsem až přehnaně opatrný," připustil mladý vůdce. „Nebude to však trvat déle než patnáct nebo dvacet minut. Do deseti bu-du určitě zpátky. Kdybych šel na Sacré-Coeur, nestihl bych to."
Když Blitzkrieger Nula jednička Paříž vybral jednotku pro Sacré-Coeur, vrátil se do své kanceláře a posadil se za stůl. Ulevilo se mu, protože na mýtické instrukce z Bonnu se nikdo nezeptal. Nikdo ani nenamítl, že by jako nadřízený měl útok na Harryho Lathama vést sám a telefonát z Bonnu nechat vyřídit někoho jiného. Ve skutečnosti se nechtěl podílet na vraždě z prostého důvodu: Její úspěch byl nejistý. Mohlo jí zabránit spousta nepředvídatelných skutečností a Nula jednička Paříž si nemohl dovolit další

„pětku" na svém kádrovém vysvědčení. Nechtěl dopadnout jako řidič, který si nedokázal poradit s nebožtíkem Drew Lathamem, nebo jednotka poslaná zlikvidovat dva Američany, která netrefila toho důležitého a pak zmizela, či jejich kolegyně, která nepřežila Monte Carlo. Až bude Alexander Lassiter/Harry Latham důkladně popraven, včetně roztříštěné lebky, zásluhy si připíše on, protože on zorganizoval útok. Pokud léčka selže, on tam nebyl a vina padne na ostatní.
Vůdce zabijáků totiž věděl, co si ostatní neuvědomili: Jako jejich vůdce měl provádět rozkazy sám. Pokud Blitzkrieger selhal jednou, byl ostře pokárán, když selhal podruhé, byl zastřelen, a na jeho místo nastoupil další adept. Jestli Sacré-Coeur selže, věděl, že jako první bude odstraněn třicetiletý kolega s číslem pět. Svou zášť k mladému nadřízenému dával najevo až příliš často..., a navíc energicky protestoval proti výběru jednotky, která zmizela. „Jeden připomíná děcko, co miluje vraždění, a druhý je zase tupec, který moc riskuje! Dovol mi, abych se toho úkolu ujal!" Tohle řekl zabiják Paříž Nula pětka v přítomnosti Nula šestky. Oba nyní mířili na Sacré-Coeur, oba budou popraveni, pokud se vražda nezdaří. Šéf Blitzkriegerů si nemohl dovolit další kaňku v kádrových materiálech. Musel si zasloužit postup do vnitřního kroužku Bratrstva, musel si získat uznání skutečných vůdců hnutí i samotného nového Fuhrera a vzdát mu hold z celého srdce. Byl oddaný a opravdově věřil.
Chtěl si vzít do Buloňského lesíka fotoaparát a pořídit dostatek nočních snímků, které dokáží, že tam byl. Důkaz se bude skrývat
v samotném přístroji, jenž každý obrázek opatří datem a časem. Mělo to být jeho alibi, kdyby nějaké případně potřeboval, o čemž pochyboval.
Zvonění telefonu vytrhlo mladého šéfa zabijáků z přemýšlení. Zvedl sluchátko.
„Heslo souhlasí," řekla spojovatelka, „máte na lince kaviár Malasol."
„Herr Doktor..."
„Nevolal jste!" vykřikl Gerhardt Kroeger. „Tvrdnu tady přes tři hodiny, a vy nevoláte."
„Protože vylepšujeme naši strategii. Jestli moji podřízení nezklamou, dosáhneme našeho cíle, mein Herr. Naplánoval jsem to do nejmenšího detailu."
„Vaši podřízení? Proč ne vy sám?"
„Zachytili jsme jistou rozporuplnou informaci, pane, která by mohla být daleko nebezpečnější a možná stejně přínosná. Rozhodl jsem se, že na sebe vezmu riziko sám."
„Mluvíte nesrozumitelně!"
„Do telefonu to ani jinak nejde."
„Proč? Nepřítel nemá sebemenší tušení, kdo jsem, a už vůbec ne, že jsem tady, takže hotelová ústředna bude stěží napíchnutá. Chci vědět, co se děje!"
„Během hodiny nastanou dvě situace. Řekněte Bonnu, že Paříž Nula jedna využil všech svých schopností, aby obě zvládl, ale nemůže být na dvou místech naráz. Proto si vybral nejvyšší riziko. To je všechno, co vám můžu říct, mein Herr. Jestli nepřežiju, vzpomínejte na mě v dobrém. Už musím jít."
„Ano..., jistě."
Mladý neonacista praštil telefonem. Ať se stane cokoli, on má alibi. V klidu povečeří v Au Coin de la Famílie, pak si vyjde k hlavní fontáně v Buloňském lesíku, nafotí tam zbytečné snímky, vrátí se do Avignonských skladů a zjistí, co se stalo. Zda si připíše zásluhu za vraždu nepřítele, nebo se zbaví dvou nepohodlných Blitzkriegerů, kteří budou popraveni za neschopnost. Opravdu tomu věřil.

*****

Drew se v Buloňském lesíku pohyboval poblíž třpytivé fontány, která se koupala v záři reflektorů umístěných pod vodou. Bloudil mezi večerními chodci a hledal nějakou známou tvář. Na místo schůzky dorazil krátce před půl devátou, nyní bylo devět hodin a stále neviděl nikoho povědomého, ani k němu nikdo nepřistoupil.
Co když špatně pochopil instrukce Karin de Vriesové? Co když opačná slova vyžadovala s ohledem na odposlouchávání jejího telefonu opačný výklad, a proto je měl brát doslova? Ne, to nedávalo žádný smysl. Karin sice strávila roky v Amsterdamu, ale neznali se tak dobře, aby spolu mohli hrát takové složité hry. Nevypracovali si intuitivní vzájemnou komunikaci ve stresových situacích. Latham se podíval

na hodinky. Bylo 21.03. Ještě jednou pomalu obejde celé místo a pak se vrátí do Maison Rouge.
„Américain!" Otočil se za zvukem. Byla to Karin. Její tvář rámovala blond paruka, pravou ruku jí zdobil obvaz. „Rychle přejdi na levou stranu a chovej se, jako bychom se náhodou potkali. Támhle napravo stojí nějaký chlap s foťákem. Sejdeme se na severní cestičce."
Latham udělal, jak řekla. Ulevilo se mu, že ji vidí, ale její slova ho znepokojila. Proplul mezi lhostejně bloumajícími turisty, obešel fontánu a vykročil na kamennou pěšinu úplně napravo. Vešel do aleje, asi po deseti metrech se zastavil a čekal. Za dvě minuty dorazila Karin de Vriesová... Padli si do náručí, jako kdyby se zcela náhodně potkali, a chvíli se drželi v objetí. Víc než chvíli.
„Promiňte," řekla Karin, jemně se odtáhla a marně se snažila upravit si vlasy ovázanou pravicí.
„Není co," přerušil ji Drew a usmál se. „Beztak už jsem to pár dní sám plánoval."
„Co?"
„Že vás obejmu."
„Prostě jsem jen měla radost, že jste živý a zdravý."
„To jsem."
„To je moc dobře."
„Objímat vás taky nebylo špatné." Latham se tiše zasmál. „Podívejte, madam, tu myšlenku jste mi vnukla vy sama. To vy jste říkala, že se na ambasádě vymluvíte, že vás přitahuju a tak dále a tak dále."
„To ale nebylo moje vnitřní přání, Drew. Byla to výmluva, kterou jsem použila ze strategických důvodů."
„No tak, přece nejsem Quasimodo, nebo jo?"
„Ne, jste docela urostlý a celkem ucházející chlapík, kterého spousta žen bezpochyby považuje za přitažlivého."
„Ale vy ne."
„Já se zajímám o něco jiného."
„Chcete říct, že nejsem Freddie - nepřekonatelný ‚Freddie de V."
„Nikdo by nemohl být jako Freddie, ani v dobrém, ani ve zlém."
„Znamená to snad, že mám ještě šanci?"
„Jakou šanci?"
„Šanci na vaši přízeň, třebas i prchavou."
„To jako, že se se mnou chcete vyspat?"
„Sakra, toho jsem dalek. Nezapomínejte, že jsem Američan z Nové Anglie. Toho jsem opravdu dalek, madam."
„Ještě ke všemu jste lhář."
„Cože?"
„Taky jste brutální chlap, který naráží jiné chlapy na - jak se tomu v hokeji říká? Ano, ano, Harry mi to řekl."
„Jen když mi překáželi. Nikdy bezdůvodně."
„A kdo o tom rozhodoval."
„Myslím, že já."
„Je to jasné. Jste agresivní individuum."
„A jakou to sakra hraje roli?"
„Jakou? V téhle chvíli jsem vám jen vděčná za to, že jste."
„Cože?"
„Ten chlap s foťákem na druhé straně fontány."
„Co je s ním? Lidi si v noci Paříž prostě fotí. Toulouse-Lautrec ji maloval, dneska ji lidi fotografují."
„Ne, je to neonacista, cítím to, vím to!"
„Jak?"
„To, jak stojí, jak je... agresivní."
„Moc toho tedy nemáte."
„Tak proč je tady? Kolik lidí si doopravdy v noci fotí Buloňský lesík?"
„Na tom něco bude. Kde je?"

„Přímo naproti nám - nebo tam aspoň byl. Na jižní pěšině."
„Zůstaňte tady."
„Ne. Jdu s vámi."
„Sakra, udělejte, co jsem řekl."
„Vy mi nebudete rozkazovat!"
„Vy nemáte pistoli, a i kdybyste ji měla, nemohla byste střílet. Máte ruku celou ovázanou."
„Já zbraň mám, a kdybyste byl všímavější, věděl byste, že jsem levačka."
„Cože?"
„Jde se."
Rozběhli se společně mezi stromy, až dorazili k jižní pěšině vedoucí k osvětlené fontáně. Muž s fotoaparátem stál pořád na svém místě. Byl strnule vzpřímený a zdálo se, že si pořizuje náhodné snímky chodců kroužících kolem fontány. Latham se k němu tiše přiblížil, ruku na revolveru připnutém za páskem. „Tak ty tady šmíruješ a fotíš lidi, kteří nemají o ničem tušení," řekl Drew a poklepal muži na rameno.
Blitzkrieger se prudce otočil a s vytřeštěnýma očima zíral v šerosvitu na Drewa. „Ty!" zachroptěl. „Ale ne, ne, to nejsi ty! Kdo jsi?"
„Taky bych se tě na něco rád zeptal." Latham chytil muže pod krkem a přitlačil ho ke kmenu jednoho ze stromů. „Kroeger!" zařval. „Kdo je Gerhardt Kroeger?"
Neonacista se rychle vzpamatoval a okamžitě se pokusil kopnout Drewa do slabin, ten však uskočil a udeřil neonacistu pistolí do tváře. „Ty hajzle, tys šel po mně, co?"
„Nein!" zavřeštěl neonacista, částečně oslepený krví. „Ty nejsi ten chlap z fotografie!"
„Ale někdo jako on, že? Někdo hodně podobný!"
„Vy jste blázen!" zavřeštěl neonacista a pokusil se zasadit Lathamovi smrtelný úder do krku. Drew však chytil útočníka za zápěstí a zkroutil mu ruku. „Já jsem jen fotil!" Muž upadl mezi křoviska.
„To už jsme si vysvětlili," řekl zadýchaně Drew, rozkročil se nad neonacistou a vrazil mu koleno mezi žebra, „takže si můžeme promluvit o Kroegerovi!" Latham přitlačil neonacistovi hlaveň automatu mezi oči. „Povíš mi to, nebo ti vystřelím do hlavy tunel!"
„Jsem připraven zemřít!"
„To je fajn, protože nic jinýho tě ani nečeká. Máš pět sekund, Adolfe... Jedna, dva, tři... čtyři..."
„Nein...! Je tady v Paříži. Musí najít Žihadlo!"
„A tys myslel, že to jsem já, viď?"
„Vy nejste ten člověk!"
„To si piš, že ne. Sedni!"
Drew nechápal, jak se to stalo, ale než stačil zareagovat, neonacista znenadání třímal v pravé ruce velkou pistoli. Vtom za nimi bez jakéhokoli varování třeskl hlasitý výstřel. Nacista prudce škubl hlavou dozadu a z krku mu vytryskla krev. Karin de Vriesová zachránila Lathamovi život. „Jste v pořádku?" vykřikla, když k němu doběhla po pěšině.
„Kde vzal tu pistoli?" zeptal se otřesený Drew, jenž nic nechápal.
„Tam, kde vy," odvětila de Vriesová.
„Cože?"
„Za opaskem. Chytil jste ho a přikázal mu, aby se posadil. Právě v tom okamžiku jsem viděla, jak si sahá pod bundu."
„Děkuju..."
„Neděkujte, radši něco udělejte. Lidé prchají od fontány. Brzy tady bude policie."
„Jdeme!" rozkázal Latham, zastrčil si automat za opasek a vytáhl z náprsní kapsy mobilní telefon.
„Schováme se mezi stromy." Rozběhli se neosvětleným lesním porostem a až zhruba po dvaceti metrech klopýtání zvedl Drew ruku. „To stačí," vypravil ze sebe a snažil se popadnout dech.
„Kde jste to vzal?" zeptala se Karin a ukázala na sotva viditelný obrys telefonu v Lathamových rukou.
„Laskavost Antinájů," odpověděl Drew, přimhouřil oči a ve slabém světle od vodotrysku se snažil namačkat příslušné číslo. „Mají špičkové vybavení."
„Ale na frekvenci mobilního telefonu by se někdo mohl naladit, i když v nouzových případech to snad..."

„Stanley?" uťal ji Latham. „Kristepane, už zase! V Buloňském lesíku číhal nějaký neonacista. Poslali ho, aby mě oddělal."
„Jak to dopadlo?"
„Je po něm. Karin ho trefila, právě když se mi chystal ustřelit hlavu... Teď mě dobře poslouchej, Stanley. Ten chlápek povídal, že Kroeger je tady v Paříži a má za úkol najít Žíhadlo!"
„Popiš mi vaši situaci."
„Jsme v lese kousek od cesty, nějakých dvacet nebo třicet metrů od mrtvoly."
„Teď dobře poslouchej ty mě," řekl Witkowski řezavým hlasem. „Vyber tomu parchantovi kapsy a kliď se odtamtud. Musíš to risknout, i kdybys měl narazit na policii. Pokud se jí vyhneš, bude to samozřejmě lepší."
„Kapsy... Ty jsem vybíral i Harrymu..." Lathamův hlas přeskočil do bolestného šepotu.
„Musíš to udělat právě pro Harryho. Pokud nejsou tvoje domněnky o Kroegerovi úplně zcestné, tak je ta mrtvola jedinou stopou k němu."
„Chvíli si myslel, že jsem Harry. Říkal, že má fotku."
„Ztrácíš čas!"
„A co když přijede policie...?"
„Musíš se z toho nějak vylhat. Přece znáš obvyklé úřední kecy. Když to nevyjde, postarám se o to později, i když v tomhle případě bych oficiální cestou postupoval jen nerad. Dej se do práce!"
„Zavolám ti později." „Radši dřív."
„Jde se," řekl Latham, vzal Karin za zápěstí její ovázané pravé ruky a táhl ji zpátky k pěšině.
„Chcete se tam vrátit?" vykřikla Karin zděšeně.
„Rozkaz plukovníka. Musíme jednat rychle..."
„Policie tady bude co nevidět!"
„Já vím, tak tedy ještě rychleji... Mám to! Vy zůstanete na pěšině, a když přijede policie, budete hrát vyděšenou. Jestli jste na tom podobně jako já, tak vám to nedá moc práce. Povíte jim, že váš přítel si do lesa odskočil na malou."
„To zní celkem věrohodně," uznala Karin a uklidnila se. „Je to spíš americké než francouzské, ale celkem se tomu dá věřit," dodala, zatímco kličkovali mezi stromy a křovisky.
„Odtáhnu našeho neúspěšného zabijáka do lesa a prošacuju ho. Má taky lepší hodinky než já, takže sbalím i je."
Když došli na pěšinu, u fontány pod nimi už skoro nikdy nebyl. Kolem postávalo jen několik čumilů se zalíbením v morbidní podívané. Pár z nich se v dychtivém očekávání příjezdu policie rozhlíželo po okolních pěšinách. Drew odtáhl mrtvolu za nohy mezi křoviska, začal jí prohledávat kapsy a vyndávat veškerý jejich obsah. Zbraň, která jej málem připravila o život, se však hledat nenamáhal. K ničemu by mu nebyla. Když dokončil osobní prohlídku, vyběhl na pěšinu ke Karin. Vtom se zezdola ozvaly výkřiky:
„Les gendarmes, les gendarmes! De l'autre cóté!"
„Ou?"
„Oil donc?"
Lidé posílali dva policisty na druhou stranu, naštěstí však ukazovali různými směry. Bezradní policisté se rozdělili a rozběhli se různými pěšinami. To Lathamovi s de Vriesovou stačilo. Proběhli kolem tryskající fontány a znovu zamířili severní stezkou. Cesta je vedla do kopce, po chvíli se však ocitli na rovince uprostřed nádhery letních zahrad obklopujících jezírko, po němž v záři reflektorů majestátně pluly bílé labutě. S posledními zbytky dechu v plicích se vrhli na prázdnou lavičku. Karin si strhla z hlavy světlou paruku, zastrčila ji do kabelky a rozpustila si vlasy.
„Až popadnu dech, zavolám Witkowskému," řekl Drew a hltavě se nadechoval. „Co vaše ruka? Bolí to?"
„Vy teď máte čas myslet na moji ruku?"
„No, támhle dole jsem vás za ni chytil, protože v té levé jste pořád držela pistoli a ta zatracená věc by mohla vystřelit, kdybych na ni sáhl - tedy na vaši levou ruku."
„Já vím, jak to myslíte. Neměla jsem čas schovat ji do kabelky... Zavolejte plukovníkovi, prosím."
„Fajn." Latham znovu vytáhl z kapsy mobilní telefon a vymačkal číslo. Potěšilo ho, že pod reflektory u

jezírka tentokrát vidí Číslice jasně. „Stanley, zvládli jsme to," řekl.
„Někdo jiný takové štěstí neměl, hochu," přerušil ho plukovník. „A my nevíme, jak se to sakra mohlo stát."
„O čem to mluvíš?"
„Ten podělanej nácek, co jsem ho tajně posadil dneska v pět ráno na vojenské letadlo do Washingtonu."
„Co je s ním?"
„Dorazil na leteckou základnu Andrews v půl čtvrté ráno washingtonského času. Když ho vojenská eskorta odváděla, někdo ho střelil do hlavy. Shodou okolností byla naprostá tma."
„Jak se to stalo?"
„Zasáhla ho puška s proklatě silnou ráží a infračerveným zaměřováním. Nic se samozřejmě nenašlo."
„A kdo to místo ohledával?"
„Kdo ví? Jak jsme se dohodli, sdělil jsem nejvyšším důstojníkům Knoxe Talbota, že máme opravdového nacistu, kdy přilétá i všechno ostatní."
„Takže?"
„Někdo si najal ostřelovače."
„Co z toho vyplývá?"
„Postupně si odškrtáváme možnosti. Víme o počítačích AA a na seznamu podezřelých teď máme další čtyři nebo pět zástupců ředitele. Takhle se to dělá, mladej - zavíráš dveře, až ti v místnosti zbude jediný člověk, nebo třeba dva."
„A co já? Co Paříž?"
„Je to hra na kočku a na myš, co? Kroeger chce najít Harryho -tedy tebe - a ty chceš zase najít jeho, no nemám pravdu?"
„Určitě, ale proč?"
„To se dozvíme, až ho chytíme."
„Ty dokážeš člověka utěšit..."
„Utěšování nemám v popisu práce, aby bylo jasno. Chci, abys měl oči na stopkách. Ve dne i v noci."
„Díky moc, Stanley."
„Přines mi všechno, co se ti podařilo pobrat..."
„Vzal jsem úplně všechno, co tam bylo," odpálil vztekle Latham. „Jen jsem zapomněl sbalit ty pitomý hodinky!"
„Takhle to mám rád," pravil plukovník. „V podobných situacích je vztek na místě. Za hodinu u mě. A nezapomeň třikrát vystřídat vůz."

15 KAPITOLA

Vyšlehly plameny a okolní temnota se rozzářila ohnivými světélky. K ohromnému komplexu Vaclabrucku, který byl těsně před dokončením, patřila také rozlehlá mýtina, vypálená na svahu v místě, kde dřív rostl les. Zde se shromáždilo patnáct set vybraných žáků Bratrstva z celého světa. Byla naprosto jasná noc a obrovská přírodní aréna se zaplnila pochodněmi, jež se rozhořely jak podél okraje lesa, tak pod pódiem, které představoval téměř dvacet metrů dlouhý stůl na vrcholu kopce. Uprostřed stolu, za nímž seděli vůdcové, stál řečnický pult s mikrofonem, jehož dráty vedly k reproduktorům rozmístěným po celém prostranství. Na vysokých stožárech za impozantním stolem ve větru plápolaly nasvícené rudočerné prapory Třetí říše, které se však od svých originálů lehce lišily. Jejich hákové kříže překrýval bílý blesk. Znak Čtvrté říše.
U mikrofonu se postupně střídali řečníci ve vojenských uniformách nacistického Německa, jejichž plamenná vystoupení podněcovala publikum k výbuchům fanatického nadšení. Nakonec přistoupil k mikrofonu předposlední kazatel, sevřel pult oběma rukama, ohnivým pohledem přelétl nepravidelné řady posluchačů a promluvil. Tiše, avšak přesvědčivě.
„Celou noc tady posloucháte zoufalé výkřiky lidí z celého světa, kteří nás potřebují. Žádají nás, abychom zvedli meč globálního pořádku, očistili rasy a zneškodnili lidský i ideologický odpad, který zamořuje

civilizovaný svět. A my jsme na to připraveni!"
Aplaus doprovázený souhlasnými výkřiky otřásl zemí a rozlehl se po okolních lesích. Muž v uniformě zvedl ruce, aby dav utišil. Okamžitě nastalo ticho a on mohl pokračovat: „Ale potřebujeme Dia, Fuhrera většího, než byl ten poslední. Nikoli myšlením, protože větší filozof než Adolf Hitler už se nenarodí, ale silou a odhodláním. Vůdce, který smete ustrašence a nedá se zastavit opatrnickou taktikou vojenských intelektuálů. Vůdce, který srazí na kolena nepřátele rasového pokroku, a až nadejde čas, zaútočí! Historici prokázali, že kdyby Třetí říše podnikla invazi do Anglie v době, kdy tak Herr Hitler svým armádám rozkázal, žili bychom dnes v jiném, mnohem lepším světě. On se od toho však nechal odradit napomádovanými diletanty z řad junkerů. Náš nový vůdce, náš Zeus, takovému zbabělému vměšování nikdy nepodlehne... Vím sice, že vás zklamu, ale zatím ještě nenastal čas odhalit jeho totožnost. Ani vy ji nesmíte znát. Náš nový vůdce však pro vás všechny namluvil vzkaz."
Předposlední řečník vystřelil pravici k nacistickému pozdravu. Když znovu prudce připažil, ozval se ze všech reproduktorů zesílený hlas. Byl to zvláštní hlas - středně hluboký, pronikavý a ostrý jako břitva. Každá vyslovená souhláska se nesla vzduchem jako úder sekery do tvrdého dřeva. Svým způsobem to připomínalo Hitlerovy tirády, které měly také celou řadu hysterických vrcholů, zde však podobnost končila. Tento řečník byl totiž daleko modernější. Výbuchům vypjatých emocí u něj předcházely ledově klidné pasáže, jež účinky následných výkřiků ještě umocňovaly. Jeho kázání nemělo nic společného s monotónním křikem Hitlera a bylo postaveno na působivém kontrastu. Nový vůdce jako by se svěřoval svému publiku, které jistě chápe, co má na mysli. Nakonec toto porozumění odměnil křikem, jímž jen potvrdil úsudek, který už si posluchači sami udělali. Věk Vodnáře dávno skončil a nahradil jej věk manipulace. Lekce z Madison Avenue se prosadily po celém světě.
„Jsme na začátku a budoucnost patří nám! Ale vy to přece víte. Vy, kteří neúnavně pracujete zde v naší vlasti, i vy, kdož se usilovně snažíte v zahraničí. Vy přece vidíte, co se děje, nemám pravdu? Není to nádherné? Poselství, které šíříme, přijímají lidé na celém světě. A nejen to - ono se stává vroucí touhou v jejich srdcích i myslích. Vy sami to vidíte a slyšíte. Vy to víte...! Já vás sice nevidím, ale slyším vás a přijímám vaši vděčnost, i když upřímně řečeno není na místě. Já jsem pouze vaším hlasem. Hlasem spravedlivě rozhořčených lidí na celé civilizované zeměkouli. Vy to přece dobře chápete. Vy vidíte utrpení, které vzniká všude, kde nás méněcenní lidé nutí platit za svou méněcennost! Podnikaví muži a ženy jsou okrádáni o své tvrdě vydělané peníze těmi, kdo pracovat nechtějí nebo nemohou, či jsou na to příliš zaostalí! Máme snad trpět za jejich lenost, neschopnost nebo duševní poruchy? Jestli ano, tak pohodlní, neschopní a zaostalí převezmou vládu nad celým světem! Připraví nás o morální nadřazenost tím, že pohltí a rozhází naše peníze ve jménu lidskosti. Tohle však není žádná lidskost, moji vojáci, jelikož oni nejsou nic víc než lidský odpad...! Oni to nesmějí udělat a také neudělají, protože budoucnost patří nám!
Naši nepřátelé po celém světě jsou čím dál zmatenější. Nestačí se divit, co se to na ně žene. Nevědí jistě, kdo k nám patří, a kdo ne. Nevědí, kdo z nich v nejhlubším skrytu duše tleská našemu pokroku, i když naše myšlenky naoko odsuzuje. Pokračujte v pochodu, mí vojáci. Budoucnost patří nám!"
Znovu se strhly hromové ovace a ohromný stadion vymýcený uprostřed lesa zaplnily tóny hymny Horsta Wessela. V zadní řadě tleskajících a křičících stoupenců Bratrstva se k sobě naklonili dva muži, kteří se poznali podle vyholených koutků obočí. „Šílenství," špitl Francouz anglicky.
„Podobá se to Hitlerovým projevům, které se uchovaly na filmech," dodal Holanďan z Nizozemské zahraniční služby.
„Myslim, že se mýlíte, monsieur. Tenhle Fuhrer je mnohem věrohodnější. Nevnucuje davu své názory neustálým řevem. Místo toho jim klade zdánlivě rozumné otázky a tím je vede, kam potřebuje. Pak náhle vybuchne a vykřikne odpověď, kterou chtějí slyšet. Umí pracovat s dynamikou. Je velice chytrý." „Kdo to může být?"
„Snad jeden z těch extrémních pravičáků sedících v Bundestagu. Podle instrukcí jsem si ho nahrál, takže naše oddělení může porovnat vzorky hlasu, jestli k tomu bude ta mrňavá mašinka v mojí kapse stačit."
„Nebyl jsem ve spojení s kanceláří už přes měsíc," nadhodil Holanďan.
„A já celých šest týdnů," řekl Francouz.
„Svým nadřízeným ale přesto musíme přiznat jisté zásluhy. Satelity dokázaly zachytit mýcení lesa se

stejnou jistotou, s níž před téměř třiceti lety odhalila letadla nad Kubou z velké výšky rakety. Šéfové se nesmířili s vysvětlením, že jde o další náboženské útočiště nějakého dobrodruha z Dálného východu, i když to tak v úředních papírech stálo. Dobře udělali."
„Lidi od nás zavětřili, když sem začali najímat zahraniční stavební dělníky."
„Já jsem tady jako tesař. Co vy?"
„Elektrikář. Můj otec měl v Lyonu, magasin électrique. Než jsem odešel studovat na univerzitu, pracoval jsem tam."
„Ted odsud musíme vypadnout. Myslím, že to nebude nic snadného. Tenhle komplex si nijak nezadá s někdejšími koncentráky - ploty z ostnatého drátu, strážní věže se samopaly a další vymoženosti."
„Trpělivost, na něco přijdeme, monsieur. Sejdeme se u snídaně, ve stanu číslo šest. Nějaký způsob přece existovat musí."
Muži se od sebe odvrátili, v tom okamžiku se však ocitli proti půlkruhu mužů v uniformách, na jejichž blůzách zářily znaky Čtvrté říše - hákové kříže s bílými blesky. „Už vás nebaví poslouchat, meine Herren?" zeptal se důstojník, jenž vykročil z řady strážných. „Myslíte, že nás přechytračíte, nicht wahr? Dokonce konverzujete anglicky."
Voják zvedl malé elektronické odposlouchávací zařízení, běžně používané u policie a ve výzvědných kruzích. „Tohle je báječná věcička," pokračoval oficír. „Člověk může zaměřit řekněme dva lidi v davu a slyší každé slůvko, které si řeknou. Ostatní ruchy se dají potlačit. Úžasné... Oba jsme vás sledovali od okamžiku, kdy jste se ukázali mezi našimi vybranými hosty a nadšeně jste tvrdili, že patříte k nim. Myslíte, že jsme tak hloupí? Opravdu jste věřili, že nemáme v počítačích seznamy, které si můžeme prověřit? Když jsme vás nenašli, prošli jsme si zahraničí pracovní síly a hádejte, co jsme zjistili? Anebo nemusíte, vy to přece dobře víte. Málomluvný holandský tesař a věčně mrzutý francouzský elektrikář... Mitkommen! Zackig! Musíme si trochu promluvit. Vaše ubikace bohužel nejsou nic moc, ale vy už brzy naleznete mír a vaše pozemské ostatky spočinou v hluboké jámě vedle ostatních červů a larev."
„Vy jste v podobných popravách asi zběhlý, co?"
„S lítostí ti musím sdělit, Holanďane, že jsem ještě nebyl na světě, abych se jich mohl zúčastnit. Ale náš čas přijde. Můj čas přijde."

*****

Witkowski, Drew a Karin seděli kolem kuchyňského stolu v plukovníkově bytě na rue Diane. Před nimi ležely rozprostřené předměty, které Latham vytáhl z kapes mrtvého neonacisty. „To není špatné," řekl veterán armádní rozvědky, který bral věci postupně do rukou a prohlížel si je. „Něco vám povím," dodal, „tenhle Siegfriedův parchant nečekal, že bude mít v Buloňském lesíku nějaké problémy."
„Proč to říkáš?" zeptal se Latham a ukázal na svou prázdnou sklenku.
„Obslouž se sám." Plukovník zvedl obočí a kývl směrem k mosaznému baru, jenž stál za klenutým vchodem do obývacího pokoje. „Já v tomto domě nalévám jen první sklenku, zbytek už je na hostech. Na dámy se to samozřejmě nevztahuje - a nabídni taky madam, ty trubče."
„Madam je hanlivé označení," řekl Drew, vstal a podíval se na Karin, která vrtěla hlavou.
„Cože?"
„To nic, plukovníku, on je jako děcko," podotkla Karin de Vriesová. „Ale odpovězte mi, prosim, na otázku. Jaktože podle vás není špatné, že jsme u něj nenašli žádné doklady?"
„Vlastně je to docela dobré. Řekl by vám to sám, kdyby nenasával a pořádně si ty věci prohlídl."
„Měl jsem jen jeden drink, Stanley! A ten jsem si zatraceně zasloužil."
„Já vím, hochu, ale stejně sis je pořádně neprohlídl."
„Ale prohlídl, když jsem je dával na stůl. Je tady krabička zápalek z restaurace Au Coin de la Famílie, účtenka z čistírny na avenue Jindřicha V. na jméno André - bezvýznamné. Dále zlatá spona na peníze s nějakým německým nápisem, další účtenka, vystavená na kreditní kartu se zjevně falešným jménem a číslem, které by nás po několika dnech usilovného pátrání zavedlo leda do další slepé uličky. Banky platí a nic víc obchodníky nezajímá... Tohle všechno mi zabralo asi osm sekund. Přiznávám, že zbytek jsem nezkoumal. Ještě něco, plukovníku?"

„Říkal jsem vám, paní de Vriesová, že má své přednosti. Pochybuju, že mu to trvalo tak dlouho - podle mě asi tak pět sekund, protože opravdu strašně spěchal, aby se mohl napít."
„Jeho schopnosti mě ohromují," připustila Karin, „ale vy jste si všiml ještě dalších věcí, ne?"
„Jen dvou. Je tam další účtenka, tentokrát za opravy od ševce, a taky na jméno André, a ještě zmačkaná vstupenka do zábavního parku poblíž Neuilly-sur-Seine. Volná vstupenka."
„Těch věcí jsem si nevšiml!" zaprotestoval Latham a nalil si u baru další drink.
„Co z nich usuzujete?"
„Boty jsou velice osobní záležitost, paní de Vriesová..."
„Přestaňte mi už tak říkat. Jmenuju se Karin."
„Tak dobře, Karin. Dá se říct, že obuv člověka do značné míry charakterizuje. Švec vždycky šije na zakázku pro příslušný tvar a velikost nohy. Když náš člověk navštívil ševce, dalo by se předpokládat, že už u něj někdy byl - tedy pokud pobýval nějakou dobu v Paříži. Jinak by se vrátil ke svému původnímu obuvníkovi. Rozumíte, jak to myslím?"
„No ovšem. A ten zábavní park?"
„Proč dostal volný lístek?" vložil se do hovoru Drew, který si přinesl drink ke stolu a posadil se. „Já si těch věcí fakt nevšiml, Stanley."
„No jo, já vím. Nechtěl jsem se vytahovat, ale prostě tam byly."
„Takže zítra ráno udeříme na toho obuvníka a taky na člověka v zábavním parku, který vydává volné vstupenky - což není zrovna francouzská tradice. Ježíšikriste, jak já jsem utahaný. Pojďme domů... Ne, počkejte chvilku! A co past, kterou jsi nalíčil na Sacré-Coeur?"
„Jaká past?" zeptal se zaskočený Witkowski.
„No past! Kurýr šestnáct u horní stanice lanovky."
„To slyším poprvé." Oba muži se podívali na Karin de Vriesovou. „Vy?"
„Pro Freddieho jsem to dělala mockrát," řekla Karin a pokusila se o úsměv. „Říkával: ‚Něco vymysli - čím bláznivější to bude, tím líp. Stejně jsme všichni blázni.'"
„Tak moment, vy dva," řekl Witkowski, zavrtěl hlavou a pak pohlédl na Drewa. „Víš jistě, že vás sem nikdo nemohl sledovat?"
„Tvoji urážku jsem jako neslyšel a odpovím ti jako profesionál. Ne, ty hajzle, protože umím něco lepšího, než třikrát vyměnit vůz, což se dá elektronicky zachytit. Ty jsi ovšem příliš předpotopní, než abys to věděl. Všechny změny se odehrály v podzemí, v metru, a nebyly tři, ale bylo jich pět. Chápeš to?"
„Fakt se mi líbíš, když se vztekáš. Moje zesnulá polská matka vždycky říkala, že ve vzteku je pravda. Je to jediná věc, které člověk může věřit."
„To je zajímavé. Můžu zavolat taxi, abychom s Karin mohli odjet domů?"
„Ne, to právě nemůžeš, hochu. Protože nikdo neví, kde jsi, zůstaneš tady... Karin taky. Mám ložnici pro hosty a támhle je velice pěkný gauč... Mám podezření, že na gauči budeš spát ty, mladej. Budu ti vděčný, když mi nevypiješ všechnu whisky."

*****

Bezradná jednotka Blitzkriegerů se vrátila do hlavního stanu z „pasti" na Sacré-Coeur. Přivítalo ji zmatené mlčení, které elitní zabijáky ještě víc nažhavilo.
„Nikdo tam nebyl!" vyštěkl starší zabiják s krycím jménem Paříž Pět a svalil se na židli u jednacího stolu. „Ani živáčka, kterej by vypadal aspoň trochu jako kontakt! Napálili nás, byla to hloupá a nebezpečná ztráta času."
„Kde je náš geniální velitel, Nula jednička?" zeptal se další člen jednotky tří zbývajících Blitzkriegerů, kteří nebyli vysláni na Sacré-Coeur. „Možná si mění plínky a nemá čas, ale bude nám muset něco vysvětlit. Jestli nás někdo napálil, tak nás museli vystopovat!"
„Není tady," odvětil další zabiják, opřený lokty o stůl. Z jeho hlasu čišela únava a otrávenost.
„Co to sakra meleš?" obořil se na něj vrah s pořadovým číslem pět a prudce se napřímil. „A co telefon z Bonnu v deset hodin? Musel tady přece být!"
„Nebyl a nikdo nevolal," řekl další.

„Nemohli mu volat na soukromou linku?"
„Ne, nemohli a nevolali," odvětil unavený Blitzkrieger, jenž měl číslo Nula dva Paříž. „Když se neukázal, posadil jsem se do tý jeho smradlavý kanceláře a čekal jsem od půl desátý do čtvrt na jedenáct. Nic... Nula jednička je možná oddaný oblíbenec našich nadřízených, ale měl by se častějc koupat. V tý místnosti je puch na padnutí."
„Kdyby se osprchoval, musel by opustit svůj trůn a všechny přístroje."
„Je jako praštěný dítě v krámě s elektronickýma hračkama..."
„Opatrně," přerušil jej další. „Nezapomeň, že na nejednotnost se tady hledí s nelibostí."
„Ale na oprávněnou kritiku snad ne," vedl si svou Paříž Nula pět. „Kde je Jednička a proč není tady? Chápu to správně, že se vám ani neozval?"
„Chápeš, ale všichni víme o napětí, které je mezi vámi dvěma."
„To je sice možné, ale naprosto nepodstatné," odsekl Paříž Nula pětka. Postavil se, opřel se silnýma rukama o stůl a nachýlil své vyzáblé tělo dopředu. „Jeho chování je nepřijatelné a já to oznámím do Bonnu. Naše jednotka byla vyslána na falešnou misi, která ohrozila..."
„Nahrávku z velvyslanectví jsme slyšeli všichni," namítl unaveně Paříž Nula dvojka. „Shodli jsme se, že je to prvořadý úkol."
„To jistě, já jako první. Jenže naše první Nula měla vést takto důležitý útok sama. Namísto toho si však náš velitel vybral druhořadý Buloňský lesík pod záminkou, že by se nestihl vrátit včas ze Sacré-Coeur, aby vyřídil telefonát z Bonnu. Žádný telefon se ale nekonal a on tady není. Tohle si rozhodně žádá vysvětlení..."
„Třeba žádné neexistuje," řekl dosud mlčící Blitzkrieger od vzdálenějšího konce stolu. „Volal však někdo jiný. Náš informátor z americké ambasády."
Do jednotky ze Sacré-Coeur jako když střelí. „Má striktní zákaz kontaktovat nás přímo, zvlášť telefonem," vyhrkl zabiják s číslem Nula pět.
„Dospěl k názoru, že důležitost informace ho k takové neposlušnosti opravňuje."
„O co šlo?" zeptal se zabiják Nula tři.
„O tajňáka - plukovníka Witkowského."
„Je to koordinátor," dodalo číslo dvě tiše. „Naši lidé ve Washingtonu dobře vědí o jeho širokých konexích."
„Co se tedy stalo?"
„Náš člověk seděl v autě před bytem plukovníka na rue Diane. Byl to instinkt, založený na odposlechu telefonu vdovy po Frederiku de Vriesovi, která pracuje v dokumentačním oddělení."
„A dál?"
„Před hodinou a něco vběhli do domu muž a žena. Byla tma a on toho chlapa pořádně neviděl, ale byl mu nějak povědomý. Ženu ovšem poznal. Byla to vdova de Vriesová."
„Ten chlap byl Latham!" vybuchl pátý zabiják. „Ona je s Harrym Lathamem, nemůže to být nikdo jiný. Jdeme!"
„A kam?" zeptal se skeptický Blitzkrieger Nula dva.
„Provést vraždu, kterou Jednička špatně naplánoval."
„Okolnosti se změnily. Vzhledem k plukovníkovu zázemí v bezpečnostním je to místo navíc mimořádně nebezpečné. Navrhuji, abychom v nepřítomnosti Jedničky další postup konzultovali s Bonnem."
„To bych nedělal," namítl Paříž Nula šest. „Sacré-Coeur bylo dost velké fiasko, tak proč to ještě rozmazávat? Když vykonáme vraždu, neúspěch tím smažeme."
„A když se vám to nepovede?"
„Na to je lehká odpověd," odvětil další člen jednotky ze Sacré-Coeur, pravou rukou se dotkl obrysu pouzdra s pistolí ukrytého pod sakem a levou přiložil k límci košile, kde měl všité tři kapsle s kyanidem. „Můžeme mít různé názory, můžeme se přít, ale spojuje nás oddanost Bratrstvu a vznik Čtvrté říše. Na tento závazek nesmíme zapomínat."
„To nikdo nechce," řekl Paříž Nula dvojka. „Takže souhlasíš se Šestkou? Jdeme na rue Diane?"
„Jasně. Byli bychom hlupáci, kdybychom tam nešli."
„Naservírujeme Bonnu trojnásobnou vraždu, které naši velitelé budou moci jen zatleskat," dodal

rozčilený zabiják číslo Nula pět. „Bez Nula jedničky, který už nás vodil za nos dost dlouho. Až se vrátí, bude se zodpovídat nám i Bonnu. Řekl bych, že ho čeká přinejmenším odvolání."
„Ty bys fakticky rád řídil tuhle jednotku, vid?" nadhodil zabiják s číslem Nula dva a unaveně zvedl oči k urostlému kolegovi.
„Jo," odvětil starší zabiják. Byl starší, jelikož dosáhl věku třiceti let. „Jsem z vás nejstarší a nejzkušenější. On je bláznivý puberťák, který se rozhoduje dřív, než si věci pořádně promyslí. Měli mi tu funkci svěřit už před třemi lety, kdy nás sem umístili."
„A pročpak to neudělali? Šílenství ti asi moc nepomohlo, šílení jsme přece všichni."
„Co to sakra plácáš?" ozval se další Blitzkrieger a zpražil Nula dvojku pohledem.
„Nevysvětluj si to špatně, já naše šílenství schvaluju. Jako syn diplomata jsem vyrůstal v pěti různých zemích. Viděl jsem na vlastní oči to, o čem vám jen vyprávěli. Pravda je na naší straně. Slabí, mentálně a rasově méněcenní pronikli do vlád po celém světě, jen slepý by si toho nevšiml. Člověk nemusí být zrovna sociální historik, aby pochopil, že intelektuální úroveň lidstva obecně klesá, místo aby stoupala. Proto jsme v právu... Ale to jsem odběhl od otázky, kterou jsem položil Pětce. Proč vybrali právě Jedničku, kamaráde?"
„To opravdu nevím."
„Já bych se to s dovolením pokusil vysvětlit. Každé hnutí musí mít své horlivé vyznavače, svá přepadová vojska, která se pohybují v temné oblasti za hranicí šílenství, vrhají se hlavou proti zdi a zvěstují poselství. Pak zmizí v pozadí a jejich místa zaujmou - nebo by aspoň měli zaujmout - lepší lidé. Největší chybou Třetí říše bylo to, že dovolila přepadovým vojskům, tedy hrdlořezům, ovládnout stranu, a tím i celý národ."
„Tobě to myslí, Dvojko."
„Filozofické teorie Nietzscheho mě vždycky oslovovaly, zvlášť jeho doktrína zdokonalování prostřednictvím sebeuvědomění a morálního velebení nejvyšších vládců."
„Na můj vkus mluvíš moc vědecky," řekl Nula šestka, „ale už jsem to někde slyšel."
„No ovšem," usmál se zabiják s číslem Nula dva. „Variace na tohle téma nám přece vtloukali do hlavy."
„Ztrácíme čas!" uťal je Blitzkrieger Nula pět, napřímil se a přimhouřenýma očima si měřil Nula dvojku.
„Ty seš ale fakt hlavička. Takhle jsem tě ještě mluvit neslyšel, zvlášť o podobných věcech. Nechceš snad něco naznačit? Třeba si myslíš, že bys měl sám řídit pařížskou jednotku."
„Ale ne, to jsi úplně vedle, k tomu nemám potřebnou kvalifikaci. Mám snad něco v hlavě, ale schází mi praktická zkušenost a navíc jsem příliš mladý."
„Ale stejně jsem měl pocit, že..."
„Jistě, Pětko," přerušil ho Blitzkrieger Nula dva a jejich pohledy se setkaly. „Až vznikne naše Říše, já nehodlám zaniknout někde v pozadí - o nic víc než ty."
„Rozumíme si... Dáme se do práce. Já vyberu skupinu pro rue Diane - šest mužů. Dva z vás zůstanou tady, aby v případě nutnosti zařídili krizový postup."
Vybraná šestice vstala od stolu. Tři muži zamířili do svých pokojů, aby se převlékli do černých svetrů a kalhot, zbylí Blitzkriegeři studovali velkou mapu Paříže. Zaměřili se na okolí rue Diane. Když se tři zabijáci vrátili v odpovídajícím oblečení, mužstvo zkontrolovalo své zbraně a začalo si balit vybavení, které určil Paříž Nula pět. Vtom zazvonil telefon.
„Situace je už neúnosná!" zařval doktor Gerhardt Kroeger. „Napíšu vás všechny do hlášení za naprostou neschopnost a odmítnutí udržovat komunikaci s Bratrstvem na nejvyšší úrovni!"
„To byste si udělal medvědí službu, pane," odtušil s klidem Blitzkrieger s číslem Nula pět. „Než se rozední, budeme mít úlovek, po němž tak toužíte, a navíc i dva dodatečné cíle. Bonn bude mít radost, když mu řekneme, že jste nás na ně navedl vy."
„To už jsem slyšel skoro před čtyřmi hodinami! Co se stalo? Dejte mi k telefonu toho drzého mladíka, který se prohlašuje za vašeho
velitele."
„Rád bych, mein Herr, ale nejde to,"" odvětil Paříž Nula pět a snažil se pečlivě vážit slova. „S číslem Nula jedna Paříž jsme bohužel ztratili spojení. Z vlastního rozhodnutí se vydal za druhořadým a -s prominutím - vysoce pochybným zdrojem a zatím se neozval. Popravdě řečeno, už má přes dvě hodiny zpoždění."

„Za ‚pochybným' zdrojem? Říkal, že je to mimořádně riskantní operace. Možná se mu něco stalo."
„Uprostřed rozkoší Buloňského lesíka, pane? To je velice nepravděpodobné."
„Tak co se stalo v první lokalitě, proboha?"
„Byla to past, mein Herr. Ale moje mužstvo, mužstvo čísla Nula pět, do ní nespadla. Ta akce nás však navedla na stopu třetího zdroje, naprosto spolehlivého, který teď sledujeme. Než vyjde slunce, dostanete důkaz o smrti hlavního cíle. Bude z něj patrné, že jsme se přesně drželi předepsané metody popravy. Já, číslo Nula pět, vám ty fotografie nechám doručit do hotelu do vlastních rukou."
„Trochu jste mě uklidnil. Přinejmenším mluvíte rozumněji, než ten mladej spratek s očima kobry."
„Je mladý, pane, ale velice dobře zvládá fyzické stránky naší
práce."
„Bez hlavy na krku mu je takové nadání k ničemu!"
„Mluvíte mi z duše, ale prosím vás, mein Herr, je to můj nadřízený, takže jste nic neslyšel."
„Vždyť jste vůbec nic neřekl. Jen jste souhlasil s jistým zobecněním... Jaké máte číslo? Nula pětku?"
„Ano, pane."
„Přineste mi ty fotky a Bonn se dozví o vašich zásluhách."
„Jste velice laskav. Musíme už jít."

*****

Stanley Witkowski seděl ve tmě u okna a zíral dolů na ulici. Každou chvíli si přiložil k očím infračervený dalekohled, jeho široká tvář se však přitom ani nepohnula. Předmětem jeho zájmu byl automobil parkující napravo u protějšího chodníku, ne víc než třicet metrů od vchodu do domu, kde bydlel. Pozornost starého zpravodajského důstojníka upoutala tvář řidiče ve světle pouliční lampy. Obličej se několikrát vynořil ze stínu a hned v něm zase zmizel. Jako by ten člověk na někoho čekal, nebo pozoroval dění na protější straně. Tupý tlak na prsou, jenž v minulosti pocítil snad už stokrát, znamenal pro Witkowského varování, které se mělo potvrdit či vyvrátit v dalších minutách a hodinách.
A pak se to stalo. Tvář se znovu objevila ve světle, ale řidič měl tentokrát u ucha mobilní telefon. Zdálo se, že je rozčilený, snad i vzteklý. Vytáčel hlavu nahoru a upíral pohled na horní patra činžovního domu, v němž Witkowski bydlel. Nakonec pozorovatel vztekle ukončil hovor. To plukovníkovi stačilo. Vstal z křesla a rychle vykročil k dveřím ložnice, vstoupil do obývacího pokoje a zavřel za sebou. Zastihl Drew Lathama a Karin de Vriesovou, jak sedí na pohovce, k jeho očividné radosti na opačných koncích. Witkowski nesnášel, když se do jejich práce pletly osobní vztahy.
„Nazdárek, Stanley," zašveholil Drew. „Přišel jsi na kontrolu? Jestli jo, tak se nemáš čeho bát. Rozebíráme tady situaci po skončení studené války a tahle madam mě navíc nemá moc v lásce."
„To jsem neřekla," ohradila se Karin a pousmála se. „Neudělal jste nic, čím byste se mi znelíbil. Naopak vás obdivuju." „V překladu to znamená, že mě odpálkovala."
„Říkal jsi, že vás nikdo nesledoval, mladej."
„Nesledoval. Jak by mohl?"
„To nevím, ale dole na ulici sedí v autě chlap, který se mi vůbec nelíbí. Telefonuje a pořád se dívá sem nahoru." Drew vyskočil z gauče a zamířil ke dveřím do Witkowského ložnice. „Než tam vejdeš, tak zhasni, ty troubo," zaúpěl Witkowski. „Oknem nesmí prosvítat žádné světlo." Karin se natáhla a vypnula jedinou stojací lampu, která v pokoji byla. „Hodná holčička," pokračoval zpravodajský důstojník. „Na parapetu leží infračervený dalekohled. Skrč se a drž se dál od skla. Je to auto na rohu na druhé straně ulice."
„Dobře." Latham zmizel v ložnici a zanechal Witkowského s Karin de Vriesovou o samotě v takřka úplné tmě, kterou zmírňoval jen odlesk světla z pouličních lamp pod okny.
„Vy máte opravdu obavy, co?" zeptala se Karin.
„Jsem u fochu už dost dlouho, abych poznal, kdy jde do tuhého," odvětil plukovník. „Vy přece taky."
„Třeba je to jen žárlivý milenec, nebo opilý manžel, který se bojí domů."
„Nebo mlsný skřítek, který hledá něco k zakousnutí."
„Já jsem si z vás legraci nedělala, tak se podle toho chovejte."

„Omlouvám se. Opravdu. Zopakuji vám, co mi řekl můj starý známý - označení přítel by bylo zavádějící, protože já mu nesahám ani po kotníky. Tak tedy co mi řekl Sorenson z Washingtonu: (Události se řítí obrovskou rychlostí a jsou čím dál zamotanější.' Má pravdu. Myslíme, že jsme připraveni, ale nejsme. Novodobí nacisti vylézají z děr jako červi z hromady odpadků. Jsou to jen takové malé světlé tečky a nikdo neví, kolik jich vlastně je. Kdo je, a kdo není nácek? A jak to zjistíme, aniž bychom všechny obvinili a přinutili nevinné dokazovat, že nic neprovedli?"
„Na což by už stejně bylo pozdě, protože každé obvinění se těžko smývá."
„Nemohla jste to vystihnout přesněji, mladá dámo. Já už jsem to zažil. Přišli jsme o desítky agentů s vysokým a středním utajením. Prozradili je naši vlastní lidé v touze zalíbit se politikům a takzvaným investigativním žurnalistům, z nichž nikdo neznal pravdu."
„To pro vás muselo být velice těžké..."
„Když nuceně odcházeli, slýchával jsem věty typu: ‚Tohle jsem si nezasloužil, kapitáne,' nebo majore, nebo jakou hodnost jsem to tehdy měl. A taky: Jakým právem mi chcete zničit život?" nebo dokonce: ‚Buď mě očistíš, ty hajzle, nebo prásknu celou tvoji operaci.' Musel jsem podepsat padesát nebo šedesát ‚důvěrných zpráv', v nichž stálo, že dotyční jedinci jsou mimořádně kvalitní zpravodajští operativci. Strašné spoustě agentů se v nich lichotilo víc, než by si zasloužili."
„Bylo to jisté bolestné za to, co se jim stalo."
„Snad, ale hromada těch šašků teď pracuje v soukromé sféře a díky mystice svého předchozího zaměstnání vydělávají dvakrát tolik
co já. Pár těch nejslabších, kteří by nesvedli rozšifrovat ani kód na krabici s ovesnými vločkami, teď vede bezpečnostní služby největších podniků."
„To zní dost praštěně."
„Ovšem. Všichni jsme praštění. Není důležité, co děláme, ale co máme v papírech. Taková je pravda, i když to zní směšně. Vydírání je na denním pořádku, odshora až dolů, má milá." „Tak proč jste taky neodstoupil, plukovníku?"
„Proč?" zopakoval Witkowski a posadil se do nejbližšího křesla, přitom však nespouštěl oči z dveří do ložnice. „Protože svou práci umím velice dobře, což ovšem nevypovídá nic pěkného o mé povaze. Lstivost a podezřívavost nejsou právě kladné vlastnosti, ale když se zkultivují a využijí pro naši práci, mohou se projevit jako přednosti. Americký bavič Will Rogers kdysi řekl: ‚Nikdy jsem nepotkal člověka, kterého bych si neoblíbil.' Já zase říkám, že jsem nikdy ve své práci nepotkal člověka, kterého bych nepodezříval. Možná je to tím, že je ve mně kus Evropana. Původem jsem totiž Polák. Polština je můj mateřský jazyk."
„A Polsko, které dalo světovému umění a vědě víc než většina ostatních zemí, zažilo větší zradu, než většina zemí," řekla Karin de Vriesová a přikývla.
„Předpokládám, že to spolu souvisí. Mám to asi zkrátka v krvi."
„Freddie vám věřil."
„Kéž bych mohl ten kompliment opětovat. Já jsem totiž vašemu muži nevěřil nikdy. Byl jako zapálený doutnák, který jsem nedokázal uhasit. Jeho smrt rukou Stasi byla nevyhnutelná."
„Měl pravdu," řekla Karin zvýšeným hlasem. „Stasi a podobné živly dnes tvoří jádro nacistů."
„Nechal se zaslepit vztekem a používal pochybné metody. To nakonec vedlo k jeho prozrazení a vraždě. Nechtěl nás poslouchat, tedy mě."
„Já vím, já vím. Mě taky neposlouchal... V té době už to však bylo stejně jedno."
„Obávám se, že vám nerozumím."
„Freddie začal být hrubý, nejen ke mně, ale ke každému, kdo s ním nesouhlasil. Měl strašnou sílu, kterou získal výcvikem u vašich komand v Belgii, a začal si myslet, že na něj nikdo nemá. Postupně se z něj stal stejný fanatik, jako byli jeho nepřátelé."
„Pak tedy chápete, proč říkám, že jsem vašemu manželovi nedůvěřoval."
„Samozřejmě. Naše poslední měsíce v Amsterdamu bych opravdu nechtěla prožít znovu."
Dveře ložnice se náhle rozletěly a objevil se v nich Latham. „Trefa!" vykřikl. „Měl jsi pravdu, Stanley. Ten hajzl tam dole na ulici je Reynolds, Alan Reynolds z komunikačního!"
„Kdo?"

„Kolikrát jsi sešel dolů do komunikačního, Stanley?"
„To nevím. Za poslední rok tak třikrát nebo čtyřikrát."
„To on je ten špion. Viděl jsem mu do tváře."
„Tak se tedy něco chystá a my bychom měli učinit protiopatření."
„Co budeme dělat a kde začneme?"
„Paní de Vriesová, tedy Karin, šla byste, prosím, k oknu do ložnice a dala nám vědět, co se děje?"
„Už pádím," řekla Karin, vstala z gauče a rozběhla se do plukovníkova pokoje.
„A co teď?" zeptal se Drew.
„Jako vždycky," odpověděl Witkowski. „Nejdřív zbraně."
„Mám automat s plným zásobníkem." Latham vytáhl pistoli z opasku.
„Dám ti ještě jeden se zásobníkem navíc."
„Takže čekáš to nejhorší?"
„Už skoro pět roků. Jestli jsi na tom jinak, tak se nedivím, že ti vyhodili kvartýr do povětří."
„No, mám ten krám, kterým se zajistí dveře."
„Bez komentáře. Ale jestli na tebe ti hajzlové nasadili dva nebo tři chlapy, rád bych je odeslal do Washingtonu. Tím bychom si vynahradili toho ptáčka, o kterého jsme tady přišli." Plukovník zamířil ke stěně a odsunul impozantní reprodukci Mondriana, za níž se objevil velký trezor. Otočil číselníkem tam a zpět a otevřel dvířka. Pak vytáhl z trezoru dvě menší pistole a automat značky Uzi, jenž si připnul na pásek. Další automat hodil Lathamovi, který jej chytil. Zásobník s náboji však Drew minul, a tak munice skončila na podlaze.
„Proč jsi mi to nehodil najednou?" řekl nakvašeně Drew a sehnul se pro náboje.
„Chtěl jsem vyzkoušet tvůj postřeh. Není to špatné. Dobré taky ne, ale ujde to."
„Všiml sis té láhve?"
„A co má být? Během hodiny jsi sice vypil pár panáků, ale jsi velkej chlap, stejně jako já, a měl bys něco vydržet."
„Díky, mami. Tak co teď sakra budeme dělat?"
„Většinu už jsme zvládli. Teď už jen musím aktivovat vnější zařízení." Witkowski přešel ke kuchyňskému dřezu, odšrouboval pochromovaný kohoutek, sáhl do hrdla a vytáhl dva dráty, opatřené malými koncovkami z umělé hmoty. Zlomil je, přimáčkl dráty k so-bě a místností se rozlehlo pět hlasitých pípnutí.
„Hotovo," řekl plukovník, zašrouboval kohoutek a vrátil se do obývací části pokoje.
„Cos to provedl, čaroději?"
„Začnu s únikovými východy. V těchto starých budovách bývají dva - jeden v mé ložnici, druhý támhle ve výklenku, kde mám něco jako knihovnu. Nacházíme se ve druhém patře ze šesti. Aktivováním vnějších bezpečnostních zařízení se do únikových východů mezi stropem prvního patra a podlahou třetího pustí elektřina. Napětí je tak vysoké, že omráčí, ale nezabije."
„A co když zloduch prostě půjde po schodech, nebo vyjede výtahem?"
„Člověk pochopitelně musí respektovat soukromí a občanská práva svých sousedů. Na tomhle patře jsou tři další byty. Ten můj se nachází v levém předním rohu budovy a moje dveře jsou asi sedm metrů od nejbližšího souseda po pravé straně. Asi sis toho nevšiml, ale k mým dveřím vede tlustý a docela pěkný orientální běhoun."
„A když zapneš svoje zařízení a ti padouši vstoupí na koberec, tak se něco stane, je to tak?" zeptal se Latham.
„Máš naprostou pravdu. Rozsvítí se čtyřsetwattové reflektory a spustí se siréna, která bude slyšet až na place de la Concorde."
„Ale takhle nikoho nechytíš. Vezmou nohy na ramena."
„Únikovým východem neutečou, a jestli půjdou po schodech, vběhnou nám přímo do náručí."
„Cože? Jak to?"
„O patro níž bydlí jeden lotr z Maďarska, který obchoduje, no řekněme, s odcizenými šperky. Je to neškodný amatér a já jsem se s ním docela skamarádil. Stačí mu zavolat, nebo zaklepat na dveře a můžeme počkat v jeho bytě. Když kdokoli seběhne po těchhle schodech, trefíme ho do nohou. Doufám, že umíš trochu střílet, nerad bych někoho zabil."

„Plukovníku!" Hlas Karin de Vriesové z ložnice zněl naléhavě. „Před tím autem právě zaparkovala nějaká dodávka a vylézají z ní muži... Čtyři, pět, šest - šest chlapů v tmavých hadrech."
„Oni po tobě opravdu touží, mladej," řekl Witkowski Lathamovi a oba vběhli do ložnice, aby se také podívali z okna. „Pár z nich má na zádech batohy," všiml si Drew. „Jeden z nich se baví s řidičem toho auta," dodala Karin. „Zřejmě mu říká, aby odjel. Podívejte, už couvá."
„Ostatní se rozptýlili a prohlížejí si budovu," doplnil plukovník a dotkl se její paže, aby se k němu obrátila. „My s mladým se teď vzdálíme." Karin se na něj podívala s děsem v očích. „Nebojte se, budeme v bytě pod vámi. Zavřete dveře do ložnice a zasuňte závoru. Je ocelová, takže ji nikdo nevylomí, leda nákladňákem nebo beranidlem s deseti chlapy."
„Proboha, zavolejte policii nebo aspoň ochranku velvyslanectví!" Drew hovořil klidně, avšak rozhodně. „Pokud se osudově nemýlím, tak policii zavolají moji milí sousedé. Ale my mezitím získáme čas ulovit jednoho nebo dva z těch parchantů sami pro sebe."
„A kdyby se do toho zamíchala naše ochranka, tak byste o ně přišli," ozvala se Karin. „Ochranka by musela spolupracovat s policií, která by vaši kořist poslala do vazby."
„Myslí vám to," uznal Witkowski a přikývl. „Uslyšíte z chodby hlasitou sirénu a nejspíš taky praskání statické elektřiny z únikového východu..."
„Pustil jste do něj proud."
„Vy jste to věděla?" zeptal se zaskočený Latham.
„V našem amsterdamském bytě dělal Freddie totéž."
„Naučil jsem ho to," pravil plukovník nezúčastněně. „Jdeme, chlopak, tlačí nás čas."
O osmdesát pět sekund později podlehl nerudný Maďar přesvědčování, aby přijal cenu nabízenou vlivným Američanem, který se za něj v minulosti přimluvil a mohl by mu být užitečný i v budoucnu. Witkowski a Drew si stoupli za sousedovy dveře a otevřeli je na škvírku. Čekání bylo nekonečné a trvalo téměř osm minut. „Něco tady nehraje," zašeptal plukovník. „Nelíbí se mi to."
„Po schodech nikdo nevyšel a z únikových východů nepraská elektřina," řekl Latham. „Možná pořád prolézají dům..."
„To se mi taky moc nezdá. Tyhle staré baráky se navzájem podobají jako vejce vejci a jsou nalepené na sobě... Panebože, to je ono... Ty batohy!"
„Co to povídáš?"
„To jsem hlava zabedněná. Mají kotvice a lana! Přecházejí z jednoho domu do druhého a spouštějí se po zdech! Ven! Musíme okamžitě nahoru. A ne abys šlápl na ten koberec!"

*****

Byla tma. Karin seděla u okna s pistolí v ruce a čekala, jestli zvenčí neuslyší praskání vysokého napětí. Od odchodu plukovníka s Lathamem uběhlo už deset minut, stále se však nic nedělo. Začala uvažovat. Witkowski sám připustil, že je chorobně podezřívavý a Drew byl zase vyčerpaný. Co když se všichni zmýlili? Co když plukovník viděl jen žárlivého milence nebo bojácného manžela, a nikoli padoucha? Co když unavený Latham spatřil tvář, která mu připomněla Alana Reynoldse z komunikačního, ale ve skutečnosti to byl někdo úplně jiný? Co když „podezřelí" muži v dodávce, kteří soudě podle rychlých pohybů museli být mladí, byli skutečně jen studenti, kteří se vrátili z trampu nebo si užívali nočních radostí Paříže? Karin odložila pistoli na stolek vedle křesla a protáhla se. Pak zaklonila hlavu a zívla. Potřebovala bych se vyspat, napadlo ji.
Vtom se po pokoji s ohlušujícím rámusem rozletěly střepy a úlomky dřeva. Do ložnice vpadla oknem jakási postava, přistála na podlaze a pustila lano. Karin vyskočila z křesla, instinktivně se vrhla od okna a ovázanou pravou rukou šátrala kolem sebe. Pak se na scéně objevil další odvážný vetřelec, který se svezl po laně až k posteli.
„Kdo jste?" zavřeštěla Karin de Vriesová německy a snažila se posbírat myšlenky. Uvědomila si, že pistole leží na stolku.
„Mluvíte německy," řekl první vetřelec, „takže víte, co chceme! Proč byste jinak mluvila naším jazykem?"
„Je to moje druhá mateřština, mé rodné valonštině moc lidí nerozumí." Karin pomalu obešla protivníka a

přiblížila se ke stolku.
„Kde je, paní de Vriesová?" zeptal se výhrůžně druhý muž, jenž předtím přistál u postele. „Odsud se nedostanete. Naši druhové vám zastoupí cestu, právě jdou sem nahoru. Čekali jen na naše znamení, což bylo to okno."
„Netuším, o čem mluvíte! Víte přece, kdo jsem. Šokuje vás snad, že jsem si něco začala s majitelem tohoto bytu?"
„Postel je prázdná, nikdo v ní nespal..."
„Pohádali jsme se. On se opil, a tak jsme se do sebe trochu pustili." Karin už měla svou pistoli nadosah, nikdo z nacistů se však ani neobtěžoval vytáhnout zbraň z pouzdra. „Vy se nikdy nekočkujete se svými ženami? Jestli ne, tak jste ještě děti!" Karin popadla pistoli a vystřelila na prvního neonacistu. Jeho kolega šokovaně hmátl na pouzdro. „Nech toho, nebo je po tobě!" nařídila mu Karin de Vriesová.
Dveře ložnice, zajištěné ocelovou závorou, se náhle rozletěly a s třeskem narazily do zdi. „Panebože!" zahřměl Witkowski a rozsvítil. „Má jednoho živého!"
„Myslela jsem, že se sem dá dostat jen s nákladákem nebo beranidlem," podotkla zjevně otřesená Karin.
„To by za mnou do Paříže nesměli jezdit moji vnuci. Víte, oni jsou strašně hraví, takže jsem do rámu dveří radši nechal namontovat tajné tlačítko." Víc toho plukovník říct nestačil. Ozvala se ohlušující siréna, tak hlasitá, že se během pár vteřin rozsvítila okna ve všech okolních domech.
„Jdou sem, aby vám zabránili v odchodu!" vykřikla de Vriesová.
„Tak je teda pěkně přivítáme, mladej," navrhl Witkowski a rozběhl se s Lathamem ke vchodu do bytu. Plukovník otevřel a oba se schovali za dveře. Dovnitř vběhli dva muži a palbou z automatů kosili všechno, co jim přišlo do cesty. Plukovník a Drew přesně zamířili a každý z nich vypálil tři dávky, jimiž polámali zabijákům ruce. Ti se zhroutili na podlahu, svíjeli se bolestí a sténali. „Hlídej je!" vykřikl Witkowski a odběhl do kuchyně. Pár sekund nato siréna utichla a světla v chodbě zhasla. Plukovník se vrátil a začal rychle vydávat příkazy, zatímco ze schodiště doznívaly kroky prchajících nacistů. „Svaž tyhle parchanty a hoď je do koupelny pro hosty spolu s tím živým v mojí ložnici. Policajtům dáme toho hajzla, co ho Karin poslala do věčných germánských lovišť."
„Policie bude chtít vědět, co se stalo, Stane."
„Až do zítřejšího, tedy vlastně dnešního rána si budou muset nějak poradit sami. Já zatím zkusím zatahat za nějaké diplomatické nitky, abych mohl posadit tyhle svině do jednoho z našich nadzvukových letounů směr Washington. Nikdo o tom nesmí vědět, jen Sorenson."
Náhle se z ložnice ozval výkřik. Byla to Karin. Drew vběhl do dveří a spatřil ji, jak bezmocně zírá na postel na nehybnou postavu s vytřeštěnýma očima. „Co se stalo?"
„Já nevím. Naklonil se k límci a zakousl se do něj. Chvíli nato se zhroutil."
„Kyanid." Latham sáhl mladému neonacistovi na krk, aby nahmatal tep. „Deutschland über alles," řekl tiše. „Rád bych věděl, jestli rodiče budou na svého synka pyšní. Doufám, že ne."

16 KAPITOLA

Zabijáci s čísly pět a dva seděli s ovázanýma rukama a utrženými límci ve stísněném prostoru paluby letadla, které mířilo napříč Atlantickým oceánem do Washingtonu. Pravděpodobně nás nechtějí popravit, pomyslel si Paříž Nula pět. Američani jsou v tomhle ohledu slabí, zvlášť když vězeň vypadá bezmocně a kaje se. Dloubl do svého klimbajícího kolegy „vědátora". „Vzbuď se," řekl německy.
„Was ist?"
„Co podnikneme, až tam dorazíme? Napadá tě něco?"
„Snad," odvětil zabiják s číslem dvě a zívl.
„Tak ven s tím."
„Američani mají přirozený sklon k násilí, i když jejich vůdci prohlašují něco jiného. Stejně vlastní je jim také náchylnost k odhalování spiknutí, jakkoli nepravděpodobných. Naši vůdci mají milenky, no a co? Jejich vůdci si radši užívají s děvkami, a tak se dostávají do spárů vládcům podsvětí. Opravdu mají takoví muži zapotřebí, aby jim zločinci opatřovali podobné ženské? Zní to směšně, ale Američani to

berou. Jejich pokrytecké puritánství odmítá přírodní zákony. Monogamní život prostě není pro samce přirozený."
„Co to sakra plácáš? Neodpovídáš mi na otázku."
„Ale ano. Až se tam dostaneme, učiníme zadost jejich pokrytectví i touze po spiknutí."
„Jak?"
„Oni si myslí, že jsme elitní odnož Bratrstva, a svým způsobem je to pravda, i když jinak, než si představují. My je teď musíme přesvědčit, že jsme opravdu důležití. Že máme přímé spojení s fanatiky v Bonnu, kteří v nás vidí své úderné vojsko a plně nám důvěřují, jelikož nás potřebují."
„Ale to přece není pravda. Nemáme ani jména, jen hesla, která se dvakrát týdně mění. Američani do nás napumpují drogy a zjistí to." „Dnešní séra pravdy nejsou o nic spolehlivější než hypnóza a vycvičení lidé jim dokáží odolat. Americká rozvědka to dobře ví."
„Ale k tomu nás přece nikdo nevycvičil."
„To ani nebylo nutné. Jak říkáš, nemáme žádná jména, jen hesla, která nás opravňují vykonávat rozkazy. Jestli na nás použijí chemické látky a my ty bezcenné kódy vyzradíme, udělá to na ně ještě větší dojem."
„Pořád jsi mi neodpověděl. Líbil ses mi víc, když jsi tolik nepovídal a nehrál sis na učence. Jak si poradíme s Američany?"
„Za prvé přiznáme svoji důležitost a úzké svazky s mocnými v Evropě i v Americe. Pak neochotně připustíme, že se v našem jednání skrývá také jistý stupeň přetvářky. Vedeme hýřivý život - bydlíme v tajných drahých rezidencích, máme neomezené fondy a u nohou nám leží ty největší krásky světa. Díky naší práci se nám splnil sen všech mladých mužů. To ale nutně neznamená, že chceme pro naši věc zemřít."
„To zní moc dobře, Nula dvojko, moc přesvědčivě."
„Načrtl jsem ti základnu, ze které budeme působit na jejich zálibu ve spiknutích. Znovu budeme zdůrazňovat, že jsme důležití a máme velký vliv, že nás všichni žádají o radu a že v dnešní době nadzvukových letadel musíme být s našimi protějšky po celém světě v neustálém spojení."
„Pochopitelně hlavně s těmi ze Spojených států amerických," doplnil zabiják Nula pět.
„Pochopitelně. Informace, které máme - konkrétní jména a funkce -, jsou vážně šokující. Jsou to lidé, které by ze sympatií k Bratrstvu nikdy nikdo nepodezíral."
„To už se přece podařilo."
„Ano, ale my přiložíme pod kotel podezírání další polínka. Nikdo to ještě neslyšel přímo od zdroje. Pokud se naše počítače nemýlí, tak jsme první členové nové nacistické elity, které dostali živé. Vlastně jsme jejich trofeje, váleční zajatci nejvyššího řádu. Jestli jim vnukneme pocit, že kolísáme, třeba dostaneme zvláštní privilegia. Na příštích pár dní se docela těším."

*****

Zabijáci s čísly čtyři a sedm, jimž se podařilo uprchnout z rue Diane, bezhlavě vtrhli do hlavního stanu Blitzkriegerů v Avignonských skladech. Snažili se trochu ovládnout rozrušení, ale příliš se jim to nedařilo. Jejich dva zbylí druzi byli v jednací místnosti - jeden seděl u stolu, druhý si právě naléval kávu.
„Dohráli jsme!" vykřikl vznětlivý nacista Paříž Nula čtyři, svalil se na židli a snažil se popadnout dech.
„Všechno je v hajzlu!"
„Co se stalo?" Blitzkrieger, jenž si naléval kávu, upustil šálek.
„Nebyla to naše vina," vychrlil ze sebe omluvně zabiják číslo Nula sedm, jenž zůstal nehnutě stát na místě.
„Byla to past a Pětka s Dvojkou zpanikařili. Vběhli do bytu a začali střílet..."
„Pak se ozvaly další výstřely a my jsme viděli, jak padají k zemi," skočil mu do řeči kolega s číslem Nula čtyři a nepřítomně zíral před sebe. „Asi jsou mrtví."
„A co další? Ti dva, co se spustili po baráku do okna."
„To nevíme. Neměli jsme šanci to zjistit!"
„Co teď budeme dělat?" zeptal se Paříž Nula sedm. „Ozvala se Nula jednička?"
„Ne."
„Jeden z nás musí zaujmout jeho místo a spojit se s Bonnem," řekl elitní zabiják od kávovaru.

Zbylí tři jako jeden muž rozhodně přikývli. „Čeká nás poprava," poznamenal jakoby mimochodem Blitzkrieger číslo Nula čtyři. „Vůdcové budou žádat naše hlavy, a pokud jde o mě, já nehodlám zaplatit životem za chyby a paniku druhých. Kdybych za to mohl, sám bych si ochotně vzal kyanid. Jenže já za to nemůžu a vy taky ne!"
„Ale co teda budeme dělat?" zopakovala Sedmička svou otázku.
Člen jednotky s krycím jménem Nula čtyři chvíli zamyšleně přecházel kolem stolu a zastavil se před kolegou u kávovaru. „Ty vedeš účty, vid?"
„Ano."
„Kolik máme peněz?"
„Několik milionů franků."
„Můžeš rychle sehnat víc?"
„Naše požadavky na peníze nikdo nezkoumá. Stačí zvednout telefon a oni nám je poukáží. Účel se zdůvodňuje se zpětnou platností, pokud by však šlo o falešnou záminku, je třeba počítat s následky."
„Stejnými, jaké nám hrozí už teď."
„V zásadě ano. Smrt."
„Zvedni telefon a požádej o maximum, co můžeš dostat. Klidně jim naznač, že držíme v šachu samotného francouzského prezidenta nebo šéfa parlamentu."
„To by opravdu vyžadovalo maximum. Převod se uskuteční okamžitě, ale peníze budeme mít k dispozici, až se otevře Alžírská banka... Teď je po čtvrté, banka otevírá v devět."
„Necelých pět hodin," řekl Blitzkrieger Nula sedm a upřeně se zadíval na Nula čtyřku. „O čem přemýšlíš?"
„O nevyhnutelnosti osudu. Když tady zůstaneme, neujdeme popravě... Možná vám to bude proti srsti, ale dovoluji si tvrdit, že naší
věci můžeme sloužil lépe živí než mrtví. Zvlášť, když by naše smrt měla být výsledkem neschopnosti druhých. Můžeme toho ještě tolik vykonat... Mám starého strýčka, který bydlí nedaleko Buenos Aires, sto kilometrů jižně od Rio de la Plata. Byl jedním z mnoha, kteří uprchli z Třetí říše, když ji nepřítel srazil na kolena. Jeho rodina však stále považuje Německo za svaté. Máme pasy, takže tam můžeme odletět a požádat rodinu o azyl."
„To je lepší než poprava," prohlásil zabiják číslo Nula sedm.
„Nespravedlivá poprava," dodal chmurně Blitzkrieger, sedící u stolu.
„Ale dokážeme být pět hodin nedosažitelní?" zeptal se zabiják-účetní.
„Ano, pokud vytrháme telefonní dráty a odejdeme," odvětil Blitzkrieger Nula čtyři. „Sbalíme všechno, co potřebujeme, zbytek spálíme a vypadneme odsud. Čeká nás dlouhý den a taky dlouhá noc. Rychle! Zmačkejte papíry, nacpěte je do železných košů a zapalte to."
„Už se na to docela těším," řekl nacista číslo Nula sedm, jemuž se viditelně ulevilo.
Pravověrným fanatikům se podařilo najít ve své svaté přísaze příhodnou skulinku. Když vzplál první koš s papírem, účetní otevřel okno, aby vypustil kouř.
Ředitel CIA Knox Talbot otevřel Wesleymu Sorensonovi. Byl podvečer a nad poli Talbotovy usedlosti ve Virginii se pomalu sklánělo slunce. „Vítej v mém skromném příbytku, Wesi."
„Je skromnej, jen co je pravda," odvětil šéf Konzulárních operací a vstoupil. „Zdá se, že ti patří půlka státu."
„Jen ždibíček. Zbytek jsem přenechal bílým."
„Je to fakt nádhera, Knoxi."
„Nezapírám," přitakal Talbot a vedl hosta nákladně zařízeným obývacím pokojem na ohromnou zasklenou terasu. „Pokud chceš a jestli máš čas, ukážu ti stodolu a stáje. Mám tři dcery, které se zamilovaly do koní. Tedy předtím, než objevily kluky."
„To mě teda podrž," zahlaholil Sorenson a posadil se. „Já mám dvě dcery, se kterými to bylo úplně stejné."
„Našly si muže a opustily tě?"
„No, občas za mnou jezdí..."
„Ale odešly a koně ti nechaly na krku."

„Tak, tak, kamaráde. Moje žena naštěstí koně miluje."
„Moje ne. Často mi vysvětluje, že dětství strávené na 145. ulici v Harlemu ji nepřipravilo právě nejlíp pro život na usedlosti se stájemi. Trpí mi koně jen proto, že táhnou děti domů, někdy až moc často... Můžu ti něco nalít?"
„Ne, díky. Můj kardiolog mi dovoluje tři malé panáky denně a já už měl dneska čtyři. Až přijdu domů, dám si ještě dva s manželkou, a to už jich bude dohromady šest."
„Přejděme k věci." Talbot sáhl do proutěného stojanu na časopisy a vytáhl z něj desky s černou obrubou. „Za prvé počítače AA," řekl. „Nepodařilo se mi zjistit vůbec nic. Nechci zpochybňovat Harryho Lathama a jeho zdroj, ale jestli se nemýlí, tak je ten špion utajený tak dokonale, že by ho na světlo boží vytáhl snad jen archeolog."
„Oni se nemýlí, Knoxi."
„Já o tom nepochybuju, proto jsem taky v rámci pátrání kompletně vyměnil obsluhu počítačů, což jsem označil za součást nové politiky rotace kádrů. Zdůvodnil jsem to tak, že zaměstnanci ve vyšším postavení musí být schopni pracovat na více místech."
„Jak to vzali?"
„Nic moc, ale bohužel nepadly žádné konkrétní námitky, které jsem napjatě očekával. Bývalá obsluha je samozřejmě pod drobnohledem."
„No ovšem," řekl Sorenson. „A co ten Kroeger, Gerhardt Kroeger?"
„To je daleko zajímavější téma." Talbot obrátil několik stránek v deskách. „Tak především to byl zřejmě génius v oboru mozkové chirurgie. Nejen v operacích zhoubných nádorů, ale také v odstraňování ‚nitrolebních tlaků', jímž se léčí lidé s duševními poruchami."
„Byl?" zeptal se Wesley Sorenson. „Jak to myslíš, že byl?"
„Zmizel. Ve svých třiačtyřiceti letech odstoupil z funkce zástupce primáře mozkové chirurgie v nemocnici v Norimberku. Tvrdil, že je přepracovaný a duševní stav mu už nedovoluje dál operovat. Vzal si vyhlášenou sestru z chirurgie Gretu Frischovou a zavřela se za ním voda. Prý se spolu odstěhovali do Švédska."
„A co na to švédské úřady?"
„To je právě zajímavé. Mají v záznamech, že před čtyřmi lety přijel do Goteborgu na dovolenou. Z hotelové knihy hostí vyplývá, že se svou ženou strávil na místě dva dny a pak odjeli. Tady stopa končí."
„On znovu pracuje v oboru," prohlásil ředitel Konzulárních operací. „Myslím, že toho ve skutečnosti nikdy nenechal. Našel si ovšem jinou zálibu než je léčení nemocných."
„Proboha jakou, Wesi?"
„Nevím. Možná teď dělá pro změnu ze zdravých lidí nemocné. Fakt nevím."

*****

Drew Latham otevřel oči. Vyrušil jej hluk z ulice, který do ložnice pronikal rozbitým oknem. Plukovník Witkowski s pomocí námořní stráže tajně odvezl zajaté nacisty na letiště a někdo musel zůstat v jeho pokoji. Otevřené okno by mohlo přilákat nezvané hosty. Drew se líně převalil na druhou stranu postele a vstal. Musel si dát dobrý pozor na střepy, jichž byla plná podlaha. Vzal si ze židle kalhoty a košili, oblékl se a zamířil ke dveřím. Když otevřel, spatřil plukovníka s Karin, kteří seděli u stolu ve výklenku na druhém konci obýváku a pili kávu.
„Jak dlouho už jste vzhůru?" zeptal se jich bez většího zájmu.
„Nechali jsme vás spát, můj milý."
„Zase to ‚můj milý'. Upřímně věřím, že to nemyslíte jako projev náklonnosti."
„To se jen tak říká, Drew," řekla Karin. „Včera večer, vlastně dneska ráno, jste si vedl náramně."
„Plukovník byl pochopitelně lepší."
„To je jasný, mladej, ale ty ses taky držel. S nepřítelem ses moc nepáral."
„Možná mi to nebudeš věřit, Supermane, ale nedělal jsem to poprvé. Nejsem na to nijak zvlášť pyšný - je to čistě otázka přežití."
„Pojďte k nám," vyzvala ho Karin de Vriesová a vstala. „Donesu vám kafe. Posaďte se," dodala a

odebrala se do kuchyně.
„Vsadím se, že u sebe doma by mě takhle nehostila," utrousil Latham a nejistě vykročil obývákem. „Tak jak to vypadá, Stanley?" zeptal se a přisedl si ke stolu.
„Všechno běží podle plánu, mladý muži. V pět hodin ráno jsem posadil naše dva výtečníky do letadla směr Washington a nikdo kromě Sorensona se to nedoví."
„Co myslíš tím budoucím časem? Copak jsi s Wesem nemluvil?"
„Mluvil jsem s jeho ženou. Kdysi jsem se s ní setkal a můžu ti říct, že tu její směs americké a britské angličtiny by nedokázal napodobit nikdo. Požádal jsem ji, aby řekla řediteli, že náklad dorazí na letiště Andrews ve čtyři deset ráno jejich času pod heslem Peter Pan 2. Slíbila, že to manželovi vyřídí, hned jak přijde domů."
„To není podle předpisů, Stanley. Měl sis vyžádat zpětné potvrzení."
Vtom zazvonil telefon. Plukovník vstal, rychle přešel pokojem a zvedl sluchátko. „Prosím?" Šest vteřin poslouchal a pak zavěsil. „To byl Sorenson," řekl. „Nechal letiště obšancovat četou námořní pěchoty. Vojáci jsou na zemi i na střechách. Ještě něco, agente Chytrolíne?"
„Ano," odvětil Latham. „Toho ševce a zábavní park pustíme z hlavy?"
„To bych nedoporučovala," ozvala se Karin, položila před Drewa kávu a posadila se. „Dva neonacisti jsou po smrti a dva na cestě do Ameriky. Další utekli, odhaduji, že byli taky dva."
„Dohromady šest," souhlasil Drew. „Kam se hrabou na naši četu," dodal a pohlédl na Witkowského.
„To není ani půl družstva. Kolik dalších tady asi ještě pobíhá?"
„To se dá zjistit. Já si vezmu na starost ten zábavní park..."
„Drew," vykřikla Karin de Vriesová.
„Ty si nevezmeš na starost vůbec nic," přispěchal jí na pomoc plukovník. „Máš dost krátkou paměť, mladej. Zapomněl jsi, že tě chtějí - tedy přesněji řečeno Harryho - studenýho na prkně?"
„A co mám teda dělat? Otevřít poklop a schovat se do kanálu?"
„Ne, zůstaneš tady. Pošlu sem dva strážné hlídat schody a taky údržbáře, aby opravil okno."
„Jenže já bych chtěl být taky něco platný, pokud ti to nevadí."
„Neměj obavy. Tenhle byt využijeme jako náš přechodný základní tábor a ty budeš naše spojka."
„S kým?"
„Budu ti volat nejmíň jednou za hodinu a vždycky ti dám přesné instrukce."
„A co já?" zeptala se Karin, která rychle pochopila situaci. „Já můžu být něco platná na ambasádě."
„To si uvědomuju. Budete v mé pracovně se stráží u dveří. Sorenson ví, kdo jste, a Knox Talbot nepochybně taky. Pokud kdokoli z nich zavolá na můj bezpečný telefon, převezmete zprávu, zavoláte ji tady našemu sklerotikovi a já si ji pak u něj vyzvednu. Teď bych rád věděl, jak se dostaneme odsud, pokud jsou na ulici nepřátelské osoby."
„Snad bych něco věděla." Karin De Vriesová sáhla pro kabelku, pověšenou na opěradle, vstala a zamířila do ložnice. „Musím se trochu upravit. Nebojte, bude to trvat jen chvilku."
„Co má za lubem?" zeptal se Witkowski, když Karin zmizela za dveřmi.
„Myslim, že to tuším, ale nech se překvapit. Možná ji pak povýšíš na svoji asistentku..."
„To bych si asi dal. Freddie ji naučil spoustu fíglů."
„Které se naučil od tebe."
„Jen ten únikový východ, zbytek si vymýšlel sám a obvykle v tom byl hodně před námi... Před námi všemi, snad s výjimkou Harryho."
„Co se stane, až Karin opustí ambasádu, Stanley?"
„Neopustí. Na velvyslanectví je spousta pokojů pro personál. Někoho na pár dní vyhodím a nastěhuju tam ji."
„Samozřejmě se stráží."
Plukovník se na Lathama upřeně zadíval. „Tobě na ní nějak záleží."
„Jo," odsekl Drew.
„Za normálních okolností bych proti tomu měl námitky, ale v dané situaci přimhouřím oči."
„Já jsem neřekl, že z toho něco bude."
„Ovšem, ale pokud jo, tak sis to uměl zařídit o hodně líp než já. Ona totiž pracuje ve stejném oboru."

„Prosím?"
„Ty se nestaneš dědečkem jen proto, že nějaký ubohý poddůstojníček udělá tvé dceři dítě. Třináct roků jsem byl ženatý se skvělou ženskou, která ale nakonec dospěla k názoru, že se nedokáže smířit s mojí prací a všemi potížemi okolo. Jedinkrát ve svém životě jsem prosil, ale marně. Ona mě prokoukla. Žil jsem vlastně jen svou prací, která mě úplně pohltila. Žena ke mně však přesto byla velkorysá a umožnila mi neomezený styk s dětmi. Ale pochopitelně jsem neměl tolik času, abych za nimi mohl jezdit moc často."
„Promiň, Stanley. Neměl jsem tušení."
„S takovými věcmi se člověk nechlubí."
„Ano, ale se svými dětmi jistě dobře vycházíš. Chodíš za vnoučaty a tak..."
„To si piš - mají mě za blázna. Jejich matka se velice dobře provdala a co já mám sakra dělat s prachama, který vydělám? Mám jich víc, než dokážu utratit, takže si asi dovedeš představit, jak to vypadá, když se všichni sjedou do Paříže."
Jejich rozhovor ukončila postava, která se objevila ve dveřích do ložnice. Byla to blondýna s tmavými brýlemi, v sukni vykasané nad kolena a blůzce rozepnuté do půli hrudníku. Vyzývavě přenášela váhu z jedné nohy na druhou a hlubokým hlasem se zeptala: „Co si dají hoši ze zadního pokoje?"
„Vynikající!" zvolal užaslý Witkowski.
„To je slabé slovo," hlesl Drew a tiše hvízdl.
„Bude to stačit, plukovníku?"
„Určitě, budu ale muset zavázat strážím oči. Nejlíp bude, když seženu nějaké teplouše."
„Žádný obavy, Čaroději," řekl Latham. „Pod tou smyslnou slupkou se skrývá led."
„Jak vidím, vás asi neobloudím, monsieur." Karin se zasmála, pustila sukni, zapnula si blůzku a zamířila ke stolu. Vtom zazvonil telefon. „Mám to vzít?" zeptala se. „Můžu říct, že jsem pokojská - přirozeně dokonalou francouzštinou."
„Byl bych vám vděčný," odvětil Witkowski. „Dneska je velké prádlo a on touhle dobou obvykle volá. Řekni mu, aby šel nahoru, zmáčkl na telefonu šestku a otevřel si dveře do haly."
„Allo? Cest la residence du grand Colonel." De Vriesová chvíli poslouchala, pak zakryla mikrofon rukou a podívala se na šéfa bezpečnosti velvyslanectví. „Je to velvyslanec Courtland. Říká, že s vámi musí okamžitě mluvit."
Witkowski rychle vstal, přešel pokojem a vzal si od Karin telefon. „Dobré jitro, pane velvyslanče."
„Teď mě poslouchejte, plukovníku! Nevím, co se stalo včera večer u vás doma, ani na odstavné ploše letiště Orly - a ani to snad radši nechci vědět. Jestli ale máte nějaké plány také na dnešní ráno, tak je zrušte. Je to rozkaz!"
„Takže policie vám to řekla, pane?"
„Řekli mi víc, než mi bylo milé. Ale podstatnější je to, co mi sdělil německý velvyslanec, který s námi plně spolupracuje. Německá sekce francouzského ministerstva zahraničí Kreitze před několika hodinami upozornila, že v kancelářském komplexu Avignonských skladů vypukl požár. Na místě se našly pozůstatky suvenýrů Třetí říše a taky tisíce úplně zuhelnatělých stránek, které někdo zapálil v koších na odpadky."
„Od těch papírů to všechno chytlo?"
„Zřejmě nechali otevřené okno, vítr rozdmýchal plameny, a tím se spustilo protipožární zařízení s kropicími tryskami. Okamžitě tam běžte!"
„Kde ty sklady jsou, pane?"
„Jak to mám sakra vědět? Vy mluvíte francouzsky, tak se někoho zeptejte!"
„Podívám se do telefonního seznamu. A pane velvyslanče, nerad bych jezdil vlastním vozem nebo si bral taxi. Zavolal byste, prosím..., tedy řekl byste své sekretářce, ať zavolá na dopravní, aby mi poslali bezpečné vybavení do mého bytu na rue Diane? Adresu znají."
„„Bezpečné vybavení'? Co to k čertu je?"
„Opancéřovaný vůz, pane, s námořní stráží."
„Kristepane, proč jsem nezůstal ve Švédsku? Zjistěte, co můžete, plukovníku. A hoďte sebou!"
„To řekněte hochům z dopravního, pane." Witkowski zavěsil, ještě předtím však udělal na telefon

obscénní gesto prostředníkem. Otočil se k Lathamovi a Karin de Vriesové. „Všechno je jinak, aspoň prozatím. Při troše štěstí můžeme udělat terno. Karin, vy zůstanete, jak jste. Mladej, ty půjdeš do mého šatníku a mrkneš se, jestli tam najdeš nějakou uniformu, která by ti seděla. Máme podobnou postavu, takže nějaká by ti padnout měla."
„Kam jdeme?" zeptal se Drew.
„Do kanceláří skladiště, které zapálili neonáckové. Nacistická košová brigáda nepracovala zrovna tak, jak by měla. Nějaký trouba otevřel okno."

*****

Hlavní stan neonacistů se nacházel v troskách. Zdi byly sežehnuté, záclony ohořelé až ke garnýžím. Všechnu tu spoušť navíc zmáčel kropicí systém. V kanceláři plné moderního technického vybavení, jež nepochybně sloužilo veliteli jednotky, stála ohromná zamčená ocelová skříň. Když ji násilím otevřeli, naskytl se jim pohled na skladiště zbraní. Skříň obsahovala velkorážní pušky s teleskopickými mířidly, krabice s granáty, miniaturní plamenomety, dráty na škrcení, vybrané ruční zbraně a také různé bodce - některé z nich zabudované ve vystřelovacích holích a deštnících. Všechno plně odpovídalo Lathamově popisu elitních nacistických zabijáků v Paříži.
„Vezměte si pinzety," přikázal plukovník Witkowski francouzsky policistům a ukázal na ohořelé papíry na podlaze. „Přineste skleněné destičky a dejte mezi ně všechno, co není úplně zničené. Nikdy nevíte, co tady můžeme najít."
„Telefony jsou vytrhané ze zdi a zásuvky jsou zničené," řekl francouzský detektiv.
„Ale linky snad fungují, ne?"
„Ano. Už jsem volal technika z telefonní společnosti. Obnoví spojení a můžeme zjistit, kam se odsud volalo."
„Jak znám tyhle výtečníky, tak nakonec zjistíme, že účty za telefon platila nějaká malá stařenka v Marseilles. Jednou za měsíc dostává poštou složenku a taky svoji odměnu."
„Takhle to dělají dealeři drog, ne?"
„Jo."
„Ale někde stejně musí existovat nějaké instrukce."
„Jistě, ale ty nevypátráme. Přicházejí z banky ve Švýcarsku nebo na Kajmanech, z tajných a dobře zabezpečených účtů. Takhle to dneska ve světě prostě chodí."
„Já vyšetřuju jen doma, monsieur, v Paříži a okolí, nikoli v mezinárodním měřítku."
„Tak mi sežeňte někoho kompetentního."
„Musel byste se obrátit na Quai d'Orsay, na Cizineckou službu. To je mimo moji pravomoc."
„Já si někoho najdu."
Na scéně se objevil Latham v uniformě s Karin de Vriesovou ve světlé paruce. Opatrně našlapovali mezi spálenými papíry rozfoukanými větrem. „Přišel jsi na něco?" zeptal se Drew.
„Nic moc, ale tohle byla určitě jejich základna."
„Jistě to byli chlapi, co nás napadli včera v noci," řekla Karin.
„To beru, ale kam šli?" uvažoval Witkowski.
„Monsieur L'Américain," křikl jeden z policistů v civilu, jenž právě vyběhl z vedlejšího pokoje.
„Podívejte, co jsem našel. Bylo to pod poduškou křesla v obýváku! Je to dopis - začátek dopisu."
„Ukažte." Plukovník vzal do ruky kus papíru. „„Meine Liebste,"' začal číst Witkowski a mhouřil přitom oči. „„Etwas Entsetzliches ist geschehen."'
„Dejte mi to," vyhrkla netrpělivá Karin, kterou plukovníkovo lámané čtení znervózňovalo. Okamžitě překládala text do angličtiny: „„Má nejdražší, dnes večer přišel šok. Musíme všichni okamžitě odjet, jinak bude naše věc ztracena a všechny nás popraví za chyby druhých. Nikdo v Bonnu to nesmí vědět, ale odlétáme do Jižní Ameriky. Na místo, které nám poskytne bezpečný úkryt do doby, než se budeme moci vrátit a pokračovat v boji. Strašně tě miluju... Musím končit, někdo jde po chodbě. Pošlu to na leti...' Dál už je to nečitelné."
„Letiště!" vykřikl Latham. „Které? Které společnosti létají do Jižní Ameriky? Můžeme je

odposlouchávat!"
„Na to zapomeň," zchladil ho plukovník. „Mezi sedmou a desátou ráno odlétají do jednoho z dvaceti nebo třiceti měst v Jižní Americe spoje několika desítek aerolinek. Tyhle lety už nestihneme, protože teď máme čtvrt na jedenáct. Přesto není důvod házet flintu do žita. Naši zabijáci měli z Paříže zatraceně naspěch a jejich vypečení bratři v Bonnu o tom nemají ani páru. Než jejich místo zaujmou jiní, máme určitý manévrovací prostor."

*****

Gerhardt Kroeger, chirurg a pozměňovatel myšlení, málem sám přišel o zdravý rozum. Během posledních šesti hodin nejméně desetkrát volal do Avignonských skladů. I když řekl všechna potřebná hesla, spojovatelka mu vždy oznámila, že všechny linky do kanceláře, kam volá, jsou „momentálně mimo provoz. Počítač signalizuje ruční odpojení." Jeho protesty nic nezměnily. Vše bylo celkem jasné. Blitzkriegeři zavřeli krám. Ale proč? Co se stalo? Nula pět Paříž přece mluvil tak sebejistě. Slíbil, že mu ráno dodá fotografie oběti. Kde jsou? A kde je pařížská Nula pětka?
Jiné východisko neměl. Musel zavolat Hansi Traupmanovi do Norimberka. Někdo přece musí znát vysvětlení!
„Je od vás hloupé, že mi sem voláte," zavrčel Traupman. „Nemám potřebné telefonní zařízení."
„Neměl jsem na vybranou. Tohle mi dělat nesmíte! Tohle si ke mně Bonn nemůže dovolit! Mám rozkaz najít svůj výtvor za každou cenu, dokonce s využitím takzvaných nedostižných schopností našich spolupracovníků v Paříži..."
„Co víc ještě můžete chtít?" tvrdě se ohradil doktor z Norimberka.
„Cokoliv, čeho bych se mohl chytit! Jednali se mnou příšerně, pořád jen slibovali, a nic z toho. Teď se k našim spolupracovníkům dokonce nedá ani dovolat!"
„K tomu je potřeba použít zvláštní postup, což je v případě důvěrných poradců obvyklé."
„Já ho použil. Spojovatelka mi řekla, že podle počítače někdo telefony ručně odpojil. Co víc ještě potřebujete, Hansi? Ti... naši kolegové nám dali kopačky! Kde jsou?"
Traupman několik vteřin mlčel. „Jestli je to tak, jak říkáte," pravil nakonec tiše, „je to nanejvýš znepokojivé. Předpokládám, že jste v hotelu."
„Ano."
„Zůstaňte tam. Já zajedu domů, spojím se s dalšími a zavolám vám zpátky. Může mi to trvat něco přes hodinu."
Než zazvonil telefon v hotelu Lutetia, uběhly dvě hodiny. „Prosím?" řekl Kroeger, jenž okamžitě skočil po aparátu.
„Stalo se cosi velice neobvyklého. To, co jste mi říkal, je pravda... Víc než to, je to katastrofa. Jediný muž v Paříži, který věděl, kde naši kolegové sídlí, šel za nimi a našel všude policii." „Takže oni zmizeli!"
„Je to ještě horší. V půl páté a sedm minut ráno zavolal jejich ‚účetní' do našeho finančního oddělení a vyžádal si ohromnou částku. Vysvětlil to celkem hodnověrnou, i když dost divokou historkou o ženách a mladých chlapcích, drogách a vysokých francouzských činitelích. Mělo se to ověřit později a náležitě zapsat do kolonky výdajů."
„Ale žádné ověřování už se konat nebude."
„Samozřejmě. Jsou to zbabělci a zrádci. Dostaneme je, i kdyby se schovali na druhém konci zeměkoule."
„To neřeší moji situaci. Můj výtvor vstoupil do kritické fáze. Co mám dělat? Musím ho najít!"
„Už jsme to probrali. Není to sice úplně nejlepší postup, ale myslíme si, že nic jiného vám už nezbývá. Musíte se spojit s Moreauem z Deuxieme Bureau. Ví o všem, co se šustne ve francouzských výzvědných kruzích."
„Jak se s ním mám spojit?"
„Víte, jak vypadá?"
„Ano, viděl jsem ho na fotkách."
„Musí se to odehrát někde venku. Žádné telefony, žádné vzkazy, ale obyčejná schůzka na ulici nebo v kavárně, prostě někde, kde by setkání nebylo nikomu podezřelé. Řekněte mu jednu nebo dvě věty, které

uslyší jen on. Důležité je, abyste použil slovo Bratrstvo."
„A co pak?"
„Možná vás odmítne, ale i když to udělá, poví vám, kde se s ním máte setkat. Bude to asi pozdě večer na nějakém obvyklém místě, nejspíš plném lidí."
„Onehdy jste mi říkal, že si na něj musíme dát pozor."
„Všechno jsme uvážili. Pokud by se ukázalo, že není takovým sympatizantem naší věci, jak tvrdí, použijeme účinný protiútok. K dnešnímu datu jsme poukázali na jeho švýcarské konto dvacet milionů franků a na všechno máme doklady. Kdybychom je anonymně předali francouzským úřadům a tisku, zničilo by ho to. Zbytek mládí by strávil v kriminále. Důkazy hovoří jasně. Jestli budete muset, klidně mu to řekněte."
„Okamžitě jdu na Deuxieme," řekl Kroeger. „Zítra se těš, Harry Lathame."

17 KAPITOLA

Claude Moreau si ve své kanceláři v Deuxieme Bureau prohlížel dešifrovanou zprávu od svého člověka v Bonnu. Její obsah byl čistě spekulativní a chyběla v něm podložená fakta, skrývalo se v něm však jádro, které mohlo být užitečné.

Na včerejším zasedání se Bundestag otevřeně zabýval problémem obrody nacismu v Německu. Všechny strany podobné snahy jednohlasně odsoudily. Od svých informátorů, z nichž několik chodí na večeři s vůdci levicových i pravicových stran, však vím, že se v obou táborech rozmáhá cynismus. Liberálové nevěří odsudkům konzervativců a jistá skupinka konzervativních politiků působí dojmem, že své řečnění nemyslí příliš vážně. Kapitáni průmyslu jsou pochopitelně zděšeni, jelikož se bojí, že jim nacistické hnutí zavře cestu na zahraniční trhy. Váhají však podpořit levici inklinující k socialismu a na druhé straně nevědí, komu na pravici mohou věřit. Jejich peníze tečou Bonnem bez jednoznačného směru.
Moreau se pohodlně opřel ve svém křesle a v duchu si opakoval větu, která jej zaujala. Lépe řečeno, přímo jej vyburcovala. Jistá skupinka konzervativních politiků působí dojmem, že své řečnění nemyslí příliš vážně. Kdo konkrétně? Jak se ti lidé jmenují? A proč jeho člověk v Bonnu nepřipsal jejich jména? Zvedl telefon a naťukal linku své sekretářky. „Chci přepojit na naprostý utajovač hovorů, aby nebyl možný vůbec žádný odposlech."
„Zapnu ho, pane. Poznáte to podle toho, že se ve sluchátku na pět vteřin ozve obvyklé bzučení," řekl ženský hlas z přijímací kanceláře.
„Děkuji, Moniko. Mimochodem, moje manželka čeká, že během pár minut dorazím na oběd do restaurace L'Estargot. Když tam nepřijdu, určitě zavolá. Řekněte jí, prosím, že mám ještě nějakou práci, ale za chvíli určitě přijdu."
„Nemějte obavy, pane. Jsme s Reginou kamarádky."
„Ovšem. Obě jste se proti mě spikly. Ten utajovač, prosím."
Když na lince tři odeznělo basové bzučení, Moreau vytočil číslo svého člověka v Bonnu.
„Haló," ozval se Němec. „Ihr Mann in Frankreich."
„Můžete mluvit," vyhrkl muž z Bonnu. „Jsem tady naprosto čistý, napíchl jsem se na velvyslanectví Saúdské Arábie."
„Cože?"
„Používám jen jejich linky, ne jejich přístroje. Jen pomyslete na peníze, které jsem ušetřil Francii. Zasloužil bych si prémii."
„Vy jste ale darebák."
„Proč byste mě jinak platili?"
„Četl jsem vaše hlášení. Chybí mi v něm několik věcí."
„Například?"
„Kdo tvoří tu ‚jistou skupinku konzervativních politiků, kteří své řečnění asi nemyslí vážně'? Nedodal jste mi žádná jména, ani náznak jejich stranické příslušnosti."

„Ovšem. Není to snad součást naší velice důvěrné dohody? Opravdu chcete, aby se ta informace dostala do rukou celé Deuxieme Bureau? Jestli ano, vaše banka ve Švýcarsku je k tomuto darebákovi příliš štědrá."
„Tak dost!" vyštěkl Moreau. „Každý děláme svoji práci a nemusíme přitom vědět, jak si to zařídí ten druhý. Je vám to jasné?"
„Co mi zbývá. Tak co tedy chcete vědět?"
„Kdo řídí tu vaši skupinku? Kdo za ní stojí?"
„Většinou to jsou jen neschopní oportunisti, kteří by rádi nasedli do vlaku, jenž by je odvezl do starých dobrých časů. Další část tvoří nohsledi, kteří pochodují podle bubnů minulosti, protože nemají žádné vlastní..."
„A kdo jsou jejich vůdcové?" uťal jej Moreau. „To vás bude něco stát, Claude."
„Když mi neřeknete jména, bude to stát něco vás. A teď nemyslím jen peníze."
„Věřím vám. Moje ztráta by, bohužel, sotva někoho zarmoutila. Jste ostrý chlapík, Moreau."
„Jednám s vámi naprosto férově," kontroval šéf francouzské rozvědky. „Jste velice dobře placený, jak oficiálně, tak neoficiálně, a to první je pro vás mnohem nebezpečnější. Nemusel bych ani vyjít z téhle kanceláře. Stačil by jeden krátký rozkaz: ‚V tichosti uvolněte určité přísně tajné informace našim přátelům v Bonnu.' Zpráva o vašem úmrtí by se pravděpodobně ani neobjevila v novinách."
„Co dostanu, když vám to řeknu?"
„Pak bude naše krásné a plodné přátelství pokračovat."
„To není moc, Claude."
„Doufám, že mi nechcete něco zatajit."
„Ovšemže ne. Nejsem blázen."
„Ve vašich slovech je kus logiky. Nuže, povězte mi něco zajímavého o té vaší ‚skupince'."
„Od informátorů vím, že se scházejí každé úterý večer v domě některého z nich v Porýní. Obvykle to bývá opravdu velký dům, či spíš usedlost s vlastním přístavištěm. Členové skupiny připlouvají lodí, autem zásadně nejezdí."
„Člun po sobě narozdíl od pneumatik nezanechává žádné stopy," přerušil jej Moreau, „a taky nemá nápadnou poznávací značku jako auto."
„Přesně tak. Tyhle schůze jsou naprosto tajné stejně jako totožnost jejich účastníků."
„Ty domy ale snad musí mít nějaké majitele, ne? Nebo to vaše informátory nenapadlo?"
„Zjišťoval jsem je. Proboha, věřte mi aspoň trochu."
„Jsem netrpělivý. Jména vlastníků, prosím."
„Je to pestrá směsice, Claude. Tři členové skupiny jsou čestní aristokraté, jejichž rodiny se postavily Hitlerovi a zaplatily za to. Tři nebo čtyři další patří k vrstvě novodobých zbohatlíků, kteří chtějí chránit své zisky před vládními zásahy. Dva jsou duchovní - starý katolický kněz a luteránský pastor, jenž zřejmě bere vážně svůj slib střídmosti. Figuruje na seznamu jako nájemce nejmenšího domku na řece."
„Ta jména, sakra!"
„Mám jich jen šest..."
„A co ta další?"
„Tři neznámí jsou také nájemci, agenti realitních kanceláří ve Švýcarsku ale nic neprozradí. Bohatí lidé, kteří se chtějí vyhnout daním z vedlejších příjmů, to takhle běžně dělají."
„Tak mi řekněte aspoň těch šest."
„Maximilian von Lowenstein, ten je vlastníkem největšího..."
„Jeho otec, ten generál, byl popraven SS za pokus o atentát na Hitlera. Další?"
„Albert Richter. Bývalý playboy, dneska seriózní politik."
„Diletant s majetkem v Monaku. Kdyby nezměnil svoje chování, rodina by mu zavřela finanční kohoutky. Je to jen divadýlko. Další?"
„Gunter Jager, to je ten luteránský pastor."
„Toho neznám, aspoň si nemůžu vzpomenout. Další?"
„Monsignor Heinrich Paltz, to je ten kněz."
„Stařičký pravicový katolík, který skrývá své předsudky za svatouškovské žvásty. Další?"

„Friedrich von Schell, třetí bohatý člověk, kterého se nám podařilo identifikovat. V jeho usedlosti je víc než..."
„Je chytrý," skočil mu do řeči Moreau, „a s odbory se moc nemaže. Prušák ve stylu minulého století, který chodí v oblecích od Armaniho. Další?"
„Ansel Schmidt. Je to velice přímočarý člověk, elektronický inženýr, který vydělal miliony na vývozu nejmodernějších technologií. Bojuje s vládou na každém kroku."
„Syčák, kterej chodil od firmy k firmě a kradl jejich technologie. Když je měl všechny, založil si svoje vlastní společnosti."
„Víc toho nevím, Claude. Za můj život to nestojí."
„Co víte o těch švýcarských realitních kancelářích?"
„Kontakt je přes jednu realitku tady v Bonnu. Člověk vyšle posla se sto tisíci německými markami na znamení vážného zájmu a oni to poukáží do banky v Curychu spolu s profilem zájemce o dům. Když se peníze vrátí, obchod se neuskuteční. Pokud ne, někdo odjede do Curychu."
„A co účty za telefon a inkaso? Předpokládám, že jste se do nich podíval u těch našich tří neznámých."
„Ve všech případech se posílají osobním manažerům - dva sídlí ve Stuttgartu, jeden v Mnichově. Všechno je zakódované, jména chybějí."
„Bundestag jistě bude mít seznam adres."
„Soukromé rezidence se přísně střeží, stejně jako všude ve světě. Mohl bych to zkusit, ale co když mě chytí? Víte, přiznám se vám, že nesnáším bolest. Bojím se na ni dokonce i pomyslet."
„Takže vy nemáte konkrétní adresy?"
„V tom vás bohužel asi zklamu. Uměl bych ty domy popsat z dálky od řeky, ale nejsou na nich čísla. Mají zavřená vrata a po obou stranách plotu chodí hlídky se psy. Nejsou tam pochopitelně ani žádné poštovní schránky."
„Takže je to jeden z těch tří," zabručel si Moreau pod vousy.
„Kdo je jeden z čeho?" zeptal se muž z Bonnu.
„Vůdce naší ‚skupinky'... Pošlete svoje lidi na příjezdové cesty k těm domům a nařiďte jim zapsat si všechny vozy, které projedou bránou. Pak je porovnejte s těmi, co stojí před Bundestagem."
„Milý Claude, asi jsem se nevyjádřil dost jasně. Tahle sídla jsou střežena jak uvnitř, tak zvenčí, a jejich okolí monitorují desítky kamer. Kdyby se mi podařilo najmout muže pro akci, což je nepravděpodobné, a oni by je chytili, stopa by vedla ke mně. A říkal jsem vám přece, že se mi příčí byť jen představa bolesti, i když jsem jinak váš poslušný sluha."
„Moc rád bych věděl, jak jste se vůbec dostal na svoje místo."
„Vždycky jsem si žil dobře a měl jsem dost peněz, abych si zaplatil přízeň mocných. Hlavní ale je, že mě nikdy nechytili. Stačí?"
„Bůh s vámi, jestli vás někdy dostanou."
„Ne, Claude. Bůh s vámi."
„Já už si nějak poradím."
„A co moje odměna?"
„Až přijde moje, dostanete ji."
„Na čí straně vlastně jste, starý kamaráde?"
„Na ničí a na všech, ale hlavně na své vlastní." Moreau zavěsil a zadíval se do svých poznámek. Zakroužkoval si tři jména: Albert Richter, Friedrich von Schell a Ansel Schmidt. Jeden z nich byl pravděpodobně vůdcem, kterého hledal. Všichni však měli důvod vybudovat si okruh spojenců a měli na to dostatečné prostředky. Moreau je mohl využít přinejmenším jako okamžitou munici, kterou potřeboval. Všiml si, že modrý proužek na lince tři stále svítí. Utajovač byl stále v provozu. Zvedl sluchátko a vytočil číslo do Ženevy.
„L'Université de Genève," ozvala se spojovatelka z místa vzdáleného šest set kilometrů.
„Potřeboval bych mluvit s panem profesorem André Benoitem."
„Allo?" ozval se hlas nejváženějšího univerzitního odborníka v oboru politických věd.
„Tady váš pařížský důvěrník. Můžeme mluvit?"
„Malý moment." Telefon na osm vteřin ztichl. „Teď už můžeme," řekl profesor Benoit. „Nepochybně

voláte kvůli problémům, které jsme měli v Paříži. Mohu vám sdělit, že vůbec nic nevím. Nikdo nic neví! Můžete nás poučit?"
„Nevím, o čem mluvíte."
„Kde jste byl?"
„V Monte Carlu s tím hercem a jeho ženou. Vrátil jsem se dneska ráno."
„Vy jste o tom tedy neslyšel?" zeptal se překvapeně muž ze Ženevy.
„Myslíte o útocích na Američana Lathama a jeho následné vraždě ve venkovské restauraci, kterou měli nepochybně na svědomí vaši psychopati z pařížské Jednotky K? To byla pěkná pitomost."
„Ne! Nula jedna Paříž se vypařil a dnes brzy ráno policie oznámila útok na rue Diane..."
„Tam, co bydlí Witkowski?" skočil mu do řeči Moreau. „Takové informace jsem nedostal."
„Stejně neříkají, co vím já. Celá Jednotka K totiž taky zmizela."
„Nikdy jsem nevěděl, kde mají základnu..."
„To nevěděl nikdo z nás, ale oni teď vzali roha!"
„Nevím, co na to říct."
„Nic neříkejte. Dejte se do práce a zjistěte, co se stalo!" naléhal ženevský profesor.
„Obávám se, že mám pro vás i pro Bonn další špatné zprávy," řekl šéf Deuxieme váhavě.
„To už snad ani nejde."
„Bohužel ano. Moji agenti v Německu přišli s jmény mužů, kteří se scházejí každé úterý večer v domech podél Rýna."
„Panebože! S jakými jmény?"
Claude Moreau mu je řekl. Vyslovoval pomalu a pečlivě. „Řekněte jim, ať si dají velký pozor," dodal. „Sleduje je rozvědka."
„Já jsem o nich sice slyšel, ale nikoho z nich neznám!" zvolal profesor Ženevské univerzity. „Nemám ponětí..."
„To po vás nikdo nechce, Herr Professor. Vaším úkolem je plnit rozkazy stejně jako já."
„Ano, ale... ale..."
„Intelektuálové nemívají nadání pro řešení praktických záležitostí. Stačí, když zařídíte, aby se ta informace dostala k našim kolegům v Bonnu."
„Ano... ano, jistě. Můj Bože!"
Moreau zavěsil a znovu se opřel. Všechno běželo jako na drátku. Nedržel sice v rukou samá esa, měl však lepší karty než jeho soupeři. Pokud prohraje, mohl by se s manželkou v klidu odebrat na odpočinek někam mimo Francii. Také by ovšem mohl skončit před popravčí četou. Cest la vie.

*****

Byl podvečer a okny bytu Karin de Vriesové na rue Madeleine prosvítalo zapadající slunce. „Dneska odpoledne jsem si zaskočil domů," řekl Drew. Seděl na křesle naproti Karin, která zaujala místo na pohovce. „Nebojte se, šli se mnou dva strážci připravení okamžitě střílet. To víte, museli Witkowskému odpřisáhnout mlčení, jinak by je poslal zpátky do vojenského přijímače. Ale stejně to bylo fajn, jen tak se procházet po ulici, jestli mi rozumíte."
„Ovšem, ale vaše nemístná sebejistota mi dělá starosti. Co když existují další špioni, o nichž nevíme?"
„Mně stačí, že víme o jednom - o Reynoldsovi z komunikačního. Slyšel jsem, že zmizel jako krysa v kanále. Nejspíš si užívá nacistické penze někde ve Středomoří, pokud se ovšem nerozhodli, že ho radši odprásknou."
„Jestli je ve Středomoří, obávám se, že jeho tělo odpočívá pár desítek metrů pod hladinou na dně oceánu."
„Musím vás opravit -je to moře."
„Myslím, že přesná definice na jeho situaci nic nemění."
Ticho. Nakonec promluvil Drew. „Tak jak jsme na tom, madam?"
„Jak to myslíte?"
„Mám se snad postavit na hlavu?"

„Proč byste to dělal?"
„Celý den mě u sebe skrýváte, ale nemůžu se k vám ani přiblížit."
„O čem to mluvíte, Drew?"
„Kristaboha, já vůbec nevím, jak to říct... Nikdy by mě nenapadlo, že bych si pomyslel na svoji podřízenou, která mi asi zachránila život a navíc má byt, jaký bych si sám nemohl dovolit."
„Nemohl byste mluvit jasněji?"
„Sotva. Vždycky jsem si myslel, že se v životě budu řídit příkladem svého bratra. Měl vždycky pravdu a byl dokonalý. Pak jsem ho slyšel v té restauraci, než ho zabili - víte, co myslím -, jak vykřikuje, že vás má strašně rád, že vás miluje..."
„Nechte toho, Drew," uťala ho de Vriesová. „Chcete snad říct, že napodobujete svého bratra i ve fantazírování?"
„Vůbec ne," řekl Latham klidně a tiše s pohledem upřeným do jejích očí. „Já nemluvím o jeho přeludech, ale o svých pocitech, Karin. Z toho bratrského syndromu už jsem dávno vyrostl. Beztak mi nikdy nic moc dobrého nepřinesl. Vy jste vstoupila nejdřív do jeho života, do mého až o řadu let později. Mezi mě a Harryho se nedá položit rovnítko, i když se to třeba nabízí. Já nejsem Harry. Já jsem já a nikdy jsem nepoznal ženu jako vy... Co říkáte takovému prohlášení?"
„Velice dojemné, můj milý."
„Zase už to ‚můj milý', které ve skutečnosti nic neznamená."
„Nepodceňujte to, Drew. Já se nejdřív musím zbavit svých přízraků, a až se mi to podaří, nebylo by špatné vědět, že se o vás můžu opřít. Mohla bych k vám něco cítit, protože máte vlastnosti, které velice obdivuju. Na žádný vztah ale ještě nejsem připravená. Nejdřív musím zúčtovat s minulostí. Dokážete to pochopit?"
„To nevím, ale budu se snažit ze všech sil, abych vám v tom pomohl."

*****

Ulice se zaplnila poledními davy. Kancelářské budovy rázem osiřely a houfy zaměstnanců spěchaly na oběd do svých oblíbených kaváren a restaurací. Oběd znamenal pro Pařížany víc než pouhé jídlo. Považovali jej za malou společenskou událost. Bůh pomáhej zaměstnavateli, který očekával, že se jeho úředníci s pěstěnýma rukama vrátí včas do práce, zvlášť během léta.
Doktor Gerhard Kroeger se ocitl v mlýnici těl, což ještě vystupňovalo jeho nervozitu. Postával s tváří skrytou za složenými novinami a sledoval vchod do budovy Deuxieme Bureau po své levé ruce. Nemohl si dovolit přehlédnout postavu Clauda Moreaua. Čas hrál důležitou roli - nesměl ztratit ani hodinu. Jeho výtvoru, Harrymu Lathamovi, začalo odpočítávání. Zbývaly mu nanejvýš dva dny, byl to však jen odhad. Lékař měl nervy napnuté k prasknutí. Přispívala k tomu maličkost, kterou svým nadřízeným v Bratrstvu zatajil: Než mozek subjektu s konečnou platností odmítne implantát a doslova vybuchne, místo operace výrazně změní barvu. Objeví se na něm zapálená vyrážka, která nepochybně upoutá pozornost lékaře provádějícího pitvu. Data uložená v paměti implantátu by pak s pomocí speciálního zařízení mohla vyjmout i nepovolaná osoba. O tom však kromě Kroegera nikdo nevěděl.
Pokud by se ta titěrná věcička dostala do špatných rukou, Bratrstvo bdělých by se ocitlo v ohrožení života. Všechna jeho tajemství by vyplavala na povrch. Mein Gott! trpce přemítal Kroeger. Vždyť my jsme se stali oběťmi vlastního pokroku! Pak si vzpomněl na růst počtu jaderných zbraní a uvědomil si, jaká hrůza z toho vyplývá.
Moreau se objevil! Ramenatý šéf francouzské rozvědky vyšel z budovy, dal se napravo a přidal do kroku. Jelikož mířil opačným směrem, Kroeger musel prakticky běžet, aby ho dohonil. S omluvami v němčině i francouzštině rozrážel těla podrážděných chodců, až se nakonec přiblížil nadosah Moreauovi.
„Monsieur, monsieur!" vykřikl. „Něco vám upadlo!"
„Pardon?" Šéf Deuxieme se zastavil a otočil se. „To bude asi omyl, já nic nepostrádám."
„Určitě ano," vysypal ze sebe chirurg francouzsky. „Peněženku nebo notes. Nějaký chlápek to sebral a utekl!"
Moreau si rychle prohmatal kapsy a na tváři se mu objevil úlevný výraz. „Je to omyl," řekl, „nic mi

nechybí, ale stejně jsem vám vděčný. Tady v Paříži se to kapsáři jen hemží!"
„Stejně jako v Mnichově, monsieur. Omlouvám se, ale bratrstvo, jehož jsem členem, nám vštěpuje křesťanskou zásadu pomoci bližním."
„Rozumím, bratrstvo křesťanů. To je opravdu krásné." Moreau se upřeně zadíval na neznámého muže v moři chodců, kteří spěchali kolem nich. „V devět večer u Pont Neuf," dodal ztišeným hlasem. „Severní strana."

*****

Odraz měsíce na hladině Seiny se utápěl v pařížské mlze. Letní déšť byl na spadnutí. Většina chodců spěchala z mostu před hrozbou nemilosrdného lijáku, to však neplatilo o dvou postavách, které se k sobě pomalu blížily na severní promenádě. Setkaly se uprostřed. Moreau promluvil jako první.
„Zdálo se mi, že jste říkal něco povědomého. Nechtěl byste to upřesnit?"
„Na hry není čas, monsieur. Oba víme, s kým máme tu čest. Staly se strašné věci."
„Ano, ale já jsem o nich do dnešního rána nic nevěděl. Je alarmující, že moje kancelář nedostávala průběžné informace. Nabízí se otázka proč. Nepromluvil některý z našich kurýrů?"
„Určitě ne! Naším prvořadým úkolem je teď najít Američana Harryho Lathama. Je to důležitější, než si vůbec dokážete představit. Víme, že jej velvyslanectví za pomoci Antinájů ukrývá někde v Paříži. Musíme ho najít! Americká rozvědka vás jistě informuje. Kde je?"
„Jdete na mě moc zhurta, monsieur... Jak se vlastně jmenujete? S neznámými lidmi se nebavím."
„Kroeger, doktor Gerhardt Kroeger. Můžete si zavolat do Bonnu a přesvědčit se o mém vysokém postavení!"
„Velice působivé. A jaké ‚vysoké postavení' zaujímáte, doktore?"
„Jako chirurg jsem... zachránil život Harrymu Lathamovi. A teď ho musím najít."
„Ano, to už jste říkal. Víte o tom, že jeho bratra Drewa zabila vaše idiotská Jednotka K?"
„Zabili nepravého bratra."
„To jsem taky pochopil. Oddělala ho banda hrdlořezů, kteří sotva odrostli škole, pokud do nějaké vůbec kdy chodili."
„Vaše urážky nehodlám trpět!" vykřikl vynervovaný Kroeger. „Mimochodem, vy zrovna nemáte pověst spolehlivého člověka, takže vám radím, abyste se mnou jednal na rovinu. V opačném případě si následky spočítejte sám."
„Pokud mluvíte pravdu, bude ze mě brzy boháč."
„Najděte nám Harryho Lathama!"
„Samozřejmě, že se o to..."
„Zůstaňte celou noc vzhůru a kontaktujte všechny zdroje - francouzské, americké, britské... To je fuk. Zjistěte, kde ukryli Harryho Lathama! Bydlím v hotelu Lutetia, pokoj osm set."
„To je v nejvyšším patře. Vy asi opravdu budete důležitý."
„Nepůjdu spát, dokud se neozvete."
„To není moc chytré, pane doktore. Jako praktický lékař byste měl vědět, že nedostatek spánku oslabuje schopnost myšlení. Protože ale vypadáte neoblomně a uchylujete se i k výhrůžkám, buďte ujištěn, že se vynasnažím, abych vás uspokojil."
„Sehr gut!" řekl Kroeger a pokračoval německy. „Už musím jít. Nezklamte mě, nezklamte Bratrstvo, protože víte, co se v takovém případě stane."
„Rozumím."
Kroeger spěšně odkráčel a jeho postava rychle zanikla v mlžném oparu. Claude Moreau pomalu mířil na Rive Gauche, kde si chtěl najít volné taxi. Musel se pořádně zamyslet, například nad fungováním bezpečné komunikační techniky v Deuxieme Bureau. Na jeho vkus už bylo záhad až příliš.

*****

Bylo 7:42 washingtonského času. Wesley Sorenson vstoupil do své kanceláře v Konzulárních operacích,

kde měla službu jeho sekretářka. „Na stole máte zprávy za celou noc, pane," řekla.
„Díky, Ginny. Doufám, že si napíšete přesčas, jak jsem vás opakovaně žádal. Kromě vás sem před půl osmou nikdo nechodí."
„Vycházíte mi vstříc, když mám nemocné děti, tak proč to lámat přes koleno, pane řediteli. Navíc si tak usnadňuji práci. Než se přivalí vojsko, můžu si všechno pěkně připravit."
Vojsko už je tady a ani o tom nevíte, napadlo Sorensona. Ve čtyři hodiny ráno byl na letecké základně v Andrews, aby osobně doprovodil dva neonacisty z pařížského letadla do vojenské dodávky, která je odvezla do bezpečného domu ve Virginii. Ředitel Konzulárních operací se tam navzdory vyčerpání chtěl nechat odvézt krátce po poledni, aby opět osobně vyslechl zajatce. Tohle řemeslo mu šlo od ruky.
„Něco naléhavého?" zeptal se své sekretářky.
„Všechno."
„Takže nic nového."
Sorenson vešel do své kanceláře, přešel ke stolu a posadil se. Před ním ležely desky se spisy označenými: Čínská lidová republika, Tchajwan, Filipíny, Střední východ, Řecko, Balkán... a nakonec Německo a Francie.
Otevřel desky z Paříže, zbytek odsunul. Spis obsahoval třaskavý materiál. S využitím policejních hlášení se v něm popisoval útok na byt plukovníka Witkowského, ovšem bez jakékoli zmínky o tom, že plukovník poslal dva zajatce vojenským letounem do Washingtonu. Psalo se tam o vypáleném sídle neonacistické jednotky v Avignonských skladech. Členové jednotky byli pokládáni za zabijáky na útěku.
Poslední zprávu z Paříže tvořil zakódovaný vzkaz od Witkowského, který rozšifrovaly Konzulární operace. Právě v něm se ukrývala výbušná nálož. Gerhardt Kroeger v Paříži, jde po Harrym Lathamovi. Cíl jsme uvědomili.
Gerhardt Kroeger. Chirurg, záhadný člověk, který v ruce držel klíč k mnoha záležitostem. Kromě americké rozvědky o něm nikdo nevěděl. Svým způsobem to asi byla chyba, pomyslel si Sorenson. Francouzi a Britové do toho měli být zasvěceni, jenže CIA jim nemohla důvěřovat, což potvrdil i Knox Talbot.
V osm ráno zazvonil telefon. „Volá Paříž," ozvala se sekretářka. „Nějaký pan Moreau z Deuxieme Bureau."
Sorenson tiše zalapal po dechu a zbledl. Moreau byl mimo hru, protože patřil mezi podezřelé. Ředitel Konzulárních operací se zhluboka nadechl a zvedl sluchátko. Když promluvil, dával si pozor na každé slovo.
„Nazdar Claude, to je fajn, že ses ozval, kamaráde."
„Zato já ti za telefon asi nestojím, pokud tedy můžu mluvit na rovinu."
„Nevím, jak to myslíš."
„Ale nepovídej. Během posledních šestatřiceti hodin se stala hromada věcí, které se týkají nás obou, ale do mé kanceláře se nedostalo ani slovo. Co je tohle za spolupráci?"
„Já..., já nevím, Claude."
„Ale ovšemže víš. Byl jsem zcela záměrně vyloučen z operace.
Proč?"
„Na to ti nedokážu odpovědět. Já tu operaci neřídím, to přece víš.
Nemám tušení..."
„Prosím tě, Wesley. V terénu jsi platil za dokonalého lháře, ale nesnaž se převézt člověka, který tenkrát ty lži vymýšlel s tebou. Oba přece víme, jak to chodí. Někdo někde něco zaslechne a fáma je na světě. Nakažená ústřice roste a roste, až nakonec stvoří falešnou perlu. Ale na to bude čas potom. Za předpokladu, že jsi zasvěcený do operace, bych pro tebe mohl mít důležitou šachovou figurku."
„Jakou?"
„Kdo je Gerhardt Kroeger?"
„Cože?"
„Slyšel jsi dobře a je mi jasné, že to jméno neslyšíš poprvé. Je to lékař."
Kroeger byl pro Deuxieme tabu. Moreau se vymkl kontrole! Čmuchá na vlastní pěst?
„Nic mi to neříká, Claude. Jak to bylo? Gerhardt... Kroeger, říkám to správně?"

„Teď mě chceš opravdu naštvat. No nic, znovu to přejdu, protože mám mimořádně důležité informace. Kroeger šel za mnou a zastavil mě během večerní procházky. Stručně a jasně, vyložil mi, že ho buď nasměruju k Harrymu Lathamovi, nebo se můžu rozloučit se životem."
„To snad není možné! Proč by chodil právě za tebou?"
„Na to jsem se ho taky ptal. Jeho odpověd jsem vlastně mohl očekávat. Mám lidi ve většině zemí, tedy i v Německu. Před rokem jsem vyjednával o život jednoho člověka, kterého držela banda skinheadů v Mannheimu. Dostal jsem ho ven za zhruba šest tisíc amerických dolarů, což byla podle mě výhodná cena. Jenže oni věděli o Deuxieme a bylo jim jasné, že transakce se nemohla odehrát bez mého schválení."
„Nikdy dřív jsi o Gerhardtu Kroegerovi neslyšel?"
„Ne, až dneska večer, jak jsem ti před chvílí vysvětlil. Vrátil jsem se do kanceláře a prohledal naše záznamy za posledních pět let. Nic jsem nenašel. Mimochodem bydlí v hotelu Lutetia, pokoj osm set, a čeká, až mu zavolám."
„Proboha, seber ho!"
„Ten nám neuteče, Wesley, neboj se. Ale proč si s ním trošku nepohrát? Určitě nepracuje sólo a my přece hledáme větší ryby."
Sorensonovi spadl kámen ze srdce. Claude Moreau je čistý! Kdyby pracoval pro Bratrstvo, určitě by nikdy nemluvil o Gerhardtu Kroegerovi, hotelu a pokoji osm set.
„Jestli ti to udělá radost," poznamenal ředitel Konzulárních operací, „mně z toho taky málem vynechali. A víš proč? Protože jsme pracovali spolu, konkrétně v Istanbulu, kde jsi mi zachránil život." „Ty bys pro mě udělal totéž."
„To jsem taky vmetl lidem z CIA a hodlám jim to ještě jednou od plic zopakovat."
„Počkej, Wesley," řekl pomalu Moreau. „Když už je řeč o Istanbulu, pamatuješ, jak aparátčíci z KGB věřili, že to hraješ na obě strany? Že vlastně pracuješ jako informátor pro jejich nadřízené v Moskvě?"
„Jasně. Žili si jako sultáni a veškeré bohatství Topkapi jim leželo u nohou. Byli vyděšení k smrti."
„Takže tě zasvětili do svých tajemství, mám pravdu?"
„Ovšem. Chtěli za každou cenu ospravedlnit svůj životní styl, a tak mi navykládali spoustu věcí. Většinou to byly kecy, ale ne všechno."
„Ale získal jsi jejich důvěru, viď?"
„Ano."
„Takže zatím nechme věci, jak jsou. Já jsem pořád mimo hru, protože se mi nedá věřit. Možná bych si mohl pohrát s doktorem Kroegerem a něco z něj vytáhnout."
„To znamená, že ode mě asi nejdřív něco potřebuješ."
„Jakoukoli informaci. Nemusí být úplně přesná, ale měla by působit poměrně důvěryhodně."
„Například?"
„Kde je Harry Latham?"
Žádný Harry Latham neexistuje. Bývalý tajný agent rozvědky začal znovu pochybovat. „To nevím ani já," odpověděl Sorenson.
„Nemyslím, kde opravdu je," vyhrkl Moreau, „jen kde by mohl být. Něco, čemu by uvěřili."
Pochybnosti se rozplývaly. „No, existuje organizace zvaná Antinájové..."
„O ní vědí," přerušil ho Merreau. „Tihle lidé se nedají vypátrat.
Něco jiného."
„Určitě vědí i o Witkowském a o té de Vriesové..."
„Nepochybně," přitakal šéf Deuxieme. „Řekni mi jméno nějakého místa, kde by při troše zkoumání mohli zjistit, jak vaši lidé pracují."
„Co takhle Marseilles? Jdeme tam po obchodu s drogami. Spousta našich vlastních lidí už se dala koupit, jiní zmizeli. Dá se říct, že jsme dost nápadní - tedy když se někdo pozorně dívá. Je to způsob, jak odstrašit pachatele."
„Dobře. Tohle můžu použít."
„Claude, upřímně ti říkám, že bych tě tady rád očistil. Nesnesu pomyšlení, že tě podezřívají."
„Zatím ještě počkej, kamaráde. Vzpomeň si na Istanbul. Tyhle hry přece dobře známe."

*****

Moreau zavěsil telefon, opřel se a obrátil oči v sloup. Jeho myšlenky těkaly od jednoho útržku informace k druhému. Ocitl se v cílové rovince. Bral na sebe ohromné riziko, ale nemohl se zastavit Touha po pomstě byla silnější než on.

18 KAPITOLA

Protože se Drew Latham podle všech předpokladů odebral na onen svět, francouzská rozvědka odvolala vůz, který měl k dispozici. Bezpečnostní opatření mělo teď z rozkazu plukovníka Witkowského na starosti dopravní oddělení velvyslanectví. To dodalo neoznačené auto a tři muže, kteří se střídali v osmihodinových směnách a byli na vyžádání rue Madeleine k dispozici jednomu nejmenovanému důstojníkovi armády s chotí. Plukovník vysvětlil vojákům námořnictva, které čekala služba, že kdyby snad dotyčného důstojníka poznali, jeho totožnost musí zůstat tajemstvím. Pokud by se tak nestalo, vymaže jim ze záznamů všechny klady a odešle je zpátky na ostrov Parris, kde půjdou do výcviku spolu s nejnižšími vojíny.
„Tohle říkat nemusíte, pane plukovníku," ozval se seržant námořní pěchoty. „Promiňte, ale ponižování si nezasloužíme."
„Pak se tedy omlouvám."
„Omluva je na místě, pane," přidal se desátník. „Sloužili jsme na všech možných velvyslanectvích - od Pekingu až po Kuala Lumpur, kde šlo opravdu o zachování bezpečnosti."
„No jasně!" zasyčel druhý desátník a hlasitěji dodal: „My nejsme obyčejní vojáci - pane. My jsme námořníci."
„Tak to se opravdu omlouvám, hoši. Odpusťte starému vojákovi. Jsem prostě zaostalý."
„My víme, kdo jste, plukovníku," řekl seržant. „Nemusíte si s ničím dělat starosti, pane."
„Děkuji vám."
Když trojice odcházela zpět do útrob dopravního oddělení, Witkowski zaslechl poznámku jednoho z desátníků. „Ten by měl bejt u maríny. Za tímhle parchantem bych klidně vlezl i do hlavně kanónu."
Stanleymu Witkowskému blesklo hlavou, že právě slyšel nejvyšší ocenění, jakého se mu za celou kariéru dostalo. Musel však přemýšlet o jiných věcech, například o Drew Lathamovi a Karin de Vriesové. Kvůli vyčerpání a nedostatku času Latham nejel do sterilního domu Antinájů, ale zůstal v bytě de Vriesové. Ve skutečnosti na takovém řešení trvali sami Antinájové, protože se báli, že Lathama může někdo sledovat. Pokud se v následujících dnech nepřihodí nic neočekávaného, možná své rozhodnutí přehodnotí. Možná.
„Zapletl se do věcí, které jsou pro naše účely příliš veřejné," pravila odměřená obyvatelka Maison Rouge. „Obdivujeme ho, ale nemůžeme si dovolit sebemenší riziko odhalení."
Pokud šlo o působení Karin na velvyslanectví, neměl Witkowski důvod k obavám. Jelikož pracovala v tajnosnubném oddělení pro dokumentaci a výzkum, její adresu měli jen v bezpečnostním. Plukovník osobně prověřoval každého, kdo o adresu zažádal. Několik mužů ve funkci atašé se o to pokusilo, ale dostalo se jim odmítnutí. Witkowského navíc uklidňovala informace, kterou mu vdova před časem svěřila.
„Já nejsem chudá, plukovníku. V různých garážích po Paříži mám tři auta. Při každé výměně vozu měním taky vzezření."
„Tak to se mi bude hned líp spát," řekl Witkowski. „Vzhledem k informacím, které nosíte v hlavince, je to od vás velice moudré."
„Já jsem si to nevymyslela, pane. V Haagu mi to nařídil vrchní velitel NATO generál Raichert. Tam to platili Američani, ale tehdy byly jiné okolnosti. Tady to neočekávám." „Vy asi opravdu nebudete chudá."
„Jsem zapálená pro svoji práci, pane plukovníku. Peníze nejsou důležité."
Tento rozhovor se odehrál před více než čtyřmi měsíci, kdy Witkowski ještě netušil, do jaké míry je nová posila dokumentačního skutečně „zapálená". Teď o tom už nepochyboval. Z rozjímání vytrhl plukovníka

zvonící telefon na jeho soukromé lince. „Prosím?"
„Tady tvůj kočovný anděl, Stanley," řekl Drew. „Máš nějaké zprávy z Červeného domu?"
„V hostinci nemají žádné volné pokoje, aspoň ne teď. Dělá jim starosti, že ses stal objektem zájmu."
„Proboha, vždyť nosím uniformu - tvoji uniformu! Mimochodem, jsi o hodně širší v pase a máš taky větší prdel než já. Sako ale docela padne."
„To mi spadl kámen ze srdce, aspoň zakryje nedokonalosti, až tě budou fotit do módního magazínu... Nevzali by tě k sobě, ani kdyby ti převlek obstaral sám herec Villier."
„Těžko se jim můžu divit."
„To je fakt," přitakal plukovník. „Vydrží to s tebou Karin ještě den nebo dva, než ti seženu pořádný bydlení?"
„Nevím, zeptej se jí sám." Latham si dal sluchátko od ucha a jeho hlas v telefonu zeslábl. „To je Witkowski. Chce vědět, jestli mi už nevypršela nájemní smlouva."
„Haló, plukovníku," ozvala se Karin. „Antinájové se cukají, viďte?"
„Bohužel ano."
„Je to pochopitelné."
„Ano, ale zatím jsem nepřišel na žádnou vhodnou náhradu. Mohla byste to s ním u sebe ještě den dva vydržet?
„Proč ne? Dneska ráno si prý dokonce ustlal postel."
„To bych prosil," ozval se v pozadí Drewův hlas. „Vracím se do svých skautských let a dávám si studené sprchy!"
„Neposlouchejte ho, plukovníku. Říkala jsem vám přece, že se někdy chová jako děcko."
„Na Trocadéru, v hotelu Meurice ani v Buloňském lesíku se tak nechoval, Karin. To musím uznat i já."
„To je fakt," řekla de Vriesová, „ale jestli máte těžkosti, možná bych znala řešení. V Amsterdamu to aspoň párkrát zabralo. Freddie by si oblékl některou ze svých uniforem - americkou, holandskou, anglickou, to je jedno - a zapsal by se v hotelu Amstel. Hotel je dobré místo pro důvěrné schůzky."
„Jeden z jeho vyhlášených kousků, že?" prohodil Witkowski obezřetně.
„Ano, ale je úplně neškodný, plukovníku. Jak už vám Drew řekl, vaše uniforma mu docela slušně padne a kalhoty mu v pase i na jiných místech můžu lehce zabrat..."
„To jiné místo si bolestně uvědomuji... A co z toho? Pořád to přece bude Latham."
„Po menší úpravě vzhledu už ne tak docela."
„Cože?"
„Obarvila bych mu vlasy," odvětila tiše, „hlavně kolem spánků, kde je nezakrývá důstojnická čepice. Dál by to chtělo brýle se silnou obroučkou, pochopitelně s obyčejnými skly, a falešný vojenský průkaz. Ten byste sehnal vy, já bych se postarala o vlasy a brýle. Pak by se mohl zapsat v jakémkoli přeplněném hotelu, což jistě můžete zařídit."
„Takové možnosti velvyslanectví nemá, Karin."
„Pokud jsem dobře pochopila účel Konzulárních operací, tak by to mělo být v jejich působnosti."
„Dostala jste mě. Vidím, že se už nemůžete dočkat, až se ho zbavíte."
„Není v tom nic osobního, pane plukovníku. Jde o to, že Drew je muž, kterého tady viděli jen jako důstojníka americké armády. Pochybuju, že někdo v domě ví, že pracuju na velvyslanectví. Pokud by na to ale někdo přišel, nebo aspoň získal takové podezření, tak to ohrožuje jak Drewa, tak mě, ale i cíle nás všech."
„Krátce řečeno, váš byt by se mohl stát dalším terčem útoku."
„Je to možná trochu přitažené za vlasy, ale nikoli nemožné."
„V téhle válce je možné úplně všechno. Potřebuju fotku."
„Mám fotoaparát po Freddiem. Ráno jich dostanete deset."
„Škoda, že neuvidím, jak mu barvíte vlasy. Určitě to bude strašná psina."

*****

Karin de Vriesová zavěsila telefon, zamířila k šatníku v předsíni a vytáhla z něj kufřík opatřený dvěma

zámky na heslo. Latham ji pozoroval z křesla se sklenkou v ruce. „Doufám, že v něm není skládací samopal," utrousil, když Karin položila zavazadlo na konferenční stolek před pohovkou a posadila se.
„Probůh, to ne," odpověděla. Chvíli zápolila s číselníky zámků a nakonec kufr otevřela. „Jeho obsah by vám měl naopak pomoci, abyste se nedostal podobné zbrani na mušku."
„Počkejte. Co je uvnitř? Většinu vašeho rozhovoru se Stanleym jsem neslyšel. Jaké pikle kujete v té vaší děsivě krásné hlavince?"
„Freddie tomu říkal ‚nouzový cestovní kufr'."
„To mi radši neříkejte. Freddie na vás byl hrubý, a proto ho považuji za nepřátelskou osobu."
„Prožili jsme spolu i lepší roky, Drew." „Pěkně děkuju. Co je uvnitř?"
„Jednoduché převleky - nic dramatického ani ohromujícího. Různé nalepovací kníry, taky pár bradek a spousta brýlí... A nějaké základní smývatelné barvy." Poslední slova vyřkla hodně ztišeným hlasem.
„Jakže?"
„Tady zůstat nemůžete, příteli," řekla Karin a podívala se na něj přes víko kufru. „Neberte si to osobně, ale v domech na ulici Madeleine to chodí jako na americkém maloměstě. Lidi rádi klábosí a řečí jsou pak plné kavárny i pekařství. Mohlo by se to donést k nepovolaným uším."
„To beru a chápu, ale na to jsem se vás neptal."
„Zapíšete se v nějakém hotelu pod cizím jménem, které vám určí plukovník, a s lehce upraveným vzhledem."
„Co?"
„Obarvím vám vlasy a obočí smývatelným roztokem. Nejspíš se z vás stane zrzek."
„O čem to mluvíte? Já nejsem žádný Jean-Pierre Villier!"
„To nemusíte, buďte sám sebou. Nikdo vás nepozná, pokud si zrovna nestoupne přímo před vás a nebude vás zkoumat. Teď si laskavě oblečte plukovníkovy kalhoty, já vám je sešpendlím a upravím velikost."
„Takovej nesmysl by nenapadl ani ožralýho cvoka!"
„Máte snad lepší nápad?"
„Do prdele!" zahromoval Latham a polkl zbytek své skotské. „Ne, to fakt nemám."
„Nejlepší bude, když nejdřív uděláme ty vlasy. Svlékněte si, prosím, košili."
„A co kalhoty? Cítil bych se daleko přirozeněji, takříkajíc jako doma."
„Ale vy nejste doma, Drew."
„Skočila jste mi na to, madam!"

*****

Moreau zvedl telefon, zmáčkl tlačítko nahrávání a oslovil spojovatelku hotelu Lutetia: „Pokoj osm set, prosím."
„Ano, pane."
„Prosím?" ozval se ve sluchátku tlumený hrdelní hlas.
„Monsieur le docteur?" zeptal se šéf Deuxieme, jenž na okamžik zaváhal, jestli ho přepojili správně. „To jsem já, z Pont Neuf. Jste to vy?"
„Ovšem. Co pro mě máte?"
„Sáhl jsem velice hluboko, pane doktore. Hlouběji, než je pro mě zdrávo. Vytáhl jsem z americké CIA, že opravdu skrývá Harryho Lathama."
„Kde?"
„V Paříži asi ne, snad v Marseilles."
„Asi, snad? To je mi k ničemu! Víte to jistě?"
„Ne, ale vy byste si to mohl ověřit."
„Já?"
„Máte přece lidi v Marseilles, ne?"
„Jistě. Protéká tudy spousta peněz."
„Hledejte ‚konzuláry', tak se jim říká."

„Víme o nich," hlesl Gerhardt a zatajil dech. „Ta prokletá odnož rozvědky, Konzulární operace. Člověk je vidí na každém rohu, v každé kavárně."
„Jednoho z nich seberte a uvidíte, co se dá zjistit."
„Do hodiny. Kde vás zastihnu?"
„Zavolám vám zpátky přesně za hodinu."
Hodina uplynula a Moreau znovu vytočil číslo hotelu Lutetia. „Máte něco?" zeptal se Gerhardta.
„Je to šílenství!" zvolal lékař. „Mluvili jsme s chlápkem, kterému jsme zaplatili tisíce, abychom mohli sklízet miliony z naší obchodní sítě. Měl nás za blázny. Žádný Harry Latham prý na jejich seznamu v Marseilles nefiguruje!"
„Takže je pořád v Paříži," dodal Moreau hlasem, z nějž čišela bezradnost. „Musím se na to podívat."
„Pospěšte si!"
„Už běžím," odvětil šéf Deuxieme, zavěsil a na rtech mu zahrál záhadný úsměv. Čekal přesně čtrnáct minut a pak znovu zavolal do hotelu Lutetia. Nastal vhodný okamžik, aby vybičoval nervozitu na nejvyšší stupeň.
„Ano?"
„To jsem zase já. Něco mám."
„Proboha, co?"
„Harryho Lathama."
„Cože?"
„Volal jednomu z našich lidí, člověku, s nímž pracoval ve východním Berlíně. Dotyčný se správně domníval, že by mě měl informovat. Latham je zřejmě psychicky na dně, nejspíš v důsledku dlouhé izolace. Prý dokonce podezírá vlastní velvyslanectví..."
„To je Latham!" skočil mu do řeči Němec. „Symptomy tomu odpovídají."
„Jaké symptomy? Co tím myslíte?"
„Nic, vůbec nic. Jak říkáte, izolace dokáže s člověkem pěkně zamávat... Co chtěl?"
„Pravděpodobně ochranu francouzského státu - tak jsme si to aspoň vysvětlili. Můj člověk se s ním má sejít ve dvě odpoledne v metru na stanici Jindřicha V., někde v zadní části nástupiště."
„Musím tam být!" vykřikl Gerhardt.
„To je riskantní. Francouzská rozvědka navíc nemá ve zvyku pouštět k sobě pronásledovatele a pronásledované, monsieur, pokud nepatří k naší organizaci."
„Vy to nechápete, já s vámi jít musím!"
„Ale proč? Mohlo by to být nebezpečné."
„Pro mě? Nikdy."
„Já vám vůbec nerozumím."
„Není třeba! Pamatujte, že musíte poslouchat Bratrstvo. Já vám dávám rozkazy."
„Pak ovšem musím poslechnout, Herr Doktor. Sejdeme se na nástupišti za deset minut dvě. Ani dřív, ani později, je to jasné?"
„Jasné."
Moreau nezavěsil, ale stiskl vidlici a vytočil číslo na podřízeného důstojníka, k němuž měl největší důvěru.
„Jacquesi," řekl klidně, „ve dvě hodiny máme velice důležitou schůzku, jen ty a já. Sejdeme se o půl druhé a já tě zasvětím. Mimochodem, vezmi si automat, ale do zásobníku dej slepé náboje."
„To je velice zvláštní požadavek, Claude."
„Je to velice zvláštní schůzka," řekl Moreau a zavěsil.

*****

Drew se podíval do zrcadla a vytřeštil oči. „Prokristapána, vždyť já vypadám jako nějaká kreslená postavička od Disneye!" zařval.
„Ale ne," řekla Karin, která stála nad ním u kuchyňského dřezu, a vzala mu zrcadlo. „Jen na to nejste zvyklý, to je celé."
„Je to absurdní! Vypadám jako vůdce průvodu za práva homosexuálů."

„A to vám vadí?"
„Ne, mám mezi nimi spoustu přátel, ale já k nim prostě nepatřím."
„Dá se to smýt, tak přestaňte fňukat. Teď si oblečte uniformu a já udělám pár fotek pro plukovníka Witkowského. Pak vám upravím ty kalhoty."
„Do čeho mě to ten parchant namočil?"
„Chce vám zachránit život, dokážete se s tím smířit?"
„Mluvíte vždycky tak logicky?"
„Logika i zdánlivě nelogické věci zachránily Freddiemu život snad stokrát. Vezměte si, prosím, tu uniformu."
Latham poslechl a za dvě minuty se vrátil jako plukovník armády Spojených států amerických. „Uniforma vám sluší," pravila obdivně Karin a prohlížela si ho, „a co teprve, až se pořádně narovnáte."
„V tomhle kabátě nemá člověk na vybranou - promiňte, v saku. Je tak příšerně těsné, že kdybych se trochu nehrbil, nemohl bych vůbec dýchat. Já bych byl mizerný voják. Chodil bych jen v pracovním mundúru."
„To předpisy nedovolují."
„Vždyť říkám, že bych byl mizerný voják."
„Neřekla bych. Vy byste totiž byl generál."
„To těžko."
„No jo." Karin pokynula směrem k předsíni. „Pojďte, já jsem připravená," řekla a podala mu brýle s tlustou obroučkou ze želvoviny.
„Připravená? Brýle?" Drew se podíval do malé předsíně a spatřil stativ s fotoaparátem, jenž mířil na prázdnou šedobílou zeď. „Vy jste taky fotografka?"
„Kdepak, ale Freddie často potřeboval novou fotku na jiný pas. Naučil mě s tím zacházet, i když bych to pochopila i bez něj. Je to polaroid, který okamžitě vyplivne fotku jako do pasu... Vezměte si brýle, postavte se ke zdi a sundejte si čepici. Chci aby vaše světlé kadeře vynikly v celé kráse."
O několik minut později měla de Vriesová patnáct malých fotografií světlovlasého obrýleného plukovníka, který se tvářil stejně příšerně jako všichni lidé na pasových fotkách. „Nádhera," rozhodla Karin. „Teď se vraťme k pohovce, mám tam náčiní."
„Jaké náčiní?"
„Zapomněl jste na kalhoty?"
„No jo, teď přijde zlatý hřeb programu. Mám si je sundat?"
„Jestli chcete, aby vám pasovaly, tak radši ne. Pojďte."
Za čtvrt hodiny, během níž utrpěl pouze dvě bolestivá bodnutí špendlíkem, zavelela Karin Lathamovi, aby se vrátil do pokoje pro hosty a upravil se do původní podoby. Když se vrátil, našel Karin sedět u stolu, na němž stál šicí stroj. „Vaše kalhoty, prosím."
„Uvádíte mě do vytržení, madam," poznamenal Drew a podal jí kalhoty vojenského stejnokroje. „Vy jste asi supertajná děvečka pro všechno, která pracuje v zákulisí."
„Řekněme, že jsem do něj nahlédla, Monsieur Latham."
„Ano, něco podobného jste už, tuším, říkala."
„Smiřte se s tím, Drew. Mimochodem, nic vám do toho není."
„No právě. Víte, čím víc vás poznávám, tím víc pochybuju, s kým mám vlastně tu čest. Musel jsem se smířit s Freddiem, s NATO a Harrym i s pokoutným způsobem, jímž jste se dostala do Paříže. Proč mám ale pořád pocit, že vás dopředu žene nějaká neznámá síla?"
„To je jen vaše bujná fantazie. Žijete ve světě plném nejistoty, kde musíte neustále přemýšlet, co je možné, a co ne, co je skutečnost, a co jen zdání. Řekla jsem vám toho o sobě už dost. Copak vám to nestačí?"
„Prozatím se s tím musím spokojit," odvětil Latham a upřeně se jí zadíval do očí. „Ale něco mi říká, že přede mnou něco tajíte... Proč se občas neusmějete? Strašně vám to sluší."
„Zatím jsem neměla příliš důvodů, co vy na to?"
„Ale jděte, vy přece dobře víte, jak to myslím. Trocha smíchu pomáhá proti stresu. Říkal to Harry a jemu jsme přece oba věřili.

Jestli se za pár let potkáme, tak se příhodě v Buloňském lesíku nejspíš od srdce zasmějeme."
„Byl zmařen lidský život, Drew. Je jedno, jestli to byl život dobrého člověka, nebo mizery. Já jsem zabila velice mladého člověka, který měl ještě všechno před sebou. Nikdy předtím jsem nikoho nezabila."
„Kdybyste to neudělala, zabil by on mě."
„Já vím a taky si to pořád opakuju. Ale proč se vůbec musí zabíjet? To byl přece Freddieho svět, já tak žít nechci."
„To je jen dobře. Ale abych logicky odpověděl na vaši otázku (a logiku vy přece skloňujete ve všech pádech): Jestli nebudeme schopni v případě nutnosti zabít, jestli nezastavíme nástup neofašistů, tak vypukne vraždění v masovém měřítku. Včera to byli Židi, cikáni a další ‚nežádoucí osoby'. Zítra to mohou být třeba američtí republikáni a demokraté, kteří nebudou chtít poslouchat jejich žvásty. Nic si nenamlouvejte, Karin, náckové získávají v Evropě pozice a zbytek tohoto nespokojeného světa se skládá jako domino. Oni se totiž neúnavně obracejí na každého fanatika, který touží po návratu ‚starých dobrých časů'. Žádný zločin v ulicích, protože i přihlížející jsou okamžitě zastřeleni; bezuzdné popravy, jelikož není odvolání; zatýkání bez soudních příkazů; vinné i nevinné naházíme pěkně do jednoho pytle a zbavíme se jich - vždyť vězení je dražší než kulky. Takhle vypadá budoucnost, proti které bojujeme."
„Myslíte, že to nevím?" řekla Karin. „Vím to a vy mi rozhodně nemusíte dávat kázání! Proč myslíte, že vedu tenhle způsob života?"
„Ale stejně vás žene ještě něco jiného, než váš velký Freddie, že?"
„Nemáte právo se v tom šťourat. Mohli bychom ukončit tuhle konverzaci?"
„Jistě, tedy prozatím. Myslím, že jsem vám dal jasně najevo svoje city, ať už jsou opětované nebo ne, takže se k tomu za čas asi znovu dostaneme."
„Nechte toho!" vyhrkla Karin de Vriesová. Zamrkala a po tvářích jí začaly pomalu stékat slzy. „Tohle mi nedělejte."
Latham se rozběhl ke Karin a klekl si před její křeslo. „Omlouvám se, opravdu. Nechtěl jsem se vás dotknout. To jsem opravdu nechtěl."
„Já vím," řekla Karin. Utišila se a vzala jeho tvář do dlaní. „Vy jste moc hodný, Drew, ale už se mě na nic neptejte - opravdu mě to bolí. Místo toho mě radši... milujte. Milujte mě, Drew! Já strašně potřebuju někoho, jako jste vy."
„Co kdybys vynechala toho ‚někoho' a řekla jen ‚tebe'."
„Tak dobře. Miluj mě, Drew."
Latham jí galantně pomohl vstát z křesla, pak ji vzal do náručí a odnesl do ložnice.
Zbytek dopoledne prožili ve víru vášně. Karin de Vriesová neměla muže velice dlouho, a tak byla nenasytná. Když skončili, položila mu pravou ruku na prsa. „Můj Bože," vykřikla, „byla jsem to vůbec já?"
„Ty se směješ," všiml si vyčerpaný Latham. „Víš ty vůbec, jak nádherně zní tvůj smích?"
„A víš, jak mi je přitom nádherně?"
„Není cesty zpět," řekl Drew. „Teď něco máme, jsme jiní než dřív. A tím nemyslím jen postel."
„Ano, miláčku, ale nevím, jestli je to moudré."
„Proč by ne?"
„Protože já na velvyslanectví musím vystupovat s chladnou hlavou, jenže když půjde o tebe, bude to dost těžké."
„Že bych přece jen uslyšel to, nač čekám?"
„Jo, uslyšíš, ty americkej naivko."
„Takže?"
„Můžeš si to vyložit tak, že jsem se do tebe asi zamilovala."

*****

Bylo za dvanáct minut dvě odpoledne. Claude Moreau a jeho nejvěrnější důstojník Jacques Bergeron právě dorazili na stanici metra Jindřicha V. Šli každý zvlášť a mířili k zadní části nástupiště. Oba svírali v ruce malou vysílačku, naladěnou na stejnou frekvenci.

„Je vysoký a poměrně štíhlý," ohlásil náčelník Deuxieme do svého přístroje. „Chodí trochu shrbeně, protože se obvykle setkává s lidmi menšího vzrůstu...."
„Mám ho!" zvolal agent. „Opírá se o zeď a čeká na další vlak."
„Až přijede, udělej, co jsem ti řekl."
Vlak metra vjel do stanice a zastavil. Dveře se otevřely a vychrlily několik desítek cestujících.
„Teď," nařídil Moreau do vysílačky. „Pal!"
Když se po nástupišti rozlehl třesk Bergeronových slepých nábojů, cestující zpanikařili a dali se na úprk k východu. Moreau se rozběhl k vyděšenému Gerhardu Kroegerovi, chytil ho za ruku a vykřikl: „Snaží se vás zabít! Pojďte se mnou!"
„Kdo se mě snaží zabít?" zavřeštěl chirurg a běžel s Moreauem směrem k předem otevřeným dveřím do skladu.
„Zbytek vaší debilní jednotky K, vy troubo."
„Ti přece zmizeli!"
„Mělo to jen tak vypadat. Museli podplatit pokojskou nebo údržbáře a dát vám do pokoje štěnici."
„Vyloučeno!"
„Slyšel jste palbu. Máme přivolat vlak zpátky, abychom viděli, odkud vyšly kulky? Měl jste štěstí, že byl plný lidí."
„Ach, mein Gott!"
„Musíme si promluvit, Herr Doktor, nebo se oba ocitneme v hledáčku jejich zbraní."
„Ale co Harry Latham? Kde byl?"
„Viděl jsem ho," zalhal Jacques Bergeron, který šel za nimi, v kapse pistoli plnou vystřílených slepých nábojnic. „Když uslyšel střelbu, naskočil zpátky do vlaku."
„Musíme si promluvit, jinak všichni prohrajeme," řekl Moreau a zadíval se Kroegerovi do očí. Došli k velkým ocelovým dveřím, které byly pootevřené, a vstoupili dovnitř.
Šéf Deuxieme nahmatal vypínač a rozsvítil. Ocitli se ve středně velké místnosti se stěnami z šedavých tvárnic, kde se skladovaly ohromné zastaralé vypínače, lampy a také neotevřené bedny s novým zařízením. „Počkej venku, Jacquesi," nařídil Moreau svému agentovi. „Až přijede policie, jako že určitě přijede, prokaž se jí a řekni, že jsi jel metrem a když jsi uslyšel výstřely, tak jsi vystoupil. Zavři za sebou, prosím, dveře."
Moreau zůstal s Němcem sám v místnosti, kde trochu světla vyzařovala jen stropnice v drátěném krytu. Posadil se na jednu z beden a řekl: „Udělejte si pohodlí, pane doktore, chvilku se tady zdržíme. Nejmíň do doby, než dorazí policie a zase odjede."
„Ale když mě najdou tady uvnitř..."
„Nenajdou, dveře se automaticky zamykají. Měli jsme velké štěstí, že je nějaký idiot nechal otevřené. Na druhou stranu, kdo by tady chtěl něco krást? Co by si odsud asi mohl odnést?"
„Prošvihli jsme ho!" vykřikl Kroeger a vztekle udeřil pěstí do jedné ze skříní. Pak dosedl na velkou dřevěnou bednu a protřepával si naraženou ruku.
„Zavolá znovu," nadhodil Moreau. „Možná ne dneska, ale zítra určitě. Nezapomeňte, že Latham je zoufalý a izolovaný člověk. Ale nemůžu se vás nezeptat, proč je tak důležité, abyste ho našel."
„On je... Je nebezpečný."
„Pro koho? Pro vás? Nebo snad pro Bratrstvo?"
„Ano..., pro nás všechny."
„Proč?"
„Kolik toho víte?"
„Pochopitelně všechno. Jsem šéf rozvědky."
„Myslím konkrétně."
„Tak dobře. Uprchl z vašeho údolí v Alpách, nějak se probrodil závějemi až k silnici, kde ho naložil nějaký vesničan v nákladáku."
„Vesničan? Teď jste za hlupáka zase vy, Herr Moreau. Sebrali ho Antinájové. Jeho útěk řídil z údolí zrádce Bratrstva. Ten Hochverräter musí být dopaden!"
„‚Zrádce', ano, rozumím." Za léta služby se šéf Deuxieme naučil vycítit lež z úst amatérů, kteří se ocitli v

úzkých. Zoufalství v očích, překotné drmolení, často také sliny v koutcích úst. Prohlížel si Gerhardta Kroegera a všechny tyto známky viděl. „Takže proč ho musíte najít? Chcete ho před popravou vyslechnout, abyste zjistil totožnost vašeho zrádce?"
„Chápejte, je to žena a musí mít v organizaci značně vysoké postavení. Musíme ji zneškodnit!"
„Ano, ovšem, tomu taky rozumím." Kroegerovi na čele vyrazily krůpěje potu, i když v podzemní místnosti bylo chladno. „Proto tedy vaše Jednotka K, proto člověk vaší důležitosti přijel do Paříže. Všechno s cílem odhalit zrádce, který má v Bratrstvu vysoké postavení."
„Přesně tak."
„Rozumím. A žádný jiný důvod nemáte?"
„Ne." Němcovi se z čela spustily dva pramínky potu a stékaly mu po tvářích. „Je tady strašné vedro," řekl Kroeger a otřel si tvář hřbetem ruky.
„Vidíte, ani jsem si nevšiml. Vlastně jsem měl za to, že je tady docela zima. Mě ale takové situace nechávají chladným. Střílení patří k mému životu."
„Ano, ovšem, ale já na to nejsem zvyklý. Odvažuji se tvrdit, že kdybych vás přivedl do operačního sálu během nějaké ošklivé operace, nejspíš byste omdlel."
„To je bez debat, určitě bych sebou praštil. Víte, pane doktore, abych mohl pracovat naplno, potřebuju vědět opravdu všechno. Něco mi říká, že vy jste mi všechno neřekl."
„Co byste ještě asi mohl chtít?" Kroeger se přímo koupal v potu.
„Možná máte pravdu, občas jsem až příliš důkladný. Teď vám povím, jak budeme postupovat. Až Harry Latham znovu zavolá, nebudu vám telefonovat do hotelu, ale dám ho rovnou sbalit. Až ho dostaneme, trochu si s ním poklábosíme a za pár hodin vám zavolám."
„To nepřipadá v úvahu!" vykřikl chirurg a vymrštil se z bedny. Ruce se mu třásly. „Až ho najdete, musím být u toho! Než ho začnete
vyslýchat, musím s ním o samotě probrat jistou informaci, kterou nesmí nikdo slyšet. Je to životně důležité! Je to rozkaz Bratrstva!"
„A pokud ho, pro klid své duše, neuposlechnu?"
„V takovém případě by se francouzskému ministerstvu zahraničí a tisku mohla donést zpráva o více než dvaceti milionech franků uložených na váš účet ve Švýcarsku."
„No, to je jistě pádný argument."
„Taky myslím."
„Co jste přesně myslel tím, že s ním chcete být o samotě?"
„To, co jsem řekl. Mám s sebou několik injekčních stříkaček a různá narkotika, která Harryho Lathama přinutí, aby mi odhalil svá tajemství. Naturlich, v blízkosti nesmí být nikdo jiný."
„Chcete s ním být sám v nějaké místnosti?"
„Ani náhodou. Místnost se dá snadno odposlouchávat. Říkal jste přece, že mám v hotelovém pokoji štěnici."
„Tak co pro vás tedy můžeme udělat?"
„Chci auto podle vlastního výběru, ne jedno z těch vašich. Někam Lathama zavezu, naordinuju mu chemické látky, zjistím, co potřebuju, a přivezu vám ho zpátky."
„Žádná poprava?"
„Jen v případě, že mě někdo bude sledovat."
„Rozumím. Zdá se, že nemám na vybranou."
„Tlačí nás čas, Moreau! Latham musí být dopaden během příštích třiceti šesti hodin!"
„Cože? Tak teď vám ale nerozumím vůbec. Proč zrovna třicet šest hodin? Copak se pak Země přestane otáčet kolem Slunce? Vysvětlete mi to, prosím."
„No dobře. Předtím jste správně vycítil, že jsem vám neřekl úplně všechno... Já jsem lékař. Někteří lidé mě dokonce označují za nejlepšího mozkového chirurga v Německu a já jim to nevyvracím. Harry Latham je šílenec, který trpí kombinací schizofrenie a maniodepresivního syndromu. Operoval jsem ho v našem údolí, abych zmírnil tlaky, které způsobovaly jeho nemoc. Zachránil jsem mu tím život. Když jsem si pak procházel své záznamy, uvědomil jsem si něco strašného. Pokud mu do šesti dnů od jeho útěku nepodám potřebné léky, zemře! Teď má za sebou čtyři a půl dne. Už tomu rozumíte? Musíme ho

vyslechnout dřív, než si s sebou vezme jméno zrádce do hrobu."
„Ano, teď už tomu rozumím, pane doktore. A vy sám se cítíte
dobře?"
„Co?"
„Dost jste pobledl a máte úplně zpocenou tvář. Nebolí vás třeba na prsou? Můžu zavolat záchranku - budou tady za pár minut."
„Já nechci žádnou záchranku, ale Harryho Lathama! Na prsou mě nebolí a srdce mám v pořádku, jen nesnáším tupou byrokracii."
„Věřil byste, že tomu taky rozumím? Vy jste učený člověk a mně je jako oddanému služebníkovi velkou ctí, že jsem vás mohl poznat... Pojďte, musíme odsud. Ujišťuji váš, že se vypnu k vrcholným výko-nům."
Když vyšli na Champs-Élysées, Gerhardt Kroeger nasedl do taxíku. Moreau s Bergeronem mu zasalutovali a zamířili ke svému služebnímu vozu. „Hoď sebou!" houkl veterán rozvědky, který prošel Istanbulem i bezpočtem dalších míst. „Ten hajzl lže, jako když tiskne! Ale v čem nám vlastně lže?"
„Co chceš dělat, Claude?"
„Sedět, přemýšlet a zavolat pár lidem. Například jednomu významnému vědci - Heinrichu Kreitzovi, německému velvyslanci. On a jeho úřady mě budou muset nechat nahlédnout do nějakých záznamů. Ať se jim to líbí, nebo ne."

19 KAPITOLA

Drew Latham vešel s aktovkou ruce do hotelu Inter-Continental a představil se na recepci. Položil na pult objednávku rezervace z amerického velvyslanectví spolu s vojenským průkazem. Předpisově oblečený recepční je okamžitě shrábl a vytáhl ze svých desek kartu.
„Ah, oui, pan plukovník Webster, je nám velikou ctí. Velvyslanectví žádalo o malé apartmá a představte si, že jsme vám jedno takové našli. Je po manželském páru ze Španělska, který předčasně odcestoval."
„Jsem vám velice zavázán."
„Dále se tady píše," četl recepční z karty, „že když za vámi přijde návštěva, nemáme jí sdělovat číslo vašeho pokoje dřív, než vám zavoláme, n'est-ce pas?"
„Velice správně."
„Vaše zavazadlo, monsieur?"
„Nechal jsem ho u vrátného a řekl jsem mu své jméno."
„Výborně. Vidím, že jste zkušený cestovatel."
„Armáda mě posílá z místa na místo," řekl Drew a zapsal se do knihy hostů. Plk. Anthony Webster, Armáda USA. Washington D.C., U.S.A.
„To je úžasné." Recepční otočil knihu hostů k sobě a uložil ji do přihrádky.
Zvedl oči a pak klepl na zvonek. „Zaveďte pana plukovníka do apartmá sedm set tři a řekněte vrátnému, aby tam poslal jeho zavazadla. Jmenuje se Webster."
„Oui," odvětil poslíček v uniformě. „Pojďte za mnou, monsieur. Vaše zavazadla dorazí za pár minut."
„Děkuji vám."
Během jízdy výtahem do šestého patra se nic zvláštního nepřihodilo kromě toho, že se Latham stal svědkem hádky starších amerických manželů. Žena s modravými vlasy a zápěstími ověšenými šperky spílala svému obéznímu muži, který měl na hlavě kovbojský klobouk se širokou střechou.
„Lucasi, ty nedokážeš být ani chvilku milý!"
„A proč bych měl bejt milej? Člověk tady nesežene pořádnou limuzínu a musí se trmácet v mrňavých herkách, do kterejch sotva nacpeš ten svůj zadek. Navíc tady všichni dělaj, že Američanovi nerozumějí, dokud jim nevysolíš pořádnýho tuzéra."
„To je tím, že neumíš zacházet s penězi."
„A ty jo?"
„Já chodím nakupovat. Víš, cos dal tomu poslednímu taxikáři?"
„Co já vím? Prostě jsem vytáhl nějakej papír."

„Jízdné stálo padesát pět franků, což se zhruba rovná deseti dolarům. Tys mu dal stovku, a to je skoro dvacet dolarů."
„Tak to jsem asi trochu přepísk. Možná proto na mě pořád mrkal, když jsi vystoupila, a naprosto dokonalou angličtinou povídal, že bude skoro celou noc před hotelem a že si ho mám najít."
„Cože?" Dveře výtahu se v pátém patře naštěstí otevřely a manželé odkráčeli.
„Omlouvám se za své krajany," řekl Drew. Všiml si zvednutého obočí poslíčka a nevěděl, co má říct.
„To nemusíte, monsieur. Je skutečně dost možné, že ten pán bude během noci ten taxík hledat."
„Touché."
„D'accord. Tohle je Paříž jejich snů, n'est-ce pas?"
„Cest vrai. Bohužel."
„Je to celkem neškodná zábava... Jsme na vašem patře, monsieur."
Malé apartmá sestávalo jen z ložnice a odděleného obývacího prostoru, nepostrádalo však evropské kouzlo. Když Latham spatřil na malém baru láhev skotské, začalo se mu v hotelu líbit ještě víc. Witkowski se určitě užírá pocity viny a dobře mu tak, pomyslel si Drew. Tu jeho prokletou uniformu nenáviděl. Připadal si, jako by byl od pasu nahoru uvězněný v úzké plátěné rouře. Jak je možné, že vojáci kvůli oblečení houfně neopouštějí armádu?
Poslíček odešel. Drew čekal na svůj kufr, jehož obsah tvořilo náhradní oblečení, které Karin se světlou parukou na hlavě posbírala u něj doma. Svlékl si škrtící sako, nalil si drink a pustil televizi. Přepínal programy tak dlouho, až našel zpravodajský kanál CNN, a pak se posadil. Právě hlásili nejnovější zprávy ze sportu, hlavně z amerického baseballu, který ho vůbec nezajímal. Když však začala hokejová sezona, bylo to úplně jiné kafe.
Ode dveří se ozval zvonek. Byl to mladičký poslíček s jeho kufrem. Drew mu poděkoval a dal mu spropitné, mladík však k jeho
úžasu řekl: „Tohle je pro vás, monsieur." Poslíček s vykulenýma očima mu podával jakýsi vzkaz. „Prý je to důvěrné."
„Děkuju mockrát."
Volej pokoj 330. Přítel.
Karin? Bylo by jí to podobné, protože se někdy chovala naprosto nevypočitatelné. Teď se z nich stali milenci - a nejen to. Bylo mezi nimi něco, co jim nikdo nemohl vzít. Opravdu by jí to bylo podobné! Zvedl telefon, přečetl si natištěné pokyny a pak vytočil číslo. „Ahoj, dokázal jsem to," řekl, jakmile se na druhé straně zvedlo sluchátko.
„Nazdar, kámo, seš to fakt ty!" ozval se v telefonu jakýsi mužský hlas.
„Co? Kdo jste?"
„Ale no tak, Divochu, nepoznáváš starýho spolubydlícího z Manitoba Stars? Tady Ben Lewis! Zahlídl jsem tě v hale. Nejdřív jsem si myslel, že vidím dvojitě, ale věděl jsem, že to musíš být ty! Když sis sundal klobouk, tak mě na chvíli napadlo, že jsem se zbláznil, jenže pak jsem tě viděl jít k výtahu."
„Já..., já opravdu nevím, o čem to mluvíte."
„Nech toho, Divochu! Přece tvoje pravá noha. Pamatuješ, jak tě jeden kluk z Toronto Comets sekl do kotníku? Za pár týdnů ses dal dohromady a vrátil ses na led, ale pravou nohu už jsi pak měl vždycky lehce vytočenou doleva. Nikdo, kdo tě tehdy neznal, by si toho na první pohled nevšiml, ale já tě znal. Věděl jsem, že jsi to ty!"
„No dobře, dobře, Benny, tak jsem to já, ale nesmíš nikomu nic říkat. Já sem teď ve státních službách, takže musíš držet jazyk za zuby."
„Vždyť já to chápu, kámo. Víš, já jsem hrál dvě sezony za Rangers..."
„Já vím, Benny, šlo ti to skvěle."
„Blbost, třetí rok mě vyhodili."
„To se stává."
„Tobě by se to nestalo. Byl jsi z nás nejlepší."
„To už je minulost. Jak jsi mě našel, Bene?"
„Zašel jsem na vrátnici. Zeptal jsem se, kam jde ten kufr."
„A oni ti to řekli?"

„Jasně, protože jsem jim vysvětlil, kdo jsem!"
„Ježíšikriste, teď se mi vybavilo, jak jsme v Montrealu chodívali do jedné drahé restaurace. Když přinesli účet, který se ti zdál příliš vysoký, vždycky jsi řekl, že určitě patří k jinému stolu a pak k dalšímu. Dělal jsi to tak dlouho, dokud pro tebe částka na účtu nebyla přijatelná. Co děláš v Paříži?"
„Pracuju v oboru rychlého stravování - zastupuju všechny velký firmy. Najímají borce jako jsme my, protože máme velký svaly a šéfové se můžou ohánět naší slavnou minulostí. Věřil bys, že v mých papírech se píše, že jsem byl v Rangers hvězda? Copak tady o tom něco vědí? Byl jsem druhořadej hokejista, ale pro ně hlavní, že mám sako plný svalů."
„V tom jsem na tebe nikdy neměl."
„To je fakt, tys byl jinej. Jedny noviny v Torontu o tobě napsaly, že jsi ‚samá šlacha a máš rychlost v krvi.' Strašně jsem toužil, aby něco takovýho napsali i o mně."
„Opakuju, že je to uzavřená kapitola, Bene, ale nesmíš zapomenout, co jsem říkal. Neviděl jsi mě tady! Je to strašně důležité!"
„Jasně, kámo." Chlapík jménem Lewis si odříhl a pak dvakrát škytl.
„Benny," řekl Latham naléhavě, „doufám, že zase nenasáváš."
„Ne," odpověděl mezinárodní obchodník v oboru rychlého stravování a znovu vydal několik podivných zvuků. „Ale sakra, kámo, tohle je Paříž."
„Promluvíme si později, kámo," dodal Latham a zavěsil. Sotva to udělal, telefon se znovu rozdrnčel.
„Prosím?"
„To jsem já," ozvala se Karin de Vriesová. „Šlo všechno hladce?"
„Bohužel ne. Viděl mě tady jeden člověk, kterého jsem před lety znal."
„Kdo?"
„Jeden bývalý hokejista z Kanady."
„Bude dělat potíže?"
„Snad ne, ale je to ožrala."
„Tak to je průšvih. Jak se jmenuje?"
„Ben - Benjamin Lewis. Bydlí na pokoji tři sta třicet."
„Podíváme se mu na zoubek... Jak se máš, miláčku?"
„Jak asi? Toužím po tobě."
„Už jsem se rozhodla."
„Dobrý Bože, a jak ses rozhodla? Budu to chtít slyšet, nebo ne?"
„Doufám, že ano. Opravdu tě miluju, Drew. Jak jsi vcelku trefně podotkl, postel v tom nehraje podstatnou roli."
„Já tě miluju tak strašně, že to ani nedokážu vypovědět... Nemůžu uvěřit vlastním uším, co jsem to teď řekl! Nikdy by mě nenapadlo..."
„Ani mě ne. Doufám, že se oba nemýlíme."
„Pocity nelžou. Za pár dní jsme toho spolu prožili víc, než většina lidí za celý život. Prošli jsme zkouškou, madam, a žádný z nás v ní nezklamal. Naopak, našli jsme k sobě cestu."
„Můj evropský původ by velel označit tvé tvrzení za neprůkazné, ale já vím, co cítíš. Cítím to totiž taky. Toužím po tobě."
„Tak za mnou přijel do hotelu. Vezmi si tu blond paruku a tak dál."
„Dneska večer ne, miláčku. Plukovník by nás za to oba hnal před vojenský soud. Snad zítra."

*****

Za necelou hodinu obdržel prezident Mezinárodní asociace obchodníků ve stravování se sídlem na newyorské Šesté ulici telefonát z Washingtonu. Za další půlhodinu byl jeden z jejích zástupců, bývalý slavný hokejista New York Rangers, odvolán z Paříže do norského Oslo s cílem připravit zde půdu pro nové obchodní příležitosti. Mělo to však jeden menší háček. Dotyčný obchodní zástupce ležel v posteli opilý namol. Hotelový vrátný musel poslat dva své pomocníky, kteří jej vzbudili k telefonu, pomohli mu sbalit a posadili ho do taxíku směr letiště Orly.

Jelikož vše probíhalo ve značně hektické atmosféře, Benjamin Lewis si bohužel stoupl do špatné fronty, zmeškal správné letadlo a koupil si letenku do Helsinek. Na Oslo si nemohl vzpomenout, ale věděl, že jeho zaměstnavatel jmenoval nějaké město ve Skandinávii a on v Helsinkách ještě nikdy nebyl. Takový osud obvykle potká lidi, kteří se připletou do rozsáhlé operace tajných služeb.
V půlce letu si Benny náhle vybavil Oslo a zeptal se letušky, jestli by nemohl vystoupit a stopnout si jiné letadlo. Krásná finská blondýnka pro něj měla pochopení, ale vysvětlila mu, že to není právě nejlepší nápad. Benny ji tedy požádal, jestli by s ním v Helsinkách nezašla na pozdní večeři. Zdvořile odmítla.
Wesley Sorenson opustil ústředí Konzulárních operací a nechal se zavézt do bezpečného domu ve Fairfaxu ve státě Virginia, kde byli pod zámkem dva nacističtí revolucionáři. Když auto vjelo bránou na dlouhou kruhovou cestu, vedoucí k impozantnímu vchodu do budovy, jež kdysi sloužila jako sídlo nějakého argentinského diplomata, ředitel Konzulárních operací se zahloubal. Usilovně pátral v paměti a pokoušel se vybavit si triky, které dřív používal při výsleších v terénu. Mohl začít třeba takhle: „Chlapci, já bych vás radši viděl živé než mrtvé, ale to nezáleží na mně. Doufám, že to chápete. Klidně si můžeme trochu pohrát. V suterénu máme zvukotěsnou místnost, kde je zeď potečkovaná od minulých poprav." A tak dále a tak dále. Žádná podobná zeď ani místnost v domě pochopitelně nebyly. Do výtahu s černým závěsem obvykle dobrovolně nastupovali ke své poslední cestě jen ti nejfanatičtější vězni. Jejich věznitelé jim pak vstříkli do žíly deriváty skopolaminu, a když fanatici procitli, většinou velice ochotně spolupracovali.
Velká cela pro dva lidi nevypadala vůbec jako vězení. Byla šest metrů dlouhá a čtyři metry široká, stály v ní dvě postele běžné velikosti, nechybělo umývadlo, oddělený záchod, malá lednička, ani televize. Místnost připomínala spíš pokoj v levném hotýlku než něco na způsob Alcatrazu. Vězni však nevěděli - i když možná tušili -, že zdi ukrývají miniaturní kamery, jež snímají každičký centimetr prostoru.
„Mohu vstoupit, pánové?" zeptal se Sorenson od zavřených dveří do cely. „Nebo mám raději mluvit německy, abyste mi dobře rozuměli?"
„My jsme v angličtině docela zběhlí, mein Herr," odvětil nenuceně Nula dvě. „Jsme zajatci, tak co můžeme říct?... Ne, dál nesmíte?"
„Beru to jako souhlas. Děkuji vám."
„Vaše gorila s bouchačkou zůstane venku," zavrčel Nula pět, který nebyl tak přívětivý jako jeho kolega.
„To jsou předpisy. Já je nevymyslel." Strážný rozvědky pustil Sorensena dovnitř, vytáhl pistoli z pouzdra na opasku a postavil se k protější zdi. „Myslím, že bychom si měli promluvit, pánové. Zcela vážně."
„Co tady chcete řešit?" zeptal se zabiják s číslem dvě. „Jestli budete žít, nebo zemřete. Tak zní, myslím, hlavní otázka," odvětil ředitel Konzulárních operací. „Víte, na mně to nezáleží. Asi šest metrů pod zemí tady máme takovou místnost..." Sorenson jim začal popisovat popravčí komoru. Nula pět se zdál trochu vyvedený z míry, jeho kolega to však přijal s klidem. Nespouštěl z ředitele upřený pohled a strojeně se usmíval.
„Myslíte, že jsme tak zapálení pro věc, abychom vám dali záminku nás zavraždit?" zeptal se. „Pokud to ovšem sám nechcete udělat."
„V naší zemi považujeme odnětí života za velice závažnou věc. To není otázka něčí chuti."
„Opravdu?" pokračoval Nula dvojka. „Tak proč jste s výjimkou jistých arabských zemí, Číny a některých států bývalého Sovětského svazu jedinou zemí v celém civilizovaném světě, kde stále platí trest smrti?"
„Taková je vůle lidu - tedy v jistých státech. Vaše situace ovšem překračuje americký rámec. Vy jste mezinárodní teroristi. Zastupujete pochybnou politickou stranu, která se neodváží vyjít na veřejnost, protože by si vysloužila opovržení celého světa."
„Víte to tak jistě?" otázal se zabiják s číslem pět.
„Věřím tomu."
„Pak se ovšem mýlíte!"
„Můj kolega chce naznačit," vložil se do hovoru Nula dvě, „že máme možná větší podporu, než si myslíte. Podívejte se na extrémní ruské nacionalisty, copak se tak liší od Třetí říše? A vaši vlastní pravicoví fanatici se svými bratry, náboženskými fundamentalisty, co pálí knihy. Jejich program jako by vypadl z pera Hitlera a Goebbelse. Ne, mein Herr, naše očistné cíle si získaly mnohem více porozumění, než byste

řekl."
„Doufám, že ne."
„„Naděje je jak chmýří ve větru', jak tuším napsal jeden z vašich nejlepších spisovatelů."
„Tomu nevěřím, ale uznávám, že jste docela sečtělý mladík."
„Žil jsem v různých zemích a snad se mi podařilo vstřebat do sebe něco z jejich kultur."
„Prve jste říkal něco o vaší zapálenosti," nadhodil Sorenson. „Ptal jste se, jestli si myslím, že jste ‚tak zapálení pro věc', aby mi to mohlo posloužit jako záminka pro vaši popravu."
„Nemluvil jsem o popravě, ale o vraždě," opravil ho zabiják Nula dva. „Poprava obvykle předpokládá soudní rozhodnutí."
„Pro které ve vašem případě existují víc než zjevné důkazy. Narážím na tři atentáty a nakonec vraždu důstojníka Lathama. Pro začátek."
„Je to válka!" vykřikl Nula pět. „Ve válce se prostě vojáci navzájem zabíjejí!"
„Nevím o tom, že by někdo vyhlásil válku nebo mobilizaci. Proto jde jen o vraždu - úkladnou a sprostou... Tohle je ale akademická debata, která nic nevyřeší. Mým úkolem je pouze předat informace, rozhodnutí je na mých nadřízených."
„Jaké informace máte na mysli?" zeptal se Nula dvě.
„Co můžete nabídnout výměnou za své životy?"
„Kde chcete začít? Tedy pokud takové informace mám."
„Kdo jsou vaši kolegové v Bonnu?"
„To vám můžu říct s čistým svědomím: Nevíme. Dovolte mi, abych to vzal trochu zeširoka, mein Herr. My jsme elitní skupina, která vede mimořádný život, jenž naplňuje ty nejbujnější představy mladých mužů, špičkově vycvičených k plnění rozkazů. Tyto rozkazy dostáváme pomocí kódů, které se neustále mění." Nula dvojka barvitě vylíčil životní styl Blitzkriegerů, jak to řekl svému kolegovi v letadle do Washingtonu. „My jsme přepadový oddíl, či jestli chcete úderné komando, a udržujeme kontakty s našimi jednotkami ve všech zemích. Nepoužívají se žádná jména, označení Nula znamená Paříž - já jsem Paříž, Nula dva. Například Spojené státy mají předponu tři. Číslům vždy předcházejí konkrétní názvy míst." „Jak navazujete spojení?"
„Na střídačku, pomocí čísel bezpečných telefonů, která nám dává Bonn. Opět se přitom používají naše čísla, žádná jména."
„A pokud se týká Spojených států... Jakou informací mě můžete přesvědčit, abych doporučil shovívavost v případě vaší popravy?"
„Mein Gott, kde chcete začít?"
„To je na vás."
„Tak dobrá, začněme u viceprezidenta Spojených států amerických."
„Co?"
„Je naším přesvědčeným stoupencem. Pak tady máme předsedu Sněmovny. Je to stárnoucí pán německého původu, který za druhé světové války odmítl nastoupit do zbraně z důvodu svědomí. Mohl bych pochopitelně jmenovat i další, spousty dalších, ale jejich jména a funkce budou záležet na vašem doporučení popravčímu výboru."
„A co když lžeš, jako když tiskne?" „Pokud si to myslíte, zastřelte nás." „Jste šmejdi."
„Podle nás jste šmejd vy!" křikl Nula pět. „Ale čas hraje pro nás, ne pro vás. Dřív nebo později se svět probudí a zjistí, že pravda je na naší straně. Zvlčilí černoši páchají drtivou většinu trestných činů, Arabové organizují největší teroristické skupiny a Židi zase fungují jako manipulátoři světa. Podvádějí a podplácejí všude, kam dosáhnou - všechno jen pro sebe, nic pro druhé!"
„Omluvte kolegu, trochu se rozparádil.... Tak chcete naše informace, nebo ne?" zeptal se zabiják s číslem dva. „Luxusní život v Paříži se mi líbil, ale jestli má skončit, proč to nedohrát do konce?" „Můžete svoje neskutečná obvinění doložit nějakými důkazy?"
„Můžeme vám jen říct, co jsme slyšeli. Nesmíte však zapomenout, že jsme výkvět Bratrstva."
„Die Bruderschaft," utrousil ředitel Konzulárních operací znechuceně.
„Přesně tak. Ten název obletí celý svět a lidé ho budou uctívat."
„Postarám se, aby se to nestalo."

„Myslíte, že na to budete mít nějaký vliv, mein Herr? Jste jen malinké kolečko v ohromném soukolí, stejně jako já. Upřímně vám povím, že už mě to všechno nudí. Ať se kola dějin otáčejí dál, lidi jako my dva to stejně nemohou ovlivnit. Navíc bych jen velice nerad umíral."
„Projednám to se svými šéfy," řekl Wesley Sorenson chladně, vykročil ke dveřím cely a dal znamení strážnému.
Když oba muži zmizeli za dveřmi, Nula dvojka vzal poznámkový blok, zakryl si ruku a německy napsal: „Nemůžou si dovolit nás popravit."

*****

„Monsieur l'Ambassadeur," oslovil Moreau Heinricha Kreitze, s nímž seděl o samotě v kanceláři na německém velvyslanectví. „Doufám, že se náš rozhovor nenahrává. To by neposloužilo ani jednomu z nás."
„Nemějte strach," odvětil starý velvyslanec. Díky své malé postavě, bledé vráskčité tváři a brýlím s úzkými ocelovými obroučkami vypadal spíš jako obstarožní skřítek než jako jeden z intelektuálních gigantů Evropy. „Mám informace, o něž jste žádal..."
„Ano, volal jsem na bezpečnou linku, n'est-ce pas?" přerušil jej náčelník Deuxieme Bureau, sedící u velvyslancova stolu.
„Samozřejmě, dostal jste mé slovo... Kádrové materiály Gerhardta Kroegera se zmiňují o jeho dětství, o rodině, popisují studia na univerzitě, pak jeho praxi v nemocnici až po výpověď v Norimberku. Jeho životopis je opravdu pozoruhodný, plný úspěchů mimořádného ducha. Snad s výjimkou jeho náhlého odchodu z lékařského stavu neexistuje v Kroegerově životě nic podezřelého, ani zmínka o sympatiích pro neonacistická hnutí. Pochopitelně jsem vám to nechal ofotit." Kreitz se naklonil nad stůl a položil před Moreaua zapečetěnou žlutou obálku. Šéf Deuxieme ji zvedl, ohromený její tloušťkou a váhou.
„Můžete mi věnovat trochu svého drahocenného času, pane?"
„Není pro mě nic důležitějšího než naše společné vyšetřování. Mluvte."
„Pročetl jste si to důkladně?"
„Jako by to byla doktorská dizertační práce, kterou mám schválit nebo zamítnout. Velice pečlivě."
„Kdo byli jeho rodiče?"
„Sigmund a Elsi Kroegerovi. Musím vám říct, že jste právě zahrál na jednu ze strun, která vylučuje jakékoli spojení s neonacisty. Sigmund Kroeger se v posledních měsících války ocitl na oficiálním seznamu dezertérů z luftwaffe." „Stejně jako tisíce dalších."
„Ti ale většinou prchali z wehrmachtu, a ne z luftwaffe. Mezi dezertéry bylo navíc jen velice málo vysokých důstojníků. Starý Kroeger byl major, kterého vyznamenal sám Goering. Z našich i vašich vojenských záznamů vyplývá, že kdyby válka pokračovala a Kroeger byl dopaden, Třetí říše by ho postavila před válečný soud a pak zastřelila."
„Co se s ním stalo po válce?"
„To se neví přesně. Přeletěl svým messerschmittem spojenecké linie, seskočil s padákem a nechal letadlo spadnout do polí. Britští vojáci zabránili vesničanům, aby ho zabili, a dostal statut vojenského zajatce."
„A po kapitulaci Německa byl repatriován?"
„Všechno je to zahalené mlhou. Byl synem továrníka, který zaměstnával stovky lidí. Podstatné však je, že byl dezertérem a rozhodně nevystupoval jako oddaný stoupenec Fuhrera. Těžko si tedy lze představit, že by se jím stal jeho vlastní syn."
„Ano, rozumím. A co jeho žena, Gerhardtova matka?"
„Lhostejná Hausfrau z vyšší střední třídy, které se válka nejspíš protivila. Ať už tomu bylo jakkoli, nikdy nebyla na seznamu členů Národně sociální strany a neexistují žádné zmínky o tom, že by se účastnila obrovských manifestací."
„Takže sympatie k nacismu si z rodiny nejspíš neodnesl."
„To jsem se vám právě snažil říct."
„A co Kroegerova studia? Nevyskytovaly se tam nějaké studentské frakce, brojící proti demokratizaci Německa a zavržení Třetí říše, které by mohly mladého Kroegera nadchnout?"

„Nic takového jsem nezjistil. Jeho profesoři ho většinou označují za člověka, který se držel stranou. Podle nich byl rozený vědec a lékař, prostě ideální student. Při své praxi na chirurgii si vedl tak znamenitě, že mu dovolili operovat o řadu měsíců dřív, než bývá zvykem."
„Jakou měl specializaci?"
„Mozek. Říká se o něm, že má ‚zlaté ruce a hbité prsty' - to je doslovná citace renomovaného Hanse Traupmana, dalšího velikána v oboru."
„Koho?"
„Traupmana, Hanse Traupmana. Je to primář mozkové chirurgie v Norimberku."
„Jsou přátelé?"
„Soudě podle materiálů spíš jen kolegové."
„Traupman však nešetřil chválou na adresu svého podřízeného."
„Všichni chirurgové nemusí nutně být nepřející, pane Moreau."
„Asi máte pravdu. Existují nějaké poznatky o tom, proč Kroeger odešel ze zaměstnání a přestěhoval se do Švédska?"
„Nikoli, tedy s výjimkou jeho vlastního prohlášení plného emocí. Téměř dvacet let prováděl ty nejjemnější operace, které od něj vyžadovaly naprosté soustředění. Kroeger prohlásil, že se vyčerpal, že se jeho ‚hbité prsty' začínají třást a že kvůli tomu nemůže riskovat životy pacientů. Bylo to od něj nanejvýš obdivuhodné."
„Spíš nanejvýš matoucí," zabrblal si Moreau pod vousy. „Zjišťoval někdo, kde je teď?"
„Máme jen informace z druhé ruky, jak se sám dočtete. Před ně-jakými čtyřmi lety se ozval několika bývalým kolegům a řekl jim, že si pod švédským jménem otevřel všeobecnou praxi kdesi severně od Goteborgu."
„Kdo jsou ti ‚bývalí kolegové'?"
„Jejich jména máte ve zprávě. Můžete se s nimi spojit sám, jestli chcete."
„To chci."
„Nuže, Monsieur Moreau," řekl německý velvyslanec a zabořil své malé kostnaté tělo hlouběji do křesla, „myslím, že nastal čas, abyste vyložil karty na stůl. Během našeho telefonického rozhovoru -na bezpečné lince, jak jste žádal - jste mi naznačil, že jakýsi chirurg Gerhardt Kroeger by mohl patřit k nacistickému hnutí, ale nepředložil jste žádná fakta, a už vůbec ne důkazy. Naopak jste poněkud urážlivě řekl, že jestli se naše vláda prostřednictvím tohoto úřadu odmítne podrobit vašemu požadavku a neposkytne vám kompletní Kroegerovy materiály, budete si stěžovat na Quai ďOrsay, že nejspíš tajíme totožnost významného člena nacistického hnutí. Znovu žádná fakta, ani důkazy. Jakmile zadáte tento materiál vašemu systému, může se celkem dobře stát, že se nevinný doktor žijící kdesi ve Švédsku ocitne v ohrožení života. Já totiž nemám nejmenších pochyb o tom, že ho najdete. Tady máte požadované informace, Monsieur Moreau. Byl bych rád, kdybyste mi řekl něco, co by trochu zmírnilo mé výčitky svědomí. Jak říkám, vy ho najdete."
„My už jsme ho našli, Monsieur l'Ambassadeur. Je tady v Paříži, necelých dvacet bloků odsud. Má za úkol najít Harryho Lathama a zabít ho. Ale proč právě on? Proč doktor, chirurg? To je otázka, na niž musíme najít odpověď."
Když Moreau vyšel na ulici, zamířil rovnou ke svému služebnímu vozu. Nastoupil, kývl na řidiče, zvedl telefonní sluchátko a vytočil tajné číslo. „Jacquesi?"
„Ano, Claude?"
„Zjisti mi úplně všechno o doktorovi jménem Traupman. Hans Traupman, chirurg z Norimberka."

*****

Večer ubíhal pomalu a rozrušenému Drew Lathamovi připadal nekonečný. Hotelové apartmá bylo jeho vězení - i vzduch v místnosti mu připadal nedýchatelný. Otevřel okno, ale okamžitě je zase přibouchl. Pařížská noc byla vlhká a vzduch z klimatizace se dal přece jen dýchat lépe. Příliš dlouhou dobu strávil zavřený v kleci jako uprchlík, za nějž ho považovali. Zachtělo se mu vyjít na svobodu, tak jako včera odpoledne, kdy v doprovodu stráže zašel do svého bytu na rue du Bac. Trvalo to necelou hodinu a po

ulici se procházel vlastně jen pár minut. Mohl si přitom však aspoň na chvíli odpočinout od dusného a těsného vězení, které pro něj představoval Maison Rouge, apartmá Witkowského, a dokonce i byt Karin - ne, ten ne. Tam zažil něco, před čím léta utíkal, a bylo to nádherné, žhavé a plné uvolnění. Znovu zatoužil po svobodě. Chtěl se cítit jako svobodný člověk a vyjít na ulici mezi lidi, byť třeba jen na chvíli. Dvě hodiny předtím mluvil s Karin, když byla ještě na ambasádě, a souhlasil, že jí v zájmu absolutní bezpečnosti nebude volat do bytu. Dobře to chápal a rozhodně nechtěl, aby se z ní také stala štvaná zvěř. Karin mu předala naléhavý vzkaz z Washingtonu. Měl zavolat Wesley Sorensonovi na jeho zcela soukromou linku a zkoušet to tak dlouho, dokud šéf Konzulárních operací nezvedne sluchátko. Pokud by se mu nedovolal do osmnácti hodin washingtonského času, měl zatelefonovat Sorensonovi domů, bez ohledu na hodinu.
Latham opakovaně vytáčel číslo. Věděl, že do třiadvaceti hodin pařížského času, tedy do osmnácti washingtonského, je to bezpečné. Pak zatelefonoval Wesovi domů. Sluchátko zvedla paní Sorensonová, která v sobě nezapřela ženu špiona a řekla správná slova: „Můj manžel očekává hovor z Paříže od našeho obchodníka se starožitnostmi. Jestli jste to vy, pan Sorenson je zaneprázdněn asi do sedmi hodin našeho času, ale pokud vás to nebude příliš obtěžovat, zkuste to potom. My totiž nemáme číslo do vašeho bytu. Manžel strašně touží po tom goblénu, který jsme viděli před měsícem."
„Ještě ho nikdo nekoupil, madam," řekl Drew. „Zavolám mu chvilku po půlnoci pařížského času - u vás bude po sedmé. To je to nejmenší, co můžu pro tak skvělé zákazníky udělat."
Co může být tak důležité, aby to Sorenson označil za „naléhavé"? Čekala jej další promarněná hodina v mrňavém apartmá, během níž si měl lámat hlavu nad desítkami možností. Ne, to by nevydržel. Ostatně, měl přece škrtící uniformu, směšně obarvené vlasy a na nos by si nasadil brýle, které mu dala Karin. Co mohlo být bezpečnější, než kombinace změněného vzhledu a tmy, která venku panovala? Navíc měl u sebe mobilní telefon. Kdyby ho Witkowski nebo z někdo ambasády s maximálním prověřením nutně potřeboval a nedovolal se mu do hotelu, vytočil by číslo jeho mobilu.
Sjel výtahem do vestibulu a zamířil kolem stolku vrátného. Bylo mu trapně, když před ním zřízenci salutovali a častovali jej pozdravy typu „mon Colonel?" či „Monsieur le Colonel Webster?". Když nakonec vyšel otáčecími dveřmi na ulici de la Castiglione, jako by se ocitl v úplně jiném světě. Byl šťastný, že je zase volný a nemusí se dusit ve čtyřech zdech svého vězení! Dal se po chodníku doleva a přitom se držel mimo dosah pouličních lamp. Zhluboka vdechoval čerstvý vzduch a kráčel pevným, téměř vojenským krokem. Když si to uvědomil, v duchu se pousmál.
A pak se to stalo. Z kapsy jeho uniformy se ozval hluboký naléhavý tón telefonu. Latham se lekl a hned po něm začal šátrat, zapomněl však, že má zapnuté sako. Chtěl ten protivný zvuk za každou cenu zastavit. Nakonec drnčící přístroj vytáhl, zmáčkl tlačítko pro příjem hovoru a přiložil si telefon k uchu.
„Prosím?"
„Tady námořní jednotka W, tak jste to vy, pane! Co děláte venku?"
„Chtěl jsem se jen trochu nadýchat čerstvého vzduchu, jestli vám to nevadí."
„To si pište, že nám to vadí, ale už je pozdě. Někdo vás sleduje."
„Cože?"
„Máme fotografii. Nevíme to jistě, ale myslíme se, že je to Reynolds. Alan Reynolds z komunikačního. Zaměřili jsme ho dalekohledem, ale je dost šero, a on má vyhrnutý límec a klobouk."
„Jak mě sakra mohl vyčmuchat? Mám na sobě uniformu a jsem obarvený na blond!"
„Uniforma se dá vypůjčit a světlé vlasy jsou celkem k ničemu, když má člověk na hlavě důstojnickou čepici a navíc je skoro tma... Pokračujte v chůzi, a až si budete ukládat telefon do kapsy, hlasitě se smějte. Pak zabočte do nejbližší úzké uličky na pravé straně. Tuhle oblast máme zmapovanou. Vystoupíme a půjdeme za vámi."
„Ježíšikriste, zastavte ho a seberte! Jestli mě našel, je víc než pravděpodobné, že zaměřil taky byt paní de Vriesové!"
„Ona narozdíl od vás není naše zájmová osoba, pane."
„Ale moje ano, pane námořníku!"
„Začněte se nahlas smát a uložte telefon."
„Provedu!" Drew ze sebe na přeplněné rue de la Castiglione udělal blázna a začal se chechtat jako

hyena. Vrátil mobil do kapsy a zabočil do první úzké uličky na pravé straně. Pak se rozběhl k nejbližšímu vchodu napravo a rychle se skryl v jeho výklenku. Ocitl se v jedné z uliček, typických pro pařížské obytné čtvrti nižší kategorie, které se vyznačovaly bohatou historií a nízkými nájmy. Jediné světlo zde poskytovaly dvě pouliční lampy na obou koncích průchodu, zbytek uličky se utápěl ve tmě. Latham sňal z hlavy důstojnickou čepici a opatrně, centimetr po centimetru, začal vystrkovat hlavu do uličky. Spatřil ostražitě našlapující postavu s pistolí v ruce a tiše zaklel. Vzít s sebou zbraň ho nenapadlo. A i kdyby, stejně by se mu nevešla pod uniformu, pomyslel si vztekle.
Muž s pistolí nikoho neviděl, a tak se rozběhl směrem k světlu na druhém konci. Víc Latham nepotřeboval. V okamžiku, kdy se postava přiblížila, vykopl pravou nohu a zasáhl muže do slabin. Pak vyskočil do uličky, odhodil Alana Reynoldse k protější zdi a vytrhl překvapenému zrádci zbraň z ruky .
„Ty svině!" zaburácel Drew a narazil Reynoldse na kamennou zeď s větší divokostí, než s jakou na ledě bodyčekoval soupeře. „Kde ses tady vzal a co víš? A jak s tím souvisí můj bratr?"
„Ty nejsi on!" vypravil ze sebe nacista. „Já to tušil, ale oni mě neposlouchali!"
„Zato já tě poslouchám, ty parchante," zasyčel Latham a přitlačil špionovi na čelo jeho vlastní pistoli. „Mluv!"
„Není o čem mluvit, Lathame, oni dostali moje hlášení. O tobě, de Vriesové a o pasti, kterou jste nastražili."
Vtom Reynolds ve tmě vymrštil pravou ruku k límci svého kabátu. Stiskl jej a zakousl se do vyboulené látky. „Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer!" zaječel Alan Reynolds a naposledy vydechl.
Úzkou temnou uličkou se náhle přiřítili členové jednotky námořní pěchoty se zbraněmi v rukou. „Jste v pořádku?" křikl velící seržant.
„Ne, nejsem!" odsekl rozlícený Drew. „Jak se tenhle hajzl mohl dostat na velvyslanectví? Jak mohl projít přes všechny ty psychiatry a odborníky, kteří údajně dokážou přesně určit datum, hodinu i minutu početí uchazeče? Všechno je to na hovno! Tenhle chlap nebyl nácek jen kvůli prachům a pár medailím. Byl to šílený fanatik! Když si vzal kyanid, zaječel nacistický pozdrav! Měl být odhalen už před lety!"
„O tom není pochyb," řekl seržant. „Ohlásili jsme plukovníku Witkowskému vysílačkou, že jsme ho zachytili, nebo že si to aspoň myslíme. Řekl nám, abychom udělali cokoliv, třeba ho postřelili do nohou nebo do rukou, ale že ho musíme přivést živého."
„Pokud vás armáda neobdařila schopností konat zázraky, budete to mít hodně těžké, seržante."
„Vezmeme tělo na velvyslanectví, ale nejdřív vás zavezeme zpátky do hotelu Inter-Continental."
„Jeli byste pár ulic jen proto, abyste mě zase hned vysadili. Zvládnu to rychleji pěšky."
„Kdybychom vám to dovolili, plukovník by nás natáhl na skřipec."
„Já s vámi provedu totéž, pokud mi to nedovolíte. Já Witkowskému nepodléhám, ale jestli vás to uklidní, je to první člověk, kterému budu volat."
Když se Latham vrátil do hotelového apartmá, zvedl telefon a vytočil číslo do plukovníkova bytu. „To jsem já," řekl.
„Jestli ještě jednou řekneš mým lidem, že si budeš dělat, co chceš, protože mi nepodléháš, tak odvolám tvoji ochranu a s gustem tě předhodím nacistickým atentátníkům."
„To by ti bylo podobné."
„Na to vem jed!" zpražil ho dopálený plukovník.
„Měl jsem k tomu své důvody, Stanley."
„Mohl bys mi říct jaké?"
„Tak za prvé Karin. Reynolds poslal neonacistům hlášení, v němž stojí, že já nejsem Harry, ale ten druhý Latham, a že Karin v tom jede se mnou."
„To se teda trefili. Řekl ti, na co všechno přišel?"
„To nestihl, umlčel ho kyanid..."
„Jo, to mi seržant sdělil. Taky se zmínil o tvém poněkud vyhraněném názoru na naše bezpečnostní prověrky."
„Řekl jsem, že stojí za hovno, a na tom taky trvám... Musíš dostat Karin z jejího bytu, Stanley. Jestli Reynolds našel mě, nejspíš Vyčmuchal i rue Madeleine. Musíš ji odtamtud dostat!"
„Co navrhuješ?"

„Pošli ji za mnou do Inter-Continentalu. Ať si vezme tu blond paruku a další propriety."
„To je asi ta největší pitomost, jakou jsi mohl vypustit z úst. Komu myslíš, že o tobě Reynolds řekl? A kdo to řekl jemu?"
„Něco mi asi uniká."
„Nepochybně. Alan Reynolds totiž nebyl sám. Máme na velvyslanectví ještě jiného špiona, a to pěkně vysoko. Přeložím tě do Normandie - pod záminkou, že plukovník Webster byl odvolán do Washingtonu k vyhodnocení."
„To zní dost nelichotivě, ne?"
„No, nejspíš naznačíme, že jsi neschopný. Víš, jak rádi to Francouzi o Američanech slyší?"
„Plukovník Webster je pobouřen. Můžu si teď smýt barvu z vlasů a zbavit se té uniformy?"
„Ne," odvětil Witkowski. „Ještě si to na chvíli nech. Ke svému vlastnímu jménu se vrátit nemůžeš a dostal jsi přece průkaz na jméno Webster. Provalilo se to, a když budeme ve hře pokračovat, možná vypátráme špiona. Lidí, kteří o tobě vědí, je jen pár a všechny je bedlivě sledujeme. Snad to jsou jen námořní stráže, Reynolds a ten násoska obchodní zástupce Lewis, který teď asi nabízí zboží od iglů k iglů v nějaké tundře."
„Jestli to Reynolds prozradil těm správným lidem, můžeš mi vzít míru na rakev."
„Třeba to nebude tak horké. Máš ochranku, plukovníku. Mimochodem, řekla ti to Karin? Sháněl se po tobě Wesley Sorenson. Nedali jsme mu tvé krytí a on to ani nechtěl, ale máš mu zavolat."
„Je v pořadí. Zavolej mi zpátky kvůli tomu přeložení do Normandie a dostaň Karin z nebezpečí. A jak je to vlastně s tou Normandií?"
„Na špiona nejsi zrovna moc diskrétní, Lathame."
Drew zavěsil a podíval se na hodinky. Bylo už po půlnoci, tedy po sedmé hodině washingtonského času. Zvedl sluchátko a vyťukal číslice do USA.
„Prosím?" ozval se Sorensonův hlas.
„Tady váš pařížský obchodník se starožitnostmi."
„Díky Bohu! Omlouvám se, měl jsem nějakou práci, ale to je jiná kapitola. Další průšvih, ne-li rovnou katastrofa."
„Můžeš mi to říct?"
„Teď ne."
„Tak co bylo tak naléhavého?"
„Moreau. Je čistý."
„To rád slyším. O našem velvyslanectví se to bohužel říct nedá."
„To jsem pochopil, situaci ovšem musíš posoudit sám. Jestli jsi v izolaci a nevíš, na koho se obrátit..."
„To je v pohodě, Wesi, s Witkowským vycházím bez potíží," přerušil ho Latham.
„Já taky, ale nemůžeme vědět, kdo se na něj napíchl."
„Souhlas. Někdo musel."
„Tak se obraťˇ na Moreaua. Neví, že jsi naživu, takže mi předtím zavolej a já mu to vysvětlím."
„Pořád je mimo hru?"
„Ano. Byla to jedna z našich největších chyb."
„Mimochodem, slyšel jsi někdy o nějakém Alanu Reynoldsovi z komunikačního centra velvyslanectví?"
„Nic mi to neříká."
„Nám bohužel ano. Byl to neonacista."
„Byl?"
„Je po smrti."
„Předpokládám, že to je dobrá zpráva."
„Ne tak docela. Chtěli jsme ho dostat živého."
„Všechno vždycky nevyjde. Zavoláme si."

20 KAPITOLA

Gerhardt Kroeger se lopotil s faxem z Bonnu, šifrovací knížku v levé ruce, tužku v pravé. Pečlivě vpisoval odpovídající písmena nad zakódovaná slova zprávy. Jak se blížilo splnění úkolu, jeho vzrušení rostlo. Dokázal se však ovládat, neboť jeho vědecké já vyžadovalo naprosté soustředění. Když zprávu nakonec rozluštil, zaplavil ho povznášející pocit. Jejich informátor na americkém velvyslanectví dokázal uspět tam, kde chvástavý Blitzkrieger vyhořel. Špionova informace obsahovala řadu nedostatků, podstatné však bylo, že objevil Lathama! Totožnost svého posledního zdroje zatajil, ale tvrdil, že je naprosto spolehlivý. Je to prý žena, kterou si za léta vychoval a poskytl jí řadu protislužeb, díky nimž si teď žije vysoko nad své poměry. Nelhala by mu ze dvou důvodů. Prvním byl její současný nákladný způsob života, druhým - a mnohem silnějším - byla hrozba odhalení. Tyto prvky obvykle pomáhaly udržet vnitřní zdroj na řetězu.
Informátor se však v jedné věci mýlil. Domníval se, že Latham, jenž přežil pokus o atentát, není Harry Latham, nýbrž jeho bratr Drew Latham, důstojník Konzulárních operací. Kroeger věděl, že je to nesmysl. Důkazy svědčily o pravém opaku a pocházely z tolika různých zdrojů, že nemohly být uměle vyrobené. Kromě policejních hlášení, informací z tisku a usilovného pátrání úřadů po zabijácích tady byl Moreau z Deuxieme se svým kolegou. Právě on viděl Harryho Lathama nastupovat po střelbě do vlaku metra. Ze všech činitelů francouzské rozvědky byl Moreau tím posledním, který by se odvážil lhát Bratrstvu. Kdyby to udělal, stal by se z něj vyděděnec, navždy zneuctěný muž. Zárukou byly desítky převodů peněz na jeho konto v Bernu.
Můj vnitřní zdroj tvrdí, končila zpráva z Bonnu, že oddělení pro dokumentaci a výzkum vyrobilo falešné doklady pro plukovníka Anthonyho Webstera, vojenský průkaz a objednávku rezervace pokojů v hotelu Inter-Continental na rue de Castiglione. Dotyčná žena dále prohlašuje, že krátce spatřila plastikový průkaz s fotografií, která vypadala také jako falešná. Byl na ní muž s povědomými rysy, avšak se světlými vlasy, měl uniformu
a brýle s tlustými obroučkami. Fotku Harryho Lathama sice nikdy neviděla, ale myslí si, že muž na snímku je jeho bratr Drew Latham, důstojník Konzulárních operací. Podle výkazů ambasády, potvrzených bezpečnostním oddělením, bylo tělo Drew Lathama odesláno letecky rodině do Spojených států. Vlastním šetřením, při němž jsem také nahlédl do seznamů cestujících na palubě amerických diplomatických letadel, jsem však zjistil, že daného dne se žádný takový přesun neuskutečnil. Proto soudím, že Latham v Inter-continentalu není Harry Latham, nýbrž jeho bratr. S pomocí ochranky velvyslanectví a Holanďanky de Vriesové připravil plán, jak dopadnout jednoho nebo dokonce víc členů našeho Bratrstva. V čem spočívá jejich past, to se snad dozvím dnes večer. Budu čekat na Lathama před hotelem, i kdyby to mělo trvat celou noc i den. Dostanu ho a zjistím to. Nebo ho zabiju předepsanou metodou.
Nesmysl! myslel si Kroeger. Bratři přece mívají podobné rysy. Proč by Američani lhali o Lathamově smrti? Neměli k tomu žádný důvod, ba právě naopak! Seznam Harryho Lathama byl klíčem k celosvětovému pátrání po obrozených nacistech. Potřebovali ho, a proto také podnikali tak dalekosáhlá opatření na jeho ochranu, od využití problémových Antinájů přes obstarání falešných vojenských průkazů, až po jeho přemisťování z hotelu do hotelu. Harry Latham/Alexander Lassiter byl zdivočelý tajný agent, který truchlil pro svého bratra a chtěl se za každou cenu pomstít. Netušil, že zhruba za dvacet osm hodin už mu na tom nebude záležet. Odporoučí se totiž na onen svět. Gerhardtovi Kroegerovi však na Harrym Lathamovi záleželo. Musel jej najít a vystřelit mu mozek z hlavy. Teď už věděl, kam má jít. Doufal, že jejich informátor už popravu vykonal sám -a přikázaným způsobem.
Bylo deset minut po druhé ráno. Kroeger si právě oblékl sako a lehký plášť, který nezbytně potřeboval i proto, aby pod ním ukryl masivní pistoli velké ráže s šesti náboji Black Talon. Každá taková kulka se zaryje do masa, rozprskne se jako smrtící rachejtle a zanechá po sobě naprostou zkázu.

*****

„Vyzvedneme tě přesně ve tři hodiny," řekl Witkowski.
„Dřív ne?" zeptal se Latham.
„Sakra, je to jen tři čtvrtě hodiny. Až sejdeš dolů, chci mít ve vestibulu jednotku a na ulici celé mužstvo.

To si vyžádá trochu organizační práce, například sehnat příslušné civilní šaty a tak."
„Budiž. A co Karin?"
„Je mimo nebezpečí, jak jsi chtěl. Vzala si tu blond paruku a další propriety. Tuším, žes to sám navrhl."
„Kde je?"
„Jinde než ty."
„Ty jsi zlatíčko, Stanley."
„Mluvíš jako moje matka, kéž Bůh dopřeje klid její duši."
„Kladu si otázku, proč totéž nemůžu popřát tobě."
„Protože ty by sis pořád chtěl jen užívat a to já nedovolím... Čtvrt hodiny předtím, než sejdeš dolů, vyzvedne tvoje zavazadlo a aktovku jeden z mých lidí. Jestli se tě někdo zeptá, kam jdeš, řekni, že nemůžeš usnout, a tak se chceš trochu projít. O hotel se postaráme později."
„Ty fakt věříš, že to Reynolds vyklopil dalším pařížským neonacistům?"
„Upřímně řečeno, moc ne. Z našich informací vyplývá, že jeho popravčí četa se vypařila - koho, by tedy mohl kontaktovat? Z Německa by se sem nikdo včas nedostal a ten Kroeger je doktor, žádný zabiják. Podle mě přijel, aby ověřil situaci, a ne aby si hrál na pistolníka. Reynolds jednal na vlastní pěst. Věděl, že jsme si ho všimli na ulici před mým bytem a chtěl to odčinit. Kdyby tě oddělal, získal by kladné body."
„Třeba o nás vůbec nevěděl, Stanley."
„Opravdu? Tak proč se pak ráno neukázal na velvyslanectví? Nezapomeň, chlopak, že dva neonacisti přežili moje bezpečnostní opatření a utekli..."
„Myslíš ty únikové východy a koberec?" přerušil ho Drew. „Děláš pokroky. Jestliže A rovná se B a B rovná se C, tak se klidně můžeš vsadit, že A rovná se C. Toho pravidla se drž."
„Teď mluvíš jako Harry."
„Díky za poklonu. Připrav se."
Latham si rychle sbalil kufr, což bylo snadné, protože ještě ani pořádně nevybalil. Vyndal si jen civilní kalhoty a svetr, tedy uniformu typickou pro atašé na velvyslanectví. Čekání začalo. Minuty pomalu odtikávaly mezi čtyřmi zdmi jeho vězení. Pak zazvonil telefon. Drew zvedl sluchátko v očekávání plukovníka Witkowského. „Ano? Co je zase?"
„Co by bylo? Tady Karin, miláčku." „Ježíši, kde jsi?"
„Přísahala jsem, že ti to neřeknu..." „Kecy!"
„Ne, Drew, říká se tomu ochrana. Plukovník mi oznámil, že tě přemisťuje, a já radši nechci vědět kam."
„To už mi přijde k smíchu."
„Tak neznáš našeho nepřítele. Jen jsem chtěla, abys byl opatrný, velice opatrný."
„Slyšela jsi, co se večer stalo?"
„Myslíš Reynoldse? Ano, Witkowski mi to řekl, a právě proto ti volám. Nemůžu se plukovníkovi dovolat. Má obsazeno, což znamená, že je v neustálém spojení s velvyslanectvím. Před chvílí mě ale něco napadlo a chtěla jsem se s tím někomu svěřit." „O čem to mluvíš?"
„Alan Reynolds chodíval poměrně často do dokumentačního oddělení. Měl pro to různé záminky, obvykle mu šlo o naše mapy nebo dopravní informace."
„Nikomu to nepřišlo divné?" vyhrkl Latham. „Ani ne. Je to snadnější, než volat na aerolinky, studovat jízdní řády vlaků, nebo si dokonce kupovat automapy s mrňavými písmenky ve francouzštině. Ty naše jsou čitelné a hlavně anglické."
„Ale tobě to divné připadalo, že?"
„Došlo mi to, až když mi plukovník řekl, co se stalo dneska večer. Předtím jsem žádné podezření neměla. Spousta našich lidí vyjíždí o víkendu na výlety po Francii, Švýcarsku, Itálii a Španělsku. Zejména ti, kteří toho po Paříži příliš nenajezdí. Já jsem si ale všimla něčeho jiného."
„Čeho?"
„Dvakrát jsem viděla Reynoldse vycházet z poslední uličky před dveřmi do dopravního. Tenkrát jsem si asi myslela něco jako: ‚Asi má v jedné z těch kanceláří kamaráda a domlouval si s ním oběd nebo večeři,' či něco podobného."
„A teď si myslíš něco jiného?"
„Ano, ale třeba se pletu. My všichni v dokumentačním pracujeme s materiály různého stupně utajení, z

nichž si řada označení ‚důvěrné' ani nezaslouží. Je však všeobecně známo, že lidé v poslední uličce, nejdál od dveří, pracují výhradně s přísně tajnými informacemi."
„Takhle tedy vypadá vaše hierarchie?" zeptal se Latham. „Čím dál ode dveří, tím větší utajení?"
„Ale vůbec ne," odvětila Karin. „Rozdíl je ve vybavení kanceláří. Když člověk pracuje se supertajným materiálem, jde do poslední uličky, kde mají počítače s největší kapacitou a sdělovací techniku nastavenou na okamžité spojení s celým světem. Od té doby, co jsem v Paříži, jsem tam pracovala třikrát." „Kolik kanceláří je v poslední uličce?" „Šest po každé straně hlavní chodby."
„Na které straně jsi viděla Reynoldse?"
„Na levé. Otočila jsem hlavu doleva, to si pamatuju."
„V obou případech?"
„Ano."
„Kdy přesně jsi ho tam viděla?"
„Panebože, to nevím. Je to už pár týdnů, snad měsíc nebo dva."
„Zkus se zamyslet, Karin."
„Kdybych to věděla, řekla bych ti to, Drew. V té době jsem to prostě nepovažovala za důležité."
„Jenže ono to důležité je."
„Proč?"
„Protože tvůj pocit tě neklamal. Witkowski tvrdí, že máme na velvyslanectví dalšího Alana Reynoldse, dalšího špiona. Někoho velice vysoko postaveného a zasvěceného."
„Vezmu si kalendář, a pokusím se určit konkrétní týdny a pak dny. Budu usilovně přemýšlet, na čem jsem tenkrát pracovala."
„Pomohlo by ti, kdybys mohla jít do své kanceláře na velvyslanectví?"
„Museli bychom se dostat do superpočítače ukrytého kdesi ve sklepení, ještě pod úrovní dokumentačního. Je v něm uloženo všechno za posledních pět let. Naše vlastní písemnosti pravidelně ničíme."
„To se dá zařídit."
„I kdyby to šlo, nemám nejmenší tušení, jak se s ním zachází."
„Někoho najdeme."
„Je půl třetí ráno, miláčku."
„Ať si je třeba konec světa! Courtland může zburcovat někoho, kdo na tom počítači pracuje. Pokud ne, tak to udělá Wesley Sorenson, a jestli ani on ne, tak prezident osobně!"
„Rozčilováním nic nevyřešíš, Drew."
„Kolikrát ti mám opakovat, že nejsem Harry?"
„Měla jsem Harryho ráda, ale každý jste jiný. Udělej, jak myslíš. Ostatně, jinak než se vztekem se to zřejmě ani provést nedá."
Latham zaklapl vidlici, aby ukončil hovor, hned vytočil číslo velvyslanectví a žádal okamžité spojení na velvyslance Courtlanda. „Je mi fuk, kolik je hodin!" obořil se na spojovatelku, která měla proti jeho požadavku námitky. „Je to otázka bezpečnosti státu. Dostal jsem rozkaz od Konzulárních operací ve Washingtonu."
„Prosím, tady velvyslanec Courtland. Co může být v tuhle hodinu tak naléhavého?"
„Je ten telefon bezpečný, pane?" zeptal se Latham, jenž přešel do šepotu.
„Přepojím si vás do jiného pokoje. Linka je pod neustálou kontrolou a kromě toho moje žena spí." O dvacet vteřin později Courtland pokračoval z telefonu v prvním patře. „Fajn, kdo jste a oč tady běží?"
„Tady Drew Latham, pane..."
„Můj Bože, vy jste přece mrtvý! Nerozumím..."
„Nemusíte rozumět, pane velvyslanče. Stačí, když najdete naše počítačové mágy a nařídíte jim, aby se dostavili k superpočítači v podzemí."
„To je dost silné kafe - vždyť vás zabili!"
„Věci se někdy trochu zamotají, ale udělejte, prosim, oč vás žádám... A ještě něco. Nabourejte se Witkowskému do telefonu a nařiďte mu, ať mi zavolá."
„Kde jste?"

„On to ví. Musíte jednat rychle. Mám odsud odejít za čtvrt hodiny, ale nemůžu, dokud si s ním nepromluvím."
„Dobře, dobře, jak myslíte... Měl bych asi podotknout, že mám radost, že jste naživu."
„Já taky. Dejte se do práce, pane velvyslanče."
O tři minuty později zazvonil Lathamův telefon. „Stanley?"
„Co se sakra děje?"
„Musíš mě s Karin dostat co nejrychleji na velvyslanectví." Drew plukovníkovi několika naléhavými slovy vysvětlil, co mu Karin de Vriesová řekla o Alanu Reynoldsovi.
„Kvůli pár minutám už nebudeme měnit scénář, mladý muži. Drž se mého plánu a já tě přesměruju na velvyslanectví. Tam se všichni tři setkáme."
Latham čekal dál. Mezitím přišel Witkowského strážný v civilu a vzal jeho kufr s aktovkou. „Přijďte dolů za čtyři minuty, pane," pravil muž úslužně. „Jsme připraveni."
„Jednáte v těchhle situacích vždycky tak zdvořile?" zeptal se Latham.
„Přílišná upjatost ničemu nepomůže, pane. Zbytečně rozostřuje vidění."
„Co mi to jen připomíná?"
„Nevim. Sejdeme se dole."
Tři minuty poté vyšel Drew ze dveří a zamířil k výtahům. V danou noční hodinu byla jízda dolů rychlá. Vestibul zel prázdnotou, výjimku tvořilo jen několik rozjařených turistů, většinou Japonců a Američanů, kteří hned zmizeli v útrobách výtahů. Latham jako správný voják rázně vykročil po mramorové podlaze napříč halou,
když vtom náhle vypukla ohlušující palba. Vycházela z balkonu v mezipatře a ozvěnou se odrážela od zdí. Drew se vrhl ke zdi mezi nábytek, s pohledem upřeným na dva muže za stolem vrátného. Viděl, jak jednomu z nich doslova exploduje hrudník i břicho a krvavé vnitřnosti se rozlétají po celé hale. Druhý sotva stačil zvednout ruce, když se mu rozskočila hlava a mozková tkáň se rozstříkla všude kolem. Šílenství! Ohromnou síní, odkud nebylo úniku, se nepřestávala rozléhat střelba, po níž následovaly výkřiky v angličtině s americkým přízvukem.
„Dostali jsme ho!" zaječel jakýsi muž z mezipatra. „Koupil to do nohou!"
„Žije!" zařval jiný. „Máme ho, parchanta! Je to blázen! Křičí a sténá německy!"
„Odvezte ho na ambasádu," oslovil klidnější hlas z vestibulu vyděšené recepční za pultem. „Tohle je protiteroristická operace," dodal. „Už je po všem a vy můžete ujistit majitele, že mu uhradíme veškeré škody a také vyplatíme štědré odškodné rodinám zaměstnanců, kteří přišli tragicky o život. Může vám to znít jako nesmysl, ale věřte, že zemřeli jako hrdinové a Evropa jim to nezapomene... Pospěšte si!"
Vyděšení recepční stáli za mramorovým pultem jako přimrazení. Muž nalevo se dal do pláče, jeho kolega pomalu a nepřítomně sáhl po telefonu.

*****

Drew Latham s Karin de Vriesovou si v kanceláři amerického velvyslance padli do náručí. Stanley Witkowski i Daniel Courtland to sledovali s nelibostí.
„Pokud dovolíte, mohli bychom přejít k problému - tedy k problémům," řekl velvyslanec. „Doktor Gerhardt Kroeger bude žít a dvojice našich počítačových odborníků dorazí za chvíli. Jeden už tady vlastně je a jeho nadřízený sem letí ze své dovolené v Pyrenejích. Ráčil byste mi někdo vysvětlit, co se to tady k čertu děje?"
„Jisté zpravodajské operace nespadají do vaší pravomoci, pane velvyslanče," odpověděl Witkowski. „S ohledem na vaši vlastní bezpečnost, pane."
„To mi od vás připadá jako pořádná drzost, plukovníku. Odkdypak má civilní nebo vojenská rozvědka, či kdovíjaká tajná organizace větší pravomoci než ministerstvo zahraničí?"
„To byl také důvod založení Konzulárních operací, pane," odvětil Drew. „Vznikly s cílem koordinovat postup ministerstva, státních úřadů a zpravodajských služeb."
„Ale vy jste přece nic nekoordinovali, nebo snad ano?"
„V krizových momentech si byrokratické průtahy nemůžeme dovolit," pravil Latham rozhodně. „A já

kašlu na to, jestli mě to bude stát místo. Chci dostat vraha nebo vrahy mého bratra. Pomáhají šířit smrtelně nebezpečnou nákazu, kterou musíme zničit. Nikoli akademickými debatami, ale konkrétním rozhodováním jednotlivců."
Courtland se opřel a po chvíli řekl: „A co vy, plukovníku?"
„Celý život jsem voják, ale v tomto případě musím hierarchii velení odmítnout. Nemůžu čekat, až nějaký Kongres vyhlásí válku. My už jsme přece ve válce až po uši."
„A vy, paní de Vriesová?"
„Dala jsem vám svého manžela, tak co ještě chcete?"
Velvyslanec Daniel Courtland se ve svém křesle mírně předklonil a oběma rukama si začal mnout čelo.
„Celý můj diplomatický život se skládá ze samých kompromisů," řekl. „Možná je čas s tím skoncovat."
Zvedl hlavu. „Nejspíš mě přeloží do Tierra del Fuego, ale dejte se do toho, vy ničemové. Máte pravdu. Opravdu jsou okamžiky, kdy prostě nemůžeme čekat."
Tři ničemové se odebrali s doprovodem k superpočítači, umístěnému v hloubce deset metrů pod sklepením velvyslanectví. Byl tak velký, až naháněl hrůzu. Celou třímetrovou stěnu zakrývala tabule z tlustého skla, za níž vířily desítky kotoučů zachycujících informace z oblohy. Co chvíli se zastavovaly a hned zase roztáčely.
„Ahoj, já jsem Jack Rowe, polovička vašeho dua tajných podzemních géniů," prohodil sympatický zrzavý muž, který vypadal na necelých třicet. „Kolega tady bude za pár minut, tedy pokud je střízlivý. Přistál na Orly před půlhodinou."
„Nečekali jsme, že narazíme na opilce," houkl Witkowski. „Tohle je vážná věc!"
„Tady je vážné všechno, plukovníku - ano, vím, kdo jste, je to standardní postup. Vím i o vašem kolegovi z Konzulárních operací i o té dámě, která by už nejspíš řídila NATO, kdyby byla chlap a nosila uniformu. Tady neexistují žádná tajemství. Všechno je uloženo na těch kotoučích."
„Můžeme se na ně mrknout?" zeptal se Drew.
„Až přijde můj kámoš. Abyste rozuměli, on má to druhé heslo, které já neznám."
„Mohl byste zatím porovnat údaje z mé kanceláře s konkrétními údaji, na něž jsem si vzpomněla?" ozvala se Karin.
„Nemohl, jelikož je to jedno a totéž. Když nám sdělíte údaje, na obrazovce se ukáže všechno, co jste v těch dnech zaznamenala. Nedá se to změnit ani vymazat, i kdybyste chtěla."
„Ale já nechci."
„Tak to mi spadl kámen ze srdce. Když jsem dostal befel od velkýho šéfa, napadlo mě, že by mohlo jít o jednu z variací na téma Rose Mary Woodová, o kterých se píše v knihách o dávné historii."
„V knihách o dávné historii?" Witkowski zvedl obočí na znamení rozhořčení.
„No, když se to tenkrát semlelo, bylo asi šest nebo sedm, pane plukovníku. ‚Dávná historie' asi není ten správný výraz."
„Na to klidně políbím prase."
„To je mi ale zajímavé rčení," poznamenal mladý technik s rusými vlasy. „Víte, hovorové výrazy jsou můj koníček. Vaše rčení je buď irského, nebo středoevropského původu, nejspíš slovanského, kde sus scrofa - tedy prasata nebo kanci - symbolizovala cenný majetek. Slovní spojení ‚políbit prase' označovalo vlastnictví, a tedy i postavení. A když přidáte ještě přivlastňovací zájmeno a řeknete ‚svoje prase', tak to znamená, že jste buď celkem bohatý, nebo se jím brzy máte stát."
„Tak tímhle vy se zabýváte na počítačích?" zeptal se ohromený Latham.
„Byl byste překvapen, kolik vedlejších informací tihle velcí ptáci pojmou. Jednou jsem kupříkladu zjistil, že jeden latinský náboženský žalm má původ u jednoho pohanského kultu na Korsice."
„To je velice zajímavé, mladý muži," přerušil ho Witkowski, „ale nám tady teď jde o rychlost a přesnost."
„Dostane se vám obojího, plukovníku."
„Mimochodem," řekl Witkowski, „to rčení pochází z polštiny."
„To bych neřekla," prohlásila Karin. „Já myslím, že má keltské kořeny, konkrétně irské."
„Na to vám kašlu!" vybuchl Drew. „Nechtěla by ses laskavě zaměřit na konkrétní dny a časové úseky, které se ti vybavují, Karin?"
„Už se stalo," odvětila de Vriesová a otevřela kabelku. „Tady to je, pane Rowe." Podala počítačovému

expertovi kus papíru vytržený z notesu.
„Je toho dost," řekl technik se slabostí pro hovorová rčení.
„Snažila jsem se to seřadit."
„Pro největšího ptáka ve Francii to bude hračka."
„Proč tomu počítači tak říkáte?" otázal se Latham.
„Protože se umí vznést do éteru nekonečného vědění."
„Že jsem se vůbec ptal..."
„To bude dobré, paní de Vriesová. Naprogramuju svoji stranu, takže až dorazí Joel, zapíše se a představení může začít."
„Jaké představení?"
„Na obrazovce, plukovníku, na obrazovce."
Když Rowe zadal šifry, které odblokovaly jeho stranu masivního počítače, a začal zapisovat údaje, kovové dveře podzemního komplexu se otevřely a do místnosti vstoupil druhý technik. Mohlo mu být něco přes třicet, možná ještě víc. Od kolegy jej výrazně odlišoval dlouhý culík, úhledně svázaný modrou stužkou.
„Nazdárek," zahlaholil, „jmenuju se Joel Greenberg a šéfuju tomu tady. Jak jde život, Jackmane?"
„Génius jedna čeká na Génia dvě."
„Tak pozor, já jsem Numero Uno, na to nezapomínej."
„Bejvávalo. Kdo dřív přijde, ten dřív mele," odvětil Rowe a pokračoval v psaní.
„Vy musíte být sám veliký plukovník Witkowski," řekl Greenberg a podal ruku oněmělému šéfovi bezpečnosti, jenž si s despektem prohlížel štíhlého muže s provokativním culíkem v džínsách a rozepnuté khaki košili. „Je pro mě ctí, že vás poznávám, pane, a myslím to vážně."
„Aspoň že jste střízlivý," utrousil plukovník kysele.
„Zato včera večer se to o mně říct nedalo. Pěkně jsem to rozjel, jen co je pravda...! A vy musíte být paní de Vriesová. Slyšel jsem na vás samou chválu, madam. A ještě ke všemu jste hezká."
„Navíc zastávám funkci vysokého atašé velvyslanectví, pane Greenbergu."
„Řekl bych, že já mám vyšší hodnost, ale komu by na tom záleželo... Omlouvám se, madam, nechtěl jsem vás urazit. Jsem zkrátka takový živelný typ. Nezlobíte se, že ne."
„Ne," odvětila Karin a tiše se zasmála.
„A vy jste určitě náš agent z Konzulárních operací, že?" dodal Greenberg, potřásl rukou Drewovi a pak náhle zvážněl. „Opravdu s vámi cítím, pane. Když člověk přijde o rodiče, vlastně to tak nějak čeká, jestli mi rozumíte. Vy jste ale přišel o bratra - ano, já i Jackman jsme slyšeli o vašem plánu - no, prostě je to něco jiného. Zvlášť, když uvážíme způsob, jakým se to stalo. Nevím, co bych dodal."
„Vyjádřil jste to velice dobře, děkuji vám... Kdo tady dole ještě ví, co jste mi právě sdělil?"
„Nikdo, jen Rowe a já. Máme dvě dvojice na střídání. Poslední kolega odešel, když přišel Jackman, ale nikdo nemá hesla, s jejichž pomocí by pronikl do útrob našeho superptáka. Kdyby měl jeden z nás nehodu nebo dostal infarkt, náhradníka by poslalo samo NATO.“
„Nikdy jsem vás na velvyslanectví neviděl," řekl Witkowski. „A jsem si jistý, že na setkání s vámi bych nezapomněl."
„Nemáme dovoleno bratřit se s ostatními, plukovníku. Máme svůj zvláštní vchod a vlastní malý výtah."
„To se mi zdá trochu přitažené za vlasy."
„Musíte si uvědomit, co všechno ukrývá ta naše zlatá slípka. Na tuhle práci se přijímají jen muži s doktorátem z počítačových věd a bez závazků. Možná to zní sexisticky, ale tak to prostě je."
„Jste ozbrojení?" zeptal se Latham. „Ptám se jen ze zvědavosti."
„Každý máme dvě pistole Smith and Wesson ráže devět milimetrů. Jednu v pouzdře v podpaží, druhou připnutou k noze. Mimochodem, taky je umíme používat."
„Je čas pustit se do práce," pravila Karin rozhodným hlasem. „Myslim, že váš kolega už vložil do počítače potřebné informace."
„To nám nebude k ničemu, dokud to po něm nezopakuju," řekl Greenberg a zamířil ke svému křeslu, jež stálo nalevo od ohromného přístroje. Posadil se a vyťukal své heslo. „Můžeš mi to vytisknout, Jackmane?"

„Postupný přenos," odvětil Rowe. „Máš to u sebe. Vždycky kus opiš a vyjeď svojí klávesou pro tisk."
„Je mi to jasný." Joel Greenberg se otočil na křesle a oslovil tři vetřelce. „Udaje, které opíšu, budou postupně vyjíždět z tiskárny pod hlavním monitorem, abyste si nemuseli pamatovat všechno, co ukáže kino."
„Kino?"
„Obrazovka, plukovníku, obrazovka," řekl Jack Rowe.
Tiskárna chrlila jednu stránku za druhou, jeden údaj za druhým. Karin je vytrhávala a pečlivě pročítala. Uběhlo dvacet minut. Když tiskárna utichla, znovu si prošla všechny stránky a červeně si zakroužkovala některé položky. Nakonec tiše, avšak důrazně pronesla: „Mám je. Ta dvě data, kdy jsem šla do dopravního. Přesně si to vybavuju... Mohli byste nám teď zobrazit jména zaměstnanců oddělení pro dokumentaci a výzkum, kteří pracovali na levé straně hlavní chodby?" Podala Greenbergovi papíry s červeně zakroužkovanými údaji.
„Jasně," odvětili jednohlasně doktor s culíkem i jeho kolega. „Můžeme, Jacku?"
„Spusť to, Numero Duo."
„Pitomče."
Jména se rozsvítila na obrazovce deset vteřin před vytištěním. „Nebudete z toho mít radost, paní de Vriesová," řekl Rowe. „Ze šesti dnů, které jste označila, jste tam sama byla třikrát."
„To je nesmysl - šílenství!"
„Ukážu vám vaše záznamy. Podívejte se, jestli si to vybavíte."
Na obrazovce naskočily požadované informace. „Ano, to je moje!" vykřikla Karin s očima upřenýma na linku zelených písmen. „Ale já tam nebyla."
„Velký pták nelže, madam," řekl Greenberg. „Neumí to."
„Zkuste ostatní kanceláře," naléhal Latham.
Obrazovka se znovu rozzářila jasně zelenými záznamy z různých kanceláří. A u dvou označených dat bylo znovu jméno Karin.
„Co na to říct? Přece jsem nemohla být ve třech kancelářích najednou. Někdo se do těch vašich posvátných počítačů naboural."
„To by vyžadovalo tak složitou kombinaci hesel, všemožné vkládání a vymazávání, že by na to byl potřeba ještě větší odborník než my dva s Joelem," řekl Jack Rowe. „Říkám to strašně nerad, paní de Vriesová, ale ve vašich materiálech z Bruselu se psalo, že jste byla v tomto oboru velice zdatná."
„Proč bych na sebe sama upozorňovala?"
„To bych taky rád věděl."
„Projeďte všechny naše zaměstnance na důležitých místech, i kdyby to mělo trvat třeba do východu slunce," nařídil Drew. „Chci vidět všechny osobní spisy až po velkýho šéfa."
Minuty ubíhaly. Všichni si pečlivě pročítali papíry, které postupně vyjížděly z tiskárny. Uplynula hodina, pak hodina a půl. „Do prdele!" zvolal Greenberg a zíral na obrazovku. „Asi máme pravděpodobného pachatele."
„Kdo je to?" zeptal se Witkowski ledovým hlasem.
„Je to strašné. Radši bych vám to ani neříkal. Ani mně se to nelíbí."
„Kdo je to?"
„Přečtěte si to sami," řekl Joel, zaklonil hlavu a zavřel oči, jako by tomu nemohl uvěřit.
„Panebože," vykřikla Karin a nevěřícně zírala na hlavní obrazovku. „Je to Janine Clunesová!"
„Oprava," řekl plukovník. „Janine Clunesová provdaná Courtlandová, velvyslancova žena, přesněji řečeno jeho druhá žena. Pracuje v dokumentačním a z pochopitelných důvodů užívá své dívčí jméno."
„Jaké má vzdělání?" zeptal se zkoprnělý Latham.
„Zobrazím vám to během pár minut," odvětil Rowe.
„Neobtěžujte se," řekl Witkowski. „Můžu vám to říct poměrně přesně, velvyslancovu ženu neprověřujeme v bezpečnostním každý den. Janine Clunesová, premiantka chicagské univerzity, doktorka a profesorka v oboru počítačových věd. Courtlanda si vzala po jeho rozvodu zhruba před rokem a půl.
„Je geniální," dodala Karin, „a navíc je to ta nejmilejší a nejsympatičtější ženská v dokumentačním.

Jakmile slyší, že má někdo problém, a myslí si, že mu může pomoct, jde rovnou za manželem. Všichni ji mají rádi, protože - mimo jiné - nikdy nezneužívá svého postavení. Naopak věčně zaskakuje za lidi, co třeba přijdou pozdě nebo nejsou schopni splnit své úkoly včas. Vždycky nabídne pomocnou ruku."
„Pěkně přelétavý motýlek," řekl Drew. „Takže Courtland je teď na našem seznamu, tedy na Harryho seznamu?"
„Tomu nevěřím," odpověděl plukovník. „Nemám ho zrovna v lásce, ale tomu prostě nevěřím. Jednal s námi na rovinu, a dokonce nám vyšel vstříc. Nezapomínejte, že bychom tady nebyli, kdyby nám k tomu nedal svolení. Správně bychom totiž potřebovali povolení ministerstva zahraničí, CIA, Národní bezpečnostní rady a pravděpodobně i náčelníka Spojených štábů."
„Ještě jste zapomněl na obyvatele Bílého domu," utrousil neomalený Greenberg. „Ale ti mají svých starostí dost. Zajímá je hlavně, jak si zajistit volná parkovací místa."
„Vzpomínám si, že jsem četl o Courtlandově rozvodu ve Washington Postu," řekl Drew a upřel pohled na Stanleye Witkowského. „Jestli se dobře pamatuju, tak nechal všechno ženě a dětem. Uznal, že překládání z místa na místo, které je osudem úředníka ministerstva zahraničí, není pro výchovu dětí to pravé ořechové."
„To dokážu pochopit," odsekl plukovník a opětoval Lathamův pohled. „Proto ale jeho nynější žena ještě nemusí být ten druhý informátor."
„Ovšemže ne," připustil Jack Rowe. „Můj spolubojovník z počítačové armády jen řekl, že našel možného pachatele. Je to tak, Joeli?"
„Myslím, že řekl ‚pravděpodobného'. Mám pravdu, Joeli?" ozval se Latham.
„Jasně, protože já tomu náhodou věřím. Velký pták nám o tom snesl dostatek informací. Neříkejte mi, že Courtland o naší dámě z NATO neví a že o ní doma nemluvil. Atraktivní vzhled, nepřístupnost i služba u NATO z ní dělá naprosto ideální objekt různých pověstí. Dovoluji si tvrdit, že pokud existoval nějaký logický podezřelý, byla to právě paní de Vriesová. Přinejmenším proto, aby svedla ze stopy lidi, kteří hledají skutečného špiona."
„A co jazyky?" zeptal se Latham a otočil se ke Karin. „Měly by v tom hrát důležitou roli."
„Janine mluví obstojně francouzsky a italsky, ale naprosto plynně ovládá němčinu..." Karin de Vriesová se zarazila. Uvědomila si, co právě vyřkla.
„„Pravděpodobná pachatelka'," zašeptal Drew zamyšleně. „Co s tím budeme dělat?"
„Už se stalo," odvětil Greenberg. „Právě jsem odeslal do Chicaga požadavek na podrobné údaje o profesorce Clunesové. Podobné věci se ukládají, takže by to mělo přijít během dvou minut."
„Jak to můžete vědět?" otázala se Karin. „Mají tam skoro půlnoc."
„Pst!" zašeptal počítačový odborník, naoko tajuplně. „Nikde to neříkejte, ale chicagskou databázi financuje stát, takže tam vždycky někdo sedí. Lidé placení z peněz daňových poplatníků si nemůžou dovolit, aby jim někdo myl hlavu kvůli zadržování informací."
„Už to je tady!" vykřikl Jack Rowe, když se na obrazovce rozsvítily údaje z Chicaga.

*****

Janine Clunesová působila tři roky jako profesorka počítačových věd, poté si vzala Daniela Courtlanda, tehdejšího velvyslance ve Finsku. Jak vyučující, tak studenti vysoce oceňovali její schopnost dávat lidský rozměr složité řeči počítačů. Aktivně se angažovala v univerzitní politice a obhajovala konzervativní hodnoty v době, kdy to nebylo populární. Díky své šťastné povaze se však s negativními reakcemi okolí dokázala poměrně snadno vyrovnat. Říkalo se, že za svého působení na univerzitě prožila několik milostných románků, které však nijak neohrozily její postavení. Účastnila se sice politických akcí, jinak však do společnosti příliš nechodila, jelikož žila mimo univerzitní areál v Evanstonu ve stát Illinois, hodinu cesty od školy.
Její minulost nijak nevybočuje z rámce dané doby. Koncem čtyřicátých let se jako malé dítě přestěhovala z Bavorska. Její rodiče zemřeli, a tak ji vychovali příbuzní jménem Schneiderovi, bytem v Centralii v marionském okrese ve státě Illinois. Její materiály hovoří o tom, že byla na střední škole vynikající studentkou, získala prospěchové stipendium na Chicagské univerzitě, a když dosáhla titulů bakaláře, magistry a doktorky, dostala nabídku na místo na fakultě. Jako neplacený politický konzultant často

jezdila do Washingtonu, kde také potkala velvyslance Courtlanda. To je zhruba vše. Chicago zdraví Paříž.

*****

„To zdaleka není vše," pravil Witkowski tiše, když četl jasně zelená písmena na obrazovce monitoru. „Ona je Sonnenkind."
„Co to sakra plácáš, Stanley?"
„Myslel jsem, že teorie Sonnenkinder byla zpochybněna," zašeptala Karin téměř neslyšně.
„Většina lidí si to snad myslí," odvětil plukovník, „ale já jsem to vždycky viděl jinak. Podívejte, co se teď děje."
„Co je to Sonnen - a tak dál?"
„To měl být takový plán, Drew. Výchozí předpoklad byl, že před válkou i po ní fanatičtí vyznavači Třetí říše posílali vybrané děti do celého světa k vybraným ‚rodičům'. Jejich posláním bylo vychovat tyhle Kinder pro významné mocenské funkce, a tím vydláždit cestu pro vznik Čtvrté říše."
„To je fantasmagorie, to se nemohlo stát."
„Ale asi se to podařilo," řekl Witkowski. „Kristepane, tenhle svět se úplně zbláznil!" vybuchl šéf bezpečnosti velvyslanectví.
„Počkejte," ozval se Joel Greenberg od počítače a přehlušil tak výlev Witkowského. „Z Chicaga přišel dodatek. Mrkněte se na kino." Všechny hlavy se otočily k obrazovce s jasně zelenými písmeny.

*****
Dodatečné informace ohledně Janine Clunesové: Ve svém boji za konzervativní názory se tvrdě postavila proti nacistickému pochodu městečkem Skokie v Illinois. Na vlastní nebezpečí vystoupila na řečnickou tribunu a označila shromáždění za barbarství.
*****

„Co o tom soudíš, Stanley?" zeptal se Drew.
„Povím ti, jak to vidím já," přerušila ho de Vriesová. „Jak lépe podpořit ten nejstrašnější program, než jeho odmítnutím? Třeba máte pravdu, plukovníku. Operace Sonnenkinder možná žije a nese své ovoce."
„Tak mi řekněte, jak mám předstoupit před velvyslance. Co mu mám sakra říct? Že žije a spí s dcerou Třetí říše?"
„To si vezmu na starost já, pokud dovolíš, Stanley," řekl Latham. „Já jsem přece koordinátor."
„Komu to chceš hodit na krk, mladej?"
„Komu asi? Člověku, kterého oba uznáváme. Wesleymu Sorensonovi."
„Bůh s ním."
Telefon na Roweově počítači zazvonil. Programátor zvedl sluchátko. „Tady S dva, co je?... Ano, pane, vyřídím, pane." Rowe se obrátil k Witkowskému. „Máte jít okamžitě nahoru do zdravotního, plukovníku. Vaše ‚kořist' je vzhůru a promluvila."

21 KAPITOLA

Gerhardt Kroeger seděl ve svěrací kazajce na úzké posteli a choulil se ke zdi obložené dřevem. V pokoji na ošetřovně velvyslanectví byl sám. Nemocniční pyžamo skrývalo obvazy na jeho zraněných nohou, oči měl otevřené dokořán a pohledem šlehal kolem sebe. „Mein Vater war ein Verrater," šeptal ochraptěle. „Mein Vater war ein Varräter...! Mein Leben ist vorbei, alles vernichtet!"
Falešným zrcadlem ho v sousední kanceláři pozorovali dva muži - lékař velvyslanectví a plukovník Witkowski. „Vypadá jako naprosto vyřízený člověk," poznamenal šéf bezpečnosti. „Nerozumím německy. Co říká?" zeptal se doktor. „Něco o tom, že jeho otec je špína a zrádce. Že jeho život skončil a všechno je ztraceno." „Co si o tom myslíte?"

„Jen to, co slyším. Nemůže se hýbat a obrovská tíha viny ho tlačí ke zdi, kterou nedokáže přelézt."
„Takže myslí na sebevraždu," konstatoval lékař. „Zůstane v kazajce."
„To máte svatou pravdu," souhlasil plukovník. „Ale stejně půjdu dovnitř a pokusím se ho vyslechnout."
„Ale opatrně, krevní tlak mu vyletěl strašně vysoko. To je ale asi přirozené, když uvážíme, kdo to je - nebo spíš kým byl. Čím výš člověk vystoupá, s tím větším rachotem dopadne na zem."
„Vy víte, kdo to je - tedy byl?"
„Ovšem. To ví skoro každý absolvent lékařské fakulty. Učili jsme se o něm, když jsme probírali hlavu."
„Poučte mě, pane doktore," řekl Witkowski a pohlédl na lékaře.
„Je - nebo byl - to slavný německý chirurg. Už pár let jsem o něm neslyšel, ale vím, že se specializoval na poruchy mozkové činnosti. Říkalo se, že vyléčil víc mentálně postižených pacientů než kdokoli jiný v oboru. S použitím skalpelu, nikoli léků, které mají spousty vedlejších účinků."
„Když je takový génius, tak proč ho vyslali do Paříže, aby někoho zabil. Takový člověk přece netrefí z pěti metrů stodolu!"
„Já nevím, pane plukovníku. A jestli se o něčem takovém zmiňoval, tak to nechápu."
„Jasně, ale chci vědět víc, pane doktore. Prosím, pusťte mě dovnitř."
„Jistě, ale nezapomeňte, že se dívám. Jestli zjistím, že mu začnou stoupat hodnoty - ta kazajka je připojená na tlakoměr, měřič pulsu a kyslík -, budete muset odejít. Je to jasné?"
„Podobné rozkazy neslyším rád, když jde o vraha..."
„Mě ale poslouchat budete, Witkowski," přerušil ho doktor stroze. „Mám za úkol ho udržet naživu, což je myslím i ve vašem zájmu. Rozumíme si?"
„Asi nemám na vybranou, co?"
„Ne, nemáte. Radil bych vám, abyste mluvil klidně."
„Tuhle radu jste si mohl nechat od cesty."
Plukovník se posadil do křesla vedle postele. Nepohnul se, dokud si roztěkaný Kroeger neuvědomil jeho přítomnost. „Guten Abend, Herr Doktor. Sprechen sie Englisch, mein Herr?"
„To přece moc dobře víte," řekl Kroeger a snažil se vymanit ze sevření kazajky. „Proč na sobě mám tuhle potupnou věc? Já jsem lékař, slavný chirurg, tak proč se mnou zacházíte jako se zvířetem?"
„Protože rodiny dvou vašich obětí z hotelu Inter-Continental vás za nebezpečné zvíře určitě považují. Máme vás snad pustit a vydat vás těm rozzuřeným lidem na milost? Ujišťuji vás, že smrt z jejich rukou by byla daleko bolestivější než poprava od nás."
„Odnesli to omylem! Byla to tragická událost, kterou jste zavinili tím, že skrýváte nepřítele lidstva!"
„Nepřítele lidstva...? To je velice závažné obvinění. Proč je Harry Latham podle vás nepřítelem lidstva?"
„Je to šílenec - nebezpečný schizofrenik. Musíme ho zbavit muk, nebo mu dát léky a zavřít ho do ústavu. Copak vám to Moreau neřekl?"
„Moreau? Deuxieme Bureau?"
„Jistě. Všechno jsem mu vysvětlil! On se s vámi nespojil? No ovšem, je to Francouz a ti si rádi nechávají věci pro sebe, nemám pravdu?"
„Možná mi něco uniklo."
„Víte," řekl Kroeger, jenž se na posteli stále ošíval, avšak nyní už seděl vzpřímeně, „léčil jsem Harryho Lathama v Německu - na místě nezáleží. Zachránil jsem mu život. Musíte mě k němu zavést, abych mu mohl dát injekci s léky, které jsem měl v šatech. Jedině tak může zůstat naživu a sloužit našim účelům!"
„To je lákavý plán," řekl Witkowski. „On totiž přinesl seznam jmen, několika stovek jmen..."
„Není jasné, kde k nim přišel," přerušil jej Gerhardt Kroeger. „K útěku mu dopomohla německá spodina prolezlá drogami. Některá jména snad mohou být pravá, ale většina jsou nesmysly. Proto mě k němu musíte zavést. Na nějaké neutrální místo, abychom se dověděli pravdu."
„Panebože, vy jste takový šílenec, že jste ochoten zapřít své vlastní kořeny."
„Was ist?"
„Vy zatraceně dobře víte, was ist, doktore... Co kdybychom si teď promluvili o něčem jiném?"
„Was?"
„O vašem tatínkovi... Vater. Jestli vám to tedy nevadí."

„O svém otci se nikdy nebavím, pane," řekl Kroeger. V očích měl prázdno a tupě zíral do zdi.
„Já myslím, že bychom to měli porušit," trval na svém plukovník. „Víte, my jsme si vás důkladně prověřili a musím vám říct, že vašeho otce považujeme za hrdinu, za osvíceného hrdinu Německa."
„Nein! Ein Verrater!"
„To si právě nemyslíme. Chtěl zachránit životy - Němců, Angličanů i Američanů. Nakonec totiž prohlédl bohapusté žvásty Hitlera a jeho hrdlořezů a rozhodl se proti nim vystoupit. Za cenu velkého rizika a nejspíš jisté smrti. To je opravdové hrdinství, pane doktore."
„Nein! Zradil vlast!" Kroeger se zazmítal ve svěrací kazajce, až postel nadskakovala. Působil jako člověk v posledním tažení, z očí mu vyhrkly slzy. „Když jsem chodil na Gymnasium a pak na Universität, spolužáci mě často mlátili. ‚Tvůj fotr byl zrádce, každej to ví!', křičeli. A taky: Jak je možný, že z něj Američani udělali starostu, když ho nikdo z nás nechtěl?' Mein Gott, to bylo něco strašného!"
„Tak jste se rozhodl jeho skutky odčinit. Je to tak, Herr Kroeger?" „Nemáte žádné právo mě takhle vyslýchat!" zavřeštěl chirurg. Seděl zpříma, oči měl vlhké a zarudlé. „Všichni lidé, a to dokonce i nepřátelé, mají právo na svůj názor!"
„Já ho ctím," řekl Witkowski, sedící strnule v křesle. „Ale vy jste výjimka, doktore. Jste totiž příliš inteligentní, příliš vzdělaný, abyste uvěřil těm žvástům, které teď sám hlásáte. Povězte mi, uznáváte posvátnost života mimo dělohu?"
„Přirozeně. Dýchání znamená život."
„Vztahuje se to i na Židy, cikány, tělesně i duševně postižené a homosexuály obou pohlaví?"
„To jsou politická rozhodnutí, která překračují rámec lékařské profese."
„Vy jste pěknej hajzlík, doktůrku. Ale něco vám povím. Já vás možná zavedu k Lathamovi, po němž tak prahnete. Třeba jen proto, abych se podíval, jak vás poslouchá a pak vám plive do tváře... ‚Politická rozhodnutí?' Dělá se mi z vás nanic."

*****

Wesley Sorenson se díval z okna v rohu své kanceláře ve Washingtonu a nepřítomně sledoval ranní dopravní zácpu na ulici. Výjev připomínal skleněné bludiště plné brouků. Všichni se snažili dostat se k nejbližší vodorovné trubici jen proto, aby se ocitli v jiné trubici vedoucí zase k další - a tak pořád dokola. Takhle nějak to teď vypadá v mojí hlavě, pomyslel si ředitel Konzulárních operací. Otočil se v křesle a ocitl se tváří v tvář změti papírů s poznámkami, které se v oddělených hromádkách vršily na jeho stole. Papírů, které večer před odchodem z kanceláře roztrhá a spálí. Informace se na něj valily příliš rychle a ucpávaly vedlejší uličky jeho mysli. Každé nové zjištění přinášelo další šok. Dva Němci, zadržovaní ve Fairfaxu, označili viceprezidenta Spojených států amerických a předsedu Sněmovny reprezentantů za spolupracovníky neonacistů a slíbili, že další jména budou následovat. CIA byla infiltrována špiony (kolik dalších organizací už asi stačili zamořit?). Z počítačů komunikační laboratoře ministerstva obrany se ztratil celoroční výzkum. Vymazal ho neonacista, který zmizel letadlem Lufthansy do Mnichova. Nacistický štětec očernil senátory, kongresmany, významné podnikatele, dokonce i televizní moderátory, a to bez jakýchkoli důkazů. Obvinění nebral nikdo vážně, dokud nebyl dopaden vlivný člen britského ministerstva zahraničí, který zřejmě prozradil jména dalších významných činitelů Spojeného království. Posledním zjištěním byl fakt, že Claude Moreau má čistý štít, avšak americké velvyslanectví v Paříži nikoli. Pokud byla nejčerstvější zpráva pravdivá, mělo do neposkvrněnosti opravdu hodně daleko! Manželka velvyslance Courtlanda?
Byl to vír obvinění a záludných náznaků, které postižení zuřivě popírali. Bojiště, kde tekla krev a nevinní se zmítali ve smrtelných křečích, zatímco viníci v tichosti mizeli ze scény. Zdálo se, že běsnění období mccarthismu se spojilo s nacistickým šílenstvím konce třicátých let. Věrní pochodovali v sevřeném šiku na povel démonických vůdců, jejichž výlevy burcovaly hloupější část národa. Daly jí možnost vykřičet svůj strach a nenávist - což bylo často jedno a totéž -a zapomenout na vlastní nedostatky. Světem se znovu šířila choroba fanatismu. Kde se zastaví? A zastaví se vůbec?
V daném okamžiku však Sorensena znepokojovala, vlastně spíš šokovala, informace o Janine Clunesové, následovaná faxem o její minulosti v Chicagu. Na první pohled se to zdálo nemožné - a tak to

taky pár minut předtím řekl Drewovi Lathamovi do bezpečného telefonu.
„Tomu nevěřím!"
„Přesně tak reagoval Witkowski, dokud si nepřečetl o její minulosti v Chicagu. Pak řekl něco úplně jiného, tedy spíš zašeptal. Bylo to velmi tiché, ale slyšel jsem ho jasně: ‚Ona je Sonnenkind.'"
„Víš, co to znamená, Drew?"
„Karin mě zasvětila. Je to divočina, Wesi. Kojenci, malinké děti, které rozeslali do všech koutů..."
„Na něco jsi zapomněl," skočil mu do řeči Sorenson. „Byly to přísně vybrané děti s čistě árijskou krví, jejichž rodiče museli mít IQ dohromady přes dvě stě sedmdesát. Ani o trochu míň."
„Ty o tom víš?"
„Označovali je za plody Lebensbornu. Důstojníci SS oplodňovali světlovlasé modrooké ženy severoevropského typu. Ty, co žily blízko hranic se Skandinávií, nebo pokud možno až za nimi."
„To je šílenství!"
„To byl Heinrich Himmler. On ten plán vymyslel."
„Opravdu se uskutečnil?"
„Podle veškerých poválečných šetření tajných služeb nikoli. Závěr byl takový, že nacisté od plánu Lebensborn upustili kvůli složitosti dopravy a také času, které by zabralo lékařské vyhodnocení."
„Witkowski tomu ale nevěří."
Po chvíli ticha promluvil Sorenson. „Byl jsem přesvědčen, že se to neuskutečnilo," hlesl. „Teď už si ale nejsem tak jistý."
„Co podle tebe máme dělat? Konkrétně já."
„Zachovej klid a mlč. Jestli neonacisti vědí, že Kroeger žije, tak se přetrhnou, aby ho našli. Když budeš mít štěstí, nikdo z našich to neodskáče."
„To zní dost drsně, Wesi."
„‚Poselství věcí minulých', pokud mi promineš literární zkomoleninu," řekl Sorenson. „Vyšli signál Antinájům. Řekni jim, že máš kořist."
„Ježíšmarjá proč?"
„Protože v téhle chvíli už nikomu nevěřím a snažím se krýt všechna naše slabá místa. Udělej, co ti povídám. Za hodinu nebo dřív mi zavoláš, jak se věci vyvinuly."
Veterán rozvědky, nyní ředitel Konzulárních operací, však měl v celé záležitosti poměrně jasno. Nikomu v historii se ještě nepodařilo vypátrat Sonnenkind, tedy „Dítě Slunce". I děti, které se kdysi ocitly v podezření, nakonec musely být se skřípěním zubů prohlášeny za zcela nevinné. Měly oficiální doklady a staraly se o ně bezezbytku „amerikanizované" milující páry, jež se jich ujaly jako odejmutých sirotků. Nyní se však možné Sonnenkind objevilo! Byla jím dospělá žena, kdysi dítě nacistického Německa, nyní vysoce ceněná odbornice, která vlákala do svých osidel vysokého úředníka ministerstva zahraničí. Přesně v souladu s plánem Sonnenkinder, pokud nějaký kdy existoval.
Sorenson zvedl telefon a vyťukal čísla na soukromý telefon ředitele FBI, slušného člověka, o němž Knox Talbot řekl: „Ten je čistý."
„Prosím?"
„Tady Sorenson z Konzulárních operací. Neruším?"
„Na téhle lince určitě ne. Co byste rád?"
„Řeknu to na rovinu. Brousím vám v revíru, ale nemám na vybranou."
„Do takové situace se občas dostane každý z nás," poznamenal ředitel FBI. „Nikdy jsme se neviděli, ale Knox Talbot říká, že jste jeho přítel, což je pro mě nejlepší doporučení. Jakým způsobem jste zasáhl do mého revíru?"
„Vlastně se to ještě nestalo, ale chystám se k tomu. Mám pocit, že musím."
„Říkal jste, že nemáte na vybranou."
„Jsem o tom přesvědčen. Musím to udržet v rámci Konzulárních operací."
„Tak proč mi voláte? Nebyla by lepší sólová akce?"
„V tomto případě nikoli. Potřebuju si zkrátit cestu."
„Tak ven s tím, Wesi - tak vám, tuším, říká Knox. Já jsem Steve." „Jo, já vím. Steven Rosbician, ukázkový příklad prosazování práva."

„Ve svých řadách ctím princip poměrného zastoupení. Dokonce víc, než bych musel. Když jsem dělal soudce, hodně mi pomohlo, že mě černoši považovali za spravedlivého, i když jsem bílý. Poslouchám vás."
„Máte jednotku ve správním obvodu Marion ve státě Illinois?"
„Určitě. V Illinois už působíme hezky dlouho. Které město máte na mysli?"
„Centralia."
„Kousek vedle. Co byste potřeboval?"
„Všechno, co máte o Charlesi Schneiderovi a jeho ženě. Možná už jsou po smrti. Adresu nemám, zato mám utkvělou představu, že se mohli přistěhovat z Německa někdy v první polovině třicátých let."
„Na tom není nic zvláštního."
„To si uvědomuju, ale s ohledem na dobu jejich příjezdu a na naše současné vyšetřování by na ně FBI mohla vést spis."
„Jestli ho máme, tak ho dostanete. Takže, kde jste mi vlezl do revíru? Nejsem u fochu moc dlouho, ale o ničem takovém nevím."
„Vysvětlím vám to, Steve. Pouštím se do vnitrostátního pátrání, což je váš obor, a nemůžu vám přesně popsat, oč jde. Za starých časů by to lovec J. Edgar tvrdě vyžadoval, jinak by mi praštil sluchátkem."
„Já nejsem žádnej Hoover a FBI se od jeho dob hodně změnila. Kam dojdeme, když budeme odmítat spolupráci?"
„No, ono se o tom taky píše v našich stanovách..."
„Řekl bych, že stanovy mají smysl zejména v případě rozporů," přerušil ho Rosbician. „Dejte mi číslo na váš bezpečný fax. Do hodiny dostanete všechno, co máme."
„Děkuju mockrát," řekl Sorenson. „Mimochodem, vzal jsem si k srdci váš návrh a odteďka jedu sólo."
„Tak proč ty kecy okolo?"
„Počkejte, až budete muset podstoupit slyšení před šesti kyselými ksichty v kongresu. Pak pochopíte."
„Pak se vrátím do právnické firmy a budu si žít o hodně líp než teď."
„Váš přístup se mi líbí, Steve." Sorenson sdělil řediteli FBI číslo svého bezpečného faxu.
Uběhlo třicet osm minut. Pak se v jeho kanceláři hlasitě rozpípal fax, z nějž vyjela jediná stránka z FBI. Wesley Sorenson ji vzal do ruky a začetl se do informací.

*****

Karl a Johanna Schneiderovi přišli do USA 12. ledna 1940 jako emigranti z Německa. Příbuzní z města Cicero v Illinois se za ně zaručili a uvedli, že mladý Schneider má schopnosti, díky nimž snadno sežene práci v technickém oboru optometrie. Manželům tehdy bylo dvacet tři a devatenáct let. Z Německa prý odešli, protože dědeček Johanny Schneiderové byl Žid a ona byla diskriminována árijským ministerstvem ve Stuttgartu.
V březnu 1946 požádal pan Schneider imigrační úřad, aby umožnil přistěhování jeho malé neteři Janine Clunitzové, jejíž rodiče zemřeli při automobilové nehodě. Žádost byla schválena a Schneiderovi dítě adoptovali. Tou dobou už pan Schneider vlastnil malou optometrickou továrnu v Centralii a říkal si Charles.
V srpnu 1991 paní Schneiderová zemřela na selhání srdce. Dnes šestasedmdesátiletý pan Scheider stále bydlí v Cypřišové ulici 222 v Centralii, Illinois. Je v důchodu, ale dvakrát týdně dochází do své firmy.
Údaje obsažené v tomto spisu jsou založeny na dlouhodobém sledování německých přistěhovalců z počátku druhé světové války. Podle mého názoru už mělo být ukončeno.

*****

Zaplaťpánbu že nebylo, pomyslel si Sorenson. Pokud Charles-Karl Schneider kdysi skutečně přijal Sonnenkind, dala by se z něj vytáhnout spousta informací. Tedy za předpokladu, že Sonnenkinder mají svou síť, o čemž příliš nepochyboval. Všemožné právní a technické papírování, které tvořilo nedílnou součást amerického imigračního řízení, bylo tak složité, že nemělo daleko k naprostému zmatku. Nějaký

podpůrný systém byl proto nutný. Dnes už možná nefunguje, říkal si Sorenson, ale prasklina v ledu by mohla vynést na světlo kal, který má vztah k současnosti. Zvedl sluchátko a stiskl tlačítko na svou sekretářku.
„Ano, pane?"
„Zamluvte mi místo v letadle do Centralie ve státě Illinois, nebo někam poblíž. Pochopitelně pod falešným jménem, které mi pak, doufám, prozradíte."
„Na kdy, pane řediteli?"
„Dneska po obědě, jestli to půjde. Pak zavolejte mé ženě, že nepřijdu na večeři."

*****

Claude Moreau si pročítal přípis z německého Norimberku. Byl to dešifrovaný kádrový materiál jakéhosi Hanse Traupmana, primáře chirurgie norimberské nemocnice.

*****

Hans Traupman se narodil 21. dubna 1922 v Berlíně v rodině dvou lékařů - Ericha a Marlene Traupmanových. Už v raném věku vykazoval známky vysokého IQ, což potvrzují jeho výsledky během prvních let jeho školní docházky...

*****

V materiálech se dále popisovaly Traupmanovy úspěchy na univerzitě, krátké období povinného členství v Hitlerově mládežnickém
hnutí a po ukončení lékařské fakulty v Norimberku jeho služba v Sanitätstruppe, což byl lékařský sbor wehrmachtu.

*****

Po válce se Traupman vrátil do Norimberku, kde se v tamní nemocnici zdokonaloval v operacích mozku. Během deseti let zde provedl stovky operací a stal se jedním z předních mozkových chirurgů v Německu a možná v celém svobodném světě. O jeho osobním životě se toho příliš neví. Vzal si nějakou Elke Mullerovou, s níž se po pěti letech bezdětného manželství rozvedl. Od té doby bydlí v prvotřídním bytě v nejhonosnější čtvrti Norimberku. Je to bohatý Člověk a často večeří v nejdražších restauracích, kde dává mimořádně štědré spropitné. Sedávají tam s ním kolegové lékaři, ale také politické špičky z Bonnu a různé celebrity ze světa filmu a televize. Když se to všechno shrne, pokud je tedy vůbec co, je to bonviván s lékařskými schopnostmi, díky nimž si může dovolit vést výstřední život.

*****

Moreau zvedl sluchátko a stiskl tlačítko, které mu umožňovalo přímé spojení s jejich člověkem v Norimberku.
„Ano?" ozval se hlas z Německa.
„To jsem já."
„Poslal jsem vám všechno, co se dalo."
„Omyl. Vyšťourejte všechno, co najdete na Elke Muellerovou."
„Na Traupmanovu bývalou ženu? Ta zmizela v propadlišti dějin.
„Je to klíčová osoba, vy tupče. Rozvod po roce nebo dvou je pochopitelný, po dvaceti naprosto normální, ale ne po pěti. Něco mi tady nehraje. Udělejte, o co vás žádám, a pošlete mi ten materiál co nejrychleji."
„To je úplně jiná záležitost," zaprotestoval agent z Norimberku. „Ona teď bydlí v Mnichově pod svým

dívčím jménem."
„No ovšem, Muellerová. Máte její adresu?"
„Samozřejmě." Agent Deuxieme mu ji sdělil.
„Tak zapomeňte na můj předchozí rozkaz. Rozmyslel jsem si to. Upozorněte Mnichov, že tam letím. Chtěl bych se s tou dámou setkat osobně."
„Jak si přejete, ale myslím, že jste se zbláznil."
„Všichni se zbláznili," řekl Moreau. „Může za to doba, ve které žijeme."

*****

Sorensonovo letadlo přistálo v Mount Vernonu ve státě Illinois, necelých padesát kilometrů jižně od Centralie. S použitím falešného řidičského průkazu a kreditní karty, jimiž ho vybavily Konzulární operace, si půjčil auto a vydal se na sever. Člověk z půjčovny mu vysvětlil cestu. Konzulární operace mu opatřily také mapu Centralie s jasně vyznačenou adresou „Cypřišová ulice 121" a trasou, jak se tam z okraje města dostat. O dvacet minut později vjel Sorenson do klidné aleje a rozhlížel se po čísle 121. Samotná ulice byla pochopitelně typicky středoamerická, ale jako by vypadla z jakési jiné, dávno minulé éry. Stály zde velké vily s rozlehlými verandami u vchodu, spoustou ozdobných mříží a houpacími křesly. Nebylo těžké si představit, jak v nich sedí majitelé nemovitostí a popíjejí odpolední čaj se svými sousedy.
Pak spatřil poštovní schránku s číslem 121. Dům za ní se od ostatních lišil, nikoli snad stylem či velikostí, ale čímsi jiným, jemnějším. Co to jen může být? ptal se v duchu ředitel Konzulárních operací. Okna, napadlo ho. Okna v prvním a druhém patře měla stažené rolety. Dokonce i velké arkýřové okno s mnoha tabulkami v přízemí zakrývaly žaluzie. Obydlí zkrátka nepůsobilo příliš pohostinně. Wes-ley byl zvědav, jakého přijetí se dostane jemu. Zaparkoval před domem, vystoupil a zamířil po betonové cestičce ke schodům. Vystoupal ke dveřím a zazvonil.
Dveře se otevřely. Objevil se v nich štíhlý stařec s prořídlými šedivými vlasy a silnými brýlemi. „Co si přejete?" zeptal se slabým roztřeseným hlasem beze stopy přízvuku.
„Jmenuju se Wesley Sorenson a jsem z Washingtonu, D.C., pane Schneidere. Musím s vámi mluvit - buď tady, nebo v daleko méně pohodlném prostředí."
Stařec vykulil oči a zesinal. Několikrát začal mluvit, ale vždycky se zakoktal. Nakonec se vyjádřil jasně: „Ach, trvalo vám to tak dlouho, je to už všechno strašně dávno... Pojďte dál, čekám vás už skoro padesát let... Jen pojďte, pojďte, venku je teplo a klimatizace je drahá... Teď už stejně na ničem nezáleží."
„Věkem se od sebe příliš nelišíme, pane Schneidere," řekl Sorenson a vešel do velké viktoriánské haly, odkud jej pěstoun „Dítěte Slunce" vedl do potemnělého obývacího pokoje přeplněného nábytkem.
„Padesát let není tak dlouhá doba ani pro jednoho z nás."
„Můžu vám nabídnout nějaký schnapps? Upřímně řečeno, jednoho nebo dva panáky bych sám potřeboval. Nejmíň."
„Spokojím se s trochou whisky, jestli máte. Nejradši bourbon, ale není to nutné."
„Ale je a já ho mám. Moje druhá dcera si vzala chlápka z jedné z Karolín a ten ho nasává pořád... Jen se posaďte, já se na minutku vzdálím a přinesu pití."
„Děkuji." Ředitel Konzulárních operací náhle zauvažoval, jestli si s sebou neměl vzít pistoli. V terénu už nepracoval strašně dlouho! Ten starý parchant se možná vrátí se zbraní. Schneider se ovšem vrátil se stříbrným podnosem, na němž stály sklenky a dvě láhve. Na oblečení neměl žádné nápadné boule.
„Tohle nám trochu usnadní jednání, nicht wahr?" nadhodil.
„Překvapuje mě, že jste mě vůbec čekal," poznamenal Sorenson, když už před sebou měli drinky - jeho stál na konferenčním stolku, Němcův na opěradle křesílka naproti. „Jak říkáte, je to už strašně dávno."
„Moje mladá žena a já jsme tehdy patřili k fanatické německé mládeži. Přehlídky se zapálenými pochodněmi, různá hesla, euforie z toho, že jsme skutečná vládnoucí rasa celého světa - bylo to všechno velice svůdné a my jsme na to skočili. Náš úkol nám zadal sám legendární Heinrich Himmler, který uvažoval ‚v delším časovém horizontu', jak se dneska říká. Jsem upřímně přesvědčen, že už tenkrát považoval válku za ztracenou, byl však naprosto oddaný myšlence árijské nadřazenosti. Po válce jsme

udělali, co nám nařídila Odessa. A dokonce i pak jsme pořád věřili."
„Takže jste si podali žádost, přijali Janine Clunitzovou, později Clunesovou, a adoptovali ji?"
„Ano. Bylo to výjimečné dítě, daleko inteligentnější než my s Johannou. Od osmi nebo devíti let věku si ji u nás každé úterý večer vyzvedávali nějací muži a vozili k ‚indoktrinaci', jak se tomu, tuším, říká."
„Kam přesně ji vozili?"
„To jsme se nikdy nedozvěděli. Zpočátku jí zavazovali oči a dávali jí sladkosti, zmrzlinu a tak. Později, když už byla starší, nám prostě říkala, že se učí o našem ‚slavném dědictví'. Takhle to říkala a my jsme pochopitelně věděli, co to znamená."
„Proč mi to teď povídáte, pane Schneidere?"
„Protože v téhle zemi žiju padesát roků. Nemůžu říct, že je dokonalá, to není žádný národ na světě, ale je to tady lepší než v Německu. Víte, kdo bydlí naproti?"
„Jak bych mohl?"
„Goldfarbovi, Jake a Naomi. Židé. Byli to naši nejlepší přátelé. A kousek vedle první černí manželé, kteří si tady koupili dům. Spolu s Goldfarbovými jsme pro ně uspořádali večírek na uvítanou a přišli tam všichni. A když jim pak na trávníku před domem pálili kříž, všichni jsme vyběhli ven, ty chuligány jsme pochytali a předali je policii."
„To příliš neodpovídá myšlenkám Třetí říše."
„Lidé se mění, my všichni se měníme. Co na to říct?"
„Kdy jste byl naposledy v kontaktu s Německem?"
„Mein Gott, ti pitomci mi volají pořád. Dvakrát nebo třikrát do roka. Říkám jim, že jsem starý člověk a ať mě nechají na pokoji, protože už v tom nejedu. Musí mě mít ve svých počítačích nebo čertví v jakých nových mašinách, které jim to předepisují. Pořád mě sledují, nedají si pokoj a nepřestávají mi vyhrožovat."
„Nepadají přitom nějaká jména?"
„Ano, jedno. Ten poslední, co volal před měsícem, se mohl skoro pominout. Řval na mě, že Herr Traupman by mohl nařídit moji popravu. ‚Proč?' zeptal jsem se. ‚Stejně brzo umřu a vaše tajemství si s sebou vezmu do hrobu.'"

*****

Claude Moreau se nechal zavézt na Leopoldstrasse. Řidiče mu dělal jeho člověk v Mnichově, jenž předtím provedl obhlídku činžovního domu, v němž bydlela Elke Muellerová, bývalá paní Traupmanová. Kancelář tajné služby Deuxieme na Königstrasse chtěla ušetřit Moreauovi čas, a tak Madame Muellerově telefonicky oznámila, že jeden vysoký představitel francouzského státu by s ní rád prodiskutoval jistou důvěrnou záležitost, z níž by mohla mít finanční prospěch. .. Ne, volající neměl tušení, o jakou důvěrnou záležitost se jedná. Věděl pouze to, že nemůže váženou paní nikterak kompromitovat. Nájemní dům působil velkolepým dojmem, o bytu samém to platilo snad ještě víc. Baroko se v něm nevkusně snoubilo se stylem art deco. Elke Muellerová, vysoká majestátní žena po sedmdesátce, do tohoto obrazu plně zapadala. Měla pečlivě načesané tmavé vlasy prokvetlé šedinami, vyzáblou hranatou tvář a orlí profil. Vypadala jako žena, s níž si není radno zahrávat. Čišelo jí to z očí, velkých a chytrých, jejichž pohled byl nepřátelský či snad podezíravý, případně obojí.
„Jmenuji se Claude Moreau, madame, a pracuji pro Quay ďOrsay v Paříži," řekl šéf Deuxieme Bureau německy, když ho služebná uvedla do obývacího pokoje.
„Nemusíte mluvit die Deutsche, monsieur. Umím plynně francouzsky."
„To mi spadl kámen ze srdce," zalhal Moreau, „protože v němčině jsem dost slabý."
„To se mi nechce věřit. Posaďte se támhle naproti a vysvětlete mi, prosím, podstatu té důvěrné záležitosti. Nenapadá mě jediný důvod, proč by o mě francouzské úřady měly jevit sebemenší zájem."
„Odpusťte, madame, ale něco by vás snad napadnout mohlo."
„Jste neomalený, pane."
„Omlouvám se. Jen jsem s vámi chtěl mluvit na rovinu a říkat pravdu tak, jak ji cítím."
„Teď jste naopak roztomilý. Jde o Traupmana, viďte?"

„Mé podezření tedy bylo namístě, že?"
„Ovšem. Jiný důvod jste ani nemohl mít."
„Byli jste manželé..."
„Ne dlouho, jak to občas v manželství chodí," přerušila jej Elke Muellerová pevným hlasem, „ale mně to stačilo až až. Takže jeho špinavá kuřátka začínají snášet vajíčka, je to tak...? Netvařte se tak překvapeně, pane Moreau. Čtu noviny a sleduji televizi. Vidím, co se děje."
„Co myslíte těmi ‚špinavými kuřátky'? Mohu se vás na ně zeptat?"
„Proč ne? Jejich umělou líheň jsem opustila už před více než třiceti lety."
„Bylo by ode mě neomalené, kdybych vás požádal, abyste to trochu rozvedla? Přirozeně jen tak, jak vám to samotné bude milé."
„Teď zase lžete, monsieur. Určitě byste rád slyšel, jak jsem zdrcená a jaký to byl strašný netvor. To ale říct nemůžu, i kdyby to byla pravda. Ale prozradím vám, že když si na Traupmana vzpomenu, což se stává velice zřídka, obrací se mi žaludek."
„Ale...?"
„Ano, ovšem, chtěl jste, abych to rozvedla. Tak dobrá, ať je po vašem... Vzala jsem si Hanse Traupmana poměrně pozdě. Bylo mi třicet jedna, jemu třicet tři, a v té době už byl velice úspěšným chirurgem. Jeho lékařské úspěchy mi strašně imponovaly a věřila jsem, že pod jeho poněkud chladnou skořápkou se skrývá dobrý člověk. Prožila jsem s ním i vzrušující záblesky tepla, ale brzy jsem si uvědomila, že to celé byl kalkul. Poměrně rychle totiž vyšlo najevo, proč jsem jej tolik přitahovala. Pocházela jsem z rodiny Muellerů z Baden-Badenu, nejbohatších majitelů pozemků v té oblasti, kteří měli ve společnosti vysoké postavení. Umožnila jsem mu tak přístup do kruhů, k nimž tak zoufale toužil patřit. Víte, oba jeho rodiče byli lékaři, ale jako lidé nebyli příliš zajímaví, ani úspěšní. Svou praxi vykonávali jen na klinikách určených pro nižší vrstvy..."
„Jestli mohu," vstoupil Moreau do jejího monologu, „využil Traupman postavení vašeho manžela, aby se vyšplhal po společenském žebříčku?"
„To jsem vám přece právě řekla."
„Tak proč tedy riskoval rozvod?"
„Neměl do toho moc co mluvit. Kromě toho si během těch pěti let stačil vyšlapat potřebné cestičky a zbytek dokonaly jeho schopnosti. S ohledem na rodinu Muellerových jsem souhlasila s takzvaným rozvodem dohodou - obyčejný manželský nesoulad, žádné vzájemné obviňování. Byla to největší chyba, jakou jsem mohla udělat, a můj otec mi to také před svou smrtí vmetl do tváře."
„Mohu se zeptat proč?"
„Vy neznáte moji rodinu, monsieur, a Muellerovi jsou v Německu běžné jméno. Vysvětlím vám to tedy. Muellerovi z Baden-Badenu se postavili zločinci Hitlerovi a jeho gangsterům. Fuhrer si nedovolil na nás vztáhnout ruku - díky našemu majetku a také věrnosti, kterou nám prokazovalo několik tisíc zaměstnanců. Spojenci nikdy nepochopili, jak se Hitler bál domácí opozice. Kdyby jim to bývalo došlo, mohli v Německu použít nějakou vhodnou taktiku, která by zkrátila válku. Ten malý hrdlořez s knírkem si stejně jako Traupman vzal větší sousto, než mohl spolknout. Pronikl mezi lidi, jež dřív jen z dálky obdivoval, ale kteří ho nikdy skutečně nepřijali za sobě rovného. Můj otec vždycky tvrdil, že Hitlerovy slovní eskapády nejsou nic jiného než chvástání ustrašeného člověka, připraveného trestat smrtí sebemenší projevy nesouhlasu, protože mu za to nehrozily žádné následky. Díky branné povinnosti si však Herr Hitler zajistil, aby moje dva bratry poslali na ruskou frontu, kde byli zabiti. Nejspíš si je našly německé kulky, a nikoli sovětské." „Mluvte, prosím, o Hansi Traupmanovi!"
„Byl to nacista až do morku kosti," řekla Madame Muellerová tiše a nastavila tvář odpolednímu slunci, které svítilo oknem do pokoje. „Bylo to velice zvláštní, až nelidské, ale on ze všeho nejvíc toužil po moci. Do omrzení recitoval pochybné teorie o nadřazené árijské rase, přestože jistě musel vědět, že nejsou bezchybné. Myslím, že za tím vším stála zatrpklost odmítaného mladého muže, který i přes svůj rostoucí věhlas nemohl vstoupit mezi německou elitu. Prostě proto, že mu chybělo vybrané chování a byl nesympatický."
„Myslím, že míříte někam jinam," řekl Moreau. „Ano, máte pravdu. Začal v našem domě v Norimberku pořádat schůzky s lidmi, o nichž jsem věděla, že jsou zapřísáhlí národní socialisté, Hitlerovi fanatici.

Odhlučnil sklep, kde se každé úterý scházeli - já jsem se jejich dýchánku účastnit nesměla. Hodně se pilo a z naší ložnice jsem přitom slýchávala vzdálený křik, hajlování a píseň Horsta Wessela. Pořád dokola. Takhle to šlo tři roky, až do pátého roku našeho manželství. Nakonec jsem se mu postavila. Těžko říct, proč jsem to neudělala dřív... K lásce patří sklon omlouvat partnera, i když city už třeba ochladly. Křičela jsem na něj a obviňovala ho z hrozných věcí, z toho, že se snaží vrátit hrůzy minulosti. A jednou ve středu ráno, po další z těch strašných nocí, mi řekl: ‚Nezáleží na tom, co si myslíš, ty bohatá čubko. Tehdy jsme měli pravdu a máme ji i teď!' Den nato jsem odešla. Stačí vám to, pane Moreau?"
„Samozřejmě, madame," odvětil šéf Deuxieme. „Vzpomněla byste si, kdo na ty schůzky chodil?"
„Už je to přes třicet let. Je mi líto."
„Nevzpomenete si ani na jednoho z těch ‚zapřisáhlých nacistů'?"
„Musím se zamyslet... Myslím, že tam chodil nějaký Bohr, Rudolf Bohr, a také jeden bývalý, velice mladý plukovník wehrmachtu, tuším, že se jmenoval Von Schteifel. Na jiné si teď nemůžu vzpomenout. Pamatuji se na ně jen proto, že často chodili na oběd nebo na večeři, kde se o politice nemluvilo. Jindy jsem je ale vídávala z okna ložnice, jak vystupují z auta."
„Velice jste mi pomohla, madame," řekl Moreau a zvedl se z křesla. „Už vás nebudu zdržovat."
„Zastavte je," zašeptala Elke Muellerová chraptivě, „jinak zahubí Německo!"
„Vaše slova budeme mít na paměti," ujistil ji Claude Moreau a zamířil do haly.

*****

V ústředí Deuxieme na Königstrasse využil Moreau svých pravomocí a nařídil Paříži okamžitě kontaktovat Wesley Sorensona.
Sorensonovo pípátko se ozvalo, právě když se vracel letadlem do Washingtonu. Vstal ze sedadla, zamířil k telefonu umístěnému na přepážce oddělující první třídu, vložil kartu a zavolal do své kanceláře.
„Čekejte, pane řediteli," řekl spojovatelka v sídle Konzulárních operací, „zavolám Mnichov a hned vás spojím."
„Allo, Wesley?"
„Ano, Claude?"
„Je to Traupman!"
„Traupman je hlavní osoba!"
Mluvili jeden přes druhého. „Dorazím do kanceláře asi za hodinu," řekl Sorenson. „Zavolám ti."
„Máme oba co dělat, mon ami."
„Na to můžeš vzít jed, frantíku!"

22 KAPITOLA

Drew ležel na posteli vedle Karin v jejím pokoji v hotelu Bristol. Witkowski neochotně svolil, že mohou být spolu. Milovali se a nyní si vychutnávali příjemné doznívání slasti jako dva milenci, kteří vědí, že si navzájem patří.
„Co teď sakra podnikneme?" vyhrkl Latham, když si zapálil jednu z mála svých cigaret. Vydechnutý kouř se jim vinul nad hlavami. „Všechno má v rukou Sorenson. Ty na to nemáš žádný vliv."
„A to se mi právě nelíbí. On je ve Washingtonu, my jsme v Paříži a ten ničema Kroeger zase v limbu."
„S použitím drog by se z něj daly dostat nějaké informace."
„Doktor velvyslanectví říká, že se s tím nedá nic dělat, dokud se nevylíže ze střelných ran. Plukovník je vzteky bez sebe, ale lékaře obejít nemůže. Ostatně já taky nejsem právě nejklidnější, protože každý ztracený den zmenšuje naději, že ty parchanty dostaneme."
„Víš to jistě? Neonacisti se maskovali přes padesát let. Co na tom může změnit jediný den?"
„Nevim, třeba přijde na řadu další Harry Latham. Řekněme, že jsem netrpělivý."
„To chápu. Existuje nějaký plán ohledně Janine Clunesové?"
„Vím jen tolik, co ty. Sorenson říkal, abychom mlčeli a dali vědět Antinájům, že máme Kroegera. Obojí

jsme udělali a nechali Wesleymu v kanceláři vzkaz, že jsme se řídili jeho pokyny. Podpis, Paříž."
„On opravdu věří, že Antinájové mezi sebou mají špiona?"
„Říkal mi, že se snaží zakrýt všechna naše slabá místa, což nemůže uškodit. Máme Kroegera a nikdo se k němu nemůže dostat. Jestli se o to někdo pokusí, víme, že odhalil jednu z našich slabin."
„Dala by v tom nějak využít Janine?" „To je Wesleyho práce. Já bych si rady nevěděl."
„Nevím, jestli jí Courtland o Kroegerovi vůbec řekl."
„Jelikož jsme ho vytáhli z postele ve tři ráno, tak jí to nějak vysvětlit musel."
„Mohl jí namluvit cokoli. Všichni velvyslanci dostávají školení, co svým nejbližším říct můžou, a co ne. Slouží to k jejich vlastní ochraně."
„Tenhle argument má jednu vadu, Karin. Courtland zaměstnal vlastní manželku v dokumentačním, což je studnice tajných informací."
„Žije s ní poměrně krátce, a pokud vycházíme ze správných předpokladů, tak Janine o tu práci musela hodně stát. Novomanželka by snadno dokázala svého muže přesvědčit. Bůh ví, že jí nechyběla potřebná kvalifikace a nepochybně to postavila tak, že chce splnit svoji vlasteneckou povinnost."
„To je fakt, nebo ti to aspoň věřím. Eva a jablko byly přece na počátku..."
„Promluvil pán tvorstva," ušklíbla se Karin de Vriesová. Pak se zasmála a jemně ho dloubla do stehna.
„To jablko nebyl náš nápad, madam."
„Už zase mi říkáš tak ošklivě."
„Jsem zvědav, jak si s tím Wes poradí," řekl Latham, vzal ji za ruku a uhasil cigaretu.
„Nezavoláme mu?"
„Jeho sekretářka říkala, že se vrátí až zítra, což znamená, že někam odešel. Povídal něco o tom, že má jiný problém, a to pořádný, takže ho možná šel řešit."
„Myslím, že Janine Courtlandová by měla dostat přednost."
„Možná už se stalo. To zjistíme zítra - vlastně dneska. Slunce už vychází."
„Nech to plavat, lásko. K ambasádě se stejně nesmíme ani přiblížit, tak co kdybychom si teď užívali jako na dovolené? Jen ty a já."
„To není špatná myšlenka," řekl Drew a otočil se k ní. Právě když se k sobě přitiskli, zazvonil telefon.
„Pěkná dovolená," zavrčel Latham a hrábl po dotěrném aparátu. „Prosím?"
„Tady je něco po jedné ráno," ozval se hlas Wesley Sorensona. „Omlouvám se, jestli vás budím, ale Witkowski mi dal číslo do hotelu a já jsem chtěl, abyste byli v obraze."
„Co se stalo?"
„Vaši počítačoví mágové na to kápli. Všechno je jasný. Janine Clunitzová je Sonnenkind."
„Jaká Janine?"
„Clunitzová je její skutečné jméno - Clunesová je poangličtěné. Vychovali ji Schneiderovi z Centralie ve státě Illinois."
„Jo, to jsme si přečetli. Ale jak to můžeš vědět jistě?"
„Dneska ráno jsem tam zaletěl. Starý Schneider mi všechno potvrdil."
„Co teď sakra budeme dělat?"
„Ne ‚my', ale já," odvětil ředitel Konzulárních operací. „Ministerstvo zahraničí odvolává Courtlanda na šestatřicet hodin na mimořádnou schůzku s několika dalšími velvyslanci v Evropě. Subjekt má očekávat jejich příjezd."
„Ministerstvo s něčím takovým souhlasilo?"
„To nemá o ničem ani páru. Je to direktiva kategorie čtyři nula, kterou náš úřad vydal tajným kanálem, aby se vyloučila možnost zachycení."
„Doufám, že to má nějaký smysl."
„Na to se vykašli. Vyzvedneme ho na letišti a bude v mé kanceláři dřív, než ministr Bollinger něco zavětří."
„A jéje, teď promluvil starý agent." „Možná."
„Co si počneš s Courtlandem?"
„Věřím, že je tak chytrý, jak se praví v jeho služebních materiálech. Nahrál jsem si Schneidera - s jeho svolením - a nechal ho ústně potvrdit velmi podrobné písemné prohlášení. Předložím to všechno

Courtlandovi a doufám, že mu svitne."
„A co když ne, Wesi?"
„S tím jsem taky počítal. Schneider je připraven přiletět do Washingtonu. V bývalé vlasti se mu skutečně nelíbilo - to jsou mimochodem jeho vlastní slova."
„Gratuluju, šéfe."
„Díky, Drew. Není to špatně vymyšlené, jestli to ovšem opravdu řeknu... Mám ale na srdci ještě něco."
„Co?"
„Spoj se s Moreauem. Mluvil jsem s ním před pár minutami. Očekává, že mu zavoláš dneska ráno - vašeho času."
„Nerad bych obcházel Witkowského, Wesi."
„Nemusíš, on všechno ví. Volal jsem mu taky. Bylo by hloupé ho odstavit, protože jeho zkušenosti potřebujeme."
„A co s Moreauem?"
„Vydali jsme se různým směrem, ale oba jsme přinesli úplně stejnou informaci. Našli jsme kanál vedoucí k Bratrstvu. Je to jeden doktor z Norimberku, kde se kdysi konaly ty procesy."
„Ironie osudu. Vrací se to jako bumerang."
„Probereme to později, až si promluvíš s Moreauem."
Latham zavěsil a otočil se ke Karin. „Dovolená se nám trochu zkrátila, ale máme ještě asi hodinu."
Natáhla k němu ruce. Její ovázaná pravice zamířila níž než levá ruka.

*****

Noc byla temná a klidná. Do dlouhého přístaviště na Rýnu vplouvaly v desetiminutových odstupech za sebou motorové čluny naváděné bledým červeným světlem na nejvyšším sloupku. Nevyzpytatelný měsíc orientaci příliš neusnadňoval, protože obloha byla zatažená. Lodivodi těchto rychlých plavidel však velice dobře znali vodní cesty i usedlosti, jež pravidelně navštěvovali. Nějakých třicet metrů od přístavu vypnuli motory a říční proud pak jemně unášel loďky až k jejich přírazišti. Dva muži na břehu chytili vyhozená lana a tiše zatáhli plavidla ke kotvištím. Účastníci schůzky vycházeli jeden za druhým z přístaviště a stoupali kamenitou pěšinou k sídlu nad řekou.
Příchozí se vzájemně zdravili na rozlehlé verandě osvětlené svícemi, kde se podávaly chlebíčky, káva a alkohol. Konverzace byla naprosto nevinná - počet jamek v golfu, tenis, zkrátka nic podstatného. To se však mělo brzy dramaticky změnit. O hodinu a dvacet minut později byla skupina pohromadě, služebnictvo odešlo domů a začala formální část schůze. Devět vůdců Bratrstva bdělých se posadilo do půlkruhu naproti řečnickému pultu. Doktor Hans Traupman vstal z křesla a přistoupil k řečnickému pultíku.
„Sieg Heil!" vykřikl a vymrštil pravici k nacistickému pozdravu.
„Sieg Heil!" zaburáceli vůdci unisono, vstali jako jeden muž a vystřelili paže.
„Posaďte se, prosím," řekl lékař z Norimberka a všichni jej poslechli. Těla drželi vzpřímeně, v tvářích se jim zračilo absolutní soustředění. Traupman pokračoval: „Máme báječné zprávy. Nepřátelé Čtvrté říše po celém světě upadli do zmatku a třesou se strachy. Nadešel čas pro další fázi, pro útok, který vyvolá v jejich řadách ještě větší zmatek a paniku. Naši žáci - ano, naši žáci - jsou připraveni zaujmout významné pozice, ostražitě, avšak se vší rozhodností... Naše akce si od mnoha lidí v terénu vyžádá oběti. Hrozí jim uvěznění, a dokonce i smrt, ale naše přesvědčení je pevné, naše věc velká, protože budoucnost patří nám. Předám slovo člověku, kterého jsme si vybrali za Fuhrera našeho Bratrstva, za Dia, jenž povede naše kroky k naplnění. Je to muž, jenž nezná kompromis a má ocelovou vůli. Je mi ctí, že vám mohu představit pana Guntera Jagera."
Shromáždění opět povstali jako jeden muž a opět vystřelili své paže. „Sieg Heil!" vykřikli. „Sieg Heil, Gunter Jager!"
Z křesla uprostřed se vztyčil vysoký štíhlý blondýn v černém obleku, jehož krk obepínal sněhobílý kněžský kolárek, a pevným krokem napochodoval k pultíku. Jeho hlava připomínala sochu boha Marta, pozornost si však zasloužily především jeho oči, šedozelené a pronikavé. Na první pohled působily

chladně, avšak kdykoli spočinuly na konkrétním jedinci, podivně se v nich zablýsklo. Jak přejížděl pohledem od jednoho křesla k druhému, každý z přítomných se mohl na okamžik koupat v záři jeho pohledu.
„Já jsem váš vyvolený," začal tiše a dovolil si mírné pousmání. „Jak všichni víte, jsem duchovní, kterého vlastní církev zbavila kněžství, protože považuje mé postoje za politicky nesprávné. Já jsem však nalezl stádo mnohem větší, než je to křesťanské, a vy jste jeho představiteli. Vy zastupujete ty miliony lidí, kteří věří v naši věc." Jager se odmlčel, vsunul si ukazovák pravé ruky za kolárek a ironicky dodal: „Často si přeju, aby stařešinové pomýlené církve vyhlásili moje vyloučení veřejně, protože tahle bílá smyčka už mě škrtí. Ale oni to pochopitelně nemůžou udělat, protože to by byla špatná politika. Tají totiž víc těžkých hříchů, než vypočítává Písmo svaté. Vědí to oni, vím to já, takže jsme uzavřeli tichou dohodu."
Z publika se ozval tlumený významný smích. Gunter Jager pokračoval: „Jak vám řekl Herr Doktor Traupman, chystáme se vstoupit do další fáze, která ještě prohloubí dezorientaci našich nepřátel. Bude zničující. Neviditelná armáda zaútočí na nejdůležitější zdroje života na zemi... Voda, pánové."
Tentokrát mu byl odpovědí úžas - shromáždění se začali bavit mezi sebou. „Jak se toho má docílit, můj vyobcovaný bratře?" zeptal se katolický kněz monsignore Heinrich Paltz.
„Kdyby vaše církev věděla, co jste zač, Otče, mohla by nám to překazit v nejlepším."
Znovu smích. „Já můžu naše teorie doložit do minulosti až ke knize Genesis!" vyhrkl monsignore. „Kain byl očividně černoch, Kainovým znamením byla jeho kůže a ta byla černá! A ve třetí i páté knize Mojžíšově se mluví o méněcenných kmenech, které odmítly slova proroků!"
„Nepouštějme se do vědeckých debat, otče, protože bychom mohli oba prohrát. Většinu proroků přece tvořili Židi."
„Ty kmeny ale taky!"
„Similas similibus, můj příteli. To bylo před dvěma tisíci lety, ale my žijeme teď, o dva tisíce let později. Ale ptal jste se, jak tu operaci provedeme. Mohu to vysvětlit?"
„Buďte tak laskav, Herr Jager," řekl Albert Richter, nedouk, jenž se dal na politiku. Měl majetek v Monaku, kde vedl úplně jiný život.
„Měl jsem na mysli přehrady, pánové, hlavní zdroje pitné vody pro Londýn, Paříž a Washington. Během našich schůzek postupně vznikají plány, jak v noci z letadel svrhnout tuny toxických látek do hlavních vodních nádrží. Jakmile se jed rozšíří, zemřou tisíce a tisíce lidí. Mrtvoly se budou hromadit na ulicích a lidé budou dávat vinu vládám dotyčných zemí, protože ony nesou zodpovědnost za ochranu vlastních zdrojů. Pro Londýn, Paříž a Washington to bude morová rána, která jejich obyvatele vyděsí a rozzuří. Začnou padat hlavy politiků a jejich místa zaujmou naši lidé, kteří budou tvrdit, že znají řešení. Za několik týdnů nebo měsíců -jakmile se nám podaří zmírnit krizi pomocí speciálních antitoxinů, které vpravíme do vody podobným způsobem - získáme významné postavení uvnitř státního aparátu oněch zemí a jejich ozbrojených složek. Za obnovení relativního klidu budou lidé děkovat našim žákům, protože jedině oni budou vědět, jaké chemické protilátky zvolit."
„Kdy se to má stát?" zeptal se Maximilian von Lowenstein, syn generála a zrádce Wolfsschanze popraveného SS. Jeho loajální matka však byla milenkou Josefa Goebbelse, oddanou kurtizánou Říše, a svého muže nenáviděla. „Moje matka neustále mluvila o nepodložených slibech, které vycházely z úřadu kancléře. Považovala je za velice nešťastné a tvrdila, že oslabují Fuhrera."
„Naše učebnice dějepisu jistě vyzdvihnou zásluhy tvé matky o Třetí říši - například jak vydala svého proradného manžela. Ale zpět k tématu: V současné době plánujeme taktiku útoku a přemýšlíme o zatížení strojů, které poletí nízko, aby se vyhnuly radarům. Zhruba dvě stě kilometrů od všech cílů už je vše připraveno. Naši odborníci se dali do práce. Podle posledních předpokladů začne operace Vodní blesk za tři až pět týdnů. Všechny havárie vypuknou ve stejném okamžiku, kdy budou na obou stranách Atlantiku ty nejtemnější noční hodiny. Určili jsme, že to bude v půl páté ráno pařížského času, v půl čtvrté londýnského a v půl jedenácté večer předchozího dne ve Washingtonu. V těchto hodinách bude všude tma. Konkrétnější informace vám v této chvíli poskytnout nemohu."
„To bohatě stačí, mein Fuhrer, náš pane!" zvolal Ansel Schmidt, magnát v oboru elektroniky, jenž většinu svých vyspělých technologií ukradl jiným firmám.
„Vidím v tom jeden háček," řekl hromotluk, pod jehož ohromnýma nohama vypadalo křeslo jako

trpasličí trůn. Měl odulou tvář bez
vrásek, z níž se dal těžko vyčíst věk. „Jak víte, jsem původem chemický inženýr. Naši nepřátelé nejsou hlupáci a vzorky vody neustále analyzují. Odhalí sabotáž a zavedou protiopatření. Jak sí s tím poradíme?"
„Odpověd je prostá: Použijeme německou vynalézavost," odvětil Gunter Jager a usmál se. „Tak jako před mnoha lety vyvinuly naše laboratoře Cyklon B, který zbavil svět milionů Židů a dalších živlů, dnes naši lidé vynalezli další smrtící vzorec. Využívá se v něm rozpustných složek zdánlivě neslučitelných prvků, které se stávají slučitelnými díky izogonickému bombardování před jejich smísením." Zde se Jager odmlčel a pokrčil rameny, nepřestával se však usmívat. „Já jsem duchovní vůdce naší věci a nechci si hrát na odborníka v oboru, máme však ty nejlepší chemiky. Řadu z nich jsme získali z vašich vlastních laboratoří, Herr Waller."
„„Izogonické bombardování'?" opakoval zavalitý muž a po velkém obličeji se mu pomalu rozlil úsměv.
„Jednoduchý druh izometrické fúze, jež přinutí nepřátelské prvky ke slučování. Funguje to jako potah na aspirinu. Zjistit složení směsi by trvalo dny nebo i týdny, natož pak izolovat její součásti kvůli konkrétním protilátkám... Naprosto geniální, Herr Jager - mein Fuhrer -, skláním se před vámi, skláním se před vaší schopností spojovat schopnosti těch nejlepších lidí."
„Jste příliš laskav, ale já sám bych se v laboratoři vůbec nevyznal."
„Laboratoře jsou pro kuchaře, nejdřív však musí vzniknout vize! Tou vaší bylo ‚zaútočit na nejdůležitější zdroj života na zemi. Vodu...'"
„Bohatí, a dokonce i ti s průměrným příjmem si budou na trzích kupovat své Eviany v láhvích," kontroval menší muž s tmavými vlasy ostříhanými na ježka. „Nižší vrstvy dostanou nařízení převařovat vodu po předepsanou dobu dvanácti minut."
„Obvyklých dvanáct minut nebude stačit, Herr Richter," přerušil jej nový Fuhrer. „Dosaďte si místo toho třicet sedm a pak mi řekněte, kolik lidí to asi bude dělat. Připouštím, že nejnižší stupínky společenského žebříčku budou zasaženy nejkrutěji, ale to přece není v rozporu s našimi očistnými cíli, nebo ano? Z povrchu zemského zmizí celá ghetta, což nám později ušetří čas."
„Podle mě se to dá využít i jinak," ozval se Von Lowenstein, syn říšské kurtizány. „V závislosti na úspěchu Vodního blesku bychom tytéž sloučeniny mohli svrhnout do vybraných zdrojů pitné vody po celé Evropě, Středomoří a Africe."
„Ale nejdřív v Izraeli!" vykřikl senilní monsignore Paltz. „Židi zabili našeho Krista!" Členové shromáždění se po sobě podívali a pak vzhlédli ke Gunteru Jagerovi.
„Jistě, můj bratře knězi," řekl Zeus Bratrstva, „ale o takových věcech nesmíme nikdy mluvit příliš nahlas."
„Jen jsem chtěl jasně vysvětlit svůj požadavek."
„Nebojte se, otče, my vám rozumíme."

*****

Téhož večera na dávno zapomenuté přistávací dráze patnáct kilometrů západně od legendárního Lakenheathu v Anglii si skupinka mužů a žen prohlížela podrobné plány a mapu ve světle jediné baterky. Opodál za nimi u okraje lesa stál částečně zamaskovaný starý letoun 727, zhruba z poloviny sedmdesátých let. Pokrývala jej látková plachta, vepředu vytažená, aby umožnila vstup do kabiny. Skupinka se bavila anglicky, několik členů hovořilo s britským přízvukem, zbytek s německým.
„Říkám vám, že je to nesmysl," řekl jeden Němec. „Kapacita nákladu je víc než dostatečná, ale výška je nepřijatelná. Celé kilometry od cíle bychom rozbili všechna okna a v momentě, kdy bychom vystoupali, by nás zachytili radarem. Je to ztřeštěný nápad, to by vám řekl každý pilot. Šílenství hraničící se sebevraždou."
„Teoreticky by to vyjít mohlo," poznamenala jeho anglická kolegyně. „Jeden nízký přelet, jako když se jde na přistání, pak prudké zrychlení a obloukem pryč. Museli bychom se držet pod třemi sty metry, abychom unikli radarům, než budeme za Kanálem. Ale vím, na co narážíte. Riziko je ohromné a sebemenší selhání znamená jistou sebevraždu."
„Zdejší vodní nádrže jsou na poměrně odlehlých místech," dodal jiný Němec. „Ale Paříž je zrádná."
„Takže budeme muset přistát?" zeptal se postarší Brit.

„Vyloučeno," odvětil pilot. „K tomu bychom potřebovali několik velkých letadel, a navíc by se jed šířil velice pomalu. Než by se dostal do hlavních propustí, trvalo by to týdny."
„Takže co teď?"
„Myslím, že je to jasné," řekl mladý neonacista, jenž stál dosud v pozadí. Vystoupil dopředu a pohrdlivě mávl rukou nad plány letadla. „Mělo by to být jasné každému, kdo měl během našeho výcviku v Hausrucku otevřené oči."
„To je zbytečně jedovatá poznámka," namítla Angličanka. „Zrak mi slouží celkem dobře, děkuji vám."
„Tak co jste tedy viděla - a co vy ostatní? Copak jste často nevídali, jak něco krouží na nebi a pak se to snáší do údolí?"
„Kluzák," odvětil druhý Němec. „Docela malý kluzák."
„Co nám chcete říct, mein junger Mann?" zeptal se pilot. „Že máme nasadit eskadru takových letadel, řekněme padesát nebo sto, které do sebe nad vodními zdroji budou narážet?"
„Nikoli, Herr Flugzeugfuhrer. Stačí, když využijeme letadel, které už existují. Jsou to dva obří vojenské nákladní větroně, které jsou schopné pojmout dvakrát nebo třikrát těžší náklad, než samy váží."
„O čem to mluvíte? Kde jsou taková letadla?"
„Na letišti v Konstanz se pod těžkými plachtami ukrývá asi dvacet takových strojů. Jsou tam už od války."
„Od války?" vykřikl ohromený německý pilot. „Já vám opravdu nerozumím, junger Mann!"
„Pak vaše vědomosti o pádu Třetí říše nejsou úplné, pane. Během posledních let té války, jsme my Němci - kteří jsme byli v oboru bezmotorových letadel experty - vyvinuli masivního Giganta, Messerschmitt ME 323, který vycházel z ME 321. Šlo o dva největší nákladní kluzáky na světě. Původně byly určeny k tomu, aby pomáhaly zásobovacím linkám na ruskou frontu. Podle předpokladů se pak měly použít při plánované invazi do Anglie. Konstrukce ze dřeva a textilu je totiž chránila před zachycením radary."
„Pořád jsou tam?" zeptal se starý Brit.
„Jsou zakonzervované. Stejně jako většina vašeho Královského námořnictva a amerických torpédoborců. Poslal jsem tam letce, aby je omrkli. Po menších úpravách budou funkční."
„Jak je chcete vytáhnout do vzduchu?" řekl druhý Němec. „Dvě mateřská letadla je mohou lehce zvednout i z krátké dráhy, kromě toho použijeme jednorázové pomocné rakety pod křídly. Luftwaffe dokázala, že to lze provést. Dělali to tak."
Nastalo ticho, jež po chvíli prolomil starý Brit. „Nápad toho mladíka má něco do sebe," pravil. „Během invaze v Normandii vypustili Němci za naše linie desítky takových kluzáků, které nadělaly hodně škody. Řada z těch strojů nesla džípy, malé tanky i vojáky. Dobrá práce, hochu, opravdu velice dobrá."
„Souhlasím," pronesl německý pilot zamyšleně a přimhouřil oči. „Omlouvám se vám za ironické poznámky, mladý kolego."
„Jestli ještě můžu, pane," dodal viditelně potěšený mladý neonacista, „mateřská letadla by mohla vypustit oba kluzáky ve výšce, řekněme, tří tisíc metrů nad nádržemi, pak rychle vystoupat na čtyřicet tisíc a přeletět Kanál dřív, než obsluze radarů něco dojde."
„A co samotné kluzáky?" zeptal se skeptický britský neonacista. „Jestli nejde o misi bez návratu, musejí někde přistát - nebo se zřítit."
„Na to odpovím já," odvětil pilot. „Kluzáky přistanou na poli nebo na pastvině poblíž vodní nádrže a explodují. Naši letci zatím utečou do přistavených vozů."
„Jawohl." Druhý Němec zvedl ruku ve světle baterky. „Tento postup by mohl hodně změnit," řekl tichým, ale autoritativním hlasem. „Poradíme se s našimi leteckými inženýry o možných úpravách kluzáků. Musím se vrátit do Londýna a zavolat Bonn. Jak se jmenujete, mladý muži?"
„Von Lowenstein, pane. Maximilian von Lowenstein třetí."
„Vy, váš otec a babička jste očistili váš rodinný štít, který svou zradou poskvrnil váš dědeček. Můžete na sebe být hrdý, chlapče."
„Na tyhle chvíle jsem se připravoval celý život, pane."
„Připravil jste se skvěle."

*****

„Mon Dieu!" zvolal Claude Moreau, když objal Lathama. Stáli u kamenné zdi nad Seinou, Karin de Vriesová ve světlé paruce čekala nalevo kousek od nich. „Jste naživu a to je nepodstatnější. Ale co to s vámi ten šílenec Witkowski provedl?"
„No, vlastně to byl můj nápad, monsieur," řekla Karin a přistoupila k oběma mužům.
„Vy jste Karin de Vriesová, madame?" otázal se Moreau a smekl vycházkovou čepici s kšiltem.
„Ano, pane."
„Podle fotek, které jsem viděl, to nejste vy. Ovšem jestli je tenhle žlutovlasý šereda Drew Latham, tak už věřím úplně všemu."
„Ty vlasy nejsou moje, je to paruka, Monsieur Moreau."
„Certainement. Dovolte mi však podotknout, madame, že ta paruka se k tak hezké tvářičce příliš nehodí. Zdá se mi - jak to jen říct? -poněkud křiklavá."
„Ted už chápu, proč se říká, že šéf Deuxieme je jedním z nejšarmantnějších mužů v Paříži."
„To je milá poklona, ale neříkejte to mé ženě."
„Nerad ruším," přerušil je Drew, „ale přišel jste sem snad kvůli mně."
„Ovšem, příteli, ale jsem velice smutný ze ztráty vašeho bratra."
„Já taky, takže můžeme přejít k účelu naší schůzky. Chci dostat ty parchanty, co ho zabili... mimo jiné."
„To chceme všichni, mimo jiné. Kousek odsud je zahradní kavárna. Obvykle je plná a nikdo si nás tam nevšimne. Znám majitele.
Mohli bychom tam zajít a sednout si ke stolku daleko od vchodu. Vlastně jsem to už zařídil."
„Báječný nápad, Monsieur Moreau," řekla Karin a vzala Lathama za ruku.
„Rádo se stalo, madame," dodal šéf Deuxieme Bureau a nasadil si kšiltovku. Všichni tři vykročili.
„Jmenuju se Claude a mám dojem, že to spolu potáhneme až do finále, jestli tedy nějaké bude. Oslovení ‚monsieur' se tudíž příliš nehodí, ale nemusíte to vykládat mé milé ženě."
„Ráda bych ji poznala."
„V té blond paruce radši ne, má drahá."
Vlastník kavárny tiše pozdravil Moreaua za řadou truhlíků s květinami a doprovodil trojici od vchodu vyzdobeného mřížovím k nejvzdálenějšímu stolu. Stolek stál hned vedle pásu květin, jež sahaly do výšky ramen a poskytovaly příjemné přítmí. Uprostřed kostkovaného ubrusu se mihotala osamocená svíčka.
„Myslela jsem, že by tu s námi mohl být plukovník Witkowski," řekla Karin.
„Já taky," přitakal Latham. „Jaktože tady není? Sorenson říkal, že jeho zkušenosti potřebujeme."
„Bylo to jeho vlastní rozhodnutí," vysvětlil Moreau. „Je velký, nápadný a v Paříži ho zná od vidění spousta lidí."
„Tak proč se nemůžeme sejít někde jinde?" zeptal se Drew. „Řekněme v hotelovém pokoji."
„Zase kvůli plukovníkovi. Víte, on tady svým způsobem vlastně je. Naproti u chodníku parkuje neoznačené auto amerického velvyslanectví. Řidič má zůstat za volantem a jeho dva civilně oblečení společníci z námořnictva se mají proplétat mezi chodci za zdí naší zahrádky."
„Takže zkouší, jestli je čistý vzduch," řekla Karin de Vriesová. Nebyla to otázka, nýbrž konstatování.
„Přesně tak. Proto také tady náš společný přítel stále vystupuje jako voják, což se k němu vůbec nehodí. Witkowski se chce ujistit, že už žádné informace neunikají. Ale pokud ano, hodlá někoho sebrat a zjistit zdroj úniku."
„To je celý Stanley," přitakal znovu Latham. „Vždyť přece riskuje jen můj život."
„Jste v naprostém bezpečí," řekl náčelník Deuxieme. „O vašich svalnatých námořnících mám to nejlepší mínění... Karin," dodal a vtom si všiml její ovázané ruky. „Vaše ruka...! Plukovník mi říkal, že jste zraněná. To je mi moc líto!"
„Děkuji, hojí se to dobře, a zbytek se doladí malou protézou. Zítra jdu k doktorovi a potom budu asi nosit módní rukavice."
„Vůz Deuxieme je vám pochopitelně plně k dispozici."
„Stanley už všechno zařídil," řekl Drew. „Trval jsem na tom, protože jsem chtěl, aby všechno hradilo velvyslanectví. Ať se propadnu do země, jestli Karin za lékařské účty zaplatí jediné sou."

„Ale miláčku, to je přece jedno..."
„Mně to jedno není!"
„Mon chou'? Tak je to tedy. Děláte mi radost."
„Uklouzlo mi to, pane. Je regrette."
„Ale prosím vás, to přece nemusíte. Mám sice drsné povolání, ale v jádru jsem romantická duše. Plukovník Witkowski mi navíc diskrétně naznačil, že mezi vámi dvěma možná něco je. V těchto situacích je velice dobře, když se máte o koho opřít. Když je člověk ve stresu, tak mu samota ještě přitíží."
„To jste řekl hezky, pane... mon ami, Claude."
„Merci"
„Měl bych dotaz," ozval se Latham. „Že tady Stanley není, to dovedu pochopit. Ale co vy? Nejste náhodou taky docela známá pařížská postava?"
„Těžko," odvětil Moreau. „Moje fotografie se nikdy neobjevila v novinách ani v televizi - taková je politika Deuxieme Bureau. Dokonce ani na skle dveří své kanceláře nemám cedulku Le directeur. Neříkám, že si mě moji nepřátelé nemohli vyfotit, to jistě udělali, ale já nepůsobím nijak nápadně. Nejsem ani vysoký, ani se neoblékám výstředně, vypadám opravdu docela tuctově. Jak říkáte vy Američani, zkrátka ‚nevyčnívám z davu', a navíc mám velkou sbírku klobouků - viz ta idiotská čapka, kterou mám teď na hlavě. Nic víc nepotřebuju."
„Pokud nenarazíte na své nepřátele," řekl Drew.
„To je přece riziko, které podstupujeme všichni. A teď dovolte, abych se vrátil k věci. Jak možná už víte, velvyslanec Courtland zítra ráno nasedne do Concordu směr Washington..."
„Sorenson říkal, že ho povolává na třicet šest hodin," skočil mu do řeči Drew. „Důvodem je nějaká vymyšlená záležitost ministerstva zahraničí, o které ministerstvo neví."
„Přesně tak. My si zatím posvítíme na paní Courtlandovou. Věřte mi, že ji nespustíme z očí. Budeme mít přehled o každém jejím pohybu mimo budovu velvyslanectví, a dokonce i o každém telefonním čísle, na které z ambasády zavolá. S laskavou pomocí plukovníka se všechna čísla budou okamžitě přenášet do mé kanceláře..."
„Nemohli byste její rozhovory nahrávat?" přerušil ho Latham. „To je příliš riskantní, protože není čas na přeprogramování telefonů. Ona s možností podobného postupu navíc bude nepochybně počítat a bude si to neustále ověřovat. Kdyby přišla na odposlech, dojde jí, že je pod dohledem."
„Stejným způsobem jsi přece zjistil, že odposlouchávají můj vlastní telefon, Drew."
„Schůzky na konkrétních místech." Latham přikývl. „Dobře, máte ji pod rentgenem. Co když se nic nestane?"
„Tak se nic nestane," řekl Moreau. „Ale právě to by mi připadalo nanejvýš podezřelé. Nezapomínejte, že pod jejím pěstěným zevnějškem se skrývá fanatik se špičkovým výcvikem. Stojí jen kousek od hranic své vysněné Říše a ve své celoživotní práci už pokročila tak daleko, že si její ego bude žádat jistou satisfakci. Bude chtít, aby se jí dostalo uznání a slávy. Sonnenkinder musejí mít mimořádné ego a stejně mimořádné bude takové nutkání. Až bude velvyslanec pryč, udělá podle mě nějaký krok a my se dozvíme víc."
„Doufám, že máte pravdu." Latham se zamračil a ke stolu mezitím přistoupil číšník s podnosem se sklenkami a dvěma láhvemi vína.
„Zdejší majitel mi vždycky posílá na ochutnání svá nejnovější vína," prohodil tiše náčelník Deuxieme Bureau, když číšník otvíral láhve. „Jestli byste rádi něco jiného, klidně si řekněte."
„Ne, to je v pořádku." Drew se podíval na Karin a oba přikývli.
„Můžu se na něco zeptat?" začala Karin de Vriesová, když číšník odešel. „Kdyby měl Drew pravdu a nic se nestalo, nemohli bychom sami přinutit Janine k nějakému kroku?"
„Jak?" zeptal se Francouz. „A votre santé," dodal tiše a pozvedl sklenku. „Na nás všechny... Tak tedy: Jak, má drahá Karin?"
„To nevím jistě. Možná s pomocí Antinájů. Znám je a oni zase znají mě. Navíc mají ve velké úctě mého muže."
„Pokračuj," řekl Latham a nespouštěl z ní oči. „Nezapomeň, že Sorenson je nepovažuje právě za nejzdravější organizaci."

„To je nesmysl."
„Možná, ale starý Wesley má čich, s nímž se narodilo jen pár lidí - kromě snad tady Clauda a možná Witkowského."
„Jste ke mně příliš laskav, ale za svého přítele Sorensona bych dal ruku do ohně. Když řeknu, že je skvělý, je to slabé slovo."
„On tvrdí totéž o vás. Taky mi říkal, že jste mu v Istanbulu zachránil život."
„Měl dodat, že jsem si přitom chránil i vlastní kůži. Ale zpátky k Antinájům, Karin. Jak bychom je mohli využít, abychom přinutili velvyslancovu manželku k nějakému nepředloženému kroku?"
„To nevím jistě, ale oni toho vědí o neonacistech strašně moc. Vypátrali jména, hesla, metody spojení a jejich složky obsahují tisíce tajemství, o něž se nebudou dělit. Jednu výjimku by ale snad učinit mohli."
„Proč by to dělali?" zeptal se Drew.
„Musím se k němu přidat," dodal Moreau. „Ze všech našich poznatků o Antinájích vyplývá, že se opravdu s nikým nedělí. Je to nezávislá a naprosto uzavřená zpravodajská organizace, která se zodpovídá jen sama sobě. Proč by nyní měnili pravidla a zpřístupňovali své složky cizím lidem?"
„Žádné ‚složky', jen vhodně vybrané informace. Třeba jen metody spojení s využitím nouzového kódu, který Sonnenkinder rozpoznají. Pokud tedy nějaký takový kód existuje."
„Ty nás neposloucháš, madam," řekl Latham, lehce se předklonil a něžně zakryl její ovázanou ruku.
„Proč by to dělali?"
„Protože máme něco, o čem oni nevědí. Máme skutečné a zcela očividné „Dítě Slunce" přímo tady v Paříži. Já sama budu vyjednávat."
„Páni," zašeptal Drew a znovu se opřel. „To je pěkně šťavnatá
návnada."
„Zní to celkem logicky," řekl šéf Deuxieme Bureau a prohlížel si Karin de Vriesovou. „Ale nebudou žádat nějaký důkaz?"
„Ano, a já myslím, že jsem schopna jim ho poskytnout."
„Jak?"
„Odpusť, miláčku," řekla Karin a pohlédla na Lathama, „ale pro Antináje je poněkud přijatelnější Deuxieme Bureau než CIA. Je to evropská záležitost, a ještě k tomu ne zcela oficiální." Obrátila se zpátky na Moreaua. „Potřebuju krátkou zprávu na vašem hlavičkovém papíře - s datem, hodinou a stupněm utajení -, ve které bude stát, že mám oprávnění popsat probíhající sledování vysoce postaveného ‚Dítěte Slunce' tady v Paříži, ale že bez vašeho svolení nesmím uvést jeho jméno. To by mělo stačit. Jestli budou ochotni spolupracovat, zavolám vám přes utajovač na soukromou linku."
„Zdá se, že to nemá chybu," vydechl Moreau obdivně.
„Já bych to neviděl tak růžově," namítl Drew. „Co když má Sorenson pravdu? Co když se do řad Antinájů infiltroval nějaký neonacista? Bude z ní mrtvola a to já nedovolím."
„Ale jdi," konejšila ho Karin. „Ti tři Antinájové, s kterými jsme se spolu sešli, znám od té doby, co jsem přišla do Paříže. Dva z nich pracovali pro Freddieho jako kontaktní osoby."
„A co ten třetí?"
„Proboha, miláčku, je to kněz!"
Náhle se z chodníku za řadou truhlíků s květinami ozval křik. Majitel vyběhl ke stolku a křikl na Moreaua: „Máme problém! Musíte pryč - vstaňte a pojďte za mnou!" Všichni tři vstali a následovali majitele, jenž asi po třech metrech zmáčkl ukrytý knoflík a poslední truhlík s květinami se rozestoupil.
„Utíkejte," křikl, „na ulici!"
„To víno chutnalo skvěle," houkl šéf Deuxieme a společně proběhli otvorem.
Vtom se všichni prudce otočili. Jejich pozornost upoutal vyděšený a křičící hlouček naproti zahradní kavárně. Za chvíli pochopili. Karin zalapala po dechu, Moreau bolestně přimhouřil oči a Latham vztekle zaklel. Světlo pouliční lampy, pronikající čelním sklem neoznačeného auta velvyslanectví, ozařovalo řidiče za volantem. Ležel bezvládně na opěradle a z čela mu stékal na tvář pramínek krve.

23 KAPITOLA

„Kristepane, oni jsou všude, a my je nevidíme!" zahřměl Drew a praštil pěstí do stolu v hotelu. „Jak mě našli?"
Claude Moreau stál tiše u okna a díval se ven. „Ne vás, příteli," řekl tiše, „nikoli plukovníka Webstera a jeho uniformu, ale mě."
„Vás? Myslel jsem, že jste řikal, že o vás skoro nikdo v Paříži neví," utrousil Latham kousavě. „Že jste tuctový typ a že máte sbírku těch podělaných klobouků!"
„Tady nešlo o to, že mě někdo poznal. Oni přesně věděli, kde budu."
„Jak je to možné, Claude?" zeptala se Karin de Vriesová, jež seděla na posteli ve svém pokoji v hotelu Bristol, který si vybrali za útočiště. Každý z nich přitom vešel zvlášť.
„Vaše velvyslanectví asi není jediné zamořené místo." Moreau se odvrátil od okna. Z tváře mu čišel smutek a zároveň vztek. „Nepřítel pronikl do mé vlastní kanceláře."
„Chcete říct, že svatá Deuxieme Bureau má ve svých řadách špiona, nebo dokonce dva?"
„Prosím tě, Drew," hlesla Karin a zavrtěla hlavou na znamení, že Moreau prožívá těžký šok.
„Neřekl jsem, že Bureau, monsieur." Šéf Deuxieme se upřeně zadíval Lathamovi do očí a ledově dodal: „Mluvil jsem o mé vlastní kanceláři."
„Tomu nerozumím." Drew ztišil hlas, po sarkasmu v něm už nebylo ani památky.
„To ani nemůžete, protože neznáte náš systém. Já jsem le directeur a místo mého pobytu vždycky musí někdo znát - pro případ mimořádné situace. Kromě Jacquesa, který mi pomáhá plánovat denní program, ho sděluji jediné osobě, jež se mnou úzce spolupracuje a má moji naprostou důvěru. Má u sebe pípátko, abych se s ní mohl spojit v kteroukoli denní i noční hodinu."
„Jak se ten člověk jmenuje?" Karin se na posteli mírně předklonila.
„Je to žena. Jmenuje se Monika ďAgostová a pracuje jako moje sekretářka už víc než šest let. Ona ale není obyčejná sekretářka, spíš důvěrná asistentka. Jedině ona věděla o kavárně - dokud to neřekla někomu jinému."
„Nikdy jste o ní ani na okamžik nezapochyboval?" pokračovala Karin.
„A ty o Janine Clunesové?" zeptal se Drew. „Ne, ale to byla přece manželka velvyslance."
„A Monika je zase nejlepší kamarádka mojí ženy. Manželka mi ji vlastně sama doporučila. Studovaly spolu na univerzitě a Monika pak prošla školením v Service ďEtranger, kde pak během svého nešťastného manželství pracovala. Celé ty roky si byly velice blízké... A teď je to všechno tak zjevné."
Moreau se odmlčel a přešel ke stolu, za nímž seděl Latham. Zvedl telefon a vytočil číslo. „Celé ty roky," opakoval šéf Deuxieme, zatímco čekal, až se na druhé straně někdo ozve. „Chovala se tak strašně mile a přátelsky... Ne, přátelé, tenhle útok nebyl namířený na vás, ale na mě. Padlo rozhodnutí, můj čas vypršel. Našli si mě."
„O čem to mluvíte?" zeptal se jej Latham naléhavě.
„Lituji, ale to nemohu říct ani vám." Moreau zvedl ruku a řekl francouzsky do telefonu: „Okamžitě jeďte do St. Germain k rezidenci Madame ďAgostové a zajistěte ji. Ať ji hned prohledá nějaká agentka, aby se zjistilo, jestli u sebe nemá jed... Nebudu odpovídat na žádné otázky, prostě udělejte, co říkám!"
Francouz zavěsil a unaveně se posadil na velké křeslo u zdi. „Všechno mě to pořádně dožralo a taky je mi smutno," pravil zadumaně.
„To jsou dvě rozdílné věci, Claude," namítl Drew. „Nemůžete mít vztek a zároveň truchlit. Když vám jde o život, musí něco převážit."
„Některé věci se nedají jen tak zamést pod koberec, mon ami," řekla Karin de Vriesová. „Vzhledem k tomu, čím vším jsme prošli, určité vysvětlení bychom si zasloužili. Aspoň mlhavé."
„Pořád přemýšlím, jak dlouho to asi plánovala, kolik toho zjistila, kolik vyzradila..."
„Proboha, komu?" domáhal se Latham.
„Těm, kteří dávají hlášení Bratrstvu."
„No tak, Claude!" pokračoval Drew. „Řekněte nám něco!"
„Tak dobře." Moreau se opřel a levou rukou si promnul oči. „Tři roky jsem hrál nebezpečnou hru a mastil si kapsy miliony franků. Moje však budou jen v případě, že prohraju a zvítězí jejich věc."
„Hrál jste to na obě strany?" vyhrkla vyplašená Karin a vstala z postele. „Jako Freddie?"

„Dubl?" Latham vstal z křesla.
„Jako Freddie," pokračoval náčelník Deuxieme a podíval se na Karin.
„Dospěli k přesvědčení, že jsem pro ně výhodný a vlivný informátor. Ten plán se ale nesměl dostat do záznamů Bureau."
„Pro případ, i když třeba nepravděpodobný, že byste tam třeba měli špiona," doplnila Karin de Vriesová důrazně.
„Ano. Mojí velkou slabinou bylo to, že jsem nenašel bezpečnou síť spolupracovníků. V oficiální Paříži jsem nemohl nikomu věřit. Úředníci přicházejí a odcházejí, ti šikovnější do soukromého sektoru, a politici se otáčejí jako korouhvičky. Musel jsem jednat na vlastní pěst, bez zplnomocnění. Pustil jsem se do velice problematické sólové akce."
„Ježíšmarjá!" zvolal Drew. „Proč jste se vrhal po hlavě do takového šílenství?"
„To vám nemůžu říct. Má to souvislost s jednou dávnou událostí, která musí zůstat zapomenutá... Pro všechny kromě mě."
„Copak může být tak důležitá, když je zapomenutá, mon ami?"
„Pro mě ano."
„D'accord."
„Merci."
„Dovolte mi, abych to zrekapituloval," řekl Latham a začal nervózně přecházet před oknem. „Říkal jste ‚miliony', je to tak?"
„Ano, ovšem."
„Utratil jste z nich něco?"
„Valnou většinu. Pohyboval jsem se v kruzích, kam bych s ředitelským platem nemohl. Pronikal jsem stále dál, platil další lidi, kteří se dali koupit, dozvídal jsem se víc a víc věcí."
„Skutečná sólo operace. Vědět, koho je třeba oslovit, a pak rozdělit peníze."
„Bohužel, vystihl jste to celkem přesně."
„Ale vy jste nám to řekl," přerušila ho Karin. „To musí něco znamenat."
„Vy nejste Francouzi, má drahá. Patříte do tajného světa podzemních operací, které žádná země nechce vyzradit. Na průměrného občana je tahle oblast plná korupce."
„Já si nemyslím, že byste se dal zkorumpovat," prohlásil Drew.
„Ani já ne," souhlasil Moreau, „ale oba se můžeme mýlit. Mám ženu a děti. Než bych je vystavil řečem o nečestném manželovi a otci - a už vůbec nemluvě o popravčí četě nebo letech vězení -, prchnu se svými miliony a budu si spokojeně užívat kdekoli ve světě. Nezapomínejte, že jsem zkušený zpravodajský důstojník a mám kontakty skoro všude. Ne, ne, přátelé, já jsem si to promyslel dobře. Přežiju, i kdybych měl prohrát. Dlužím to své rodině." „A co když neprohrajete?" zeptala se Karin. „Pak zbytek peněz do posledního sou předám Quai d'Orsay spolu s kompletním vyúčtováním každého franku, který jsem ve své sólové operaci použil."
„Tak to tedy neprohrajete," řekl Latham. „My totiž prohrát nehodláme. Víte, já nemám žádné miliony, mám jen bratra, kterému ustřelili tvář, a Karin zase manžela, jehož umučili k smrti. Nevím, co máte za problém, Moreau, a vy sám nám to říct nechcete. Musím však předpokládat, že je stejně důležitý jako ty naše."
„To můžete."
„Takže snad abychom se dali do práce."
„A co chcete dělat, mon ami?"
„Používat hlavu, naši představivost. Víc toho nemáme."
„To jste vystihl celkem přesně," uznal šéf Deuxieme. „Víc toho totiž opravdu nemáme."
„Jeho bratr sice umřel, ale žije v něm dál," řekla Karin, přistoupila k Drewovi a vzala ho za ruku.
„Bavme se o Traupmanovi, Kroegerovi a druhé Courtlandově ženě," navrhl Latham, pustil Karin a posadil se ke stolu. Netrpělivě otevřel zásuvku a vytáhl několik papírů s hlavičkou hotelu. „Musí přece nějak navázat spojení. Ale jak? První možnost je vaše sekretářka, Claude, vaše Monika - nebo jak se vlastně jmenuje."
„To je docela dobře možné. Můžeme dostat seznam jejích telefonních hovorů z velvyslanectví a zjistíme,

komu volala." „A taky seznam telefonátů z domova..." „Certainement. To můžu zařídit během několika minut."
„Dejte to všechno dohromady a strčte jí to pod nos. Povězte jí, že není nenahraditelná, a jestli budete muset, přiložte jí pistoli k hlavě. Pokud má Sorenson pravdu, tak Traupman potřebuje vědět, co se děje, a ta děvka by mu to mohla říct! Pak se zaměříme na našeho nerozhodného filozofa Heinricha Kreitze, velvyslance z Německa, a přinutíme ho, aby vyslal do Bonnu varovné signály. I za cenu, že bysme ho museli posadit do chládku!"
„Berete to hákem, kamaráde! Chcete porušovat diplomatická pravidla. Vypadá to lákavě, ale může se vám to vymstít."
„Na to vám seru! Nemám čas!"
Zazvonil telefon. Moreau zvedl sluchátko, představil se a poslouchal. V mžiku zesinal a spadla mu čelist.
„Merci," řekl a zavěsil. „Další neštěstí," dodal a zavřel oči. „Moniku ďAgostovou někdo ubil k smrti. Zřejmě z ní vytloukli informaci o místě mého pobytu... Pane Bože, kde jsi?"

*****

Viceprezident Howard Keller měřil asi sto sedmdesát centimetrů, ale působil dojmem daleko většího člověka. Této skutečnosti si všimla řada lidí, ale jen několik z nich se dopátralo uspokojivého vysvětlení. Nejlépe to možná vystihl jeden starý newyorský choreograf, který pozoroval viceprezidenta během známých kulturních večerů Bílého domu. Zašeptal jedné tanečnici: „Dívej se na něj. Jde sice jen k mikrofonu, aby někoho uvedl, ale dobře sleduj, jak rozráží tělem vzduch. On doslova rozbíjí prostor před sebou. Takhle to dělal Truman - je to dar od Boha. Vypadá jako důstojný kohout na dvoře plném slípek."
I bez svého „kohoutího daru" by Keller byl politikem, s nímž se musí počítat. Ve Washingtonu se velice dobře vyznal, protože zde strávil čtyři funkční období jako kongresman a dvanáct let jako senátor. Vystoupal až do křesla předsedy mocného finančního výboru. Když pak souhlasil se svou nominací na viceprezidenta, musel se vyrovnat s jedovatými narážkami i údery pod pás. Byl totiž starší a moudřejší než kandidát jeho strany na prezidentský post. Přijal kandidaturu, protože věděl, že tím může napomoci k hladké volbě prezidenta, což pro něj byla státní priorita číslo jedna. Kromě toho měl prezidenta opravdu rád. Obdivoval jeho odvahu i myšlení, přestože se toho ještě musel o Washingtonu hodně naučit.
V daném okamžiku však podobné úvahy neměly valný význam, jelikož Keller seděl za svým velkým stolem a zíral na Wesleyho Sorensona z Konzulárních operací. „O gorilách už jsem něco slyšel, ale ve srovnání s tímhle mi King Kong připadá jako přítulné zvířátko," řekl tiše.
„To si uvědomuji, pane viceprezidente..."
„Nech toho, Wesi, na to se známe příliš dlouho," uťal jej Keller. „To já jsem se tě snažil prosadit na místo šéfa Ústřední zpravodajské služby, vzpomínáš? A víš, kdo mi to překazil? Ty. Celá ta senátní banda by přitom stála za mnou."
„Já jsem tu práci nikdy dělat nechtěl, Howarde."
„Takže sis vzal na hrb něco ještě těžšího. Mrňavou organizaci, jež by měla koordinovat postup ministerstva zahraničí, CIA, státní správy i uniforem z Pentagonu, které jsou z toho nadšením bez sebe. Jsi šílenec, Wesi. Ty sám nejlíp víš, že to není v lidských silách."
„To uznávám, ale myslel jsem, že naše úloha bude spočívat spíš v poradenství a v hledání shody. Ne, nic neříkej, to je práce Kongresu."
„Díky, žes mi ušetřil dech... A aby výstřelků té vaší cvokárny nebylo dost, přijdou si dva nacisti a prohlásí, že patřím k nim. Že s nimi chystám nějaké fašistické povstání. Mohl bych se tomu od srdce zasmát, kdybychom se nepohybovali na tekutých píscích. Byl to přece Hitler, kdo řekl, že tisíckrát opakovaná lež se stává pravdou... A tahle lež je velká a hnusná, Wesi."
„Proboha, Howarde, já bych to nikdy nepustil do oběhu!"
„Možná, že nebudeš mít sílu to zastavit. Dřív nebo později bude muset tvé dva skinheady vyslechnout někdo jiný. Mezi těmi lidmi se určitě najdou nepřátelé vlády, kterým se bude hodit do krámu cokoli."
„Tak daleko to zajít nenechám. I kdybych měl ty parchanty odprásknout."

„Takhle se to ale v Americe nedělá, nebo ano?" zeptal se Keller a ušklíbl se.
„Jestli ne, tak asi nejsem správný Američan. Já už jsem takové věci dělal."
„To bylo v terénu a byl jsi mnohem mladší."
„No, snad tě aspoň trochu utěší, že náckové označili i předsedu Sněmovny, a ten je z opoziční strany."
„To se náramně hodí. Jdou po mocenském žebříčku přímo k prezidentovi. Ten stojí nejvýš, po něm je viceprezident a pak předseda Sněmovny. Vaši nacisti znají naši Ústavu."
„Řekl bych, že jeden z nich je poměrně vzdělaný."
„Předseda Sněmovny...? Ten laskavý starý baptista, jehož jediným skutečným hříchem je to, že se modlí, když uzavírá obchody, které mu nejsou příjemné, ale představují jediný způsob jak prosadit nové zákony? Jak na něj sakra přišli?"
„Říkali, že má německé předky a za druhé světové války se vyhnul nasazení z důvodů svědomí."
„Jenže on dobrovolně sloužil jako civilní lékař a při záchraně vojáků ho nepřítel těžce ranil. Tady to vaši nacisti trochu přepískli. Kdyby si ho prověřili důkladně, tak by zjistili, že od té doby, co ho přivezli z Omaha Beach, musí nosit na zádech korzet. Modlil se za vojáky, které tam nechal, a přitom sám málem umřel. Takhle to stojí ve zdůvodnění jeho Stříbrné hvězdy. To je mi pěkný Hitlerův poskok!"
„Poslouchej mě, Howarde," řekl Sorenson a mírně se k němu naklonil. „Přišel jsem za tebou, protože jsem si myslel, že bys to měl vědět. Ne proto, že bych věřil, že je na tom obvinění špetka pravdy. To přece víš."
„Doufám. Když se podívám, co se děje po celé zemi, tak se mi zdá, že staré heslo 'včasné varování je velká zbraň' nabývá nového významu."
„Nejen tady. V Londýně a Paříži hledají nacisty tak usilovně, že
prolézají sklepy a koukají se pod postele."
„Bohužel jich pár našli. ‚Bohužel' proto, že to ještě víc podnítí touhu lovců po kořisti." Keller se natáhl pro noviny ležící na jeho stole. Byly přeložené tak, že se dal přečíst článek v pravém dolním rohu titulní strany. „Mrkni na tohle," dodal viceprezident. „To jsou dnešní noviny z Houstonu."
„Do prdele!" zamumlal Sorenson, vzal si noviny a začal číst. Krátký titulek jej okamžitě udeřil do oka.

*****
NACISTÉ MEZI ZAMĚSTANCI NEMOCNICE?
PACIENTI SI STĚŽUJÍ NA SLOVNÍ ÚTOKY
HOUSTON, 14. července - Na základě písemných i ústních stížností začala nemocnice Meridian vyšetřování mezi svými zaměstnanci. Veškerá jména však zatím správní rada tají. Pacienti si stěžují na četné poznámky lékařů a sester, které údajně měly zřetelně antisemitský charakter a urážely také Afroameričany a katolíky. Meridian není církevní institucí, je však všeobecně známo, že mezi jeho klienty převažují protestanti, z nichž velké procento tvoří episkopalisté. Není také žádným tajemstvím, že se jí přezdívá
„Mé lázně".
Naše noviny obdržely kopie dvanácti dopisů zaslaných bývalými pacienty do kanceláře ředitelství nemocnice. S ohledem na choulostivost případu, který je nyní v šetření, je zatím nebudeme otiskovat. Chceme chránit čest lidí, jejichž jména se v dopisech objevují.

*****

„Aspoň že nikoho nejmenovali," řekl Sorenson a praštil novinami o stůl.
„Jak dlouho jim to asi vydrží? Nezapomeň, že oni ty noviny prodávají."
„Je mi z toho nanic."
„Šíří se to jak rakovina, Wesi. V jednom pivovaru v Milwaukee došlo před dvěma dny k velké sabotáži. Jen proto, že jeho majitel má německé jméno a pivo taky."
„Četl jsem o tom. Ani jsem nedojedl snídani."
„Jak daleko jsi to dočetl?"
„Asi tak, jako před chvílí. Proč?"

„Ten člověk sice má německé jméno, ale pochází ze židovské rodiny."
„To je hnus."
„A v San Francisku zase městský radní jménem Schwinn rezignoval kvůli výhrůžkám na adresu své rodiny. Důvod? V jednom ze svých vystoupení řekl, že nemá žádné výhrady k homosexuálům, řada z nich jsou jeho přátelé, ale cítí, že ovlivňují státní financování kultury daleko víc, než by odpovídalo jejich počtu. Jeho logika může být pochybná - bez homosexuálů by umění jistě bylo podstatně ochuzeno -, ale z politického hlediska měl pravdu a měl právo ji říct... Označili ho za nacistu a jeho děti pak cestou do školy někdo obtěžoval."
„Ježíšikriste, valí se to na nás jako lavina, Howarde. Stačí někomu nalepit vhodnou visačku a hned má v patách štěkající psy s vyceněnými zuby. Může se to stát komukoli."
„O tom mi povídej," řekl Keller. „Já mám v tomhle městě spoustu nepřátel a všichni nejsou jen v opoziční straně. Řekněme, že si naše dva neonacisty předvolá Senát a oni před ním s německým důrazem prohlásí, že samozřejmě patřím k nim a předseda Sněmovny taky. Myslíš, že aspoň jeden z nás přežije?"
„Ovšem. Vždyť oni lžou, jako když tiskne."
„Jo, ale jejich semínka padla na úrodnou půdu, Wesi. Nepřátelsky naladění horlivci se vrhnou na naše materiály a budou vytrhovat z kontextu stovky poznámek, které jsme kdy pronesli. Budou to všechno lepit dohromady, aby dokázali naši vinu... Před chvílí jsi vzal nadarmo Ježíšovo jméno. Víš, že stará KGB vypracovala na Krista celou sbírku kádrových materiálů? Její závěry založila pouze na Novém zákonu a vyvodila z toho, že Ježíš byl dokonalý marxista. Pravý komunista."
„Já vím, a dokonce jsem to četl," odvětil ředitel Konzulárních operací a usmál se. „Působilo to naprosto přesvědčivě, ale řekl bych, že z toho vyšel spíš jako reformní socialista, a ne komunista. Nenašla se žádná zmínka, že by obhajoval vůdčí roli jediné politické strany."
„Je to podobné jako se statistikou - údaje se dají vyložit jakkoli, když se vhodně vytrhnou z celku."
„Tak co budeme dělat?" zeptal se viceprezident.
„Odprásknu ty svině, co jinýho?"
„Ne, na jejich místa přijdou další. Mám lepší nápad: Ty je zesměšníš. Sám si vyžádáš slyšení v Senátu, celý ten cirkus se vším všudy, a uděláš z nich kašpary."
„Děláš si legraci?"
„Vůbec ne. Třeba je to lék na šílenství, které se šíří po Americe, Británii i Francii - a bůhví kde ještě."
„Howarde, to je bláznovství! Už jen to, že se objeví v televizi, vzedme vlnu vášní!"
„Když se to provede správně, tak ne. Jestli oni mají svůj plán, my ho musíme mít také."
„Jaký plán? Nerozumím ti."
„Povoláš šašky," řekl Keller.
„Šašky? Jaký šašky?"
„Bude to chtít trochu hledání, ale musíš povolat jak svědky, kteří podpoří obvinění, tak lidi, kteří je budou vehementně popírat. Ty druhé nebude těžké najít; předseda Sněmovny a já máme v zásadě čistý štít a seženeme rozumné lidi vypovídající v náš prospěch. S těmi druhými svědky, s našimi šašky, to bude trošku složitější, ale právě oni drží v ruce klíč."
„Klíč k čemu?"
„Ke dveřím, za nimiž panuje neomezené šílenství. Musíš najít dostatečný počet pomatenců, kteří na první pohled vypadají úplně normálně a možná dokonce sympaticky, ale pod slupkou jsou to fanatici. Měli by to být pravověrní nacisté, plně oddaní své věci, kteří se však pod tíhou křížového výslechu zlomí a odhalí své skutečné já."
„To připomíná hru s otevřeným ohněm," řekl ředitel Konzulárních operací a zamračil se. „A co když se nezlomí?"
„Narozdíl ode mě nejsi právník, Wesi. Můžu tě ujistit, že je to nejstarší trik soudního práva - tedy v rukou správného advokáta. Je to tak efektní a napínavé, že o tom vznikly dokonce divadelní hry a filmy."
„Už mi začíná svítat. Třeba Caineova vzpoura a Kapitán Queeg..."
„A skoro všechny knížky o Perry Masonovi," dodal Keller.
„Ale to byly pohádky, Howarde. Nenáročná zábava. Ted se bavíme o skutečnosti a neonacisti fakt existují!"

„Totéž platilo o našich komouších, socanech a jejich sympatizantech. Honili jsme se za malými rybkami, a přitom jsme skoro ztratili z očí nenápadné profesionální sovětské špiony. Moskva se zatím mohla potrhat smíchy."
„V tom s tebou musím souhlasit, ale nevím jistě, jestli to srovnání sedí. Studená válka byla skutečná a já jsem její produkt. Jak by mohli právníci popřít to, co se teď děje? Nemluvíme o žádných malých rybkách, ale o pořádných supech, jako je ten vědec Metz, nebo poradce britského ministra zahraničí Mosedale... A máme dalšího, na nějakou akci však ještě neuzrál čas."
„Já přece vůbec neříkám, že by se lov na skutečné supy měl zpomalit. Jen bych rád propíchl balon obvinění, podle nichž je každý automaticky nacista a nevina se nepřipouští. Doufám, že se mnou souhlasíš."
„Ano. Jen nevím, jak k tomu může přispět slyšení v Senátu. Bude z toho jen pořádný poprask."
„Dovol, abych ti to vysvětlil na nedávných událostech. Nejdřív musím říct, že jsem prošel službou v armádě. Kdyby advokát Sullivan nezastupoval Olivera Northa, ale pracoval by jako právník senátního výboru, pan North by ještě pořád seděl v trestném táboře a nepřemýšlel by nad další kandidaturou do veřejné funkce. Krátce a jasně: Byl to lhář, který porušil vojenskou přísahu, zneuctil svoji uniformu i zemi a nezákonné jednání zaobalil do pokryteckých frází, které posunuly jeho vinu k jakési vyšší instanci - myslím tím Boha. Ten však s jeho činem neměl co dělat."
„Chceš říct, že nějaký právník ho tenkrát mohl dostat?"
„O jednom jsem se už zmínil a dokázal bych vyjmenovat nejmíň deset dalších. V té době jsme s kolegy sedávali v jedné z našich kanceláří, popíjeli jsme a sledovali ta slyšení v televizi. Hádali jsme se, který z našich bratří senátorů by dokázal toho prolhaného parchanta srazit na kolena a rozbrečet. Byli mezi námi zástupci obou stran. Nakonec jsme se shodli na jednom horkokrevném senátorovi ze Středozápadu, bývalém prokurátorovi. Pěkně nás štval, ale uměl prosadit svou."
„Myslíš, že by to dokázal?"
„Nepochybně. Víš, on to byl taky námořník a Kongres mu udělil Medaili cti. Říkali jsme si, že ho necháme obléknout do jeho modré uniformy s rudými prýmky a zlatou medailí kolem krku a dáme mu volné ruce."
„Vzal by to?"
„Pamatuju si jeho slova: ‚Ten malej fňukal za to nestojí. Já makám seč můžu, abych vnesl do našich řad pracovitost.' Ale ano, myslím, že by mu to nebylo proti mysli.".
„Potichu se rozhlédnu ve spisech," řekl Sorenson a vstal. „Stejně mám ale vážné pochybnosti. Pandořiny skříňky mě nikdy nelákaly, je
to pozůstatek mé letité praxe v terénu. Když o tom tak přemýšlím, za necelou hodinu jednu takovou otevřu."
„Nechceš mi o ní říct?"
„Teď ne, Howarde, snad později. Je možné, že budu potřebovat tvoji přímluvu u prezidenta. Třeba jen proto, abychom udrželi našeho ministra zahraničí na řetězu."
„Takže máš potíže v diplomatické oblasti?"
„Na těch nejvyšších místech."
„Bollinger mě sere, ale v Evropě ho mají rádi. Myslí si o něm, že je to intelektuál. Nechápou, že v těch svých zamyšlených pomlkách nepřemýšlí, jak vyřešit problém, nýbrž jak převézt svého soupeře."
„V tom s tebou musím souhlasit. Vždycky jsem u něj postrádal opravdový zápal pro věc."
„Mýlíš se, Wesi. Pro jednu věc zapálený je: Sám pro sebe. A naštěstí pro nás má slabost taky pro prezidenta, čímž ovšem zase sleduje vlastní prospěch."
„Prezident o tom ví?"
„Ovšemže ano, je velice chytrý, opravdu mimořádně. Je to něco za něco. Je asi spravedlivé říct, že náš člověk v Oválné pracovně občas potřebuje zkušeného člověka na černou práci."
„O tom není pochyb, ale jak říkáš, je chytrý a rychle se učí."
„Kdybych ho tak mohl přimět, aby tady ve Washingtonu nakopal pár lidí do zadku, tak by mu šlo učení ještě líp. Všechno by bylo mnohem snazší."
„Díky za tvůj čas, Howarde - pane viceprezidente. Zavoláme si."

„Nedělej si iluze, řediteli. My dinousauři přece musíme pomoct těm nevycválaným dvounohým stvořením vyklopýtat z vody."
„Nevím, jestli na to máme."
„Když ne my, tak kdo? Adamové Bollingerové? Ti, kteří pořádají hony na čarodějnice?"
„Ozvu se brzy, Howarde."

*****

Čtyři a půl tisíce kilometrů od Paříže bylo odpoledne v plném proudu. Slunečný den bez mráčku lákal k procházkám po bulvárech či po Tuilerieských zahradách. Turisté také mohli nastavit tvář vánku od Seiny a pozorovat parníky klouzající po řece pod nespočetnými mosty. Idyle letní Paříže se zkrátka nic nevyrovná.
Pro Janine Clunesovou alias Courtlandovou byl krásný den symbolem vlastního triumfu. Těšila se na den či dva volnosti, kdy se mohla oprostit od falešné morálky svého nudného manžela, který pořád snil o své bývalé ženě a často dokonce vykřikoval její jméno ze
spaní. Na chvilku se zasnila, jak nádherné by bylo vyspat se s někým jiným. S milencem, jenž by ji skutečně uspokojil, tak jako kdysi spousta mladých hřebečku v Chicagu, které si pečlivě vybírala mezi studenty. Právě proto také bydlela hodinu cesty od univerzity. Na německé ambasádě pracoval hezký atašé kolem třicítky, jenž s ní dost okatě flirtoval. Věděla, že mu může zavolat a on by přiběhl, kam by řekla. Ale to si nemohla dovolit, jakkoli byla ta představa krásná a lákavá. Svůj volný čas musela věnovat důležitějším a méně sobeckým zájmům. Na dokumentačním se vymluvila, že dobu manželovy nepřítomnosti musí využít k velkému úklidu. Nikdo pochopitelně nic nenamítal. Danielovu hlavnímu asistentovi oznámila, že bude lítat po obchodech a shánět různé nové látky do jejich bytu... Ne, limuzínu velvyslanectví přijmout nemůže - nedopustí přece, aby ministerstvo zahraničí platilo užívání auta k soukromým účelům.
Vyřídila to všechno překvapivě lehce. A jakpak by ne? Na svůj životní úkol se přece připravovala už od devíti let. Alespoň asistentovi dovolila, aby jí zavolal taxi.
Už před svým odjezdem z Washingtonu dostala Janine adresu a kontaktní heslo na jednoho ze členů Bratrstva v obuvnictví na Champs-Élysés. V krátkém rozhovoru se mělo dvakrát říct jméno „André", třeba jako „André říkal, že jste nejlepší švec v PaříŽi, a André se skoro nikdy nemýlí." Dala taxikáři adresu a posadila se. Přemýšlela, jaké informace pošle do Německa... Pochopitelně pravdivé, ale musí z nich vyplynout, že vedení bude nejen obdivovat její mimořádné úspěchy, ale dospěje k rozhodnutí povolat ji do Bonnu. Místo velvyslance ve Francii bylo jedním z nejdůležitějších diplomatických postů v Evropě. V daném okamžiku bylo navíc tak citlivé, že americké ministerstvo zahraničí raději sáhlo mezi své zkušené profesionály, než by přijalo nezkušeného politického uchazeče. A ona byla manželkou dotyčného profesionála. Řekli jí, že nedávno rozvedený důstojník zahraniční služby se má co nevidět stát hvězdou ministerstva zahraničí. Dál už to šlo jako po másle; Daniel Courtland trpěl samotou a depresí a v jejim náručí našel potřebnou útěchu.
Taxi přijelo ke krámku obuvníka. Nebyl to však jen obyčejný obchod, spíš malé království kůže. Za jeho výlohami se skvěly naleštěné boty, sedla a různé jezdecké rekvizity. Janine Clunitzová se rozloučila s řidičem a vystoupila.

*****

Vůz Deuxieme zastavil na místě se zákazem parkování, třicet metrů za odjíždějícím taxíkem. Řidič zvedl telefon pracující na velmi vysokém kmitočtu a okamžitě dostal spojení do kanceláře Moreaua.
„Prosím," ozval se sám Moreau, jenž si za zavražděnou sekretářku Moniku d'Agostovou zatím nenašel náhradu. Její smrt držel pod pokličkou pod záminkou nemoci.
„Madame Courtlandová právě vešla do Sedlářství a obuvnictví na Champs-Élysées."
„Dvorní dodavatel pro bohaté jezdce," řekl šéf Deuxieme. „To je divné. V materiálech o velvyslanci nebylo nic, co by naznačovalo lásku ke koním."

„V tom obchodě se taky prodávají vyhlášené vysoké boty, pane. Slyšel jsem, že jsou velice trvanlivé a pohodlné."
„Courtland ve vysokých botách?"
„Možná ta madame."
„Kdyby se jí líbila taková obuv, tak by spíš zamířila přímo k Charlesi Jourdanovi nebo do obchodu Ferragamo v Saint-Honoré."
„My jen podáváme hlášení, co se děje, monsieur. Mám dovnitř poslat kolegu na průzkum?"
„Dobrý nápad. Řekněte mu, aby si pozorně prohlížel vystavené zboží, vyptával se na ceny a tak. Jestli tu madame budou právě obsluhovat, kolega může rychle odejít."
„Ano, pane."

*****

V peugeotu, jenž se otočil na širokém bulváru Champs-Élysées a zaparkoval naproti Sedlářství a obuvnictví, seděl muž v drahém proužkovaném obleku a také zvedl telefon. Nevolal však do Paříže, ale navolil směrové číslo Německa a předvolbu Bonnu. Za několik vteřin dostal spojem.
„Guten Tag," ozval se hlas na druhém konci linky. „To jsem zase já, z Paříže," řekl dobře oblečený muž v peugeotu. „Bylo nutné včera večer zabíjet toho řidiče od námořnictva?" „Neměl jsem na vybranou, mein Herr. Pamatoval si mě z hlavního stanu Blitzkriegrů v Avignonských skladech. Jestli si vzpomínáte, chtěl jste, abych zjistil o jejich zmizení, co se dá. Jelikož jsem byl jediný, kdo věděl, kde mají sídlo, sám jste mě tam poslal."
„Ano, ano, vzpomínám. Ale proč jste zabíjel toho řidiče?"
„Vezl plukovníka a ty další dva, důstojníka armády a nějakou blondýnu, ke skladišti. Tam si mě všiml a včera v noci mě uviděl znovu. Křikl na mě, abych stál. Co jsem měl dělat?"
„No výborně, takže to abych vám ještě pogratuloval, ne?"
„Vy to nechápete, mein Herr? Kdyby mě dostali a nacpali do mě drogy, zjistili by, proč jsem tam byl! Že jsem zabil Moreauovu sekretářku a zjistil místo jeho pobytu."
„Pak vám tedy skutečně gratuluji," řekl hlas z Německa. „Musíme dostat Moreaua. Je pro nás teď příliš nebezpečný. Váš úspěch je jen záležitostí času, není-liž pravda?"
„Jsem o tom přesvědčen, ale proto vám nevolám."
„Tak proč tedy?"
„Sleduju neoznačené auto Deuxieme, které parkovalo celé hodiny před americkou ambasádou. Snad budete souhlasit, že je to trochu neobvyklé."
„Ano. No a?"
„Sledují velvyslancovu ženu, Frau Courtlandovou. Právě vešla do drahého obchodu s kůží, který se jmenuje Sedlářství a obuvnictví..."
„Ježíšikriste!" vyhrkl muž v Bonnu. „Andrého kanál!"
„Jak prosím?"
„Zůstaňte na drátě, hned jsem zpátky." Minuty ubíhaly. Muž v peugeotu tiskl telefon k pravému uchu a prsty levé ruky nervózně poklepával na volant. Nakonec se ve sluchátku opět ozval hlas z Německa.
„Teď mě dobře poslouchejte," pravil muž důrazně. „Oni ji odhalili."
„Koho, mein Herr?"
„To je jedno. Vy jen poslouchejte moje rozkazy... Tu ženskou musíte co nejdřív zabít! Oddělejte ji!"

24 KAPITOLA

Daniel Rutherford Courtland, velvyslanec v Paříži, tiše zíral na popsané stránky, které svíral v rukou. Pročítal si je pořád dokola, až ho z toho rozbolely oči. Nakonec se mu po tvářích začaly kutálet slzy. Otřel si je a narovnal se v křesle před stolem Wesleyho Sorensona.
„Omlouvám se, pane velvyslanče," řekl ředitel Konzulárních operací. „Ani nevíte, jak mě to mrzí, ale říct

jsme vám to museli."
„Chápu."
„Pokud máte jakékoli pochybnosti, Karl Schneider je připraven přiletět a promluvit si s vámi mezi čtyřma očima."
„Slyšel jsem nahrávku vašeho rozhovoru. To mi bohatě stačí."
„Co kdybyste si s ním promluvil aspoň telefonicky? Svědectví přece může být falešné a hlas se dá snadno změnit. Je v telefonním seznamu a jeho číslo vám řekne spojovatelka... Mohli jsme to sami všechno naplánovat, abychom podpořili vlastní závěry, ale telefonní informační systém bychom nedokázali tak rychle změnit ani my."
„Vy chcete, abych to udělal, že?"
„Upřímně řečeno ano." Sorenson zvedl telefon a položil ho před Courtlanda. „To je moje soukromá linka. Běžný telefon, který není připojený k ústředně. Budete mi to muset věřit. Tady je předvolba oblasti."
„Já vám věřím." Courtland zvedl sluchátko, podle papírku vytočil předvolbu Centralie ve státě Illinois a řekl spojovatelce potřebné údaje. Pak zamáčkl vidlici, pustil a navolil další číslo.
„Haló?" ozval se ve sluchátku hlas s přízvukem.
„Jmenuji se Daniel Courtland..."
„Ach, on říkal, že možná budete volat! Musíte pochopit, že jsem velice nervózní."
„Ano, chápu, já taky. Můžu se vás na něco zeptat?"
„Jistě, pane."
„Jaká je oblíbená barva mé ženy?"
„Rudá, zásadně rudá. Nebo trochu světlejší - červená či růžová."
„A co si dává nejraději v restauraci?"
„Telecí specialitu. Má takový italský název - 'piccata' nebo tak nějak."
„Má jeden oblíbený typ šamponu. Můžete mi říct jaký?"
„Mein Gott, musel jsem ho objednávat v naší lékárně a posílat jí ho na univerzitu. Je to tekuté mýdlo s přísadou zvanou ketokonzol." „Děkuji, pane Schneidere. Je to bolestné pro nás oba."
„Pro mě daleko víc, pane. Bylo to takové roztomilé a chytré dítě. Dnešní svět je za hranicí mého chápání."
„Nápodobně, pane Schneidere. Děkuji a na shledanou." Courtland zavěsil a znovu se svezl do křesla.
„První dvě odpovědi si mohl vymyslet, ale poslední ne."
„Co máte na mysli?"
„Ten šampon. Dá se objednat jedině na předpis - je to preventivní lék proti jedné kožní nemoci, která ji občas trápí. Nechtěla, aby o tom někdo věděl, tak jsem jí ho musel kupovat na sebe - stejně jako pan Schneider."
„Máte naprostou jistotu?"
„Kéž bych tak mohl vykřiknout, že je to všechno sprostá lež, a vrátit se do Paříže s čistým štítem, ale to nejde." „Ne."
„Je to všechno strašně pomotané. Před Janine jsem měl skvělé manželství. Aspoň jsem si to myslel. Měl jsem báječnou ženu a krásné děti, ale ministerstvo zahraničí mě posílalo od čerta k ďáblu. Jižní Afrika, Kuala Lumpur, Maroko, Ženeva - tam všude jsem vykonával funkci hlavního atašé. Pak přišlo Finsko, kde už jsem byl jako skutečný velvyslanec."
„Zkoušeli si vás. Člověče, vždyť oni vás vytáhli ze zástupu hlavních atašé a udělali z vás velvyslance ve Francii, což je normálně funkce vyhrazená pro štědré politické sponzory."
„Jen díky tomu, že jsem dokázal hasit diplomatické požáry," řekl Courtland. „Na francouzském ministerstvu zahraničí čím dál víc bujely protiamerické nálady a já jsem dokázal mírnit protifrancouzské postoje, které zase vycházely z Washingtonu. Myslím, že tohle mi vždycky šlo." „Ovšem."
„A to mě stálo rodinu."
„Jak do vašeho života vstoupila Janine Clunesová?"
„Víte, to je strašně zajímavá otázka. Po rozvodu jsem trpěl obvyklými depresemi. Nemohl jsem se vyrovnat s tím, že bydlím sám v bytě, a ne v domě. Žena s dětmi se odstěhovala zpátky do Iowy.

Cítil jsem se opuštěný a vyhledával jsem různá rozptýlení. Pohyboval jsem se v jakémsi vzduchoprázdnu. Ale z ministerstva mi pořád volali a říkali, že bych se měl objevit na tom či onom večírku nebo recepci. A pak jsem jednou večer potkal na britském velvyslanectví milou a chytrou dámu, která o mě projevila zájem. Nabídl jsem jí rámě a přecházeli jsme od jedné skupinky k druhé, kde o mně lidé říkali samé hezké věci. Ale byli to moji známí diplomati a já je nebral vážně. Ona však ano a díky ní se mi začalo vracet ztracené sebevědomí... Zbytek si určitě domyslíte sám."
„To není tak těžké."
„Ne, to není. Těžká je teď moje situace. Co budu dělat? Asi bych měl zuřit, že mě zradila. Měl bych se na ni vrhnout jako zvíře na svou kořist. Jenže já nic takového necítím. Cítím jen prázdnotu a naprosté vyčerpání. Pochopitelně podám rezignaci. Bylo by absurdní, abych zůstal ve funkci. Pokud se vysoký úředník zahraniční služby nechá takhle napálit, měl by se klidit a jít kopat kanály."
„Myslím, že sobě i své zemi můžete posloužit lepším způsobem," řekl Sorenson. „Jak?"
„Udělat to nejtěžší ze všeho. Vrátit se do Paříže, jako bychom se nikdy nesetkali a nikdy spolu nemluvili."
Ohromený Courtland tiše zíral na ředitele Konzulárních operací. „To je zcela nemožné," řekl nakonec, „a navíc nelidské. To bych nikdy neudělal."
„Vy jste výborný diplomat, pane velvyslanče. Jinak byste nebyl v Paříži."
„To, oč mě žádáte, však jde za rámec diplomacie. Souvisí to s velice osobními pocity, které nejsou pro diplomata právě nejlepší výbavou. V žádném případě bych nedokázal skrýt své opovržení. Pocity, které teď nemám, by okamžitě vypluly na povrch, jakmile bych ji spatřil. Zkrátka po mně žádáte naprosto absurdní věc."
„Když dovolíte, povím vám, co je absurdní, pane velvyslanče," přerušil ho Sorenson podstatně hrubším tónem než prve. „Přesně to, co jste před chvílí řekl. Že se muž vaší inteligence a zkušenosti nechá vlákat do manželství s nacistkou, která patří k Sonnenkinder. Jako úředník zahraniční služby, který prošel ambasády po celém světě, se přece musíte mít neustále na pozoru před nebezpečím vnitřní i vnější špionáže. A víte, co je ještě absurdnější? Tihle lidé se třicet až padesát let skrývali a teď přišel jejich čas. Vylézají z puklin ve zdech a my nevíme, co jsou zač, ani kde je máme hledat. Víme jen to, že existují. Poslali nám seznam stovek mužů a žen na vysokých místech, kteří sice mohou, ale taky nemusejí patřit k jejich celosvětovému hnutí. Nemusím vám říkat, jaká atmosféra strachu a zmatku se šíří Amerikou i zeměmi našich nejbližších spojenců, to přece vidíte sám. Sakramentsky brzo vypukne hysterie - kdo je, a kdo není nacista?"
„S tím, co jste řekl, nehodlám polemizovat, ale co se změní, když se vrátím do Paříže jako nic netušící manžel?"
„Něco se dozvíme, pane velvyslanče. Musíme zjistit, jak Sonnenkinder pracují, koho kontaktují, jak se spojují se svými protějšky v nové generaci nacistů. Víte, musí tady existovat nějaká infrastruktura, hierarchie velení, a nynější paní Courtlandová, skvělá žena velvyslance ve Francii, není žádná malá ryba."
„Vy si opravdu myslíte, že Janine vám může nevědomky pomoci?"
„Je to naše největší kořist - a upřímně řečeno taky jediná. I kdybychom našli další Sonnenkind, její postavení, dané okolnosti a také fakt, že to má na německé hranice letadlem jen pár minut, z ní činí kandidáta číslo jedna. Jestli kontaktuje své nadřízené, nebo oni kontaktují ji, může nás dovést přímo k tajným vůdcům, kteří stojí v pozadí hnutí. Musíme je najít a odhalit. Jak kdosi řekl, je to jediný způsob, jak vyrvat z těla rakovinu... Pomozte nám, Danieli, prosím vás, pomozte."
Courtland se znovu odmlčel. Poposedl si v křesle a chvíli se zdálo, že neví, co si počít s rukama, což bylo u diplomata zvláštní. Nervózně se ošíval, prohrábl si prošedivělé vlasy a několikrát se podrbal na bradě. Nakonec řekl: „Viděl jsem, co ti parchanti dokážou, a nenávidím je... Nemůžu zaručit, že to zvládnu, ale pokusím se."

*****

Janine Clunesová-Courtlandová přistoupila k nádhernému kůží potaženému pultu Sedlářství a obuvnictví a vyjádřila přání mluvit s vedoucím. Krátce poté se objevil štíhlý mužík s drahým žlutavým příčeskem, jenž se mu vlnil na hlavě a splývал na krk. Měl na sobě drahý jezdecký oblek, včetně speciálních kalhot a

vysokých bot. „Přála jste si, madame?" zeptal se francouzsky a rozhlédl se po obchodě, v němž postávalo a posedávalo několik dobře oblečených zákazníků.
„Máte nádherný obchod," odvětila žena velvyslance s přízvukem, jenž prozradil její původ.
„Ach, vy jste Američanka," rozplýval se vedoucí nadšením.
„Je to tak poznat?"
„To nikoli, madame, mluvíte skvěle francouzsky."
„Můj přítel André mě pořád učí, ale někdy si myslím, že je ke mně André moc shovívavý. Ano, musí na mě být přísnější."
„André?" zeptal se mužík v jezdeckých kalhotách a probodl Janine pohledem.
„Ano, říkal mi, že ho možná znáte."
„Je to velice rozšířené jméno, viďte, madame. Tak například jeden zákazník jménem André tady nechal boty a předevčírem jsme mu je spravili."
„Myslím, že André něco takového říkal."
„Pojďte, prosím, se mnou." Vedoucí zamířil za pultem doprava, vyplul zpoza závěsu ze zeleného sametu, jenž zakrýval úzký vchod, a kývl na novou zákaznici. Společně vykročili do opuštěné kanceláře.
„Předpokládám, že jste ta, za kterou vás pokládám."
„Svoji totožnost neodhalím, monsieur."
„Ovšemže ne, madame."
„Jeden člověk ve Washingtonu mi dal instrukce. Říkal, že bych taky měla užít heslo Drozd."
„To stačí. Je to proměnlivé heslo, které se každých pár týdnů střídá. Pojďte za mnou. Vyjdeme zadním vchodem a zavezeme vás do jednoho zábavního parku kousek od Paříže. Tam půjdete ke druhému kiosku u jižního vchodu a budete si stěžovat, že vám měl ‚André' zajistit volnou vstupenku."
„Jižní vchod, druhý kiosk, stížnost na jméno André. Ano, mám to."
„Ještě okamžik, prosím." Vedoucí se natáhl ke stolu a stiskl tlačítko domácího telefonu. „Gustave, máme dodávku pro pana Andrého. Běž okamžitě k autu, buď tak laskav."
V malé postranní uličce pak Janine nastoupila na zadní sedadlo dodávky, její řidič skočil za volant a nastartoval motor. „Žádné řeči, prosím," řekl, když vyrazil na hlavní ulici.
Vedoucí se vrátil do prázdné kanceláře, znovu sáhl po telefonu, stiskl druhé tlačítko a řekl: „Dneska jdu domů dřív, Simono. Obchody váznou a já jsem utahaný. Zavři v šest, uvidíme se ráno." Vyšel ven a zamířil ke svému motocyklu, který stál na parkovišti za řadou obchodů. Dupl na startovací pedál, motor zařval a vedoucí prudce vyrazil uličkou.
Uvnitř butiku s kůží zazvonil telefon. Prodavač u pultu jej zvedl. „La Selle et les Bottes," řekl.
„Monsieur Rambeau!" zaječel muž ve sluchátku. „Immédiatement!"
„Lituji," odvětil prodavač, uražený arogantním tónem volajícího, „ale Monsieur Rambeau už odešel."
„Kde je?"
„Jak to mám sakra vědět? Nejsem jeho matka, ani milenec."
„Je to důležité!" vykřikl muž ve sluchátku.
„Vy pro mě nejste důležitý. Já prodávám zboží, mám v krámě lidi a vy mě vyrušujete. Vlezte mi na záda."
Prodavač zavěsil a usmál se na mladou ženu v koktajlových šatech, očividně navržených pro její zjevně drahé tělo. Vlnila se po parketové podlaze a mluvila pološeptem jako dobře udržovaná milenka.
„Mám vzkaz pro Andrého," zavrněla svůdně. „André ho rád uslyší."
„Je mi velice líto, mademoiselle," řekl prodavač a zabloudil očima do jejího dmoucího se dekoltu, „ale všechny vzkazy pro Monsieur Andrého se dávají jen panu vedoucímu a ten už odešel." „Co mám tedy dělat?" zavrkala kurtizána. „No, mohla byste předat ten vzkaz mně, mademoiselle. Já jsem důvěrník pana Rambeaua, pana vedoucího."
„Nevím, jestli mohu. Je to opravdu velice důvěrné."
„Přece jsem vám právě vysvětlil, že jsem blízký spolupracovník pana Rambeaua. Možná byste mi to raději řekla nad sklenkou aperitivu vedle v kavárně."
„Ach to ne, můj přítel mě sleduje na každém kroku a támhle naproti čeká jeho limuzína. Jen mu řekněte, že má volat Berlín."
„Berlín?"

„Co já vím? Vzkaz jsem vám předala." Žena v modelu od Givenchyho se houpavou chůzí odkolébala k východu.
„Berlín?" bručel si prodavač pod vousy. To je divné, přemítal, Rambeau přece Němce nenávidí. Když přijdou do krámu, jedná s nimi pohrdavě a prodává jim zboží za dvojnásobnou cenu.

*****

Agent Deuxieme vyšel klidně z obchodu s kůží a pak spěšně vyrazil po chodníku k neoznačenému vozu. Otevřel dveře, rychle nasedl na místo spolujezdce a zaklel: „Do prdele, ona tam nebyla!"
„Co to plácáš? Vždyť nevyšla ven."
„To je možný."
„Tak kde teda je?"
„Jak to mám sakra vědět? Nejspíš někde na druhým konci města."
„Navázala s někým kontakt a pak odešli jiným východem."
„Božínku, ty jsi ale hlavička!"
„Proč se na mě utrhuješ?"
„Protože nám to oběma mělo dojít. Tyhle krámy mají zásobovací vchody. Když jsem vešel dovnitř, měls to objet, najít ho a čekat."
„Nejsme přece jasnovidci, aspoň já teda ne."
„Ne, jsme pitomci. Kolikrát jsme už něco podobnýho dělali? Jeden z nás sleduje subjekt, druhý kryje zadek."
„Soudíš nás moc přísně," zaprotestoval řidič. „Tohle jsou Elysejská pole, žádný Montmartre, a ta ženská je manželka velvyslance, a ne zabiják, za kterým se plížíme."
„Doufám, že ředitel Moreau to bude taky vidět takhle. Bůhvíproč je skoro posedlý právě manželkou tohohle velvyslance."
„Radši mu brnknu."
„Bud tak laskav. Já jsem zapomněl číslo."

*****

Módně oblečený muž v peugeotu, stojícím několik desítek metrů opodál na druhé straně širokého bulváru, vypadal netrpělivě. Byl silně rozčilený. Uběhla už téměř hodina a Frau Courtlandová stále nevyšla z obchodu s kůží. Dlouhé čekání dokázal pochopit - ženy se obvykle s nákupy loudají, zvláště ty bohaté. Znepokojoval jej však fakt, že vůz Deuxieme prudce vystřelil od chodníku už asi před půlhodinou. Jeho odjezd zjevně urychlil druhý agent Deuxieme, který přiběhl k autu, naskočil a radil se s kolegou řidičem. Co se stalo? Něco určitě. Ale co? Nevěděl, co si počít. Sledovat oficiální vůz, nebo dál čekat na velvyslancovu manželku. S ohledem na své rozkazy a důraz, s nímž mu byly uděleny, se rozhodl vyčkat. „Tu ženskou musíte co nejdřív zabít!" Jeho řídící orgán v Bonnu zuřil a vyžadoval okamžitou vraždu. Význam rozkazu mu byl jasný: Pokud se opozdí, čekají ho strašné následky.
Jako nájemný vrah si nemohl dovolit neúspěch. Z funkce instruktora jednotky Blitzkriegrů byl najednou vržen do jejich vražedné práce. Ne snad že by nebyl cvičeným zabijákem - vždyť vyšel ze Stasi. Jako jeden z prvních pak vyměnil spojenectví s tvrdým jádrem komunistů za spolupráci se zanícenými fašisty. Byly to pouze různé nálepky, které pro lidi jeho ražení nic neznamenaly. Miloval život za hranicí zákonů a liboval si, že se nemusí podřizovat rozhodnutím omezených státních činitelů. Ti se bez ohledu na své funkce báli Stasi jako čert kříže, stejně jako se ministři Třetí říše třásli před gestapem. Toto vědomí mu občas dokázalo zvednout náladu. Avšak pokud si lidé jako on chtěli udržet svá záviděníhodná místa, museli skládat účty strukturám, jimž za ně děkovali.
Tu ženskou musíte co nejdřív zabít! Oddělejte ji!
Kulka do hlavy vystřelená zblízka na přeplněném Champs-Élysées vypadala jako lákavá možnost. Mohl by do ní jakoby omylem vrazit a vystřelit z pistole malé ráže, jejíž rána by zanikla v dopravním ruchu. Ano, to bylo schůdné řešení. Pak jí strhne kabelku, kterou pošle do Bonnu jako trofej, a zmizí v davu

odpoledních chodců. Celá akce by trvala dvě nebo tři sekundy. Vyšlo by to stejně jako o čtyři roky dřív v západním Berlíně, kdy poslal na onen svět důstojníka britské MI6, jenž podnikal příliš časté výlety za Berlínskou zeď.
Muž v peugeotu otevřel přihrádku na rukavice, vytáhl z ní revolver ráže šest milimetrů a zastrčil si jej do kapsy saka. Nastartoval motor, vjel do ulice a v první mezeře mezi projíždějícími auty se otočil. Zajel k chodníku a zaparkoval na místě modrého ferrari, které odsud právě vyrazilo. Vchod do drahého obchodu s kůží měl nyní před sebou jako na dlani, ne víc než deset metrů daleko. Jakmile tu ženu spatří, může vystoupit z auta a během pár vteřin se k ní přiblížit. Nechtěl však riskovat, že by se mu ztratila v moři těl kolemjdoucích. Vystoupil z peugeotu a zamířil k umělecky vyzdobeným výkladům Sedlářství a obuvnictví. Prohlížel si předražené zboží za sklem a přitom neustále po očku sledoval zákazníky, kteří vycházeli z několik metrů vzdáleného vchodu do obchodu.
Po osmnácti minutách čekání už módně vystrojený zabiják ztrácel trpělivost. Vtom na něj skrz výlohu pohlédla sympatická tvář prodavače, jenž stál za lavičkou s vkusně naaranžovaným zbožím. Zabiják se přátelsky pousmál a pokrčil rameny. Za několik vteřin vyšel z krámku poměrně mladý muž a řekl: „Všiml jsem si, že si už dlouho prohlížíte naše zboží, monsieur. Mohl bych vám nějak pomoci?"
„Víte, abych řekl pravdu, čekám tady na někoho, kdo se dost opozdil. Máme se sejít tady."
„To bude jistě jeden z našich zákazníků. Nechcete jít dovnitř, abyste nemusel stát na slunci?"
„Děkuji." Bývalý důstojník Stasi následoval prodavače do dveří. „Myslím, že si prohlédnu vaše boty," dodal dokonalou francouzštinou.
„V Paříži lepší nenajdete, pane. Pokud budete potřebovat poradit, zavolejte mě, prosím."
Němec se rozhlédl po obchodě. Zpočátku nevěřil svým očím, ale pak si začal pomalu prohlížel jednu ženu po druhé. V obchodě jich bylo sedm - postávaly v nově zakoupené jezdecké parádě, nebo seděly v křesílkách a zkoušely si vysoké boty. Ona tam však nebyla!
Tak proto ten chlap z Deuxieme vyběhl zpátky k autu! Už skoro před hodinou zjistil to, co on až nyní. Žena velvyslance se vymkla kontrole! Kam šla? Kdo jí umožnil nenápadně zmizet? Musel to být někdo z obchodu.
„Monsieur?" Zabiják, stojící nad řadou naleštěných bot, kývl na prodavače. „Můžete na chvilku?"
„Ano, pane," odvětil zaměstnanec a s úsměvem k němu přistoupil. „Našel jste něco podle vašeho gusta?"
„Ne tak docela, ale musím se vás na něco zeptat. Tam venku jsem k vám nebyl docela upřímný, za což se omlouvám. Víte, já pracuju pro Quai ďOrsay. Měl jsem za úkol doprovázet jednu důležitou Američanku a takříkajíc ji ochránit před rozmary Paříže. Jak jsem už říkal, ona se opozdila, ale takové zpoždění zase mít nemůže. Jediná možnost je, že vešla dovnitř ještě předtím, než jsem přijel, pak odešla a já ji minul."
„Jak vypadá?"
„Středně vysoká a docela atraktivní. Je jí lehce přes čtyřicet a podle toho, co mi řekli, má na sobě letní šaty. Myslím, že jsou růžovobílé a patrně velice drahé."
„Monsieur, rozhlédněte se kolem. Vašemu popisu odpovídá polovina našich zákaznic!"
„Povězte mi něco," pravil zabiják v proužkovaném obleku. „Nemohla odejít jinudy, třeba zadním vchodem?"
„To by bylo velice neobvyklé. Proč by to dělala?"
„Já nevím," odvětil neúspěšný zabiják a z jeho hlasu čišelo rozčílení. „Jen jsem se ptal, jestli by to bylo možné."
„Nechte mě přemýšlet," řekl prodavač, zamračil se a rozhlédl se po obchodě. „Nějaká žena v růžových šatech tady byla, ale pak už jsem ji neviděl, protože jsem byl u hraběnky Levoisierové. Víte, to je jedna naše příjemná, ale velice náročná zákaznice."
Vrah byl znova na vážkách. Jeho řídící orgán označil Sedlářství a obuvnictví za „Andrého kanál." Když zajde s vyptáváním příliš daleko, v Bonnu by se mohli doslechnout o jeho nedbalosti. Na druhé straně jestli byla manželka velvyslance v zadní části obchodu, nebo jí odvezli někam jinam, musel to zjistit. Frau Courtlandová opustila ambasádu bez ochranky, nikoli v obvyklé limuzíně a s ozbrojeným doprovodem. Okolnosti byly příhodné a nemusí se hned tak opakovat. Třeba celé dny! A vražda se nesmí zpozdit.
„Dovolte mi ještě jednu otázku," řekl nakonec úslužnému prodavači. „Mohl byste mi říct, jestli je tady

André? Jde o oficiální záležitost a vláda by vám byla velice vděčná."
„Dobrý Bože, už zase to jméno! Po Andrém je dneska sháňka, ale tady žádný nepracuje. Pokud od něj chodí nějaké vzkazy, přijímá je sám pan vedoucí Monsieur Rambeau, a ten už bohužel odešel."
„Tak po Andrém je sháňka?" opakoval ohromený zabiják.
„Něco vám prozradím," dodal prodavač a ztišil hlas. „My si myslíme, že onen záhadný André je milencem pana Rambeaua."
„Říkal jste, že je po něm sháňka..."
„Ano, ano. Sotva před pár minutami přišla krásná mladá dáma s tělem, pro které by se člověk dal zabít, a nechala mi vzkaz pro Andrého."
„Jak zněl? Nezapomeňte, že jsem vládní zmocněnec."
„Pochybuju, že by to vládu zajímalo. Je to celkem neškodný a snad i legrační vzkaz, pokud jsem si ho správně vyložil."
„Jak jste si ho vyložil?"
„Města a asi i země - prostě místní názvy - jsou jen zástupná slova."
„A co znamenají?"
„Nejspíš hotely. ‚Volej Londýn' by mohlo znamenat hotel Kensington nebo d'Angleterre, ‚Volej Madrid' Esmeraldu, ‚Volej Saint-Tropez' zase hotel Saint-Péres. Chápete, jak to myslím?"
„Ani v nejmenším."
„Milenecké schůzky, monsieur. Hotelové pokoje, v nichž se hosté obou pohlaví mohou sejít, aniž by vzbudili podezření svých oficiálních partnerů."
„Ten vzkaz, prosím!"
„Tenhle je poměrně jednoduchý. Hotel Abbaye Saint-Germain."
„Co...?"
„Anglický výraz pro Allemagne. Germain jako Germany, prostě Německo."
„Cože?"
„Tak zněl vzkaz pro Andrého, monsieur. ‚Volej Berlín'."
Vrah užasle zíral do dobrácké tváře prodavače a pak beze slova vyběhl z obchodu.

25 KAPITOLA

Karin de Vriesová s Drewem se nastěhovali do hotelu Normandie. Drew: „Jen chceme ušetřit ministerstvu zahraničí peníze, Stanley. Jako daňový poplatník na tom trvám!"
„Ty tvoje žvásty nemůžu poslouchat. Ještě den vydrž v uniformě a se žlutými vlasy. Střežíme vás jak oko v hlavě. Vysvětlím šéfům hotelu, že jste párek počítačových bláznů, které sice nemůžeme vystát, ale dostali jsme příkaz využít vašich služeb." Diskuse skončila v nervózní atmosféře. Stanley Witkowski totiž neměl rád, když ho někdo obcházel.
Bylo pozdní odpoledne. Latham seděl u psacího stolu a četl hlášení, které jeho starší bratr podal v Londýně po svém útěku z údolí Bratrstva. Karin navrhla, aby si je vyžádal, protože nad seznamem Harryho Lathama se vznášelo příliš otazníků. „Tady je to," řekl Drew a podtrhl slova na jedné ze stránek. „Harry nikdy netvrdil, že ta jména jsou nabeton... Poslechni si tohle: Já jsem přinesl materiál, na vás je, abyste ho vyhodnotili."
„Takže on sám byl na pochybách?" zeptala se Karin, jež seděla s novinami v ruce na pohovce v obývacím pokoji apartmá.
„Ne, ne tak docela. Připouštěl jen velice nepravděpodobnou možnost. Když mu naznačili, že ho někdo ‚nakrmil balastem', strašně zuřil:‚... Proč by to dělali? Byl jsem velký sponzor jejich věci. Věřili mi!'"
„Stejně vztekle reagoval, když jsem mu řekla, že na něj Bratrstvo
vedlo složku."
„Obořil se na nás oba. A hned potom, když jsem se ho ptal, kdo je Kroeger, řekl slova, která do smrti nezapomenu... ‚Ať ti to řekne Alexander Lassiter, já bych asi neměl.' Byl rozpolcený. Jednu chvíli byl sám sebou, pak zase Lassiterem. To je příšerné."

„Já vím, miláčku, ale už je to za námi. Odpočívá v pokoji." „Doufám, opravdu doufám. Nejsem věřící, vlastně náboženství nemám moc v lásce. Násilí páchané v jeho různých jménech má s Bohem společného asi tolik jako Čingischán. Ale jestli je smrt příslovečný věčný spánek, překousnu to a Harry taky."
„Tys jako dítě nechodil do kostela?"
„Ale jistě. Matka je presbyteriánka z Indiany, kterou zkazila intelektuálská Nová Anglie. Proto měla pocit, že bychom s Harrym měli chodit do kostela pravidelně až do šestnácti roků. Vydržel jsem to do dvanácti, ale Harry toho nechal už v deseti." „Copak neprotestovala?"
„Beth se nerada pouštěla do konfliktů, pokud právě nešlo o atletické závody. Tam se dokázala rvát jako tygr."
„A co váš otec?"
„Další umělecké dílo." Drew se uvelebil na křesle a usmál se. „Jednou v neděli měla máma chřipku, a tak řekla tátovi, aby nás odvezl do kostela. Zapomněla přitom, že tam nikdy nebyl. Pochopitelně zabloudil a my s Harrym jsme neměli v úmyslu mu pomáhat. Nakonec zastavil a řekl: Jděte támhle. Ten barák vypadá podobně, tak si to poslechnete od někoho jiného.' Jenže to nebyl náš kostel."
„No, ale byl to aspoň kostel."
„Ne tak docela. Byla to synagoga." Oba se rozesmáli, když vtom zazvonil telefon. Latham zvedl sluchátko. „Ano?"
„To jsem já, Moreau."
„Nějaké zprávy o vaší sekretářce? Tedy o možném pachateli?"
„Naprosto nic. Moje žena je celá bez sebe - vzala si na starost všechno zařizování. Nikdy si neodpustím, čemu jsem uvěřil."
„Přestaňte si sypat popel na hlavu," řekl Drew. „K ničemu to nevede."
„Já vím. Naštěstí mě zaměstnávají jiné věci. Manželka našeho velvyslance udělala první krok. Asi před hodinou zastavila u drahého obchodu s kůží na Champs-Elysées, poslala taxi pryč a pak zmizela."
„U obchodu s kůží?"
„Jezdecké vybavení, sedla, boty - hlavně boty je docela proslavily."
„Švec?"
„Ano, dalo by se to tak říct..."
„To byla přece jedna z věcí, které jsme našli u neonacisty, co se mi snažil ustřelit hlavu!" přerušil ho Latham. „Účtenka za opravu na jméno André."
„Kde je ta účtenka?"
„Má ji Witkowski."
„Pošlu tam pro ni někoho."
„Myslel jsem, že nerad posíláte lidi z Deuxieme na velvyslanectví."
„Neradi odpovídáme na otravné otázky."
„Tak se neobtěžujte. Stanley pošle auto, které odveze Karin k doktorovi. Řeknu mu, aby dal tu stvrzenku ochrance - počkejte chvíli!" Drew prudce zvedl hlavu. Zdálo se, že ho něco napadlo. Přimhouřil oči, jako by se zoufale snažil na něco si vzpomenout. „Říkal jste, že Courtlandova žena zmizela...?"
„Vešla dovnitř, ale nevyšla ven. Moji lidé si myslí, že ji někdo odvezl někam jinam; vzadu našli zásobovací vchod s malým parkovištěm. Proč?"
„Teď možná střílím od boku, Claude, ale ten nacista z Buloňského lesíku u sebe měl ještě něco. Volnou vstupenku do zábavního parku na předměstí Paříže."
„Divná věc u takového člověka..."
„To nás taky napadlo," dodal Latham. „Chtěli jsme to prověřit, i ševce, ale pak vyhořela ta zbrojnice v Avignonských skladech. Svedlo nás to ze stopy."
„Myslíte, že ji zavezli právě tam?"
„Jak říkám, střílím od boku, ale oběma je nám jasné, že je dost zvláštní, aby si nacistický zabiják schovával v peněžence volnou vstupenku do zábavního parku."
„Za pokus to určitě stojí," řekl Moreau.
„Zavolám Witkowskému. Co nevidět bude posílat to auto pro Karin. Až sem přijede, budu mít stvrzenku

i vstupenku. Mezitím seženete jeden z vašich luxusních vozů a počkáte na mě u postranního vchodu do hotelu."
„Jako by se stalo. Máte zbraň?"
„Dvě. Včera večer jsem neodevzdal seržantovi z ochranky velvyslanectví automatickou pistoli Alana Reynoldse. Byl na mě tak nasranej, až to vypadalo, že si vezme rukavice, zastřelí mě a řekne, že to udělal Reynolds."
„Dobrý postřeh. Jeden z mých vlastních lidí by to nejspíš udělal. A bientot."
„Pospěšte si." Drew zavěsil a podíval se na Karin, jež nyní stála u pohovky a netvářila se právě přívětivě. „Volám našemu plukovníkovi, nechceš ho pozdravit?"
„Ne, chci jít s tebou."
„Ale no tak, ty přece jdeš k doktorovi. Myslíš, žes mě včera večer převezla, ale to se pleteš. Vstala jsi, šla do koupelny a zatraceně dlouho ses nevracela. Rozsvítil jsem a uviděl jsem na tvém polštáři krev. Pak jsem našel v odpadkovém koši obvaz. Krvácela jsi z ruky."
„To nic nebylo..."
„Rád si to poslechnu od doktora. A jestli je to pravda, proč máš pravou ruku stále ohnutou v lokti a držíš si ji na hrudníku, což je poněkud v rozporu s gravitací? Chceš se pokřižovat, nebo by sis spíš nerada zase ušpinila obvaz?"
„Máš postřeh, ty mizero."
„Bolí to, vid'?"
„Občas mi v tom zaškube. A nejspíš za to můžeš ty."
„Takhle hezkou věc jsi už dlouho neřekla." Latham vstal od stolu, přistoupili k sobě a objali se. „Jsem strašně rád, že jsem tě našel!"
„Potěšení je na mé straně, miláčku."
„Kéž bych dokázal líp vyjádřit, co cítím. Nemám v tom praxi, takhle vážně jsem to nikdy s žádnou nemyslel - asi to ode mě zní hloupě."
„Vůbec ne. Jsi dospělý muž, žádný mnich. Dej mi pusu." Líbali se, dlouho a vášnivě, a stoupali na vlně vzrušení. Jakoby naschvál zazvonil telefon. „Zvedněte to, důstojníku Lathame," řekla Karin, jemně se vymanila z jeho sevření a zahleděla se mu do očí. „Někdo se nás pokouší zastavit v pravý okamžik. Čeká nás hodně práce."
„Udělala ze mě ta uniforma generála?" prohodil Drew, nyní už v civilních šatech. „Jestli jo, tak toho parchanta čeká padesát roků v Leavenworthu. Ať je to kdokoliv." Zamířil ke stolu a zvedl sluchátko. „Prosím."
„Kdybys byl opravdu pod mým velením," zavrčel plukovník Stanley Witkowski, „poslal bych tě na zbytek života do Leavenworthu pro zanedbání povinností!"
„Čteš mi myšlenky, ale já to mínil naopak. Jen jsem přišel o hodnost."
„Drž hubu. Právě mi volal Moreau a ptal se, jestli jsem s tebou mluvil o tom zábavním parku."
„Právě jsem ti chtěl volat. Udělalo se mi nevolno..."
„Pěkně děkuju," zašeptala de Vriesová.
„Nech si ty kecy!" pokračoval plukovník na lince. „Auto pro Karin je na cestě a seržant má, co potřebuješ. Myslim, že bych měl být s vámi, ale Sorenson nechce, abych se vzdaloval. Snažíme se vymyslet, jak Courtlandovi co nejvíc usnadnit návrat."
„Jak přijal tu zprávu?"
„Jak by ti bylo, kdyby se z Karin vyklubala neonacistka?"
„Na to radši nemyslet."
„Courtland se zachoval celkem dobře. Strašně ho to vzalo, ale dal se snadno přesvědčit. Wesley je starý mazák, jako já. Nezatahuje smyčku, dokud nemá jistotu, že má v rukávu dostatečně usvědčující důkazy."
„Mluvíš divně, ale rozumím ti."
„Podstatné je, že velvyslanec jde s námi. Bude hrát svou roli."
„Měli jste radši zavolat toho herce Villiera. Velvyslance zítra večer čeká moc pěkná ‚uvítací postel'."
„Na tom se právě pracuje. Courtland se s ní bojí být sám. Proto na noc chystáme mimořádná

bezpečnostní opatření."
„To nezní špatně. Ve spojení s velkou nevolností z letadla by to mohlo zabrat."
„Musí. Jak se má vaše přítelkyně?"
„Pořád mi lže. Bolí ji ruka a nechce to přiznat."
„Opravdový voják."
„Opravdová slepice."
„Naše auto tam bude za deset minut. Počkej, až námořníci vejdou, a pak ji vezměte ven."
„Provedeme."
„Přeju ti dobrý lov."
„Snad něco chytíme."

*****

Latham v šedých kalhotách a svetříku nastoupil na zadní sedadlo opancéřovaného vozu Deuxieme vedle Moreaua. Podal mu účtenku z obuvnictví a vstupenku do zábavního parku.
„Tohle je můj kolega Jacques Bergeron - zkrátka Jacques," řekl šéf Deuxieme a ukázal na muže na předním sedadle pro spolujezdce. Vyměnili si pár společenských frází. „Našeho řidiče už, myslím, znáte," dodal Moreau a agent za volantem otočil hlavu.
„Bonjour, monsieur." Byl to řidič, který mu zachránil život na avenue Gabriel, muž, jenž naléhal, aby nastoupil do auta jen pár vteřin předtím, než přední sklo pokropila sprška kulek.
„Vy se jmenujete Francois," řekl Drew. „Na to nikdy nezapomenu - a na vás taky ne. Už bych tady nebyl, kdybyste..."
„Ano, ano," skočil mu do řeči Moreau. „Všichni jsme četli hlášení a Francois dostal dostatečnou odměnu. Vzal si na zbytek dne volno, aby si uklidnil nervy."
„Cest merde," zabručel si řidič pod vousy a nastartoval auto. „Je to park, který jsme určili, pane řediteli?" pokračoval zdvořile v angličtině.
„Ano, za Issy-les-Moulineaux. Jak dlouho to tam bude trvat?"
„Jakmile dojedeme na rue de Vaugirard, tak už je to jen kousek. Nějakých dvacet minut. Do té doby asi bude dost hustý provoz."
„S dopravními předpisy si nemusíte lámat hlavu, Francoisi. Bude fajn, když nesjedete ze silnice a nikoho neporazíte, ale podstatné je, abyste nás tam zavezl, jak nejrychleji dovedete."
V následujících chvílích jako by se ocitli v jedné ze šílených televizních show, v nichž živé lidi nahrazují automobily, jež se za burácení motorů řítí krkolomnou rychlostí vstříc vlastní zkáze. Vůz Deuxieme riskantně kličkoval mezi auty před sebou, ve snaze vyhnout se menším zácpám Francois navíc dvakrát strhl auto na relativně prázdný chodník a přinutil tak k smrti vyděšené chodce uskakovat na všechny strany.
„Za tohle nás zavřou!" vypravil ze sebe zkoprnělý Latham.
„Možná se o to pokusí, ale na to nemáme čas," nesouhlasil Moreau. „Náš automobil je vybavený motorem, který hravě strčí do kapsy všechna policejní auta v Paříži. Dokonce bychom mohli zapnout sirénu, což by ale zbytečně vylekalo lidi a mohlo by to způsobit nehody, které si nemůžeme dovolit."
„Ten chlap je cvok!"
„Mezi Francoisovy přednosti patří i mimořádné řidičské schopnosti. Mám podezření, že než přišel pracovat k nám, dělal šoféra nějaké bandě bankovních lupičů nebo něco na ten způsob."
„To jsem viděl před pár dny na ulici Gabriel."
„Tak si nestěžujte."
Po třiceti dvou minutách divoké jízdy, když už se Drew, Jacques a dokonce i Moreau koupali v potu, dorazili k zábavnímu parku. Vypadal jako nevkusná napodobenina Euro Disney, patřil však mezi oblíbené podniky, protože byl francouzský a laciný. Do Disneyho velkolepé show měl ve skutečnosti hodně daleko, připomínal spíš pouť než park. Nad různými atrakcemi se tyčily groteskní obří figury z kreslených seriálů, prašné cestičky pod nimi se ztrácely pod nánosem odpadků. Z davů dětí se však ozývalo stejně nadšené výskání jako u grandiózní americké konkurence.

„Má to dva vchody, pane řediteli," řekl řidič. „Severní a jižní."
„Vy to tady znáte, Francoisi?"
„Ano, pane. Párkrát jsem tady byl se svými dvěma dcerkami. Tohle je severní vchod."
„Předložíme vstupenku a počkáme, co se bude dít?" zeptal se Drew.
„Ne," odvětil šéf Deuxieme. „To můžeme zkusit později, pokud to budeme považovat za užitečné... Jacquesi, vy s Frangoisem půjdete spolu. Budete jako dva otcové, kteří hledají své ženy a děti. Monsieur Latham a já vstoupíme zvlášť, každý jinou bránou. Kde bys navrhoval, abychom se sešli, Francoisi?"
„Uprostřed parku je velký kolotoč. Obvykle je tam spousta lidí a nadšené jásání dětí se mísí s hudbou, což je ideální."
„Oba jste si prohlédli fotografii Madame Courtlandové?"
„Jistě."
„Tak se uvnitř rozdělte, procházejte park a hledejte ji. Monsieur Latham a já budeme dělat totéž. Za půl hodiny se sejdeme u kolotoče. „Jestli ji někdo z nás uvidí, ohlásí to do vysílačky a změníme místo setkání."
„Já žádnou vysílačku nemám," namítl Drew.
„Ale máte," řekl Moreau a sáhl pro ni do kapsy.

*****

Madame Courtlandová byla uvedena do malé budovy na jižním konci zábavního parku o rozloze sedmi akrů. V předpokoji vládl strašný nepořádek. Zdi byly plné starých křiklavých plakátů, připnutých bez ladu a skladu a také bez ohledu na souměrnost. Na dvou psacích stolech i dlouhém jídelním se vršily nejrozmanitější pestrobarevné letáky, na řadě z nich byla patrná kolečka od kávy a popelníků. Nad cyklostyly a několika šablonami se lopotili tři zaměstnanci: dvě přehnaně zmalované ženy v kostýmech břišních tanečnic a mladý muž v podivně dvojznačném ústroji - v špinavých oranžových punčocháčích a modré blůze. Jeho pohlaví prozrazovalo jen strniště vousů na tváři. Místnost měla čtyři malá okna umístěná vysoko, aby se nikdo nepovolaný nemohl dívat dovnitř. Rachot starožitné klimatizace jako by souzněl s hlukem cyklostylu.
Janine Clunesová-Courtlandová se zděsila. Sedlářství a Obuvnictví byl ve srovnání s tímhle hnízdem přímo palác, pomyslela si. Tato zatuchlá kancelář však byla zřejmě nadřazená luxusnímu butiku s koženým zbožím na Champs-Elysées. Její pochybnosti se částečně rozptýlily, když spatřila vysokého muže středního věku, jenž se zjevil jako duch, ale ve skutečnosti vešel úzkými dveřmi v levé zdi. Měl na sobě sportovní oblečení - světle modré džíny a hnědou semišovou bundu, tu úplně nejlepší, jaké se dají koupit v Saint-Honoré. Jeho krk zdobila ta nejdražší šála od Hermese. Pokynul jí, aby šla za ním.
Vešli úzkými dveřmi do stejně úzké temné chodby a kráčeli k dalším dveřím, tentokrát napravo. Vysoký muž v luxusním sportovním oblečení naťukal na čtvercové destičce s elektronikou kombinaci čísel a otevřel dveře. Janine jej znovu následovala a octla se v kanceláři, která se od té první lišila jako hotel Ritz od vývařovny pro chudé.
Obložení a nábytek z nejlepšího dřeva a kůže, na zdech originály impresionistických mistrů, zrcadlový bar plný sklenic a karaf z broušeného skla. Bylo to doupě velice důležitého muže.
„Willkommen, Frau Courtland," pravil muž srdečně. „Já jsem André," dodal anglicky. „Vy mě znáte?"
„Ovšem, dvakrát jste řekla moje jméno a použila jste heslo měsíce ‚Drozd'. Váš kontakt jsme očekávali už řadu měsíců. Posaďte se, prosím."
„Děkuji." Janine se posadila naproti psacímu stolu, vedoucí parku však neusedl za svůj stůl, nýbrž na křeslo vedle ní. „Do dneška nebyl vhodný čas."
„To jsme si mysleli. Jste mimořádně inteligentní žena, Berlín pravidelně dostával vaše zašifrované zprávy. Díky vaší informaci o hlídacích psech financí v Paříži a Washingtonu naše účty nabobtnaly. Jsme vám všichni neskonale vděčni."
„Vždycky jsem si kladla otázku, Herr André, proč Berlín? Proč ne Bonn?"
„Bonn je jen malé město, nicht wahr. Berlín je a zůstane místem ohromného zmatku. Spousta zájmů, velký chaos - padající Zeď, příliv přistěhovalců; v Berlíně se dají věci daleko lépe ukrýt. Peníze však

zůstávají ve Švýcarsku, a když jsou potřeba v Německu, převádějí se postupně ve více částkách, kterých si těžko někdo všimne ve městě vysokých financí, kde se každou denní hodinu posílají počítačem miliony."
„Takže nadřízení si mojí práce cení?" zeptala se velvyslancova manželka.
„Mimořádně vysoko. Jak si můžete myslet něco jiného?"
„Já si nemyslím nic jiného. Jen myslím, že je čas, abych byla po všech těch úspěšných letech přeložena do Bonnu a aby se mi dostalo uznání. Mám možnost odvádět ještě mimořádnější službu. Jsem žena jednoho z nejdůležitějších velvyslanců v Evropě. Dozvím se všechno, co proti nám naši nepřátelé plánují. Ráda bych slyšela od našeho Fuhrera, že riziko, které denně podstupuji, bude odměněno. Copak toho žádám tolik?"
„Ne, to ne, Gnädige Frau. Já tedy nejsem velvyslanec, ale jsem André, možná nejdůležitější spojka v Evropě. Já tyhle věci přijímám se slepou důvěrou. Proč ne vy?"
„Protože jsem nikdy nespatřila svoji Vlast! Copak to nechápete? Už od dětství jsem se školila a dřela do úmoru pro jedinou věc, se kterou se nemůžu nikomu svěřit. Ve svém oboru jsem se vypracovala nejvýš, ale ani nejbližším přátelům nesmím říct, proč jsem se vlastně celý život tak dřela. Zasloužím si uznání!"
Muž jménem André si prohlížel ženu sedící vedle. „Ano, ovšem, Frau Courtland. Kdo jiný, když ne vy? Dnes večer zavolám do Bonnu... A teď k praktickým záležitostem: Kdy se vrátí velvyslanec do Paříže?"
„Zítra."

*****

Drew se prodíral davy rodičů a jejich potomků. Matky honily své děti, které zase honily jiné děti, pobíhaly od jedné atrakce k druhé a smály se nebo rozpustile křičely. Latham se vpíjel očima do zástupů a prohlížel si každou ženu, která vypadala zhruba na čtyřicet let, což splňovala téměř každá žena v zábavním parku. Sporadicky zvedl ruku s vysílačkou, jako by očekával, že se ozve krátké pípnutí na znamení, že někdo něco viděl - konkrétně Janine Clunesovou-Courtlandovou. Žádný zvuk se však neozýval. Pokračoval tedy v chůzi po prašné cestou se spoustou odboček a dál procházel kolem velkých znetvořených postav, jejichž zářivé úsměvy sváděly návštěvníky, aby zaplatili své peníze a vstoupili dovnitř.
Claude Moreau si vybral klidnější části parku. Vycházel z předpokladu, že manželka velvyslance by se instinktivně vyhýbala divočejším oblastem a podle toho by také zvolila místo schůzky, pokud nějaké vůbec bylo. Proto bloumal kolem klecí se zvířaty a stánků věštců a prodavačů suvenýrů, kteří stáli pod plátěnými stříškami za vyrovnanými řadami triček a čepic s emblémy parku. Šéf Deuxieme zíral za zboží do zastíněných útrob stánků v naději, že uvidí muže nebo ženu, kteří tam nepatří. Uplynulo osmnáct minut a výsledek byl nulový.
Moreaův nejspolehlivější podřízený Jacques Bergeron se ke své nelibosti připletl do davu uhánějícího k znovuotevřenému ruskému kolu, jež předtím dočasně stálo pro výpadek elektřiny, takže řada návštěvníků uvázla patnáct metrů vysoko ve vzduchu. Dav běžící k bráně tudíž tvořili hlavně rodiče, přesvědčení, že jejich děti padly za oběť lakotě majitelů parku, jimž se nechce platit účet za elektřinu. V jednu chvíli se Jacques srazil s malým děckem a nějaká matka ho praštila kabelkou do tváře. Zapotácel se, upadl na zem a lidi ho pošlapali. Ležel v prachu a rukama si zakrýval hlavu, dokud se hysterické hordy nepřehnaly. Ani on nespatřil nikoho, kdo by připomínal Madame Courtlandovou.
Řidič Francois se potloukal kolem omšelých staveb u jižního vchodu, kde se nacházely nenápadné cedulky s nápisy ‚První pomoc', ‚Stížnosti', ‚Ztráty a nálezy', ‚Vedení parku' (sotva čitelné) a jeden větší ukazatel, jenž upozorňoval na kancelář pro výpravy. Náhle Francois uslyšel slova, která řekla jedna obézní žena své kamarádce, vyzáblé sušince se ztrhanými rysy. „Proč sem nějaká taková vůbec leze? Za ty její růžový šatečky bych koupila rodině jídlo na celej rok!" ulevila si obtloustlá žena.
„Říká se tomu ‚návštěva společensky nižšího prostředí'. Myslí si, že jsou lepší než my, tak si to musejí dokázat."
„To jsou kecy. Vidělas ty nóbl bílý botičky? Musely stát nejmíň pět tisíc franků!"

Francois nepochyboval, o kom ty dvě mluvily! Jednotka na Champs-Élysées popsala velvyslancovu choť jako ženu v letních šatech světle růžové a bílé barvy, zakoupených zřejmě v jednom z lepších módních salonů. Řidič pozoroval obě ženy kráčející k hlavní prašné cestě a nenápadně se k nim přitočil.
„Řeknu ti, co si myslím," řekla hubená žena s neustále našpulenými rty. „Vsadím toho svýho starýho mizeru, že je to jedna z majitelek týhle hnusný pasti na prachy. Boháči to tak dělají. Kupujou si místa, jako je tohle, protože jejich provoz moc nestojí a pokladny drnčí ve dne v noci."
„Asi máš pravdu. Však šla do kanceláře vedoucího. Ať všichni boháči táhnou k čertu!"
Francois zůstal pozadu, pak se otočil a zamířil zpátky k řadě chatrčí, které sloužily jako kanceláře. Všiml si malé cedulky s nápisem „Vedení". Budova byla široká nějakých šest metrů a od sousedních domků ji dělily úzké pěšinky, které vypadaly spíš jako příkopy. Okna na čelní straně byla neobvykle vysoko a pod nimi se nacházely dveře, které působily jaksi nepatřičně. Zdály se mnohem silnější a masivnější než dřevo, jímž byly obloženy. Francois vytáhl z bundy vysílačku, zmáčkl tlačítko „Přenos" a přiložil si přístroj k uchu.
Pak náhle nečekaně uslyšel dva známé hlasy, velice známé. A pak třetí, který už poslouchal roky. „Papa, Papa!"
„Notre pere! Cest lui!" „Francoisi, co tady děláš?"
Řidič vytřeštil oči a šokovaně zíral na svou ženu a dvě dcerky. Když se trochu vzpamatoval, neobratně objal obě holčičky a vypravil ze sebe: „Panebože, Yvonne! Co vy tady děláte?"
„Volal jsi, že přijdeš pozdě a asi nebudeš doma na večeři, tak jsme se rozhodly, že se sem půjdeme trochu pobavit."
„Papa, půjdeš s námi na kolotoč? Prosím, Papal"
„Miláčkové, Papa je v práci..."
„V práci?" zvolala jeho žena. „Co by tady Deuxieme hledala?"
„Pssst!" Zmatený Francois se na chvíli odvrátil a rychle promluvil do vysílačky. „Subjekt je tady, poblíž jižního vchodu. Sejdeme se tam. Mám komplikace, jak jste možná slyšeli... Pojď, Yvonne, a vy taky, děti. Musíte odsud!"
„Ježíši, ty sis nedělal legraci," řekla žena, když rodina chvatně zamířila prašnou cestou k jižnímu vchodu.
„Ne, nedělal, miláčku. Teď pro dobro nás všech nastupte do auta a jeďte domů. Vysvětlím ti to později."
„Non, Papal Vždyť jsme sotva přišli!"
„Říká se ‚Ano, Papa,' jinak se sem příště podíváte, teprve až budete studovat na Sorbonně!"
Francois si však nevšiml mladého muže v potrhaných oranžových punčochách a obnošené modré blůze, jehož pohlaví prozrazovala jen neholená tvář. Stál nalevo od těžkých dveří, pokuřoval cigaretu, když jeho pozornost upoutalo hlučné a zřejmě nenadálé rodinné setkání. Za povšimnutí stála zejména malá vysílačka, do niž mluvil otec rodiny, a ještě překvapivější byla otázka, kterou mu dala žena: „Co by tady Deuxieme hledala?" Deuxieme?
Mladík zašlápl cigaretu a vběhl dovnitř.

*****

Elegantní vlastník, který si říkal André, přerušil konverzaci s Frau Courtlandovou, zdvořile se jí omluvil, vstal z křesla a přešel k drnčícímu telefonu na stole. „Prosím," řekl a pak tiše poslouchal, ne víc než deset vteřin. „Připrav auto!" nařídil, položil sluchátko a obrátil se k manželce velvyslance. „Přijela jste sem s doprovodem, madame?"
„Ano, přivezli mě ze Sedlářství a obuvnictví."
„Myslím, jestli jste pod ochranou francouzských či amerických úřadů? Sledují vás?"
„Proboha, jen to ne! Velvyslanectví nemá tušení, kde jsem."
„Někdo ano. Musíte okamžitě zmizet. Pojďte se mnou. Vede odsud podzemní tunel k parkovišti - schody jsou támhle vzadu. Rychle!"
O deset minut později se udýchaný André vrátil do své dobře zařízené kanceláře. Posadil se za stůl, protáhl se a hlasitě si oddechl. Jeho telefon znovu zazvonil. Zvedl ho. „Ano?"
„Zapněte utajovač," nařídil mu hlas z Německa. „Okamžitě!"

„No dobře," řekl znepokojený André, otevřel zásuvku a stiskl spínač. „Můžete mluvit."
„Vaše organizace je nejneschopnější ze všech!"
„My si to nemyslíme. Co vám vadí?"
„Skoro hodinu mi trvalo, než jsem zjistil, jak se s vámi spojit. Musel jsem přitom pohrozit půlce našich výzvědných složek!"
„Řekl bych, že to bylo zcela na místě. Myslím, že byste měl přehodnotit svůj názor."
„Pitomče!"
„To mě uráží."
„Přestane, až vám řeknu proč."
„Tak mě poučte."
„Jde za vámi manželka velvyslance Daniela Courtlanda."
„Ta už odešla, mein Herr," přerušil ho André se zadostiučiněním. „Vyhnuli jsme se tak těm, kdo ji sem sledovali."
„Sledovali?"
„Nejspíš."
„Jak to?"
„Nemám ponětí, ale rozjeli tady slušnou operaci, dokonce velice neobvyklým způsobem využili jméno Deuxieme. Pochopitelně jsem ji rychle vypakoval, aniž by ji někdo viděl, a během půl hodiny bude v bezpečí na americkém velvyslanectví."
„Idiote!" zaječel muž v Německu. „Neměla se vrátit na velvyslanectví. Měli jste ji zabít!"

26 KAPITOLA

Moreau, jeho hlavní asistent Jacques Bergeron a Latham dorazili k Francoisovi téměř ve stejný okamžik. Společně pak zamířili od jižní brány padesát metrů západním směrem, až náčelník Deuxieme zvedl ruku. Ocitli se v méně zalidněné oblasti, kde napravo od cesty stály omšelé stany sloužící jako toalety a šatny pro zaměstnance. „Tady si můžeme promluvit," řekl Moreau a podíval se na řidiče. „Mon Dieu, kamaráde, taková smůla! Vaše žena a děti!"
„Budu si muset vymyslet nějaké velice přesvědčivé vysvětlení."
„Děti s vámi nebudou týden mluvit, Francoisi," řekl Jacques a rozpačitě se pousmál. „Asi to sám víte nejlíp."
„Musíme si promluvit o něčem jiném," nadhodil Francois. „Zaslechl jsem dvě ženské, jak se na celé kolo bavily..." Řidič popsal rozhovor, jenž tajně vyslechl, a skončil slovy: ‚Však šla do kanceláře vedoucího.'"
„Jacquesi," řekl Moreau. „Prozkoumej budovu, jak nejlíp umíš. Navrhoval bych ti hrát si na opilce - odlož si sako a kravatu, my ti je
podržíme."
„Za tři nebo čtyři minutky jsem zpátky." Agent si odložil, vytáhl si z kalhot kus košile, takže mu visela přes pásek, a začal se potácet směrem k jižnímu vchodu.
„V tomhle je Jacques velice dobrý," poznamenal Moreau a obdivně sledoval svého podřízeného. „Zvlášť na člověka, který se whisky ani nedotkne a málem nesnese ani skleničku vína."
„Možná toho dřív musel snášet až příliš," řekl Drew.
„Ne," řekl šéf Deuxieme Bureau, „může za to jeho žaludek. Má něco s kyselostí. Když obědváme s poslanci parlamentu, kteří tahají za naše finanční nitky, bývá to docela trapné. Myslí si o něm, že je kancelářský suchar."
„Co podnikneme, jestli je Courtlandova žena uvnitř?" zeptal se
Latham.
„To bych taky rád věděl," odvětil Moreau. „Na jedné straně víme, že tam vešla, což potvrzuje váš předpoklad, že tohle je kontaktní
místo Bratrstva. Na druhé straně si musíme položit otázku, jestli chceme, aby oni věděli, že to víme. Je lepší zachovat trpělivost, držet tuhle napodobeninu kanceláře pod neustálým dozorem a zjistit, kdo tam

chodí? Nebo přitlačíme na pilu a vezmeme kancelář útokem?"
„Já jsem pro druhou možnost," odvětil Latham. „Když to neuděláme, jen tady ztrácíme čas. Vytáhněte tu děvku ven a zajistěte její spojky."
„To zní sice jednoduše a lákavě, Drew, ale může to být dost nebezpečné a třeba i kontraproduktivní. Pokud je tahle parodie na zábavní park životně důležitým spojením na Bratrstvo, čemuž oba věříme, převrátíme to tady vzhůru nohama a necháme za sebou spoušť? Nebo nezasáhneme a zjistíme víc?"
„Já říkám, že to tady obrátíme vzhůru nohama."
„Abychom vyslali poplašné signály neonacistům po celé Evropě? Existují jiné způsoby, příteli. Můžeme se napíchnout na jejich telefony, faxy i na frekvence jejich vysílaček, pokud takové spojení funguje. Musíme si dát pozor, abychom místo hlavní ceny nezískali vycpaného osla. Nacisté mohou Courtlandovu ženu sledovat a celý park je možná pod nepřetržitým dohledem. Další postup si musíme velice pečlivě promyslet."
„Vy jste opravdu nefalšovaný Francouz... Moc mluvíte!"
„Nevim, jestli je to dobře nebo špatně, ale je to naše dědictví, naše přirozená galská skepse."
„Nejspíš máte pravdu. Ale nelíbí se mi to. Ztrácím trpělivost."
„Bestiálně vám zavraždili bratra, Drew. To se mně nestalo. Kdybych byl na vašem místě, uvažoval bych stejně."
„Harry asi těžko."
„To od vás zní dost divně." Moreau si prohlížel Lathamovu tvář a všiml si, že Američanův pohled se krátce rozostřil a zamířil kamsi do dálky.
„De sangfroid," hlesl Drew. „Prosím?"
„Ale nic, to nic." Latham několikrát zamrkal a vrátil se do reality. „Co podle vás Jacques najde?"
„Velvyslancovu ženu, když to dobře dopadne," odvětil divoký řidič Francois. „Doufám, že jo, protože čím dřív se dostanu domů, tím líp. Holky si mohly vybrečet oči, když s Yvonne odcházely... Promiňte, pane řediteli, nechtěl jsem zatahovat do práce osobní problémy. Už se to víckrát nestane. Navíc ani nejsou podstatné."
„Nemusíte se omlouvat, Francoisi. Člověk, který nemá kromě Deuxieme žádný život, je člověk bez nadhledu, což je samo o sobě dost nebezpečné."
„Alors!" vyhrkl řidič, jenž se zadíval směrem k hlavní cestě.
„Co je?" zeptal se Moreau.
„Ten chlápek ve srandovním úboru, v oranžových punčocháčích
a modré košili!"
„Co je s ním?" zeptal se Drew.
„Někoho hledá. Pobíhá sem a tam - támhle jde, kolem vchodu." „Rozdělte se!" nařídil šéf Deuxieme. Tři muži se v mžiku rozešli různými směry. Mladý neoholený muž v oranžových punčocháčích proběhl kolem, co chvíli se přitom zastavoval a rozhlížel se. Francois zamířil mezi dva stany pro zaměstnance, zády k pěšině. Minutu nato se oranžová čmouha prudce rozběhla a vrátila se do omšelé kanceláře s nápisem „Vedení". Moreau s Lathamem vykročili za Francoisem do úzkého prostoru mezi stany. „Určitě někoho hledal," řekl Drew. „Nebyl jste to vy?"
„Nevidím důvod proč," odvětil řidič a zamračil se, „ale myslím, že si pamatuju nějaký flek, oranžovou kaňku, když jsem se otočil od ženy a dětí a volal vám."
„Možná si všiml vysílačky," řekl Moreau. „Ale jak říkáte, nebyl důvod, aby se zaměřil zrovna na vás... Věřím, že existuje nějaké úplně jednoduché vysvětlení. Podobná místa jako tyhle malé zábavní parky jsou doslova daňové ráje. Všechny peníze jsou v hotovosti a vstupenky si risknou sami. Někdo se asi vylekal, že jste z finančního úřadu a zjišťujete si prodej. Na tom není vůbec nic neobvyklého - takoví vyšetřovatelé bývají terčem úplatků."
„Mes amis!" Jacques, opět střízlivý, přiběhl a vzal si od od Francoise sako s kravatou. „Jestli Madame Courtlandová vešla do kanceláře vedoucího, tak je pořád uvnitř. Jiný východ tam nemají."
„Počkáme," rozhodl Moreau. „Znovu se rozdělíme, ale zůstaneme nablízku a jeden z nás bude vždycky sledovat dveře. Budeme se střídat po dvaceti minutách. Já půjdu první a nezapomeňte držet vysílačky tak, abyste slyšeli signál."

„Já půjdu po vás," řekl Drew a podíval se na hodinky. „A já po vás, pane," dodal Jacques. „A já nakonec," uzavřel Francois.
Po dvou hodinách, během nichž každý z nich absolvoval dvě služby, šéf Deuxieme nařídil, aby se sešli u stanů západně od jižního vchodu. „Jacquesi," řekl Moreau, „víš jistě, že na žádné straně budovy, ani vzadu, nebyly žádné dveře?"
„Dokonce ani okno, Claude. Kromě těch na čelní zdi nemá ten barák ani jedno okno."
„Začíná se stmívat," nadhodil Francois. „Možná čeká, až se setmí, aby mohla odejít a vmísí se mezi odcházející lidi."
„Možné to je, ale znovu se ptám proč?"
„Unikla vaší jednotce na Champs-Élysées," řekl Latham a tázavě zvedl obočí.
„V žádném případě nemohla vědět, že je pod dozorem, monsieur," namítl Jacques. „Třeba jí to někdo řekl."
„To by celé věci dodalo úplně jiný rozměr, Drew. A pro ten nejsou žádné důkazy."
„Jen hledám možnosti, nic víc. Třeba je prostě paranoidní - sakra, taková osoba k tomu přece má důvod... Dovolte mi, abych se vás všech na něco zeptal. Koho jste viděli vycházet z těch dveří? Já viděl podivína v oranžových punčocháčích - sešel se s někým v klaunském kostýmu, kdo na něj čekal."
„Já viděl dvě šeredně nalíčené ženské, které vypadaly, jako by právě vyšly z harému nějakého zchudlého šejka," řekl Jacques.
„Nemohla být jedna z nich Courtlandova žena?" vychrlil ze sebe Moreau.
„Ne. Napadla mě stejná myšlenka, tak jsem se znovu navrátil k té opilecké etudě a doslova do obou vrazil. Byly to staré čarodějnice, jedné strašně táhlo z úst."
„Vidíte, jak je rafinovaný," řekl náčelník Deuxieme Lathamovi. „A vy, Francoisi?"
„Byl tam jen vysoký muž ve velkých tmavých brýlích, vypadal podobně jako tady náš Američan. Měl na sobě sportovní, ale drahé oblečení. Mám podezření, že to byl vlastník, protože kontroloval, jestli jsou zamčené dveře."
„Pokud tedy Madame Courtlandová nevyšla a kancelář se na noc zamyká, všichni se shodneme, že je pořád uvnitř, nebo ne?"
„Určitě," odpověděl Drew. „Mohla by tam být z celé řady důvodů. Třeba proto, aby si zavolala z bezpečného telefonu, když je velvyslanec ve Washingtonu... Kdo z vás nejlíp ovládá lupičské finty?"
„Finty?" zeptal se Francois.
„No zkrátka, kdo umí otevřít zamčené dveře a vloupat se někam bez dovolení," vysvětlil Moreau.
„Jacques." „Vy máte opravdu talent," řekl Latham.
„Jestli Francois dělal řidiče lupičům, tak mám podezření, že můj přítel Jacques byl původně nejspíš zloděj šperků. Než se polepšil a vstoupil do naší organizace," poznamenal Moreau.
„To je merde, monsieur," namítl Jacques a usmál se. „Monsieur le Directeur nám lichotí velice zvláštním způsobem. Je ovšem pravda, že Bureau mě poslalo na měsíční zámečnický kurz. S příslušným nářadím jsou všechny zámky překonatelné, jelikož fungují na stejném principu, tedy s výjimkou nejmodernějších zámků řízených počítačem."
„V té polorozpadlé kůlně je nejspíš tolik počítačů jako v kadibudce. Dej se do práce, Jacquesi, my budeme támhle naproti." Agent Deuxieme s kurzem zámečníka vyrazil rychle zpět k primitivní budově, ostatní se odebrali do rostoucích stínů nalevo od prašné cesty. Během několika okamžiků se odhad Clauda Moreaua ukázal jako tragický omyl. Znenadání se spustil řev sirén a zvonů, který se rozléhal po celém parku. K napadené budově se s divokostí mongolských nájezdníků seběhli strážní v různých úborech - někteří v uniformách, jiní v neskutečných hábitech: klauni, polonazí polykači mečů, trpaslíci a Afričané s tygří kůží. Jacques se rychle vytratil ze scény a pokynul na své společníky, aby zmizeli! Poslechli ho a vzali nohy na ramena.
„Co se stalo?" křikl Latham, když naskočili do auta Deuxieme a vyrazili pryč.
„Kromě zámků, které se daly lehce překonat," odvětil zadýchaný Jacques, „tam muselo být elektronické čidlo, které určilo váhu a hustotu objektu, který zámky otevřel."
„Co to ksakru znamená?"
„To máte jako s imobilizéry u nových aut, monsieur. Malý černý čip v klíčku zapalování, bez kterého

nemůžete nastartovat motor. Pokud se o to pokusíte, v těch nejdražších autech se ještě spustí siréna."
„Vidíte, Claude - kůlna a takhle vybavená..."
„Co na to říct? Spletl jsem se, ale o něčem to přece svědčí. Le Parc de Joie je nade vší pochybnost životně důležitým centrem Bratrstva. Přesně, jak jsme si mysleli."
„Jenže oni teď vědí, že do něj někdo pronikl."
„Nebude to tak horké, Drew. Pro takové případy máme své lidi, díky spolupráci s policií a Súreté."
„Cože?"
„Každý týden skončí v kriminále desítky chlapů, které dohnaly k činu zoufalé životní podmínky, ale v zásadě to jsou slušní lidé a často poprvé trestaní. Zářným příkladem je Jean Valjean z Bídníků."
„Moc mluvíte. Co tím chcete říct?"
„Máme seznamy takových zločinců v uvozovkách, kteří si odpykávají tresty řekněme od šesti měsíců do jednoho roku. Výměnou za to, že na sebe vezmou vinu za jeden zločin navíc - kupříkladu za pokus o vyloupení zábavního parku -, se jim zkrátí tresty a v některých případech je jim dokonce vymazán záznam z trestního rejstříku."
„Mám na tom začít dělat?" zeptal se Jacques z předního sedadla a sáhl po telefonu.
„Buďte tak laskav." Zatímco jeho podřízený důstojník vytáčel číslo a pak začal mluvit, Moreau vysvětloval: „Během patnácti až dvaceti minut policie zavolá hlídače parku a oznámí jim, že zajistila auto ujíždějící z místa činu a že dva muži uvnitř byli známí lupiči. Je vám ten plán jasný?"
„Snad ano. Pochopitelně se budou ptát, jestli došlo k loupeži a pokud ano, co bylo ukradeno a jestli někdo může identifikovat pachatele."
„Přesně tak. Přirozeně s dodatkem, že policie bude vděčná za jakékoli svědectví a ráda svědky doveze na policejní stanici, kde se zadržení nacházejí."
„Takové pozvání všichni s díky odmítnou," dodal Latham z mihotavých stínů zadního sedadla a pokýval hlavou.
„To není tak jisté, mon ami," nesouhlasil Moreau. „Proto musíme mít naše falešné pachatele. Nepřátelské objekty bývají často příliš nervózní ze své vlastní situace, že ze zvědavosti pozvání přijmou. Mají však bez výjimky stejnou žádost - vlastně požadavek."
„Nechte mě hádat," řekl Drew. „Půjdou k identifikaci jen pod podmínkou, že uvidí podezřelé, ale podezřelí neuvidí je."
„Jak jsem říkal, jste všímavý."
„Kdybych neuhodl tohle, měl jsem odejít do důchodu už v den, kdy jsem ukončil výcvik. Ale nápad - jak jste je nazval? - s ‚falešnými pachateli' je pěkný. Hlavně ho neprozraďte Washingtonu, jinak se nám rozmnoží aféry. Watergate a Irangate bude nevinnou hříčkou ve srovnání z CIA-gate a vládagate. Skutečné těžké váhy napadne, že za sebe můžou nastrčit dvojníky, včetně samotného prezidenta."
„Upřímně řečeno, my tady nemůžeme pochopit, proč už to dávno neudělali."
„Podobné úvahy si nechte pro sebe, my máme dost svých starostí."
„Claude," přerušil je Jacques a otočil se na sedadle. „To se vám bude líbit. Naši pachatelé jsou párek špatně placených účetních.
Pokusili se okrást síť řeznictví, která prodává špatné maso za prvotřídní ceny."
„Měli správný plán: okrádat zloděje."
„Ti zloději bohužel přes noc doplňovali zásoby a naši milí účetní byli zachyceni na videokazetě, jak otvírají trezor."
„Jejich nový úkol jim asi moc nevoněl."
„Policisté je k němu rádi přinutili. Šéf detektivů u těch řezníků kupuje maso už léta."
„Asi má zakrnělé chuťové buňky. Kdy můžou nastoupit?"
„Kdy řekneme."
„Bien. Vysaďte Monsieur Lathama u Normandie a mě u kanceláře. Pak konečně propusťte Francoise domů."
„Já s vámi klidně zůstanu, pane řediteli," nabídl se řidič. „Pro případ nouze."
„Ne, Francoisi, domácí odpovědnosti se nevyhneš. Tvoje hezká žena by ti to neodpustila."
„Její odpuštění mě ani tak netrápí, pane. Děti dokážou být daleko krutější."

„Já to přežil, takže to zvládnete taky. Člověk si tím upevňuje charakter."
„Jste velice laskavý," pošeptal Drew do ucha Moreauovi. „Co budete dělat v kanceláři?"
„Sledovat cvrkot. Budu vás informovat. Mon ami, vy máte vlastní domácí povinnosti. Okouzlující Karin byla u doktora. Je zraněná, pamatujete?"
„Ježíši, já zapomněl!"
„To jí radši neříkejte."
„Mýlíte se, Moreau. Ona by to pochopila."

*****

Karin přecházela v hotelovém županu před velkým křídlovým oknem, když vtom Latham otevřel dveře.
„Bože, tys byl pryč tak dlouho!" vykřikla a rozběhla se k němu. Padli si do náručí. „Nic se ti nestalo?"
„Ale no tak, madam, byl to zábavní park, ne bitva u Bastogne. Jasně, že se mi nic nestalo. Na zbraně jsme se ani nepodívali."
„A to vám trvalo čtyři hodiny? Co se stalo?" Odpověděl a pak se zeptal: „A co ty? Co říkal doktor?"
„Promiň, miláčku, to je přesně důvod, proč jsem se s tebou nikdy neměla zaplést. Myslela jsem, že jsem z podobných pocitů už vyrostla, ale asi jsem se spletla. Když mi o někoho jde, myslím to strašně vážně."
„To je bezva, ale neodpověděla jsi mi na otázku."
„Podívej!" De Vriesová pyšně zvedla pravou ruku, kterou zdobil méně objemný obvaz než předtím, připomínající malý klobouček. „Vzal mi míru na protézu, asi dva centimetry dlouhou. S přilepeným nehtem se nasadí na prst a bude prakticky k nerozeznání."
„To je skvělé, ale jak ti je? Včera večer jsi krvácela."
„Doktor říkal, že jsem musela být dost rozrušená a o něco jsem asi zavadila. Nemáš na zádech nějaké šrámy, miláčku?"
„Ty jsi ale číslo." Drew ji znovu přivinul do náručí. Jejich rty se setkaly, Karin se však pomalu odtáhla.
„Chci si promluvit," řekla.
„O čem? Řekl jsem ti přece, co se stalo."
„O tvé bezpečnosti. Volali z Maison Rouge..."
„Oni věděli, kde tě hledat? Tady v Normandii?"
„Často vědí věci dřív, než se je řada z nás sama dozví."
„Tak to mají přístup k informacím, které by určitě mít neměli!"
„Myslím, že máš pravdu, ale přece víme, na jaké straně Antinájové jsou."
„To není tak jisté. Sorenson je odřízl."
„Během studené války to byl nejobávanější tajný agent. Podezřívá každého."
„Jak to víš? O tom tajném agentovi."
„Částečně od tebe, ale hlavně od Freddieho."
„Od Freddieho...?"
„Jasně. Podzemní skupiny se chrání a vyměňují si informace. Na koho se můžeš spolehnout, komu můžeš věřit a podobně. Jde o přežití."
„Co volali z Maison Rouge?"
„Jejich informátoři v Bonnu a Berlíně hlásí, že do Paříže míří dvě skupiny vycvičených Blitzkriegrů s úkolem najít a zabít toho z bratří Lathamů, který přežil útok v hostinci ve Villejuifu. Člověka, kterého pokládají za Harryho Lathama."
„To přece není nic nového."
„Říkají, že počet zabijáků se pohybuje mezi osmi až dvanácti. Nikoli jeden, dva či tři, ale jde po tobě malá armáda."
Ticho. Pak promluvil Latham. „Je to úžasné, co říkáš? Jsem populárnější, než se mi zdálo v těch nejdivočejších snech, a navíc ani nejsem ten chlápek, po kterém pasou."
„V tom s tebou souhlasím."
„Ale proč? Toť otázka. Proč po Harrym tak touží? Jeho seznam je venku a způsobil zmatek a rozbroje, které jim hrají do karet. Tak proč?"

„Mohlo by to mít něco společného s doktorem Kroegerem?"
„Ten chlápek je jako kosmonaut bez kyslíkové helmy. Říká jednu lež za druhou a zapomíná na lži, které navykládal předtím."
„To jsem nevěděla. Jak to myslíš?"
„Řekl Moreauovi, kterého pokládá za jednoho z nich, že musí najít Harryho, aby zjistil totožnost zrádkyně v údolí Bratrstva..."
„Jaké zrádkyně?" vyhrkla Karin.
„To nevíme a nevěděl to ani Harry. Když byl v Londýně a telefonovali jsme si, zmínil se o nějaké sestře, která upozornila Antináje, že odjíždí. O řidiči nákladního auta, který ho naložil, se ale podrobněji nevyjádřil."
„Třeba Kroeger nelhal."
„Akorát řekl Witkowskému něco úplně jiného. Trval na tom, že musí najít Harryho dřív, než přestanou účinkovat jeho léky. Stanley mu ani omylem neuvěřil, a proto ho chtěl vystřelit na Měsíc pomocí chemických látek - aby zjistil, jestli se dozví pravdu."
„Což lékař velvyslanectví nedovolil," řekla Karin tiše. „Teď už chápu, proč z něj byl Witkowski tak bez sebe."
„To je taky důvod, proč toho lékařského svatého obejdeme, i kdybych musel Sorensona přinutit, aby vydíral prezidenta."
„Opravdu? On je... vydíratelný?"
„To je každý, prezidenti zvlášť. Říká se tomu politická genocida. Záleží na tom, k jaké straně patříš."
„Můžeme se, prosím, vrátit k jinému tématu?"
„K jakému?" Latham zamířil k psacímu stolu s telefonem. „Já chci hlavu doktora, který by radši prodloužil život červa, než by zabránil vraždění slušných lidí na naší straně."
„Mezi které bys mohl patřit i ty, Drew."
„Tak nějak." Latham zvedl sluchátko.
„Nech toho a poslouchej mě!" vykřikla Karin de Vriesová. „Zavěs a poslouchej."
„No dobře, dobře." Drew vrátil sluchátko do vidlice a pomalu se k ní otočil. „Co mi povíš?"
„Budu k tobě krutě upřímná, miláčku - protože tě právě teď miluju."
„Jen v tuhle chvíli? Nebo můžu doufat v měsíc, či snad dva?"
„Jsi nefér a zbytečně mě ponižuješ."
„Omlouvám se. Ale to ‚právě teď' sis mohla odpustit."
„Předtím jsem milovala jiného, i když jsem třeba byla bláhová, ale za to se omlouvat nehodlám."
„Dva body pro madam. Tak pokračuj a bud krutě upřímná."
„Jsi chytrý a svým způsobem snad i mimořádný muž. Všimla jsem si toho, pozorovala jsem tě a obdivovala jsem tvoji schopnost činit rychlá rozhodnutí i skvělou tělesnou zdatnost - kterou jistě převyšuješ mého manžela i Harryho. Ty ale nejsi Freddie, ani Harry, kteří neustále žili s vidinou smrti. Od ranního probuzení až do noci, kdy se kradli ulicemi na tajnou schůzku. Je to svět, který neznáš, Drew. Strašlivý zvrácený svět, do nějž jsi nikdy nezapadl až po uši -poznal jsi ho, to ano, ale nezažil jsi všechny jeho hrůzy."
„Přejdi k věci, chci si zavolat."
„Snažně tě prosím, poskytni všechny své informace i závěry, k nimž jsi došel, lidem, kteří v tom světě umějí chodit... Moreauovi, Witkowskému, tvému nadřízenému Sorensonovi. Oni pomstí smrt tvého bratra - mají k tomu potřebné možnosti."
„A já snad ne?"
„Jde po tobě banda zabijáků! Lidi se zdroji a kontakty, o nichž nic nevíme. Znají důležitá jména a mají neomezené fondy na jejich podplacení. Úplně stačí, když tě zradí jediný z nich. Proto mi Antinájové volali. Myslí si, že tvoje situace je beznadějná, a proto musíš zmizet."
„Takže jsme zpátky u naší původní otázky, že? Proč veškerá ta palebná síla proti Harrymu Lathamovi? Proč?"
„Ať to zjistí jiní, miláčku. A my dva vypadneme z téhle strašné hry."
„My dva...?"

„Je to dostatečná odpověď na tvoji dřívější otázku?"
„Zní to moc lákavě. Mohl bych se rozbrečet jako děcko, ale k ničemu by to nevedlo, Karin. Možná nemám takovou zkušenost jako ostatní, ale mám něco, co nemají zase oni - vztek. Kombinace vzteku a mých schopností, třeba omezených, ze mě dělá vůdce smečky. Je mi to fakt strašně líto, ale musí to tak být."
„Apeluji na tvůj pud sebezáchovy - naší sebezáchovy -, ne na tvoji odvahu, kterou už určitě nemusíš dokazovat."
„Odvaha s tím nemá absolutně nic společného! Nikdy jsem si nehrál na hrdinu, já hrdinství nemám rád, kvůli němu se nechávají zabít jen idioti. Jde mi o kluka, který byl řízením osudu můj bratr, bez jehož pomoci bych nedokončil střední ani vysokou školu a teď by ze mě byl vysloužilý hokejista s oteklou tváří, zlámanýma nohama a bez dolaru na kontě. Jean-Pierre Villier mi říkal, že dluží stejně nebo víc otci, kterého nikdy nepoznal. Nesouhlasím. Já dlužím víc Harrymu, protože já ho poznal."
„Já ti rozumím." Karin se odmlčela a jejich oči se setkaly. „Tak se s tím popereme společně."
„Sakra, o to se tě neprosím!"
„Já jinak nemůžu. Žádám tě jen o jedno, Drew. Nenech se kvůli svému vzteku zabít. Už jsem přišla o jednoho muže, kterého jsem milovala. Ztrátu dalšího bych asi nepřežila."
„Nemusíš mít strach. Mám toho ještě hodně před sebou... Můžu si už konečně zavolat? Ve Washingtonu je teď krátce po poledni a já bych rád chytil Sorensona, než uteče na oběd."
„Abys mu nezkazil chuť."
„Tomu se určitě nevyhnu. Můj postup se mu nezamlouval, ale z velice pádného důvodu to na mě neprozradil."
„Z jakého?"
„Sám by se zachoval stejně."

*****

Wesley Sorensen cítil hněv a bezmoc. Viceprezident Howard Keller mu odfaxoval seznam sto jedenácti senátorů a kongresmanů z obou politických stran, kteří zlobně reagovali na označení svého bývalého kolegy za nacistu a byli okamžitě ochotni svědčit. Další seznam obsahoval jména zcela opačně naladěných lidí - od odmítnutých, avšak stále mocných fundamentalistických vůdců, až po fanatiky z periférie společnosti. Oba tábory by klidně odmítly znovuzrození Krista jako politickou manipulaci, kdyby jim to mělo posloužit. Ve spodní části faxu stála vlastnoruční závěrečná poznámka viceprezidenta. Výše uvedení šaškové jsou okamžitě připraveni zničit kohokoli, kdo s nimi jen trochu nesouhlasí. Povolal jsem právníky. Spolu s našimi šikovnými hochy rozneseme celou tu bandu kreténů na kopytech! Pojďme to předložit senátu a odkázat tyhle krvežíznivé žvanily do patřičných míst.
Sorenson však nebyl připraven postavit celou záležitost na odiv veřejnosti. Dalo by se tím hodně získat, ale také hodně ztratit. Věděl, že Sonnenkinder existují, jak vysoko se skrývají se však zatím nepodařilo určit. Pro pronásledované bylo nejjednodušší stát se jedním z „hodných chlapců". Rozhodl se, že zavolá Howardu Kellerovi a pokusí se mu vysvětlit svůj názor. Vtom zazvonil telefon - červená linka, která vedla přímo k němu do kanceláře.
„Prosím."
„Tady tvůj neposlušný agent, šéfe."
„Kéž bych nebyl - tedy tvůj šéf."
„Drž se mě, děláme pokroky."
„Jaké?"
„Bonn a Berlín posílají dvě družstva, která mě mají najít a zneškodnit - tedy vlastně Harryho."
„A v tom vidíš pokrok?"
„Jeden krok vždycky vede k dalšímu, ne?"
„Být tebou, a mluvím z vlastní zkušenosti, klidil bych se co nejrychleji z Paříže."
„Opravdu, Wesi?"
„Asi ne, ale na tom nesejde. Časy se mění, Lathame, za těch našich to bylo jednodušší. Věděli jsme, kdo

jsou naši nepřátelé, ale ty to nevíš."
„Tak mi to pomoz zjistit. Pověz tomu doktoru lidumilovi na ambasádě, aby do Kroegera napíchal amytaly, které mu rozvážou jazyk."
„Říkal, že by ho to mohlo zabít."
„Tak ať. Dej nám šanci! Proč jim tak záleží na smrti Harryho?"
„Máme jisté zásady lékařské etiky..."
„Strč si je někam, já mám zase svůj život! Nejsem žádný zastánce trestu smrti, protože je kromě jiného nespravedlivý - kdy naposledy skončil na elektrickém křesle bohatý běloch, za kterým stála drahá advokátní kancelář? Ale jestli pro mě existuje nějaká výjimka, tak je to Kroeger. Viděl jsem, jak ten parchant rozstřílel dva nevinné hotelové zřízence tříštivými kulkami jen proto, že se tam připletli! Náš shovívavý doktůrek z velvyslanectví navíc neřekl, že by ho ty injekce zabily. Řekl jen, že by ho mohly zabít. To je daleko lepší vyhlídka, než jaké dal Kroeger těm dvěma mužům v hotelu."
„Koukám, že si umíš věci obhájit... Řekněme, že s tebou půjdu a ministerstvo taky. Co myslíš, že se můžeš dozvědět od Kroegera?"
„Nevím. Ale možná nějaké vysvětlení pro posedlost neonacistů oddělat Harryho."
„Uznávám, že je to záhada."
„Nejen to, Wesi. Je to klíč k daleko většímu množství věcí, než si vůbec dokážeme představit."
„Včetně třeba Harryho seznamu?"
„Snad. Četl jsem přepis hlášení, které podával v Londýně. Není pochyb, že jeho pravosti věřil, ale přesto připouštěl možnost dezinformace - tedy spíš nepřesné informace. Bral to zkrátka v úvahu."
„Lidská chyba, popletená jména, nikoli podvrh," řekl Sorenson tiše. „Ano, vzpomínám, že jsem to četl. Pokud mě paměť neklame, Harry se při náznaku, že ho podvedli, rozčílil a zdůraznil, že materiály musí s konečnou platností vyhodnotit pavouci z kontrarozvědky."
„Tak konkrétní nebyl, ale nějak podobně to říkal." „A ty myslíš, že Kroeger by nám mohl pomoct zaplnit nějaká bílá místa?"
„Řeknu ti to takhle: Nikdo jiný mě nenapadá. Kroeger byl Harryho doktor a měl na mého bratra jakýsi zvláštní vliv - nejspíš díky tomu, že s ním slušně zacházel. Aspoň se tedy nedalo říct, že by ho Harry nenáviděl."
„Tvůj bratr byl příliš velký profesionál, než by svou nenávist dal najevo, nemluvě o tom, že by mu zatemnila mozek."
„To je mi jasné a připouštím, že se pohybuju na velice tenkém ledě, ale něco mi říká, že Harry Kroegera uznával - no, uznávat není možná to pravé slovo, ale nějaká vazba mezi nimi určitě byla. Nemůžu ji blíž vysvětlit, protože tomu nerozumím."
„Možná jsi to před chvílí sám řekl. Ten doktor s ním zacházel slušně. Jako věznitel pečující o svého vězně."
„Zase vytahuješ stockholmský syndrom? Prosím tě, ušetři mě toho. V té teorii je příliš mnoho mezer, zvlášť pokud jde o Harryho."
„Bůh ví, že jsi ho znal líp než kdo jiný... No dobře, Drew, vydám rozkaz a nebudu tím zatěžovat Adama Bollingera z ministerstva zahraničí. On už nám dal bianko šek, přestože ho k tomu vedly úplně špatné motivy."
„Motivy? A co důvody?"
„Rozumné důvody jsou pro Bollingera druhořadé. Na prvním místě jsou motivy. Hlavně to přežij ve zdraví a bud strašně opatrný."

*****

Gerhardt Kroeger ležel přivázaný ke stolu na ošetřovně velvyslanectví, což byla ve skutečnosti moderní klinika se šesti pokoji a těmi nejpokročilejšími lékařskými přístroji. V předloktí levé ruky měl zapíchnutou jehlu, do níž ústila průhledná trubička sbírající pramínky tekutiny ze dvou plastikových váčků nad jeho hlavou. Před procedurou dostal tišící látky, takže vypadal jako pasivní pacient, jenž nemá tušení, co se na něj chystá.

„Jestli zemře," řekl ambasádní lékař s očima upřenýma na obrazovku EKG, „tak si to odskáčete, vy syčáci. Já mám za úkol zachraňovat životy, a ne popravovat lidi."
„Povězte to rodinám mužů, které zastřelil, i když je vůbec neznal," odpověděl Drew.
Stanley Witkowski odstrčil Lathama loktem. „Dejte mi vědět, až se bude blížit do kómatu," nařídil lékaři.
Drew zacouval, postavil se vedle Karin a všichni sledovali dění, užasle a zároveň znechuceně.
„Vstupuje do stadia nejmenšího odporu," řekl lékař. „Teď," dodal ostře. „Za dvě minuty zavírám kapačku bez ohledu na vaše rozkazy! Kristepane, stačí to minutu přetáhnout a je po něm! ... Já na téhle práci nelpím, vážení. Za tři čtyři roky mužu vládě splatit peníze za lékařské studium, ale tohle nemůžu utajit ani za všechny prachy ve státní pokladně."
„Tak si stoupněte bokem, mladej, a nechte mě pracovat." Witkowski se sehnul nad Kroegerovým tělem a začal mu tiše mluvit do levého ucha. Kladl mu obvyklé otázky o jeho totožnosti a postavení v neonacistickém hnutí. Dostalo se mu krátkých úsečných odpovědí monotónním hlasem. Plukovník začal zvyšovat hlas, až zněl nakonec výhrůžně a jeho ozvěna se odrážela ozvěnou od zdí. „Teď jsme se dostali až k jádru, doktore! Proč chcete zabít Harryho Lathama?"
Kroeger sebou zazmítal ve snaze přetrhnout upínací pásky, rozkašlal se a vyšel z něj zelený hlen. Lékař velvyslanectví chytil Witkowského za paži, ale plukovník se mu vytrhnul. „Máte třicet vteřin," řekl lékař.
„Pověz mi to, ty Hitlerovo nedochůdče, nebo tady zhebneš! Nejsi mi k ničemu, ty hajzle! Vysyp to, nebo půjdeš do pekla za svým Oberfuhrerem. Mluv, jinak je po tobě! Neštěkne po tobě ani pes, Herr Doktor!"
„Teď musíte přestat," řekl ambasádní lékař a znovu chytil plukovníka za ruku.
„Vypadni ode mě, ty sráči...! Slyšel jsi, Kroegere? Mně je úplně fuk, jestli budeš žít, nebo chcípneš! Vyklop to! Proč musíš zabít Harryho Lathama? Mluv!"
„Kvůli jeho mozku!" zavřeštěl Gerhardt Kroeger a praštil sebou o stůl takovou silou, že přetrhl jeden z kožených pásů. „Kvůli mozku!" opakoval nacista a upadl do bezvědomí.
„Víc se toho nedovíte, Witkowski," pravil lékař rozhodně a zavřel přívod dvou kapaček svedených do jedné jehly. „Jeho srdeční tep je na sto čtyřiceti. Ještě pět navíc a je po něm."
„Dovolte mi, abych vám něco řekl, pane šarlatáne," řekl veterán armádní rozvědky, „víte kolik je srdeční puls těch dvou zaměstnanců hotelu, které tenhle zkurvenec rozstřílel po celém vestibulu? Nula, doktore, a to není mnoho!"

*****

Všichni tři se posadili ke stolku v zahradní kavárně na rue de Varenne. Drew měl na sobě stále civilní oblečení, Karin ho pod stolem držela za ruku. Očividně zmatený Witkowski nepřestával kroutit hlavou.
„Go tím sakra ten hajzl myslel, když pořád mlel ‚kvůli mozku'?"
„První věc, co mě napadá," řekl Latham zdráhavě, „je vymývání mozku, ale tomu se mi nechce věřit."
„Souhlasím," řekla Karine de Vriesová. „Já jsem Harryho znala, byl doslova posedlý sebeovládáním. Nedokážu si představit, že by ho někdo psychicky zlomil. Měl příliš mnoho obranných schopností."
„Takže co teď?" zeptal se plukovník.
„Pitva?" nadhodila Karin.
„Co by nám mohla říct? Že ho otrávili?" odvětil Witkowski. „Něco podobného můžeme předpokládat. Kromě toho, každá pitva musí být nařízena soudem a zaregistrována u ministerstva zdravotnictví s doprovodnou lékařskou dokumentací. Tohle riskovat nemůžeme. Nezapomeňte, že Harry už není Harry."
„Takže jsme znova na začátku," řekl Drew. „A já ani nevím, kde vlastně."

*****

Zřízenec márnice v rue Fontenay, jenž měl za úkol kontrolovat mrtvoly v jejich dočasných chlazených hrobkách, procházel kolem řady obřích zásuvek. Vytáhl každé tělo, aby se ujistil, že mrtvý je umytý od krve, důkladně identifikovaný a nikdo ho nepřesunul kvůli přeplněnosti. Došel až k číslu sto jedna

označenému červenou tečkou, která znamenala: Zvláštní případ - nepřemisťovat!
Vysunul schránku a zatajil dech. Vůbec nechápal, co vidí. V lebce mrtvoly téměř bez tváře zela ohromná díra, jako by mozek posmrtně explodoval. Z rány trčely cáry kůže a tkáně připomínající rozmačkané jahody s odpornou šedivou šlehačkou. Zřízenec rychle zasunul schránku, nechtěl se ani nadechnout výparů. Ať si to najde někdo jiný.

27 KAPITOLA

V půl deváté ráno vydal Claude Moreau nekompromisní rozkaz: Latham s de Vriesovou jsou znovu pod ochranou Deuxieme. S návrhy ohledně jejich bezpečnosti mohla sice přijít i americká ochranka, ale konečná rozhodnutí byla jen a jen na Deuxieme. Pokud by se ovšem ti dva nerozhodli zavřít se na svém velvyslanectví, které bylo podle mezinárodního práva americkým územím, a tudíž mimo pravomoc Deuxieme. Když Drew začal hlasitě protestovat, Moreau mu stroze odpověděl.
„Nedovolím, aby se obyvatelé Paříže připletli do palby těch, co se vás snaží zabít, a riskovali tak své životy," řekl Francouz, sedící naproti Drewovi s Karin v apartmá hotelu Normandie.
„To jsou kecy!" zaječel Latham a třískl svou ranní kávou takovou silou, že polovina šálku vychrstla na koberec. „Nikdo se přece nechystá zahájit pouliční válku. To je poslední, co by udělali!"
„Možná ano, možná ne. Tak proč se oba neodstěhujete na ambasádu? Ta otázka by pak ztratila význam. Neměl bych proti tomu žádné námitky a obyvatelům Paříže by nic nehrozilo."
„Vy víte, že nemůžu jen tak sedět na zadku!" Drew nacpaný v těsném hotelovém županu vstal nasupeně z pohovky.
„Buď se budete pohybovat s mými lidmi, nebo nepůjdete nikam. To je moje poslední slovo, mon ami... A ještě něco: Všechny vaše kroky musím schválit já."
„Vy nejenže moc mluvíte, vy jste naprosto nesnesitelný!"
„Když už jsme u toho," pokračoval náčelník Deuxieme, „velvyslanec Courtland přiletí Concordem v pět hodin odpoledne. Jeho žena ho bude čekat na letišti. Nevím, nevím, jestli se člověk vůbec může připravit na divadlo, které teď velvyslanec bude muset sehrát."
„Jestli na to Courtland nemá, měl by se klidit z cesty," odsekl Drew, nalil si kávu a vrátil se s hrnkem na pohovku.
Moreau zvedl obočí, překvapený Lathamovým strohým tónem. „Možná máte pravdu, mon ami. Ať tak nebo tak, než padne tma, budeme znát odpověď, n'est-ce pás?"... Zbytek dne máte na to, abyste se seznámili s ochrannými procedurami naší organizace. Od postupů mého přítele Witkowského se dost liší, ale plukovník nemá zdroje, které máme my."
„Mimochodem," ozval se Drew, „konzultoval jste tohle všechno s Witkowským. Souhlasí s vašimi takzvanými rozkazy?"
„Nejen to. Velice se mu ulevilo. Asi byste měli vědět, že vás má oba velice rád - hezoučkou Karin možná o špetku víc - a uvědomuje si, že mám k dispozici daleko větší prostředky než on. Navíc mají s Wesley Sorensonem plné ruce práce se zařizováním setkání velvyslance a jeho ženy. Je to velice delikátní situace, která se musí neustále monitorovat. Co chcete ještě slyšet?"
„Už jste řekl všechno," řekl Latham bez nadšení. „Co po nás tedy
chcete?"
„Pro začátek, abyste se setkali a seznámili s členy našeho ozbrojeného doprovodu. Všichni mluví plynně anglicky a jejich vedoucí vám ostatně pomohl zachránit kůži na ulici Gabriel..."
„Francois, ten řidič?"
„Kdo jiný? Ostatní vám budou k ruce ve dne v noci. V době vaší přítomnosti v hotelu budou dva z nich vždycky na chodbě. Mohlo by vás taky zajímat, že máme pod kontrolou i Le Parc de Joie a Madame Courtlandovou. Vše je připraveno."
„Obléknu se," řekl Drew, znovu vstal a zamířil ke dveřím do ložnice. Kávu si vzal s sebou.
„Nezapomeň se oholit, miláčku. To tmavé strniště dost nápadně kontrastuje s tvými vlasy."
„To je další věc," zamumlal Latham. „Rád bych si tu barvu co nejdřív smyl," dodal rozhodně, vešel do

ložnice a zavřel za sebou dveře.
„Bien," řekl Moreau a pokračoval francouzsky. „Teď si můžeme promluvit, madame."
„Ano, věděla jsem, že mě to čeká. Před chvilkou na mě vaše oči
mířily jako dvě pušky."
„Máme mluvit německy?"
„Není třeba. Odsud nic neuslyší, a když budeme mluvit rychle, stejně nám nebude rozumět. Kde chcete začít?"
„To je snad jasné," odvětil náčelník Deuxieme jakoby mimochodem. „Kdy mu to chcete říct? A chystáte se k tomu vůbec?"
„Aha," vypravila ze sebe Karin. „Myslím, že bych se vás mohla zeptat na totéž, co říkáte?"
„Narážíte na mé vlastní tajemství, že? Důvod, proč tolik riskuju, abych zničil každého fanatického Němce, kterého najdu."
„Ano."
„Tak dobrá. Nebudete mít možnost tu informaci rozšířit a tím ohrozit moji rodinu, takže proč ne?... Měl jsem sestru Marii. Byla o dost mladší než já, a když náš otec zemřel, upnula se na mě. Já jsem ji samozřejmě taky zbožňoval. Byla plná života, čistá a nevinná. Navíc byla tanečnice, což jejímu svěžímu mládí dodávalo korunku z lučního kvítí. Sice ne primabalerína, ale přinejmenším nadaná členka baletního souboru. Během nejzuřivějších let studené války však Stasi to nádherné dítě zničila, jen aby se mi pomstila. Unesli ji, rychle z ní udělali narkomanku a přinutili ji k prostituci, aby její nucený návyk ještě podpořili. Zhroutila se a zemřela na ulici Unter den Linden ve věku dvaceti šesti let. Žebrala o jídlo nebo peníze, jelikož už nemohla prodávat svoje tělo... Tak to je moje tajemství, Karin. Není to nic hezkého, že?"
„Je to hrůza," vydechla Karin de Vriesová. „A vy jste jí nemohl nějak pomoct?"
„Já jsem to nevěděl. Naše matka zemřela a já byl třináct měsíců nasazený jako supertajný agent v oblasti Středomoří. Když jsem se vrátil do Paříže, našel jsem ve své dlouho nevybírané poště čtyři fotografie od východoberlínské policie. Byl to pozdrav Stasi. Ukazovaly, co po smrti zbylo z mojí malé sestřičky."
„Mám slzy na krajíčku a myslím to vážně, Claude. Není to jen zdvořilostní fráze."
„Já vám věřím, milá Karin, protože máte stejně strašnou zkušenost, nebo se mýlím?"
„Jak jste to zjistil?"
„To vám vysvětlím později. Nejdřív se vás musím znovu zeptat. Kdy to řeknete našemu americkému příteli? Nebo to nehodláte udělat?"
„Teď nemůže..."
„Takže vy ho jen využíváte," přerušil ji Moreau. „Ano," zvolala Karin. „Tak to začalo, ale teď je to něco jiného. Myslete si o mně co chcete, ale já ho opravdu miluju - zamilovala jsem se do něj. Pro mě samotnou je to největší šok. Má tolik vlastností mého bývalého manžela Freddieho - vlastně až příliš mnoho, a to mě děsí. Je prudký, rozlícený a jde tvrdě za svým. Je to dobrý chlap, který se snaží najít svůj cíl nebo směr, či jak tomu chcete říkat. Tápe jako my všichni, ale je odhodlaný najít potřebné odpovědi. Freddie byl zpočátku taky takový. Než se změnil a stalo se z něj zvíře posedlé krví."
„Oba jsme před několika minutami slyšeli mluvit Drewa o Courtlandovi. Vyděsil mě jeho chlad. Není to Freddieho syndrom?"
„Ale vůbec ne. Drew se jen vciťuje do bratra, jehož roli hraje. On musí být jako Harry."
„Kolik mu schází, aby se z něj nestal Freddie? To zvíře."
„To se nemůže stát. Nemůže. Na to je příliš slušný."
„Tak mu řekněte pravdu."
„A co je pravda?"
„Zkuste to s upřímností, Karin."
„Co by podle vás bylo upřímné?"
„Váš manžel žije. Frederik de Vries žije, ale nikdo neví kde a pod jakým jménem."

*****

Ozbrojený doprovod Deuxieme sestával z bláznivého řidiče Francoise a dvou strážných, jejichž jména byla vyřčena tak rychle, že je Latham přejmenoval na „Monsieur Fricka" a „Monsieur Fracka".
„Dcerky už s vámi mluví, Francoisi?" zeptal se Drew. Seděl na zadním sedadle vedle Karin, která měla po druhé ruce Monsieur Fracka.
„Ani slovo," odvětil řidič. „Moje žena na ně byla docela přísná a vysvětlila jim, že by měly svého otce poslouchat."
„A bylo to k něčemu?"
„Ani náhodou. Odpochodovaly do svého pokoje, zavřely dveře a pověsily na ně ceduli s nápisem ‚Nevstupovat'."
„Měla bych o tom taky vědět?" zeptala se de Vriesová.
„Plyne z toho jasný závěr, že děti ženského pohlaví umějí být strašně kruté ke svým posvátným otcům," odpověděl Latham.
„Jako bych nic neslyšela."
Dvacet minut poté dorazili k Deuxieme Bureau, neurčitě vyhlížející kamenné budově s podzemním parkovištěm, do nějž se dalo vjet jen po důkladném prověření ozbrojenou stráží. Frick a Frack vyvezli Drewa s Karin v ocelové kleci výtahu vybaveného elektronikou, k jehož spuštění bylo třeba zadat neobvykle dlouhou kombinaci čísel. Vyjeli do čtvrtého patra, kde je stráž doprovodila do Moreauovy kanceláře. Vlastně to ani nebyla kancelář, ale spíš velký obývací pokoj s napůl staženými žaluziemi. Dojem pohodlného obýváku však drasticky narušovalo velké množství počítačů a různých jiných supermoderních přístrojů.
„Vy s tím vším umíte zacházet?" zeptal se Drew a rozmáchl se
kolem.
„Co neumím já, to ovládá moje nová sekretářka, a co neumí ona, zvládne kolega Jacques. A pokud se opravdu dostaneme do úzkých, prostě zavolám své nové přítelkyni - Madame de Vriesové."
„Mon Dieu," zvolala Karin, „tohle je sen každého milovníka moderní techniky! Podívejte támhle - jste v okamžitém spojení s desítkou přenosových satelitů, a támhle - telekomunikační zařízení s dosahem do těch nejvzdálenějších oblastí světa. Má to přijímač, který je určitě připravený, jinak by tady nebyl."
„S tím mám trochu potíže," poznamenal Moreau. „Možná byste mi mohla pomoci."
„Kmitočty se neustále mění, dokonce po zlomcích sekundy," řekla Karin. „Američani na tom pracují."
„Pracovali, počítačový vědec jménem Rudolph Metz jim to ovšem poněkud zkomplikoval. Utekl ze Spojených států a zmizel v Německu. Předtím ale pustil do celého systému ničivý virus. Ještě to nestihli opravit."
„Kdo výzkum dokončí, bude mít přístup k tajemství celé zeměkoule," řekla Karin.
„Doufejme, že Bratrstvo bude potřebovat zařízení, které s sebou Metz nevzal," dodal náčelník Deuxieme Bureau. „Nicméně je to jen čirá spekulace. Teď vám musíme ukázat, nebo vlastně přehrát jiné věci. Jak jsme slíbili, s Witkowského pomocí jsme se napíchli na velvyslancův soukromý telefon, jenž prohledává všechny kanály a pracuje pouze na jednom z nich, který je pokládán za neodposlouchávaný. Le Parc de Joie bylo daleko snadnější sousto: Prostě jsme jim zablokovali linky pod záminkou požáru v telefonní společnosti. Všude se o něm mluvilo a přišly tisíce stížností, ale náš úskok vyšel... Skutečně jsme založili oheň - bylo tam víc kouře než plamenů, podstatné však je, že to zabralo."
„Zjistili jsme něco?" zeptal se Latham.
„Poslechněte si to sami," odpověděl Moreau a přešel k zařízení na levé stěně. „Tahle páska je z neustále čištěného telefonu velvyslance v jeho soukromé kanceláři v bytě v horním patře. Sestříhali jsme to tak, abyste slyšeli jen informace vztahující se k tématu. Koho by zajímaly nevinné zdvořilostní fráze?"
„Víte jistě, že jsou tak nevinné?"
„Můj milý Drew, můžete si poslechnout originální nahrávku kolikrát chcete. Je to digitálně označené."
„Promiňte, pokračujte."
„Madame Courtlandová právě volala do Sedlářství a obuvnictví na Champs-Élysées." Nahrávka začala.
„Musim mluvit s Andrém z Le Parc de Joie. Je to naléhavé, nastala kritická situace!"
„A kdo volá?"
„Někdo, kdo zná heslo André a včera navštívil zábavní park vaším vlastním vozem."

„Slyšel jsem o tom. Zůstaňte na lince, hned jsem zpátky." Ticho. „Máte být v Louvru dneska v jednu po poledni. V expozici starověkého Egypta ve druhém patře. Až toho druhého uvidíte, ukáže vám cestu. Pokud by vás nějakou náhodou někdo vyrušil, on vystupuje jako Louis, hrabě ze Štrasburku. Jste staří známí. Je to jasné?"
„Ano."
„Na shledanou."
„Na další pásce je rozhovor mezi vedoucím obchodu a Andrém z Le Parc de Joie, tedy hrabětem štrasburským," řekl Moreau.
„Je to skutečný hrabě?"
„Těch je spousta, ale řekněme, že on je opravdovější než většina ostatních. Je to docela geniální krycí totožnost a navíc poměrně autentická. On je totiž potomkem jednoho starého urozeného rodu z Alsaska-Lotrinska. Rodina se však rozpadla, a tak po válce prožíval dost těžké časy."
„Z hraběte vlastníkem pouťové atrakce?" pokračoval Drew. „To je dost strmý pád. Co rozbilo tu rodinu?"
„Německy se Alsasku říká Elsass-Lothringen. Jedna jeho část bojovala za Německo, druhá za Francii."
„A náš Louis šel s nacisty," dodal Latham a pokýval hlavou.
„Ale vůbec ne," nesouhlasil Moreau a oči se mu rozsvítily překvapením. „Právě proto je jeho krytí tak geniální. Byl ještě dítě, ale jeho ‚půlka' bojovala statečně za Francii. Německá část rodiny si bohužel ulila jmění do švýcarských a severoafrických bank a nechala tak čestnější polovinu téměř na holičkách."
„Ale pracuje přece pro neonacisty!" přerušila ho Karin. „Je to nacista."
„Samozřejmě."
„Já to nechápu," řekl Drew. „Proč by to dělal?"
„Spojili se s ním," odvětila de Vriesová a podívala se na Moreaua. „Zkorumpovala ho bohatší část rodiny."
„Aby řídil naprosto podřadný a špinavý zábavní park?"
„Slíbili mu daleko víc," dodal šéf Deuxieme. „V zábavním parku vystupuje jako jeden člověk, ale v pařížských salonech je úplně někým jiným."
„Člověk by řekl, že se mu za to budou posmívat," řekl Latham, „a o nějakých salonech by si mohl nechat leda zdát."
„Protože je majitelem ‚pouťové atrakce'?"
„No, ano."
„To jste vedle, mon ami. My Francouzi obdivujeme pracovitost, zvláště pak pokornou pracovitost zchudlých boháčů, kteří si nacházejí cesty, jak se znovu dobrat k penězům. Vy Američani přece děláte totéž, a to ještě okatějším způsobem. Nějaký multimilionář přijde o svoje firmy, hotely, podniky, prostě o všechno. Pak znovu získá ztracené jmění a vy z něj uděláte hrdinu. V tom se příliš nelišíme, Drew. Z nejvyššího pána se stává vysmívaný vyděděnec, zmobilizuje však své síly a znovu usedá na trůn. My mu tleskáme, bez ohledu na nějaké mravní zásady. A co si ten hrabě slibuje od nacistů? Kdoví."
„Poslechneme si tu pásku."
„To pochopitelně můžete, ale pouze potvrzuje Štrasburkův rozkaz, aby Madame Courtlandová přišla dnes ve třináct hodin do Louvru."

*****

Washington, D.C. Bylo krátce po páté ráno, ale Wesley Sorenson nemohl spát. Nenápadně se vykradl z manželské postele a tiše přešel ložnicí k šatníku.
„Co to děláš, Wesi?" zeptala se jeho žena rozespale. „Sotva před půl hodinou jsi šel do koupelny."
„Tys mě slyšela?"
„Poslouchám tě celou noc. Co se děje? Trápí tě snad nějaký zdravotní problém, o kterém jsi mi neřekl?"
„Není zdravotní."
„Takže se nesmím ptát, co?"
„Něco nesedí, Kate, nemůžu na to přijít."

„To se mi nechce věřit."
„Proč? Tohle přece dělám celý život: Hledám chybějící součástky."
„Chceš je hledat potmě, miláčku?"
„V Paříži už je skoro poledne a o tmě nemůže být řeč. Spi dál."
„Dobře. Aspoň tady bude klid."
Sorenson ponořil tvář do umývadla se studenou vodou - starý zvyk z terénu - oblékl si župan a sešel po schodech do kuchyně. Zmáčkl knoflík na automatickém kávovaru, který jim služebná po večeři nastavila, počkal, až se nádoba naplní téměř až po okraj, nalil si a odšoural se do pracovny umístěné za obývacím pokojem. Posadil se ke svému přes dva metry širokému psacímu stolu, usrkl si kávy, otevřel zásuvku a vytáhl z ní balíček „absolutně zakázaných" cigaret - opět starý zvyk z terénu. Vděčně vtáhl uklidňující kouř, zvedl sluchátko důmyslného telefonu, neustále kontrolovaného kvůli odposlechu, a vytočil Moreauovu soukromou linku do Paříže.
„Tady Wes, Claude," řekl Sorenson, když v telefonu uslyšel krátké Úsečné „Oui?".
„Dneska mám americké ráno, Wesley. Tvůj vzpurný Drew Latham s krásnou, a navíc záhadnou Karin de Vriesovou odešli před chvílí."
„V čem spočívá její záhada?"
„To ještě nevím, ale až to zjistím, řeknu ti to. Nicméně, děláme pokroky. Janine Clunitzová, kterou jsi tak neuvěřitelně odhalil, nás vede přímo k věci. V rámci své nevypočitatelnosti se naše Sonnenkind chová vcelku vypočitatelné." Moreau popsal ranní události v Paříži, týkající se velvyslancovy ženy. „Po obědě se má sejít v Louvru se Štrasburkem. Pochopitelně je budeme sledovat."
„Strasburkové z Alsaska za sebou mají pohnutou minulost, pokud si dobře pamatuji."
„Máš pravdu a hrabě ji dovedl ještě o několik stupínků dál."
„Elsass-Lothringen?" zeptal se ředitel Konzulárních operací.
„Ne, to jsou právě ty dodatečné stupně, ale po těch vystoupáme později, kolego. Velvyslancův program se nemění?"
„Ne, ale budeme mít štěstí, jestli nevybuchne a tu kurvu neuškrtí."
„Ujišťuji vás, že jsme na něj připraveni... A co vy, mon ami? Co se děje na vaší straně velké louže?"
„Panuje tady nejhorší zmatek, jaký si dovedete představit. Znáte ty dva nacistické zabijáky - jak se jim říká?"
„Mluvíte o těch, co Witkowski poslal na leteckou základnu v Andrews."
„Přesně tak. Vyvrhli ze sebe svinstvo, které by mohlo svrhnout vládu, kdyby se vypustilo na veřejnost."
„Co to říkáte?"
„To oni říkají, že mají přímé a konkrétní důkazy o spojení viceprezidenta a předsedy Sněmovny s nacistickým hnutím v Německu."
„To je naprosto absurdní! Kde jsou ty takzvané důkazy?"
„Naznačili, že můžou zvednout telefon, zavolat do Berlína a dokumentace okamžitě přijde, nejspíš faxem."
„Je to bluf, Wesley, to přece víš."
„Jistě, ale bluf, jehož součástí by mohly být padělané dokumenty. Viceprezident zuří. Chce slyšení před Senátem a zašel už tak daleko, že sešikoval spoustu rozlícených senátorů a kongresmanů z obou stran, kteří jsou připraveni postavit se za něj."
„To by nemusel být nejchytřejší nápad," řekl Moreau, „když uvážíme tamější ovzduší honů na čarodějnice."
„Tohle mu právě potřebuju vysvětlit. Musím pořád myslet na to, jaký dopad by měly i ty nejpochybnější ‚oficiální důkazy' na naše senzacechtivé média. Hlavičkové papíry tajných služeb, především německých, se dají okopírovat za pár sekund. Dovedeš si představit, že by se rozzářily z televizních obrazovek po celé zemi?"
„Obvinění by byli odsouzeni dřív, než by je někdo vyslechl," souhlasil náčelník Deuxieme Bureau. „Ale moment, Wesley..." Moreau se odmlčel. „Aby se něco takového mohlo stát, ti dva zabijáci by potřebovali spolupráci neonacistických pohlavárů, je to tak?"
„Ano. Co z toho vyplývá?"

„To je vyloučeno! Pařížská jednotka Blitzkriegrů upadla v nemilost! Považují je za zrádce a pohlaváři s nimi vůbec nebudou spolupracovat, protože jsou pro nacistické hnutí příliš nebezpeční. Jsou zcela odříznutí a odvržení... Kdo tam u vás ještě ví o těch dvou zajatcích?"
„No, máme tady málo lidí, a tak je v Andrews vyzvedli námořníci spolu s několika muži Knoxe Talbota. Také jsme využili bezpečný dům CIA ve Virginii, abychom je udrželi pod pokličkou."
„Bezpečný dům CIA? Té CIA, která má ve svých řadách špióny?"
„Neměl jsem moc na vybranou, Claude. Žádné vlastní domy nemáme."
„Rozumím. Platí, že ti dva muži jsou pro neonacisty hlavním rizikem."
„Přesně tak. No a?"
„Proklepni je, Wesley, ale bez předchozího varování."
„Proč?"
„To nevím jistě. Třeba jsou to instinkty, které jsme si oba vypěstovali v Istanbulu."
„Jdu na to," řekl Sorenson, ukončil spojení do Paříže a zmáčkl předvolbu do dopravního oddělení Konzulárních operací. „Za půl hodiny ať mám auto u domu."
O třicet šest minut později byl už ředitel Konzulárních operací oholený a oblečený a dal řidiči příkaz, aby ho odvezl do bezpečného domu ve Virginii. Řidič okamžitě zvedl vysokofrekvenční vysílačku zabezpečenou proti odposlechu a chystal se oznámit cíl cesty dispečerovi CIA.
„S tím si nedělejte starosti," ozval se Sorenson ze zadního sedadla. „Na uvítací výbor je moc brzo."
„Ale je to standardní postup, pane."
„Mějte srdce, mladý kolego, slunce sotva vyšlo."
„Ano, pane." Řidič vrátil vysílačku do držáku a z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že ten stařík je podle něj na velké zvíře docela sympaťák. Půl hodiny nato dojeli ke klikaté venkovské silnici vysekané v lese. Vedla k betonovému strážnímu domku, po jehož obou stranách se táhl elektrický plot. Brána se neotevřela a z reproduktoru, zapuštěného v betonu pod oknem z tlustého kouřového neprůstřelného skla, se ozvalo: „Prokažte se, prosím, a uveďte účel své návštěvy."
„Wesley Sorenson, ředitel Konzulárních operací," odvětil šéf tajné služby, když spustil okénko. „Účel mé návštěvy je přísně důvěrný."
„Poznávám vás, pane," řekla rozmazaná postava za tmavým sklem, „ale nejste na ranním seznamu."
„Pokud zkontrolujete knihu stálých hostů, moje jméno najdete."
„Okamžik, pane... Pane řidiči, otevřete kufr." Ozvalo se klapnutí a u zadní části limuzíny se začal pohybovat kužel světla baterky. „Promiňte, pane řediteli," pokračoval hlas bez těla, „měl jsem si to ověřit, ale stálí hosté chodí obvykle později."
„Nemusíte se omlouvat," řekl Sorenson. „Asi jsem měl zavolat řediteli Ústřední zpravodajské služby, ale na něj je taky trochu brzo."
„Ano, pane... Pane řidiči, můžete vystoupit a zavřít si kufr." Řidič poslechl, vrátil se za volant a těžká ocelová vrata se rozestoupila. Po čtyřech stech metrech vjeli na kruhovou příjezdovou cestu, která končila u mramorových schodů usedlosti bývalého argentinského velvyslance. Limuzína zastavila, velké vstupní dveře se otevřely a ve světle ranního rozbřesku se objevil podsaditý major středního věku. Nárameníky na jeho uniformě ozdobené šňůrami prozrazovaly jednotku zvláštního určení. Sešel rychle po schodech a otevřel Sorensonovi dveře.
„Major James Duncan, sloužící důstojník, pane řediteli," zahlásil se příjemným hlasem. „Dobré ráno, pane."
„Dobré ráno, majore," řekl šéf Konzulárních operací a vysoukal se ze zadního sedadla. „Promiňte, že jsem vám nezavolal a neřekl, že přijedu tak brzy."
„Jsme na to zvyklí, pane Sorensone."
„O hlavní bráně se to říct nedá."
„To nechápu. Dneska ve tři ráno tam měli větší překvápko."
„Ale?" Anténa ostříleného zpravodajského důstojníka zachytila podezřelý signál. „Neohlášená návštěva?" zeptal se, když stoupali po schodech k otevřeným dveřím.
„Ne tak docela. Jeho jméno bylo připsáno do knihy stálých hostů kolem půlnoci. Ten seznam je dost dlouhý a jemu se nelíbilo čekání;

tajní agenti CIA bývají často nedůtkliví. Sakra, já bych asi taky byl, kdybych celý den pracoval a pak by mě v noci probudili a poslali sem. Tady to není jako ve Vietnamu, kde neustále hrozily nějaké přestřelky."
„To jistě ne, ale mimořádné případy tady jistě máte," poznamenal Sorenson.
„V tuhle hodinu nejsou příliš časté, pane," řekl major Duncan a vedl ředitele Konzulárních operací k přepážce ochranky, za níž seděla unaveně vyhlížející důstojnice. „Jak vám můžeme pomoci, pane? Pokud to sdělíte poručíku Russellové, zavolá eskortu."
„Rád bych viděl dva zajatce umístěné na izolaci v sekci E." Poručík a major se po sobě podívali, jakoby překvapeně. „Řekl jsem něco špatně?"
„Ne, pane řediteli," odvětila poručík Russellová s kruhy pod očima a začala psát na klávesnici počítače. „Jen shoda náhod, pane."
„Jak to myslíte?"
„Přesně s nimi se chtěl ve tři hodiny ráno sejít i zástupce ředitele Connally," odvětil major James Duncan.
„Řekl proč?"
„Velice podobnými slovy, jaké jste sám použil u brány, pane. Schůzka byla tak přísně utajená, že i naše vlastní stráž musela zůstat po otevření cely mimo sekci E."
Signál už byl zcela jasný. „Majore, okamžitě mě tam zaveďte. Nikdo kromě mě neměl povolení ty muže vyslýchat!"
„Promiňte, pane," přerušila jej poručice. „Zástupce ředitele Connally měl plnoprávné povolení. Bylo vydáno vnitřním rozkazem CIA, který podepsal sám pan ředitel Talbot."
„Sežeňte mi Talbota k telefonu! Jestli nemáte jeho soukromé číslo, dám vám ho."
„Haló?" ozval se ve sluchátku rozespalý hrdelní hlas Knoxe Talbota.
„Knoxi, tady Wesley..."
„Copak hoří? Víš, kolik je hodin?"
„Znáš nějakého zástupce ředitele Connallyho?"
„Ne, nikdo takový není."
„A co vnitřní rozkaz CIA s tvým podpisem, který mu povolil sejít se s neofašisty?"
„Žádný takový rozkaz neexistuje, takže jsem ho ani nemohl podepsat. Kde jsi?"
„Kde myslíš?"
„Tady ve Virginii?"
„Jen doufám, že můj příští hovor nebude tak znepokojivý, protože jestli jo, tak si budeš muset udělat velký úklid."
„Počítače AA?"
„Zkus něco míň důmyslného, něco velice lidského." Sorenson praštil telefonem. „Jdeme, majore!"
Oba Blitzkriegři leželi na stranách svých postelí. Když se dveře cely s řinčením otevřely, žádný se ani nepohnul. Ředitel Konzulárních operací vykročil a strhl z nich přikrývky. Byli mrtví. Oči měli vytřeštěné ve smrtelném šoku a ze zavřených úst se jim stále řinula krev. Oběma chyběl ustřelený týl hlavy, jehož zbytky potřísnily zeď.

*****

Synkopy jazzového comba se linuly zdola až do soukromé jídelny, kde se mísily s pulsujícím ruchem Bourbon Street, jež se nacházela ve francouzské čtvrti New Orleansu.
Kolem velkého stolu sedělo celkem devět lidí: šest mužů a tři ženy. Všichni až na jednoho na sobě měli společenské úbory - muži konzervativní obleky a kravaty, ženy střízlivé šaty. Taktéž až na jednoho byli všichni bílí a usedlí. Jako by kdysi před desítkami let v mnohem mladším vydání vypadli z ročenky některé z prestižních univerzit. Za doby, kdy rasové kvóty ještě něco znamenaly. Bylo jim mezi čtyřiceti až sedmdesáti a ze všech vyzařovala jakási ostražitá nadřazenost, jako by je neustále pronásledovaly otravné pohledy méněcenných podřízených.
Do skupiny patřili starostové dvou velkých měst východního pobřeží, tři přední kongresmani, jeden prominentní senátor, dále prezident počítačové společnosti připomínající chobotnici a módně oblečená

dáma, která byla hlavní mluvčí organizace Křesťané za mravnou vládu. Seděli dokonale upjatě ve svých křeslech a se skepsí v očích hleděli na muže v čele stolu. Byl to pořízek se snědou pletí v bílé bundě ve stylu safari, rozepnuté do půli hrudníku. Oči měl ukryté za velkými slunečními brýlemi. Jmenoval se Mario Marchetti, ale ve spisech FBI byl veden pod přezdívkou Don z Ponchartrainu.
„Musíme se snažit o vzájemné pochopení," začal hlubokým tichým hlasem, jímž pečlivě artikuloval každé slovo. „Historici by asi řekli, že mezi sebou máme konkordát, tedy jakousi dohodu mezi subjekty, které se nemusí nutně ve všem shodovat, ale nacházejí společné body, jež jim umožňují koexistovat. Rozumíte mi?"
Souhlasné mručení, mírné pokyvování hlav. Pak se ozval senátor: „To znělo velice květnatě, pane Marchetti. Nebylo by jednodušší říct, že prostě něco chceme a můžeme si navzájem pomoct?"
„V senátu takhle přímo zrovna nemluvíte, pane. Ale ano, v zásadě máte pravdu. Každý subjekt může být nápomocen tomu druhému."
„Vidím vás poprvé v životě," řekla draze oblečená žena z křesťanské radikální pravice, „a tak se ptám: Jak vy chcete pomoci nám? Samotná tahle otázka mi připadá poněkud ponižující."
„Přestaňte si hrát na důležitou," řekl Don z Pontchartrainu klidně. „Cože?" Reakcí kolem stolu nebyl hněv ani šok, spíš zaražené ticho.
„Slyšela jste dobře," dodal Marchetti. „Vy jste přišla za mnou, já vás nevyhledal, dámo. Nechtěl byste uvést tuto vznešenou dámu do obrazu, pane Počítači?"
Všechny pohledy se stočily na hlavního představitele jedné z nejprestižnějších amerických počítačových společností - velice krátce.
„Bylo to pečlivě uvážené rozhodnutí," odvětil štíhlý muž v konzervativním šedém obleku. „Museli jsme zastavit činnost jednoho mého zvědavého úředníka - černocha, kterého jsme pochopitelně zaměstnali z kosmetických důvodů. Začal se šťourat v našich zdvojených zásilkách do Mnichova s místem určení Hausruck. Zašel dokonce tak daleko, že začal pátrat po příjemci, který byl samozřejmě zamlžený. Nemohli jsme toho člověka vyhodit, tak jsem se vydal tisíce kilometrů letadlem a sešel se s panem Marchettim."
„Který zahájil vlastní pečlivé bádání," doplnil ho Don z Pontchartrainu a přátelsky se usmál. „Chci říct, proč hned dávat výprask vysoce inteligentnímu černému chlapíkovi se spoustou písmen za jménem? To by k ničemu nevedlo. Takže předtím, než se ten pán odebral do náručí Ježíšova, poslal jsem své spolupracovníky na menší průzkum, jehož součástí bylo například vloupání do černochovy domácí kanceláře... Pane Počítači, on vás skoro dostal! V poznámkách, které měl zamčené ve stole, bylo úplně všechno. Posílali jste velice moderní zařízení za fiktivní cenu osobám, o nichž nikdo nikdy neslyšel, a vyzvedli je lidé, které nikdo neznal. To bylo mimořádně nedbalé, pane, pokud ne přímo neprofesionální. Člověk, o kterém mluvíme, se už chystal upozornit úřady ve Washingtonu... My jsme se však o váš problém postarali a vy jste zase našel něco jako spolupracovníka."
„Nechápu, jak to souvisí," vedla si svou módně oblečená křesťanka takovým tónem, jako by se obracela k nějaké ropuše.
„Když se to stane jednou, je to vaše chyba. Pokud se to stane podruhé, můžu za to já. Takže příště už si dejte pozor."
„No tohle?!"
„Prosím, neurážejte nás oba," pokračoval Marchetti klidně. „Naši kolegové v Německu neodhalili, kam ty zásilky chodí - což je plus pro vás -, ale zjistili, kdo je vyzvedává."
„Myslím, že už jsme toho slyšeli dost," přerušil je starosta velkého města na severovýchodě. „Nemáte ponětí, jak kvůli menšinám roste zločinnost. Situace volá po rázných opatřeních."
„Basta1." Don poprvé zvedl hlas. „Co takhle umožnit jim vzdělání, skutečné vzdělání! Já jsem 'Talián', přivandrovalec' a ‚špína', a není to tak dávno, co jsme nemohli dostat žádnou práci - kromě zedničiny a zahradničení. Pak přišli chytří Italové - Gianniniové a Fermisové, nositelé odkazu Da Vinciů, Galileu a taky Machiavelliů. Ale vy jste nás stejně nechtěli přijmout... Nevyprávějte mi o menšinách, pane starosto, vy odborníku na rychlá řešení, jako třeba vyhazování ghett do povětří. Na rozdíl od vás znám dějiny."
„Kam se to dostáváme?" zeptal se druhý nespokojený starosta z velkoměsta v Pennsylvánii.
„Řeknu vám, kde jsme právě teď," řekl Marchetti. „Já nemám rád vás a vy nemáte rádi mě. Považujete

mě za špínu a já vás zase za pitomce, ale přesto můžeme spolupracovat."
„Vzhledem k vašim nechutným útokům to považuji za těžko myslitelné," pravila upjatě další žena s prokvetlými vlasy sčesanými do strohého drdolu.
„Dovolte, abych vám to vysvětlil, vážená dámo." Don z Pontchartrainu se naklonil nad stůl a rozepnutá bunda ještě víc odhalila chlupatý hrudník. Jeho hluboký hlas byl znovu klidný a tichý. „Vy chcete zemi a vládu nad ní - to beru, jelikož mě samotnému je to úplně fuk. Mně jde o zisky, které plynou z ovládání země a vlády. Něco za něco. Nechám vás žít a vy necháte žít mě. Udělám pro vás nějakou špinavou práci - kterou už jsem dělal dřív a jsem připraven ji dělat i v budoucnu - a vy na oplátku přidělíte tučné vládní zakázky, komu řeknu. Je to velice jednoduché. Má to nějaký háček?"
„Myslím, že ne," řekl senátor. „Jsem si jist, že takové případy tu už v minulosti také byly. Lidé si navzájem vyhoví pro dobro celku."
„Ovšem," přitakal mafioso. „Vezměte si Mussoliniho a Hitlera - Il Duceho a Fuhrera. Lišili se jako oheň a voda, ale pracovali na zvýšení celkového válečného zisku. Bohužel, oba byli paranoidní a nalhávali si, že nad ně není. My takoví nejsme, protože válka není součástí našeho programu. Nám jde o něco jiného."
„Jak byste to popsal, pane Marchetti?" zeptal se nejmladší muž u stolu, na ježka ostříhaný blondýn ve svetříku prestižní university
v Massachusetts. „Já studuji politické vědy, právě si dodělávám doktorát - bohužel trochu pozdě."
„Velice snadno, pane Chytrý, a v žádné škole vás to nenaučí," odvětil Don. „Politika znamená vliv, úspěšná politika znamená moc a politická moc jsou hlavně peníze - kolik, kam a komu. Lidi, kteří to všechno platí, vůbec nezajímá, kam jejich prachy tečou. Radši se dívají na nějakou pitomou televizní soutěž nebo čtou reklamní letáky v supermarketu. Jestli chcete slyšet pravdu, jsme národ idiotů... Proto se k moci můžou dostat i takoví hlupáci, jako jste vy."
„Mluvíte velice neomaleně," dodal mladý kandidát doktorátu. „Dovolte, abych vám připomněl, že jsou mezi námi dámy."
„To je zvláštní, ale žádných jsem si nevšiml. Vy zase dovolte mně, abych vám připomněl, že tady nejste na závěrečných zkouškách a já nejsem žádný poradce přes společenské chování... Já umím nabídnout řešení v případně nouze. Když budete potřebovat něčeho dosáhnout a přitom budete cítit, že nemůžete využít svých vlastních širokých zdrojů, tak přijdete za mnou. Uzavřeme dohodu a já na sebe převezmu veškeré riziko. Nikdo s vámi nebude moct něco spojovat -jak se to mohlo stát v případě našeho počítačového mága a jeho přehnaně zvědavého černého úředníka. Capisce?"
„Jak jste před chvílí správně zdůraznil," ozvala se třetí žena, starší vyzáblá dáma s tmavýma zlostnýma očima, zvětšenýma tlustými skly brýlí, „my máme své vlastní široké zdroje. Proč bychom tedy měli využívat vaše?"
„Va bene!" zvolal Marchetti a rozhodil ruce. „Vždyť nemusíte! Přeju vám hodně štěstí. Jen chci, abyste věděli, že když mě budete potřebovat, jsem tady. Proto jsem také požádal našeho počítačového giganta a jeho přítele z Kongresu, aby vás sem přivedli a mohli jsme si tak vyjasnit náš konkordát. Letěli jste pochopitelně mými soukromými stroji."
„Jakého přítele...?" zeptal se starosta z Pennsylvánie. „Mě," odvětil člen sněmovního podvýboru pro zpravodajské služby s trochou rozpaků, avšak nikoli omluvně. „Rozkazy z berlínské buňky. V CIA je člověk, který se vymyká kontrole. Musí se nepřetržitě sledovat, a pokud to bude nutné, je třeba se ním vypořádat. Našeho člověka nasadit nemůžeme, to by bylo přílišné riziko, proto se úkolu ujal pan Marchetti."
„Takže se zdá, že jde o sňatek z rozumu - svým způsobem," řekla nejméně sedmdesátiletá stařena se zvětšenýma zlobnýma očima. „Sice poněkud nerovný, nicméně praktický."
„Právě to jsem se vám snažil vysvětlit, vážená paní, i když možná poněkud neobratně."
„Ale ne, řekl jste to velice dobře. Koneckonců, činy jsou vždycky daleko důležitější než slova... Konkordát platí, pane Marchetti. Věřím, že se mnou budou kolegové souhlasit, když řeknu, že bych odsud chtěla co nejdřív zmizet."
„Limuzíny už čekají dole, stejně jako Leary na soukromém letišti."
„Já a páni kongresmani vyjdeme zásobovacím vchodem a odjedeme v různých autech," řekl senátor.
„Tak, jak jste přijeli, pane," souhlasil Don z Pontchartrainu a zároveň s ostatními vstal od stolu. „Děkuji

vám všem z hloubi svého sicilského srdce. Schůzka byla úspěšná, náš konkordát vstupuje v platnost."
Jeden po druhém, každý jinak rozladěný, opouštěli američtí nacisté honosnou jídelnu v New Orleansu. Don sáhl pod stůl a stiskl skrytý vypínač. Zastavil tím těkající kamery ukryté ve zdech potažených sametem. Jeho jméno, hlas i obraz měly z nahrávek zmizet, nahrazeny jménem někoho jiného, nejspíš nepřítele.
„Pitomci," pousmál se Marchetti pod vousy. „Buď se naše rodina stane nejbohatší v Americe, nebo nás prohlásí za hrdiny republiky."

28 KAPITOLA

Umělecká díla starého Egypta, okázale velká i nicotně drobná, patří mezi nejúžasnější expozice Louvru. Koupou se v paprscích skrytých žárovek, jež některá místa osvětlují silně a jiná zase halí do nadpozemských stínů. Před očima návštěvníků jako by ožívala dávno minulá staletí. Avšak uvnitř tohoto života nechybí stálá připomínka smrtelnosti. Tito lidé žili, dýchali, milovali se a plodili děti, které pak museli živit, obvykle za pomoci štědrého Nilu. Pak zemřeli, ať byli vládci či otroky, a zanechali po sobě majestátní a zároveň chmurný odkaz. Nikdo z nich nebyl zvlášť dobrý, ani zlý. Oni prostě jen kdysi žili.
A uprostřed této neskutečné scény stáli dva agenti Deuxieme. Svírali své pracovní náčiní a čekali na schůzku mezi Louisem, hrabětem ze Štrasburku, a Janine Courtlandovou, manželkou amerického velvyslance. Jejich náčiní sestávalo z miniaturní Osmimilimetrové videokamery se zesilovačem schopným zachytit tichou konverzaci na vzdálenost sedmi metrů a kapesního diktafonu s hlasovou aktivací pro nahrávání zblízka. Agent s videokamerou a sluchátkem v uchu si vybral místo mezi dvěma ohromnými sarkofágy. Držel kameru ve vodorovné poloze a nakláněl se nad ni, aby ji zakryl. Hrál roli vědce luštícího starověké nápisy. Jeho kolega procházel sálem mezi skupinkami návštěvníků, které byly prořídlé, jelikož v Paříži byl právě čas oběda. Muži spolu udržovali spojení pomocí maličkých vysílaček připnutých na klopách.
Jako první dorazila Janine Courtlandová. Nervózně se rozhlížela po výstavní síni a s přimhouřenýma očima zírala do špatně osvětlených míst. Když nikoho nenašla, začala bezcílně bloumat kolem exponátů. Jednu chvíli se zastavila nad shrbeným „badatelem" studujícím nápis na sarkofágu, pak se pomalu šourala k zaskleným vitrínám s expozicí egyptského zlata. Nakonec se pod klenutým vchodem v plném lesku objevil André-Louis, hrabě ze Štrasburku. Měl na sobě nejmódnější pánské vycházkové oblečení doplněné modrým kašmírovým šátkem. Všiml si ženy velvyslance, pomalu a ostražitě se rozhlédl po sále, a když usoudil, že je vzduch čistý, přistoupil k ní. První agent Deuxieme otočil kameru, aktivoval zesilovač a spustil téměř neslyšný nahrávací mechanismus. Poslouchal a díval se do objektivu, zatímco levou rukou zakrýval přístroj.
„Hluboce se mýlíte, Monsieur André," začala Janine Clunitzová-Courtlandová tiše. „Měla jsem rozhovor se šéfem bezpečnosti velvyslanectví. Mluvila jsem zcela nenuceně a přesvědčivě. Byl v šoku, když jsem nadhodila, že mě nechal sledovat."
„Co ještě říkal?" zeptal se Štrasburk chladně.
„Lžu příliš dlouho a příliš často - vlastně celý život -, abych sama nepoznala lháře. Řekla jsem mu, že jsem se zastavila u nějakého obchodu, kde ke mně přistoupil jeden z prodavačů a oznámil mi, že na mě na chodníku čekají moji dva nebo tři průvodci. Ptal se, jestli je nemá pozvat dál, aby nemuseli stát na poledním slunci."
„Pěkná historka, madame, to musím uznat," poznamenal muž zvaný André o něco srdečněji. „Máte vskutku skvělý výcvik."
„Tak vy něco uznáváte? To nemám zapotřebí, děkuji. Všichni přece celý život pilujeme své schopnosti pro jediný cíl."
„Obdivuhodné," připustil Štrasburk. „Naznačila ochranka vaší ambasády, kdo byli ti vaši ‚průvodci'?"
„Pochopitelně jsem ho na to navedla - to je taky součást našeho výcviku. Zeptala jsem se ho, jestli je možné, že by mě Francouzi nechali sledovat. Odpověděl upřímně a nejspíš i pravdivě. Kdyby si prý pařížské úřady všimly, že atraktivní a známá manželka nejmocnějšího zahraničního velvyslance ve Francii

nakupuje sama, mohly by snadno nařídit diskrétní ochranu."
„To zní logicky, pokud ovšem šéf vaší ochranky nemá stejně dobrý výcvik jako vy."
„Blbost! Teď mě poslouchejte. Můj manžel přilétá concordem za pár hodin, takže teď den nebo dva strávíme v milostném objetí. Pořád ale trvám na cestě do Německa a na schůzce s našimi nadřízenými. Mám plán. Podle oficiálních záznamů mám ve Stuttgartu žijící pratetu. Je jí skoro devadesát a ráda bych ji navštívila dřív, než bude pozdě..."
„Mám perfektní scénář," přerušil ji Štrasburk a pokynul Janine, aby jej následovala do nejtemnějších stínů výstavní síně. „Velvyslanec může těžko něco namítat a Bonn ho určitě schválí. Tady je plán postupu."
Důstojník Deuxieme zíral do objektivu a natočil kameru do špatně osvětleného prostoru v rohu místnosti. Náhle zalapal po dechu. S hrůzou si všiml, že hrabě sahá do kapsy saka a pomalu vytahuje injekční stříkačku s jehlou obalenou plastikovým krytem. Druhou rukou, skrytou ve stínu, Štrasburk odstranil obal a obnažil jehlu.
„Zastav ho!" zasípal agent do miniaturní vysílačky na klopě. „Zasáhni! Kristepane, on ji chce zabít. Má jehlu!"
„Monsieur le Comte!" vykřikl druhý důstojník francouzské rozvědky, prodral se mezi těly a ohromil jak Štrasburka, tak velvyslancovu ženu. „Nemohl jsem uvěřit svým očím, ale opravdu jste to vy, pane! Jako malý kluk jsem si před lety hrával v sadech vaší rodiny. To je skvělé, že vás zase vidím! Já teď dělám v Paříži advokáta."
„Ano, ano, ovšem," řekl zaskočený a rozezlený Štrasburk. Během agentova hlaholení nenápadně upustil stříkačku na temnou podlahu a rozšlápl ji. „Advokát, no to je skvělé... Promiňte, teď není zrovna nevhodnější chvíle. Někdy se za vámi zastavím." Po těchto slovech se Louis, hrabě ze Štrasburku, rozběhl prořídlým davem a vyrazil z výstavní síně.
„Omlouvám se za vyrušení, madame!" řekl druhý agent. Z jeho provinilého pohledu bylo patrné, že do milenecké schůzky zasáhl velice nerad.
„Nic se nestalo," vykoktala ze sebe Janine Courtlandová, otočila se na podpatku a chvatně odešla.

*****

Bylo krátce po páté, když se Latham a Karin de Vriesová podruhé vrátili z Deuxieme Bureau. Povolal je Moreau poté, co dal obrazové i zvukové záznamy z Louvru okopírovat a připravit pro důkladný rozbor. Jejich doprovod, Monsieur Frick a Monsieur Frack, je následovali různými výtahy, pět minut po sobě. Chtěli se ujistit, že žádní zvědavci v hale neprojevili nepatřičný zájem o Američana a Belgičanku ve službách velvyslanectví.
„Co je mezi vámi dvěma?" zeptal se Drew, když mířili chodbou hotelu Normandie ke svému apartmá.
„O čem to mluvíš?"
„Ty a Moreau. Dneska ráno jste se chovali jako dva staří přátelé, ale po zbytek dne jste spolu sotva promluvili."
„To jsem si ani neuvědomila. Jestli to tak vypadalo, je to určitě moje vina. Měla jsem plnou hlavu toho, co se stalo. Operace Louvre dopadla skvěle, ne?"
„Byla chytrá a elegantní. Zvlášť se mi líbilo, jak se podařilo překazit plán Štrasburkovi. Je vidět, že Deuxieme už v tom umí chodit."
„Určitě budeš souhlasit, že ti dva agenti reagovali bezvadně."
„Byl bych hlupák, kdybych nesouhlasil." Latham přistoupil ke dveřím apartmá, zvednutím ruky uťal konverzaci a vytáhl z kapsy krabičku zápalek.
„Myslela jsem, že jsi kouření drasticky omezil. Chceš naznačit, že už se nemůžeš dočkat, až budeme uvnitř, aby sis mohl zapálil?"
„Cigarety fakt omezuju, ale tohle nemá s kouřením nic společného." Drew škrtl zápalkou a přejel s ní kolem zámku dveří. Náhle vzplál malý plamínek, který zase rychle zhasl. „Je to dobrý," řekl Latham a vsunul klíč do zámku. „Žádný nezvaný host."
„Cože?"

„To byl tvůj opravdový vlas, ne paruka."
„Co?"
„Našel jsem ho v posteli."
„Mohl bys..."
„Je to velice jednoduché a téměř naprosto spolehlivé." Latham otevřel dveře a vpustil Karin dovnitř. Vešel za ní a zavřel. „Naučil mě to Harry," dodal. „Prostým okem nerozeznáš vlásek v prostoru, zvlášť když je tmavý. Přiložíš ho k zámku, protáhneš ven, a když někdo vejde, vlas je pryč. Tvůj byl pořád na místě, což znamená, že od té doby, co jsme odešli, dovnitř nikdo nevstoupil."
„Nevěřím svým uším."
„To všechno Harry. Mně to nejdřív taky vyrazilo dech." Drew si rychle svlékl sako, přehodil ho přes židli a obrátil se ke Karin. „Tak jo, madam, co se teda děje?"
„Já ti opravdu nerozumím."
„Mezi tebou a Claudem se něco stalo a já bych rád věděl co. Jedinkrát jsi s ním byla sama dneska ráno, když nám přišel vysvětlit pravidla hry a já jsem se odešel obléct."
„Aha, tak tohle," prohodila Karin, jako by se nechumelilo, její oči však svědčily o něčem jiném. „Asi jsem opravdu překročila... Prostě jsem se mu vzepřela."
„Vzepřela...?"
„Jo. Řekla jsem mu, že nemá žádné právo omezovat důstojníka amerických Konzulárních operací. On mi sdělil, že má svaté právo dělat mimo velvyslanectví, cokoliv uzná za vhodné, a já se ho zeptala, jak by se mu líbilo, kdyby Deuxieme nebo Service ďEtranger dostaly zákaz pohybovat se po Washingtonu, a on odpověděl, že..."
„Dobře, dobře," skočil jí do řeči Latham, „je mi to jasný."
„Panebože, Drew, já jsem jednala ve tvém zájmu!"
„Fajn, beru. Viděl jsem, jak zuřil, když jsem ho sám poslal k šípku. Francouzi opravdu nesnášejí, když někdo zpochybní jejich všemocnou autoritu."
„Mám pocit, že to platí o většině lidí, kteří za něco zodpovídají -ať už jsou to Francouzi, Němci, Angličani nebo Američani."
„A co Belgičani, nebo snad Vlámové? Mně se to pořád plete."
„Ne, my jsme příliš civilizovaní. Řídíme se hlasem rozumu," odvětila Karin de Vriesová a uculila se. Pak se oba tiše rozesmáli -hádka byla zažehnána. „Ráno se Claudovi omluvím a vysvětlím mu, že jsem byla prostě přetažená... Pověz, Drew, opravdu si myslíš, že Štrasburk chtěl tou injekcí Janine zabít?"
„Jasně. Odhalili jsme její krycí identitu a zjistili, že je Sonnenkind. Neonacisti neměli na vybranou, což teď Moreauovi určitě zkomplikuje práci. Nejenže ji musí pečlivě sledovat, ale navíc musí být připraven na nenadálý útok na její život. Co ti vadí? Před hodinou jsi s námi souhlasil."
„Nevím. Všechno to působí nějak divně. Louvre, davy turistů. Omlouvám se, jsem prostě přetažený."
„Chceš mi snad něco naznačit? Neměla bych poslat pro španělské mušky?"
„Říkal jsem přetažený. Ne, že jsem se zbláznil." Padli si do náručí a začali se líbat, dlouze a vášnivě. Zazvonil telefon. „Začínám věřit," řekla Karin, „že tenhle telefon je náš přirozený nepřítel."
„Vytrhnu ho ze zdi."
„Ne, zvedneš ho."
„Koukám, že madam prodělala výcvik u inkvizice." Latham přešel ke stolu a zvedl sluchátko. „Prosím?"
„To jsem já," ozval se Moreau. „Už vám Wesley volal?"
„Ne, měl by?"
„Bude, ale právě teď má strašně moc práce. Náš přítel Witkowski je téměř odhodlán odletět do Washingtonu a osobně zničit komplex CIA v Langley ve státě Virginia."
„Stanley byl armádní rozvědčík, a CIA proto neměl nikdy moc v lásce. Co se stalo?"
„Ty dva Blitzkriegry, které plukovník poslal do Washingtonu za nejpřísnějších opatření, nalezli mrtvé v bezpečném domě. S kulkami v hlavách.
„Do prdele! V bezpečném domě?"
„Wesley říkal: ‚Kde jsi, Jamesi Jesusi Angletone, když jsi mohl konečně udělat něco užitečného?' Celé osádce bezpečného domu ve Virginii teď ukazují fotky všech lidí z CIA."

„To jim nebude k ničemu. Já sám mám teď vlasy obarvené na blond a brýle, takže by mě nikdo nepoznal. Řekněte jim, aby hledali někoho v nižší nebo střední funkci, kdo měl v minulosti něco společného s ochotnickým divadlem."
„Další Ames?"
„Určitě ne Jean-Pierre Villier. Snad nějaký amatér, podivín s velkou hlavou a ještě většími dluhy. Někdo, kdo mohl mít přístup k utajovaným informacím."
„Řekněte to Wesleymu sám, já mám svých starostí dost. Velvyslanec Courtland přijede už za půl hodiny a já musím ochránit život jeho ženy."
„V čem je problém? Ona přece jezdí v opancéřovaném autě ambasády."
„Vy jste v něm tady seděl, když vás onehdy večer málem zabili. Au revoir." Linka oněměla.
„Co se děje?" zeptala se Karin.
„Ty dva neonacisty, které Stanley poslal do D.C., našli zastřelené v bezpečném domě - v bezpečném domě, kristaboha!"
„Včera večer jsi to vystihl," hlesla Karin de Vriesová. „Jsou všude, ale my je nevidíme... Co vede lidi, aby plnili takové rozkazy? Vraždy, zrady, všechno je to šílené. Proč?"
„Odborníci tvrdí, že existují tři druhy motivace. První jsou peníze, balíky peněz, daleko převyšující jejich běžný příjem. Do téhle skupiny patří hazardní hráči, milovníci luxusu a chorobní exhibicionisté. Pak jsou tady fanatici, kteří se ztotožní s nějakou zvrácenou myšlenkou, jež jim dává pocit nadřazenosti. Ta myšlenka musí být absolutní a vede k potlačení všech ostatních - jako například idea vládnoucí rasy. Za nejnebezpečnější však analytici paradoxně považují třetí druh lidí. Jsou to nespokojenci, kteří jsou přesvědčeni, že jim systém ubližuje a nedoceňuje jejich talent."
„Proč jsou nejnebezpečnější?"
„Protože se stávají součástí inventáře. Celá léta si sedí za svými stoly a vykonávají svou obvykle nevýznamnou práci jen tak dobře, aby je nevyhodili."
„Pokud jsou nevýznamní, proč jsou tak nebezpeční?"
„Protože se naučí chodit v systému, který tak nenávidí. Zjistí, kde se ukrývají tajemství, jak k nim proniknout, nebo dokonce jak je zachytit na cestě z jednoho oddělení do druhého. Takovým kancelářským myším nikdo nevěnuje pozornost. Prostě existují, čtou nudné úřední zprávy nebo zkoumají materiály, tajné asi jako telefonní seznam. Kdyby se své práci věnovali s takovou pílí jako analyzování systému, někteří z nich by se možná vypracovali nahoru legální cestou. Nebylo by jich ale moc. Psychologové o podobných lidech říkají, že jsou většinou líní. Jako studenti, kteří jdou ke zkoušce radši s taháky, než aby se na ni pořádně připravili."
„‚S takovou pílí?' Začínáš mluvit jako Harry."
„Věřila bys, že z pohádky o Jeníčkovi a Mařence už jsem vyrostl?"
„O tom jsem ani na okamžik nezapochybovala. Každou chvíli čekám, že mi odrecituješ tercínu z Danteho Divina Commedia."
„To je ten prodavač pizzy z Brooklynu, ne?"
„Ty jsi prostě zlatíčko."
Na dveře hotelového apartmá náhle někdo zaklepal. „Kdo to k čertu může být?" řekl Latham a zamířil přes pokoj. „Kdo je?"
„Deuxieme," odvětil hlas Monsieur Fracka.
„Aha, jistě." Drew otevřel dveře a rázem měl u hlavy pistoli. Vymrštil ruku a pravou nohou současně nakopl agenta do slabin. Muž odletěl do chodby, Drew se na něj vrhl a vykroutil mu zbraň. Vtom se však chodbou přiřítil Monsieur Frick a křičel: „Dost, pane! Prosím, zadržte! To byla jen zkouška."
„Cože?" zařval Latham, který se právě chystal pistolí umlčet svého potenciálního zabijáka, jenž si ve strašných bolestech držel rozkrok.
„Poslouchejte mě, monsieur," sípal Frack na podlaze. „Nikdy nemáte otevírat dveře, dokud si nejste jistý, že je to jeden z nás!"
„Říkal jste, že jste z Deuxieme!" vykřikl Drew a vstal. „Kolik Deuxieme tady máte?"
„To je právě ono, pane," řekl Frick a podíval se soucitně na svého kolegu, jenž se svíjel na zemi. „Monsieur le Directeur vám dal seznam identifikačních hesel, které se mění každé dvě hodiny. Měl jste se

zeptat na heslo, určené pro tenhle časový úsek."
„Hesla? Jaká hesla?"
„Ani ses na ně nepodíval, miláčku," odvětila Karin, jež právě stála ve dveřích s papírem v ruce. „Dals to mně a řekl, že si to přečteš později." „Ale..."
„Nesmíte nikdy předpokládat, že je to jeden z nás, dokud se předepsaným způsobem nepředstavíme!" křikl ležící strážný, jenž se v přítomnosti Karin de Vriesové cítil trapně, a proto si krátce sundal ruce z postiženého místa. Ovšem opravdu jen krátce.
„Proboha, pojďte dál, vy všichni," řekla Karin. „Monsieur Latham, měl byste našim přátelům aspoň nabídnout něco k pití."
„Jistě," přitakal Drew a pomohl „atentátníkovi" na nohy. Vtom se v dohledu objevili dva hoteloví hosté, kteří vyšli z pokoje na druhé straně chodby. Když je Latham spatřil, dodal dost hlasitě, aby ho bylo slyšet: „Chudák! Ty poslední dva drinky už si neměl dávat."
Když se za nimi zaklaply dveře apartmá, zraněný agent se zhroutil na pohovku. „Jste tres rapid, Monsieur Lat'am," řekl, když se mu vrátil hlas, „a taky máte opravdovou sílu."
„Kdybychom byli na ledě, zbyl by z vás jen mastný flek," dodal zadýchaný Drew a padl na gauč vedle své oběti.
„Na ledě...?"
„To se těžko překládá," vysvětlila rychle Karin, stojící u baru. „Chce se vás prostě zeptat, jestli si dáváte do whisky led."
„Oui, merci. Ale víc whisky než ledu, s'il vous plait."
„Naturellement."

*****

Velvyslanec Daniel Courtland sestoupil z letadla po schůdcích v přední části trupu dřív, než Concord zamířil k příslušnému letištnímu vchodu. Obklopen strážnými z námořní pěchoty zamířil za ohlušujícího burácení naprázdno běžících tryskových motorů k limuzíně americké ambasády, jež čekala opodál na štěrku. Duševně se připravoval na nadcházející minuty, protože věděl, že budou nejtěžší v jeho životě. Sevřít v náručí zarytého nepřítele, cvičeného od dětství, aby podvedl někoho, jako byl on, se mu zdálo horší než skutečnost, že ztratil ženu, kterou miloval.
Dveře limuzíny se otevřely a on padl do náruče svého milujícího zarytého nepřítele. „Byly to jen tři dny, ale strašně se mi po tobě stýskalo!" zvolala Janine Clunitzová-Courtlandová.
„Mně po tobě taky, miláčku. Vynahradím ti to, nám oběma."
„To musíš, to musíš! Když jsem si uvědomila, že jsi tisíce kilometrů ode mě, byla jsem z toho celá nemocná!"
„Už je to za námi, Janine, ale na požadavky Washingtonu si musíš zvyknout. Musím jít tam, kde mě potřebují." Divoce a vášnivě se políbili. Courtlandovi se zdálo, že z jejích úst cítí jed.
„Tak mě musíš brát s sebou! Já tě strašně miluju!"
„Nějak to vymyslíme... Prosím tě, broučku, nemůžeme přece uvádět do rozpaků ty dva strážné vepředu."
„Mně je to úplně jedno. Klidně z tebe strhnu kalhoty a udělám ti něco úžasného."
„Později, lásko, později. Nezapomeň, že jsem velvyslancem ve Francii."
„A já jsem zase jedna z předních kapacit v počítačových vědách a říkám, ať si ti dva trhnou nohou!" Doktorka Janine Courtlandová sevřela povadlé mužství svého manžela.
Limuzína uháněla po avenue Gabriel k hlavnímu vchodu do velvyslanectví. Odtud byla nejrychlejší cesta k výtahům, které je měly
vyvézt do jejich bytu. Ohromné vozidlo zastavilo a oba strážní vyšli ven, aby pomohli velvyslanci a jeho ženě.
Náhle se odkudsi přiřítily tři neurčitě vyhlížející vozy bez poznávacích značek. Prudce zabrzdily u chodníku a obklíčily limuzínu právě v okamžiku, kdy Courtland a jeho žena vykročili na dlažbu. Dveře aut se rozletěly a vyskákaly z nich postavy s černými punčochami na hlavách, které smrtícími dávkami z

automatických zbraní kropily všechno, co jim přišlo do cesty. Téměř současně se ozvala střelba i ze dvou automobilů, které vůz velvyslanectví zřejmě sledovaly. Chodci na ulici Gabriel se rozprchli do úkrytů. Čtyři maskovaní teroristé padli jako podťatí, jeden strážný se chytil za břicho a zhroutil se na zem. Velvyslanec Courtland se vyřítil na chodník, jednou rukou se držel za pravé stehno, druhou za rameno. Janine Clunitzová, Sonnenkind, byla mrtvá. Ležela s roztříštěnou lebkou a z hrudníku jí prýštila krev. Maskovaným zabijákům - bůhví, kolik jich vlastně bylo - se podařilo utéct. Brzy odhodili pokrývky hlavy a vmísili se mezi chodce ve večerní Paříži.
„Merde, merde, merde!" hromoval Claude Moreau, jenž vyšel zpoza jednoho z vozů Deuxieme určeného k ochraně Američanů. „Udělali jsme všechno a nic...! Odneste všechna těla dovnitř a nikomu nic neříkejte. Uřízl jsem si ostudu a dobře mi tak...! Postarejte se o velvyslance, přežil to. Rychle!"
Mezi Američany, kteří vybíhali z ambasády, aby nabídli pomocnou ruku, byl také Stanley Witkowski. Přiběhl k Moreauovi, chytil ho za ramena a v sílícím kvílení policejních sirén křikl: „Poslouchej mě, frantíku! Uděláš a řekneš přesně to, co ti přikážu, jinak vyhlásím válku nejen tobě, ale i CIA! Je to jasný?"
„Stanley," vysoukal ze sebe šéf Deuxieme, v němž by se krve nedořezal, „selhal jsem na celé čáře. Dělejte, co uznáte za vhodné."
„Ne, vy jste neselhal, vy zabedněnče, protože jste to nemohl nijak ovlivnit! Těm svinským vrahounům bylo úplně fuk, jestli dneska večer zhebnou. Čtyřem se to nakonec povedlo! Nikdo nemůže uhlídat fanatiky, jako jsou oni. Vy ani my, prostě nikdo, protože jim je život ukradenej. Jejich slepou oddanost zrušit nemůžeme, ale můžeme je zdolat myšlením, a vy to víte líp než kdo jiný!"
„Co to povídáte, plukovníku?"
„Pojďte se mnou dovnitř. Jestli odmítnete udělat, co chci, vrazím vám do prdele letlampu."
„Můžu se zeptat, co mám vlastně udělat?"
„No jasně. Budete lhát jako mourovatej - vaší vládě, tisku, zkrátka každýmu parchantovi, co vás bude chtít poslouchat."
„Takže si mám začít kopat hrob?" „Ne, je to jediný způsob, jak se z něj můžete dostat."

29 KAPITOLA

Doktor Hans Traupman stočil svůj malý motorový člun do skromného přístaviště u malé chaty na břehu řeky. Nepotřeboval k tomu žádná světla, protože ho vedl jasný měsíc, jehož svit se odrážel od hladiny. Traupman neměl k dispozici ani žádné přístavní dělníky, kteří by mu pomohli zajistit jeho plavidlo. To by znamenalo další výdaje, jež si luteránský duchovní zbavený kněžství mohl těžko dovolit. O Gunterovi Jagerovi pár jeho přátel v Bundestagu vědělo, že si své marky pečlivě hlídá. Povídalo se, že za bývalou člunovou kůlnu na břehu Rýna, kterou si dal přestavět na chatu, platí minimální nájemné. Dům, jenž za ní kdysi stával, byl zbourán, protože zde mělo vyrůst v blízké budoucnosti honosné sídlo. Nová stavba neměla být jen obyčejným domem, ale velkolepou pevností s veškerou nejmodernější technikou k zajištění soukromí a bezpečnosti nového Fuhrera. Ten den měl už brzy nadejít. V okamžiku, kdy Bratrstvo převezme vládu nad Bundestagem. Hory poblíž Berchtesgadenu měly být nahrazeny vodami mocného Rýna. Gunter Jager měl totiž radši neustále se pohybující řeku než statické zasněžené velehory. Gunter Jager... Adolf Hitler! Heil Hitler... Heil Jager! Dokonce i slabičný rytmus hrál tomu muži do noty. Jager čím dál víc přejímal způsoby svého předchůdce - absolutní moc; volba několika osobních asistentů, jejichž prostřednictvím organizoval veškeré schůzky; opovržení tělesným kontaktem jej ušetřilo neustálého potřásání rukou; zřejmě opravdová náklonnost k dětem, avšak nikoli k těm úplně nejmenším, a nakonec jeho asexualita. Ženy mohly být obdivovány z estetického hlediska, ale nikoli chlípným způsobem; i sebenevinnější poznámky byly v jeho přítomnosti nepřípustné. Řada lidí připisovala jeho puritánství předchozí církevní službě, avšak nikoli Traupman, odborník na mozek. Lékař měl podezření, že existuje daleko temnější vysvětlení. Když sledoval Jagera v přítomnosti žen, zdálo se mu, že se v očích nového Fuhrera nenávistně zablýsklo, kdykoli měla některá z nich na sobě vyzývavé šaty nebo využívala svých fyzických předností, aby se zalíbila mužům. Ne, Gunter Jager nebyl

veden smyslem pro čistotu, on byl - stejně jako jeho předchůdce -posedlý patologickým strachem ze žen. Strachem z toho, co všechno mohou svými vnadami zničit. Chirurg se však celkem moudře rozhodl, že si své domněnky nechá pro sebe. Nové Německo pro něj bylo vším, a pokud vyžadovalo charismatickou postavu s nějakou tou malou slabůstkou, děj se vůle Boží.
Toho večera požádal lékař o soukromou audienci. Nebyl si totiž jistý, zda Jager ví o událostech, které se odehrávají v terénu. Jeho asistenti byli naprosto loajální, žádný z nich se ovšem nechtěl stát poslem špatných zpráv. Traupman si však byl jistý pevnou půdou pod nohama. On sám totiž doslova vytrhl toho fascinujícího řečníka z lůna jeho rozezlené církve a protlačil ho mezi čelní představitele Bratrstva. Koneckonců, pokud na světě existoval jediný člověk, který by jej mohl opět srazit dolů, byl to právě věhlasný chirurg.
Traupman zajistil svůj člun a pracně se vyškrábal na břeh, kde ho přivítal podsaditý strážný, jenž vystoupil ze stínů jednoho ze stromů u řeky. „Pojďte, Herr Doktor," houkl na něj muž. „Fuhrer vás očekává."
„Pochopitelně v domě, že?"
„Ne, pane. Na zahradě. Pojďte, prosim, za mnou."
„Na zahradě? Z toho záhonu se zelím je teď zahrada?"
„Sám jsem tam nasázel spoustu květin a naši zaměstnanci vyčistili břeh. Místa, kde dřív bylo jen rákosí a suť, vydláždili kameny."
„Vidím, že nepřeháníte," řekl Traumpan, když se blížili k malé mýtině na břehu Rýna. Z větví stromů zde visely dvě lampy, jejichž knoty právě zapaloval další asistent. Na malé dlážděné terase stálo několik kusů zahradního nábytku: tři židle s vysokými opěradly a bílý stůl z ohýbaného železa. Byl to koutek určený k soukromé meditaci či k důvěrným schůzkám. Na druhém konci terasy seděl na židli Gůnter Jager, nový Fuhrer, jehož plavé vlasy se leskly v mihotavém světle luceren. Když spatřil starého přítele, vstal a rozpřáhl ruce. Levou však hned stáhl a pravou podal Traupmanovi.
„Jsi hodný, že jsi přišel, Hansi."
„Požádal jsem o schůzku, Guntere."
„Nesmysl. Ty mě nemusíš o nic žádat, stačí říct, co chceš. Jen se posad. Můžu ti něco nabídnout? Třeba nějaký drink."
„Ne, děkuji. Chci se co nejdřív vrátit do Norimberka. Valí se na mě pořád nové zprávy a telefon nepřestává zvonit. Odposlech je samozřejmě vyloučen."
„Odposlech?... No ovšem, myslíš ty utajovače."
„Přesně tak. Ty je máš taky."
„Opravdu?"
„Měl bys mít stejné informace jako já, i když třeba z jiného kanálu."
„To je pravda. Co máš tak naléhavého, doktůrku?"
„Co víš o posledních událostech v Paříži?"
„Předpokládám, že všechno."
„Gerhardt Kroeger?"
„Zastřelen Američany při té mele v hotelu Inter-Continental. Aspoň ho máme z krku. Neměl jezdit do Paříže."
„Cítil, že musí završit své poslání."
„Jaké poslání?"
„Smrt Harryho Lathama, důstojníka CIA, který se infiltroval do údolí a Kroeger ho odhalil."
„Najdeme ho, ale stejně na tom nezáleží," řekl Jager. „Údolí už neexistuje."
„Ale ty jsi přesvědčen, že Gerhardt Kroeger nežije."
„Stálo to v hlášení, které předalo naše velvyslanectví tajné službě v Bonnu. V těch kruzích je to všeobecně známo, i když to všichni radši tají, aby na nás zbytečně neupozorňovali."
„Pokud se nepletu, tak to hlášení vzniklo na americkém velvyslanectví."
„Nejspíš. Věděli, že Kroeger k nám patří - jakpak by to nevěděli? To pitomý prase začalo střílet v domnění, že dokáže zabít Lathama. Američani se ale nic nedověděli, protože zemřel při převozu na jejich ambasádu."

„Rozumím," řekl Hans Traupman. Na Guntera Jagera se podíval jen občas, jako by mu pohled do očí nového Fuhrera působil bolest. „A co naše Sonnenkind, Janine Clunitzová, manželka amerického velvyslance?"
„Nemohli jsme potřebovat, aby naši nepřátelé zjistili, co se doopravdy stalo, Hansi. Vyšlo to ve všech novinách v Evropě, Americe i ve zbytku světa. Svědkové potvrdili, že Clunitzová o vlásek unikla z léčky nastražené izraelskými extrémisty, aby zabili Courtlanda kvůli 'proarabské' politice amerického ministerstva zahraničí. Byl raněn a naše Sonnenkind Clunitzová bohužel přežila. Byl jsem však ujištěn, že zítřka se už nedožije."
„A konečně, Guntere - mein Fuhrer..."
„Hansi, už jsem ti přece říkal, že mezi námi dvěma na tom netrvám."
„Já na tom trvám sám od sebe. Jsi daleko lepší, než byl ten gangster z Mnichova. Jsi vzdělaný, znáš historické souvislosti a máš pevný
ideologický názor na to, co se děje nejen v Německu, ale ve všech zemích. Lidé nízkého původu, bezcenní a průměrní, pronikají do mocenských struktur a ty chápeš, že tenhle destruktivní trend se musí zastavit. Ty to můžeš změnit..., mein Fuhrer."
„Děkuji, Hansi, ale tys předtím říkal ‚a konečně'. Co jsi chtěl?"
„Ten Latham, supertajný agent CIA, který se infiltroval do údolí a byl odhalen Gerhardtem Kroegerem..."
„Co je s ním?" přerušil ho Jager.
„Pořád žije. Je lepší, než jsme si mysleli."
„Je to jen člověk z masa a kostí, Hansi. Jeho srdeční sval se zastaví, až do něj pronikne kulka nebo nůž. Poslal jsem za tím účelem do Paříže dvě jednotky Blitzkriegrů. Podaří se jim to. Opak si nemůžou dovolit."
„A ta ženská, se kterou žije?"
„Ta děvka de Vriesová?" zeptal se nový Fuhrer. „Musí zemřít s ním - nebo ještě radši dřív. Její náhlá smrt ho vyvede z míry. Bude tak zranitelnější a dopustí se chyby... Kvůli tomu jsi za mnou přišel, Hansi?"
„Ne, Guntere," řekl Traupman, vstal ze židle a začal přecházet mezi stíny a místy osvětlenými lucernami. „Přišel jsem ti říct pravdu, kterou jsem vyčetl ze svých vlastních zdrojů."
„Ty máš vlastní zdroje?"
„Můžu tě ujistit, že se od těch tvých neliší, ale já jsem starý člověk, který má zkušenosti z chirurgie. Víš, pacienti velice často přehlížejí příznaky své nemoci, protože mají strach z mojí diagnózy. Člověk se nakonec naučí rozpoznat stupeň sebeklamu."
„Nemohl by ses vyjadřovat jasněji?"
„Ale ovšem. Svá tvrzení podpořím výsledky vlastního pátrání... Gerhardt Kroeger nezemřel. Mám podezření, že žije - jako vězeň americké ambasády."
„Cože?" Jager doslova nadskočil na židli.
„Poslal jsem do hotelu Inter-Continental jednoho z našich lidí -pochopitelně s oficiálními francouzskými doklady. Dostal za úkol vyslechnout zaměstnance, kteří přežili. Všichni umí anglicky a říkají, že jasně slyšeli dva strážné na balkoně křičet, že ten ‚maniak' to dostal do nohou, ale žije. Odnesli ho a naložili do sanitky. Opakuji: On žije."
„Panebože!"
„Dále jsem poslal naše lidi vyslechnout takzvané svědky útoku u amerického velvyslanectví, při němž byl těžce zraněn velvyslanec a jeho žena pravděpodobně přežila. Tito svědkové nemohli pochopit následné zprávy v televizi a v novinách. Řekli našim lidem, že ta žena měla úplně zkrvavenou tvář i prsa... Jak by to mohla přežít?' ptali se."
„Takže naši lidé vykonali svoji práci. Je po ní."
„Tak proč to drží v tajnosti? Proč?"
„To všechno ten mizera Latham!" vykřikl Jager a do jeho ledových očí se opět vrátila nenávist. „Snaží se nás přelstít, nahnat nás do pasti."
„Ty ho znáš?"
„Ovšemže ne, ale znám lidi, jako je on. Všechny je zkazily děvky."

„Znáš ji?"
„Ježíšmarjá, jen to ne. Ale děvky vždycky podrývaly morálku armád, už od dob legií egyptských faraonů. Jedou za nimi ve svých chráněných karavanách a pak vysávají z vojáků sílu pro pár minut chlípného potěšení! Kurvy!"
„Nechci s tvým názorem polemizovat, asi máš pravdu. S tím, co ti teď říkám, to však příliš nesouvisí."
„A co mi vlastně říkáš, Hansi? Tvrdíš, že se věci mají jinak, než stojí v hlášeních, a já opakuju, že máš možná pravdu, že se nás nepřátelé pokoušejí chytit do pasti, stejně jako my zase klademe pasti na ně. Na tom není nic nového - kromě toho, že obvykle vyhráváme my. Musíš správně zhodnotit okolnosti, kamaráde. Američani, Francouzi a Britové nás nacházejí všude - a přitom nikde. Ve Washingtonu se dostávají do podezření senátoři a kongresmani; v Paříži ovládáme dvacet sedm členů Sněmovny, kteří upravují zákony v náš prospěch, a navíc máme v hrsti šéfa Deuxieme. V Londýně se chovají směšně: Najdou neschopného poradce na ministerstvu zahraničí a přitom přehlédnou prvního náměstka ministra, který tak zuří nad přílivem černých přistěhovalců, že by klidně mohl napsat Mein Kampf!" Jager se na chvíli odmlčel. Vstal ze židle a zadíval se z dlážděné terasy do uklidňujících vod Rýna. „Avšak právě kvůli tomu všemu je naše práce v menších oblastech ještě důležitější. Jeden americký politik kdysi řekl, že veškerá politika je lokální, a měl pravdu. Adolf Hitler to dobře chápal. Využíval k tomu Reichstag. Postavíš jednu rasu proti druhé, jednu etnickou skupinu proti druhé, jednu ekonomickou vrstvu proti druhé, která ji zdánlivě vysává. Tak se vyvolá chaos, za nímž se skrývá bezvládí. Hitler postupoval systematicky od města k městu - Mnichov, Stuttgart, Norimberk, Mannheim. Pěšáci nejprve rozšířili pomluvy a zaseli neklid. Nakonec vstoupil na scénu Hitler a dobyl politický Berlín. Bez všeobecné, i když někdy vratké podpory okolních regionů by to nikdy nedokázal."
„Bravo, Guntere," zvolal Traupman a zatleskal. „Vnímáš politické souvislosti velice jasně a citlivě."
„Tak co tě trápí?"
„Věci, o nichž možná ani nevíš..."
„Jako například?"
„Dva Blitzkriegři padli v Paříži do zajetí a nepřítel je poslal letecky do Washingtonu."
„Tohle mi nikdo neřekl," pravil Jager ledovým tónem.
„Ano, ale to teď není podstatné. Náš špion číslo tři v CIA je oba zastřelil v bezpečném domě ve Virginii."
„Je to debil, obyčejný úředník! Dáváme mu dvacet tisíc amerických dolarů ročně, aby nám říkal, na čem pracují ostatní oddělení."
„Teď chce dvě stě tisíc za provedení rozkazu. Že by prý takovou sumu dostal, kdyby byl výš na žebříčku."
„Oddělejte ho!"
„To není dobrý nápad, Guntere. Nejdřív musíme zjistit, komu o nás mohl říct. Jak jsi správně poznamenal, je to debil. A navíc vejtaha."
„Ta svině!" zahřměl Jager, odvrátil se od luceren a skryl tvář ve
stínu.
„Svině, která nám prokázala velkou službu," dodal lékař. „Chvilku to s ním ještě vydržíme, dokonce ho povýšíme. Nadejde čas, kdy mu budeme moci rozdat jiné karty a on se stane naším vděčným otrokem."
„Co bych si bez tebe počal, Hansi? Tvoje uvažování je stejně neochvějné jako tvoje chirurgická ruka. Kdyby můj předchůdce měl kolem sebe víc mužů, jako jsi ty, ještě nyní by vydával rozkazy britskému parlamentu."
„Proto doufám, že mě teď budeš poslouchat, Guntere." Traupman udělal několik kroků přes terasu; oba muži nyní stáli tváří v tvář v mihotavých stínech.
„Kdy jsem tě neposlouchal, můj příteli a učiteli? Ty jsi můj Albert Speer, s tím rozdílem, že přesný analytický mozek architekta nahradil přesný analytický mozek chirurga. Hitler udělal chybu, že nakonec Speera odstavil na přání Goeringa a Bormanna. Já takovou chybu nikdy neudělám. Co máš na srdci, Hansi?"
„Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že s našimi nepřáteli vyhráváme válku nervů. Měl jsi pravdu i v tom, že v jistých oblastech, zvlášť ve Spojených státech, si naše Sonnenkinder vedou obdivuhodně a daří se jim

vnášet do společnosti rozkol a neklid."
„Mám radost, jak dobře jsem to odhadl," skočil mu do řeči Jager a pousmál se.
„O to právě jde, Gůntere, je to jen odhad, založený na momentálních informacích... Situace by se však mohla změnit, a to velice rychle. Právě teď možná prožíváme vrchol našeho strategického úspěchu."
„Proč vrchol?"
„Protože na před sebou máme příliš mnoho pastí, o kterých nemůžeme vědět. Ve stejně výhodné pozici už možná nikdy nebudeme."
„Takže mi chceš říct zhruba toto: ‚Vtrhni do Anglie hned, mein Fuhrer, na nic nečekej,'" přerušil ho znovu Jager.
„Jistě, operace Vodní blesk," přitakal Traupman. „Musí se urychlit. Podařilo se nám nalézt a opravit šest kluzáků Messerschmitt ME 323 Gigant. Musíme udeřit co nejdřív a spustit paniku. Jakmile naši letci ukončí výcvik, otrávíme vodní zdroje pro Washington, Londýn a Paříž. Vlády všech tří zemí budou ochromeny a toho využijí naši lidé, kteří proniknou do vlivných a dokonce i mocensky významných funkcí."

*****

Bezvládnou ženu vynesli na nosítkách z americké ambasády za přihlížení chodců proudících po ulici Gabriel. Byla přikrytá prostěradlem a světlou bavlněnou dekou, dlouhé tmavé vlasy jí splývaly na bílý polštářek. Tvář ženy zakrývala kyslíková maska a oční klapky z šedého hedvábí, které chránily její zrak před pařížským sluncem. Pověsti se šířily rychle. Přispělo k tomu několik atašé z ambasády, kteří procházeli tvořícím se davem, a tiše odpovídali na otázky lidí.
„Je to žena velvyslance," řekla nějaká žena francouzsky. „Povídal to jeden Američan. Chudinka, zranili ji včera večer při té hrozné přestřelce."
„Kriminalita je už neúnosná," poznamenal štíhlý obrýlený muž. „Měli bychom znovu zavést gilotinu!"
„Kam ji asi vezou?" zeptala se jiná žena a zachvěla se soucitem. „Do Hertfordovy nemocnice v Levallois-Perret."
„Opravdu? Říká se tomu anglická nemocnice, ne?"
„Mají tam prý nejmodernější zařízení na léčbu jejích zranění." „Kdo to říkal?" vložil se do hovoru jeden rozhořčený Francouz. „Támhleten urostlý mladík - kde je? No, prostě tady byl a říkal to."
„Jak vážná jsou její zranění?" zeptala se mladičká dívka, která pravou rukou objímala studenta s plátěnou taškou přes rameno plnou knih.
„Slyšela jsem, jak jeden z těch Američanů říká, že je to strašně bolestivé, ale její život není v ohrožení," odvětila další Francouzka, sekretářka nebo úřednice, která svírala v podpaží velkou tmavohnědou obálku. „Má prostřelenou plíci a špatně se jí dýchá. Měla kyslíkovou masku. Taková hanebnost!"
„Hanebnost je, že jsou ti Američani tak vlezlí," pravil student. „Měla potíže s dýcháním, a tak jednoho z nás, který je třeba vážně nemocný, klidně odstrčí, aby paničce zpříjemnili život."
„Antoine, jak to můžeš říct?"
„Velice snadno. Studuju historii."
„Jsi nevděčník a mizera!" vykřikl starší muž s malým válečným křížem na klopě. „Já jsem s Američany bojoval a vpochodoval jsem s nimi do Paříže. Zachránili naše město!"
„Oni sami, stará vojno? To těžko... Pojď, Mignon, vypadneme odsud."
„Antoine, tvůj radikalismus vyšel dávno z módy, a navíc mě už
nudí."
„Je to spratek," ulevil si starý voják přihlížejícím.
Nahoře v budově velvyslanectví, v kanceláři Stanleye Witkowského, seděl Claude Moreau zhroucený v křesle před plukovníkovým stolem. „Peníze naštěstí nepotřebuju," řekl unaveným hlasem, „ale to, co mám, stejně nikdy nebudu moci utratit. V Paříži, a dokonce ani ve Francii."
„O čem to mluvíte?" zeptal se Stanley a zapálil si kubánský doutník. V tváři se mu zračilo sebeuspokojení.
„Pokud to nevíte, plukovníku, měli by vás hospitalizovat na oddělení osm. Tak se tomu přece v americké

armádě říká."
„Proč? Já mám všech pět pohromadě a dělám práci, které po čertech dobře rozumím."
„Probůh, Stanley. Lhal jsem vlastní tajné službě, narychlo svolanému výboru Sněmovny, tisku i samotnému prezidentovi! Odpřisáhl jsem, že Madame Courtlandová přežila a že se jí ve vaší klinice dostává výborné lékařské péče!"
„Nebyl jste přece pod přísahou, Claude."
„Merde! Vy jste blázen!"
„Čerta starýho. Dostal jsem její přikryté tělo dovnitř a po schodech dolů dřív, než někdo mohl zjistit, že je ta děvka mrtvá."
„Ale zabere to, Stanley?"
„Zatím to zabírá... Podívejte, Claude, já se jen snažím vyvolat zmatek. Latham, po němž jdou neonacisti, je právě tím člověkem, kterého zabili. Jenže oni to nevědí. Honí se za tím druhým a my na ně číháme. Ta velvyslanecká kurvička pro ně není o nic míň důležitá, možná je dokonce i důležitější, protože jim došlo, že víme, co je ve skutečnosti zač. Hrabě ze Štrasburku ji přece nechtěl očkovat proti tetanu. Když budeme mít kliku, a také s pomocí vašich nevinných lží, tak nám to malé divadélko přinese ovoce..."
„Mluvíte o nevinných lžích?" vyjekl Moreau. „Máte vůbec ponětí, co jsem spáchal? Lhal jsem prezidentovi Francie! Nikdo už mi nikdy nebude věřit!"
„Sakra, uvažujte trochu logicky. Udělal jste to pro jeho vlastní dobro. Měl jste důvod se domnívat, že má v kanceláři štěnici."
„Nesmysl. Úkolem Deuxieme je přece zajistit, aby něco takového nebylo možné!"
„No, tohle by asi opravdu neznělo dobře," připustil Witkowski. „A co prověřování jeho hlavních poradců?"
„To jsme velice důkladně provedli už před mnoha měsíci. Nicméně uznávám, že na vaší poznámce o mém logickém uvažování může něco být."
„Pro dobro vašeho prezidenta," dodal plukovník a se zadostiučiněním zhluboka zatáhl z doutníku.
„Ano, přesně tak. Nikdo ho nemůže činit zodpovědným za to, o čem neví. A my máme co do činění s psychopaty, s fanatickými zabijáky."
„Unikají mi souvislosti, Claude, ale pro začátek to není špatné. Mimochodem, díky za posílení personálu v nemocnici. S výjimkou dvou seržantů a jednoho kapitána nejsou moji námořníci příliš zběhlí ve francouzštině."
„Ten váš kapitán tady byl jako student na stáži a jeden ze seržantů má francouzské rodiče. Naším jazykem mluvil dřív než anglicky. Váš druhý seržant umí francouzsky hlavně sprostá slova a taky ví, jak si říct o zvláštní služby."
„Fajn! Neonacisti jsou sprostá verbež, takže se mu to bude báječně hodit."
„Jak se drží naše stenografka, převtělená Madame Courtlandová?"
„Je to časovaná bomba," řekl plukovník.
„To snad ne."
„Chci říct, že je to židovka z New Yorku a nenávidí nacisty. Její prarodiče zemřeli v plynové komoře v Bergen-Belsenu."
„To je zvláštní, ne? Drew Latham správně říkal, že se historie opakuje. Měl pravdu."
„Pravda je, že když nějakej zasranej nácek půjde po nové paní Courtlandové, a někdo z nich se o to určitě pokusí, chytíme ho a všechno z něj dostaneme!"
„Už jsem vám říkal, Stanley, že mám pochybnosti, jestli se někdo objeví. Neonacisti nejsou hlupáci. Vycítí léčku."
„To beru v úvahu, ale spoléhám na lidskou přirozenost. Když už se sázky vyšplhaly takhle vysoko - a živé Dítě slunce je pořádně vyšroubovalo -, budou to muset risknout. Opak si ty svině nemůžou dovolit."
„Kéž byste měl pravdu, Stanley... Jak ten plán přijal váš hádavý kolega Drew Latham?"
„Celkem dobře. To, že se vydává za plukovníka Webstera, jsme prozradili vybraným jedincům na ambasádě a taky Antinájům, kteří to beztak nejspíš věděli. Vy teď uděláte totéž. Navíc přemisťujeme de Vriesovou sem na velvyslanectví. Její byt bude střežit vojenská ochranka."
„Překvapuje mě, že s tím tak ochotně souhlasila," řekl Moreau. „Je pěkně úskočná, ale myslím, že jí na

tom chlapovi opravdu záleží. I s ohledem na svoji minulost by ho podle mě za daných okolností dobrovolně neopustila."
„Ona o tom ještě neví," řekl Witkowski. „Přestěhujeme ji dneska v noci."

*****

Byl podvečer. Pařížské dny se čím dál víc krátily. Karin de Vriesová seděla v křesle u okna, slabá záře stojací lampy jí prosvítala skrze dlouhé tmavé vlasy a tvořila na její půvabné tváři tlumené stíny. „Máš vůbec ponětí, co děláš?" zeptala se a vrhla zlobný pohled na Lathama, jenž byl opět napůl oblečený ve vojenské uniformě. Sako viselo přehozené přes židli u stolu.
„Jasně," odpověděl. „Jsem návnada."
„Jsi mrtvola, proboha!"
„Blbost. Mám solidní vyhlídky. Jinak bych neriskoval."
„Proč? Protože to řekl plukovník?... Drew, copak nechápeš, že když půjde o splnění úkolu, budeš prostě faktor X nebo Y, který se dá snadno obětovat? Witkowski je možná tvůj přítel, ale nic si nenalhávej, je to hlavně profesionál. Úspěch operace je na prvním místě! Proč myslíš, že trvá na tom, abys nosil tu pitomou uniformu?"
„Hele, to já přece vím, nebo to aspoň považuju za součást rovnice. Ale posílají mi neprůstřelnou vestu a větší sako, nebo jak se tomu říká. Přece nejdu do akce nahý. Kromě toho neprozraď Stanleymu, jak často ten jeho úbor nenosím, asi by se naštval... Jsem zvědav, jakou vestu mi vlastně pošle."
„Zabijáci nemíří na tělo, miláčku, míří na hlavu. Používají teleskopická mířidla."
„Pořád zapomínám, že ty víš o těchhle věcech všechno."
„Naštěstí ano, proto taky chci, abys řekl našemu společnému příteli Stanleymu, aby se šel vycpat!"
„To nejde."
„A pročpak ne? Může přece vyslat do ulice nějakou jinou návnadu. Bylo by to tak snadné! Jen ne tebe."
„Někoho jiného? Třeba někoho, kdo má bratra farmáře v Idahu, nebo automechanika v Jersey City?... S tím bych nemohl žít."
„A já zase nedokážu žít bez tebe!" vyhrkla Karin, vyskočila z křesla a padla mu do náručí. „Nikdy, nikdy bych si nepomyslela, že to ještě někomu řeknu, ale myslím to naprosto upřímně. Bůhví proč, ale zdá se mi, jako by v tobě pokračoval ten kluk, kterého jsem si před lety vzala, avšak bez pozdější zloby a nenávisti. Nesmíš se za to na mě zlobit, miláčku, já jsem ti to prostě musela říct."
„Já bych se na tebe ani zlobit nemohl," řekl Drew tiše a pevně ji sevřel. „Navzájem se potřebujeme. Sice z různých důvodů, ale s tím si nebudeme zbytečně lámat hlavu." Lehce ji zvrátil hlavu a pohlédl jí do očí. „Dovedeš si představit, až budeme staří a budeme sedět ve svých houpacích křeslech a dívat se na vodu?"
„Nebo na hory. Já miluju hory."
„Pak to probereme." Od dveří hotelového apartmá se ozvalo rychlé zaklepání. „Sakra," zaklel Drew a pustil ji, „kde je ten papír s časy a hesly?"
„Připnula jsem ho na zeď v předsíni. Nemůžeš ho přehlédnout."
„Vidím ho. Kolik je hodin?"
„Asi půl osmé. Směna se mění v osm."
„Kdo je?"
„Králíček," ozval se za dveřmi hlas pana Fracka.
„To je infantilní," řekl Latham a otevřel.
„Je čas, pane."
„Ano, vím. Můžete mi dát ještě pár minut?"
„Certainement," odvětil Frack. Drew zavřel dveře a vrátil se ke Karin.
„Odjíždíš, holka."
„Cože?"
„Slyšelas dobře. Překládají tě na velvyslanectví."

„Cože?... Proč?"
„Jsi přece zaměstnankyně americké ambasády a bylo rozhodnuto, že tvoje práce s tajnými informacemi je dost dobrý důvod, aby tě ušetřili zbytečného rizika a také možné kompromitace."
„Co to povídáš?"
„Musím hrát sólo, Karin."
„To ti nedovolím! Potřebuješ mě!"
„Promiň. Bud klidně půjdeš, nebo ti pánové Frick a Frack píchnou injekci a udělají to po svém."
„Jak jen můžeš, Drew?"
„Snadno. Chci, abys přežila, abychom mohli sedět v těch houpacích křeslech v Coloradu a dívat se na hory. Co tomu říkáš?"
„Ty hajzle!"
„Nikdy jsem netvrdil, že jsem svatý, ale k tobě se náramně hodím."

*****

Agenti Deuxieme doprovodili Karin do výtahu a zamířili dolů. Předtím zajistili, aby její věci zmizely z hotelu a nejpozději za hodinu dorazily na velvyslanectví. Karin se neochotně smířila s okolnostmi. Dveře výtahu se otevřely a trojice vykročila do vestibulu. Vtom k nim přistoupili dva další příslušníci Deuxieme; čtyři agenti na sebe kývli, pánové Frick s Frackem se otočili a rychle vyrazili k řadě výtahů.
„Držte se mezi námi, prosím," řekl podsaditý vousatý muž po pravici Karin de Vriesové. „Venku čeká auto. Stojí nalevo od vchodu, mimo dosah světel."
„Předpokládám, že si uvědomujete, že tady nejsem z vlastní
vůle."
„Ředitel Moreau se nám s každým úkolem nesvěřuje, madame," řekl druhý, hladce oholený důstojník Deuxieme.
„My máme jen zajistit, abyste se odsud dostala na americkou ambasádu."
„Mohla jsem si vzít taxíka."
„Nesmíte se urazit," dodal vousatý agent a usmál se, „ale já osobně jsem rád, že vám to nedovolili. Víte, měli jsem jít na večeři s manželkou a s jejími rodiči. Věřila byste, že ani po čtrnácti letech a třech vnoučatech si pořád nejsou jistí, jestli jsem pro jejich dceru ten pravý manžel?"
„A co tomu říká jejich dcera?"
„Ta čeká další dítě, madame."
„Myslím, že to hovoří samo za sebe, monsieur." Karin se unaveně usmála. Trio opustilo budovu prosklenými dveřmi, na chodníku se dalo doleva a rychle prošlo pod markýzou z rudého plátna, z níž vycházely dva kužely ostrého světla. Agenti Deuxieme s Karin de Vriesovou se v šeru spěšně prodírali množstvím večerních chodců na rue de l'Echelle, až po deseti metrech doběhli k opancéřovanému vozu, který na ně čekal v zákazu parkování. Vousatý člen ochranky otevřel Karin dveře u chodníku, usmál se a pokynul jí, aby si nastoupila.
V tom okamžiku se ozvalo hlasité štěknutí. Agentův levý spánek se rozskočil a z místa, kde kulka opustila lebku, vytryskla krev. Druhý strážný Deuxieme se současně prohnul jako luk, vytřeštil oči a z jeho zkřivených úst se vydral hrdelní výkřik. Ze zad mu trčela dýka s dlouhým ostřím. Oba muži se zhroutili na dlažbu; de Vriesová začala ječet, ale silná ruka jí zakryla ústa. Útočník ji hrubě natlačil do automobilu, skočil za ní a praštil s ní na zadní sedadlo. O několik vteřin později se otevřely protější dveře a dovnitř skočil zadýchaný druhý zabiják s zkrvaveným nožem v ruce. Krev, jež z něj kapala, měla stejně temnou rudou barvu jako markýza nad vchodem do hotelu.
„Los Schnell!" křikl.
Auto vyrazilo do ulice a za malou chvíli se vmísilo do hustého provozu. První zabiják sňal svoji pavoučí ruku z tváře Karin a řekl: „Křik vám nepomůže, ale jestli se o něj pokusíte, budete mít jizvy na obou tvářích."
„Wilkommen, Frau de Vries," řekl řidič, pootočil hlavu a zároveň od sebe odstrčil bezvládnou mrtvolu. „Zdá se, že jste se odhodlala následovat svého muže. Pokud s námi odmítnete spolupracovat, podaří se

vám to."
„Vy jste ty dva muže zabili," zašeptala Karin. Ústa měla zhmožděná a nemohla pořádně mluvit.
„My jsme zachránci nového Německa," dodal řidič. „Děláme jen to, co musíme."
„Jak jste mě našli?"
„Celkem snadno. Mezi svými přáteli máte nepřátele."
„Jsou to Američani?"
„Mimo jiné. A taky Britové a Francouzi."
„Co se mnou chcete udělat?"
„To záleží na vás. Buď můžete následovat svého kdysi proslulého muže Frederika de Vriese, nebo se přidáte k nám. My víme, že jste na prodej."
„Taky víte, že hlavně chci najít svého manžela."
„Mluvíte nesmysly, Frau de Vriesová." Ticho.

30 KAPITOLA

Hlasité rádio téměř přehlušovalo rámus hustého provozu na ulici. Latham si vyzkoušel neprůstřelnou vestu a přehodil si přes ni zvětšené sako uniformy. Překvapilo ho, že je nyní celkem pohodlné. Neustále po očku sledoval telefon na stole a přemýšlel, proč mu Karin nevolá. Slíbila, že mu zatelefonuje, až se přesune do svého bytu na velvyslanectví. Odjela už před více než dvěma hodinami, její zavazadla následovala krátce po ní. Bezděčně zavrtěl hlavou a pousmál se. Představil si, jak asi proběhlo její setkání s Witkowským. Jak ho peskuje a snad na něj i křičí kvůli tomu, že pustil Lathama do sólové akce. Chudák Stanley, pomyslel si Drew, vypadá sice jako tvrdák, ale na spravedlivý hněv budoucí ženy důstojníka jeho Konzulárních operací připraven není. Vlastně plukovníka litoval, protože svým způsobem nemohl vyhrát. Měl v ruce jen oficiální nařízení, které bylo navíc v zásadě neuspokojivé. Karin měla na své straně lásku. Cit, který Stanley i velvyslanec Courtland kdysi zakusili a poté ztratili kvůli kariéře ve státní službě.
Latham přešel k zrcadlu v předsíni, jež bylo vysoké jako on, a začal se prohlížet. Díky neprůstřelné vestě vypadal ještě mohutnější než ve skutečnosti. Připomnělo mu to Kanadu a dobu strávenou na ledě v zelenobílém dresu, kdy bodyčeky a vrážení na mantinel měly stejnou důležitost jako sám život a smrt. Jak směšně a nepatřičně to dneska zní... Cekání už bylo dost! řekl si v duchu a vrátil se ke stolu s telefonem. Zvedl sluchátko a začal vytáčet číslo, když se ozvalo zaklepání na dveře. Praštil s telefonem, zamířil ke vchodu, podíval se na seznam hesel a řekl: „Kdo je?"
„Witkowski," odvětil hlas z chodby.
„Jaké máš heslo?"
„Vykašli se na to, jsem to já."
„Máš říct ‚Dobrý král Václav,' ty troubo!"
„Otevři dveře, než vystřelím zámek svojí pětačtyřicítkou."
„Asi to fakt budeš ty, ty kreténe, protože nejspíš nevíš, že mosazný zámek ti může odpálit kulku zpátky do břicha."
„Obstřílím ho kolem, ty magore. Otevři!"
V rozporu s předchozím křikem a nadávkami vypadali Witkowski s Claudem Moreauem střízlivě a vážně. Stáli na prahu s bolestným výrazem ve tváři. „Musíme si promluvit," řekl šéf Deuxieme Bureau, když s plukovníkem vstoupili dovnitř. „Stalo se něco strašného."
„Karin!" vybuchl Drew. „Nevolala - měla volat už nejmíň před hodinou! Kde je?"
„To nevíme jistě, ale fakta jsou znepokojivá," odvětil Moreau.
„Jaká fakta?"
„Dva Claudovi muži byli zabiti na chodníku před hotelem," odvětil Witkowski. „Jeden kulkou do hlavy, druhý nožem. Vůz Bureau je pryč, řidič bude nejspíš také mrtvý."
„Vezli ji na ambasádu!" zahřměl Latham. „Byla pod ochranou!"
„Unesli ji," hlesl Moreau s pohledem upřeným na Drewa.

„Oni ji zabijí!" vykřikl Latham, otočil se na patě a praštil pěstí do zdi.
„Tahle možnost mě mrzí," řekl šéf Deuxieme, „ale teď je mi líto hlavně mých kolegů, protože nejmíň dva z nich - a pravděpodobně tři - jsou po smrti. Pokud jde o Karin, nemáme žádný důkaz, že ji potkal stejný osud. Podle mého názoru je živá a zdravá."
„Jak to můžete říct?" zeptal se Drew a prudce otočil hlavu k Moreauovi.
„Protože pro ně má větší cenu jako rukojmí než jako mrtvola. Chtějí dostat muže, známého jako Harry Latham, a to jste vy."
„Co z toho plyne?"
„Použijí ji jako návnadu pro Harryho Lathama. Oni po vašem bratrovi bůhvíproč touží a vy jste teď on."
„Co budeme dělat?"
„Počkáme, chlopak," řekl tiše plukovník Witkowski, vzpřímený jako správný voják. „Jak oba víme, to je ta nejtěžší součást naší práce. Kdyby chtěli zabít Karin jako další varování, její tělo by nechali se dvěma ostatními. Nestalo se. Počkáme."
„Dobře, dobře!" zvolal Drew. Rozběhl se pokojem, zastavil se u stolu a položil ruku na jeho okraj. „Ale jestli to tak musí být, chci jména všech, co věděli, kdo jsem a kde jsem. Chci znát všechny díry, kterými to mohlo uniknout!"
„K čemu vám to bude, mon ami? To je jako když hodíte kámen do jezera - kruhy se rozplynou na hladině."
„Prostě je musím znát, to je celé!"
„No dobře, dáme vám jména lidí, které jsme oslovili. Ty z ambasády vám bude muset sdělit Stanley."
„Začněte psát," nařídil Latham. Oběhl stůl, otevřel zásuvku a vytáhl z ní několik papírů s hlavičkou hotelu.
„Všechno, co víte."

*****

„Vybavili jsme je sto třiceti šesti jmény spolu s příslušnými fotkami," oznámil ředitel CIA Knox Talbot do telefonu Wesley Sorensonovi.
„Máte už nějaké výsledky?"
„Nic konkrétního, ale řadu potenciálních podezřelých. Dobrá zpráva je, že sedm zaměstnanců bezpečného domu skutečně vidělo ‚zástupce ředitele Connallyho', ta špatná, že jen čtyři byli dost blízko na to, aby ho dokázali podrobně popsat."
„A co ti potenciální podezřelí?" zeptal se ředitel Konzulárních operací.
„Všechno je velice neprůkazné. Představ si, že jeden z těch svědků vybral devět fotek a na jedné jsi byl ty."
„Jestli byli všichni zhruba stejně staří jako já, tak to o něčem svědčí."
„Nebyli. Jasně jsme řekli, že ať byl ten podvodník kdokoli, určitě zcela změnil svůj vzhled. Že měl nejspíš paruku a barvu očí si změnil kontaktními čočkami, zkrátka použil všech obvyklých prostředků."
„Kromě jednoho, Knoxi. Mohl vypadat starší, ale ne mladší, aniž by působil směšně."
„To je na tom právě divné, Wesi. Kromě jednoho muže a jedné ženy všichni vypověděli zhruba totéž. Že ten ‚Connally' byl tak tuctový typ, že se skoro nedá popsat - když to hodně zestručním."
„Pochopitelně. Co jeho oblečení?"
„Přesně podle starých dobrých směrnic CIA. Tmavý oblek, bílá košile, kravata s proužkem, hnědé polobotky. Jo a taky světlý baloňák, takový krátký a volný. Žena, která měla službu u stolu ochranky, vypověděla, že takový nosil jeden její známý důstojník. Typ ‚Londýnská mlha'."
„Tvář?"
„Také nevýrazná, naprosto obyčejná. Světlá pleť, žádný knírek, žádná bradka, žádné výrazné rysy. Ale měl prý poměrně silné brýle, řekl bych až příliš."
„Kolik máme podezřelých?"
„Když vyloučíme zjevně nevinné, jako třeba tebe, tak dvacet čtyři."
„A když nevyloučíš nikoho?"
„Padesát jedna."

„Můžu je vidět?"
„Těch dvacet čtyři budeš mít brzy na stole. Zbylých sedmadvacet ti pošlu co nejrychleji. Nebo mám tvoji složku odstranit? Tedy..., vždyť ty u nás ani nepracuješ."
„Proč jsi ji tam vůbec zařadil?"
„Asi mám nějaký zvrácený smysl pro humor. Jak často opakuju našemu kolegovi z vlády Adamu Bollingerovi: Když se člověk občas trochu zasměje, snadněji si udrží nadhled."
„Budiž, kamaráde, ale mně teď do smíchu moc není. Slyšel jsi o vývoji v Paříži?"
„Naposledy před nějakými dvaceti hodinami."
„Tak si to poslechni: Karin de Vriesová zmizela, unesli ji neonacisti."
„Bože můj!"
„Když člověk Boha potřebuje, nějak nebývá po ruce."
„Co na to Witkowski?"
„Bojí se o Lathama. Říkal, že Drew se sice navenek ovládá, ale že se určitě přetvařuje."
„Jakto?"
„Protože se domáhal odpovědi na otázku, kudy mohly uniknout informace o jeho pravé totožnosti."
„Řekl bych, že to je celkem rozumný požadavek. On je přece návnada."
„Ty mě neposloucháš, Knoxi. Říkal jsem, že se toho ‚domáhal'. Stanley mi zdůraznil, že to Latham řekl dost ultimativním tónem."
„Pořád ale nechápu, proč bychom ho kvůli tomu měli považovat za odjištěný granát."
„Oba jsme byli dost dlouho ženatí, abychom na to nezapomněli. On se zamiloval, kámo. Přišlo to možná trochu pozdě, ale nejspíš poprvé. A teď od něj dámu jeho srdce násilím odtrhli. Latham je na vrcholu svých profesionálních sil a k tomu patří i schopnost zabíjet. V jeho věku člověk často trpí sebeklamem, že na něj nikdo nemá. On si ji chce vybojovat zpátky."
„Rozumím ti, Wesi. Co podle tebe můžeme dělat?"
„Nejdřív musí něco udělat on. Nějakou věc, která nám dá záminku vsadit ho za katr."
„Za katr...?"
„Stručný výraz, jenž vystihuje skutečnost, že ho umístíme do uzamčené místnosti s polstrovanými stěnami, nebo ho aspoň dostaneme z Paříže. Nikomu nemůže prospět, když se návnada vydá sama na lov."
„Vyrozuměl jsem, že ho střeží ochranka."
„Jeho bratra Harryho taky střežili, a přesto utekl z údolí Bratrstva. Nepodceňuj Lathamovské geny. Na druhé straně je fakt, že Witkowski ani Moreau se s povstalci moc nemazlí."
„Sice přesně nevím, co to v téhle souvislosti znamená, ale asi by to mělo být uklidňující."
„Doufám," řekl Sorenson.

*****

Drew si pročítal jména ve světle stolní lampy. Na Witkowského seznamu možných úniků informací bylo sedm jmen, včetně Antinájů, na Moreauově devět. Tři z nich patřila členům Sněmovny, které šéf Deuxieme považoval za radikálně pravicové, zkrátka za fašisty. Na Stanleyho seznamu se nacházelo několik atašé, kteří prosluli jako šiřitelé pověstí. Tito „fluktuanti", jak jim říkal Witkowski, trávili víc času podlézáním vlivným francouzským podnikatelům než svou prací. Dále zde byly dvě sekretářky, jejichž absence naznačovaly možné problémy s pitím, a duchovní otec Manfried Neuman z Maison Rouge. Moreaův seznam obsahoval kromě členů Sněmovny jména běžných placených informátorů, jejichž jedinou pohnutkou byly peníze. Ideologie a morálka šly zcela mimo ně.
Latham postupoval vylučovací metodou. Nejprve škrtl Moreauovy informátory - na jejich úrovni se vůbec nepohyboval - a také dva z poslanců. S tím třetím se setkal na nějakém diplomatickém večírku. Rozhodl se, že mu zatelefonuje a bude velice pozorně naslouchat. S Witkowského seznamem to bylo snadnější, protože pět z těch lidí znal od vidění i jménem. Šlo o běžné známé z ambasády. Zbylým dvěma ženám, podezřelým z problémů s pitím, mohl klidně hned zavolat. Potřeboval jen zjistit telefonní čísla.
„Stanley, to mám radost, že pracuješ tak dlouho. U svých sedmi kandidátů jsi totiž na něco zapomněl."
„O čem to sakra mluvíš?" odsekl Witkowski hněvivě. „Jsou to lidé, u kterých jsme považovali únik

informací za možný."
„Kdo tam s tebou ještě byl? Kdo měl zrovna službu?"
„Moje sekretářka, kterou jsem si s sebou přivedl z vojenské rozvědky. Měla hodnost seržanta, ale před jejim odchodem do civilu jsem ji povýšil na nadporučíka."
„Ženská?"
„Je oddaná své práci, chlapče. Její manžel sloužil u vojenského dělostřelectva a po třiceti letech odešel do důchodu. To mu bylo teprve padesát tři. I děti jsou do armády celé žhavé."
„Co ten chlap dělá teď?"
„Hraje golf, navštěvuje muzea a kurzy francouzštiny. Nějak se tu divnou řeč pořád nemůže naučit."
„Její telefonní číslo tedy nepotřebuji, ale všechna ostatní ano -i s adresami, Maison Rouge nevyjímaje."
„Vidím, že to myslíš vážně. Budu muset trošku polechtat svůj počítač."
S Claudem Moreauem to nešlo tak hladce. Právě byl doma a hádal se o politice se svým synem. „Dnešní mladá generace nic nechápe!"
„Já taky ne, ale potřebuju telefonní čísla, pokud nechcete, abych uvedl vaše stráže do dlouhého spánku."
„Jak můžete něco takového říct?" „Jako nic. Jsem toho totiž schopen."
„Mon Dieu, Stanley má pravdu, vy jste skutečně strašný! No dobře, dám vám telefon do Bureau. Zavolejte za pět minut a dostanete čísla, která chcete."
„Nechci, Claude. Potřebuju."
O jedenáct minut později Latham přiřadil telefonní čísla ke všem jménům na obou seznamech a začal dotyčné obvolávat. Všem sdělil v zásadě totéž: „Tady plukovník Webster. Moje pravé jméno, myslím, znáte, dělá mi však starosti, že se ho dozvěděli jiní. Vyšetřováním jsme odhalili, že ta informace unikla právě od vás. Co mi k tomu řeknete? A mluvte rychle, než pro vás bude pozdě."
Všechny reakce byly variacemi na stejné téma, tedy rezolutně zamítavé. Oslovení jej nakonec vybídli, ať si klidně prověří jejich telefonní hovory, jak z kanceláře, tak z domova. Řada z nich také vyjádřila ochotu podrobit se zkoušce na detektoru lži. Když si to všechno vyslechl, zbyl mu jen „svatý" Antináj z Maison Rouge. „Otce Neumana, prosím."
„Slouží večerní mši a nepřeje si být rušen."
„Vyrušte ho. Jde o mimořádně naléhavou záležitost, která přímo souvisí s vaším utajením."
„Mein Gott, já nevím, co mám dělat. Otec je zabraný do kázání. Nemohl byste zavolat, řekněme, za dvacet minut?"
„Do té doby může váš Červený dům vyletět do povětří a nikdo to nemusí přežít."
„Tak já pro něj dojdu!"
Když Otec Manfried Neuman nakonec přišel k telefonu, vyštěkl: „Co je to za nesmysl? Jsem uprostřed mše svaté a vy mě vytrhujete od jeho prosebníků."
„Moje dočasné jméno je plukovník Webster, ale vy přece víte, kdo jsem, otče."
„Ovšemže to vím! Stejně jako řada dalších lidí."
„Opravdu? To je pro mě tedy šok. Domníval jsem se, že to byla vysoce důvěrná informace, vlastně naprosto tajná."
„No, já tedy předpokládám, že to vědí i jiní. Tak co tady máme za bombu?"
„Možná vám ji tam položím já, pokud mi neodpovíte na pár otázek. Jestli si vzpomínáte, bydlel jsem u vás, a právě teď jsem v dost zoufalé situaci."
„Jak se můžete takhle chovat? Antinájové se o vás starali, poskytli jsme vám útočiště v nouzi."
„A odmítli jste mě vzít zpět, i když jsem to potřeboval."
„To bylo kolektivní rozhodnutí přijaté s ohledem na naši vlastní bezpečnost."
„To neberu, otče. Bojujeme proti stejným lidem, ne?"
„Nezahrávejte si s námi, Herr Latham. Já jsem muž oddaný Bohu a násilí se mi příčí, ale ne všichni jsou mého přesvědčení."
„To má být výhrůžka, padre?"
„Vysvětlujte si to, jak chcete, můj synu. My víme, kde jste, a naše vozy neustále krouží městem."
„Povězte mi, víte taky, kde je Karin de Vriesová?"
„Frau de Vriesová...? Naše kolegyně?"

„Je pryč. Unesli ji."
„Ne! To je chyba...!"
„Právě jste se podřekl, vy svatouškovský fanatiku. Jak to mělo být správně?... Myslím, že přece jen nejsme na stejné straně."
„To není pravda! Všeho jsem se vzdal..."
„Vzdáte se i poslední věci, která vám zbyla, když mi neřeknete, s kým jste o mně mluvil," obořil se na něj Latham. „Mluvte!"
„Všemohoucí je mi svědkem, jen našemu informátorovi na velvyslanectví. .. A ještě jednomu."
„Nejdřív ten informátor. Kdo je to?"
„Sekretářka jménem Cranstonová, která potřebovala Kristovu pomoc."
„Jak dobře ji znáte?"
„Mluvíme spolu, scházíme se a tělo je slabé, můj synu. Ani já nejsem dokonalý, Bůh mi odpusť."
„A ten další člověk? Kdo je to?"
„To je tak vysoce důvěrná informace, že její vyzrazení by se rovnalo svatokrádeži."
„Stejně jako prozradit Maison Rouge a osvětlit jeho vchod s pomocí několika granátů."
„To byste neudělal."
„Pište si, že jo. Jsem důstojník Konzulárních operací a ovládám pár šikovných figlů, které by nenapadly ani Blitzkriegry. Mluvte!"
„Je to taky kněz, tedy bývalý. Dnes už je starý, ale zamlada byl špičkovým odborníkem na šifry a pracoval pro oddělení francouzské rozvědky, z něhož se pak vyvinula Deuxieme Bureau. Tajné služby si ho pořád velice považují. Často se mu svěřují a žádají ho o pomoc. Jmenuje se Lavolette, Antoine Lavolette."
„Říkal jste, že je to bývalý kněz, tak proč je taková svatokrádež povědět mi jeho jméno?"
„Protože k němu chodím na náboženské konzultace, a ne kvůli politice! Trápí mě podobný problém, který měl před lety i on sám, ten můj je však mnohem víc neodpustitelný. Mé nutkání se totiž neomezuje na jednu ženu. Jsem nedokonalý muž, nehodný své svaté církve. Co vám mám ještě říct?"
„Možná mnohem víc, dám vám vědět. Mimochodem, padre, proč jste řekl, že je ‚chyba', že Karin unesli?"
„Protože to bylo hloupé, nic víc!" vyštěkl kněz.
„Proboha, na čí straně vlastně jste?"
„Musíte brát jméno Boží nadarmo?"
„Přijde na to, o jakém Bohu tady mluvíte. Ale nezamlouvejme to. Proč byl její únos hloupou chybou?"
„Když to řeknu sobecky, mohlo by to ohrozit naši činnost. Jestli ji chtěli zabít, tak to měli udělat a odevzdat ji do rukou Božích! Ale unést ji a nepodat žádný důkaz o její smrti znamená otevřít stavidla. Každý ji bude hledat, stejně jako teď vy. Nepřítel by tak mohl odhalit naši centrálu - vy sám jste nám přece hrozil těmi svými granáty a bombami. Ve jménu všeho svatého a dobrého vás žádám: Neprozrazujte nás."
„Poskytl jste mi dvě jména, takže se budu snažit, abych to neudělal, ale víc slíbit nemůžu. Nejdůležitější je teď pro mě Karin de Vriesová," odvětil Latham a zavěsil. Měl velké nutkání zavolat Moreauovi a položit mu pár nepříjemných otázek o bývalém knězi Otci Antoinovi Lavolettovi, špičkovém šifrantovi na odpočinku. Rychle si to však rozmyslel. Šéf Deuxieme chtěl mít všechno pod kontrolou, zejména pokud šlo o Drewa Lathama. Moreau by se do toho nepochybně vložil - zavolal by bývalému knězi sám a převzal by iniciativu. Ne, to by nebyl dobrý nápad. Latham věděl, že Lavoletta je nutné zahnat do rohu, překvapit ho, aby v šoku vyklopil všechno, co ví, nebo aspoň prozradil nějaká jména. Totéž platilo o Phyllis Cranstonové, pobloudilé sekretářce jednoho středně vysokého atašé, který figuroval na Witkovského seznamu „fluktuantů". Právě to byl nejspíš pravý důvod, proč u něj pracovala. Nejprve se však musel dostat z hotelu. Uvědomoval si, že každá další hodina i minuta, kterou tam stráví, znamená ztracený čas v jeho pátrání po Karin.
Karin říkala, že jeho blond vlasů docílila odbarvením a následným světlým přelivem, at už to znamenalo cokoli. Zároveň mu vysvětlila, že s pomocí silného šamponu a tuby tmavé barvy na překrytí šedin by se mohl vrátit ke svému obvyklému odstínu vlasů, nebo aspoň podobnému. Položila tu kouzelnou tubu do

skříňky s léky a on ji přemístil do zásuvky v ložnici, aby mu ji nemohla odnést. Pořád tam byla.
O půl hodiny později stál nahý Latham v koupelně plné páry a neúnavně stříkal vodu na zamlžené zrcadlo nad umyvadlem, aby se konečně mohl prohlédnout. Jeho vlasy nyní měly zvláštní tmavě hnědý nádech s místy zbarvenými do kaštanova, rozhodně však už nebyly blond. Trefil puk do branky přímo mezi nohy gólmana!
Teď musel zvážit, jak naloží s pány Frickem a Frackem, nebo přes-něji řečeno s muži, kteří měli právě službu. A jak mu Karin sdělila, směny se opravdu vystřídaly. Znal všechny strážné, ale Fricka s Frackem líp než ostatní, a proto pochyboval, že by se ti dva někde chlubili svým trapasem s chybějícím heslem. Jediný Američan odzbrojí důstojníka Deuxieme, vytrhne mu zbraň a nakopne ho do slabin tak silně, div ho nezabije. Mon Dieu, fermez la bouche!
Drew vytáhl ze šatníku svou druhou uniformu. Pro doplňky sáhl do zásuvek psacího stolu. Byl to skoro předpisový úbor velvyslaneckého atašé: šedé flanelové kalhoty, tmavý blejzr, bílá košile a konzervativní kravata - nejlépe s proužkem, do společnosti se mohl nosit i nenápadný šátek. Potěšilo jej, že údajně neprůstřelná vesta byla sice těsná, ale nebránila mu v pohybu. Když se úplně oblékl, sbalil si kufr, otevřel hotelové dveře a vešel na chodbu. Stál na místě a čekal. Dočkal se okamžitě - u výtahu se objevil strážný, jehož kolega současně vystoupil ze stínu na opačné straně chodby.
„S'il vous plait," začal ještě horší francouzštinou, než jakou uměl, „vou-lez-vous venir ici..."
„En anglais, monsieur!" houkl muž od výtahů. „My rozumíme."
„Mockrát děkuju, to jsem rád. Mohli byste mi někdo poradit? Právě jsem obdržel telefonickou zprávu a snažil jsem se ji co nejlépe zapsat. Myslím, že je to adresa, ale ten člověk neuměl anglicky."
„Běž ty, Pierre," řekl strážný na druhém konci chodby francouzsky. „Já zůstanu tady."
„Dobře," odvětil muž a odlepil se od řady výtahů. „Copak se v Americe neučí jiný jazyk než angličtina?"
„Copak se Římani učili francouzsky?"
„Oni nemuseli, tak je to." První strážný vstoupil do Lathamova apartmá, Drew vešel za ním a zavřel dveře. „Kde máte tu zprávu, monsieur?"
„Támhle na stole," řekl Latham a stále se držel za Francouzem. „Je to ten popsaný papír přímo uprostřed. Otočil jsem ho, abyste to mohl přečíst."
Strážný zvedl papír s podivnými, foneticky zapsanými slovy. Jakmile tak učinil, Latham zvedl obě ruce, které v příštím okamžiku dopadly jako dvě kladiva na agentovy lopatky. Francouz upadl do bezvědomí. Byla to strašlivá a bolestivá rána, zranění však nezpůsobila. Drew odtáhl tělo do ložnice, stáhl z postele prostěradla a roztrhal je na dlouhé úzké proužky. Devadesát vteřin nato ležel strážný tváří dolů na matraci, ruce a nohy měl přivázané ke konstrukci postele, ústa znehybněná úzkým proužkem látky, jenž mu však umožňoval dýchat.
Latham nabral do hrsti natrhanou látku, vyběhl z ložnice a zavřel za sebou. Hodil útržky na křeslo a otevřel dveře do chodby. Vyšel klidně ven a oslovil druhého člena ochranky, kterého bylo ve stínu sotva vidět. „Váš přítel Pierre s vámi chce okamžitě mluvit, než zavolá toho chlápka - jak se jmenuje? Montreaux nebo Moneau?"
„Monsieur le Directeur?"
„Jo, to je on. Říká, že to, co jsem si zapsal, je neuvěřitelné."
„Jděte z cesty!" zaječel druhý strážný, vyrazil chodbou a vřítil se do apartmá. „Kde...?" Jeho otázku přerušil úder do krku v bojovém stylu aikido a následné bodnutí dvěma prsty pod žebra. Tato kombinace dočasně připravila strážného o dech i vědomí, zranění mu však nezpůsobila. Drew jej odtáhl na pohovku a postupoval stejně jako v případě prvního důstojníka Deuxieme, až na několik nezbytných odlišností. Ležel na polštářích, s rukama a nohama uvázanýma k nohám gauče a ústy ucpanými roubíkem. Hlavu měl však nakloněnou, aby mohl volně dýchat. Na závěr Latham vytrhal telefony v obou pokojích. Byl volný. Lov mohl začít.

31 KAPITOLA

Vystoupil po schodech činžovního domu na rue Pavée, kde bydlela Phyllis Cranstonová, vešel do

vestibulu a stiskl zvonek jejího bytu. Nikdo neodpovídal, ale on přesto zvonil dál. Pokud se Witkowski nemýlí, mohla by být v limbu, říkal si v duchu. Když už to chtěl vzdát, vyšla ze zamčené chodby postarší obtloustlá žena, podívala se, které tlačítko tiskne, a francouzsky se zeptala: „Vy hledáte Motýlka?"
„Já vám moc nerozumím."
„Ah, Américain. Vaše francouzština je příšerná," dodala anglicky. „Byla jsem ta nejsmutnější ženská v celé Paříži, když vaši letci opustili Francii."
„Vy znáte slečnu Cranstonovou?"
„Kdopak by ji tady neznal? Je to naše zlatíčko. Kdysi bývala krásná, stejně jako já. Proč bych vám měla říkat víc?"
„Protože s ní musím mluvit. Je to naléhavé."
„Protože jste 'nadrženej', jak tomu vy Američani říkáte? Já vám něco povím, monsieur, ona je možná nemocná, ale není to žádná děvka!" „Já žádnou děvku nehledám, madame. Snažím se najít někoho, kdo mi může poskytnout informace, které velice nutně potřebuji, a tou osobou je právě Phyllis Cranstonová."
„Hmmm," zahučela zadumaně stařena a zkoumavě se zadívala na Drewa. „Takže vy ji nehledáte, protože chcete využít její nemoci? Jestli jo, měl byste vědět, že její přátelé v tomhle domě ji ochrání. Jak jsem řekla, ona je naše zlatíčko a miláček, protože pomáhá potřebným. Nejsme chudí, ale řada z nás k tomu nemá daleko, při těch dnešních vysokých daních a cenách. Motýlek nešetří svými americkými penězi a nikdy nechce nic zpátky. Když má volno, stará se o děti, aby mohly jejich matky pracovat. Vy jí nebudete ubližovat, aspoň ne tady."
„Já jí nechci ublížit, ani nehledám žádnou Matku Terezu. Říkal jsem vám, že ji hledám, protože by mohla mít informace, které potřebuji."
„Hlavně přede mnou neříkejte slovo catholique, monsieur. Sama jsem sice katolička, ale tomu zvrhlýmu knězi jsme řekli, ať se od ní drží dál!"
Trefa, pomyslel si Latham.
„Jakému knězi?"
„Zneužil ji, pořád ji zneužívá!"
„Jak?"
„Přichází pozdě v noci a nabízí rozhřešení, které má v rozkroku!"
„A ona ho přijímá?"
„Cítí, že nemá na vybranou. Je to její zpovědník."
„Ten hajzl! Poslouchejte, já ji musím najít. Mluvil jsem s tím knězem a on mi řekl její jméno. Nikoli z důvodu, na který myslíte, ale jen proto, že jí možná svěřil věci, které říct neměl."
„A co vy jste vlastně zač?"
„Věřte nebo ne, ale jsem člověk, který bojuje za věc Francie stejně jako za věc vlastní země. Nacisti, madame, ti prokletí nacisti začínají znovu pochodovat Evropou! Já vím, že to asi zní melodramaticky, ale je to tak."
„Když jsem byla malá holka, viděla jsem, jak na ulicích popravují lidi," zašeptala stařena, jejíž vráscitý obličej náhle působil ztrhané. „Oni to můžou dělat znovu?"
„K tomu mají ještě daleko, ale musíme je zastavit už teď."
„A co s tím má společného náš Motýlek Phyllis?"
„Dostala informaci, kterou mohla bezděčně sdělit někomu jinému. Nebo možná i záměrně. Víc vám říct nemůžu. Jestli není tady, tak kde tedy?"
„Už jsem vám chtěla říct, abyste šel do Les Trois Couronnes, což je kavárna kousek odsud, ale už je po půlnoci a vy nikam nemusíte. Phyllis je přímo za vámi. Její soused Monsieur Du Bois jí právě pomáhá do schodů. Jak je vcelku zřejmé, její nemoc spočívá v nadměrné konzumaci vína. Jsou věci, na které chce zapomenout, monsieur, a ona to řeší vínem."
„Vy víte, na co chce zapomenout?"
„Mně do toho nic není a co vím, to si nechám pro sebe. Nám na našem Motýlkovi záleží."
„Když mě doprovodíte do jejího bytu, vy i Monsieur Du Bois uvidíte, že jí opravdu nechci ublížit. Že jí chci položit jen několik otázek."
„Sám s ní nebudete, na to vemte jed. Žádné kněze v civilním převleku k ní nepustíme."

*****

Phyllis Cranstonová byla drobná žena pevné sportovní postavy ve věku pětačtyřiceti až padesáti let. Přestože se sotva držela na nohou, našlapovala pevně a vyzývavé, což stav opilosti zároveň potvrzovalo i vyvracelo.
„Tak kdo uvaří nějaký kafe?" houkla s výrazným nosovým přízvukem typickým pro americký Středozápad, když padla do křesla na vzdálenějším konci svého bytu. Její společník Du Bois byl stále po jejím boku.
„Mám ho na kamnech, Motýlku, neboj se," řekla stařena z přízemí.
„Kdo je tenhle otrava?" zeptala se Cranstonová a ukázala na Lathama.
„Nějaký Američan, mon chou. Zná toho mizeru kněze, kterého by sis měla držet od těla."
„To prase dává rozhřešení jen starým courám, jako jsem já, protože to jsou jediné ženské, které může dostat do postele! Tenhle parchant patří k nim? Přišel mi ukázat svoje nádobíčko?"
„Já jsem poslední člověk, kterého byste si mohla představit jako kněze," řekl Drew tiše a klidně. „A pokud jde o můj sexuální život, jsem velice oddán jedné dámě, která mě v tomto ohledu plně uspokojuje. Rád bych s ní zůstal po zbytek života, ať už s požehnáním církve, nebo bez něj."
„Hochu, ty fakt mluvíš jako slušňák! Odkud seš, brouku?"
„Původně z Connecticutu. A odkud jste vy? Z Indiany, z Ohia, nebo snad ze severního Missouri?"
„Uhodil jsi hřebíček na hlavičku, svalovče. Já jsem holka ze St. Louis, narozená a vychovaná ve velice zbožné rodině - pěkná otrava, co?"
„To nevím."
„Ale jak jsi věděl, že jsem právě z té části starých dobrých USA?"
„Váš přízvuk. Na tyhle věci mám vycvičený sluch."
„Vážně?... Díky za to kafčo, Eloise." Sekretářka velvyslanectví uchopila hrnek kávy a několikrát z něj usrkla, pokaždé přitom zatřásla hlavou. „Vsadím se, že mě máte za naprosto ztracenou existenci," dodala a pohlédla na Lathama, náhle se však prudce napřímila a vytřeštila oči. „Počkat, já vás znám! Vy jste přeci ten důstojník z Konzulárních operací!"
„Přesně tak, Phyllis."
„Co tady sakra děláte?"
„Vaše jméno mi řekl otec Manfried Neuman."
„Ten syčák! Takže vy byste mě mohl vyhodit z práce?"
„Nevidím důvod, proč bych to dělal, Phyllis..."
„Tak proč jste tady?"
„Kvůli otci Neumanovi. Řekl vám přece, kdo je plukovník Webster, nebo ne? Že je to supertajný agent z americké ambasády, který odešel do podzemí s novou totožností a novým vzhledem. Řekl vám to, ne?"
„Probůh, on toho nakecal tolik, že se to nedalo poslouchat. Dělá to pořád, hlavně tehdy, když se vzruší tak silně, že mě div neroztrhne. Jako by si chtěl hrát na Pánaboha. Říká totiž tajemství, která smí znát jen Všemohoucí. A když se nakonec udělá, chytí mě za tvář a vyhrožuje, že jestli někdy zopakuju, co říkal, Bůh me uvrhne do pekelných ohňů."
„Proč mi to teď vykládáte?"
„Proč?" Phyllis Cranstonová se zhluboka napila své kávy. Její odpověď byla prostá: „Protože mi přátelé vysvětlili, že jsem pěkná husa. Já nejsem špatná ženská, pane Iks Ypsilone - a trápí mě problém, který je uzavřený v těchhle několika ulicích. Takže táhněte k čertu."
„Co vás trápí, Phyllis? Tedy kromě toho, co je zřejmé na první pohled."
„Na to vám odpovím já, Monsieur Américain," řekla stařena. „Tohle dítě francouzských rodičů přišlo v devadesátém prvním při záplavách na americkém Středozápadě o manžela a tři děcka. Rozzuřená řeka srovnala jejich dům se zemí. Přežila jen ona. Držela se skalisek a čekala na záchranu. Proč si myslíte, že se tady teď stará o děti, jak jen může?"
„Musím se jí zeptat ještě na jednu věc, opravdu jen jedinou."
„Na copak, pane Lathame - tak se přece jmenujete, viďte?" řekla Phyllis Cranstonová a napřímila se.

Nyní vypadala spíš vyčerpaně než opile.
„Když vám otec Neuman prozradil, kdo jsem - komu jste to řekla?"
„Snažím se rozpomenout... Jo, v nejhorší kocovině jsem to řekla Bobbymu Durbaneovi z komunikačního střediska a taky jedné stenografce, kterou moc neznám. Nevím ani, jak se jmenuje."
„Děkuji vám," řekl Latham. „A dobrou noc, Phyllis."

*****

Drew kráčel dolů po schodech činžovního domu na rue Pavée.
V hlavě měl zmatek. Neměl ani tušení, kdo by mohla být ta stenografka, ale vzhledem ke svému postavení měla jen těžko větší vliv. Robert Durbane však znamenal šok. Bobby Durbane, starý lišák z komunikačního centra, zkušený odborník v oblasti přenosu informací, člověk, který jen pár dní předtím sledoval Drewa na svých čarovných přístrojích a posílal vozy velvyslanectví na jeho záchranu před útokem neonacistů? To bylo za hranicí chápání. Durbane byl klidas, asketa a intelektuál, zahloubaný do svých tajuplných křížovek a roháčků. Byl tak velkorysý, že si často sám bral noční směny, aby si jeho podřízení mohli trochu odpočinout od svých denních povinností.
Co když však existoval ještě jiný Robert Durbane, mnohem tajuplnější? Muž, který si záměrně vybíral časné ranní hodiny, aby mohl nerušeně posílat do éteru své vlastní zprávy lidem naladěným na jeho tajné frekvence, kteří znali jeho šifry. A proč ambasádní auta s veškerou výzbrojí dorazila sotva minutu poté, co se ulicí prohnala nacistická limuzína, pokropila všechno kulkami a zabila neonacistu nazývaného C-Zwolf? Nezorganizoval snad Bobby Durbane domnělý masakr tím, že nejdřív upozornil nacisty? Tak zněly otázky, na něž bylo nutno odpovědět. A chtěl také vypátrat neznámou stenografku. Oba úkoly však mohly počkat do rána. Jako první byl na řadě rádce otce Neumana, Antoine Lavolette, kněz na odpočinku a někdejší šifrant rozvědky.
Adresu si snadno zjistil v telefonním seznamu a o dva bloky dál východním směrem našel volné taxi. Byla necelá jedna hodina po půlnoci, což se mu zdálo jako vhodná doba na rozhovor se starým otcem Lavolettem, božím služebníkem zbaveným kněžství, jenž znal tajemství, která z něj Latham hodlal vypáčit.
Dům na nábřeží Grenelle byl masivní dvoupatrovou stavbou z bílého kamene, na němž se vyjímalo zeleně natřené dřevo připomínající plátno od Mondriana. Vlastník nemohl být žádný chudák, jelikož čtvrť soutěžila v okázalosti s avenue Montaigne. Nebydleli zde lidé s nadprůměrným příjmem, ale jen opravdoví boháči. Bývalý šifrant a vysloužilý duchovní si v materiálním světě vedl velice dobře.
Drew vystoupil po krátkém schodišti k zeleným dveřím, jejichž jmenovka i kování z mosazi se blyštily ve světle pouličních lamp. Zazvonil a čekal - bylo dvacet šest minut po jedné hodině ranní. V 1.29 otevřela dveře vylekaná žena v županu. Mohlo jí být necelých čtyřicet, světle hnědé vlasy měla rozcuchané spánkem.
„Panebože, co v tuhle hodinu chcete?" vyhrkla francouzsky. „Celý dům spí!"
„Vous parlez anglais?" zeptal se Latham a ukázal ženě černě lemovaný průkaz velvyslanectví, jenž působil uklidňujícím dojmem, avšak současně naháněl strach.
„Un peu," odvětila žena nervózně. Zřejmě služebná.
„Musím mluvit s Monsieur Lavolettem. Je to mimořádně důležité a do rána to nepočká."
„Zůstaňte venku, vzbudím manžela."
„On je Monsieur Lavolette?"
„Ne, je to patronův šofér..., mimo jiné. On mluví anglais mnohem líp. Zůstaňte venku!"
Dveře se zabouchly a Drew osaměl na malé cihlové verandě. Jedinou útěchou mu bylo, že žena rozsvítila venkovní lampu, jež ozářila vchod do domu. Za okamžik se dveře znovu otevřely a na prahu stanul mohutný muž, taktéž v županu. Měl širokou tvář a se svým hrudníkem i rameny by se klidně uplatnil jako tvrdý hokejový obránce, jenž by nepotřeboval moc vycpávek. Lathamův pohled upoutala nejen hrozivá velikost muže, ale také boule na pravé kapse jeho županu, v níž jasně spatřil odlesk černé oceli rukojeti automatické pistole.
„Co byste rád patronovi, monsieur?" zeptal se muž překvapivě přívětivým tónem.
„Jde o vládní záležitost," odvětil Drew a znovu ukázal legitimaci. „Mohu ji svěřit pouze Monsieur

Lavolettovi osobně." Šofér si vzal průkaz a prohlížel si jej ve světle z haly.
„Takže americká vláda?"
„Já dělám pro rozvědku, spolupracuji se zdejší Deuxieme."
„Ahh, Deuxieme, Service ďEtranger, tajné sbory Sureté a teď zas Američani. Kdy už necháte patrona na pokoji?"
„To víte, je to člověk velice zkušený a moudrý a nějaké naléhavé záležitosti se vždycky vyskytnou."
„Je to především starý člověk, který se potřebuje vyspat, zvlášť od té doby, co mu zemřela žena. Tráví celé dlouhé hodiny ve své kapličce a rozmlouvá s ní i s Bohem."
„Přesto s ním musím hovořit. On sám by to chtěl. Jeden z jeho přátel by totiž mohl mít veliké potíže kvůli jistému případu, který se týká vlád Francie a Spojených států."
„Lidi jako vy vždycky vykřikují, že nastala strašná krize, ale když vaše podmínky splníme, tak sedíte na informacích týdny, měsíce a dokonce celé roky."
„Jak to víte?"
„Protože jsem pro vám podobné typy léta pracoval, ale víc vám neřeknu. Povězte, proč bych vám měl věřit?"
„Protože jsem tady, sakra! V půl druhé ráno."
„A proč ne v třeba půl deváté, nebo v půl desáté, aby se patron mohl vyspat?" Otázka zněla zcela nevinně, beze stopy výhrůžky.
„Ale no tak, člověče, vy mě fakt štvete! Nenapadlo vás, že já sám bych teď byl daleko radši doma s manželkou a třemi dětmi?"
Jeho lež přerušilo hlasité zaskřípění. Hromotluk se instinktivně otočil a přitom pootevřel dveře, za nimiž Latham spatřil předsíň a dlouhou chodbu. Na jejím konci byly malé dveře chráněné mosaznou síťkou, za níž se v dalších vteřinách objevil miniaturní výtah. „Hugo!" zvolal třaslavý hlas bělovlasé postavy uvnitř klece. „Co se děje, Hugo? Slyšel jsem zvonek a pak hádku v angličtině."
„Máte si zavírat dveře, patrone. Nevzbudilo by vás to."
„Ale jdi, jdi, ty o mě máš přehnanou péči. Teď mi hlavně pomoz z téhle prokleté klece, já jsem stejně nespal."
„Ale Anna říkala, že jste nejedl dobře a pak jste dvě hodiny klečel v kapli."
„Měl jsem k tomu dobrý důvod, synu," řekl bývalý otec Antoine Lavolette. Když mu řidič pomohl vstát ze židle ve výtahu, opatrně vstoupil do chodby. V červeném kostkovaném županu působil jako proutek; měřil přes sto osmdesát centimetrů, byl však hubený, až vyzáblý. Jeho obličej připomínal vytesanou tvář nějakého gotického svatého - orlí nos, husté obočí a velké oči. „Já pevně věřím, že Bůh slyší mé modlitby. Řekl jsem mu, že jelikož stvořil všechno, je také odpovědný za mé city k vlastní ženě. Dokonce jsem ho vyplísnil a zdůraznil jsem, že ani jeho syn, ani Písmo svaté nikdy neřekli, že by se kněz nesměl oženit."
„On vás jistě slyšel, patrone."
„Jestli ne, budu si mu příště stěžovat na svá neustále bolavá kolena. Rád bych věděl, jestli má náš Pán také kolena, která musí ohýbat. Ale ovšem, určitě je má, vždyť jsme byli stvořeni k jeho obrazu -možná to byla velká chyba." Stařec se zastavil před Lathamem, jenž nyní stál v chodbě. „Nuže, nuže, koho to tady máme? Vetřelce, který ruší lidi ze sna?"
„Ano, pane. Jmenuji se Latham a pracuji na americké ambasádě jako důstojník Konzulárních operací. Váš řidič drží v ruce moji legitimaci."
„Proboha, vrať mu ji, Hugo, s těmi hloupostmi už jsi přece skončil," nařídil bývalý kněz. Náhle se zdál vyvedený z míry, hlava se mu chvěla.
„O jakých hloupostech mluvíte, pane?" zeptal se Drew.
„Můj přítel Hugo byl v mládí členem Pretoriánských gard, naverbovaných z cizinecké legie a vyslaných do Saigonu. Nechali jste ho ve štychu, ale on se z toho dostal."
„Anglicky umí velice dobře."
„Aby ne, byl totiž důstojníkem zvláštních činností pod přímým velením Američanů."
„O žádné Pretoriánské gardě ani o francouzských důstojnících v Saigonu jsem v životě neslyšel."
„Název Pretoriánská garda byl eufemistický výraz pro sebevražedné eskadry a o podobných věcech jste

toho příliš slyšet nemohl. Američani jim platili desetkrát tolik, co by si vydělali v legii. Přinášeli informace z druhé strany fronty. Lidé jako vy velice snadno zapomínají. Mezi vládci jihovýchodní Asie byla francouzština daleko rozšířenější jazyk než angličtina... Nuže, proč jste přišel?"
„Kvůli otci Manfriedu Neumanovi."
„Chápu," řekl Lavolette a hleděl Lathamovi zpříma do očí, někdejší kněz byl totiž stejně vysoký jako Drew. „Doprovod nás do knihovny, Hugo, a odeber Monsieur Lathamovi zbraň. Ponecháš si ji u sebe, dokud neskončíme."
„Oui, patron." Šofér zvedl Lathamův průkaz a zároveň mu prsty pravé ruky naznačil, aby odevzdal pistoli. Drew si všiml, že Hugův pohled se soustředil na mírnou bouli na levé straně jeho saka, sáhl dovnitř a vytáhl automat. „Merci, monsieur," řekl řidič, vzal si pistoli a podal Drewovi průkaz. Poté uchopil svého patrona za loket a odvedl ho chodbou do pokoje lemovaného knihami, v němž stálo množství těžkých kožených křesel a mramorových stolků.
„Udělejte si pohodlí, Monsieur Latham," řekl Lavolette, posadil se do křesla s vysokým opěradlem a pokynul na Drewa, aby si sedl naproti němu. „Nedal byste si něco k pití? Určitě ano. Myslím, že rozhovory v tuto pozdní hodinu kapku alkoholu vyžadují."
„Dám si, co máte."
„Pochopitelně ze stejné láhve," řekl někdejší kněz a usmál se. „Dvakrát courvoisier, Hugo."
„Dobrý výběr," ocenil Latham a rozhlédl se po elegantní knihovně s vysokým stropem. „Opravdu hezký pokoj," dodal.
„Strašně rád čtu, takže mi plně vyhovuje," přitakal Lavolette. „Hosté se mě často ptají, zda jsem všechny ty svazky přečetl, a jsou v šoku, když jim odpovím, že obvykle dvakrát až třikrát."
„To je úctyhodné."
„Monsieur Latham, až se dožijete mého věku, zjistíte, že slova jsou daleko trvalejší než prchavé obrázky v televizi."
„Někteří lidé naopak říkají, že jeden obrázek vydá za tisíc slov."
„To se snad dá říct o jedné fotce z deseti tisíc, o tom nechci polemizovat. Nicméně obrázky člověka zbavují intimity, což platí i o malbách."
„Nevím. O tom jsem příliš nepřemýšlel."
„Ovšem, nejspíš jste neměl čas. Ve vašem věku jsem nebyl jiný." Hugo jim přinesl napoleonky s koňakem, který předtím nalil přesně do výše jednoho palce. „Děkuji, Hugo," dodal šifrant a kněz ve výslužbě, „a teď, prosím, zavři dveře a počkej v hale, bud tak laskav."
„Oui, patron," řekl šofér, vyšel z pokoje a zaklapl za sebou těžké křídlové dveře.
„Dobrá, Drew Lathame, co všechno o mně víte?" zeptal se Lavolette zostra.
„Že jste opustil kněžský stav kvůli manželství a v poměrně mladém věku jste pracoval jako šifrant pro francouzskou rozvědku. Víc už nevím, tedy pochopitelně kromě Manfrieda Neumana. Řekl mi, že mu pomáháte s jeho problémem."
„Jemu nemůže pomoci nikdo, snad jen zkušený psychiatr. Úpěnlivě jsem ho žádal, aby si nějakého vyhledal."
„Říká, že mu dáváte náboženské rady, protože jste kdysi měl tentýž problém."
„To je merde, naprostý blábol. Zamiloval jsem se do jediné ženy a zůstal ji věrný čtyřicet let. Neuman má touhu smilnit s mnoha ženami. On si nevybírá, bere zkrátka to, co se právě nabízí. Opakovaně jsem ho prosil, aby vyhledal pomoc, než se úplně zničí... Kvůli tomu jste sem přišel v tuto hodinu?"
„Vy dobře víte, že ne. Víte, proč jsem tady. Všiml jsem si, jak jste se zatvářil, když jsem se představil. Snažil jste se svou reakci zakrýt, ale neúspěšně. Vypadalo to, jako byste dostal pěstí do břicha. Neuman vám o mně řekl a vy jste to zase řekl někomu jinému. Komu?"
„Vy to nechápete, žádný z vás to nemůže nikdy pochopit," vysoukal ze sebe Lavolette a zhluboka se nadechl.
„Co nemůžeme pochopit?"
„Uvázali nám všem smyčku kolem krku, ale to by ještě nebylo tak zlé. Nebezpečí totiž hrozí spoustě dalších lidí!"
„Neuman vám řekl, kdo je plukovník Webster, viďte. Že se ve skutečnosti jmenuje Latham!"

„Sám od sebe mi to neprozradil. Vytáhl jsem to z něj, protože jsem znal situaci. Musel jsem."
„Proč?"
„Prosím vás, já jsem starý člověk a zbývá mi už velice málo času. Nedělejte mi ze života ještě větší peklo."
„Něco vám povím, otče. Vaše gorila za dveřmi sice má moji zbraň, ale moje ruce jsou stejně účinné jako pistole. Co jste sakra provedl?"
„Poslyšte, synu." Lavolette dvěma hlty vypil svůj koňak a opět se mu roztřásla hlava. „Moje žena byla Němka. Seznámil jsem se s ní, když mě Svatá stolice po válce poslala sloužit do kostela Nejsvětější svátosti v Mannheimu. Byla vdaná, měla dvě děti a hrubého manžela, bývalého důstojníka wehrmachtu, který tenkrát dělal šéfa v pojišťovně. Zoufale jsme se do sebe zamilovali a já opustil církev, abychom spolu mohli být až do konce života. Švýcarský soud ji rozvedl, ale děti podle německého práva připadly jemu... Vyrůstaly a měly vlastní děti a ty pak měly své děti. V obou rodinách je nyní šestnáct potomků, v nichž koluje krev mé drahé manželky. Ona je všechny měla ráda, stejně jako jsem je měl mít rád já."
„Takže s nimi udržovala styky?"
„Ano, ovšem. Přestěhovali jsme se do Francie a začal jsem se živit jinak. Hodně mi v tom pomohli bývalí kolegové z církve. Jak léta běžela, děti k nám často jezdily na návštěvu - do Paříže a během léta do našeho domu v Nice. Zamiloval jsem si je jako své vlastní."
„Překvapuje mě, že jim otec povoloval navštěvovat matku," řekl Drew.
„Myslím, že ho to nějak zvlášť nezajímalo, tedy s výjimkou výdajů, které jsem vždy rád zaplatil. Znovu se oženil a se svou druhou manželkou měl další tři děti. První dvě, které porodila moje žena, mu podle mě byly spíš na obtíž. Připomínaly mu vlezlého kněze, který porušil svůj řádový slib a obrátil německému podnikateli život naruby. Důstojníkovi wehrmachtu... Už vám začíná svítat?"
„Panebože," zašeptal Latham a znovu se upřeně zadíval Lavolettovi do očí. „Je to obchod. On je pořád nacista."
„Přesně tak, jen s tím rozdílem, že už nehraje aktivní roli, protože před několika lety zemřel. Zanechal však potomky, které hnutí ochotně přijalo do náručí."
„Jeho vlastní děti a jejich děti... Dokonalý způsob, jak se dostat pod kůži bývalému knězi, jehož si kdysi vysoce cenila francouzská rozvědka a který má stále její důvěru. Je to kšeft, v němž já hraju roli šachového krále."
„Váš život, pane Lathame, za životy šestnácti nevinných pěšáků -mužů, žen a dětí -, kteří jsou součástí smrtonosné hry, o níž nic nevědí. Co byste dělal na mém místě?"
„Nejspíš totéž, co vy," připustil Drew. „Co jste tedy udělal? S kým jste se spojil?"
„Mohli by je všechny zabít, chápete to?"
„To není nutné. Pokud se to tedy provede správně, o což se budu snažit ze všech sil. Nikdo neví, že jsem tady, a to vám hraje do karet. Povězte mi to!"
„Existuje jeden člověk. Strašně nerad to říkám, ale je to také duchovní, i když nikoli z mé církve. Je to poměrně mladý luteránský pastor, kterému bych hádal tak kolem čtyřicítky. Je to jejich vůdce tady v Paříži, hlavní spojka na nacistické velení v Bonnu a v Berlíně. Jmenuje se reverend Wilhelm Koenig a slouží v Neuilly-sur-Seine, kde stojí jediný luteránský kostel v okolí."
„Setkal jste se s ním?"
„Nikdy. Když se mu mají doručit nějaké papíry, posílám jednoho z farníků jménem naší Asociace křesťanské jednoty. Bývá to bud někdo velice starý, nebo naopak mladý, jehož jedinou starostí jsou vydělané franky. Několika z nich jsem se pochopitelně vyptával, a tak jsem se dozvěděl jeho přibližný věk a popis."
„Jak vypadá?"
„Je poměrně malý, ale má sportovní a velice svalnatou postavu. V suterénu své fary si vybudoval vlastní posilovnu, kde má různé přístroje a činky. Zde také přijímá posly. Vždy sedí bez kolárku na jednom z těch nehybných bicyklů, nebo na nějakém posilovacím přístroji, zřejmě aby zakryl svou malou výšku."
„To je ovšem pouze vaše domněnka."
„Pracoval jsem pro francouzskou tajnou službu, monsieur, ale zjistil bych to i bez jejího výcviku. Poslal jsem za ním s balíčkem jednoho zbožného dvanáctiletého chlapce. Koenig byl tehdy tak dychtivý, že

seskočil ze stroje a ten chlapec mi pak řekl: ‚Myslím, že je ještě menší než já, otče, ale kdybyste viděl ty jeho svaly!'"
„Takže by měl být poměrně nápadný," řekl Latham, dopil koňak a vstal z křesla. „Má Koenig nějaké krycí jméno?"
„Ano, ale tady ve Francii ho zná jen asi pět lidí. Je to Herakles, podle řecké mytologie syn Diův."
„Děkuji vám, Monsieur Lavolette. Na oplátku se pokusím ochránit příbuzné vaší ženy v Německu. Ale jak už jsem dneska večer jednou řekl, víc toho slíbit nemůžu. Teď je pro mě nejdůležitější někdo jiný."
„Bůh provázej vaše kroky, synu. Řada lidí si myslí, že už nemám právo to říkat, ale já jsem přesvědčen, že Bůh ve mě neztratil víru.
Náš svět vezdejší někdy dokáže být strašný a my všichni se musíme řídit svobodnou vůlí, jíž nás obdařil."
„Proti tomu bych měl pár námitek, otče Lavolette, ale nehodlám vás s nimi zatěžovat."
„Já vám za to děkuji. Hugo vám vrátí zbraň a vyprovodí vás."
„Dovolíte poslední otázku?"
„Záleží na tom, oč jde."
„Potřeboval bych nějaký provaz nebo drát, tři metry by měly stačit."
„K čemu?"
„To ještě nevím. Jen mě napadlo, že byste to mohl mít."
„Vy lidi z terénu jste byli vždycky samá tajnost."
„To už vyplývá z podstaty naší práce," řekl Drew tiše. „Když nevíme, co nás čeká, aspoň se snažíme představit si možnosti. Není jich zas tolik."
„Hugo najde, co potřebujete. Řekněte mu, aby se podíval do komory."

*****

Když Drew dorazil k luteránské faře v Neuilly-sur-Seine, bylo deset minut po třetí hodině ranní. Poslal taxi pryč a přiblížil se ke kostelu, jenž byl spojen s farou krátkou uzavřenou kolonádou. Všude byla tma, obě budovy se však ostře rýsovaly ve světle jasného měsíce shlížejícího z bezmračné oblohy. Latham téměř dvacet minut chodil po okolí a prohlížel si každé okno i dveře v přízemí. Soustředil se na obývací část fary, kde bydlel vůdce neonacistů. Do kostela by se dalo vloupat snadno, ale do soukromého bytu nikoli; byl doslova protkaný dráty alarmů.
Spuštění poplašných zařízení by nacistu šokovalo, ale zároveň by znamenalo ten nejnevhodnější způsob varování. Drew měl adresu a číslo fary. Z jedné kapsy saka vytáhl mobilní telefon od Witkowského, z druhé tenký notes. Na chvíli se zamyslel, co řekne, pak si přečetl číslo a vytočil ho.
„Allo, alló!" ozval se vysoký mužský hlas na druhé zazvonění.
„Budu mluvit anglicky, protože jsem Sonnenkind a narodil jsem se v Americe..."
„Cože?"
„Přiletěl jsem na konferenci do Berlína a mám instrukce, abych před návratem do New Yorku kontaktoval Herakla. Moje letadlo mělo zpoždění kvůli počasí, jinak bych vám zavolal už před několika hodinami. Do Států mi to letí za tři hodiny. Musíme se sejít. Hned."
„Berlín... ‚Herakles'...? Kdo jste?"
„Nerad se opakuji. Jsem Sonnenkind, Fuhrer všech Sonnenkinder v Americe. Žádám vás, abyste to vzal na vědomí. Musím vám předat jednu závažnou informaci."
„Kde jste?"
„Deset metrů od vchodu do vašeho domu."
„Mein Gott! O tomhle mi nikdo neřekl!"
„Nebyl čas. Běžné kanály se nedaly použít, protože tady máte špiona."
„Tomu nevěřím!"
„Měl byste, jinak hned volám do Berlína, nebo rovnou do Bonnu, a brzy přijdou rozkazy na odstranění Hérakla z jeho místa. Jestli do půl minuty nesejdete dolů a nepřivítáte mě, volám Berlín."
„Ne! Počkat! Už jdu!"
Za necelou minutu se rozsvítilo v horních patrech a vzápětí i dole. Dveře do domu se otevřely a na prahu

stanul reverend Wilhelm Koenig - v pyžamu, zahalený do modrého plédu. Drew si jej prohlížel ze svého místa uprostřed potemnělého trávníku. Byl vskutku malý, ale měl mohutná ramena, silná stehna a nohy do O, takže připomínal buldoka. Tento dojem podtrhovala i jeho tvář: Byla velká, propadlá a vyzývavá, jen zaútočit.
Latham vystoupil ze stínu a přiblížil se k osvětlenému vchodu. „Herakle, pojďte sem, prosím. Promluvíme si venku."
„Proč nechcete jít dovnitř? Vzduch je chladný a v domě je daleko líp."
„Mně vůbec není zima," řekl Drew. „Vlastně je dost teplo a vlhko."
„Pak by vám přišla k duhu klimatizace, ne?"
„Moje instrukce zněly jasně: Nesmím vést žádné rozhovory uvnitř vaší fary. Důvod byl zřejmý."
„Že bych si všechno nahrál a tak ohrozil sám sebe?" zasípal vztekle Koenig a vykročil ven. „Jste snad verruckt?"
„Napadá mě jeden rozumnější důvod."
„A to?"
„Dům odposlouchávají Francouzi."
„Vyloučeno! Máme ve stálé pohotovosti zařízení, která by odhalila jakékoli narušení."
„Technologický pokrok jde pořád dopředu, reverende. No tak, poslechněte naše nadřízené v Berlíně, i kdyby se třeba mýlili. Upřímně řečeno, nic jiného nám oběma nezbývá."
„No dobře." Koenig se chystal sejít po jediném schodu z verandy, Drew jej však zadržel.
„Počkat."
„Cože?"
„Zhasněte světla a zavřete dveře. Nikdo z nás přece nechce, aby tady zastavilo hlídkové auto policie, ne?"
„Na tom něco je."
„Kdo je ještě v domě?"
„Můj asistent, který má pokoje v podkroví, a taky moji dva psi. Dokud je nezavolám, jsou v kuchyni."
„Můžete odsud zhasnout i nahoře?"
„Světla v chodbě ano, v ložnici ne."
„Vypněte je taky."
„Vy jste nadmíru opatrný, Herr Sonnenkind."
„Zkušenosti, Herr Demeter."
Pastor vešel dovnitř a pár vteřin poté zhasla hlavní světla nahoře i v přízemí. Vtom Koenig zařval: „Hunde! Aufrug!" Když se neonacistický vůdce vrátil do ztemnělých dveří, v záři měsíce se objevily další dvě postavy, každá po jednom boku svého pána. Byly nízké, měly velké hlavy, válcovité tělo a křivé nožky. Reverendovi psi se velice podobali svému pánovi. Byli to pitbullové. „To jsou moji přátelé, Denner a Blitzen. Dětem farníků se ta jména líbí. Jsou naprosto neškodní, pokud jim nedám rozkaz, což vám teď ovšem nemohu předvést, protože by vás rozsápali na kusy."
„To by se Berlínu nelíbilo."
„Tak mi k tomu nedávejte důvod," dodal Koenig a vykročil na trávník, jeho ochránci se kolébali vedle něj. „A nerad bych slyšel něco o pánech, kteří se podobají svým zvířatům, nebo naopak. Poslouchám to pořád."
„Nemám tušení proč. Vy jste trochu vyšší."
„Nejste vtipný, Herr Sonnenkind," řekl nacista a vzhlédl na Drewa. Vzápětí si přehodil svůj široký modrý šál přes rameno a ukryl pod ním levou ruku. Nebylo těžké se domyslet, co Koenig svírá pod přehozem.
„Jak zní ta informace z Berlína? Pochopitelně si ji ověřím."
„Ale ne z tohoto domu," namítl Latham odhodlaně. „Jděte po ulici, nebo ještě líp do jiné čtvrti a zavolejte si, komu chcete, ale odsud ne. Potíží už máte dost, tak si nepřidělávejte další. Radím vám jako přítel."
„Oni to tedy myslí vážně? Myslí si, že i přes svou pověstnou ostražitost tady mám špiona?"
„Nepochybně, Herakle."
„Co je k tomu vede?"
„Především chtějí vědět, jestli máte tu ženu."

„De Vriesovou?"
„Myslím, že se tak jmenovala, ale nevím to jistě. Spojení bylo mizerné. Během hodiny mám volat do Berlína."
„Jak by o ní mohli vědět? Ještě jsme nepodali hlášení! Čekáme na výsledky."
„Předpokládám, že mají své lidi ve francouzské rozvědce, Súreté a podobných organizacích... Podívejte, Koenigu, já nechci vědět nic, co nespadá do sféry mého vlivu, mám ve Státech dost svých starostí. Stačí, když mi dáte odpovědi, které budu moct předat našim nadřízeným. Tak máte tu ženskou?"
„Jistě."
„Nezabili jste ji." Konstatování, nikoli otázka. „Ještě ne, ale pokud nám nepřinese žádné výsledky, za pár hodin to uděláme a její tělo hodíme pod schody amerického velvyslanectví."
„Jaké výsledky? A ne abyste na mě vychrlil haldu složitých řečiček - stačí, když nastíníte situaci, aby byli v Berlíně spokojeni. Věřte, že je to ve vašem zájmu."
„Dobře. Za rozbřesku naše jednotka zavolá jejímu milenci, tomu Lathamovi, a řekne mu, že jestli ji ještě chce vidět živou, musí přijít na schůzku. Do parku, nebo k památníku, prostě někam, kde se může ukrýt pár našich špičkových ostřelovačů. Až přijde, spustí se palba, a z obou budou mrtvoly."
„Kde se má uskutečnit ta schůzka?" „Nemám ponětí. To záleží na jednotce, ne na mně."
„Kde ji teď drží?"
„Proč by to mělo Berlín zajímat?" Neonacista náhle přimhouřil oči a změřil si Drewa tázavým pohledem. „Nikdy dřív od nás podobné taktické informace nechtěl."
„Jak to mám sakra vědět?" Na jeho zvýšený hlas odpověděli hroziví pitbullové vrčením. „Já jen tlumočím jejich otázky!" Nervózní Latham cítil, jak mu po tváři stéká pot. Ovládej se, proboha, ovládej se! Už jen chvíli!
„Fajn. Proč ne?" řekl zakrslý pitbull na dvou nohách. „Lidi, kteří jsou skoro tisíc kilometrů daleko, stejně nemůžou vykolejit vlak, který se už dal do pohybu. Je v bytě na rue Lacoste číslo dvacet tři."
„Co je to za byt?"
„To mi jednotka neřekla. Byl k pronajmutí a nemají ani telefon. Pochopitelně, oni dneska ráno zmizí a vlastník dostane nájem za několik měsíců. Bez nájemníků."
Krok jedna mám za sebou, pomyslel si Drew. Krok dvě znamenalo zbavit se těch zatracených psů a mít Koeniga pro sebe. „To je asi všechno, co Berlín může chtít," řekl.
„Tak tedy, jaké informace mi máte předat?" zeptal se luteránský neonacista.
„Jsou to spíš rozkazy než informace," řekl Latham. „Máte dočasně přerušit veškeré aktivity a nevydávat, ani nepřijímat žádné instrukce. Berlín se s vámi ve vhodnou chvíli spojí a vyzve vás k obnovení činnosti. Za druhé, pokud si budete chtít ověřit moje informace, učiňte tak na nejnižších úrovních, nejraději přes Španělsko nebo Portugalsko."
„To je šílenství!" vydechl přiškrceně maličký prelát. Oba psi současně zavrčeli a vycenili zuby. „Halten!" zaječel, aby utišil zvířata. „Já jsem nejlépe střežený člověk ve Francii!"
„Mám vám říct, že nějaký André si to o sobě taky myslel a už dohrál."
„André?"
„Slyšel jste dobře... Ale já nevím, kdo ten člověk je, ani co to znamená."
„Mein Gott. André!" Nacistův hlas zeslábl a v jeho tváři se objevil strach a zmatek. „Byl přece tak getarnt!"
„Promiňte, ale já vám nerozumím. Buňky v Americe po nás nevyžadují, abychom všichni uměli německy. Vědí, že je to kámen úrazu."
„On byl neodhalitelný."
„Myslím, že nikoli. Berlín říkal něco o jeho návratu do Štrasburku. Bůhví, co je to za díru."
„Štrasburk? Takže vy víte..."
„Nemám o ničem páru a ani nechci. Moje jediná touha je dostat se na letiště Heathrow a skočit do letadla směr Chicago."
„Co mám dělat?"
„Už jsem vám to říkal, Herakle. Ráno zavoláte vašim kontaktům ve Španělsku nebo Portugalsku - z telefonu daleko odsud. Ověříte si mé rozkazy a uděláte, co říká Berlín. Jasněji se už vyjádřit nemohu."

„Všechno je to strašně zmatené..."
„Taky bych řekl," přitakal Latham. Chtěl vzít Koeniga za loket, ale pitbullové hned začali hrozivě vrčet.
„No tak, řekněte vašim psům, ať jdou dovnitř, a já půjdu za vámi. Když nic jiného, dlužíte mi drink."
„Ach, jistě... Rein," přikázal Koenig a oba pitbullové vběhli otevřenými dveřmi do domu. „Nuže, Herr Sonnenkind, račte vstoupit."
„Ještě ne," řekl Drew. Rychle přibouchl dveře, vytáhl neonacistu ven a strhl mu z ramen modrý pléd. V levé ruce neonacisty se zablýskl malý automat. Než se šokovaný Koenig zmohl na nějakou reakci, Latham sevřel zbraň a zkroutil Němci zápěstí. Čekal, že mu buď zlomí ruku, nebo z ní vypadne pistole. Po chvíli se Koenigovy prsty rozevřely v bolestné křeči a zbraň se uvolnila. Drew po ní hrábl a odhodil ji do temné trávy.
Poté se strhl lítý boj na život a na smrt. Boj mezi dvěma lidskými zvířaty, snad pitbully, kteří vší silou bojovali za svou věc. Jeden za čistě ideologickou, druhý za zcela osobní. Koenig působil jako prskající kocour, útočící svými strašlivými drápy. Latham připomínal rozzuřeného vlka s obnaženými tesáky, jimiž se neustále vrhal po krku své oběti - v daném případě po jakékoli části těla, kterou mohl chytit, sevřít a poranit. Nakonec slavila úspěch vlkova velikost a o něco větší síla. Obě zkrvavená a vyčerpaná zvířata věděla, kdo zvítězil. Koenig zůstal ležet na zemi. Jednu ruku měl zlomenou, druhou silně zhmožděnou a svaly na obou stehnech ho bolely tak silně, že nemohl vstát. Latham utržil tolik ran do hrudníku a břicha, že bolestí div nezačal zvracet. S rukama rozdrásanýma do krve stál nad nacistou a odplivl si směrem k jeho tváři.
Poté si Drew klekl, sáhl za opasek pro svinutý provaz, jenž mu opatřil Hugo, a začal vůdce neonacistů svazovat. Nohy i ruce mu upevnil za zády, takže se šňůra při každém prudším Koenigové pohybu utahovala. Nakonec roztrhal modrý šál na proužky, stejně jako předtím naložil s prostěradly v hotelu Normandie, a ucpal falešnému Božímu služebníkovi ústa. Podíval se na hodinky a odtáhl Koeniga do křoví, kde jej pár ranami zbavil vědomí. Pak vytáhl telefon a vytočil číslo Stanleye Witkowského.

32 KAPITOLA

„Ty parchante!" zařval plukovník. „Moreau tě chce předhodit popravčí četě a já se mu vůbec nedivím!"
„Jeho dva muži už se osvobodili?"
„Cos to udělal? Co to vyvádíš?"
„Když se na chvilku uklidníš, vysvětlím ti to."
„Já že se mám uklidnit? Já jsem přece úplně v pohodě. Courtland se má ráno dostavit na francouzské ministerstvo zahraničí, aby kvůli tobě dostal za uši, tebe prohlásí za nevítanou osobu a vyhostí tě ze země, vláda cizího státu na mě podá oficiální stížnost a ty mi říkáš, že mám být klidný?"
„To všechno má na svědomí Moreau?"
„Nenechá si přece kálet na hlavu."
„Tak to se dá zvládnout."
„Posloucháš mě vůbec? Napadl jsi dva agenty Deuxieme, svázal je a na celé hodiny jim tak znemožnil komunikaci. Narušil jsi důležité vyšetřování francouzské rozvědky!"
„Ano, Stanley, ale já jsem něco vypátral! Největší radost z toho bude mít právě Moreau."
„Cože...?"
„Pošli oddíl námořníků k luteránskému kostelu v Neuilly-sur-Seine." Latham řekl Witkowskému adresu a popsal, kde leží svázaný Koenig. „Je to vysoký kápo neonacistického hnutí v Paříži. Myslím, že ještě vyšší než Štrasburk, aspoň má lepší krytí."
„Jak jsi ho našel?"
„Na to teď není čas. Zavolej Moreauovi a rozkaž námořníkům, at dopraví Koeniga na Deuxieme Bureau. Řekni Claudovi, že jsem to myslel dobře."
„S jedním zmláceným luteránským knězem se nespokojí. Ježíšmarjá, co když ti jen ruplo v bedně? Jeho teď kvůli tobě vyrazí z práce a poženou svinským krokem k soudu!"
„Neboj se. Koenigovo krycí jméno je Herakles, něco z mytologie."

„Z řecké mytologie?" vyhrkl plukovník. „Herakles je syn Dia, vyhlášený silák."
„To je hezké," řekl Drew přívětivě. „Takže můžeš uvést věci do pohybu. Nemělo by ti to trvat víc než minutu dvě. Pak bych se s tebou rád sešel..."
„Se mnou? Co když ti vystřelím mozek z hlavy?"
„Odlož to, Stanley. Vím, kde vězní Karin."
„Co?"
„Rue Lacoste dvacet tři. Byt neznámý, ale pronajatý teprve nedávno."
„To jsi dostal z toho kněze?"
„Ani to nebylo těžké. Měl strašný strach."
„Cože...?"
„Nemáme čas, Stanley! Musíme to zvládnout sami dva. Jestli nacisti vycítí, že něco nehraje, nebo třeba jen uvidí parkovat v tuhle hodinu na ulici podezřelé auto, tak ji zabijou. Beztak to chtějí udělat, pokud mě v nejbližších hodinách nedostanou."
„Sejdeme se sto metrů východně od toho domu. Mezi pouličními lampami, v nejtmavším výklenku nebo uličce."
„Díky, Stanley, a myslím to vážně. Poznám, kdy musí sólová operace skončit, a lepšího než ty nenajdu."
„Nemám na vybranou. S heslem jako Herakles bys určitě nemohl přijít, pokud by nebylo skutečné."

*****

Karin de Vriesová seděla na židli s rukama svázanýma za zády, tváří v tvář štíhlému neonacistickému zabijákovi se širokými rameny. Trůnil obkročmo na dřevěné kuchyňské židli, ruce svěšené přes opěradlo, v pravé ledabyle třímal pistoli s velkým válcem připojeným k hlavni. Tlumič.
„Proč si myslíte, že váš manžel žije, Frau de Vriesová?" zeptal se nacista německy. „Přesněji řečeno, pokud na tuto fantasmagorii přistoupíme, proč bychom o něm měli něco vědět? Má milá, jeho skutečně popravila Stasi, to se všeobecně ví."
„Možná se to ví, ale je to lež. Když s někým žijete osm let, poznáte jeho hlas, i kdyby byl třeba zkreslený a přerývaný."
„To je úžasné. Tak vy jste slyšela jeho hlas?"
„Dvakrát."
„Ve spisech Stasi se píše něco jiného."
„No právě, jen se to píše," pronesla Karin ledově.
„Mluvíte nelogicky."
„Ani ti nezavilejší gestapáci nikdy podrobně nepopsali mučení a popravy vězňů. Nebylo to v jejich zájmu."
„Tehdy jsem ani nebyl na světě."
„Ani já ne, ale existují o tom záznamy. Možná byste si je měl přečíst."
„Nenechám se od vás poučovat, madame... Kde jste slyšela ty hlasy?"
„Kde asi? Pochopitelně v telefonu." „V telefonu? On vám volal?"
„Nepředstavil se, ale zaútočil na mě způsobem, který jsem dobře znala z posledního roku našeho manželství, než ho údajně popravila Stasi."
„Jistě jste se té osobě v telefonu postavila na odpor, ne?"
„O to víc se na mě rozkřičel. Můj muž je těžce nemocný člověk, pane nacisto."
„Beru to oslovení jako kompliment," řekl neonacista, zašklebil se a začal si pohazovat s pistolí. „Proč říkáte, že je váš muž nemocný, nebo spíš proč to říkáte mně?"
„Protože si myslím, že patří k vám."
„Že patří k nám?" opakoval Němec nevěřícně. „„Freddie de V, amsterdamský provokatér a zarytý nepřítel hnutí? Odpusťte, Frau de Vriesová, ale vy jste se musela pomátnout! Jak by se něco takového mohlo stát?"
„Zamiloval se do nenávisti a vy jste jejím zosobněním."
„Nechápu vás."

„Já to taky nechápu, protože nejsem psycholog, ale vím, že mám pravdu. Nenávist ho doslova stravovala, ale on bez ní nedokázal žít. Vy jste s ním něco provedli, ale nevím co. Mám na to svoji teorii, ale samozřejmě žádný důkaz. Usměrnili jste ho, usměrnili jste jeho nenávist, obrátili jste ho proti všemu, v co dřív věřil..."
„Už mám těch nesmyslů dost. Vy jste vážně cvok!"
„Ne, jsem naprosto při smyslech. Dokonce nejspíš vím, jak jste to udělali."
„Co jako?"
„Poštvali jste ho proti vlastním přátelům, vašim nepřátelům."
„A jak se nám ten zázrak podařil?"
„Učinili jste ho závislým na sobě. Během posledních měsíců života trpěl čím dál extrémnějšími změnami nálady... Většinu času byl pryč, ale když jsme byli spolu, byl to jiný člověk, chvíli měl depresi, a hned vybuchoval vzteky. Někdy se choval jako děcko, jako chlapeček, který strašně toužil po své hračce a když ji nedostal, vyběhl z bytu a celé hodiny se nevracel. Pak kajícně přišel a prosil, abych mu odpustila, že byl hrubý."
„Madame," vykřikl neonacista, „já nemám páru, o čem to mluvíte!"
„O drogách, pane nacisto, mluvím o drogách. Myslím, že Frederika zásobujete narkotiky, a proto je na vás závislý. Určitě ho držíte někde v úkrytu v horách, ukájíte jeho zlozvyky a při každé akci namířené proti vám z něj taháte informace. On je studnice plná tajemství, dokonce i těch, která už zapomněl."
„Vy jste šílená. Kdybychom takového člověka měli, použili bychom takové drogy, díky nimž se dají všechna tajemství zjistit za pár minut. Proč bychom utráceli čas i peníze a zbytečně prodlužovali jeho život?"
„Protože amytaly a deriváty skopolaminu z člověka nedokáží dostat tajemství, která si už nepamatuje."
„Tak čemu je takový zdroj?"
„Situace i okolnosti se mění. Narazíte na překážku - ať už je to třeba člověk, nebo nějaký plán -, předložíte to dotyčnému a vzpomínky se vrátí. Může vám pomoci odhalit totožnost lidí, nebo vysvětlit kdysi používané praktiky."
„Ježíšmarjá, vy moc čtete detektivky."
„Není to tak od věci. Náš svět - tedy váš a ještě před nedávnem i můj - je z větší části založen na fiktivních hypotézách."
„Dost! Mluvíte na mě moc učeně... Musím se vás ale na něco zeptat, Frau de Vriesová. Dejme tomu, že se tedy čistě hypoteticky ukáže, že máte pravdu a my držíme vašeho muže za podmínek, které jste popsala. Proč ho chcete najít? Chcete to s ním dát znovu dohromady?"
„To je poslední, po čem toužím, pane nacisto."
„Tak proč?"
„Třeba proto, že chci ukojit svoji morbidní zvědavost. Co učiní z člověka zcela jinou lidskou bytost než tu, kterou jste znal? Jak může sám se sebou žít?... Taky by se dalo říct, že bych ho ráda viděla mrtvého."
„To jsou velice vážná slova," řekl neonacista, narovnal se na židli a z legrace si namířil pistoli na hlavu. „Bum! Udělala byste to, kdybyste mohla?"
„Nejspíš ano."
„No ovšem. Vy jste si přece našla jiného. Důstojníka americké rozvědky, velice zkušeného tajného agenta CIA - nějakého Harryho Lathama."
Karin strnula. Nehnula ani brvou. „To nehraje žádnou roli, on nehraje žádnou roli."
„My si to nemyslíme, madame. Usoudili jsme, že jste milenci."
„Usuzujte si, co je vám libo, ale skutečnost tím nezměníte. Proč vás zajímá... Harry Latham?"
„To víte stejně dobře jako já." Neonacista se usmál a došlápl patami na podlahu. Jak seděl obkročmo na židli, vypadal jako nějaký veselý rytíř na koni. „Ví toho o nás příliš. Pronikl do našeho bývalého ústředí v Hausrucku a zjistil věci, které zjistit neměl. Za hodinu nebo za dvě už ale přestane naše nadřízené děsit ze spaní. Rozkazy splníme do písmene, včetně poslední rány z milosti do levého spánku. Vidíte, jak nádherně konkrétní je naše práce? My rozhodně nežijeme v těch vašich hypotézách. My jsme skutečnost, vy jen výmysl. Nemůžete nás zastavit."
„Proč do hlavy, proč do levého spánku?" zeptala se Karin de Vriesová monotónně. Nacistova předchozí

slova ji doslova omráčila.
„Ani my jsme to nevěděli, ale pak jeden z našich mladších rekrutů, velice vzdělaný hoch, přišel na odpověď. Ten zvyk vznikl už někdy v sedmnáctém století, kdy odsouzené vojáky popravoval jediný důstojník. Pokud odsouzenec prokázal v boji udatnost, dostal ránu do pravého spánku. Když ale žádné polehčující okolnosti neměl, střelili ho do levé strany hlavy. V Itálii, odkud tahle tradice pochází, se jí říká sinistra, což také znamená ‚nečistý'. Harry Latham je špína chlap, to je všechno."
„To mi připadá jako pohanský rituál," hlesla Karin sotva slyšitelně a měřila si pohledem hubeného svalnatého zabijáka.
„Rituály, drahá dámo, tvoří základ veškeré disciplíny. Čím jsou starší a mají hlubší kořeny, tím budí větší úctu."
Z vedlejšího pokoje se ozvalo krátké zapraskání statické elektřiny a poté bylo slyšet tlumený mužský hlas, jenž cosi říkal německy. Hlas ztichl a po chvíli se ve dveřích objevil další neonacista. Zdál se mladší než vyšetřovatel Karin de Vriesové, byl však stejně štíhlý a svalnatý. „Volal Berlín," řekl. „Pařížské úřady nic nenašly, takže máme pokračovat podle plánu."
„Kvůli tomu nemuseli volat. Jak by Francouzi mohli na něco přijít?"
„No, ta těla před hotelem Normandie..."
„A taky auto Deuxieme na dně Seiny. Co má být?"
„Říkali, abychom se ujistili, že všechno - víš přece, co myslím... Château de Vincennes, severně od Buloňského lesíka."
„Ano, vím, o co ti jde a co chce Berlín. Ještě něco?"
„Za hodinu se začne rozednívat."
„Helmut je na místě, ne?"
„Ano, a ví, co má říct."
„Vzkaž mu, že má volat za dvacet minut."
„Ale to ještě bude tma."
„Já vím, ale je lepší být na místě o něco dřív a trochu se porozhlédnout."
„Jako vždy máte pravdu, pane."
„To vím taky. Běž!" Když druhý neonacista zmizel, vyšetřovatel se otočil ke Karin. „Bohužel vám musím zalepit ústa, Frau de Vriesová, a to dost pevně. Pak vás rozvážu a půjdete s námi."
„Kam jdeme? Je mi jasné, že jdu na smrt."
„Proč ten pesimismus? Vaše smrt není náš prvořadý cíl."
„A Hitler chránil Židy."
„S vámi je tedy opravdu legrace."

*****

Latham se sešel Witkowským v temné úzké uličce zhruba osmdesát metrů východně od rue Lacoste 23.
„Dobré místo," poznamenal Drew.
„Jediné možné. Nevím, kdo platí v tomhle městě světel účty za elektřinu, ale musí to být balík peněz."
„Když už je řeč o světlech, jedině s jejich pomocí můžeme zjistit, který byt to je."
„Omyl," řekl plukovník. „Je to čtvrté patro, západní roh."
„Děláš si legraci."
„To není můj styl, zvlášť když mám u sebe dva automaty se speciálními tlumiči, čtyři plné zásobníky a pod baloňákem zmenšenou verzi MAC-10."
„Jak jsi to zjistil?"
„Díky Moreauovi. Pořád na tebe má pifku, ale dostal tvoji zásilku."
„Koenig?"
„Správně. Legrační na tom je, že Súreté vedla na toho dobrého preláta složku."
„Jako na neonacistu?"
„Ne, kvůli jeho zvláštní zálibě v malých kostelních zpěváčcích. Přišlo pět anonymních udání."
„A co ten byt?"

„Claude se porozhlédl po vlastníkovi budovy a zbytek byla hračka. Nikdo si nechce zahrávat s tajnou službou, která na něj může poslat finanční úřad a zdravotní pojišťovnu."
„Stanley, ty jsi kouzelník."
„Já ne, to Moreau. Součástí dohody je, že se omluvíš jeho mužům, nakoupíš jim drahé dárky a vezmeš je na velice drahou večeři do Tour d'Argent. I s rodinami."
„To spolkne můj plat za dva měsíce!"
„Dovolil jsem si souhlasit za tebe... Teď musíme vymyslet, jak to všechno zvládneme bez posil."
„Pronikneme dovnitř a vyjdeme po schodech," odvětil Latham. „Potichoučku a opatrně."
„U schodišť budou hlídky. Výtah je lepší. Budeme hrát dva opilce a zpívat třeba tu známou ‚Auprés de Ma Blonde'. Nahlas, ale zase ne moc."
„To nezní špatně, Stanley."
„Dělal jsem u fochu, když tys ještě tahal kačera. Vyjedeme výtahem do pátého nebo šestého patra a sejdeme dolů. Ale v tom, že se musíme chovat tiše a opatrně, máš pravdu, to se musí nechat."
„Díky za poklonu. Napíšu si ji do životopisu."
„Jestli se z toho vybabráš, životopis se ti bude velice brzy hodit. Něco mi říká, že Wesley Sorenson by tě rád přeložil do Mongolska. Jde se. Drž se blízko domů, ze čtvrtého patra nás tak nikdo neuvidí."
Latham a Witkowski se začali potácet ulicí Lacoste. Vrávoravě se opírali o stěny, až došli k číslu 23. Vchod byl na úrovni přízemí. Vstoupili do chodby, zkusili zamčené dveře do vestibulu, pak si prohlíželi seznam bytů a jejich nájemníků. „Vím, jak na to," řekl plukovník a stiskl zvonek bytu v osmém patře. Když se z mluvítka ozval překvapený ospalý ženský hlas, odpověděl plynnou francouzštinou: „Jmenuji se Louis d'Ambert a jsem kapitánem Súreté. Můžete zavolat do mé kanceláře a ověřit si to, ale tlačí nás čas. V této budově se nachází nebezpečná osoba, která by mohla ublížit nájemníkům. Musíme se dostat dovnitř a zajistit ji. Dovolte mi, abych vám řekl číslo do své kanceláře v Súreté, abyste si mohla ověřit totožnost."
„Nemusíte se obtěžovat!" řekla žena. „Dneska je zločin úplně všude - zločinci a vrazi jsou rozlezlí i v našich vlastních domech!" Ozval se bzučák a Drew s Witkowskim vešli do domu.
Výtah byl nalevo. Panel nad ním ukazoval, že kabina stojí ve třetím patře. Latham stiskl knoflík a strojovna se dala okamžitě do pohybu. Když se před nimi rozestoupily dveře, podle světla na panelu uvnitř výtahu poznali, že v pátém patře kdosi stiskl červené tlačítko a chce jet dolů.
„Máme přednost," řekl Stanley. „Zmáčkni první patro!"
„Jsou to neonacisti," zašeptal Drew. „Musí to být oni!"
„Vzhledem k hodině bych řekl, že máš pravdu," souhlasil plukovník. „Takže vystoupíme, sejdeme po schodech, budeme se držet v chodbě pěkně v závětří a uvidíme, jestli naše instinkty ještě za něco stojí."
Stalo se. Seběhli do přízemí a přikrčili se na konci dlážděného vestibulu. Sledovali, jak se dveře výtahu otevírají a v jejich zorném poli se objevuje Karin de Vriesová se zalepenou tváří v doprovodu tří mužů v běžných civilních šatech.
„Halt!" křikl Witkowski. Oba vyskočili ze stínů a mířili na nepřátele. Nejvzdálenější neonacista se otočil a sáhl do pouzdra v podpaží, v tom okamžiku však plukovník vystřelil z automatu s tlumičem. Muž se znovu otočil, chytil se za rameno a padl k zemi. „Bylo to lehčí, než jsem si myslel, chlopak," dodal Witkowski, „tihle superárijci nejsou tak chytří, jak si o sobě myslí."
„Nein!" zavřeštěl zřejmý vůdce tria. Přitáhl si Karin, schoval se za ni a vytrhl pistoli. „Jeden pohyb a tahle ženská vydechne naposled!" vyštěkl a přiložil pistoli k pravému spánku Karin de Vriesové.
„Tak to jsem musela prokázat udatnost v boji," pravila Karin chladně a strhla si náplast z tváře.
„Was?"
„Vysvětloval jste mi, že musíte dát Harrymu Lathamovi ránu z milosti do levé strany lebky, ale mně teď míříte na pravou."
„Halt's Maul!"
„Já jsem jen ráda, že mě nepovažujete za špínu a že nejsem zbabělec. Aspoň zemřu se ctí."
„Buď zticha!" Neonacistický vůdce ji začal táhnout ke dveřím, až podpatky skřípěly. „Odhoďte zbraně!" zaječel.
„Odhoď ji, Stanley," požádal Drew.

„Jistě," řekl plukovník.
Vtom k nim od schodiště dolehl zlobný hlas. „Co je to tady za virvál," vykřikla francouzsky starší žena v noční košili, která scházela po schodech. „Platím tady slušné nájemné a po celodenní šichtě v pekárně se potřebuju vyspat. Tohle trpět nebudu!"
Karin de Vriesová využila nenadálého vyrušení a vysmýkla se ze sevření svého věznitele. Witkowski vytáhl z pláště svůj druhý automat. Když se Karin přikrčila, vypálil dvě kulky - jedna se zaryla neonacistovi do čela, druhá do krku.
„Mon Dieu!" vyjekla žena na schodišti a rozběhla se zpátky.
Latham přiskočil ke Karin a vášnivě ji objal. Tiskl ji tak silně, jako by měl místo rukou dva obří svěráky.
„Nic mi není, miláčku, nic mi není!" ujistila ho a všimla si, že mu po tváři stékají slzy. „Už je po všem, ty můj chudáčku," dodala.
„Starou belu!" okřikl ji plukovník, jenž namířenou pistolí držel v šachu dva zbylé neonacisty. Fanatik, kterého zranil, se právě sbíral z podlahy. „Tu máte," řekl Stanley. Zvedl ze země svoji i Lathamovu zbraň a jednu z nich podal Karin de Vriesové. „Vezměte si na starost toho hajzla, co může chodit, a já pomůžu tomu druhýmu syčákovi. Ty, chlopak, vytáhneš svůj kouzelný telefon a zavoláš na velvyslanectví Durbaneovi! Ať pro nás pošle káru!"
„To nejde, Stanley."
„Sakra, proč ne?"
„On možná patří k nim."

*****

Byla půlnoc washingtonského času. Wesley Sorenson si právě pročítal kádrové materiály z kartotéky CIA, které mu poslal Knox Talbot. Studoval je už celé hodiny, všech jedenapadesát osobních spisů. Hledal podstatnou informaci, která by oddělila jednoho podezřelého od ostatních. Ze soustředění jej vyrušil vzteklý telefonát Clauda Moreaua z Paříže, který mu popsal Lathamovo násilné chování.
„Možná na něco přišel, Claude," snažil se ho uchlácholit.
„Pokud ano, měl nám to říct, a ne jednat na vlastní pěst. Něco takového nehodlám trpět!"
„Dej mu čas..."
„Ani náhodou. V Paříži skončil - v celé Francii!"
„Uvidím, co se dá dělat."
„On už všechno udělal, mon ami."
Po nepříjemném rozhovoru se stejně rozzuřeným Witkowským Sorensonovi opět zavolal Moreau. Bylo pět hodin ráno pařížského času a obzor zatažený bouřkovými mraky se pomalu začal vyjasňovat. Drew dodal Francouzům zarytého neonacistu v hávu protestantského kněze.
„Musím připustit, že tím poněkud ospravedlnil svoji existenci," řekl Francouz.
„Takže mu dovolíš zůstat v Paříži?"
„Jo, ale budu ho držet na velice krátkém řetězu, Wesley."
Šéf Konzulárních operací se vrátil k možným podezřelým z materiálů CIA. Vylučoval očividné nevinné, stejně jako to už před ním udělal Knox. Podle osvědčených principů motivu a příležitosti pak ze zbývajících čtyřiadvaceti kandidátů postupně odkládal další jména. Zvažoval však také prvek, jenž nazval „proč na třetí", neboli třikrát umocněné proč. Vycházel z předpokladu, že za prvním a druhým motivem se vždycky skrývá ještě nějaký další. Na základě dlouholetých zkušeností s honbou za čímsi nepolapitelným pak vybral trojici nejvíce podezřelých, kterou mohl rozšířit, pokud by se žádný z nich nepotvrdil. Všichni tři kandidáti měli to, čemu říkal „neutrální" tvář, tedy vzezření bez výrazných rysů, jež tak rádi zdůrazňují karikaturisté. Za druhé, žádný z nich neriskoval ani vysokou funkci, ani skvělou reputaci. Všichni však patřili k týmům vyšetřovatelů, nebo k nim aspoň měli přístup, ať už jako kurýři, nebo výzkumní pracovníci. Za třetí, všichni tři si zjevně žili nad poměry.
Peter Mason Payne. Náborář, který získával nové pracovníky podle požadavků oddělení. Ženatý, dvě děti, dům v hodnotě 400 tisíc dolarů ve Vienně, stát Virginia, s nově vybudovaným bazénem v odhadované ceně šedesát tisíc. Automobily: Cadillac Brougham a Range Rover.

Bruce N.M.I. Withers. Jeden z mnoha referentů zásobování. Rozvedený, jedna dcera, omezené právo návštěv. Bývalá žena bydlí na východním pobřeží Marylandu, dům za 600 tisíc jí údajně koupili rodiče. Bydliště subjektu: činžovní dům v oblasti s vysokými nájmy. Automobil: Jaguar SJ6.
Roland Vasauez-Ramirez. Třetiřadý výzkumný pracovník a koordinátor, jeden ze čtyř. Ženatý, bezdětný. Bydliště: apartmá v luxusním domě v Arlingtonu. Manželka: řadová advokátka na ministerstvu spravedlnosti. Oba známí jako návštěvníci drahých restaurací, oblečení si nechávají šít na zakázku. Automobily: Porsche a Lexus.
Tak zněla základní fakta, jež nepůsobila nijak průkazně, dokud si člověk neprostudoval vztahy uvnitř CIA. Peter Mason Payne vyhledával nové pracovníky podle toho, jaké schopnosti CIA právě potřebovala. Nutně musel vznášet oprávněné dotazy na různé útvary a zjišťovat popis příslušných prací, aby získal jasnější představu. Bruce Withers měl za úkol zdůvodňovat astronomické výdaje za kancelářské vybavení, včetně složité elektroniky. Aby mohl nadřízeného požádat o podpis na velké objednávky, musel sledovat, jak se s přístroji zachází, a dokonce na nich i sám pracovat. Roland Vasquez-Ramirez koordinoval tok informací mezi třemi úrovněmi výzkumníků. Pravda, existovala sice mimořádná bezpečnostní opatření, jako například pečetění obálek, a člověk, který by je porušil, by nejen přišel o práci, ale nejspíš by skončil u soudu. Tato opatření, tak často nevinně porušovaná v zájmu osobního prospěchu, by však nedokázala zastavit nepřítele státu, jenž by navíc vůbec neuvažoval nevinně.
Všichni tři muži odpovídali popisu neonacistického špiona. Měli motiv, jímž bylo udržení vysoké životní úrovně, a díky přístupu
k informacím, který jim umožňovaly jejich funkce, měli i příležitost. Chybělo však abstraktní „proč na třetí". Co přimělo některého z nich překročit rámec a stát se zrádcem? Nacistou, jenž zavraždil dva nacistické vězně. Vtom jej napadlo, že na to možná přišel. Možná. Všichni kandidáti byli v zásadě poslíčky, tedy prostředníky mezi nadřízenými; sami o sobě neměli opravdovou moc. Payne studoval životopisy uchazečů a ti, které vybral, brzy vydělávali daleko víc peněz než on sám. Withers mohl jen doporučit mimořádné nákupy. Nákupy, jež pomáhaly zvyšovat výkonnost lidí, kteří o ně žádali. A kolik lidí nakonec shráblo provize, zatímco on sám nedostal nic? Vasquez-Ramirez byl skutečný posel. Sbíral obálky s pečetí typu A, B a C, jež ukrývaly tajemství, která měli zhodnotit jiní, zatímco on stál mimo. Všichni tři zastávali bezvýznamné funkce a jejich rozhodnutí neměla žádnou váhu. Měli sice dlouhou praxi, avšak jen mizivou naději na služební postup. Takoví lidé měli všechny předpoklady k tomu, aby nenáviděli.
Na filozofické úvahy ani analýzy však nebyl čas. Buď mám pravdu, uvažoval Sorenson, nebo se pletu, což by znamenalo vrátit se úplně na začátek. Jak učil Drew Lathama v počátcích jeho výcviku, někdy je nejlepší frontální útok, zvlášť když přijde naprosto neočekávaně. Přemítal, jestli Drew použil tuto taktiku k dopadení neonacistického pastora. Když ne stoprocentně, uzavřel problém Wesley, tak určitě aspoň jeho variantu. Tlačil jej čas a neměl příliš na vybranou. Sáhl po telefonu.
„Mohl bych mluvit s Peterem Masonem Paynem?"
„U telefonu, kdo volá?"
„Kearns z CIA," odvětil Sorenson, jenž použil jméno poměrně známého zástupce ředitele. „My se vlastně neznáme, Pete, a omlouvám se, že vás ruším v tuhle hodinu..."
„Nic se nestalo, pane Kearnsi, právě sedím v pracovně a dívám se na televizi. Manželka šla spát. Říkala, že program stojí za prd, a měla pravdu."
„Takže vám nebude vadit, když vás na pár minut vyruším?"
„Vůbec ne. Co byste potřeboval, pane?"
„Je to poněkud choulostivá záležitost, Pete. Volám proto, že by se vás ráno mohli nahoře na něco ptát a vy byste možná rád zvážil, co jim odpovíte."
„Na co bych měl odpovídat?" Peter Mason Payne možná není špion s rukama od krve, pomyslel si Wesley, ale bere něco bokem. Vyčetl to z překvapeného nadechnutí, jež předcházelo jeho slovům.
„Skoro čtyřiadvacet hodin už zasedáme kvůli vážným problémům v náboru pracovníků. Několik z vámi doporučených uchazečů mělo výrazně nižší kvalifikaci, což stálo společnost spoustu promarněných pracovních hodin."

„Tak to musela být chyba v životopise, nebo se uchazeči dopředu připravili na pohovory, pane Kearnsi. Nikdy jsem se nesnažil protlačit někoho, o kom bych nevěřil, že se na tu práci hodí. Nikdy jsem nevzal pod stolem peníze za doporučení!"
„Rozumím." Tak takhle je to, uvažoval Sorenson. Odmítavá reakce přišla příliš rychle, ještě dřív než mu vůbec stačil něco naznačit. „Ale nic takového jsem přece neřekl, nebo snad ano?"
„Ne, ale podobné řeči už jsem slyšel. Bohaté rodiny chtějí dostat své dětičky na pár let do CIA, protože to vypadá dobře, když se pak ucházejí o jiná místa... Já neříkám, že by pár podobných nikdy nemohlo projít, třeba právě díky nepravdivým údajům a nacvičeným odpovědím při pohovorech, ale takové věci byste musel hledat u ostatních náborářu. Oni jim snad něco poradit mohli, já nikdy!"
Díky Bohu, že vás nepouštějí do terénu, pane Payne, pomyslel si ředitel Konzulárních operací, vydržel byste tam tak jedenáct sekund. Peter Payne jej však právě navedl na závěrečnou a rozhodující otázku.
„Jeden z vašich kolegů se tedy na vás asi snaží něco hodit. Víte, rodiče jednoho z těch nekvalifikovaných nováčků tvrdí, že se včera brzy ráno sešli s nějakým náborářem a předali mu poslední splátku."
„Prokristapána, já to nebyl!"
„Kde jste byl, Pete?"
„To vám povím úplně přesně." Bylo slyšet, že Paynovi spadl kámen ze srdce. „Byli jsme s manželkou na večerním pikniku u kongresmana Ehrlicha, který bydlí v naší ulici. Začal hodně pozdě, protože Sněmovna měla zasedání. Byli jsme tam asi do půl třetí ráno a upřímně vám řeknu, pane Kearnsi, nikdo z nás by si netroufl sednout za volant a někam jezdit."
Kandidát vyloučen.
„Pan Bruce Withers?"
„Nikdo jiný tady nebydlí, vážený. S kým mluvím?"
Sorenson se znovu představil jako zástupce ředitele Kearns, nyní se však zaměřil na značné a opakované překračování výdajů na vybavení kanceláří.
„Moderní technika je drahá, pane řediteli. S tím nic nenadělám, a já navíc ani o ničem nerozhoduji."
„Ale dáváte doporučení, že?"
„Někdo musí upřesnit požadavky a právě to je moje práce."
„Řekněme, že existuje konkurenční nabídka výkonnějšího počítače v ceně zhruba sta tisíc dolarů. Vaše slovo v takovém případě znamená hodně, nemám pravdu?"
„Pokud moji šéfové vědí o megabytech aspoň trochu, tak ne." „Ale většina z nich tomu nerozumí, že?"
„Někteří ano, jiní ne."
„A právě ti vaše doporučení pravděpodobně přijmou, co říkáte?" „Pravděpodobně ano. Dělám jen svoji práci."
„Může nastat situace, kdy by vám výběr určité společnosti mohl přinést osobní prospěch?"
„Nechte těch hloupých otázek! Co mi to chcete přišít?"
„Včera v noci, tedy přesněji brzy ráno, jedna firma ze Seattlu vyplatila lobbistům tady ve Washingtonu odměnu. Rádi bychom věděli, jestli jste to byl vy."
„Blbost," vykřikl Withers. Sotva popadal dech. „Promiňte, pane řediteli, ale teď jste me hluboce urazil. Tuhle mizernou práci dělám už sedm roků, protože se vyznám v moderní technice líp než kdo jiný, a povím vám, že je to úplně k ničemu! Nemají za mě náhradu, takže nejdu nahoru, ani dolů, takže asi chápete..."
„Nechtěl jsem vás urazit, Bruci. Chci jen vědět, kde jste byl včera ve tři hodiny ráno."
„Nemáte žádné právo se mě na to ptát."
„Myslím, že ano. Právě tehdy došlo k předání té odměny."
„Poslyšte, pane Kearnsi, já jsem rozvedený člověk a musím hledat radosti života, kde se dá, jestli mi rozumíte."
„Myslím, že ano. Kde jste tedy byl?"
„S jednou vdanou ženou, která má manžela v cizině. Její manžel je generál."
„Potvrdí vám to?"
„Její jméno vám říct nemůžu."
„My si ho zjistíme, to přece víte."

„Jo, tomu bych věřil... Tak fajn, dneska večer jsme byli u mě. Právě odešla. Generál je na inspekční cestě po Dálném východě a bude jí volat kolem jedné hodiny - chraň Bůh, aby kvůli opuštěné ženě porušil vojenský řád. A takhle to v jejich manželství chodí pořád."
„Velice dojemné, Bruci. Jak se jmenuje?"
„Domů jí to trvá tak dvacet pětadvacet minut."
„To jméno, prosím."
„Anita Griswaldová, manželka generála Adrewa Griswalda." „„Šíleného Andyho' Griswalda, který byl postrachem všech Vietnamců? Už musí být dost starý, ne?"
„Pro armádu zcela jistě. Anita je už jeho čtvrtá žena a je o hodně mladší než on. Pentagon si ho zatím drží ve volné službě, ale příští rok ho bude moci propustit do civilu. Myslím, že už se na to všichni těší."
„Proč si ho brala?"
„Byla švorc a měla na krku tři děti. Konec otázek, pane řediteli."
Kandidát s otazníkem.
„Prosil bych pana Vasqueze-Ramireze."
„Okamžik," řekl ženský hlas s lehkým španělským přízvukem. „Můj manžel má hovor na druhém telefonu, ale už brzy domluví. Koho mám ohlásit?"
„Zástupce ředitele CIA Kearnse. Mám na starosti právní záležitosti."
„Víte, že jsem taky právnička?... No ovšem, samozřejmě, že to víte."
„Omlouvám se, že volám tak pozdě, ale je to naléhavé."
„To doufám, seňor. Můj manžel pro vás pracuje někdy až pozdě do noci. Kdybyste mu za to aspoň dávali odpovídající plat, jestli mohu být tak smělá. Nezavěšujte, prosím."
Ticho. Ze záznamů v žádném případě nevyplývalo, že by Vasquez-Ramirez pracoval až do večera. Za tři čtvrtě minuty se ve sluchátku ozval hlas „Rollie" Ramireze. „Co je tak naléhavého, pane Kearnsi?"
„Úniky informací z vašeho oddělení, pane Vasquezi-Ramirezi."
„My už jsme se přece viděli, pane. Říkejte mi Rollie nebo Ramirezi."
„Dobře, to nám aspoň ušetří čas."
„Nejste nachlazený, pane Kearnsi? Mluvíte nějak divně."
„Mám chřipku, Ramirezi. Těžko se mi dýchá."
„To chce horký čaj s rumem a citronem... O jaké úniky by tedy mělo jít a jak vám mohu být nápomocen?"
„Zjistilo se, že k únikům dochází ve vašem útvaru."
„Ve kterém pracujeme čtyři," dodal pohotově Hispánec. „Proč voláte zrovna mně?"
„Zavolám i ostatním - jste zkrátka první na seznamu."
„Protože mám tmavší pleť než ti druzí?"
„Přestaňte!"
„Ne, nepřestanu, protože je to pravda. Po Mexikánovi jdete vždycky nejdřív."
„Teď urážíte mě i sebe. Včera v noci někdo prodal přísně tajné informace z vašeho útvaru za pořádný balík peněz a my máme lidi,
co ho zaplatili. Je jen otázka času, kdy najdeme i člověka, který inkasoval! Tak mi tady nežvaňte o rasismu. Mě zajímá únik informací, a ne nějaký Mexikáni!"
„Jestli dovolíte, něco vám povím, Americano. U mě nikdo za informace platit nemusí, protože jsou zadarmo. Ano, byly časy, kdy jsem zalepené obálky nahříval nad parou, ale jen když na sobě měly označení ‚Karibik'. Proč jsem to dělal? Dovolte, abych vám to vysvětlil. Tehdy mi bylo šestnáct a sloužil jsem jako voják v Zátoce sviní. Prožil jsem pět roků v Castrových špinavých věznicích, dokud mě nevyměnili za léky. Tyhle velké Estados Unidos jen mluví a mluví, ale nedělají nic, aby osvobodili moji Kubu!"
„Jak jste se dostal do CIA?"
„Nejsnadnější možnou cestou, amigo. Trvalo to šest let, ale nakonec jsem vystudoval na univerzitě tři obory, čímž jsem získal daleko větší kvalifikaci, než odpovídalo práci, kterou jste mi nabízeli. Ale já ji stejně vzal, protože jsem opravdově věřil, že moje předpoklady oceníte a povýšíte mě do funkce, ze které budu mít šanci něco ovlivnit. Jenže vy jste to nikdy neudělali, protože jsem byl Mexikán a vy jste

dávali přednost bílým chlapcům a černochům - kdybyste viděl, jakým nekvalifikovaným černochům přede mnou dávali přednost! Museli jste očistit svůj rasistický štít a takhle to dopadlo."
„Myslím, že jste nespravedlivý."
„Myslete si, co chcete. Za dvacet sekund vypadnu z baráku a už nikdy mě nenajdete!"
„Prosím vás, nedělejte to! Já nejdu po vás, ale po nacistech!"
„Co to sakra plácáte?"
„To by bylo dlouhé vysvětlování," odvětil Sorenson klidně. „Zůstaňte ve své práci a dělejte, co obvykle. Já vás nehodlám ničit, naopak se postarám, aby vaše špičková kvalifikace neunikla pozornosti příslušných lidí."
„Proč bych vám měl věřit?"
„Protože jsem podvodník, nepracuju u CIA. Jsem ředitel menší tajné služby, která na nejvyšších úrovních často koordinuje svůj postup se CIA."
„Takže jakýsi stát ve státě," řekl Vasquez-Ramirez. „Kdy už tohle skončí?"
„Asi nikdy," odvětil Sorenson. „Určitě ne dřív, než si lidi nezačnou navzájem důvěřovat - což nebude nikdy." Kandidát možný.

33 KAPITOLA

Řediteli Konzulárních operací cosi napovídalo, že by měl dát na svůj dojem. Peter Mason Payne vypadl ze hry, Roland Vasquez-Ramirez byl možný podezřelý, v žaludku mu však ležel Bruce Withers. Muž s hbitým jazykem a až příliš uvěřitelnou báchorkou o nuzné vdově či rozvedené ženě se třemi dětmi, která se chytla přestárlého generála kvůli služebním požitkům, jež mu jako vojákovi náležely. Withers klidně mohl zavolat generálově ženě na mobil, ať už skutečně strávila večer s ním, nebo doma... Domů jí to trvá tak pětadvacet minut. Víc než dost času, aby osamělá generálova žena obdržela potřebné instrukce. Odpověď se možná skrývala někde úplně jinde. Třeba na východním pobřeží Marylandu u bývalé ženy Bruce N.M.I. Witherse.
Sorenson znovu zvedl sluchátko. Věděl, že Withers má dospívající dceru, a tak doufal, že jeho jméno najde v seznamu. Bylo tam, společně se jménem McGrawová. McGrawová-Withersová.
„Prosim..., haló," zašeptal rozespalý hlas v telefonu.
„Paní McGrawová, odpusťte, že volám tak pozdě, ale je to naléhavé."
„Kdo jste?"
„Zástupce ředitele CIA Kearns. Jde o vašeho bývalého manžela Bruce Witherse."
„Koho zase napálil?" zeptala se Withersova exmanželka v polospánku.
„Pravděpodobně vládu Spojených států, paní McGrawová."
„No jasně, podvádí vládu, jak jinak? Vždycky se oháněl svým odznakem CIA. Moc toho neříkal, ale choval se jako velký superšpión a každou chvíli někoho oškubal."
„Využíval CIA k osobnímu prospěchu?"
„Prosím vás, pane Neznámý, moje rodina má konexe po celém Washingtonu. Když jsme zjistili, že se vyspal s každou sekretářkou a courou, která pracovala pro nějakého dodavatele ministerstva obrany, můj otec rozhodl, že bychom se ho měli zbavit. A stalo se."
„Pořád má návštěvní práva k vašemu dítěti."
„Ujišťuju vás, že jen pod nejpřísnějším dohledem."
„Bojíte se, že by je porušil?"
„Chraň Bůh. Kimberly je asi jediná osoba na tomhle světě, ke které ten parchant něco cítí."
„Proč to říkáte?"
„Protože děti ho nemůžou ohrozit. V jejím objetí zapomíná na tu strašnou věc, kterou v sobě nosí."
„Co v sobě nosí, paní McGrawová?"
„Je to největší fanatik na světě! Nenávidí tolik lidí, že vám je ani nedokážu vyjmenovat. Černochy, nebo jak on říká ‚ty prašivý negry', a ‚rákosníky' - to jsou Asiati -, lidi mluvící španělsky, ‚židovský parchanty', prostě každého, kdo není čistě bílý a navíc křesťan. On sám má ale do křesťana hodně daleko. Chce je

všechny vyhladit. To je jeho krédo."
Kandidát pozitivní.

*****

Hodiny na římse krbu v bytě velvyslance Daniela Courtlanda na americké ambasádě v Paříži odbíjely čtyři ráno. Jejich basové údery se rozléhaly po celém pokoji. Velvyslanec seděl za starožitným psacím stolem a mluvil tiše do telefonu, pod rozepnutou bílou košilí mu prosvítaly obvazy, které měl kolem hrudníku a levého ramena. Na druhé straně velké přepychově vybavené místnosti seděli v brokátových křeslech naproti sobě Drew Latham s Karin de Vriesovou a také se tiše bavili.
„Co dělá ruka?" zeptal se Drew.
„Je v pořádku, ale nohy mě pořád bolí," odpověděla Karin a tiše se zasmála.
„Říkal jsem ti, aby sis sundala boty."
„To bych si zas rozedřela chodidla, miláčku. Jak dlouho jsme se trmáceli pěšky z rue Lacoste, než jsi zavolal Claudovi, aby nám poslal odvoz? Myslím, že skoro čtyřicet minut."
„Durbaneovi jsem volat nemohl. Pořád nevíme, na čí straně je, a Moreau měl práci s naším nacistickým pastorem."
„Potkali jsme celkem tři policejní auta. Jedno z nich nás klidně mohlo vzít."
„Ne, v tom měl Witkowski pravdu. Bylo nás pět, takže bychom potřebovali dvě taková auta nebo dodávku. Navíc by nastal problém, jak je přesvědčit, aby nás odvezli na velvyslanectví, a ne na policejní stanici. Vzhledem k tomu, že jeden z těch neonacistů utrpěl zranění, přesvědčovali bychom je hodně těžko. ‚V kuchyni se už motá příliš
kuchařů' - tak to říkal Witkowski. Žádná policejní hlášení ani zásah Súreté jsme nemohli potřebovat."
„A Deuxieme v zámku Vincennes nikoho nenašla?"
„Důkladně pročesali park, ale nikdo se zbraní tam nebyl."
„To mě překvapuje," řekla Karin a zamračila se. „Byla jsem si jistá, že právě tam má dojít k vraždě."
„Ano, potvrdil to sám Koenig. Byla to součást jejich plánu."
„Co se mohlo stát?"
„To je celkem jasné. Nedostali konečný pokyn, a tak z vraždy sešlo."
„Uvědomuješ si, že se tady bavíme o našich vlastních životech?"
„Snažím se to brát s nadhledem."
„Což se ti tedy náramně daří."
Vtom se od vchodu do obytné části velvyslanectví ozval zvonek. Latham vstal z křesla a podíval se na Courtlanda, jenž přikývl, aniž by přerušil hovor. Drew zamířil ke dveřím, otevřel a vpustil dovnitř Stanleye Witkowského. „Něco nového?" zeptal se Drew.
„I tak by se to dalo říct," odvětil plukovník. „Počkám, až pan velvyslanec zavěsí. Musí to slyšet. Odpočali jste si aspoň trochu?"
„Já ano, Stanley," odvětila Karin z křesla. „Velvyslanec Courtland byl tak laskav a poskytl nám své hostinské pokoje. Já jsem okamžitě usnula jak špalek, ale můj přítel se nemohl odtrhnout od telefonu."
„Až poté, když jsi odpřisáhla, že ho nikdo neodposlouchává," dodal Drew.
„Žádný z telefonů tady nahoře by nedokázal napíchnout ani Swiety Piotr, jak mu říkala moje nebožka matka. Komu jsi volal, chlopak?"
„Pořád jen Sorensonovi. On má taky novinky."
„Nějaké zprávy o vrahovi z Virginie?"
„Posvítil si na něj. Ten parchant si nemůže ani dojít na záchod, aniž by ho nikdo neslyšel."
Daniel Courtland zavěsil, těžkopádně se otočil v křesle, zachvěl se bolestí a pozdravil Witkowského.
„Zdravím vás, plukovníku. Co se stalo v nemocnici?"
„Dělá na tom britská MI5, pane. Na scéně se objevil plicní lékař jménem Woodward z Královského kolegia chirurgů. Tvrdil, že ho sem vyslalo ministerstvo zahraničí, aby vyšetřil paní Courtlandovou - na vaši žádost. Prověřují to."
„Já jsem si nic takového nevyžádal," ohradil se velvyslanec. „Žádného doktora Woodwarda neznám a už

vůbec nemám nic společného s Královským kolegiem chirurgů."
„To víme," řekl Witkowski. „Naše francouzsko-americká jednotka v nemocnici ho zadržela právě v okamžiku, kdy se chystal vpíchnout falešné paní Courtlandové strychnin."
„Statečná žena. Jak se jmenuje?"
„Moskowitzová, pane. Je z New Yorku. Její zesnulý manžel byl francouzský rabín. Přihlásila se dobrovolně."
„Tak to ji budeme muset řádně odměnit. Co takhle měsíční dovolená s plnou penzí?"
„Vaši nabídku jí přednesu, pane... A jak se cítíte?"
„Brzy budu fit. Je to jen pár škrábanců, nic vážného. Měl jsem štěstí."
„Vy jste nebyl jejich cíl, pane velvyslanče."
„Ano, to jsem pochopil," řekl Courtland tiše. „Co kdybychom se radši bavili o aktuálním dění?"
„Paní de Vriesová mi před chvílí říkala, jak si oba váží vašeho pozvání."
„S ohledem na to, co všechno prožili, u mě mohou zůstat, jak dlouho bude potřeba. Předpokládám, že vaše bezpečnostní složky mají plnou pohotovost."
„Povolal jsem celou rotu námořníků, pane. Uslyší krok nebo kýchnutí a tasí zbraně."
„Dobře. Posaďte se, přátelé, musíme si to zrekapitulovat. Nejdřív vy, Stanley. Jaká je situace?"
„Vrátím se k událostem v nemocnici," začal Witkowski a klesl do křesla vedle Karin. „Je to pěkný bordel, ale ten britský plicař Woodward měl od francouzského ministerstva zahraničí potvrzení, že je jedním z lékařů paní Courtlandové. Jediná chybička byla v tom, že potvrzení přišlo pozdě. Až po jeho příjezdu."
„To mi připadá na neonacisty dost lajdácké," řekl Courtland. „V Paříži je o hodinu víc než v Londýně, pane," nadhodil Latham a posadil se. „Často z toho vznikají chyby, ale máte pravdu, byl to šlendrián."
„Možná, že ne," řekla Karin de Vriesová a všechny oči se obrátily k ní. „Co když máme v řadách anglických neonacistů přítele? Jak lépe upozornit na takového zabijáka, než pozdržet jeho oprávnění a poslat ho podezřele pozdě?"
„To je moc složité, Karin," nesouhlasil plukovník, „a navíc to otevírá prostor chybám. Tenhle článek řetězu je příliš slabý - špion by byl okamžitě odhalen."
„Složitost patří k naší práci, Stanley, a chyby přece všichni hledáme."
„Chceš mě poučovat?"
„Ale jdi," mírnil ho Drew, „ona má možná pravdu."
„Možná, ale v téhle fázi to bohužel nemůžeme vědět jistě."
„Jak to, že ne? Můžeme taky začít pátrání. Kdo z Quai d'Orsay dal Woodwardovi povolení ke vstupu do nemocnice, i když už bylo pozdě?"
„Právě proto. To povolení přišlo z kanceláře Anatola Blanchota, člena francouzské sněmovny. Moreau se na to mrknul."
„No a?"
„Nic. Ten Blanchot nikdy o doktoru Woodwardovi neslyšel a neexistuje žádný záznam o telefonickém hovoru z jeho kanceláře do nemocnice Hertfort. Do Londýna volal Blanchot jedinkrát ze svého domácího telefonu, aby si vsadil u sázkové kanceláře Ladbrokes na irské dostihy. Bylo to už před rokem."
„Takže neonacisti si vybrali jeho jméno náhodně."
„Zdá se."
„Kurva!"
„Amen, chlopak."
„Neříkal jsi, že máš něco nového?"
„Ano, ale netýká se to Woodwarda."
„Čeho tedy?" ozval se Courtland.
„Zásilky důstojníka Lathama doručené na Deuxieme v časných ranních hodinách, pane."
„Ten luteránský pastor?" zeptala se Karin.
„Koenig zazpíval," řekl Witkowski.
„A jakou písničku?" Drew se zavrtěl na křesle.

„Je to árie s názvem ‚Der Meistersinger Traupman'. Už jsme ji slyšeli."
„Ten chirurg z Norimberka?" naléhal Latham. „Pohlavár neonacistů, o kterém se Sorenson dozvěděl od..." Ztichl a bezmocně se podíval na velvyslance.
„Ano, Drew," hlesl Courtland, „od pěstouna mé ženy z Centralie v Illinois... Sám jsem s panem Schneiderem mluvil. Je to starý člověk, kterého trápí bolestné vzpomínky a výčitky. Věřím, že mluví pravdu."
„O Traupmanovi určitě nelže," řekl plukovník. „Moreau se před pár dny v Mnichově sešel s bývalou Traupmanovou ženou. Doložila to zdvojenými hákovými kříži."
„To vím také," pravil velvyslanec opět velice tiše a pokýval hlavou. „Traupman sehrál hlavní roli v zavádění Operace Sonnenkinder po celém svobodném světě."
„Co se Claude dověděl o Traupmanovi od toho luteránského kněze?" otázala se Karin.
„V zásadě to, že Koenig a jemu podobní hlavouni neonacistů se ho bojí a všemožně mu podlézají. Moreau si myslel, že Traupman je hlavní postava, ale změnil názor. Domnívá se, že Traupman má nad neonacistickým hnutím jistý druh moci, nějakou páku, kterou všechny ovládá."
„Nacistický Rasputin?" dodala de Vriesová. „Nedotknutelná postava za panovnickým trůnem, která ten trůn ovládá?"
„My víme, že existuje nový Fuhrer," řekl Witkowski, „jen nemáme tušení, kdo to je."
„Ale jestli tenhle nový Hitler..."
„Tady vás musím přerušit, Karin," skočil jí do řeči Daniel Courtland, jenž pomalu a s bolestí vstal ze svého křesla za starobylým stolem.
„Omlouvám se, pane velvyslanče..."
„Ne, ne, má drahá, to já bych se měl omluvit, ale řídím se pokyny naší vlády."
„Co to sakra děláte?"
„No tak klid, Drew, uklidněte se," zpražil jej Courtland. „Možná vás bude zajímat, že jsem měl telefonický rozhovor s Wesleym Sorensonem, který dočasně převzal řízení jistých tajných aktivit. Nepřísluší mi dál poslouchat konverzaci na toto téma, ani se jí aktivně účastnit. Až odejdu z pokoje, vy, důstojníku Lathame, mu máte zavolat na utajovač a poslechnout si, co má na srdci... Pokud mě nyní omluvíte, odeberu se do knihovny, kde je dobře zásobený bar. Jestli si budete chtít později nezávazně poklábosit, můžete za mnou přijít." Velvyslanec odkulhal z pokoje a zavřel za sebou dveře.
Drew vyskočil z křesla a rozběhl se k telefonu. Ani si nestačil sednout a už začal mačkat očíslovaná tlačítka. „Wesi, to jsem já. Proč ty okolky?"
„Velvyslanec Courtland odešel z pokoje?"
„Jo, jasně, co se děje?"
„V případě, že je náš rozhovor odposloucháván, já Wesley Theodore Sorenson, ředitel Konzulárních operací, přebírám za tuto akci plnou zodpovědnost podle článku sedmdesát tři Stanov tajných operací, který hovoří o jednostranných individuálních rozhodnutích v terénu..."
„Sakra, to si dám líbit!"
„Sklapni!"
„Co se děje, Wesi?"
„Sestav tým, odleť do Norimberka a seber Hanse Traupmana. Unes toho parchanta a přivez ho do Paříže."

34 KAPITOLA

Robert Durbane seděl za stolem ve své kanceláři vedle zapečetěného komunikačního centra. Měl špatnou náladu a nevěděl přesně proč. Byl to však víc než jen pocit, protože pocity jsou abstraktní a může je způsobit třeba podrážděný žaludek nebo ranní hádka s manželkou. On měl však žaludek naprosto v pořádku a žena, s níž žil už čtyřiadvacet let, byla stále jeho nejlepší přítelkyní. Naposledy se pohádali, když si jejich dcera vzala rockového hudebníka. Ona byla pro, on proti. Prohrál. Manželství dcery však bylo šťastné a jeho dlouhovlasý zeť se ještě navíc dostal do jakési „hitparády" a za měsíční

účinkování v Las Vegas vydělal víc peněz, než by dal Bobby Durbane dohromady za půl století. A úplně nejvíc tchána žralo, že manžel jeho dcery je celkem sympatický mladík, který nepije nic silnějšího než bílé víno, nejede v drogách, vystudoval na univerzitě středověkou literaturu a umí luštit křížovky rychleji než sám Bobby. Svět nemá žádnou logiku.
Tak proč nejsem ve své kůži? přemítal Durbane. Začalo to nejspíš žádostí plukovníka Witkowského, aby mu vyjel z počítače seznam všech hovorů telefonem i vysílačkou z komunikačního centra za posledních sedm dní. Pak se k tomu přidalo nenápadné, avšak celkem zjevné chování Drewa Lathama, člověka, jehož považoval za přítele. Drew se mu vyhýbal, což vůbec nebyl jeho styl. Durbane nechal Lathamovi dva vzkazy - jeden v jeho bytě na rue du Bac, který byl stále v rekonstrukci, a druhý v podatelně velvyslanectví. Na žádný se mu však nedostalo odpovědi. Bobby přitom věděl, že Drew je na ambasádě, že tam byl celý den, ukrytý nahoře v bytě velvyslance. Durbane chápal, že se odehrály neblahé události a Courtlandovu ženu předchozí noci teroristé zranili tak vážně, že její život visí na vlásku. Přesto bylo krajně podivné, že Latham ignoruje vzkazy od svého přítele „intelektuála, který pořád luští ty nechutné křížovky". Zvlášť, když mu Bobby před několika dny zachránil život.
Durbaneovi něco nehrálo. Cítil, že se stalo něco, čemu nerozumí, a existoval jediný způsob, jak to zjistit. Zvedl telefon - onen telefon,
k němuž měl bez ohledu na omezení přístup kdokoli jiný z velvyslanectví - a vyťukal číslo do Courtlandova bytu.
„Prosím?"
„Pane velvyslanče, tady Robert Durbane z komunikačního."
„Zdravíčko... Bobby," řekl Courtland váhavě. „Jak se vede?"
„Na to bych se asi měl spíš zeptat já vás, pane." Něco se děje. Obvykle ledově klidný diplomat se cítil nesvůj. „Pochopitelně myslím na vaši paní. Slyšel jsem, že ji převezli do nemocnice."
„Dělají, co se dá, víc toho chtít nemůžu. Oceňuji vaši pověstnou zdvořilost. Máte snad na srdci ještě něco jiného?"
„Ano, pane. Vím, že nikdo nemá vědět, že Drew Latham žije, ale já úzce spolupracuji s plukovníkem Witkowským. Proto také vím, že Drew je u vás nahoře, a velice rád bych si s ním promluvil."
„No..., docela jste mě překvapil, pane Durbane. Vydržte u aparátu, prosím."
Sluchátko oněmělo. Ticho bylo nervydrásající, jako by právě padalo nějaké závažné rozhodnutí. Nakonec se v telefonu ozval Drewův hlas. „Haló, Bobby?"
„Nechal jsem ti pár vzkazů. Nevolal jsi."
„Ani jsem nenapsal. Měl jsem dost starostí sám se sebou. Jednak se na mě střílelo a už jsem mohl být dávno v pánu, a navíc mám ve hlavě zmatek - a kdyby jen to."
„To si dovedu představit. Stejně si ale myslím, že bychom si měli promluvit."
„Opravdu? O čem?"
„To bych právě rád zjistil."
„Zase jedna z tvých hádanek? Těm jsem nikdy moc nerozuměl, to přece víš."
„Chci si s tebou promluvit, ale ne telefonicky. Je to možné?"
„Okamžik." Znovu nastalo všeobjímající ticho, ale kratší než před chvílí. „Fajn," řekl Latham, když se znovu ozval. „Ve tvém patře zastavuje výtah, o kterém jsem doteď nevěděl. Přijedu v něm v doprovodu tří ozbrojených námořníků. Ty máš za úkol vyčistit chodbu. Budeme tam za pět minut."
„To už zašlo tak daleko?" zeptal se Durbane tiše. „I já jsem teď nebezpečná osoba?"
„Promluvíme si o tom, Bobby."
Sedm minut a dvacet osm sekund poté seděl Drew v jediném křesle před Durbaneovým stolem. Jeho kancelář ovšem předtím prohledala skupina námořníků. Žádné zbraně nenašli.
„Co to má k čertu znamenat?" zeptal se operační šéf komunikačního střediska. „Co jsem proboha provedl, že jsem si zasloužil tyhle gestapácké praktiky?"
„Možná jsi to vystihl, Bobby. Gestapo patří do slovníku nacistů."
„Co to povídáš?"
„Znáš nějakou Phyllis Cranstonovou?"
„Jasně. Je to sekretářka třetího nebo čtvrtého atašé podřízeného chargé ďaffaires velvyslanectví. A co

má být?"
„Říkala ti, kdo je plukovník Webster a kde se nachází?"
„Vlastně ano, ale ani nemusela."
„Jak to myslíš?"
„Kdo podle tebe asi zajišťoval komunikaci mezi ambasádou a potulným plukovníkem Websterem? Dvakrát jsi měnil hotel, nebo snad třikrát? Koordinovat tvůj pohyb s kroky paní de Vriesové by Witkowski sám nezvládl."
„Takže všechno bylo drženo pod pokličkou?"
„Dovolím si vyslovit nadměrně často užívaný výraz ‚přísně tajné' a přidám k němu stejně zneužívaný termín ‚na pořadu dne'. Proč myslíš, že jsem na Cranstonovou tak vyjel?"
„To jsem nevěděl."
„Chtěl jsem vědět, jak to ví. Dokonce jsem jí pohrozil prozrazením, což pro mě nebylo snadné, protože moje matka byla taky alkoholička. Je to strašná nemoc."
„Co ti řekla?"
„Zhroutila se. Brečela a mumlala nějaké náboženské bláboly. V noci předtím byla na flámu a byla úplně bezbranná."
„Musíš ji dost dobře znát."
„Chceš vědět pravdu, Drew?"
„Proto jsem tady, Bobby."
„Šli jsme s manželkou na jednu z těch ambasádních recepcí a Marta - jako moje žena - viděla, jak se Phyllis potlouká kolem baru a pije jako duha. Já jsem si řikal, že je to asi jediný způsob, jak může normální člověk přežít její práci. Sakra, vždyť jsem to tak dělal sám. Jenže Marta věděla líp, jak se věci mají. Prožila se mnou poslední roky mé matky. Řekla mi, abych se pokusil Phyllis pomoci, že trpí ‚nízkým sebehodnocením' a tak podobně. Tak jsem se o to pokusil a zřejmě jsem neuspěl."
„Takže ses nikdy nezmínil nikomu jinému, kdo jsem ani v jakém bydlím hotelu?"
„Chraň Bůh. Dokonce když přišel ten syčák, co pro něj Cranstonová pracuje, a vyptával se na vaše zaměstnance a zdroje, řekl
jsem mu, že nemám nejmenší tušení, kdo tě vystřídá ve funkci. Byl jsem rád, že si Phyllis vzala k srdci mé naléhání a držela jazyk za zuby."
„Na co se vyptával?"
„Znělo to celkem věrohodně," odvětil Durbane. „Sakra, každý přece ví, že Konzulární operace nemají na starosti jídelníčky ambasádní kuchyně. Povídal, že ho oslovil jeden francouzský projektant, aby investoval do nějakých výnosných nemovitostí. Myslel si, že váš personál by toho chlápka mohl proklepnout. To odpovídá jeho metodám, Drew. Cranstonová říká, že tráví víc času na obědech s pařížskými byznysmeny než s těmi, kteří by nám tady mohli být k něčemu užiteční."
„Proč nešel za Witkowským?"
„Na to jsem se ho ani nemusel ptát. Není to otázka bezpečnosti a on nemůže využívat bezpečnostní oddělení ambasády k osobní finanční transakci."
„A já jsem snad vzduch?"
„Ne, ty jsi spíš takové těkající oko, které dohlíží na vnitřní chod významného velvyslanectví. Dalo by se to interpretovat tak, že bys měl radit zaměstnancům, jak se mají chovat, jak nakládat s penězi a podobně. To aspoň vyplývá z oficiálního popisu tvé práce."
„Někdo by ho měl přepsat," řekl Latham.
„Proč? Je nádherně zamlžující."
Drew se opřel, protáhl krk, na malou chvíli obrátil oči v sloup a nahlas vzdychl. „Dlužím ti omluvu, Bobby, a myslím to opravdu vážně. Když jsem zjistil od Phyllis Cranstonové, že jsi byl jedním ze dvou lidí, jimž řekla, kdo a kde jsem, udělal jsem zbrklý a chybný závěr. Myslel jsem, že to zapadá do těch nočních událostí, kdy mě neonacisti skoro zabili v autě velvyslanectví s tím parchantem... Jak se mu říkalo?... C-Zwolf. Časová shoda mi připadala - no, zdála se mi velice neobvyklá."
„To taky byla," souhlasil Durbane, „a měl jsem dobrý důvod, aby se tam nacisti dostali před námi..."
„To je ono. Proč?"

„C-Zwolf. Zjistili jsme to druhý den ráno a napsali to do hlášení. Tvůj německý řidič sdělil frekvenci naší záložní vysílačky v autě svým přátelům daleko odsud a nechal ji zapnutou. Slyšeli všechno, co jsi řekl od okamžiku, kdy jsi vyšel z velvyslanectví. Když jsi mi volal pro dvě posily, začali rychle jednat."
„Prokristapána, bylo to tak snadné, a mě vůbec nenapadlo podívat se na tu vysílačku!"
„Kdybys to udělal, uviděl bys uprostřed panelu malou červenou tečku signalizující přenos."
„Do prdele!"
„Nemůžeš si dávat vinu. Prožil jsi strašný večer. Bylo už k ránu a tys toho měl plné zuby."
„Strašně nerad to přiznávám, Bobby, ale to není žádná omluva. Když se dostaneš do takového stavu, musíš ze sebe vymáčknout všechen adrenalin, protože právě tehdy jsi zranitelný... Je to ale zvláštní, co? Neonacisti se soustředili na Phyllis Cranstonovou."
„Proč je to zvláštní? Ona je nervově labilní a právě labilita je živnou půdou pro ty, kteří chtějí narušit systém." „A co její šéf?"
„Nevidím tam žádnou souvislost." „Ale ona existuje, kamaráde, věř tomu."
„Pokud ano," řekl Durbane a zadíval se do Lathamových nepřítomných očí, „je zatraceně nenápadná. Soustřeďte se na ty dva. Udeřte na tu alkoholičku a zmáčkněte jejího hrabivého ctižádostivého šéfa. Jeden, nebo druhý se zlomí, aniž by ses v tom sám musel angažovat." „Ona to díky tobě neudělala, Bobby. Půjdeme po druhém podezřelém. Sežeň šéfa Phyllis a řekni mu, žes mluvil s jedním z mých lidí, kteří mi podávají hlášení. Pověz, že když ti sdělí jméno toho projektanta, můj asistent si to ověří u několika bankéřů."
„Nerozumím..."
„Když ti neřekne jméno, budeme vědět, že ani nemůže. Jestli ano, zjistíme, kdo za ním stojí, kdo ho úkoluje."
„Můžu to zařídit hned," řekl Durbane, zvedl sluchátko a vytočil číslo do kanceláře příslušného atašé. „Phyllis, to jsem já, Bobby. Dej mi toho svýho idiota v proužkovaným obleku - neboj, Phyl, s tebou to nemá nic společného... Haló, Bancrofte, tady Durbane z komunikačního. Právě jsem mluvil s Lathamovým hlavním vyšetřovatelem. Má sice práce až nad hlavu, ale zatelefonovat pár bankéřům by prý mohl. Jak se jmenuje ten realitní makléř, který chce, abys investoval...? Rozumím, ano, rozumím, povím mu to. Za chvíli znovu zavolám." Durbane zavěsil a zapsal si cosi na papír. „Jmenuje se Vaultherin, Picon Vaultherin ze stejnojmenné společnosti. Bancroft povídal, abych ve tvé kanceláři řekl, že jeho konsorcium má exkluzivní práva na zhruba třicet čtverečných kilometrů prvotřídních nemovitostí v údolí Loiry."
„Ale, ale, to je zajímavé," prohodil Drew, otočil hlavu a zadíval se do zdi.
„Už léta se povídá, že spousta těch starých zámků se rozpadá a jejich rekonstrukci si nemůže nikdo dovolit. Všeobecně se také ví, že obchodníci s realitami se mohou přetrhnout, aby nakoupili tamní pozemky a pak na nich s ohromným ziskem vybudovali desítky vil. Sám jsem do toho mohl vložit pár dolarů, nebo aspoň poradit zeťákovi, aby se na to podíval."
„Tvému zeti?" zeptal se Latham a znovu se obrátil k šéfovi komunikačního centra.
„Nemluvme o tom, cítím se trapně. Ani já bych nevěděl, co je vlastně zač, kdyby si nevzal moji dceru."
„Už mlčím."
„Jsi velice laskav. Co chceš podniknout s tím Vaultherinem?"
„Vezmu to Witkowskému a ten to předá Moreauovi z Deuxieme. Potřebujeme si prověřit Vaultherinovu minulost... A taky si posvítit na exkluzivní práva v údolí Loiry."
„Co to má společného?"
„Nevím, prostě se na to chci mrknout. Někdo mohl udělat nějakou chybu... Bobby, hlavně nezapomeň, že jsem tady nebyl. Ani jsem nemohl, jelikož jsem mrtvý."

*****

Bylo půl desáté večer, když ambasádní kuchyně doručila do bytu velvyslance vynikající večeři pro Karin a Drewa. Číšníci jim prostřeli jídelní stůl, na němž nechyběly svíčky a dvě láhve prvotřídního vína. Jedna obsahovala červené v pokojové teplotě (k silnému krvavému bifteku pro Lathama), druhá bílé

vychlazené Chardonnay (k filé z almondiny, jež si poručila Karin de Vriesová). Daniel Courtland se k nim na pokyn americké vlády nepřidal. Měl se totiž dostavit plukovník Stanley Witkowski a přednést plán dalšího postupu, jenž nebyl určen pro velvyslancovy uši. Na pořadu dne byl opět princip popiratelnosti.
„Proč jen mám pocit, že tohle je moje poslední jídlo před popravou?" uvažoval Drew. Dojedl poslední sousto krvavého bifteku a napil se už ze třetí sklenky vína značky Pommard.
„Pokud se budeš takhle cpát, tak se ti to splní," odvětila Karin. „Právě jsi do sebe dostal tolik cholesterolu, že by to ucpalo tepny i dinosaurovi."
„Kdo to může s jistotou tvrdit? Teorie se pořád mění. Margarin je dobrý, máslo špatné... A pak zas máslo je lepší, margarin horší. Čekám na nové lékařské analýzy, z nichž vyplyne, že nikotin je vlastně lék proti rakovině."
„Miláčku, odpověď zní: Střídmost a pestrost."
„Ryby nemám rád. Beth nikdy neuměla rybu pořádně připravit. Vždycky smrděla jako ryba."
„Harry ryby miloval. Říkal mi, že vaše matka je pekla báječně, se špetkou kopru."
„Harry s mámou se spikli proti tátovi a mně. My dva jsme radši vyrazili do ulic a dali si někde hamburger."
„Drew," začala Karin a na chvilku se odmlčela, „volal jsi rodičům a řekl jim pravdu o sobě a Harrym?"
„Ještě nepřišla vhodná chvíle."
„To je ale strašně kruté. Ty jsi jejich dítě, které přežilo, a byl jsi s ním, když ho zabili. Nemůžeš je přehlížet, vždyť oni musí strašně trpět."
„Beth bych snad mohl důvěřovat, ale otci ne. Řekněme, že je dost upovídaný a nemá v lásce autority. Celý život se potýkal s univerzitní politikou a zákazy různých zemí v oblasti archeologických výzkumů. Je zvyklý žádat vysvětlení, a já mu žádné nemůžu dát."
„Řekla bych, že v tom se podobá svým dvěma synům."
„Snad. Proto ještě nepřišla vhodná chvíle." Vtom se ode dveří velvyslancova bytu ozval zvonek. Z horní kuchyně okamžitě vyšel jeden ze členů personálu. „Čekáme plukovníka Witkowského," řekl Latham.
„Uveďte ho, prosím."
O dvanáct vteřin později vstoupil do jídelny šéf bezpečnosti velvyslanectví a s nelibostí se zahleděl na stůl. „Co to má sakra být?" vyštěkl. „Dali jste se snad na diplomacii, či co?"
„Já osobně zastupuji zemi Oz," odvětil Drew a usmál se. „Jestli ty svíčky svítí moc jasně, zavoláme pár našich otroků Munchinů, aby jich několik zhasli."
„Nevšímejte si ho, Stanley," řekla Karin, „má v sobě tři sklenky vína. Jestli si chcete něco dát, rádi vám to objednáme."
„Ne, díky." Witkowski se posadil. „Měl jsem čertovsky dobrý steak. Nechal jsem si ho poslat do kanceláře během čekání na Moreaua."
„Je v něm moc cholesterolu," řekl Latham. „Copak jsi o tom neslyšel?"
„Poslední dobou ne, zato jsem slyšel Moreaua."
„Co zjistil?" zeptal se Drew a náhle zvážněl.
„Pan Vaultherin je na první pohled poměrně čistý, ale jsou zde jisté otazníky. Vydělal balíky na nové výstavbě v okolí Paříže a udělal boháče z řady svých investorů."
„No a? Jiní udělali totéž."
„Ale nikdo z nich nemá takovou minulost. Ve finančních kruzích má pověst mladého piráta s ostrými lokty."
„Co je tedy nového?"
„Jeho dědeček byl členem Milice..."
„Čeho?"
„Tak se během války říkalo francouzské pronacistické policii," odvětila Karin. „Založili ji Němci jako protipól Résistance. Byli to obyčejní lokajové, bez nichž by nacisti nemohli okupovat zemi. Byly to svině."
„A co to znamená, Stanley?"
„Vaultherinovi největší investoři jsou Němci. Skupují všechno, co je na prodej."
„A co údolí Loiry?"

„Už jim skoro celé patří, aspoň velké pásy podél řeky."
„Máš seznam těch nemovitostí?"
„Ano, mám," řekl plukovník, vytáhl z náprsní kapsy saka složený papír a podal jej Drewovi. „Nevím jistě, co se z toho dá vyčíst. Většinu těch nemovitostí vlastní rodiny s dlouhou historií. Ostatní buď propadly státu, protože nikdo neplatil daně, a staly se z nich památky, nebo je nedávno koupily filmové hvězdy a další celebrity. Jejich účetní jim však brzy řekli, co to všechno stojí, takže většina z těch domů je zase na prodej."
„Jsou na seznamu nějací generálové?"
„Jak vidíš sám, podle jména je jich asi patnáct nebo dvacet, ale to jen proto, že si pozemky o pěti nebo šesti akrech koupili a platí za ně daně. Existuje však nejméně deset dalších generálů a admirálů, kteří dostali svůj ‚doživotní domov' za odměnu za své vojenské činy pro Francouzskou republiku."
„To je síla."
„My přece děláme totéž, chlopak. Pár tisícovek našich vysokých důstojníků ve výslužbě žije v přepychových domech na okraji vojenských základen. Není to nic neobvyklého ani nespravedlivého. Vždyť oni za celý život vydělají zlomek toho, na co by si mohli přijít v soukromém sektoru. Když zrovna nemají velkou publicitu a neskončí v různých správních radách, nemohli by si dovolit bydlet ve Scarsdale v New Yorku."
„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel."
„Zkus to, důstojníku Lathame. Já sám za osmnáct měsíců završím pětatřicet let ve službě. Svým dětem a vnoučatům mohu věnovat v Paříži spoustu času, ale jestli si myslíš, že by jeden z mých potomků mohl přijít a půjčit si ode mě padesát tisíc babek na operaci, tak jsi úplně vedle. Jasně, sehnal bych je, ale byl bych na mizině."
„No dobře, Stanley, já vím, jak to myslíš," řekl Latham a dál studoval seznam. „Pověz mi, proč tady nejsou jména obyvatel domů, ze kterých se staly památky?"
„Je to podle směrnic francouzského ministerstva zahraničí. U nás se děje totéž. Někteří šílenci nesnášejí armádní velitele. Vzpomínáš na toho veterána z Vietnamu, který se pokusil zavraždit Westmorelanda střelbou skrz okno?"
„Můžeme zjistit ta jména?"
„Snad Moreau."
„Ať se dá do práce."
„Ráno mu zavolám... Teď bychom si mohli promluvit o operaci, kterou jsme dostali za úkol, konkrétně únos doktora Hanse Traupmana z Norimberka."
„Stačí pět mužů, víc ne," řekl Drew a odložil Witkowského seznam na jídelní stůl. „S plynnou němčinou a výsadkářským výcvikem, svobodní, bezdětní."
„To jsem předvídal. Dva jsem vyšťoural v NATO, což dohromady s námi dvěma dělá čtyři. Znám taky jednoho vhodného kandidáta z Marseilles."
„Dost!" vykřikla Karin. „Já jsem ten pátý! A budu daleko lepší, protože jsem ženská."
„Na to zapomeň. Můžeš se vsadit, že Traupmana střeží jako oko v hlavě."
„Moreau to právě zjišťuje," řekl plukovník. „Rád by převzal operaci sám, ale Quai ďOrsay i francouzská zahraniční rozvědka by ho smetly, kdyby se o to pokusil. Ale žádné předpisy nezakazují, aby nám pomohl. Během čtyřiadvaceti hodin očekává hlášení o Traupmanově denním programu a ochraně."
„Jdu s vámi, Drew," pravila Karin de Vriesová klidně. „Nemůžete mi v tom zabránit, tak se zbytečně nenamáhejte."
„Proboha proč?"
„Všechny moje důvody velice dobře znáš, ale jeden zatím ne."
„Jaký?"
„Odpovím ti tvými vlastními slovy o Harrym a rodičích: Až přijde vhodná doba."
„Co je to za odpověď?"
„Jediná, kterou zatím dostaneš." „Myslíš, že se s tím spokojím?"
„Budeš muset, dlužíš mi to. Když odmítneš, a jakkoli mě to bolí, odejdu a už mě nikdy neuvidíš."
„Je to pro tebe tak strašně důležité?"

„Ano."
„Karin, ty mě tlačíš ke zdi!"
„To bych nerada, miláčku, ale s některými věcmi se člověk musí prostě smířit. S tímhle se musíš smířit ty."
„Teď bych ti měl správně říct, že ti na podobný kecy nenaletím," odvětil Latham, polkl a probodl ji pohledem. „Jenže já nějak nemůžu."
„Poslouchej mě, chlopak," přerušil je Witkowski, který si oba se zájmem prohlížel. „Já z toho nápadu sice nejsem zrovna nadšený, ale má to taky svou kladnou stránku. Žena si někdy dokáže nenápadně nalézt cestičku i tam, kam muži nemohou."
„Co tím sakra chceš říct?"
„Určitě ne to, na co myslíš. Ale jelikož se už stejně rozhodla, mohla by nám být užitečná."
„To je ta nejbezcílnější věc, jakou jsem od tebe kdy slyšel, plukovníku! Takže úkol je všechno a Jedinec neznamená nic?"
„Existuje ještě zlatá střední cesta, kde velice záleží na obou."
„Mohli by ji zabít!"
„Stejně jako nás všechny. Myslim, že na tuhle možnost má stejné právo jako ty. Tys přišel o bratra, ona o manžela. Jakým právem si chceš hrát na Šalamouna?"

*****

Hodiny ve Washingtonu ukazovaly za pět minut tři čtvrtě na pět. Město prožívalo poslední horečné okamžiky před začátkem dopravní špičky, kdy sekretářky, úředníci a písařky popohánějí své šéfy, aby jim dali své poslední úkoly dne a oni mohli vyrazit do garáží, na parkoviště a autobusové zastávky dřív, než vypukne davové šílenství. Wesley Sorenson odešel z kanceláře a nasedl do své limuzíny, domů však nejel. Jeho žena věděla, jak se chovat v případě naléhavých situací. Uměla rozpoznat falešný poplach a do auta mu volala jen kvůli opravdu důležitým věcem. Po téměř čtyřiceti pěti letech manželství si na to vypěstovala čich stejně citlivý, jaký měl sám, a on jí za to byl vděčný.
Místo domů měl ředitel Konzulárních operací namířeno do Langley ve Virginii na schůzku s Knoxem Talbotem. Šéf CIA mu před hodinou oznámil, že past na Bruce Witherse, nákupčího moderní techniky, fanatika a hlavního podezřelého z vražd v bezpečném domě, možná sklapla. Talbot nařídil odposlech Withersova telefonu a ve
14 hodin 13 minut mu volala jakási žena, která se představila jen jako Suzy. Knox přehrál záznam Wesleymu do bezpečného telefonu.
„Čau, lásko, tady Suzy. Promiň, že tě ruším od práce, brouku, ale náhodou jsem potkala Sidneyho. Povídal, že pro tebe má tu starou káru."
„Stříbrného Aston-Martina, DB 3?" „Jestli je to ten, cos chtěl, tak ho sehnal."
„Já už ho úplně vidím! Je to auťák z filmu ‚Goldfinger'."
„Nechce ho dávat na parkoviště, takže se s ním máš sejít kolem půl šesté ve své oblíbené hospůdce ve Woodbridge."
„Pojedeme za ním, Wesi - ty, já a pár mladších siláků," řekl Talbot.
„Jasně Knoxi, ale proč? Ten chlap je fašista, zloděj a zbohatlík, ale jaký má význam koupě nějakého luxusního anglického auta?"
„Vzpomněl jsem si, že v Idahu - nebo snad v Ohiu? - vlastním zakázkovou výrobnu autodílů. Tak jsem zavolal chlápkovi, který ji pro mě vede. Říkal, že každý automobilový fanda zatraceně dobře ví, že ‚Goldfinger' se říká typu Aston-Martin DB čtyři, a ne tři. Dokonce říkal, že by pochopil, kdyby někdo řekl DB pět, protože ve vzhledu není tak velký rozdíl, ale nikdy ne DB tři."
„Já nerozeznám ani chevrolet od pontiaku, jestli se vůbec ještě vyrábějí."
„Fanda do aut to dokáže bez problémů, zvlášť když se za něj chystá zaplatit přes sto tisíc. Sejdeme se na jižním parkovišti. Tam, co stojí Withersův jaguár."
Limuzína vjela do obřího komplexu sídla CIA v Langley a řidič zamířil k jižnímu parkovišti. Zastavil je muž v tmavém obleku s odznakem v ruce. Sorenson stáhl okénko. „Dobrý den, co se děje?"

„Poznal jsem vaše auto, pane. Vystupte, prosím, a pojďte se mnou k řediteli Ústřední zpravodajské služby. Vyměníte limuzínu za něco nenápadnějšího."
„To zní logicky."
Nový vůz vypadal neurčitě a patřil bůhví komu. Wesley nastoupil zadními dveřmi a usedl vedle Knoxe Talbota. „Nenech se zmást vzhledem," řekl šéf CIA. „Tahle hromada plechu má motor, který by klidně mohl vyhrát Pět set mil v Indy."
„To věřím, ale měl jsem na vybranou?"
„Ne. Mimochodem, kromě těch dvou džentlmenů na předních sedadlech máme v záloze ještě druhé auto, které jede za námi. Sedí v něm čtyři další džentlmeni ozbrojení po zuby." „Připravuješ se na invazi v Normandii?"
„Já jsem si tu svoji prožil v Koreji, takže o tvé prehistorii příliš nevím. Vím jen to, že od těch parchantů můžeme čekat všechno."
„O tom není sporu..."
„Támhle je," ozval se řidič. „Míří rovnou k jaguárovi."
„Jeďte pomalu," řekl Talbot. „Zaplujte do proudu aut, ale neztraťte ho."
„Nemějte obavy, pane řediteli. Toho parchanta bych strašně rád dostal."
„Pročpak, mladý muži?"
„Navážel se do mojí holky, do mojí snoubenky. Ona pracuje ve stenografii. Natlačil ji do rohu a snažil se ji osahávat."
„Chápu," řekl Talbot, naklonil se k Sorensonovi a pošeptal mu do ucha: „Miluju, když mají podřízení opravdovou motivaci. Přesně o to se snažím ve svých firmách."
Po téměř hodinové jízdě jaguár zajel k omšelému motelu na předměstí Woodbridge. Nalevo, na konci řady chatek, stál domek připomínající stodolu s červeným neonovým nápisem KOKTEJLY, TV, POKOJE. „Hotel Waldorf pro odpolední rychlovky," poznamenal Wesley, když Bruce Withers vystoupil z vozu a zamířil do baru. „Nejlepší bude, když to otočíte a zaparkujete napravo od vchodu," dodal k řidiči, „vedle toho stříbrného žihadla."
„To je ten Aston, DB čtyři - ‚Goldfinger'," řekl Talbot.
„Ano, když ho teď vidím, tak si vzpomínám - byl to dobrý film. Ale proč by za takové auto někdo platil sto tisíc dolarů? Moc pohodlí si v něm člověk neužije."
„Podle šéfa mé firmy je to klasika a stojí teď hodně přes sto tisíc. Nejspíš skoro dvě stě."
„Kde by Bruce Withers přišel k tolika prachům?"
„Jakou cenu má pro neonacistické hnutí, když se zbaví dvou zajatých nacistů, kteří by mohli začít zpívat?"
„Chápu, kam míříš." Když řidič zaparkoval vedle britského sportovního auta, Sorenson se znovu obrátil k přednímu sedadlu. „Co kdyby šel jeden z vašich kolegů dovnitř a trochu se tam porozhlédl?"
„Ano, pane," odvětil agent na místě spolujezdce, „jakmile zaparkuje naše posila... Podívejte, už je na místě."
„Měl byste si sundat nebo aspoň uvolnit kravatu. Sem asi moc mužů v obleku nechodí - tedy do těch chatek možná ano, ale určitě ne do lokálu."
Muž vedle řidiče se otočil. Kravata zmizela, límeček košile byl rozepnutý. „Ještě sako, pane," řekl a svlékl se. „Je horko." Agent vystoupil z auta, nahrbil se a vyrazil ke dveřím pod neonovým nápisem.

*****

Osazenstvo zšeřelého baru tvořilo směsici jako od Saroyana. Několik řidičů nákladáků, stavební dělníci, dva nebo tři studenti, bělovlasý pán, jehož vráscitá skvrnitá tvář kdysi měla aristokratické rysy a obnošené šaty si stále uchovávaly původní kvalitu, a konečně kvarteto stárnoucích místních šlapek. Statný barman přivítal Bruce Witherse.
„Zdravíčko, pane VV," řekl muž. „Chcete chatku?"
„Dneska ne, Hanku, mám tady s někým schůzku. Nevidím ho..." „Nikdo se na vás neptal. Možná má zpoždění."
„Ne, je tady. Má venku auto."

„Tak je asi na záchodě. Posaďte se do nějaké kóje, a až vyjde, pošlu ho za vámi."
„Díky a nalejte mi dvojitou. Mám důvod k oslavě."
„Hned jsem u vás."
Withers se posadil do kóje s vysokými opěradly v zadní části baru, a když dorazilo jeho velké martini, usrkl si ze sklenky. Měl nutkání jít k přednímu oknu a znovu se zadívat na svého Aston-Martina. Byla to fakt věc! Nemohl se dočkat, až v něm bude brázdit silnice, nemohl se dočkat, až ho předvede Anitě Griswaldové - a zvlášť se nemohl dočkat, až ho uvidí jeho dcerka Kimberly! Bude to pro ni jistě daleko víc vzrušující zážitek než auta, v kterých ji vozili usmolení rodiče jeho exmanželky nebo ta děvka sama! Z příjemného snění jej vytrhl hromotluk v kostkované košili, který náhle vklouzl do kóje vedle něj. „Dobré odpoledne, pane Withersi. Určitě jste viděl toho Astona. Pěkná kára, co?"
„Kdo k sakru jste? Nejste Sidney, jste dvakrát tak velký."
„Sidney neměl čas, takže jsem za něj zaskočil."
„Já vás neznám. Jak jste mohl vědět, že jsem to já?"
„Podle fotky."
„Podle čeho?"
„Je to primitivní."
„Jsem tady nejmíň pět minut. Proč jste čekal?"
„Jen jsem něco zkoušel," řekl vetřelec, jenž neustále pošilhával po vchodových dveřích. „Co jste zkoušel?"
„Ale nic. Musím vám říct, že vám nesu velkou novinu a také značné bohatství."
„Ale?"
„V kapse mám čtyři cenné papíry na doručitele v hodnotě padesáti tisíc dolarů, což dělá dohromady dvě stě tisíc. Spolu s tím jsem přinesl pozvání do Německa, veškeré výdaje jsou pochopitelně v režii. Víme, že jste si ani nemohl vybrat dovolenou. Možná byste si ji mohl naplánovat teď, co říkáte?"
„Nevím, co na to říct! To je paráda! Takže nadřízení můj přínos oceňují. Já to věděl! Víte přece, že to bylo strašně riskantní."
„Jinak bych tady nebyl."
„Už se nemůžu dočkat cesty do Berlína, vy máte totiž pravdu, my máme pravdu! Tahle země spěje k záhubě. Bude potřeba padesát let etnického čištění, aby..."
„Dost!" uťal ho šeptem cizinec a znovu zabloudil očima ke dveřím. „Ten chlápek, co vešel po vás, no ten v bílé košili."
„Nevšiml jsem si. Co je s ním?"
„Párkrát si lokl piva, zaplatil a právě teď odešel."
„No a?"
„Počkejte tady, hned jsem zpátky." Muž vyklouzl z kóje, rychle přešel kolem baru ke vzdálenějšímu konci velkého špinavého okna a vyhlédl ven. Vzápětí se odvrátil od skla a zamířil zpátky ke kóji s ponurým výrazem a přimhouřenýma očima. „Vy pitomče, oni vás sledovali!" řekl a posadil se.
„O čem to mluvíte?"
„Slyšel jste dobře, vy idiote! Tři chlapi venku mluví s tím v bílé košili a věřte mi, že to nejsou žádní štamgasti téhle putyky. Jsou to federálové, mají to napsané na čele."
„Ježíšmarjá! Včera v noci mi volal zástupce ředitele Kearns a pokládal mi hloupé otázky, ale já jsem ho odpálkoval."
„Kearns z CIA?"
„Tam pracuju, pamatujete?"
„Moc dobře." Cizinec se naklonil nad stůl, levou ruku na desce, pravou pod ní. „Jistí lidé ode mě očekávají práci a vy jste balvan na jejich krku."
„Dejte mi peníze a já odsud vypadnu zadními dveřmi pro zásobování."
„A co budete dělat pak?"
„Počkám v nějaké prázdné chatce, až odejdou, pokud to bude nutné podplatím jednu z těch děvek, aby odpřisáhla, že se mnou byla, a pak pojedu domů. Půjde to jak po másle, mám s tím zkušenosti. Kvůli tomu Aston-Martinovi mi zavoláte později. Jde se!"

„Omyl." Výbuch nevázaného smíchu u baru přehlušil čtyři tlumená štěknutí pod stolem. Bruce Withers vytřeštil oči a zhroutil se na
opěradlo. Z koutku úst mu vytryskl pramínek krve. Neznámý v kostkované košili si zastrčil pistoli s tlumičem za opasek, bokem se vysoukal z kóje a klidně zamířil k zadnímu vchodu pro zásobování. Lokaj Maria Marchettiho otevřel dveře a zmizel. Don z Pontchartrainu se choval v souladu se svým konkordátem.

*****

Uplynulo devět minut a dvacet sedm sekund, než se z motelového baru ozvaly výkřiky a ženské vřeštění. Ze dveří vyběhla jakási přehnaně zmalovaná žena a ječela: „Proboha, zavolejte někdo policii! Tam vevnitř zastřelili chlapa!"
Agenti CIA v doprovodu svého ředitele a Wesleyho Sorensona vběhli dovnitř. Všichni v baru dostali příkaz, aby zůstali na svých místech a nesnažili se nikam telefonovat. Zničený Knox Talbot vyšel ven do světla zapadajícího slunce, Sorenson hned za ním. Aston-Martin DB4 byl pryč.

35 KAPITOLA

Sledovaný objekt, doktor Hans Traupman (bydliště výše), je po celých čtyřiadvacet hodin ve společnosti bodyguardů. Tříčlenné jednotky mužů se střídají v osmihodinových směnách a jsou po zuby ozbrojené, dokonce i když doprovázejí chirurga na operační sál, kde zůstávají i během operace. Když jde Traupman do restaurace, do divadla, na koncert, nebo na jinou společenskou akci, bývá jeho ochranka zdvojená. Gorily sedí na křeslech či sedačkách kolem něj a velice profesionálním způsobem pravidelně pročesávají příslušnou oblast. Když je Traupman doma, strážci nepřetržitě hlídkují u výtahů, v chodbách i před jeho luxusním činžovním domem, všude jsou navíc alarmy. Když jde na veřejný záchodek, což se stává velice zřídka, bere s sebou dvě gorily. Třetí zůstává venku a zdvořile brání dalším lidem ve vstupu, dokud se Traupman znovu neobjeví. Jezdí opancéřovaným mercedesem s neprůstřelnými okny a plynovými tryskami na ochromení zlodějů aut. jsou po celé délce vozu a aktivují se z palubní desky. Když cestuje někam dál, používá vlastní soukromé letadlo, které stojí na letišti jižně od Norimberku v zapečetěném hangáru zajištěném alarmy. Digitální kamery natáčejí ve dne v noci veškeré dění venku i uvnitř.
Od svých obvyklých bezpečnostních opatření se Traupman odchyluje pouze tehdy, když odletí do Bonnu a vydá se na Rýn se svým motorovým člunem. To se děje vždycky v noci, kdy podle nás navštěvuje tajné schůzky neonacistického hnutí. (Viz předchozí zpráva.) Žádný z členů zřejmě nesmí mít posádku nebo kapitána, pravděpodobně s ohledem na velikost a ovladatelnost plavidla. Je to malý člun s motorem o výkonu 125 koňských sil, s nafukovacími plováky i boky. I zde však Traupman má vysoký stupeň bezpečnosti díky otáčecím kamerám, které posílají obrázky a zvuk jeho ochrance v soukromém přístavu, kde čeká vrtulník připravený v případě nutnosti okamžitě vzlétnout. (Dalo by se usuzovat, že člun má speciální radar, který přenáší jeho souřadnice. V obrubnících navíc mohou být stejně jako u mercedesu plynové trysky určené k odstrašení či zneškodnění nevítaných hostů. Pozorováním jsme totiž zjistili, že Traupman nosí helmu a plynovou masku.)
Hodně štěstí, Claude. Mám to u tebe. V bonnském přístavu jsem se musel vymluvit, že chci koupit americký Chris-Craft. Naštěstí jsem jim řekl jméno jednoho místního španělského tajného, který mi dluží prachy.

*****

Drew Latham se tiše zasmál poslednímu odstavci, odložil Moreauovu zprávu na starožitný stůl a podíval se na Witkowského s Karin, kteří seděli na pohovce. „Existuje něco, nač ten parchant nepomyslel?" zeptal se.

„Je to poměrně vyčerpávající," odvětil plukovník.
„No, nevím," řekla de Vriesová. „Já to nečetla."
„Tak si to přečti a klidně si zabreč." Drew vstal, podal zprávu Karin a pak se posadil na jedno z brokátových křesílek naproti pohovce. Karin De Vriesová začala číst a Latham dodal. „Ať se propadnu, jestli vím, kde začít," řekl. „Ten parchant má fakticky dokonalou ochranu, dokonce i na záchodě."
„Na papíře to vypadá dost drsně, ale až budeme na místě, snad najdeme nějaké skulinky."
„To doufám. Podle té zprávy by totiž bylo daleko lehčí ho oddělat, než sebrat."
„Tak už to chodí."
„Vyvolat zmatek," pravila Karin a vzhlédla od Moreauova hlášení. „Nic jiného mě nenapadá. Nějak odvést pozornost strážných."
„Máte naprostou pravdu," uznal Witkowski. „Když to trochu rozvedu, znamená to pár jich zneškodnit a provést útok. Otázka zní jak - a také nakolik disciplinovaní jsou jeho pistolníci."
„Jak říkáš, Stanley, nezjistíme to, dokud tam nebudeme."
„Když už jsme u toho, ti dva muži z NATO čekají dole v mojí kanceláři. Přiletěli ve tři hodiny z Bruselu. Mají zcela nové pasy a další doklady, podle nichž pracují jako obchodní zástupci pro jednu leteckou společnost."
„Dobré krytí," řekl Latham. „Takových zástupců je plná Evropa."
„Než jsme všechno zajistili, museli jsme překonat pár nástrah. Na jejich ‚autenticitě' jsme pracovali celé dopoledne i část odpoledne. Teď jsou však i na výplatní pásce společnosti."
„Bylo to všechno nutné?" zeptala se Karin.
„Ovšemže ano, mladá dámo. Jakékoli odkazy na jejich pravá jména by odhalily služební záznamy dvou výsadkářů zvláštních sil, kteří operovali za nepřátelskou linií během operace Pouštní bouře. Oba mají hbité ruce a umí to s nožem, o škrcení a střelbě nemluvě."
„Takže jsou to zabijáci."
„Jen v případě nutnosti, Karin. Ve skutečnosti jsou to dva milí a trochu plaší kluci, vycvičení k tomu, aby v příslušných situacích reagovali vhodným způsobem."
„V překladu to znamená, že každému padouchovi rozmlátí hlavu
o kámen," vysvětlil jí Latham. „Jsi s nimi spokojen, Stanley?"
„Naprosto."
„A oba mluví plynně francouzsky i německy?" dodala Karin de Vriesová.
„Dokonale. První z nich je kapitán Christian Dietz, třicet dva let, absolvent univerzity v Denisonu a profesionální důstojník armády. Rodiče i prarodiče byli Němci, později jmenovaní za Třetí říše ilegálně bojovali proti Hitlerovi. Jeho otce a matku poslali jako děti do USA."
„A co ten druhý?" zeptal se Drew.
„Poručík Gerald Anthony. Ten je trochu zajímavější," odpověděl plukovník. „Vystudoval francouzskou a německou literaturu, pak učil na malé univerzitě v Pennsylvánii a přitom si dodělal doktorát. Jednoho dne však podle vlastních slov dospěl k názoru, že nedokáže strávit akademickou politiku. Co kdybych je sem zavolal?" nadhodil Witkowski. „Aspoň se trošku neformálně seznámíme."
„Dobrý nápad, Stanley," řekla Karin. „Řeknu v kuchyni, aby připravili něco na zub a kávu, možná i něco tvrdšího."
„Ne," přerušil ji Drew. „Žádné jídlo, žádné kafe a už vůbec ne něco tvrdšího. Tohle je zcela neosobní paramilitární operace a tak k ní taky musíme přistupovat."
„Není až příliš neosobní?"
„Má pravdu, mladá dámo, i když jsem si nikdy nemyslel, že od něj něco takového uslyším. Mýlil jsem se, seznámení počká. Až uvidíme, co se z nich vyklube."
Karin de Vriesová se na něj tázavě podívala.
„Pořád procházejí hodnocením," vysvětlil Latham. „Chodí na pohovory, kde se zjišťuje, jak se chovají a co mohou nabídnout. Dva důstojníci Zvláštních sil, kteří působili za nepřátelskými liniemi v jakékoli válce, by měli být pro naši práci opravdu velkým přínosem."
„Nevěděla jsem, že máme tolik kandidátů."
„Nemáme, ale to oni netuší. Pošli pro ně, Stanley."

*****

Kapitán Christian Dietz jako by vypadl z reklamního plakátu na Hitlerjugend, snad až na svůj poměrně malý vzrůst. Měl světlé vlasy, pomněnkově modré oči a postavu, kterou by mu mohl závidět i olympijský vítěz. Nesl se jako zkušený výsadkář, jímž ostatně také byl. Poručík Gerald Anthony byl neméně svalnatý, avšak mnohem
vyšší, tmavovlasý a štíhlý jak proutek. Připomínal býkovec, připravený se v mžiku svinout a pak smrtelně šlehnout. Tváře obou diverzantů však v rozporu s předchozím popisem byly zcela beze zloby a v jejich očích by člověk nenašel ani stopu nepřátelství. Tento nesoulad ještě podtrhoval fakt, že - jak Witkowski řekl - byli v zásadě plaší a neradi se šířili o svých minulých aktivitách či zásluhách.
„Byli jsme ve správný čas na správném místě," řekl Dietz stručně. „Naše rozvědka pracovala skvěle," dodal Anthony. „Bez ní by nás Iráčani upekli na ohni, kdyby se ho ovšem naučili v písku rozdělávat."
„Pracovali jste spolu?" zeptal se Drew. „Měli jsme vysílací kód Alfa-Delta."
„Delta-Alfa," opravil Dietz Geralda Anthonyho. „Používaly se oba," pravil Anthony a zašklebil se na svého přítele. „Tak jo," souhlasil kapitán a pousmál se.
„Četli jste zprávu o Traupmanovi," pokračoval Latham. „Co navrhujete?"
„Restauraci," řekl poručík Anthony.
„Řeku," vyhrkl kapitán Dietz současně. „Počkáme v Norimberku a po řece ho budeme sledovat do Bonnu."
„Proč navrhujete restauraci?" zeptala se Karin Anthonyho. „Tam je snadné rozptýlit pozornost..."
„Přesně to jsem říkala," přerušila ho de Vriesová. „Založíme oheň," dodal poručík, „nebo vypátráme a zneškodníme gorily. Použijeme hrubou sílu, případně jim dáme do jídla nebo pití rychle účinkující sedativa. Upřímně řečeno si myslím, že oheň je účinnější. Dneska se spousta jídel flambuje - stačí rozlít omáčku a kolem začnou šlehat plameny. Oheň bude hořet jen chvilku, ale spolehlivě odvede pozornost všech hostů, a my zatím sebereme našeho člověka."
„A řeka?" prohodil Witkowski.
„Plynové trysky na bocích se dají ucpat korkem. Už jsme to dělali, měly je všechny hlídky Saddáma Hussajna. Pak sestřelíte kamery, takže to bude vypadat, jako by vypadla elektřina. Všechno se musí provést pod vodou a mimo zorný úhel kamer dřív, než se člun přiblíží k pevnině. Pak vyšplháte na palubu a zamíříte pryč."
„Poručíku, proč vy si myslíte, že restaurace v Norimberku je pro akci příhodnější než řeka v Bonnu?"
„Za prvé nám to ušetří čas a na vodě je navíc příliš prostoru pro chybu, pane. Viditelnost je špatná, plynové trysky ani kamery nemusíme najít - stačí, když nenajdeme jednu. Vrtulník má silné reflektory a motorový člun snadno najde. Vycházím z předpokladu, že nepřítel by radši sledovanou osobu zastřelil nebo vyhodil do povětří, než abychom ji dostali živou."
„Dobrá poznámka," řekl plukovník uznale. „A vy, kapitáne, proč si myslíte, že restaurace není dobrý nápad?"
„Také příliš prostoru pro chybu, pane," odpověděl Dietz. „Zpanikařený dav je pro osobní strážce výhodný. Jakmile založíme oheň, vyběhnou k subjektu, aby ho ochránily. Nebudeme mít šanci zneškodnit gorily sedící u vzdálenějších stolků, i kdybychom o nich věděli."
„Takže se svým kolegou nesouhlasíte," řekla Karin.
„Není to poprvé, mladá paní. Obvykle se nějak dohodneme."
„Ale vy jste přece jeho nadřízený," zpražil ho Witkowski.
„My na hodnosti moc nehledíme," poznamenal poručík. „Nejsme přece v boji. Za měsíc nebo dva ze mě taky udělají kapitána a o účty za obědy a večeře se pak budeme muset dělil rovným dílem. Už ho nepřesvědčím, aby dál platil sám."
„Hubeňour se cpe jak Otesánek," procedil kapitán Christian Dietz skrz zuby.
„Mám nápad," vyhrkl Latham. „Co takhle dát si něco k pití?"
„Ale já myslela, žes říkal..."
„Zapomeňte na to, generále de Vriesová."

*****

Pětice účastníků Operace N-2 se vydala do Norimberka třemi rozdílnými letadly. Drew seděl na palubě spolu s poručíkem Anthonym, Karin letěla s kapitánem Dietzem a Witkowski sám. Claude Moreau všechno zařídil: Latham s de Vriesovou dostali sousední pokoje ve stejném hotelu, Witkowski, Anthony a Dietz se ubytovali v různých hotelích po městě. Společná schůzka se konala druhý den ráno v hlavní norimberské knihovně mezi regály s knihami o dějinách tohoto kdysi císařského města. Do konferenčního sálu byli uvedeni jako tři doktorandi se svým profesorem z Kolumbijské univerzity v New Yorku a německou průvodkyní. Žádné doklady po nich nikdo nechtěl, protože Moreauovi agenti jim dokonale umetli cestičku.
„Neměl jsem tušení, že je to tak krásné město!" zvolal Gerald Anthony, jediný skutečný bývalý kandidát doktorského titulu z Ameriky. „Vstal jsem brzo a šel jsem na procházku. Na člověka tady na každém kroku dýchá středověk - hradby z jedenáctého století, starý královský palác, kartuziánský klášter. Když jsem dřív slyšel o Norimberku, vždycky se mi vybavily jen soudní tribunály s válečnými zločinci, pivo a chemické továrny."
„Jak jste mohl studovat německé umění a nenarazit přitom na rodné město Hanse Sachse a Albrechta Durera?" zeptala se Karin, když se všichni usadili kolem nablýskaného kulatého stolu.
„No, Sachs byl hlavně hudebník a dramatik, Durer zase rytec a malíř. Já jsem se soustředil na německou literaturu a výrazné vlivy, které často..."
„Mohu zasáhnout do vaší intelektuální debaty?" přerušil je Latham, zatímco Witkowski stěží potlačoval smích. „Ted máme na programu jiné otázky."
„Promiň, Drew," řekla Karin. „Víš, je hrozně osvěžující, když -no, nic."
„Mohl bych to dořící za tebe, ale radši to neudělám," dodal Latham. „Kdo chce mluvit první?"
„Já jsem si taky přivstal," odvětil kapitán Dietz. „Ale jelikož nejsem takový estét, omrkl jsem si Traupmanovu rezidenci. Všechno už bylo ve zprávě Deuxieme. Jeho gorily se plíží kolem toho komplexu jako smečka vlků. Jdou dovnitř a hned zas ven, obcházejí budovu a vrací se zpátky. Jeden zmizí a druhý se objeví. Neexistuje způsob, jak se tam dostat a přežít."
„O možnosti sebrat ho doma jsme nikdy neuvažovali," řekl plukovník. „Muži z Deuxieme v Norimberku pro nás pracují jako pozorovatelé. Pomocí telefonických kódů nás informují vždycky, když Traupman vyjde z domu. Jeden z agentů by měl za chvíli dorazit. Marnil jste čas, kapitáne."
„To není tak jisté, pane. Jeden ze strážných je totiž těžký alkoholik. Je to velký statný chlap, a tak to na něm není moc znát, ale vždycky, když zmizí ve stínu, přihne si z placatice. Další hlídač má zase vyrážku v rozkroku a na břiše - možná filcky, nebo tak něco. Vždycky doslova vběhne do nějakého temného kouta a začne se ze všech sil drbat."
„Jaké z toho plynou závěry?" zeptala se Karin. „Je jich několik, paní. Když tohle víme, mohli bychom se vhodně rozmístit a sebrat jednoho, druhého anebo rovnou oba naráz. Zmáčkneme je a vytáhneme z nich informace."
„Používali jste podobné praktiky v operaci Pouštní bouře?" Witkowski byl zjevně ohromen.
„Tam šlo hlavně o jídlo, pane plukovníku. Řada těch Iráčanů celé dny nejedla."
„Chci vědět, jak nastupuje do limuzíny a jak vystupuje," řekl Drew. „Musí vyjít z domu, nasednout do auta, u nemocnice musí vystoupit a jít dovnitř. I kdyby z auta vylézal v podzemní garáži, musí být aspoň na chvilku odhalený, a to může být naše nejlepší příležitost."
„Časová tíseň by hrála proti nám, pane," poznamenal poručík Anthony. „Pokud takhle uvažujeme, udělají to i jeho ochránci."
„Máme pistole se šipkami, tlumiče a navíc výhodu momentu překvapení," řekl Latham. „Tyhle zbraně se nám většinou osvědčily."
„Pomalu," pokáral ho Witkowski, „stačí jediná chybička a všechno je v háji. Jestli dostanou jen sebemenší tušení, co tady děláme, vypakují pana doktora Traupmana do bunkru ve Schwarzwaldu. Řekl bych, že máme jednu ránu a měli bychom se trefit. Takže počkáme, všechno si pořádně promyslíme a pak co nejlíp zamíříme."

„To čekání se mi právě nelíbí, Stanley."
„Mně se zase vůbec nelíbí vidina neúspěchu," odsekl plukovník, z jehož saka se náhle ozvalo jakési zacvrlikání. Sáhl dovnitř a vytáhl malý mobilní telefon, jímž ho vybavila německá pobočka Deuxieme.
„Prosím?"
„Omlouvám se, že přijdu pozdě na snídani," ozvala se z přístroje anglická slova, pronesená s francouzským přízvukem. „Jsem nedaleko od kavárny a měl bych dorazit za pár minut."
„Vajíčka už vystydla, objednáme vám nová."
„Děkuji mockrát. Studená vejce naměkko se nedají pozřít."
Plukovník se otočil ke svým kolegům u stolu. „Jeden z Moreauových mužů tady bude za pár minut. Karin, šla byste laskavě k přepážce a přivedla ho sem?"
„Ale ovšem. Jak se jmenuje a jaké má krytí?"
„Ahrendt, mimořádný profesor norimberské univerzity."
„Už běžím." De Vriesová vstala ze židle, zamířila ke dveřím a vyšla ze sálu.
„Ta dáma má styl," utrousil mladý výsadkář poručík Anthony. „Chci říct, že se vyzná v historii a v umění..."
„My víme," podotkl Latham suše.
Muž, s nímž se Karin vrátila, vypadal jako průměrný německý bankovní úředník. Byl střední postavy a na sobě měl pečlivě nažehlený konfekční oblek střední ceny. Všechno na něm bylo průměrné, což znamenalo, že byl velice důležitým operativcem široce rozvětvené Deuxieme.
„Jména nejsou potřeba, pánové," řekl a sladce se usmál. „Ani falešná - jsou strašně matoucí, nemyslíte? Nicméně mi, pro vaše pohodlí, můžete říkat prostě Karle. Karl je tady velice běžné jméno."
„Posaďte se, Karle," vybídl ho Drew a ukázal na prázdnou židli. „Nemusím vám říkat, jak si ceníme vaší pomoci."
„Modlím se za to, aby vám k něčemu byla."
„Z modlení dostávám vyrážku," přerušil ho Drew. „Nemluvíte zrovna sebejistě."
„Pustili jste se do mimořádně náročného úkolu."
„Máme taky mimořádně schopné pomocníky," řekl Witkowski. „Můžete něco dodat k hlášení, které známe?"
„Je toho celkem dost. Když dovolíte, začal bych s tím, čeho jsme dosáhli od doby, kdy hlášení odešlo do Paříže. Traupman provádí většinu svých soukromých obchodů prostřednictvím kanceláře nesmírně bohatého ředitele nemocnice, muže s velikými politickými i společenskými konexemi. Zdá se, jako by ten ředitel skákal, jak Traupman píská."
„To je trochu divné, když si uvědomíme, co je Traupman zač," řekl vědecky založený Gerald Anthony.
„Neřekl bych, Gerry," oponoval mu Christian Dietz. „Je to jako když ministr obrany objedná letadlo prostřednictvím Oválné pracovny. Ve svém oboru to může být významný člověk, ale nikdo není významnější než prezident. Vlastně je to velice německé."
„Přesně tak." Muž, jenž si říkal Karl, přikývl. „A protože Traupmanovy instrukce bývají nahrané, aby se předešlo chybě nebo obvinění - což je taktéž velmi německé -, přiměli jsme jednoho medika, aby nám je předal."
„Nebylo to nebezpečné?"
„Ne, přesvědčila ho uniforma Polizei." „Koukám, že v tom umíte chodit," poznamenal Dietz. „Jestli chceme přežít, nic jiného nám nezbývá," řekl Karl. „V každém případě je zajímavé, že Traupman objednal rezervaci pro šest osob na zahradní terase restaurace Gartenhof na půl deváté večer." „Pojďme to zkusit," pravil poručík Anthony důrazně. „Náš člověk na letišti nás zároveň informoval, že Traupman si objednal své letadlo. Má být připraveno zítra ráno v pět hodin. Cíl letu: Bonn."
„Schůze neonacistů na Rýnu," řekl Dietz. „Voda je lepší, vím to."
„Ne tak rychle, Chrisi," usadil ho poručík. „Na severní pláži v Kuvajtu jsme to tenkrát zvorali, vzpomínáš?"
„My jsme to nezvorali, kámo, to ti kovbojové ze SEAL. Byli tak nervózní, že zasekli zpětný chod... Stejně jsme jim zachránili prdel, když jsme přelezli přes okraje a..."
„Bejvávalo," skočil mu do řeči poručík Anthony. „Dostali medaile a zasloužili si je. Dva z nich zahynuli, to

si snad pamatuješ taky."
„To se nemělo stát," řekl Dietz tiše. „Ale stalo se," dodal Anthony ještě tišeji.
„Takže máme dvě šance," pravil Latham rozhodně. „Dneska večer v té restauraci a zítra na Rýnu. Co si o tom myslíš, Karle?"
„Obě jsou stejně ošidné. Přeju vám hodně štěstí, přátelé."

*****

Na nepoužívaném zastaralém letišti severně od Lakenheathu, na posečených lukách hrabství Kent, stály dva čerstvě sestavené renovované obří kluzáky Messerschmitt ME 323. Čekalo se jen na přílet výkonných letounů s motory vypnutými ve výšce tří tisíc metrů, aby dělaly co nejmenší hluk. Operace Vodní blesk měla začít za sto hodin.

*****

Na nejrovnějším prostranství mezi přehradou Dalecarlia a řekou Potomac čekaly další dva smontované mamutí kluzáky ME 323, které připluly v rozebraném stavu přes Atlantik. Obrovská přehradní nádrž zásobovaná vydatnými spodními proudy se nacházela na samotném konci bulváru MacArthur a dodávala vodu do Arlingtonu, Falls Church, Georgetownu a District od Columbia, včetně černošských ghett i Bílého domu. Ve stanovený okamžik vypočítaný s přesností na sekundy se z nebe snesou dva letouny typu Thunderbird, jejich motory krátce zhasnou, háky na ocase zachytí dvojitá kovová lana a vytáhnou kluzáky do vzduchu. Vzlet pro jistotu podpoří jednorázové samočinné rakety umístěné pod křídly větroňů, jež se aktivují v okamžiku nárazu. Tento postup byl úspěšně vyzkoušen na polích u německého Mettmachu, nového sídla Bratrstva, úspěch měl slavit i zde. Celé hlavní město Spojených států amerických bude otráveno a zcela ochromeno. Čas nula: sto hodin.

*****

Zhruba čtyřicet kilometrů severně od Paříže ve venkovské oblasti Beauvais stojí vodárny, jež zásobují velké části města včetně obvodů, v nichž sídlí většina státních orgánů - Quai d'Orsay, prezidentský palác, kasárna vojenské bezpečnosti a spousta dalších méně významných oddělení či služeb. Přibližně dvacet kilometrů na východ od ohromného vodního díla se rozkládá zemědělská půda se třemi soukromými letišti. Slouží boháčům, kteří pohrdají nepohodlím Orly a De Gaullova letiště. Na nejvýchodnějším z nich stály dva čerstvě natřené obří kluzáky. Vysvětlení pro zvědavce bylo dokonale exotické. Podle něj patřila letadla saudské královské rodině, která je chtěla využívat ke sportovním letům nad pouští. Byla sestavena i zaplacena ve Francii, tak oč se dál starat? Brzy mělo přiletět několik proudových letounů - kolik, to nikdo nevěděl - a odtáhnout kluzáky do dalekého Rijádu. Řídicí věž dostala informaci, že vzlétnou přibližně za sto hodin. Peu d'importance?

*****

Zahradní terasa restaurace Gartenhof jako by patřila do nějaké minulé éry, jež vynikala mnohem větší vznešeností než současnost. Do doby, kdy číšníci ve sněhobílých rukavičkách servírovali vybrané pokrmy na překrásně prostřené stoly za zvuku smyčcových kvartet. Dojem poněkud kazila skutečnost, že to byla skutečná zahrada na terase plné truhlíků s květinami. Nabízela výhled na starobylé ulice Norimberka a také na posvátný dům Albrechta Durera.
Poručík Zvláštních sil Gerald Anthony, účastník operace Pouštní bouře, byl vzteky bez sebe. Jeho slibovaná ohnivá specialita byla v ohrožení. Plameny měly vyšlehnout znenadání a upoutat pozornost všech hostů, ale zejména členů ochranky sedících poblíž Traupmanova stolu, kteří měli být ve všeobecné panice ochromeni, aby aspoň chvíli nemohli sloužit svému zaměstnavateli. Mezi domy však nepřestával vát teplý vítr od řeky Regnitz, jenž byl pro celý plán příliš nebezpečný - svíčky nezhasly jen díky

skleněným cylindrům. K únosu Traupmana sice stačilo jen krátké a překvapivé vzplanutí ohně, ale možnost, že plameny zachvátí celou oblast a v přeplněném prostoru zabijí či zmrzačí nevinné lidi, byla nepřijatelná. Panika vyvolaná rozfoukaným ohněm by se navíc mohla snadno obrátit proti nim, kdyby vyděšení hosté ucpali jediný východ. Pokud by se byť jediný ze strážců vzpamatoval natolik, aby vytáhl zbraň, misi by mohl zmařit jeden výstřel.
Členové jednotky N-2 pokradmu pošilhávali po Hansi Traupmanovi a jeho hostech. Osazenstvo stolu připomínalo pětici pávů, jimž k dokonalosti chybělo snad jen peří na zádech. To Traupmanovo by jistě zářilo nejkřiklavěji. Byl to hubený muž středního vzrůstu, jenž při řeči živě gestikuloval a prudce měnil výraz, když chtěl podtrhnout nějakou svoji vtipnou poznámku. Vzhledem k jeho stárnoucí tváři to však často působilo až komicky. Traupman nebyl příliš sympatický, avšak přes svou zjevnou snahu získat souhlas a obdiv svých posluchačů, byl rozhodně vůdčí osobou u stolu. Bohatý hostitel, jemuž druzí doslova viseli na rtech.
Latham, změněný takřka k nepoznání brýlemi s obroučkou z rohoviny, falešným hustým obočím a knírem, se podíval na Karin, která si také nebyla příliš podobná. Mdlé světlo svíčky odhalovalo odlíčenou bledou tvář a vlasy přísně sčesané do nepřátelského drdolu. Jeho pohled neopětovala. Byla zcela zaujatá něčím či někým u Traupmanova stolu.
Plukovník Anthony se podíval přes stůl na Drewa a plukovníka Witkowského. Téměř neznatelně zavrtěl hlavou. Jeho nadřízení to opakovali po něm. Vtom Karin de Vriesová začala mluvit německy. „Myslím, že vidím starou přítelkyni. Jde si napudrovat nos a já jdu taky," řekla zcela bezstarostným tónem, jenž u ní působil až nepatřičně. Vstala od stolu a vykročila napříč terasou za druhou ženou.
„Co povídala?" zeptal se Drew.
„Toaleta," odvětil Dietz.
„Tak to je v pořádku."
„Pochybuju," řekl Anthony.
„Jak to myslíte?" podivil se Latham.
„Ta ženská, na kterou se pověsila, je zřejmě Traupmanova milenka pro tento večer," vysvětlil Witkowski.
„Copak se Karin zbláznila?" zašeptal rozčileně Latham. „Co to sakra provádí?"
„Uvidíme, až se vrátí, chlopak."
„Tohle se mi nelíbí!"
„Nemáš na vybranou," řekl plukovník.
Za nekonečných dvanáct minut se Karin de Vriesová vrátila ke stolu. „Když to řeknu lidově," pravila tiše anglicky, „moje nová mladá kamarádka toho ‚hnusného zvrhlíka' přímo nenávidí. Je jí šestadvacet a Traupman se s ní ukazuje ve společnosti, platí jí za to, a když se pak vrátí do jeho bytu, žádá po ní perverzní sexuální praktiky."
„Jak jsi to zjistila?" zeptal se Drew.
„Měla to napsané na čele... Žila jsem v Amsterdamu, pamatuješ? Je závislá na kokainu a zoufale potřebovala dávku, aby přežila večer. Přistihla jsem ji při tom - drogy má taky od toho hodného pana doktora."
„Je to vskutku krásný člověk," utrousil pohrdlivě kapitán Christian Dietz. „Jednoho dne vyjde najevo, kolik Iráčanů dostávalo denní příděl toho svinstva. Hussajn z něj udělal součást vojenského jídelníčku...! Může nám to v něčem pomoct?"
„Jen když se dostaneme do jeho bytu," odvětila Karin, „což by pro nás mohla být ohromná výhoda."
„Jak to?" zeptal se Witkowski.
„Natáčí si svoje sexuální radovánky na video."
„Hnus!" vyštěkl poručík Anthony.
„Je to ještě hnusnější, než si možná myslíte," řekla de Vriesová. „Říkala mi, že má celou knihovnu, všechno od A až do Z, včetně malých holčiček a chlapců. Tvrdí, že to potřebuje, aby se pořádně vzrušil."
„To by mohla být strašná zbraň," prohodil plukovník.
„Ztrapnění a veřejné zneuctění," přitakal Latham. „Nejmocnější zbraně, jaké kdy člověk vynalezl."

„Mohli bychom to zkusit," řekl Dietz.
„Neříkal jsi náhodou, že to nepřidá v úvahu?" zašeptal Anthony.
„Můžu snad změnit názor, ne?"
„Jasně, ale tvůj první dojem obvykle bývá správný, Ringo."
„Ringo?"
„Jemu se ten film líbí... No nic, pane. Jak to chceš provést, Chrisi?"
„Paní de Vriesová, jelikož víte o těch videokazetách, můžu se domnívat, že jste se nenápadně dotazovala na samotný byt. Je to tak?"
„Ovšem. Ti tři strážní si podle mých informací rozdělují povinnosti. Střídají se, aby si odpočinuli. Jeden zůstává venku přede dveřmi u stolku s domácím telefonem a zbylí dva hlídkují na chodbách, v hale a před domem, jak už jste ostatně sám popsal, pane kapitáne."
„A co výtahy?" zeptal se Witkowski.
„Ty nehrají roli. Traupman má byt v podkroví, který zaujímá celé nejvyšší patro. Moje rozrušená mladá přítelkyně povídala, že když se chce člověk dostat nahoru, musí zadat příslušné heslo, což je běžný postup. Druhá možnost je, že si ochranka domu ověří, že je dotyčný ohlášen, a pustí ho přes vrátnici."
„Mluvíš tedy o dvou překážkách," řekl Drew. „O Traupmanových gorilách a ochrance domu."
„Spíš o třech," přerušila ho Karin. „Aby se dveře do bytu otevřely, musí strážný na hlídce naťukat kombinaci čísel. Když nacvaká špatné, spustí se hotové peklo. Sirény, zvony a tak dále."
„To vám řekla ta holka?" zeptal se poručík Anthony. „Ani nemusela, Geralde, to je standardní postup. Něco podobného jsme měli s manželem v Amsterdamu." „Opravdu?"
„Je to zamotaná historie, poručíku," uťal jej Latham. „Teď na ni není čas... Takže když se nám podaří proniknout přes stráže a vrátnici, o čemž by se dalo pochybovat, uvízneme před bytem, kde nás nejspíš zastřelí nějaká Traupmanova gorila. To není zrovna moc lákavá vyhlídka."
„Daly by se první dvě překážky překonat?" zeptal se Witkowski.
„Ano," odvětil Dietz. „My s Gerrym se můžeme postarat o dva strážné venku - opilce a drbálka. Vrátnici by pak snad mohl projít párek velice oficiálních typů s velice oficiálními průkazy." Kapitán se upřeně zadíval na Lathama a Witkowského. „Pokud tedy skutečně mají zkušenosti s podobnými situacemi. My s poručíkem jsme to zažili dvakrát v Pouštní bouři," dodal.
„Řekněme, že ano," vyštěkl stále rozčilenější Drew, „ale jak si poradíme s tím robotem u bytu?"
„Teď jste mě zaskočil, pane."
„Mě možná ne," přerušila je Karin a vstala od stolu. „Pokud to půjde hladce, chvilku se zdržím," dodala tiše a záhadně. „Objednejte mi prosím dvojité expresso, asi nás čeká náročná noc." Po těchto slovech vykročila Karin de Vriesová k východu ze zahradní restaurace, pak se však otočila a nenápadně zamířila podél zdi k toaletě. Pro případ, že by ji někdo sledoval, se držela při zdi, skrytá za plně obsazenými stoly.
Pět minut poté se mladá blondýna vedle doktora Hanse Traupmana rozkýchala. Soucitné poznámky stolovníků hovořily cosi o letním pylu a větru. Vstala od stolu.
O osmnáct minut později se Karin de Vriesová vrátila k americkým vědcům. „Tady jsou její podmínky," řekla. „Obě trváme na jejich splnění."
„Sešla jste se s tou dívkou na toaletě." Witkowski se neptal, jen konstatoval.
„Věděla, že když odejdu od stolu a zamířím ke vchodu, má se nějak vymluvit a za tři nebo čtyři minuty za mnou přijít na toaletu."
„Jaké má podmínky a jak si je chce zasloužit?" zeptal se Latham.
„Nejdřív odpovím na tvoji druhou otázku," odvětila Karin. „Až bude s Traupmanem uvnitř, dejte jí hodinu a ona deaktivuje alarm a odemkne dveře."
„Mohli bychom z ní za to udělat naši první prezidentku," poznamenal kapitán Dietz.
„Ona žádá daleko míň. Chce - a v tom má moji podporu - časově neomezené vízum do Spojených států a dost peněz, aby jí to stačilo na léčení. Další peníze jí poslouží, aby mohla žít tři roky v relativním dostatku. Tady v Německu se zůstat neodváží. Věří, že až za tři roky vypiluje svoji angličtinu, bude schopná si najít nějakou práci."
„Dostane to a navrch ještě prémii," řekl Drew. „Mohla chtít mnohem víc."

„Miláčku, nikde není psáno, že to neudělá později. Poznala život na dně a rozhodně není svatá. Navíc je skutečně narkomanka."
„To už bude problém někoho jiného," přerušil je plukovník.
„Traupman právě mávl, že chce účet," všiml si poručík Anthony.
„Jako vaše německá průvodkyně to za pár minut udělám také." Karin de Vriesová se sehnula, jako by si chtěla vzít kabelku nebo sebrat spadnutý kapesník. Blondýna sedící tři stoly od nich se zachovala stejně a zvedla zlatý zapalovač, jenž jí předtím vyklouzl z prstů. Jejich oči se setkaly - Karin dvakrát mrkla, Traupmanova milenka jednou.
O noční program měli postaráno.

36 KAPITOLA

Bytový komplex - slovo ‚dům' se v tomto případě příliš nehodilo - patřil k chladným budovám z oceli a kouřového skla, při pohledu na něž člověk zatoužil po kamenných zdech, věžích, obloucích či opěrných pilířích. Nebyla to ani tak práce architekta, jako spíš výtvor jakéhosi naprogramovaného robota, jenž spatřoval krásu v marnotratně rozlehlém prostoru a ve vysoké nosnosti. Dům však působil vskutku impozantně. Okna do ulice sahala snad do výše druhého patra a uprostřed haly z bílého mramoru se zrcadlil velký bazén s kaskádovitou fontánou osvětlenou reflektory umístěnými pod hladinou. Každé patro lemovala žulová zídka vysoká necelý metr a půl, která umožňovala všem s výjimkou těch nejmenších kochat se okázalým luxusem v přízemí. Vyspělé stavebnictví zde slavilo svůj triumf nad krásou.
Nalevo od haly z bílého mramoru se nacházelo posuvné okénko vrátnice, za nímž seděl hlídač v uniformě. Jeho úkolem bylo zjišťovat, zda návštěvníci, kteří se předtím představili do mluvítka u vchodu, jsou ohlášeni, a podle toho je pouštět dovnitř. V zájmu soukromí a bezpečnosti obyvatel domu měl strážný nadosah tlačítka s nápisy Požár, Násilné vniknutí a Policie. Ta sídlila necelý kilometr odtud a mohla dorazit k domu během necelé minuty. Komplex měl deset pater, podkrovní byt zaujímal celé nejvyšší podlaží.
Okolí domu odpovídalo vysokému nájemnému, jak se ostatně dalo čekat. Kruhová příjezdová cesta vedla od vyššího živého plotu k nižšímu a všude kolem se skvěla díla zahradního architekta: precizně vytvarované okrasné keře, kvetoucí záhony a pět vybetonovaných jezírek se zlatými rybkami a přírodním okysličováním. Okolí bylo protkané dlážděnými pěšinkami určenými pro zájemce o klidné procházky uprostřed přírodních krás. V zadní části komplexu, v dohledu středověké zdi Neutergraben, se nacházel padesátimetrový plavecký bazén, vybavený převlékárnami a barem pod širým nebem. Doktor Hans Traupman, Rasputin neonacistického hnutí, si vůbec nežil špatně.
„To je jako vtrhnout bez povolení do věznice Leavenworth," zašeptal Latham stojící za zelení vytvarovaných keřů před vchodem. Po jeho boku stál kapitán Christian Dietz, který už zdejší terén prozkoumal dřív. „Všechny přístupové cesty k bazénu hlídá elektronika - položíte ruku na obrazovku a sirény se vypnou. Já ta vlákna znám. Jsou citlivá na teplo."
„To vím, pane," řekl výsadkář z operace Pouštní bouře. „Proto jsem vám taky říkal, že jediná možnost je zneškodnit ty dva hlídače na pochůzce, projít kolem vrátnice a vyjet do desátého patra."
„Skutečně se s Anthonym dokážete zbavit těch goril?"
„To bude hračka..., pane. Gerry si vezme na starost hromotluka s placaticí a já zneškodním toho specialistu na drbání. Otázka je, jestli se vám s plukovníkem podaří přesvědčit ostrahu na vrátnici."
„Witkowski telefonoval s několika agenty Deuxieme. Říká, že je to zařízené."
„Jak?"
„Dvě nebo tři jména od Polizei. Zavolají vrátnému a připraví nám cestu. Použijí přitom různých zaklínadel jako například ‚přísně tajné'."
„Deuxieme spolupracuje s norimberskou policií?"
„Proč by ne, ale tak jsem to nemyslel. Řekl jsem ‚jména', ne lidi. Předpokládám, že velice důležitá jména, ať už budou patřit skutečným lidem nebo ne... Sakra, Chrisi, je už hodně po půlnoci, kdo by si to

ověřoval? Když spojenci vzali útokem Normandii, nikdo se neodvážil vzbudit Hitlerovy hlavní poskoky, natož pak jeho samotného."
„Umí plukovník opravdu dobře německy? Slyšel jsem ho jen chvíli."
„Zcela plynně."
„Musí působit přesvědčivě..."
„Jak o tom můžete pochybovat? Witkowski nemluví, on štěká."
„Podívejte - právě támhle v křoví zapálil sirku a drží ji v dlaních. Něco se děje."
„On a poručík jsou blíž. Vidíte, co je zaujalo?"
„Jo," odpověděl kapitán Dietz, jenž zabodával zrak do křoví. „Ten velkej skopčák s chlastem. Gerry ho nenápadně obchází zezadu a dostane ho ve stínu v půlce pěšiny k domu."
„Vy si vždycky tak věříte?"
„Proč by ne? Je to jen práce a my k ní máme potřebný výcvik."
„Napadlo vás někdy, že byste souboj muže proti muži klidně mohli prohrát?"
„No jistě, proto taky používáme ty nejzákeřnější prostředky. Vy ne? Jeden můj kámoš z ambasády v Paříži vás viděl hrát hokej v Torontu, nebo snad Manitobě či kde... Říkal, že jste uměl bodyčekovat nejlíp ze všech."
„Tohle téma už není aktuální," zpražil jej Latham. „Co se stane, když se ten ochlasta nevrátí? Bude na něj ten druhý čekat?"
„Jsou to Němci, přesní jak hodinky. Jakákoli odchylka je nepřípustná. Když je jeden voják nedbalý, druhý se tím nesmí nechat ovlivnit. Dál hlídá a pokračuje v pochůzce. Támhle, podívejte! Gerry ho dostal."
„Cože?"
„Nedíval jste se. Gerry zapálil sirku a opsal s ní oblouk doleva. Úkol splněn... Já se teď budu plížit přímo za nosem a vy se přidáte k plukovníkovi na křídle, pane."
„Ano, já vím..."
„Bude to chvíli trvat, možná nějakých dvacet minut, ale neztrácejte trpělivost, dočkáte se."
„Bůh slyší vaše slova."
„Jo, Gerry říkal, že něco takového asi řeknete. Zatím nashle, pane konzulární." Kapitán Zvláštních sil se odplížil k přístřešku před vchodem do luxusního nájemního domu, zatímco Drew se plazil mezi květinami v anglické zahradě směrem k živému plotu, kde ležel na břiše Stanley Witkowski.
„Ti parchanti jsou skvělí!" pronesl plukovník s infračerveným dalekohledem u očí. „V žilách jim koluje ledová voda!"
„No, je to jen práce, pro kterou mají potřebný výcvik. Dělají to opravdu dobře," řekl Drew a přitiskl se k zemi.
„Bůh slyší tvá slova, chlopak," zahlaholil Witkowski. „Támhle jde ten druhý... Sakra, jsou to fakt šikulové! Sledují kořist jako ohaři!"
„Neřekl bych, že nám jde o kořist, Stanley. Chceme živé zajatce."
„Jednoho z nich dostanu. Chci se dostat dovnitř."
„Půjde to?"
„Všechno je připravené, ale odpověd budeme znát, až to zkusíme. Jestli nastanou komplikace, tak se dovnitř prostřílíme."
„Jakmile strážný uvidí zbraň, zavolá policii."
„Tenhle barák má deset pater. Kde začnou s pátráním?"
„Dobrá poznámka. Jdeme!"
„Ještě ne. Kapitánův cíl ještě nepřišel."
„Říkal jsi přece ‚támhle jde'."
„Zatím jen zaujímá postavení, ale nemůžeš střílet, dokud se neobjeví býčí oko."
„Mohl bys mi to laskavě přeložit?"
„Druhý strážný ještě nevyšel."
„Děkuji."
Po šesti minutách Witkowski pravil: „Táhle jde, přesně podle plánu. Ať žije Ein, Zwei, Drei!" O třicet

vteřin později se rozžehla zápalka a dopadla na zem. „Je ze hry," řekl plukovník. „Teď už se můžeme postavit. Pamatuj, jsi příslušník norimberské policie. Drž se mě a hlavně neotvírej pusu."
„Co bych asi tak mohl říct? ‚O Tannenbaum, mein Tannenbaum?"
„Jde se." Oba muži přeběhli kruhovou příjezdovou cestu a zastavili se až u masivních prosklených dveří pod širokým přístřeškem. Stáli vzpřímeně a snažili se popadnout dech, pak přistoupili k mluvítku, jímž se hosté ohlašovali na vrátnici.
„Guten Abend," řekl plukovník a dodal, „jsme detektivové a jdeme zkontrolovat poplašná zařízení bytu pana doktora Traupmana."
„Ach, ano, před hodinou volali vaši dva nadřízení, ale řekl jsem jim, že pan doktor se dnes večer baví..."
„Předpokládám, že vám také sdělili, že pana doktora nebudeme rušit," přerušil ho stroze Witkowski.
„Ani jeho doprovod, tak nám to nařídil velitel a já bych se neodvážil jeho pokyny nesplnit. Zařízení, které nás zajímá, se nachází ve skladišti naproti dveřím bytu doktora Traupmana. Ani nebude vědět, že jsme tady byli - tak si to šéf norimberské policie přeje. Jsem si však jist, že vám to vysvětlil sám."
„Ale copak se stalo? S tím... zařízením."
„Pravděpodobně nehoda. Někdo asi stěhoval do skladiště nábytek nebo krabice a poškodil nějaký drát. Přesně to zjistíme, teprve až zkontrolujeme příslušné řídicí panely... Upřímně řečeno, já sám bych závadu asi nezjistil, na to je expert můj kolega."
„Já ani nevěděl, že tady takové zařízení máme," řekl vrátný.
„Vy nevíte spoustu věcí, příteli. Mezi námi, doktor má přímé linky ke všem vysokým činitelům policie i státní správy, dokonce i do Bonnu."
„Věděl jsem, že je to skvělý chirurg, ale neměl jsem tušení, že..."
„Řekněme, že je velice štědrý k našim nadřízeným, tedy k vašim i k mým," skočil jim znovu do řeči Witkowski, jehož hlas zněl nyní celkem přátelsky. „Takže radši nebudeme pokoušet štěstí. Ztrácíme čas, pusťte nás dovnitř, prosím."
„Jistě, ale stejně se musíte zapsat do knihy hostů."
„Abychom přišli o práci? A vy s námi?"
„Nic jsem neřekl. Zadám u výtahu kód pro desáté patro. Potřebujete taky klíč od skladiště?"
„Ne díky. Pan Traupman ho poskytl našemu veliteli a ten ho dal zase nám."
„Rozptýlili jste všechny mé pochyby. Račte vstoupit."
„Pochopitelně vám ukážeme legitimace, ale pamatujte, že jste nás nikdy neviděl."
„Ovšem. Tohle je dobrá práce a já proti sobě rozhodně nechci poštvat policii."
Výtah se nacházel za rohem, kam od vchodu do chirurgova podkrovního bytu v desátém patře nebylo vidět. Latham s plukovníkem se pomalu sunuli podél zdi, až Drew nakonec vyhlédl za roh obložený mramorem. U stolku seděl strážný bez saka, který si četl nějakou brožovanou knížku a poklepával prsty do rytmu tlumené hudby, jež se linula z malého přenosného rádia. Byl nejméně patnáct metrů od nich a před sebou měl impozantní přístrojovou desku s přímými linkami k několika lidem, kteří mohli zhatit Operaci N-2. Latham se podíval na hodinky a pak Witkowskému pošeptal: „Nejsme zrovna v příjemné situaci, Stanley," řekl.
„To jsem ani nečekal, chlopak," odvětil bývalý důstojník vojenské rozvědky, sáhl do kapsy saka a vytáhl z ní pět kuliček. „Karin měla pravdu. Nejdůležitější je rozptýlit pozornost."
„Traupmanova holka už měla dávno vypnout alarm. Už se tam vevnitř musí potit."
„Já vím. Vezmi si šipky a miř mu na krk. Střílej, dokud ho netrefíš pořádně."
„Cože?"
„Vstane a půjde sem, to mi můžeš věřit."
„Co chceš dělat?"
„Sleduj." Witkowski hodil jednu kuličku na mramorovou podlahu. Poskakovala, až nakonec narazila do protější zdi a zastavila se. Opačným směrem pak vyhodil druhou kuličku, která se nakonec také přestala kutálet. „Co se děje?" zašeptal Drewovi.
„Jak jsi říkal. Vstává a míří k nám."
„Čím blíž přijde, tím líp můžeš zamířit." Plukovník vhodil do chodby dvě další kuličky; poskakovaly, jedna narážela do druhé. Strážný se zbraní v ruce se rozběhl, a když zahnul za roh, Latham vypálil tři

šipky s uspávací látkou. První minula cíl a odrazila se od zdi, druhá a třetí však zasáhla neonacistu do pravé strany krku. Muž otevřel ústa, chytil se za hrdlo a dlouze zaúpěl. Poté se pomalu svezl na podlahu.
„Vyndej ty dvě šipky a najdi třetí. Pak ho odvlečeme zpátky ke stolku," řekl Witkowski. „Droga přestane za půl hodiny účinkovat."
Odtáhli neonacistu ke stolu, posadili ho na židli a horní částí těla ho opřeli o přístrojovou desku. Drew zamířil ke dveřím, zhluboka se nadechl a otevřel je. Žádný alarm se nespustil, všude kolem jen tma a ticho. Po chvíli se ozval tichý ženský hlas - bohužel hovořil německy.
„Schnell. Beeilen Sie sich!"
„Zadržte!" řekl Latham, ale jeho povel nebyl nutný, protože měl po boku plukovníka. „Co to říká a můžeme rozsvítit?"
„Ano," odvětila žena. „Mluvím anglicky jen trochu a dost špatně." Po těchto slovech rozsvítila v předsíni. Stála před nimi oblečená k odchodu, v ruce svírala kabelku a příruční tašku. Witkowski k ní vykročil.
„Takže jdeme, ja?"
„Nepředbíhejme, Fraulein," zchladil ji plukovník německy. „Nejdřív obchod."
„Slíbili jste mi to!" vykřikla. „Vízum, pas - ochranu, abych mohla jet do Ameriky!"
„Všechno dostanete, slečno. Přišli jsme sem pro Traupmana, ale taky nás zajímá, kde jsou ty videokazety."
„Mám jich tady v tašce patnáct - těch nejhorších. Pokud chcete dostat pana doktora z domu, tak vám říkám, že je to nemožné. Služební vchod je zajištěný alarmem od osmi hodin večer až do osmi do rána. Jiná cesta odtud neexistuje a televizní kamery všechno snímají."
Plukovník přeložil její slova Drewovi, jenž odvětil: „Možná bychom mohli propašovat Traupmana kolem vrátnice. Jeho stráže jsou přece mimo provoz." Witkowski znovu překládal, nyní pro Němku.
„To je hloupost, která by skončila smrtí nás všech!" namítla důrazně. „Vy to tady neznáte. V domě bydlí největší boháči z Norimberka, a protože se po Německu množí únosy bohatých lidí, každý nájemník musí osobně oznámit na recepci, že opouští budovu."
„Takže zvednu telefon a zahraju si na Traupmana. V čem je problém? Mimochodem, kde je?"
„Spí v ložnici. Je to starý člověk a víno ho snadno zmůže ... A nejen víno. Ale vy mi opravdu pořád nerozumíte. Boháči z celé Evropy cestují s ochrankou neprůstřelnými automobily. Dovnitř jste se třeba dostali, gratuluju vám, ale jestli si myslíte, že můžete odejít s doktorem, tak jste se zbláznili!"
„Uspíme ho, stejně jako toho strážného u dveří."
„To je ještě větší nesmysl. Než odejde, musí dostat jeho limuzína v garáži pokyn. Jen jeho strážci znají kombinaci k trezoru s klíčky..."
„K jakému trezoru?"
„Auta se dají ukrást nebo násilím otevřít - vy opravdu nic nechápete."
„O čem to sakra mluvíte?" ozval se Drew. „Přestaňte už s tou němčinou!"
„Jsme v pytli," ulevil si plukovník. „Zpráva Deuxieme nebyla dost podrobná. Nehovořila o opancéřovaných autech před vchodem, ani o trezorech s klíčky v garáži."
„Celá tahle prokletá země je paranoidní!"
„Nein, mein Herr," řekla Traupmanova společnice. „Trochu jsem vám rozuměla. Neplatí to o celém Německu, ale jen o jeho některých částech - o místech, kde bydlí boháči. Oni mají strach."
„A co nacisti? Těch se tady nebojí nikdo, vážená?"
„Jsou to svině, mein Herr! Žádný slušný člověk je nepodporuje."
„A kdo je podle vás Traupman?"
„Bídák, senilní stařík..."
„Je to nacistická svině!"
Zdálo se, jako by mladá žena dostala facku. Zachvěla se a zavrtěla hlavou. „Neměla jsem... To jsem vůbec nevěděla. Jeho Freunde... in der Medizin, mají k němu úctu. Řada z nich je beruhmt. Jsou moc slavní."
„To je jeho krytí," řekl Witkowski německy. „Je to jeden z vůdců hnutí, proto ho chceme dostat."
„Víc už pro vás udělat nemůžu, pane!. Je mi líto, ale opravdu nemůžu. Slíbila jsem vám videokazety a ty jste dostali. Teď mi musíte umožnit odjezd z Německa, protože jestli říkáte pravdu, nacisti po mně

půjdou."
„My ctíme dohody, slečno." Plukovník se otočil k Lathamovi a anglicky řekl: „Musíme odsud vypadnout. Nemůžeme sebrat toho parchanta, aniž bychom přitom ohrozili celou operaci. Za hodinku odletíme do Bonnu letadlem Deuxieme a počkáme na toho hajzla tam."
„Myslíš, že ještě do Bonnu zítra pojede?" zeptal se Drew.
„Řekl bych, že nemá na vybranou. Navíc se spoléhám na německou hierarchii velení, která je mnohem strnulejší než ta naše. Člověk se musí ze všech sil snažit, aby na něj nepadla vina, což mi mimochodem připomíná naši vlastní situaci."
„Žádám o vysvětlení."
„Všichni Traupmanovi bodyguardi jsou omráčení a přijdou k sobě asi tak za dvacet nebo třicet minut. Určitě budou vyděšení k smrti a okamžitě zkontrolují byt."
„Kde najdou klidně spícího Traupmana," přerušil ho Latham. „Ale co ty kazety, Stanley?"
Witkowski se podíval na mladou blondýnku a položil jí tutéž otázku. Traupmanova milenka otevřela kabelku a vytáhla z ní klíč. „Tohle je jeden ze dvou klíčů k ocelové skříni, ve které je zbytek kazet," odvětila německy. „Ten druhý je v Norimberské národní bance."
„Nebude ten klíč postrádat?"
„Myslím, že po něm ani nevzdechne. Má ho ve druhém šuplíku svého stolu, pod spodním prádlem."
„Dělám to nerad, ale musím se vás zeptat ještě na něco. Nahrál si vaše dnešní radovánky?"
„V žádném případě, to by mi bylo trapné. Když jsem se sešla na toaletě s vaší kolegyní, uviděla jsem, jak se říká, své světlo na konci tunelu. Vždycky u sebe nosím kapátko s uspávacím narkotikem pro případ, že se večer zvrhne."
„Sama jste narkomanka, nebo ne?"
„Bylo by ode mě směšné, kdybych to zapírala. Mám dávky, které mi stačí na tři dny. Potom bych měla nastoupit odvykací léčbu v Americe, aspoň to mám slíbené... Já nejsem feťačka dobrovolně, ale z nutnosti, pane, stejně jako spousta mých sester ve východním Berlíně. Staly se z nás drahé oficiální hostesky, a abychom to vůbec přežily, začaly jsme brát drogy."
„Padáme odsud," vyštěkl Witkowski. „Tyhle děti jsou oběti!"
„Tak tedy jdeme, můj plukovníku," pravil Latham. „Kapitán Dietz přece jen dostane na Rýnu svou šanci."

*****

Dezorientovaní strážci se jeden po druhém scházeli v chodbě před Traupmanovými dveřmi. Všichni měli téměř shodné vysvětlení pro to, co se stalo. Odlišnosti spočívaly jen v různých omluvách vlastních nedostatků. Co se doopravdy stalo, to nevěděl nikdo. Faktem bylo, že je někdo napadl, aniž by jim způsobil vážnější zranění.
„Měli bysme jít dovnitř a podívat se, jestli se tam něco nestalo," navrhl muž, z nějž vanul tvrdý alkohol.
„Dovnitř se nemohl nikdo dostat!" namítl strážce, který hlídal u stolu v hale. „Kdyby to někdo zkusil, už by tady byl dav lidí. Alarm je napojený na vrátnici i na policii."
„Ale někdo nás napadl a omráčil," stál si za svým bodyguard, jenž si kroužil rukama kolem břicha i choulostivých partií a divoce se drbal.
„Modlím se k Bohu, abys už konečně šel k doktorovi," řekl milovník whisky. „Nerad bych to od tebe chytil."
„Tak nikdy nepořádej piknik na břehu Regnitzu s děvkou, co se peleší v trávě. Ta kurva...! Musíme se dostat dovnitř, třeba jen proto, abychom zjistili, jestli se máme rychle klidit z Norimberka."
„Deaktivuju alarm a uvolním dveře," řekl strážný u stolu, s námahou se sehnul a naťukal číselnou kombinaci na přístrojové desce. „Tak, a je odemčeno."
„Jdi první," vybídl ho milovník od řeky.
O čtyři minuty později se trojice mužů vrátila na chodbu. Byli v šoku a měli hlavy plné otazníků.
„Nevím, co si o tom mám myslet," řekl hromotluk. „Doktor klidně spí, všechno je na svém místě, žádné rozházené papíry v pracovně..."

„A žádná holka!" přerušil ho „drbálek".
„Ty myslíš, že...?"
„Já to vím," prohlásil strážný, jenž měl kůži v jednom ohni. „Snažil jsem se doktorovi naznačit, že pro něj není dost dobrá. Ona žije s horkokrevným policajtem, který se odstěhoval od manželky, a Bůh ví, že on by její zlozvyk finančně neutáhl."
„Policie... alarmy..., mohla to udělat s pomocí svého přítele," řekl hlídač chodby, posadil se ke svému stolku a zvedl sluchátko. „Znám způsob, jak to zjistit," dodal. „Zavoláme jí domů." Chvíli hledal v seznamu prominentních telefonů v umělých deskách a pak vytočil číslo. Když uběhla celá minuta, položil sluchátko. „Nikdo to nebere. Buď odjeli z města, nebo si někde opatřují alibi."
„A na co?" zeptal se strážný a nervózně si přihnul ze své lahvičky. Rozčílilo ho, že už je prázdná.
„Nevím."
„Takže nikdo z nás neví... nic." Bodyguard byl neoblomný. „Doktor je živý a zdravý, ta děvka odešla z vlastní vůle - což může Heinrich potvrdit - a všechno je v nejlepším pořádku."
„Proč ne?" souhlasil strážný Heinrich od stolu. „Ani Herr Doktor Traupman proti tomu nebude mít námitek. Má radši, když se na ty ženské nemusí po ránu dívat."
„Takže, kamarádi, nic se nestalo," dodal alkoholik a podíval se na svou prázdnou lahvičku. „Budu pokračovat v hlídce a skočím si do garáže pro novou náplň."

*****

Reflektory, jež ozařovaly soukromý přístav na řece Rýnu v Bonnu, běžely na plný výkon. Všechny kromě jednoho měly zhasnout za pár minut, až malý motorový člun vypluje ze svého stanoviště. Necelý kilometr odsud čekalo v temnotě jiné plavidlo, jehož trup i paluba měly tmavě zelenou barvu. Loď se s vypnutým motorem lehce pohupovala v mírném říčním proudu. Členové posádky na sobě měli potápěčské obleky a na zádech kyslíkové bomby. Bylo jich šest. Šestou osobou byl kapitán francouzské rozvědky Deuxieme. Z pětice, připravené vrhnout se do vody, musela hlasitě obhajovat své zařazení do akce jen Karin de Vriesová.
„Mám nejspíš víc zkušeností s potápěčským vybavením než vy, důstojníku Lathame."
„To těžko," odvětil Drew. „Prošel jsem výcvikem ve Scripps Institute v San Diegu a žádný lepší neexistuje."
„A já jsem se zase čtyři týdny cvičila s Frederikem v Černém moři - vydávali jsme se za milovníky sportu. Jestli Stanleymu slouží paměť, tak by si ten výcvik mohl vybavit."
„Paměť mi slouží dobře, mladá paní," řekl Witkowski. „My jsme celou tu operaci platili... Freddie de V přinesl pár set podvodních snímků sovětských plavidel kolem Sevastopolu. Nosnost, výtlak a podobné lahůdky."
„Nejmíň třetinu z nich jsem fotila já," dodala Karin vyzývavě. „Tak fajn," uznal nakonec Latham, „ale jestli z toho vyvázneme živí, budeš se muset naučit, že v naší rodině kalhoty nenosíš ty, ale já."
„Jestli nezměníš přístup, tak tě do těch svých už nepustím... Chtěl jsi mě snad požádat o ruku?"
„To už jsem udělal dřív - sice ne tak květnatě, ale dost jasně."
„Dejte s tím na chvíli pokoj, vy dva," poručil Witkowski. „Dietz už jde."
Kapitán výsadkářů přistoupil blíže a dřepl si před ně. „Prošel jsem plán s naším lodivodem a on v něm nenašel žádné skuliny. Teď bych ho rád znovu prošel s vámi."
Plán kapitána Christiana Dietze se dal označit za mistrovské dílo v oboru zmatení protivníka. Jeho odhalení v průběhu nepřátelské činnosti bylo takřka vyloučeno. Tmavězelená loď za sebou táhla na provaze černý nafukovací záchranný člun s motorem o výkonu 250 koní, schopný vyvinout rychlost čtyřicet uzlů za hodinu. Na přídi ležela srolovaná černá plachta, kterou se dal přikrýt celý člun včetně motoru. Plán vypadal jako jednoduchost sama - pokud do sebe všechno přesně zapadne.
Až Traupmanova loďka urazí asi kilometr a půl, zaútočí na ni z vody jednotka N2 a zaslepí plynové trysky tekutou ocelí, která během pár vteřin ztvrdne. Tiché výstřely z pistolí o srovnatelné síle jako Magnum ráže 9 milimetrů pak vyřadí z provozu otáčivé televizní kamery. Jednotka vtrhne na palubu Traupmanovy lodi, zneškodní všechna další komunikační zařízení, uspí doktora a dopraví ho do černého

nafukovacího člunu s kapitánem Deuxieme, který rozvine černou plachtu. Poté jednotka přepne Traupmanovu loď na automatické řízení a pošle ji proti proudu řeky. Nakonec se účastníci operace vrátí na tmavě zelenou motorovou loď a přirazí ke břehu poblíž Traupmanova cílového místa.
První dva úkoly se zdařily. Pod vedením poručíka Anthonyho a kapitána Dietze se Latham, Witkowski a Karin vynořili vedle uhánějící lodi. Snažili se nahmatat veškeré výčnělky a vsouvali ocelové záslepky do malých okrouhlých otvorů plynových trysek, označených červenými kroužky. Plavidlo zpomalilo a zamířilo ke břehu. Všichni se naráz vysoukali na palubu a stanuli před vyděšeným Traupmanem.
„Was ist los?" zavřeštěl a sáhl po vysílačce. Latham mu ji okamžitě vytrhl, Karin přistoupila k nacistovi, roztrhla mu sako a do kůže pod košilí zabodla jehlu. „Dám vás zastřelit...!" byla poslední slova, jež Traupman vyřkl, než se zhroutil na palubu.
„Vezměte ho do člunu!" křikl Witkowski. K lodi přirazilo černé nafukovací plavidlo a nacistovo tělo putovalo přes okraj paluby. „A teď plnou parou odsud!"
„Obrátím loď a přepnu ji na autopilota, směr severo-severozápad!" houkl Christian Dietz.
„Co to sakra znamená?"
„Žádný strachy, pane konzulární," odvětil poručík Gerald Anthony. „Je to přímo proti proudu Rýna. Prostudovali jsme si mapy a počítáme i se zákruty."
„Traupman mířil k tomu žlutému světlu v přístavišti támhle nalevo," podotkla Karin.
„Myslíš na totéž, co já?" zeptal se Drew.
„Doufám, protože odmítnout se nenechám."
„Tak hurá přes palubu a poplaveme k naší vlastní lodi, jestli ji ovšem uvidíme."
„Zakotvil jsem ji," řekl Anthony. „Je přímo támhle - ne víc než tři sta metrů odsud. Až budeme na palubě, stočím ji ke břehu. Někam pod stromy."
„Jak by se vám líbilo být plukovníkem, poručíku?"
„Strašně!" křikl kapitán Dietz, který se vrátil, když se ujistil, že Traupman je pod černou plachtou v motorovém člunu a míří na druhou stranu Rýna. „Jen ať mi pěkně platí večeře... Padáme odsud! Musíme poslat tenhle kus dřeva proti proudu."
Ukázalo se, že jeho návrh přišel právě včas. Za pár minut, když Traupmanova prázdná loď dosáhla středu Rýna, se z nebe snesl vrtulník z přístaviště. Nepřinesl však záchranu, ale nepřetržitou palbu ze samopalů, která zkropila plavidlo. Pak helikoptéra dvakrát zakroužila a nakonec rozlomila loď střelbou z kanónu. Loď se potopila.
„To je teda síla," vydechl Latham, jenž seděl s Karin a třemi kolegy na břehu Rýna.
„Půjdeme do přístavu, počkáme a uvidíme, kdo ještě přijede. Zjistíme, jak velká síla to doopravdy je," řekl Witkowski.

37 KAPITOLA

Shodili ze zad kyslíkové bomby, černé potápěčské obleky a gumové ploutve si však nechali na sobě. Kapitán Dietz začal vytahovat ze svého nepromokavého vaku vybrané zbraně a miniaturní vysílačky a rozdával je kolegům. Poté se malý přepadový oddíl plížil po břehu řeky až k místu, odkud byl výhled na přístaviště osvětlené slabým žlutavým světlem. Pomalu, přibližně v desetiminutových odstupech, vplouvaly do přístaviště útlé loďky. Z různých směrů mířily ke svým můstkům, až jich většinu obsadily. Náhle žlutavé světlo zhaslo.
„Myslím, že třída je už pohromadě," pošeptal Latham Witkowskému. Karin se krčila po plukovníkově levici, dva výsadkáři čekali napravo od Drewa.
„My s Gerrym prozkoumáme terén," řekl Dietz a pokračovali v plazení, dlouhé čepele jejich dýk přitom probleskovaly ve svitu měsíce.
„Půjdu s vámi," vyhrkl Latham.
„To není vůbec dobrý nápad..., pane," zaprotestoval Anthony. „Líp se nám pracuje ve dvou - pane."
„Toho pána si můžete nechat od cesty. Já sice nejsem voják, ale tuhle operaci řídím."
„On chce říct, pane konzulární," vysvětlil kapitán, „že my dva si vždycky po prohlídce terénu dohodneme

zvláštní znamení. Jako třeba ševelení větru v korunách stromů nebo kvákání žáby, zkrátka cokoliv, čím se daná oblast vyznačuje."
„Děláte si legraci?"
„Ani trochu," odvětil poručík, „je to základ naší práce."
„Navíc," pokračoval Dietz, „jestli máme o tomhle místě pravdivé zprávy, budou všude kolem hlídky."
„Jako u Traupmana?" prohodil Witkowski.
„To byl jen slabý odvar, pane. Tam jsem si to mohl omrknout v předstihu."
„Tak si tedy jděte," řekl Drew. „Zapněte si vysílačky a zavolejte, až budeme moct vyrazit. A dejte pozor."
„To je taky základ naší práce," prohodil Anthony a váhavě pohlédl na Karin de Vriesovou. Sotva slyšitelně pak dodal: „V Norimberku jsme měli nepřátele omráčit, nikoli zneškodnit. Vzhledem k tomu, co provedl ten vrtulník na řece, soudím, že tohle pravidlo zde neplatí."
„Neplatí, poručíku. Tohle je srdce nacistického hnutí, takže to berte, jako že jste ve válce. Nejdůležitější je zjistit, kdo je uvnitř, tedy jestli se to vůbec dá. Pokud budete muset vytáhnout nože, použijte je efektivně."
Následující minuty připomínaly zvukový záznam nějakého upírského filmu. Nic neviděli, o to živější však byly jejich představy. Karin s Witkowským měli mezi sebou jedinou vysílačku, Drew držel tu svoji před očima. Poslouchali a škubali sebou úlekem - plukovník o něco méně, než jeho kolegové. Jak se dva výsadkáři plížili hustým spleteným porostem na břehu řeky, bylo slyšet šustění listí, kroky a tlumené výkřiky ukončené strašlivým sípáním a zvukem prýštící tekutiny, jak se čepele nožů zabodávaly do masa. Pak další kroky, běžící, slábnoucí, opakované chroptění doprovázené praskáním, které muselo znamenat výstřely z pistole s tlumičem. Znovu běžící nohy a praskání zlomených větviček, nyní už hlasitější, jak se vzdálenost postupně zkracovala. Pak ticho - naprosté a děsivé. Náhle hlasité zapraskání statické elektřiny a znovu zvuk kroků, ale tentokrát na tvrdém povrchu. Karin, Drew a Witkowski se po sobě podívali. V jejich očích se zračil strach z nejhoršího. Poté hlasy, všechny mluvící německy, a úpěnlivé prosby - v němčině! Následovaly rány železem, tříštění skla, sténání a nakonec zoufalý výkřik v angličtině: „Můj Bože, nezabíjejte mě!"
„Kristepane!" vybuchl Witkowski. „Dostali je. Vy zůstanete tady a já jdu za nimi!"
„Počkat, Stanley," poručil Drew a sevřel plukovníkovi rameno silnou rukou bývalého slavného hokejisty. „Zůstaneš tady, myslím to vážně!"
„Ani nápad! Ti kluci jsou v bryndě!"
„Jestli jo, jen tě zabijí. Všichni máme tuhle možnost, copak jsi to snad neříkal?"
„To je něco jiného! Já mám automat a v zásobníku dvě stě nábojů."
„Cítím to stejně jako ty, Stanley, ale proto tady přece nejsme."
„Ty seš ale hajzl," vyštěkl plukovník tiše a přikrčil se k zemi, „z tebe by fakt mohl být oficír."
„Já bych do armády nemohl. Nesnáším uniformy."
„Fajn, chlopak, co teda uděláme?"
„Počkáme. Čekání je vždycky nejtěžší, jak jsi sám správně říkal."
„Tak, tak."
Čekání jim však nebylo souzeno. Z vysílačky se totiž ozval tichý a zadýchaný hlas kapitána Christiana Dietze. „Pláž jedna volá Pláž dvě. Museli jsme zlikvidovat čtyři hlídače, dva další, kteří nekladli odpor, jsme svázali a zalepili jim pusu. Dále jsme postupovali podle instrukcí a zajistili centrálu ochranky ve sklepě pod domem šedesát nebo sedmdesát metrů východně od hlavního sídla. Ze tří tamních operátorů jeden nepřežil. Zastřelili jsme ho, když se pokusil spustit záložní alarm. Druhý je svázaný a třetí - chudák kluk z amerického venkova, co si vzal během vojny Němku - pořád brečí a zpívá ‚Bůh žehnej Americe'."
„Hoši, vy jste fakt skvělí!" zvolal Drew. „Co se děje v tom velkým domě? Zahlídli jste něco?"
„Párkrát jsme se podívali do oken, když jsme zneškodňovali hlídky na trávníku. Uvnitř bylo asi dvacet až třicet mužů a u řečnického pultu stál nějaký blonďatý kněz, který nepronášel modlitby, ale dštil oheň a síru. Jak to tak vypadá, on je tady hlavní kápo."
„Kněz?"
„No, má na sobě tmavý oblek s bílým kolárkem u krku. Co jiného by mohl být zač?"

„V Paříži byl jeden takový kněz nebo pastor... Jak je vysoký?"
„Ne jako vy, ale skoro. Myslím tak necelých sto osmdesát centimetrů."
„Ježíšikriste!" ozval se vyděšený hlas Karin de Vriesové, která se celá roztřásla.
„Co je?"
„Kněz... s blond vlasy!" Roztřesenou rukou přikryla vysílačku a pošeptala Lathamovi s Witkowským: „Musíme se dostat k jednomu z těch oken."
„Co se děje?" zeptal se Drew a stejně jako plukovník nechápavě zíral na Karin. „O co jde?"
„Udělej, co říkám!"
„Poslechni ji," řekl Witkowski, jenž nespouštěl z Karin upřený pohled.
„Pláž dvě volá Pláž jedna, jak to vypadá u domu?"
„Na nikoho jsme snad nezapomněli, ale úplně zaručit to nemůžu. Někdo se třeba mohl jít vyčurat do křoví..."
„A až se vrátí, najde pár mrtvol."
„Jestli jo, možná ho napadne rychle se klidit a zavolat nějakým neonacistům do Bonnu."
„Myslim, že tomu předejdete," řekl Drew. „Jde se."
„Klídek, pane konzulární. Počkejte, až zaujmeme postavení mezi domem a řekou. Dám vám vědět, kdy máte vyrazit."
„Beru, kapitáne. Vy jste tady odborníci."
„Na to vemte jed..., pane," přitakal hlas poručíka Anthonyho. „A prosím vás, držte paní de Vriesovou směrem k řece. Mohla by se strhnout nějaká přestřelka."
„Jistě." Latham přikryl vysílačku a nad hlavou prohodil ke Karin: „Ten kluk už mě začíná štvát."
„Je fajn," řekl Witkowski. „Chová se jako malej spratek."
„Ta okna, prosím!" naléhala Karin.
„Až dostaneme pokyn, mladá paní." Witkowski nenápadně sáhl po roztřesené ruce Karin a sevřel ji.
„Klid, holčičko," zašeptal. „Musíte se ovládat."
„Vy víte...?"
„Já nic nevím. Vím jen, že existuje pár nezodpovězených otázek z minulosti."
„Pláž dvě," ozval se z vysílačky Dietzův tichý hlas. „Vzduch je čistý, ale držte se při zemi. Cestou na horní terasu by mohly být ve výšce pasu infračervené překážky."
„Myslel jsem, že jste poplašný systém vyřadili z provozu," namítl Witkowski.
„Ano, kamery a ploty, plukovníku. Možná to je všechno, ale infračervené paprsky by mohly mít napájení vedené pod zemí a zcela nezávislé."
„Rozumím, kapitáne, budeme se držet co nejvíc při zemi." Trojice se začala plížit kupředu, Latham na čele. Cestičku, kterou za sebou nechával, olizovaly vlny Rýna. Zbraně drželi nad hlavami, na mokré potápěčské obleky se jim lepilo bláto. Tak se dostali až k okraji trávníku, jenž se svažoval od hlavního sídla. Kývli na sebe a bok po boku pokračovali do kopce směrem k první terase s výhledem na přístav. Na vrcholku kopečka s vzorně zastřiženým trávníkem se nacházela druhá terasa, za níž se rýsovala zadní část sídla u řeky. Stěna z posuvných skleněných dveří odhalovala ohromný interiér - soudě podle tlumeného světla lustrů nejspíš tančírnu či hodovní síň.
„Já už jsem to tady viděl!" zašeptal Drew. „Tys tady byl?" zeptal se Witkowski.
„Ne. Na fotkách."
„Kde?"
„V jednom z časopisů o architektuře, už nevím v kterém, ale pamatuju si ty terasy a řadu skleněných dveří... Karin! Co to děláš?"
„Musím se podívat dovnitř." Karin vypadala jako v transu. Vstala a jako robot vykročila po trávníku směrem ke stěně z ohromných skleněných tabulí. „Musím!"
„Zastav ji!" řekl plukovník. „Ježíšmarjá, zastav ji!"
Latham vyskočil, chytil Karin kolem boku a strhl ji k zemi. Odkutáleli se napravo, z dosahu světla.
„Zbláznila ses? Chceš se nechat zabít?"
„Musím se podívat dovnitř! Nemůžeš mi v tom bránit."
„Dobře, dobře, já s tebou souhlasím, všichni s tebou souhlasíme, ale musíme vzít rozum do hrsti."

Náhle vedle nich zaklekli dva diverzanti ze Zvláštních sil, zatímco Witkowski se zvedal z terasy. „To nebylo příliš chytré, paní de Vriesová," pravil kapitán Dietz nasupeně. „Nevíte, kdo za jedněmi z těch skleněných dveří může stát a dneska v noci svítí měsíc docela jasně."
„Moc se omlouvám, ale pro je to mě důležité, strašně důležité. Mluvil jste o knězi se světlými vlasy... Musím si ho prohlédnout!"
„To snad ne..." zašeptal Drew a upřel pohled na Karin. Viděl, že má v očích paniku a chvěje se jí hlava. „Tak tohle jsi mi tedy neřekla..."
„Jen klid, chlopak!" poručil plukovník a chytil ho za levou paži.
„Ty," zavrčel Drew, otočil hlavu a nemilosrdně se zadíval do přísné vrásčité tváře veterána vojenské rozvědky. „Ty víš, o co tady jde, že je to tak, Stanley?"
„Možná jo, možná ne. O mě ale nejde. Zůstaň s ní, mladej, tvoji pomoc bude možná hodně potřebovat."
„Držte se za námi," řekl poručík Anthony. „Dáme se doprava a dojdeme k rohu, pak se budeme obkročmo sunout k prvním dveřím. Vyhákli jsme západku a pootevřeli dveře na škvíru, abychom slyšeli, co se děje za závěsem."
O půl minuty později se pětičlenná jednotka krčila u rohu usedlosti na okraji horní terasy. Witkowski poklepal Lathamovi na rameno. „Běž s ní," zašeptal. „Měj volné ruce a v případě nutnosti jednej rychle. Možná se nic nestane, ale musíš být připravený na všechno."
Drew jemně postrčil Karin dopředu a společně vykročili. Když došli k prvním skleněným dveřím, nahlédla přes okraj závěsu a spatřila muže za osvětleným řečnickým pultem. Zaposlouchala se do slov světlovlasého kněze, jenž provokoval shromážděné k hysterickým výkřikům Sieg heil, Gunter Jager! Pak otevřela ústa dokořán, vytřeštila oči a začala ječet. Za zvuku hromového hajlování jí Latham ucpal ústa rukou a zatáhl ji zpět k rohu domu.
„Je to on!" vypravila ze sebe Karin. „Je to Frederik!"
„Vezměte ji zpátky ke člunu," doslova zařval plukovník. „My to tady dokončíme."
„Co chceš dokončovat? Oddělej toho hajzla!"
„Teď se nechováš jako důstojník, hochu. Vždycky je za čím jít dál."
„A my se podle toho chováme, pane plukovníku," řekl kapitán Christian Dietz a pokynul na poručíka, jenž držel miniaturní videokameru a nahrával rozvášněnou scénu uvnitř domu.
„Odveďte ji odsud!" zopakoval Witkowski.

*****

Vzhledem k šoku, který Karin utrpěla, probíhala zpáteční cesta napříč řekou většinou v tichosti. Dlouho seděla sama na přídi a zírala na měsíc, jenž visel nad protějším břehem. Asi v polovině cesty se otočila a prosebně pohlédla na Lathama, který okamžitě vstal od bočnice a vykročil k ní.
„Můžu ti nějak pomoct?" zeptal se tiše.
„Už se stalo, ale můžeš mi odpustit?"
„Proboha, co?"
„Ztratila jsem hlavu, mohla jsem nás všechny zabít. Stanley mě varoval, abych se nepřestávala ovládat."
„Měla jsi všechny důvody, abys... Takže tohle bylo to tvoje tajemství. Tvůj muž žije a..."
„Ne, ne," skočila mu do řeči Karin. „Nebo spíš ano, ale takhle jsem si to nepředstavovala. Byla jsem si jistá, že žije, a věřila jsem, že převlékl kabát a dal se k nacistům - ať už dobrovolně, nebo ne -, ale nic takového!"
„Co sis myslela?"
„Uvažovala jsem o spoustě možností. Opustila jsem ho před pádem východního Berlína. Řekla jsem mu, že jestli se nezačne znovu chovat normálně, definitivně s ním skončím. S pitím neměl nikdy problémy, protože měl celkem příjemnou veselou opičku. Jenže časem se drasticky změnil. Stal se z něj násilník, bil mě a mlátil se mnou o zeď. Nechtěl to přiznat, ale dal se na drogy, což bylo v rozporu se vším, čemu dřív věřil."
„Jak to myslíš?"
„Věřil sám sobě, měl se rád. Občas ustřelil a napil se, ale na alkoholu závislý nebyl. Kdyby ano, tvůj

bratr by ho netrpěl - z osobních i profesionálních důvodů."
„To si piš," řekl Drew. „Harry měl rád dobré víno a jemnou brandy, ale nesnášel, když se někdo zpíjel do němoty. V tomhle jsem mu vlastně dost podobný."
„To je právě ono. Freddiemu se opilství taky hnusilo. Nesnášel, když něco měnilo jeho já, i když třeba jen na krátkou dobu. Ale jak říkám, stal se z něj jiný člověk. Chvíli se choval jako stvůra, a hned se za to kál. Záhada. Jednou večer v Amsterdamu - když už jsem sama sebe přesvědčila, že Harry má pravdu a Frederik opravdu nežije -jsem měla sprostý telefonát. Takhle občas volají pubertální výrostci, aby se vytáhli před kamarády. Mění přitom hlas nebo mluví skrz papír. Padaly obvyklé sexuální požadavky a urážky, tak jsem už chtěla zavěsit, ale zarazilo mě jedno slovní spojení. Už jsem ho totiž slyšela - od Freddieho! Zařvala jsem, kristepane, to jsi ty, Freddie?"... Šílený výkřik, který následoval, mi pořád zní v uších. Bylo mi jasné, že jsem měla pravdu a Harry se mýlil."
„Dneska večer jsme viděli jinou tvář té stvůry," řekl Drew. „Zajímalo by mě, jestli je pořád na drogách."
„Nemám tušení. Možná bychom mohli ukázat nahrávku poručíka Anthonyho nějakému psychiatrovi."
„Sám se nemůžu dočkat, až ji uvidím. Ta videokazeta by pro nás mohla být zlatý důl... Karin, co všechno ví Witkowski?"
„To netuším. Řekl mi jen, že existují nezodpovězené otázky z minulosti. Nevím, co tím myslel."
„Tak se ho zeptáme." Latham se otočil a oslovil plukovníka, jenž seděl na pravém boku lodi s oběma výsadkáři. „Stane, mohl bys na minutku?"
„Jasně." Plukovník zamířil přes palubu a postavil se mezi Drewa a Karin.
„Stanley, tys o dnešní noci věděl víc, než cos nám řekl, mám pravdu?"
„Ne, jen jsem takovou možnost nevylučoval. Freddie se při tajných akcích rád převlékal za kněze a Bůh ví, že když si neobarvil vlasy, měl je blondatější než Marilyn Monroe. Když kapitán mluvil o světlovlasém knězi vysokém přibližně sto osmdesát centimetrů, stál jsem vedle vás, Karin, a všiml jsem si, jak se vám podlomily nohy. Náhle se mi vybavily vzpomínky."
„To nedává odpověď na otázku, jak tě vůbec mohlo napadnout, že to může být její manžel," řekl Latham.
„No, teď se vracíš o pár let zpátky. Když se vojenská rozvědka dozvěděla o smrti Frederika de Vriese rukou Stasi, pár věcí nám nebylo jasných. Například proč nahráli jeho ‚výslechy' a smrt do takových detailů. Nebylo to normální, ani trochu. Podobné věci se obvykle pečlivě tají; koncentrační tábory znamenaly velké poučení."
„Právě to mě hned napadlo," poznamenala Karin. „Harryho taky, ale on to připisoval mentalitě fanatiků ze Stasi, kteří věděli, že brzy přijdou o moc, o všechno. S tím jsem se nemohla ztotožnit, protože Frederik mi často vyprávěl, jak brutální umí být Stasi, avšak jak jsou zároveň její členové v zásadě nejistí. Nejistí lidé se nebudou dobrovolně usvědčovat vlastními slovy."
„Co na to můj bratr?"
„Nikdy jsem mu to neřekla. Víš, Harry nebyl jen Frederikuv řídící orgán, on ho měl velice rád. Neměla jsem to srdce říct mu o našich těžkostech. Nebyl důvod, Freddie byl po smrti - úředně."
„Existovalo ještě pár věcí, o nichž jste nemohla vědět, Karin," řekl plukovník tiše. „Informace, které přinesl ze svých posledních tří akcí, byly zjevně podvržené. V té době jsme už my sami získali pár členů Stasi, kteří věděli, že už brzy budou nezaměstnaní a žalovatelní, a tak rádi spolupracovali. Několik z nich přineslo důkazy, jež odporovaly de Vriesovým zjištěním."
„Proč jsi ho nevolal k zodpovědnosti?" zeptal se Drew. „Proč jsi ho nestáhl z terénu a nepřitlačil ke zdi?"
„Bylo to všechno strašně nejasné,"odvětil Witkowski a zavrtěl hlavou. „Převezli ho a podstrčili mu nesmysly? Bylo to selhání? V minulosti byl vynikající, tak jsme to považovali spíš za náhodné chyby z přepracování. Ty dnes znáš odpověď, ale my ji tenkrát neznali."
„Povídal jste něco o ‚pár věcech,', Stanley," řekla Karin. „Co jste měl na mysli?"
„Vlastně jen jednu věc, ale byla potvrzená dvěma našimi informátory, kteří se navzájem neznali. My jsme si jejich poznatky ověřili. Stasi byla chobotnice se stovkou očí a tisíci chapadly. Myslím to tak, že řídila odvrácenou tvář státu... Vašeho manžela poslali dvakrát letecky do Mnichova, kde se sešel s generálem Ulrichem von Schnabem, jenž byl později odhalen jako jeden z vůdců neonacistického hnutí. Dřív než ho stačili ve vězení vyslechnout, zavraždil ho tam jeho vlastní člověk."

„Takže semínko padlo na úrodnou půdu a jedovatá květina jménem Gunter Jager mohla rozkvést," dodala Karin a zaklonila hlavu, jako by tomu všemu nemohla uvěřit. „Jak se to mohlo stát? Ve jménu zdravého rozumu, jak?"
„Možná nám něco napoví ta videokazeta." Latham jemně odstrčil plukovníka a vzal Karin kolem ramen, pak se obrátil k Witkowskému. „Vytáhni svůj kouzelný telefon a zavolej Moreauovým lidem tady v Bonnu. Řekni jim, aby nám zamluvili apartmá pro tři osoby v hotelu Konigshof. A ať seženou video, na kterém se dají kopírovat kazety."
„Jawohl, mein Herr!" přitakal plukovník a na jeho tváři se v mihotavém světle měsíce objevil obdivný úsměv. „Mluvíš jako opravdový velitel, chlopak."
„Ale jak je to možné?" vykřikla náhle Karin de Vriesová a s bolestným výrazem vzhlédla k nočnímu nebi s rychle plujícími oblaky. „Jak se může člověk změnit v někoho úplně jiného?"
„To zjistíme," řekl Drew a nepřestával ji držet kolem ramen.

*****

Německá slova, chvíli tichá a hned zase křičená, měla svůj zvláštní typický rytmus. Byl to kolísavý proud zvuku, chlácholivý a zároveň vzrušující, jenž zněl jako směsice kázání a hrozeb. Stejně hypnoticky působil i obrazový záznam, i když se malá videokamera při natáčení neustále pohybovala a závěs občas zastínil objektiv. Plavovlasý kněz hovořil k šestatřicetihlavému mužskému obecenstvu, jež se soudě podle oblečení neskládalo pouze z Němců. Všichni v sále na sobě měli drahé šaty, někteří klasické obleky, jiní neformální jachtařské úbory a běžecké soupravy od Diora. Seděli většinou jako u vytržení, několik párů očí však jako by rozpačitě těkalo sálem vždy, když kázání ohnivého kněze nabralo na agresivitě. Při častém hajlování však všichni vstávali jako jeden muž. Charismatický kněz se zářivě světlými vlasy a pronikavým pohledem působil vskutku hypnoticky.
Než poručík Anthony vložil kazetu do videa, postavil se před jednotku ve velkém apartmá v hotelu Konigshof a prohlásil: „Kamera má silný objektiv a výkonný mikrofon, takže uslyšíte všechno. Kvůli zjištění totožnosti jsem se snažil udělat detailní záběry všech tváří v sále. Protože pan Latham neumí německy, najali jsme s Chrisem anglickou písařku a snažili jsme se přeložit, co Gunter Jager řekl. Překlad sice není naprosto doslovný, ale je dost přesný."
„To od vás bylo velice pozorné, Gerry," uznal Drew, jenž seděl mezi Witkowským a Karin.
„Nejen to. Hlavně to bylo strašně důležité," přerušil je kapitán Dietz, jenž klečel před televizí a vkládal kazetu do přístroje. „Já se z toho pořád nemůžu vzpamatovat," dodal záhadně. „Tak jo, kouzla můžou začít."
Na obrazovce se náhle objevily záběry a místností se rozlehl doprovodný zvuk. Latham sledoval anglický text.
„Vážení přátelé, mí drazí vojáci, vy jste skutečnými hrdiny Čtvrté říše!" začal muž, jenž si říkal Gunter Jager. „Mám pro vás skvělé zprávy! Hlavní města našich nepřátel co nevidět zalije ničivá přílivová vlna. Do hodiny H nyní zbývá přesně padesát tři hodin. Všechno, na čem jsme pracovali, po čem jsme toužili, pro co jsme se obětovali, začíná nést své ovoce. Konec je sice ještě v nedohlednu, ale konec začátku se už blíží! Bude to tečka, konečné řešení mezinárodní krize! Vy, kdož jste sem dnes přijeli z ciziny a ze zámoří, velmi dobře víte, že naši nepřátelé jsou ve stavu chaosu a navzájem se obviňují z příslušnosti k naší velké věci. Navenek nás proklínají, ale miliony lidí nám tiše tleskají, protože chtějí to, co jim můžeme nabídnout! Svrhnout moc židovských intrikánů, kteří chtějí všechno jen pro sebe, a odporného Izraele. Deportovat uječené méněcenné černochy, zašlápnout socialisty, kteří by z nás sedřeli kůži a naše daně rozdali neschopným. Stručně řečeno, svět potřebuje restrukturalizaci! Musíme si vzít ponaučení z Římanů, tedy než zpohodlněli a dovolili, aby jejich žíly nakazila krev otroků. Musíme být silní a naprosto nesmiřitelní k méněcennosti! Člověk přece zabije zmrzačeného psa, tak proč ne plod méněcenných rodičů?... Nyní k naší přílivové vlně - většina z vás zná její jméno, jiní však nikoli. Má krycí název Vodní blesk, což přesně vystihuje její postatu. Blesk zčistajasna udeří a zabíjí a stejně bude účinkovat i voda, kterou zasáhne. Za padesát tři hodin budou nádrže s pitnou vodou pro Londýn, Paříž a Washington zamořeny jedy tak silnými, že zahynou stovky tisíc lidí. Vlády zemí budou ochromené, protože potrvá

dny a možná týdny, než se jim podaří provést analýzy toxinů a teprve další týdny poté začnou fungovat protiopatření. Do té doby..."
„Už jsem toho slyšel dost!" vybuchl Latham. „Vypněte ten krám a okamžitě pořiďte kopie. Je mi fuk, jak to uděláte, ale pošlete tu nahrávku po linkách do Londýna, Paříže a Washingtonu! Taky odfaxujte tenhle přepis na číslo, které vám řeknu. Já telefonem zburcuju všechna možná místa. Kristepane, zbývají jen dva dny!"

38 KAPITOLA

Wesley Sorenson poslouchal Lathamův hlas v telefonu. V očích měl soustředěný a napjatý výraz, na čele mu vyrážely krůpěje potu. „Vodní nádrže jsou v kompetenci ženijního vojska," hlesl vyděšeně.
„Jsou v kompetenci celého Pentagonu, Langley, FBI a policejních stanic v okolí všech zásobáren vody pro Washington, Wesi!"
„Jsou oplocené a hlídané..."
„Zdvojte, ztrojte a třeba zčtyřnásobte všechny hlídky," naléhal Drew. „Ten maniak by nic takového nesliboval, kdyby si nemyslel, že to dokáže splnit. Před tím shromážděním by si to netroufl. Vsadím se, že tam bylo víc peněz, než v půlce Evropy. Oni prahnou po moci, jsou jí doslova posedlí, a mám podezření, že on může platit nacistickému Bohu z neomezených zdrojů. Ježíšikriste, už jen necelé dva dny!"
„Jak to vypadá s totožností shromážděných?"
„Jak to mám sakra vědět? Tobě volám jako prvnímu. Teď právě rozesíláme videozáznamy - německý prezident nám dal k dispozici satelitní zařízení ve vládních studiích - francouzské, britské a americké rozvědce. V našem případě mají všechny otázky a povolení ke zveřejnění mířit na tebe."
„Na veřejnost nesmí nic proniknout! V zemi panuje výbušná atmosféra - mohlo by to být horší než období mccarthismu. Odehrálo se několik nepokojů a v Trentonu byl protestní pochod. Dav skandoval ‚nacisti' při každé zmínce o politicích, úřednících, šéfech odborů i vedoucích manažerech, byť jen vzdáleně spojených s oficiálně vyšetřovanými. A to je teprve začátek."
„Moment," ozval se Lathamův hlas ze sluchátka, „moment! Stovky původních jmen přinesl Harry z údolí Bratrstva, je to tak?"
„Jistě."
„A podle zápisů MI6 můj bratr navrhl, aby se prověřily nejen jmenované osoby, ale všichni v jejich okruhu."
„Ovšem, to je běžný postup."
„A když se ta jména dostala do oběhu, přišel od nejvyššího velení nacistů rozkaz zabít Harryho."
„Zřejmě."
„Ale proč?... Proč, Wesi? Honili mě jako smečka hladových vlků ovci."
„Nevím. To jsem nepochopil."
„Já už možná chápat začínám. Říkám to nerad, ale připusťme, že Harrymu podstrčili falešná jména. Záměrně, aby vytvořili právě tu atmosféru, kterou jsi před chvílí popsal."
„Jak jsem znal tvého bratra, nemyslím, že by na něco takového skočil."
„A co když neměl na vybranou?" „Přece nepřišel o rozum. Samozřejmě měl na vybranou." „Řekněme, že ano - tedy že přišel o rozum. Gerhardt Kroeger je mozkový chirurg a v Paříži riskoval vlastní život, aby zabil Harryho. Podle jednoho plánu se měla Harrymu - tedy mně - useknout hlava. Podle jiného měl zase dostat ránu z milosti, která mu měla ustřelit hlavu... Přesněji levou stranu hlavy."
„Řekl bych, že to doslova volá po pitvě," pravil ředitel Konzulárních operací a po chvíli dodal: „Až to bude možné. V téhle chvíli bychom sebou měli všichni pořádně hodit, abychom zastavili šílený plán, který má zabít stovky tisíc obyvatel v Paříže, Londýna a Washingtonu."
„Jager se vyjádřil jasně, Wesi. Otrávená voda v přehradách."
„Já sice nejsem odborník na vodárny, ale něco o nich vím. Všichni jsme o nich občas uvažovali z hlediska taktické sabotáže, ale vždycky jsme je zase rychle zavrhli." „Proč?"
„Je to prostě příliš velké sousto. Kdybys chtěl ovlivnit kvalitu vody ve velkých městech, potřeboval bys

nejmíň pět šest kilometrů dlouhou šňůru těžkotonážních kamionů, což by bylo poněkud nápadné. Pak by nastal problém s přístupem k vodním nádržím. Tak velký počet vozidel by se k nim v žádném případě nemohl dostat. Ohrady kolem přehrad připomínají vězeňské zátarasy a jsou propojené alarmy. Když někdo vnikne dovnitř, dostane věž vodárenské ostrahy signál a následuje okamžitá obhlídka terénu."
„Řekl bych, že na vodárny jste kadet, pane řediteli."
„Blbost, tyhle informace se učily a ještě nejspíš učí ve skautu. Určitě je zná každý stavební inženýr ve státních službách."
„Takže cestu po zemi vylučuješ. A co vzduchem?"
„Stejně nemožné. Potřeboval bys nejmíň dvě eskadry nákladních strojů letících těsně nad zemí, které by musely s naprostou přesností nasměrovat náklad co nejblíž k vodním věžím, aby jedy pronikly do propustí. Se vší pravděpodobností by se navzájem srazily, a i kdyby ne, po celém kraji by se dlouho rozléhal ohlušující rámus. Nemluvě o tom, že by letadla zachytily radary."
„Vidím, že jsi o tomhle druhu sabotáže přemýšlel opravdu vážně."
„Drew, víš stejně dobře jako já, že základem našich her jsou různé možnosti."
„Jenže tohle není hra, Wesi. Ten parchant to myslel vážně. On na nějaký způsob přišel. Opravdu se to chystá udělat."
„Tak bychom se měli všichni pustit do práce, ne? Zůstanu ve spojení s MI5 a Quai d'Orsay. Ty se zaměříš na totožnost všech lidí v usedlosti na Rýnu. Koordinuj postup s Claudem, MI6 a německou rozvědkou. Do zítřka chceme mít všechny ty fanatiky pod zámkem. A nejdřív si posviť na ty, kdo nejsou Němci. Nedovol jim odjet ze země."

*****

Z počítačů vlád čtyř států se během dalších čtyřiadvaceti hodin doslova kouřilo. Tajné služby Německa, Francie, Velké Británie a Ameriky postupně zachycovaly z éteru jednotlivé fotografie. Z třiceti šesti mužů, kteří volali „Sieg Heil, Gunter Jäger", bylo sedmnáct Němců, sedm Američanů, pět Francouzů a čtyři byli Britové. Tři se nepodařilo identifikovat a pravděpodobně už odletěli ze země. Všichni byli tajně uvězněni a drženi v izolovaných vězeňských celách, bez vysvětlení a bez možnosti komunikace. Nesměli si ani zavolat. Pokud zadržený jedinec zastával významnou funkci, jeho firma blízkým sdělila, že musel nečekaně odjet na služební cestu či je na konferenci, která se protáhla.
„Tohle nemá obdoby!" hromoval vlastník německé chemické továrny.
„Vy taky ne," odvětil důstojník německé policie.
Zbyl pouze Gůnter Jager, jenž stále pobýval sám se svým personálem ve skromném příbytku na břehu Rýna. Podle společného rozkazu velitelů operace se nesměl o událostech posledních čtyřiadvaceti hodin nic dozvědět. Žádný z uvězněných neonacistů totiž nedokázal poskytnout konkrétní údaje o Vodním blesku. Plány, které nabízeli v naději na lepší zacházení a shovívavost, byly naprosto neproveditelné, a tudíž falešné. Nic podstatného jim neřekl ani hysterický Hans Traupman, i když mu ukázali odporné kazety s jeho sexuálními experimenty.
„Myslíte, že bych před vámi něco tajil? Panebože, vždyť já jsem chirurg a poznám, kdy se operace nepovedla. Dohráli jsme!"
Odpovědi znal pouze Gunter Jager. Když si přední psychiatři prostudovali videokazetu, dospěli k názoru, že by si radši vzal život, než by něco prozradil.
„Je to paranoik trpící maniodepresivními stavy, což v překladu znamená, že se neustále pohybuje na hraně. Stačí ho trochu postrčit a propadne naprostému šílenství." Karin de Vriesová souhlasila.
Proto bylo třeba monitorovat veškeré prostředky komunikace nového Fuhrera: telefon, rádiové frekvence, zásilky, nezapomněli dokonce ani na možnost poštovních holubů. Agenti s výkonným elektronickým odposlouchávacím zařízením číhali v křoviscích, na stromech i mezi ruinami bývalého statku s „ušima" nastraženýma směrem k chatě u řeky a jejímu okolí. Všichni čekali, až se Jager spojí s někým, případně s něčím, co by jim aspoň cosi napovědělo o operaci Vodní blesk. Nic se však nedělo a hodiny ubíhaly.
Vodní díla poblíž Londýna, Paříže a Washingtonu byla doslova v obležení. Čety ozbrojených vojáků

hlídaly každičký centimetr oblastí, silnice vedoucí k nádržím byly zataraseny a doprava svedena objížďkami. Operační i bezpečnostní systémy v cihlových vodárenských věžích poblíž Washingtonu obsluhovali specialisté z ženijních vojsk. Z celé země se sem sjeli ti nejzkušenější odborníci.
„Žádnej zasranej nácek se k tomuhle místu nepřiblíží," řekl brigádní generál, který měl na povel přehradu Dalecarlia. „Totéž platí o Londýnu i Paříži, probrali jsme všechno do nejmenších podrobností. Myslím, že Francouzi to ale trochu přehánějí. Každých sto metrů mají jednotky s pancéřovými pěstmi a plamenomety, a dokonce ani nepijí vodu."
V Bonnu, o jehož ohrožení zprávy nehovořily, dala vláda veškeré své zdroje k dispozici spojenců, kteří byli nyní i jejími spojenci. Nikomu na světě se nepříčil návrat nacismu víc, než německému vedení. Jeho členové však zapomněli, že se historie může opakovat. Tak se stalo, že v nejtemnějších nočních hodinách operace Vodní blesk mohly vjet na parkoviště Bundestagu těžké nákladní vozy, pomalu a nepozorovaně. Oficiálně vezly zásoby prádla, kuchyňské vybavení a čisticí prostředky. Ve skutečnosti se však na korbách kamionů ukrývaly velké nádrže vysoce nasyceného oktanu, mimořádně výbušného paliva. Nádrže byly napojeny na čerpadla schopná rozprášit kapalinu na celé fotbalové hřiště. Byl to symbol, jemuž Gunter Jager nemohl odolat. Osobní symbol, s nímž se nikomu nesvěřil, kromě svých oddaných žáků, kteří měli vykonat jeho zadání. Měli zapálit Bundestag. Vypálit ho do základů.
„Vracíme se do Reichstagu," zapsal si do svého deníku.

*****

„Nic se neděje!" zvolala Karin v apartmá hotelu Konigshof. V Bonnu byla právě jedna hodina po půlnoci. Witkowski a dva výsadkáři z Pouštní bouře, vyčerpaní po téměř dvoudenní práci bez odpočinku, spali v sousedních pokojích. „Nikam to nevede!"
„Dohodli jsme se," řekl Latham, jenž stěží držel oční víčka těžká jak olovo, „že jestli se do šesti ráno nic nestane, sebereme ho a natáhneme na skřipec."
„Žádný skřipec nebude, Drew! Freddie nikdy nešel do operace bez prostředků, kterými by se v případě dopadení mohl zabít. Vždycky mi říkal, že není žádný hrdina, že se jen bojí mučení. Věděl, že kdyby ho odhalili, stejně neujde popravě, tak proč si neušetřit zbytečnou bolest... To byl jeden z důvodů, proč jsem nemohla uvěřit spisu Stasi."
„Myslíš třeba kapsli kyanidu v kolárku nebo něco podobného?"
„Je to reálné, viděl jsi to sám! Tvůj bratr Harry se vyzbrojil stejnou pilulkou!"
„On by ji nikdy nepoužil." Lathamovi spadla hlava a pomalu se svezl na pohovku.
„V sázce jsou stovky tisíc životů, Drew! Řekls to sám - on našel způsob, jak to provést!" Její námitku však už nikdo neslyšel, protože Latham spal. „Znám jiný způsob, jak ho zastavit," zašeptala de Vriesová. Vběhla do ložnice, strhla z postele deku, vrátila se a přikryla Lathama. Pak znovu zamířila do ložnice a zvedla sluchátko.

*****

Zazvonil telefon. Drew se lekl, spadl z gauče a rozespale šátral po něčem, co tam nebylo. Vyškrábal se na nohy. Zvonění ustalo a třicet sekund nato vyletěl z ložnice téměř oblečený Witkowski. „Zatraceně, ona to udělala!" zařval plukovník.
„Co jako...?" zeptal se Latham, který znovu seděl na gauči a nechápavě vrtěl hlavou.
„Vydala se za de Vriesem sama."
„Cože?"
„Karin použila naše kódy a získala povolení projít přes stráže kolem Jagerova domu."
„Kdy?"
„Před pár minutami. Službu konající důstojník chtěl vědět, jestli má zapsat její vstup heslem nebo jménem."
„Musíme za ní...! Kde mám zbraň? Ležela tady na stole. Panebože, ona si ji vzala!"
„Obleč si sako a kabát," řekl plukovník. „Venku už hodinu prší."

„Auto od německé rozvědky je na cestě," oznámil kapitán Dietz, jenž vyběhl ze dveří třetí ložnice s poručíkem za zády. Oba byli oblečení, automaty měli připravené v pouzdrech. „Zvedl jsem telefon a poslouchal," vysvětlil. „Musíme sebou hodit, cesta trvá nejmíň deset minut."
„Zavolejte šéfa bezpečnosti a nařiďte mu, ať ji zadrží, nebo za ní někoho pošle!" řekl poručík Anthony.
„Ne!" vyštěkl Witkowski. „Jager je jak vzteklý pes. Jestli usoudí, že se dostal do úzkých, zdivočí a zabije každého, kdo se mu připlete do cesty. Slyšel jste psychiatry. Ať už Karin provádí, co chce, bude lepší nechat ji samotnou, dokud se tam nedostaneme."
„A až se tam dostaneme," řekl Drew tiše a shrábl z křesla sako a plášť, „vrazíme dovnitř. Každý máte druhou zbraň. Jeden z vás mi tu svoji dá."

*****

Když se Karin prokázala jako členka jednotky N-2 a její jméno i heslo zkontroloval důstojník německé rozvědky pověřený vedením sledovacího týmu u Jagerova sídla, dostala hlášení a konkrétní instrukce.
„Po celém pozemku jsem strategicky rozmístil devět mužů s potřebným vybavením," řekl důstojník skrčený v lijáku za polorozbořenou zdí starého statku. „Všichni jsou maskovaní a skrývají se v porostu, pár z nich sedí v korunách stromů. Déšť je sice trochu nepříjemný, ale hraje nám do karet. Necelých pětadvacet metrů za domkem procházejí dvě hlídky Guntera Jagera. Říkala jste, že se musíte nepozorovaně dostat ke dveřím, a pro naši situaci je opravdu životně důležité, aby vás nikdo neviděl - tak mě dobře poslouchejte. Běžte po téhle staré kamenité pěšině, až dojdete ke zbytkům vyhořelé besídky, kde je hřiště na kroket, na němž si Jager nechal postavit odpočívadlo. Na druhé straně stojí vzrostlá borovice. Zhruba pět metrů nad první řadou větví je jeden z mých mužů, který má jasný výhled na dům. Má u sebe svítilnu v podobě tužky, kterou bude zakrývat dlaní: Dva záblesky znamenají, že jde strážný, tři, že je čistý vzduch. Když uvidíte tři záblesky, utíkejte prostředkem kroketového hřiště, kde je další kamenitá stezka, která zatáčí doleva. Jděte po ní a zastavte se přibližně po čtyřiceti krocích v nejostřejším místě zatáčky. Podívejte se napravo - v křoví bude další člověk s baterkou. Má přímý výhled na boční vchod, který je na konci pěšiny, takže se nedá přehlédnout."
„Boční vchod?" přerušila ho Karin a otírala si déšť z tváře pod černým plátěným kloboukem.
„Dveře do Jagerova bytu," odvětil důstojník německé tajné služby. „Ložnice, koupelna, kancelář a přístavek, v němž je soukromá kaplička s vlastním oltářem. Říká se, že tam celé hodiny medituje. Boční dveře mu slouží jako soukromý vchod. Jsou nejblíž k řece a nikdo jiný do nich nesmí. Hlavní dveře jsou vzadu nalevo, kde byl původní vchod. Tudy chodí stráže a návštěvy."
„Jinými slovy, když je Jager ve svém bytě, je v zásadě oddělený od zbytku domu."
„Přesně tak. Ředitele Moreaua zvlášť zajímal půdorys, který jsem mu popsal. Když s vámi telefonicky domluvil, zavolal mi a společně jsme vymysleli plán, jak vám vyhovět s minimálním rizikem."
„Můžu se zeptat, co vám řekl?"
„Že jste Gůntera Jagera před lety znala a že jste špičkově vycvičený stratég, který má šanci dokázat víc než kdokoli jiný. Stejně jako většina mých kolegů vyšších důstojníků beru Moreauovy soudy jako názory experta. Taky se zmínil, že budete ozbrojená a ubráníte se sama."
„Doufám, že má v obojím pravdu," hlesla Karin.
„Prosím?" Německý důstojník se udiveně zadíval na Karin de Vriesovou. „Předpokládám, že máte svolení svých nadřízených."
„Ovšem. Copak by vám kvůli mně volal sám slavný Moreau, kdyby tomu tak nebylo?"
„Ne, to jistě ne... Za chvíli budete mít úplně zmáčený plášť. Jiný vám bohužel nabídnout nemůžu, ale mám jeden deštník navíc. Můžete si ho vzít."
„Děkuju, jsem vám vděčná. Máte spojení s vašimi podřízenými?"
„Ano, ale žádnou vysílačku vám dát nemůžu. Bylo by to příliš riskantní."
„Chápu. Tak jim aspoň oznamte, že jsem na cestě."
„Hodně štěstí a buďte strašně opatrná, madame. Pamatujte, že ke dveřím vás zavést můžeme, ale nic jiného. I kdybyste vykřikla, nemůžeme nijak zasáhnout."
„Ano, já vím. Co je jeden život proti tolika tisícům?" Po těchto slovech Karin otevřela deštník a vyrazila

vodními přívaly po kamenité stezce. Cestou si co chvíli musela vytírat déšť z očí. Nakonec došla ke kdysi elegantní besídce, jejíž ohořelá dřevěná konstrukce a svinuté pletivo připomínaly válečnou fotografii, dokládající, že válka měří všem stejně a zasahuje jak bohaté, tak chudé. Za troskami besídky, jakoby v rozporu s předchozím poučením, se prostíralo špičkově udržované kroketové hřiště, jehož pečlivě posekaný trávník, branky i jasně natřené sloupky vypadaly jako ze škatulky.
Zvedla hlavu chráněnou plátěným kloboukem, přimhouřila oči a začala si prohlížet ohromnou borovici i sousední stromy, zdaleka ne tak impozantní. Náhle si všimla sotva viditelných záblesků. Byly dva! Strážný je na obchůzce. Karin se přikrčila k zemi a zírala mezi kapkami deště do temnoty. Čekala na další znamení. Přišlo rychle: Tři bliknutí, dvakrát za sebou. Vzduch byl čistý!
Vyrazila napříč hřištěm, její nízké boty se přitom bořily do nasáklého trávníku. Když pod sebou ucítila tvrdý povrch druhé kamenité pěšiny, bez váhání se po ní rozběhla. Měla na paměti přibližně čtyřicet kroků a ostrou zatáčku, našla ji však příliš pozdě. Zapadla po hlavě do vysokého porostu, zatímco pěšina prudce uhýbala nalevo. Ani při nejlepší vůli to nemohla zjistit, protože nebylo vidět na krok. S bolestí se vyškrábala na nohy a zvedla deštník. Byl rozbitý, a tudíž nepoužitelný. Vkleče se podívala napravo, přesně podle instrukcí. Kromě lijáku a tmy neviděla nic, avšak neodvážila se pohnout, dokud neuvidí signál. Nakonec se dočkala: Tři záblesky. Karin kráčela pomalu a ostražitě na konec cestičky, až stanula na kraji lesa a spatřila doupě svého bývalého manžela, dnes nenáviděného Fűhrera Čtvrté říše. Vzadu na levé straně budovy se svítilo, všude kolem však byla tma.
Bývalý přístavní domek byl daleko delší, i když možná nikoli větší, než si představovala, protože měl pouze přízemí. Důstojník německé rozvědky říkal, že napravo je přístavek, v němž se skrývá odloučený byt muže jménem Gunter Jager. Přistavovalo se i nalevo, pomyslela si, když se dívala na světlejší, novější dřevo v délce osmi až deseti metrů. Když vzala v úvahu šířku domu směrem k řece, přístavek mohl stačit na dva, tři nebo i čtyři pokoje pro personál. V jednom měl důstojník pravdu: Hlavní vchod byl vzadu nalevo, na konci štěrkové příjezdové cesty, jež působila nesymetricky. Jako by původně vedla k Jagerovu bytu a někdo ji dočasně odklonil. Karin stála zády k velké řece s malým přístavištěm a před sebou měla postranní sloupový vchod do apartmá Guntera Jagera, osvětlený tlumeným červeným světem připevněným pod stříškou malé terasy. V naději, že utiší prudké bušení v hrudníku, se Karin několikrát zhluboka nadechla, vytáhla z kapsy kabátu automat Drewa Lathama a vykročila trávníkem k červeně osvětlené terase. Jeden z nich přežije, druhý zemře. Jejich bídnému manželství bude konec. Ale nejdůležitější byla
operace Vodní blesk, konečné řešení Guntera Jagera, jímž chtěl ochromit Londýn, Paříž a Washington. Frederik de Vries, kdysi nejlepší z agentů provokatérů, přišel na způsob, jak to udělat. Věděla to!
Karin došla k terásce se strašidelným rudým světlem. Chytila se jednoho ze dvou sloupů podpírajících stříšku, na niž bubnoval prudký liják, a zdolala jediný schod. Vtom zalapala po dechu a zachvátil ji strach i zmatek. Dveře byly pootevřené a necelých deset centimetrů širokou škvírou byla vidět jen černá temnota. S Lathamovým automatem v levé ruce přistoupila blíž a strčila do dveří. Znova jen temnota a s výjimkou deště, který se změnil v silnou průtrž mračen, naprosté ticho. Vstoupila.
„Věděl jsem, že přijdeš, má milovaná ženo," řekla neviditelná postava, jejíž hlas se odrážel od neviditelných zdí. „Zavři, prosím, dveře."
„Frederiku!"
„Takže už ne, Freddie? Frederiku jsi mi říkala, jen když ses na mě zlobila, Karin. Ty se na mě teď zlobíš?"
„Cos to provedl? Kde jsi?"
„Bude lepší, když si promluvíme ve tmě, aspoň pro tuhle chvíli."
„Tys věděl, že přijdu...?"
„Ty dveře jsou otevřené od chvíle, co jsi se svým milencem odletěla do Bonnu."
„Takže je ti jasné, že vědí, kdo jsi..."
„To je naprosto nepodstatné," přerušil ji de Vries/Jager ostře. „Teď už nás nic nezastaví."
„Odsud se nedostaneš."
„Ale dostanu. Už je to zařízené."
„Jak? Oni vědí, kdo jsi a nenechají tě utéct!"

„Protože jsou tam venku na čtyřech akrech plných plevele a trosek a čekají u odposlouchávacích zařízení, až se spojím s přáteli v Německu, Anglii, Francii a Americe? Aby mohli obvinit další lidi a zavřít je jen proto, že jsem s nimi mluvil? Povím ti, milá ženo, že jsem měl takřka neodolatelné nutkání zavolat prezidentům Francie, Spojených států i anglické královně. Dovedeš si představit ten zmatek v tajných službách?"
„Proč jsi to neudělal?"
„Protože bych tím zesměšnil posvátnou věc - a my to myslíme smrtelně vážně."
„Proč, Frederiku, proč? Co se stalo s tím člověkem, který tak strašně nenáviděl nacisty?"
„To není tak docela pravda," odsekl nový Fűhrer. „Hnusili se mi hlavně komunisti, protože byli hlupáci. Rozmařile mrhali svou mocí
ve snaze žít podle marxistické doktríny rovnosti, když žádná taková rovnost neexistuje. Svěřili rozhodování nevzdělaným rolníkům a primitivním hulvátům. Neměli v sobě kousek vznešenosti."
„Dřív jsi takhle nikdy nemluvil."
„Ale mluvil! Jenže tys mě nikdy pořádně neposlouchala... Ale ani to není podstatné, protože jsem našel své poslání, poslání hodné nadřazené lidské bytosti. Uviděl jsem prázdné místo a zaplnil ho! Připouštím, že s pomocí jednoho chirurga velkého formátu, který uměl předvídat. Uvědomil si, že právě já jsem člověk, jehož potřebují."
„Hans Traupman," vyhrkla Karin z temnoty, okamžitě si však v duchu nadávala, že to jméno vyřkla.
„Už není mezi námi, kvůli vaší bandě břídilů. Copak jste si opravdu mysleli, že můžete unést jeho loď a odjet s ním? Aby všechny čtyři kamery postupně potemněly, vysílačka náhle selhala a loď se dala sama proti proudu? To byl strašný amatérismus. Traupman položil život za naši věc a sám by to nechtěl jinak, protože naše věc je vším."
Gunter Jager ví hodně, ale neví všechno, uvažovala Karin de Vriesová. Myslí si, že Traupman zemřel na své lodi. „Jaká věc, Frederiku? Věc nacistů? Zrůd, které popravily tvé prarodiče a přinutily tvého otce a matku žít v postavení vyděděnců, dokud si nakonec sami nesáhli na život?"
„Od té doby, cos mě opustila, jsem se naučil hodně věcí, ženuško."
„Já že jsem tě opustila...?"
„Vyměnil jsem svoji popravu za diamanty, všechny diamanty, které jsem nechal v Amsterdamu. Ale kdo by si mě najal po pádu Berlínské zdi? K čemu je supertajný špion, když se nemá kam infiltrovat? Jak by to dopadlo s mým životním stylem? S otevřenými účty, limuzínami a luxusními letovisky? Vzpomínáš na Černé moře a Sevastopol? Užívali jsme si tam a já jsem ukradl dvě stě tisíc dolarů určených na tu operaci!"
„Chci mluvit o té ‚věci', Frederiku."
„Začal jsem v ni věřit celým svým já. Mé proslovy pro hnutí psali zpočátku jiní. Teď si je všechny píšu sám, já je přímo skládám, protože jsou to vlastně krátké heroické opery, které zvedají diváky i posluchače ze židlí a jejich hlasy souzní s mými modlitbami. Oni mě uctívají a zbožňují, protože je dokážu zcela upoutat."
„Jak to začalo..., Freddie?"
„Freddie - to už je lepší. Opravdu bys to chtěla vědět?"
„Copak jsem se vždycky nezajímala o tvé akce? Pamatuješ, jak jsme se přitom občas nasmáli?"
„Ano, v tom jsi byla fajn, ale většinu času ses chovala jako děvka."
„Co...?" Karin okamžitě ztlumila hlas. „Omlouvám se, Freddie, opravdu se omlouvám. Odjel jsi do východního Berlína, to bylo poslední, co jsme o tobě všichni slyšeli. Pak jsme se dočetli, že tě popravili."
„Víš, tu zprávu jsem napsal sám. Novinářská bomba, co říkáš?"
„Byla opravdu zručně napsaná."
„Umění hezky psát je jako umění krásně mluvit a naopak. Abys upoutala čtenáře či posluchače, musíš v nich vyvolávat naléhavé představy. Uchvátit je ohněm a blesky!"
„Východní Berlín...?"
„Ano, tam to začalo. Jistí členové Stasi měli styky s Mnichovem, zvlášť s jedním prozatímním generálem nacistického hnutí. Rozpoznali moje schopnosti, a jak by taky ne? Kolikrát já z nich nadělal hlupáky! Když si oficiální činitelé, s nimiž jsem obchodoval, vyzvedli v Amsterdamu moje diamanty a pustili mě,

někteří z nich za mnou přišli a říkali, že by pro mě možná měli práci. Východní Německo se hroutilo a brzy měl následovat celý Sovětský svaz - všichni to věděli. Vzali mě letadlem do Mnichova, kde jsem se sešel s generálem von Schnabem. Úžasný člověk, možná dokonce vizionář, ale v jádru přísný pedant a byrokrat. Pro funkci vůdce mu chyběla správná jiskra. Měl však plán, který postupně uskutečňoval. Plán, jenž mohl naprosto změnit tvář Německa."
„Změnit tvář Německa?" opakovala Karin nevěřícně. „Jak by mohl nějaký pochybný neznámý generál nenáviděného radikálního hnutí dokázat něco takového?"
„Proniknutím do Bundestagu - a já toho o infiltraci věděl hodně."
„Neodpovídáš mi na otázku..., Freddie."
„Freddie - tak to mám rád. Prožili jsme spolu spoustu krásných let, ženuško." Hlas Guntera Jagera stále jako by přicházel odnikud a zároveň odevšad z temnoty pokoje. Déšť bubnující do zatažených oken a střechy tento pocit ještě umocňoval. „Ale abych odpověděl na tvoji otázku: Infiltrovat se do Bundestagu znamená, že ve volbách musí vyhrát správní lidé. Generál s pomocí Hanse Traupmana prohledal celou zemi a našel nadané, avšak nespokojené muže. Vyslal je do ekonomicky slabých oblastí, vybavil je ‚recepty' na řešení problémů a platil jejich volební kampaně způsobem, jemuž soupeři nemohli konkurovat. Věřila bys, že v tuhle chvíli máme v Bundestagu už přes sto lidí?"
„Tys byl jedním z těch mužů..., manželi?"
„Byl to mimořádný zážitek, ženo! Dostal jsem nové jméno, nový životopis, naprosto nový život. Stal se ze mě Gunter Jager, duchovní pastýř z malé vesničky Kuhhorst, přemístěný církevními autoritami do Strasslachu poblíž Mnichova. Vystoupil jsem z církve, protože jsem bojoval za obnovení práv střední třídy, měšťanů, kteří jsou páteří národa. Poslanecké křeslo jsem získal drtivým vítězstvím ve volbách, jak se dnes říká. Hans Traupman mě během kampaně sledoval a dospěl k názoru, že já jsem ten, kterého hnutí potřebuje. Povím ti, ty čubko, je to paráda! Udělali ze mě císaře, krále, vládce všeho, co hájíme, Fűhrerem Čtvrté říše!"
„A tys to přijal, Freddie?"
„Co by ne? Je to pokračování mé předchozí práce. Přesvědčivost, s jakou jsem pronikal do táborů nepřítele, řeči, které jsem pronášel na podporu své předstírané angažovanosti, všechny ty večírky a sympozia - byl to všechno výcvik pro moje vrcholné vystoupení."
„Ale byly doby, kdy jsi ty lidi považoval za nepřátele."
„Teď už ne. Oni mají pravdu. Svět se změnil k horšímu. Dokonce i komunisti se svými železnými pěstmi byli lepší než to, co máme dneska. Když připravíš silný stát o disciplínu, zbude jen ječící chátra, která se vraždí mezi sebou. Jako zvířata v džungli. My se těch zvířat zbavíme a přebudujeme stát od základů. Sloužit mu budou za odměnu jen ti nejčistší, které vybereme. Je před námi rozbřesk krásného nového dne, ženuško. Jakmile to lidé pochopí, do celého světa se rozletí pravda o jeho síle a síla jeho pravdy."
„Svět ale bude poukazovat na brutalitu nacistů..., Freddie."
„Chvíli možná ano, ale to přejde, až svět uvidí, že očištěný stát se silným a dobrým vedením mu přináší prospěch. Demokracie pořád vykřikují hesla o nejvyšší spravedlnosti tajného hlasování, ale jsou úplně vedle! Většina hlasů leží na ulici a právě tam se o ně bojuje. Američani ani nechápou, jak byla před dvěma stovkami let koncipována jejich ústava. Volební právo měli původně jen vlastníci půdy, tedy muži, kteří prokázali, že jsou úspěšní, a proto nadřazení. Tak se usneslo Ústavodárné shromáždění. Věděla jsi to?"
„Ano, byla to agrární společnost, ale překvapuje mě, že to víš ty. Historie nepatřila nikdy mezi tvé silné stránky."
„To se všechno změnilo. Škoda, že nemůžeš vidět ty police... Všechny jsou plné knih a každý den dostávám nové. Čtu jich pět až šest týdně."
„Dovol mi podívat se na ně - a na tebe. Chyběl jsi mi, Freddie."
„Už brzy se dočkáš, ženo. Tma mi poskytuje jisté potěšení, protože tě ‚vidím', jak si tě chci uchovat v paměti. Jako krásnou veselou ženu pyšnou na svého muže, jemuž nosila z NATO tajemství, která mu párkrát zachránila život."
„Byl jsi na straně NATO."
„Teď jsem na lepší straně. Teď bys mi taky pomohla?"

„Přijde na to. Nemůžu ti upřít mimořádnou přesvědčivost. Udělal jsi na mě velký dojem. Vždycky jsi byl mimořádný člověk, a to říkali i lidé, kteří s tebou nesouhlasili..."
„Třeba můj přítel, můj bývalý přítel Harry Latham, nyní tvůj milenec!"
„Jsi vedle, Freddie. Harry Latham není můj milenec."
„Lžeš! Vždycky ti nadbíhal, čekal, až se ukážeš, ptal se po tobě."
„Opakuji, že se pleteš. Žili jsme spolu dost dlouho na to, abys poznal, kdy lžu a kdy ne. Je to přece tvoje práce. Stokrát jsem kvůli tobě musela lhát a tys mě přitom slyšel... Harry Latham není můj milenec. Mám ti to znovu zopakovat?"
„Ne." Jediné slůvko se rozlehlo ozvěnou od neviditelných zdí. „Tak kdo je to?"
„Někdo, kdo přijal Harryho jméno."
„Proč?"
„Protože chceš svého přítele Harryho zabít, a to by Harry nerad. Jak jsi jen mohl, Frederiku? Harry tě měl rád jako - jako mladšího bratra."
„Já jsem si to nevymyslel," odvětil jí tiše odtělesněný hlas Guntera Jagera. „Harry se vetřel do našeho ústředí v Alpách. Byl součástí experimentu. Neměl jsem na vybranou, musel jsem kývnout."
„Co to bylo za experiment?"
„Lékařská záležitost. Nikdy jsem to úplně přesně nepochopil. Traupman tím byl ale strašně nadšený a já jsem proti Hansovi nemohl jít. Byl mým učitelem, člověkem, který ze mě udělal to, co dneska jsem."
„A co vlastně jsi, Freddie? Jsi doopravdy nový Adolf Hitler?"
„Je zvláštní, že ho připomínáš. Pročítal jsem znovu a znovu Mein Kampf a všechny životopisy, které se mi dostaly do ruky. Máš vůbec ponětí, jak podobný jsme vedli život, tedy aspoň předtím, než jsme se dali k hnutí? On byl umělec a to já jsem taky, svým vlastním způsobem. On byl nezaměstnaný, což mě taky málem postihlo. Jeho odmítl Rakouský svaz umělců i Akademie architektů pro údajný nedostatek nadání - byl pro ně jen bývalý kaprál bez perspektivy. V mém případě se stalo totéž. Kdo zaměstná někoho, jako jsem já? A oba jsme byli na mizině; on neměl nic, a já prodal všechny diamanty, abych si zachránil život... Ve dvacátých letech si pak někdo všiml pouličního radikála, který vášnivě a přesvědčivě vystupoval proti nespravedlivým sociálním podmínkám. O léta později zase jiní lidé sledovali kázání bývalého skvělého agenta, který dokázal přelstít i je. Takoví muži mají svou cenu."
„Chceš říct, že ty i Adolf Hitler jste byli do svých strašných funkcí vehnáni?"
„Já bych to řekl jinak, ženuško. My jsme si své poslání nehledali, ale poslání si našlo nás."
„To je zvrácené!"
„Ale kdepak. Přesvědčení přeběhlíka je vždycky nejsilnější, protože on k němu musel sám dospět."
„Pokud své plány uskutečníte, vyžádá si to ohromné ztráty na životech..."
„Zpočátku ano, ale to rychle pomine a zmizí v zapomnění. Svět se stane daleko lepším místem pro život. Žádná velká válka, žádné závody v jaderném zbrojení - budeme postupovat pomalu, ale jistě, protože většina věcí je už v pohybu. Během několika měsíců se změní vlády a vzniknou nové zákony, které budou ve prospěch těch nejsilnějších a nejčistších. Ničemná spodina, která nás vysává, za pár let zmizí z povrchu zemského."
„Mně nemusíš dávat kázání..., Freddie."
„Všechno je to pravda! Copak to nevidíš?"
„Já nevidím ani tebe, což je škoda, protože mě tvoje slova opravdu rozpalují. Jsi skutečně mimořádný člověk. Rozsviť, prosím tě."
„Je v tom menší háček."
„Proč? To ses za pět let tolik změnil?"
„Ne, ale mám brýle, a ty ne."
„Já je nosím, jen když mám unavené oči, to přece víš."
„Ano, ale ty moje brýle jsou jiné. Umožňují mi vidět i ve tmě, a proto vidím, že máš v ruce pistoli. Připomnělo mi to, že jsi levačka. Vzpomínáš, jak ses rozhodla, že bys se mnou měla hrát golf, a já ti koupil sadu holí, jenže špatný druh?"
„Ano, ovšem. Pamatuju si, že byly určené pro pravoruké hráče... Mám pistoli, protože jsi mě učil, abych na noční schůzky nikdy nechodila beze zbraně. Říkal jsi, že nikdo z nás nemůže vědět, jestli ho někdo

nesleduje."
„Byla to pravda, chránil jsem tě. Vědí tví přátelé venku, že máš pistoli?"
„Nikoho jsem neviděla. Přišla jsem sama, bez dovolení."
„Teď lžeš, aspoň částečně, ale to je fuk. Odhoď pistoli na podlahu." Karin poslechla a de Vries/Jager rozsvítil. V záři lampy, která osvětlovala oltář kapličky, se na purpurové látce jasně rýsoval zlatý krucifix. Nový Fűhrer seděl napravo na modlitební stoličce. Měl na sobě bílou hedvábnou košili s rozepnutým límcem, jeho jasně plavé vlasy se zářivě leskly. Nastavoval Karin svou pěknou tvář s ostrými rysy z toho nejlichotivějšího úhlu. „Jak vypadám po těch pěti letech, ženo?"
„Hezký jako vždy, ale to víš sám."
„Je to vlastnost, kterou nemůžu popřít. Herr Hitler takové štěstí neměl. Věděla jsi, že byl dost malý, měl propadlou tvář a nosil boty na vysoké podrážce? Mně můj vzhled velice pomáhá, ale přistupuji k němu s dokonalou pokorou. Když o něm ženy hovoří, předstírám, že mě to nechává ledově chladným. Domýšlivost se k vůdci národa nehodí."
„Ale na lidi tvoje krása působí a vzbuzuje v nich posvátnou úctu. O mně to dřív platilo taky..., a vlastně i teď."
„Kdy vás napadlo, že ‚Gunter Jager' je novým vůdcem neonacistů?"
„Když jedno ze Sonnenkinder při výslechu zazpívalo. Řekla bych, že s pomocí drog."
„To se nemohlo stát! Svoji funkci jsem žádnému z nich neprozradil!"
„Ovšemže ano, i když sis to třeba ani neuvědomil. Říkal jsi, že jsi pořádal shromáždění, pronášel proslovy..."
„Jen k našim lidem v Bundestagu! Zbytek byly jen nahrávky."
„Tak tě někdo práskl..., Freddie. Slyšela jsem něco o jakémsi katolickém knězi, který šel ke zpovědi a podrobil svého zpovědníka zkoušce svědomí."
„Můj Bože, ten senilní idiot Paltz. Vždycky jsem říkal, že ho máme vynechat, ale ne, Traupman tvrdil, že má spoustu stoupenců v řadách dělnické třídy. Dám ho zastřelit."
Karin si mohla na chvíli vydechnout. Podařilo se jí udeřit na citlivou strunu. Jméno Paltz zjistila díky identifikaci lidí z videokazety, a tak věděla, že monsignore Paltz je stařík, od kterého se katolická vrchnost v Německu hlasitě distancuje. Další skutečnost vyplynula z telefonátu bonnskému biskupovi, který si nebral žádné servítky: „Je to pomatený fanatik, který by měl odejít do důchodu. Tak jsem to taky oznámil do Říma." Karin počkala, až se její nemilovaný manžel uklidní.
„Freddie," začala tiše a cílevědomě. „Ten kněz Paltz říkal, že v Londýně, Paříži a Washingtonu se stane něco strašného. Neštěstí takového rozsahu, že zemřou stovky tisíc lidí. Je to pravda..., Freddie?"
Zlověstné mlčení Fűhrera bylo doslova nabité elektřinou a tíhu okamžiku ještě podtrhovalo bubnování deště. Když Gunter Jager nakonec promluvil, jeho hlas zněl přiškrceně a hrubě, jako napjaté struny violoncella těsně před prasknutím.
„Takže proto jsi tady, ty kurvo. Poslali tě sem s mizivou nadějí, že bych mohl prozradit podstatu naší šokové vlny."
„Přišla jsem sama. Nevědí, že jsem tady."
„To je možné, protože tys nikdy neuměla lhát. Je to ironie. Před chvíli jsem řekl, že nás nic nemůže zastavit, což je mimochodem pravda. Víš, jako všichni velcí vůdcové přenáším odpovědnost na jiné lidi, zvlášť pokud jde o věci, v nichž mi chybí odbornost. Znám nástin plánu či strategie, ale zvláště jeho následky. O technických aspektech však nic nevím, neznám dokonce ani jména lidí, kteří je vymysleli. Kdybych to chtěl zjistit, ani bych nevěděl, komu volat."
„My víme, že se to týká vody v třech jmenovaných městech - přehradních nádrží nebo vodáren, či jak se tomu říká."
„Opravdu? Jsem si jist, že vám monsignore Paltz technickou stránku věci podrobně popsal. Zeptej se jeho."
„Nemůže to vyjít, Frederiku! Odvolej to. Všichni aktéři budou dopadeni. Jsou tam stovky vojáků připravených střílet na všechno živé i neživé, co se přiblíží k vodě. Pachatele čeká dopadení a tebe odhalení!"
„Odhalení?" zeptal se Jager klidně. „Kdo mě odhalí? Senilní stařík, který ani pořádně neví, jaký rok se

píše, o měsíci a dnu nemluvě? Nebuď směšná."
„Frederiku, máme videokazetu z vaší včerejší noční schůze. Všichni účastníci byli zadrženi a teď sedí v izolaci! Je po všem, Freddie! Proboha, odvolej Vodní blesk!"
„Vodní... blesk? Ježíšikriste, ty mluvíš pravdu, poznám to podle tvého hlasu i očí." Gunter Jager vstal z modlitební stoličky a vztyčil se nad ní v celé své zvrácené kráse. „Na věci to ale nic nemění, ty děvko, protože naši šokovou vlnu už nemůže nikdo zastavit. Za necelou hodinu budu na palubě letadla mířícího do země, která obdivuje moji práci..., vlastně naši práci. Stanu se svědkem toho, jak moji žáci po celém západním světě zaujímají vlivné postavení."
„Odsud se nedostaneš!"
„Nebuď naivní, ženuško," řekl Jager, zamířil ke středu oltáře a stiskl tlačítko pod zlatým křížem. Podlaha se v okamžení rozestoupila a pod čtvercovým otvorem se objevila plynoucí voda řeky. „Tam dole je ponorka pro dva lidi. Dárek od šéfa loděnic, který patří k nám. Zaveze mě do Konigswinteru, kde na mě čeká letadlo. Zbytek už znáš z dějepisu."
„A co já?"
„Máš vůbec ponětí, jak dlouho už jsem neměl ženskou?" odvětil jí Jager tiše ve světle lampy nad oltářem. „Kolik let jsem se musel schovávat pod rouškou přísné klášterní disciplíny, protože lidi, kteří podlehli svodům, jsem považoval za zranitelné a podplatitelné?"
„Frederiku, tvoje pózy mě opravdu nezajímají."
„Ale to by měly, ženo! Žil jsem takhle přes čtyři roky a dokázal jsem, že já - a jen já - jsem neúplatný nejvyšší vůdce. Mračil jsem se na ženy, které nosily odvážné šaty, a ve své přítomnosti jsem netrpěl ani košilaté vtipy nebo narážky."
„To pro tebe muselo být strašné," řekla Karin a očima těkala po zšeřelé místnosti. „Vždycky, když ses vrátil z nájezdu do východního bloku, měl jsi u sebe spoustu kondomů a telefonních čísel se ženskými jmény."
„Prohledávala jsi mi šaty?"
„Obvykle se posílaly do čistírny."
„Ty máš odpověd na všechno, jako vždycky."
„Odpovídám poctivě, co mi přijde na jazyk a jak si to vybavuju... Znovu se tě ptám, Frederiku: Co se mnou bude? Chceš mě zabít?"
„To bych nerad, protože jsi pořád moje žena, právně i před Bohem. Do mojí ponorky se přece vejdou dva lidi. Mohla bys být mou chotí, společnicí a nakonec možná manželkou císaře, něco jako byla Fraulein Eva Braunová pro Adolfa Hitlera."
„Eva Braunová spáchala společně se svým ‚císařem' sebevraždu -kyanidem a pistolí. To mě neláká."
„Tak ty mi nechceš vyhovět, ženo?"
„Ne."
„Jak je libo, uděláme to jinak," hlesl Gunter Jager téměř neslyšně a začal si rozepínat bílou hedvábnou košili. Když ji svlékl, začal si rozepínat pásek.
Karin se prudce vrhla nalevo a zoufale se snažila dosáhnout na Lathamův automat, který předtím upustila na podlahu. Jager vyskočil, vykopl pravou nohu a špičkou boty ji zasáhl do břicha tak silně, že se zhroutila na podlahu a začala se svíjet bolestí a sténat.
„Teď mi vyhovíš, ženo," řekl nový Fuhrer. Pomalu si svlékl kalhoty, pečlivě je přiložil puky k sobě a přehodil přes modlitební stoličku.

39 KAPITOLA

„Kdy odešla?" zeptal se Latham. Musel zvýšil hlas, aby ho bylo v lijáku slyšet.
„Je to asi dvacet minut," odpověděl německý důstojník, jenž ovládal dva jazyky. Vůz rozvědky s vypnutými světly vycouval od domu na samotě.
„Kristepane, ona je tam tak dlouho? A to jste ji pustili dovnitř bez vysílačky, takže se s vámi ani nemůže spojit?"

„Pochopila to, pane. Vysvětlil jsem jí, že vysílačku dostat nemůže, a ona doslova řekla: ‚Chápu'."
„Nemyslíte, že jste nám měl zavolat, než jste jí dovolil jít?" zařval Witkowski německy.
„Mein Gott, nein!" odvětil důstojník hněvivě. „Volal mi sám velký ředitel Moreau. Vymysleli jsme nejméně nebezpečný způsob, jak ji dostat přes hlídky."
„Moreau? Já toho hajzla zaškrtím!" vybuchl Latham.
„Abych odpověděl na vaši otázku přesněji, mein Herr," řekl důstojník německé tajné služby, „Fraulein není v domě moc dlouho - můj průzkumník mi hlásil vysílačkou, že dovnitř vešla teprve před dvanácti minutami. Tady se podívejte, přesný čas jsem si zapsal do bloku inkoustem odolným proti vodě. Jsem velice důsledný, jako všichni Němci."
„Tak proč všichni moji bohatí přátelé mají tolik problémů, když si chtějí dát opravit mercedes?"
„Určitě za to můžou američtí automechanici, pane."
„Držte zobák!"
„Myslím, že nastal čas pro mě a Hubeňoura," přerušil je kapitán Chistian Dietz, jenž stál opodál v dešti s poručíkem Anthonym po boku. „Znovu se vydáme k tomu domu u řeky a zneškodníme hlídky." Kapitán udělal krok dopředu a německy oslovil důstojníka: „Mein Oberfuhrer, kolik je tady hlídek? A máte určenou trasu? Mluvím k vám německy, protože chci předejít sebemenšímu nedorozumění."
„Moje angličtina je stejně dobrá jako vaše němčina, pane."
„Mluvíte trochu váhavě. A pokud jde o gramatiku..."
„Příští týden nezaplatím svému učiteli," prohodil důstojník a usmál se. „Jestli chci postoupit do dalšího ročníku, asi budu muset chodit na odpolední čaje s Angličany z Oxfordu."
„Abfall! Těm nemůžete nikdy rozumět. Ani já ne. Mluví, jako by měli v puse knedlík!"
„Ja, to jsem taky slyšel."
„Co to melou?" vyštěkl Drew.
„Seznamují se," odpověděl Witkowski. „Říká se tomu ‚vzájemné obohacování'."
„Já tomu říkám mrhání časem!"
„Rozhodují maličkosti, chlopak. Stačí člověka minutu poslouchat v jeho vlastním jazyce a poznáš, kdy je nejistý. Dietz se prostě chce ujistit, že je všechno absolutně jasné."
„Řekni jim, ať sebou hodí!"
„Ani nemusím, už končí."
„Jsou tam jen tři hlídky," řekl důstojník kapitánovi německy, „ale má to háček. Když se jeden strážný vrátí ke dveřím vzadu nalevo od příjezdové cesty, tak se s malým zpožděním objeví druhý, ale vyjde teprve poté, co se jeho kolega vrátí. A musím vám říct, že dva z nich jsme identifikovali a jsou to patologičtí zabijáci. Vždycky u sebe mají arsenál zbraní a granátů."
„Rozumím. Je to štafeta. Strážný se objeví, a tím vlastně předá kolík dalšímu."
„Přesně tak."
„Takže musíme vymyslet, jak dostat ostatní ven."
„Ja, ale jak?"
„To nechte na nás. My si s tím poradíme." Obrátil se k Lathamovi a Witkowskému. „Tam vevnitř jsou šílenci," řekl Dietz, „což nás nepřekvapuje. Kolega doslova říká, že to jsou patologičtí zabijáci. Podobným typům je vraždění milejší než jídlo. Cvokaři o tom vědí své, ale to nám teď může být jedno. Jde se."
„Tentokrát jdu s vámi!" prohlásil Drew důrazně. „Ať vás ani nenapadne něco namítat."
„Tak fajn, šéfíku," souhlasil poručík, „ale musíte nám udělat jednu laskavost, pane."
„Co jako?"
„Nebudete si hrát Errola Flynna, jako v těch starých filmech. Tady jde o něco jiného."
„O tom mi povídejte, chlapče."
„Dejte nám přesný popis terénu," řekl Witkowski a otočil se k německému důstojníkovi.
„Půjdete po kamenité cestičce k rozpadlé besídce..." O deset vteřin později vyrazilo kvarteto zpoza polorozbořené zdi staré usedlosti. Výsadkáři šli vepředu, Drew se držel za nimi s vysílačkou v ruce. Došli ke kroketovému hřišti a čekali na světelné znamení ze stromu. Tři bliknutí, ve strašném lijáku sotva viditelná. „Jdeme," hlesl Latham, „vzduch je čistý!"

„Ne!" zašeptal Dietz a silnou pravou rukou Lathama zadržel. „Chceme vyřídit hlídku."
„Karin je vevnitř!" vykřikl Drew.
„Pár sekund už to nevytrhne," řekl poručík Anthony a společně s kapitánem vyrazil kupředu. „Zůstaňte tam!" dodal a společně s kolegou odběhl přes kroketové hřiště do zmáčené temnoty. Žádný signál nepřišel. Nic. Vtom se dvakrát zablesklo: Strážný je na pochůzce. Náhle se zdáli ozval jakýsi skřek, jenž rychle utichl. A pak další a další. Poté se na stromě znovu zablesklo: Trojí slabé zablikání. Čistý vzduch. Latham s Witkowským vyrazili přes kroketové hřiště a vběhli na kamenitou pěšinu. Na cestu jim svítila plukovníkova baterka. Doběhli k prudké levotočivé zatáčce a pádili dál, až na konec cestičky nad starým přístavním domkem. Opodál nalevo měli výsadkáři plné ruce práce, aby zkrotili dva strážné, kteří vyběhli z domu.
„Běž jim na pomoc," rozkázal Drew. Podíval se na boční terasu s červeným světlem, kterou jim předtím popsal důstojník německé rozvědky. „Tohle je moje akce." „Chlopak...!"
„Padej odsud, Stanley, oni potřebují pomoct. Nech to na mně!" Latham sešel po travnatém svahu s automatem v ruce a vystoupil na malou, rudě osvětlenou terasu. I přes bubnování deště na střechu uslyšel zevnitř výkřiky. Karin! Jeho vnitřní vesmír se roztříštil na tisíc částeček. Rozběhl se proti dveřím, vyrazil je z pantů a poslal napříč místností, jíž vévodil nevkusně nasvícený oltář s blyštivým zlatým krucifixem. Blonďatý Fuhrer ležel na podlaze v trenýrkách a sápal se po Karin, která zběsile vykopávala nohy a snažila se vymanit z jeho sevření. Drew vystřelil z pistole a udělal díru do střechy. Překvapený Jager prudce odskočil od své oběti a jeho tvář i tělo strnuly v křeči. Nebyl schopen slova.
„Vstávej, ty nacisticky prase," procedil Latham mezi zuby. Z jeho hrozivě ledového hlasu čišela čirá nenávist.
„Ty nejsi Harry!" vyhrkl Jager a pomalu, jakoby v hypnóze, vstal. „Jsi mu dost podobný..., ale nejsi on."
„Překvapuje mě, že to v tomhle světle můžeš poznat." Drew ustoupil do stínu. „Jsi v pořádku?" zeptal se Karin.
„Jen pár modřin."
„Chci ho zabít." Latham mluvil zcela nevzrušeně a chladně. „Po tom všem ho musím zabít." Zvedl automat a namířil Jagerovi na hlavu.
„Ne!" vykřikla Karin. „Já to cítím stejně, ale ty ho nesmíš zabít, my nesmíme...! Vodní blesk, Drew. Tvrdí, že to nemůžeme zastavit a že nezná podrobnosti, ale on celý život lhal."
„Drew...?" ozval se Gunter Jager a po tváři se mu rozlil škodolibý úsměv. „Drew Latham, Harryho hloupější bratr. Jak jen mu říkal? Už to mám: ‚Můj mladší brácha bijec'. Musel jsem se ho ptát, jak to myslí. Takže Hans Traupman se mýlil, Blitzkriegři Harryho opravdu zabili, ale na jeho místo nastoupil pan bratr. Mein Gott, tak my jsme se honili za jiným chlapem! Harry Latham je přece jen po smrti a my se už nemusíme bát."
„Jak to myslíš?" zeptal se Drew. „Nezapomeň, že mám v ruce pistoli a vzhledem ke své nervové labilitě bych ti klidně mohl ustřelit palici. Ptám se, cos tím myslel?"
„Zeptej se doktora Traupmana. Ach ano, já zapomněl, že už není mezi námi! A policajti - včetně těch, kteří jsou na naší straně - nemůžou sledovat každou frekvenci z přístavu a neznají naše nouzové kódy. Jak říkají Angláni: ‚Sorry, kámo, nemůžu posloužit."
„Traupman povídal, že Harry byl součástí nějakého experimentu," vyhrkla Karin, když Latham znovu zvedl zbraň, „lékařského experimentu."
„Sorenson a já jsme dospěli k podobnému názoru. Můžeme to zjistit; Harryho tělo je pořád v márnici... Fajn, chlapečku, koukej padat ze dveří."
„Ale co moje šaty?" zaprotestoval Jager, „Snad mi aspoň dovolíš, abych se oblékl. Vždyť venku lije."
„Věřil bys, že mi je úplně jedno, jestli zmokneš? Navíc ani nevím, co v těch šatech máš, například v kolárku. Moje přítelkyně je vezme s sebou."
„Přítelkyně? Myslíš tu svoji kurvu?" zavřeštěl nový Fuhrer.
„Ty svině!" Latham chtěl praštit Jagera pistolí do hlavy, nacista však náhle vymrštil levou ruku, zablokoval úder a pravou pěstí udeřil Drewa do prsou tak silně, že ho srazil k zemi. Jager se vrhl po automatu, vytrhl ho Drewovi z ruky a dvakrát vypálil. Důstojník Konzulárních operací se rychle převalil napravo a hned zase nalevo, pak kopl nacistu do kolena s veškerou zoufalou silou, kterou v sobě zburcoval. Jager zařval

bolestí, uskočil a vypálil dvě další rány. Kulky se zaryly do zdi. Karin skočila na podlahu a chytila Drewův automat, který vypadl jejímu manželovi z ruky. Vstala a křikla: „Nech toho, Frederiku! Já tě oddělám!"
„To bys neudělala!" zaječel Gunter Jager a odrazil několik Drewových ran. Snažil se mu namířit pistolí na hrudník, Latham mu však tiskl zápěstí k podlaze vedle čtvercového otvoru, pod nímž šplouchala neklidná řeka. „Ty mě miluješ! Všichni mě milují a uctívají!" Nacista se vyškubl z Lathamova sevření, pravou rukou opsal oblouk nalevo a pak napravo. Byl volný, mohl střílet.
Karin vypálila.

*****

Výsadkáři vběhli dovnitř otevřenými dveřmi, Witkowski v závěsu. Náhle strnuli a zírali na výjev, který se jim naskytl pod strašidelným světlem lampy na nevhodně umístěném oltáři. Dalších pár vteřin bylo slyšet jen liják za dveřmi a těžké oddechování pěti členů jednotky N2.
„Předpokládám, žes to musel udělat," řekl nakonec plukovník při pohledu na Jagerovo tělo a roztříštěné čelo. „On ne, to já!" vykřikla Karin.
„Byla to moje chyba, Stanley, já to zavinil," poopravil ji Latham a upřeně se zadíval na bývalého vojenského rozvědčíka. Uvědomoval si, že smrt Guntera Jagera znamená porážku na celé čáře.
„Neovládl jsem se a on toho využil. Málem mě zabil mojí vlastní pistolí."
„Tvojí vlastní pistolí?"
„Chtěl jsem ho s ní praštit. Já vím nejlíp, že jsem to neměl dělat." „Vůbec to nebyla jeho chyba, Stanley!" zvolala Karin. „I kdyby se to seběhlo jinak, stejně bych ho zastřelila! Pokusil se mě znásilnit, a kdyby se Drew neukázal, tak by se mu to povedlo a zabil by mě. Tak to aspoň říkal."
„Takhle to dáme do hlášení," řekl plukovník. „Věci vždycky nevyjdou podle představ a já bych šel nerad důstojníku Lathamovi na pohřeb. Zjistila jste něco, Karin?"
„V první řadě to, jak se dostal na své místo. Byl to kšeft se Stasi. Dostal novou totožnost a Hans Traupman odhalil jeho řečnické nadání. O Vodním blesku tvrdil, že ho nikdo nemůže zastavit, dokonce ani on sám, protože nezná technické podrobnosti, ani lidi, kteří to mají konkrétně na starosti. Jenže on byl notorický lhář."
„Do prdele!" vyjekl Latham. „Já jsem ale vůl!"
„Nevím, hochu. Kdybych někoho přistihl, že chce mé přítelkyni udělat něco tak ohavného, asi bych jednal podobně... Pojďte, obrátíme to tady vzhůru nohama a uvidíme, jestli něco najdeme."
„A co německá jednotka venku?" zeptal se Dietz. „Třeba by nám mohli pomoct."
„To těžko, kapitáne," vyhrkla Karin. „Frederik tvrdil, že policajti -dokonce ani ti, kteří sympatizují s nacisty - nemohli sledovat všechny vysílací frekvence. To by mohlo znamenat, že se neonacisti infiltrovali do vedení Polizei, stejně jako to udělali v Bundestagu. Navrhuji, abychom provedli průzkum sami."
„Čeká nás dlouhá noc," dodal poručík Anthony. „S chutí do toho."
„A co ti další dva strážní?" zeptal se Drew. „Nebo spíš ti první, protože pro nás mají význam."
„Jsou svázaní a tvrdě spí," odpověděl Dietz. „Každou chvíli je kontrolujeme, a až skončíme, předáme je komukoli podle vašich představ."
„Vy dva prohledáte zbytek domu, my se zaměříme na obytnou část," zavelel plukovník. „Jsou tady tři pokoje s koupelnou, kancelář, ložnice a tohle nesvaté svaté místo. Jedna místnost na jednoho."
„Co vlastně hledáme, pane?" otázal se Gerald Anthony.
„Cokoliv, co by mohlo mít nějakou souvislost s Vodním bleskem - nebo cokoliv, kde jsou čísla nebo jména... Jeden z vás by měl najít prostěradlo a přikrýt mrtvolu."
Neponechali nic náhodě, a když se na východě nad Rýnem objevily první sluneční paprsky, v kapli už čekaly spousty materiálů, naskládaných v kartonových krabicích, které objevili ve spíži. Většina jejich obsahu byla nejspíš bezcenná, ale to museli posoudit odborníci s daleko větší zkušeností než kterýkoli člen jednotky N2. Vyrovnat se jim mohla snad jen Karin de Vriesová.
„Flugzeug... gebaut - víc se tady nepíše, protože zbytek někdo utrhl," konstatovala Karin a dál si prohlížela cár papíru s rukopisem svého zesnulého manžela. „„Letadlo vyrobeno,' to je všechno."

„Může to souviset s Vodním bleskem?" zeptal se Witkowski, jenž právě přelepoval několik dalších krabic.
„Ne, aspoň na první pohled."
„Tak proč s tím ztrácet čas?"
„Protože to napsal ve stavu rozrušení. Písmena ‚l' a ‚b' vypadají stejně, zbytek je roztřesený, ale působí to na mě silným dojmem. Já ten rukopis znám, protože mi před odchodem do utajení nechával seznamy věcí, které mám koupit nebo zajistit. Vždycky mu přitom vyletěl adrenalin."
„Pokud chceš naznačit to, co si myslím, tak to nedává žádný smysl," řekl Drew stojící vedle čtvercového otvoru v podlaze, jímž vedla cesta k miniaturní ponorce ukryté v řece. „Nemá to žádnou spojitost s Vodním bleskem. Sorenson, který se v problematice vodních nádržích dost vyzná, letadlo vyloučil."
„Měl pravdu," souhlasil plukovník a přitlačil lepicí pásku na poslední ze tří krabic. „Je to nemožné, už kvůli potřebnému počtu strojů a letové výšce. Takový plán by byl předem odsouzený k neúspěchu."
„Wes se zmínil, že o přehradách a dalších vodních zdrojích se často uvažuje s ohledem na sabotáž. To jsem nevěděl."
„Protože se to nikdy nestalo s výjimkou pouštních válek, kdy byly otráveny studny v oázách. Za prvé jsou tady lidské ohledy - až nepřátelství vyprchá, vítězové budou muset žít vedle poražených. A za druhé je to technicky skoro neproveditelné."
„Oni nějaký způsob vymysleli, Stanley, jsem o tom přesvědčený." „Co bychom tak ještě mohli podniknout?" zeptala se Karin. „Zbývá necelých čtyřiadvacet hodin."
„Pošlete tyhle materiály do Londýna a povolejte všechny analytiky z MI5, MI6 a Tajné služby. Řekněte jim, aby si na to společně posvítili. Čím víc jich bude, tím líp."
„Můžeme to tam mít za tři čtvrtě hodiny," řekl Witkowski, vytáhl mobil a naťukal číslo.
„Chci se co nejrychleji dostat do Paříže a svolat všechny lidi, kteří mají na starosti ostrahu vodních zdrojů."
„Proč nezjistit, kde jsou, a nepřistát co nejblíž u nich?" zeptala se de Vriesová. „Claude to může zařídit."
„Jestli přežije setkání se mnou!" vyštěkl Latham. „To on tě sem dostal. Volala jsi mu, on tě propašoval dovnitř a nic nám neřekl!" „Měl pro to dobrý důvod. Doslova jsem ho uprosila."
„Se strašnými následky," řekl Drew. „Skoro tě znásilnil a zabil. Mocný Gunter Jager leží mrtvý pod prostěradlem a už nám nemůže nijak posloužit."
„To si nikdy neodpustím. Ne jeho zabití - někdo ho zabít musel, jinak bys zemřel ty -, ale skutečnost, že jsem to všechno zavinila."
„Cos čekala?" zpražil ji Latham. „Že ho zmáčkneš a on všechno vyklopí?"
„Tak nějak, ale ještě daleko víc. Harry by to pochopil."
„Tak mi to vysvětli!"
„Frederik i přes všechny své chyby kdysi velice miloval své rodiče i prarodiče. Jako hodně dětí, které o tuhle lásku kvůli odloučení nebo smrti přišly, je velice ctil. Kdyby se mi v něm tyhle vzpomínky podařilo rozdmýchat, možná by se zlomil, i když třeba jen na chvíli."
„Má pravdu, chlopak," ozval se tiše plukovník, když si zastrčil telefon zpátky do kapsy. „Psychiatři, kteří viděli tu videokazetu, říkali, že je nervově naprosto labilní. Pochopil jsem z toho, že by se pod velkým tlakem mohl nějak zlomit. Ona se o to pokusila s nevídanou odvahou. Nevyšlo to, ale mohlo. Takové riziko je v naší bezbožné práci na denním pořádku. Často ho podstupují odvážní lidé, kterým se nikdy nedostane uznání, byť třeba i za prohru."
„Takhle to fungovalo před lety, Stanley, dneska ne."
„Dovoluji si tvrdit, důstojníku Lathame, že dnešek je předzvěstí našich nejhorších představ. Kdyby sis to nemyslel, nebyl bys teď tady na břehu Rýna."
„Tak dobře, Stanley. Jen bych měl rád větší kontrolu nad svými vojáky - říká se jim 'vojáci', nebo ne?"
„V tvém případě ne, nicméně v Paříži je všechno jasné. Moreau má na letišti dvě německé letouny - jeden zamíří do Londýna, druhý do Francie, přesný cíl bude stanoven až ve vzduchu."
Kapitán Dietz a poručík Anthony vstoupili do kaple dveřmi z druhé části domu. „Nic tam nezbylo, jen hrnce, pánve a nábytek," řekl kapitán. „Jestli tady je nějaká stopa, tak se skrývá v těch krabicích."
„Co teď, šéfe?" zeptal se poručík. Latham se otočil k Witkowskému. „Vím, že se ti to nebude líbit,

Stanley, ale chci, abys vzal tyhle krabice do Londýna osobně. Je v nich to nejlepší a ty jsi náš nejlepší, protože nikdo neumí práskat bičem líp než ty. Nikdo si ani na chvilku neodpočine, spánek nepřipadá v úvahu, všichni budou pořád makat, číst a snažit se na něco přijít. My s Karin a našimi dvěma novými přáteli odletíme do Francie."
„Máš pravdu, nelíbí se mi to, chlopak, ale nemůžu popřít, že to má svoji logiku. Ale budu potřebovat pomoc, Drew. Dobře víš, že zrovna nepatřím mezi šéfy Spojených štábů. Potřebuju za sebou cítit větší podporu než teď."
„A co Sorenson, Talbot z CIA, nebo sám prezident Spojených států amerických?"
„Vybral bych si toho posledního. Můžeš to zařídit?"
„To si piš, že můžu - tedy Sorenson má možnosti. Zavolej německou rozvědku, ať nám do pěti minut přistaví auto."
„Vůbec neodjelo, stojí dole na silnici. Pojďte, chlapci, každý vezme jednu krabici."
Dva výsadkáři vykročili místností směrem ke krabicím, když si poručík Gerald Anthony všiml zmačkaného papírku na podlaze pod oltářem. Bylo na něm jen pár nečitelných německých slov, přesto si jej zastrčil do kapsy.

*****

Letadlo mířící do Londýna se za tlumeného, avšak nepřetržitého rámusu motorů přiblížilo ke břehům Anglie. Witkowski visel na telefonu a měl jeden mezinárodní hovor za druhým. Nejdřív mluvil s Wesley Sorensonem, pak s ředitelem CIA Knoxem Talbotem, Claudem Moreauem z Deuxieme a nakonec, k vlastnímu úžasu, s prezidentem Spojených států amerických.
„Witkowski," pravil vrchní velitel ozbrojených sil, „dostáváte na povel londýnskou operaci. Britský premiér to odsouhlasil. Budou skákat, jak písknete."
„Ano, pane. Přesně to jsem chtěl slyšet, ale když bude plukovník armády udílet rozkazy vysoce postaveným civilistům, může to působit poněkud nemístně. Oni takové věci přímo nesnášejí."
„Se žádnou nesnášenlivostí se nesetkáte, jen s vděkem, to mi věřte. Mimochodem, na ústředně Bílého domu vědí, že mi můžete kdykoli zavolat. Uvítal bych hlášení přibližně každou hodinu, jestli vám to tak vyhovuje."
„Pokusím se, pane."
„Hodně štěstí, plukovníku. Spoléhají se na vás statisíce lidí, i když to samy nevědí."
„Rozumím, pane, ale jestli mohu, neměli by lidé dostat informace o různých možnostech?"
„Aby v ulicích vypukla panika, aby se ucpaly dálnice a hromadná doprava se zhroutila pod proudy lidí prchajících z Washingtonu? Když se spustí poplach, že by teroristi mohli otrávit zásoby vody pro celé město, co přijde dál? Otrávené jídlo, legionářská nemoc v klimatizovaných budovách, bakteriální válka?"
„O tom jsem nepřemýšlel, pane."
„A mohl bych pokračovat dál: Nastane ničení majetku ve velkém měřítku a města budou plná rabujících potulných gangů. Vypukne všeobecná nenávist. Naši odborníci navíc tvrdí, že hlavní vodní nádrž je obšancovaná ozbrojenci a připravená na všechny možné způsoby vniknutí. Nevěří, že může dojít k něčemu jako je Vodní blesk."
„Doufám, že mají pravdu, pane prezidente."
„Nic jiného bych jim ani neradil, plukovníku."

*****

Po dvaceti minutách letu z Bonnu se Lathamovi telefonicky ozval Claude Moreau. „Prosím vás, Drew, neztrácejte čas nadáváním. Mé rozhodnutí a jeho rizika můžeme probrat později."
„To si pište, že si o tom promluvíme. Tak co máte?"
„Přistanete na soukromém letišti v oblasti Beauvais. Je to třicet kilometrů od hlavní pařížské přehrady. Bude vás tam čekat můj zástupce Jacques Bergeron - věřím, že si ho pamatujete."
„Pamatuju. A dál?"

„Zavede vás do vodárenské věže za vojenským velitelem, který má na starosti ostrahu. Zodpoví vám jakékoli otázky a provede vás po opevněních."
„Háček je v tom, že o přehradách nevím absolutně nic, tedy kromě toho, co mi řekl Sorenson a následně potvrdil Witkowski."
„No, aspoň vás připravili odborníci."
„Odborníci? Vždyť ani nemají technické vzdělání."
„Když je podezření na sabotáž strategického místa, tak se všichni stáváme odborníky."
„A co děláte vy?"
„Dohlížím na armádu agentů, vojáků a policajtů, kteří pročesávají každý krok v okruhu patnácti kilometrů od vodního díla. Nevíme přesně, co hledáme, ale pár našich analytiků se zmínilo o možnosti odpalovacích ramp nebo raket."
„To není špatný nápad..."
„Jiní zase říkají, že je to nesmysl," přerušil ho šéf Deuxieme. „Odpálit raketu s požadovanou přesností by podle nich vyžadovalo několik tun zařízení a elektrický výkon tak silný, že by stačil k osvětlení menšího města - případně k jeho vyhození do vzduchu. Nacisti by navíc potřebovali odpalovací základny, a my jsme každý centimetr oblasti nafotili z letadel a satelitů."
„A co podzemní rampy?"
„Toho se právě obáváme, ale vypustili jsme do terénu dva tisíce našich ‚zmocněnců', kteří se vyptávají lidí, jestli neviděli nějaké neobvyklé stavební stroje. Máš vůbec ponětí, kolik betonu spolkne jedna rampa, a kolik by potřebovali elektrické instalace?"
„Musím uznat, že jste udělali spoustu práce."
„Ale ne dost, mon ami. Vím, že jste přesvědčený, že ty svině nějaký způsob objevily, a v tom s vámi souhlasím. Upřímně řečeno, právě to byl důvod, proč jsem se nechal od Karin uprosit - ale to teď nechme stranou. Mám neodbytný pocit, že něco přehlížíme. Je to asi něco celkem samozřejmého, ale pořád mi to uniká."
„A co jednoduché odpalovací zařízení typu pancéřová pěst a barely?"
„To jsme promýšleli mezi prvními věcmi, ale takových odpalovačů by bylo potřeba několik set a všechny by musely mít přímý výhled na přehradu. V lese kolem vody přitom neujdete ani dvacet kroků, abyste nenarazil na vojáka. Desítku odpalovačů by okamžitě někdo zpozoroval, natožpak stovky."
„A nemůže to všechno být bouda?" zeptal se Drew.
„Bouda na koho? Oba jsme viděli tu nahrávku. Fuhrer Gůnter Jager nemluvil k nám, nehrozil nám, on se obracel ke svým zapřisáhlým stoupencům, k nimž patří nejbohatší muži v Evropě i Americe. Ne, mon ami, on skutečně věří, že to dokáže. A takhle to musíme brát. Londýnští analytici třeba s pomocí boží něco najdou. Mimochodem, udělal jste dobře, že jste poslal ty materiály Britům."
„To mě od vás překvapuje."
„Nemělo by. Jsou to špičkoví profíci a Spojené království navíc nikdy nezažilo okupaci. Většina lidí, kteří ty materiály pročítají, sice ještě během druhé světové války nebyla na světě, ale jizva okupace se na psychice národa podepisuje. Francouzi nikdy nemohou být zcela objektivní."
„To je závažné přiznání."
„Takhle to vidím."

*****

V Beauvais přistáli v 6.47 ráno, kdy se soukromé letiště koupalo v oslepující záři časného slunce. Jednotka N2 vystoupila z letadla a byla odvedena přímo do letištní haly, kde na její členy čekalo čisté a suché oblečení. Rychle se převlékli do lehkých vojenských pracovních uniforem, Karin to trvalo nejdéle. Když vyšla z dámské toalety ve světle modré vojenské kombinéze, Drew poznamenal: „Vypadáš líp, než se sluší. Svaž si vlasy a zastrč je pod baret."
„To bude dost nepohodlné."
„Kulka taky. Jestli byl někdo z té německé jednotky u Jagerova domu na jeho straně, pošle dál, že se ta ženská musí odpravit. Zbývá nám nějakých sedmnáct hodin. Jak dlouho bude trvat cesta k... Jak tomu

říkáte, Jacquesi?"
„Vodárenská věž přehradní nádrže," odvětil agent Deuxieme, když vyšli na parkoviště k čekajícímu autu. „Je to osmnáct kilometrů odsud, tedy dvanáct amerických mil, takže to nebude trvat víc než deset minut. Naším řidičem je Francois, pamatujete se na něj, ne?"
„Z toho lunaparku? Chlápek se dvěma plačícími holčičkami, které poslal domů?"
„Přesně tak."
„Můj krevní tlak si na něj pamatuje velice dobře, zvlášť na to, jak nás vozil po chodníku."
„Za volantem to docela umí."
„Jezdí jako šílenec."
„Ředitel poslal několik set leteckých snímků. Máte se na ně podívat, jestli si třeba nevšimnete něčeho, co jsme přehlédli."
„To sotva. Když jsem chodil na univerzitu, udělal jsem si pilotní licenci - jen na vrtulová letadla - a nalétal jsem sám asi třicet hodin, ale bez vysílačky jsem nikdy nemohl trefit zpátky na letiště. Všude to vypadalo úplně stejně."
„Cítím s vámi. Dva roky jsem sloužil jako pilot v Armée de l'Air a prožíval jsem to úplně stejně."
„Vážně? Ve francouzském letectvu?"
„Ano, ale výšky jsem neměl moc v lásce, tak jsem toho nechal a dal jsem se na jazyky. Vojenský pilot, který plynně hovoří různými jazyky, je stále ještě mystická postava. Deuxieme mě vzala."
Došli k vozidlu Bureau - byl to tentýž neurčitý vůz s motorem konstruovaným pro závody v Le Mans nebo Daytoně, který si Latham velice dobře pamatoval. Francois je srdečně přivítal. „Odpustily vám tenkrát dcerky?" zeptal se Drew.
„Ani náhodou!" zvolal řidič. „Le Parc de Joie je zavřený a podle nich za to můžu já!"
„Možná ho někdo koupí a znovu otevře. Jdeme, kamaráde, máme naspěch."
Jednotka N2 se namačkala dovnitř a Francois vyrazil. Ve výrazu Karin a dvou výsadkářů na zadních sedadlech se zračil strach z nejhoršího - De Vriesová vytřeštila oči a tváře dvou zkušených záškodníků z Pouštní bouře zesinaly hrůzou. Francois projížděl zatáčky smykem za kvílení pneumatik a na rovných úsecích držel pedál plynu u podlahy, dokud tachometr neukazoval rychlost přes sto padesát kilometrů v hodině.
„Co to ten blázen vyvádí?" zeptal se kapitán Dietz. „Chce snad spáchat sebevraždu? Jestli jo, tak já vystupuju!"
„Žádný strachy!" křikl Drew, vklíněný mezi Francoisem a Jacquesem. Musel otočit hlavu, aby ho bylo v řevu motorů vůbec slyšet. „Než se dal k Deuxieme, jezdil závody."
„Už dávno mu měli sebrat papíry," houkl poručík Anthony. „Je to cvok!"
„Je to machr," odpověděl Latham. „Sledujte!"
„Radši ne," zamumlala Karin.
Auto Deuxieme s kvílením zastavilo na parkovišti před ohromnou cihlovou stavbou, která sloužila jako vodárenská věž nádrže Beauvais. Jakmile se členové jednotky roztřeseně vysoukali z vozu, objevila se u nich četa francouzských vojáků s namířenými zbraněmi. „Arretez!" křikl Jacques Bergeron. „My jsme z Deuxieme, tady je můj oficiální průkaz."
Přistoupil k nim jakýsi důstojník, prohlédl si odznak a plastikový průkaz. „Jistě, my jsme věděli, že jste to vy, pane," řekl francouzsky, „ale vaše hosty neznáme."
„Jdou se mnou, to vám musí stačit."
„Ovšem."
„Uvědomte svého velitele a řekněte mu, že vedu dovnitř jednotku N2."
„Hned to bude, pane," odvětil důstojník, odepnul z opasku vysílačku a ohlásil hosty. „Můžete jít, pane, velitel stráže vás očekává. Prosí vás, abyste si pospíšili."
„Děkuji." Jacques, Latham, Karin a dva výsadkáři vykročili ke vchodu do vodárny kolem řady vojáků s puškami na prsou. Uvnitř je čekalo překvapení. Interiér budovy připomínal útroby starého hradu - byl strohý, temný a vlhký. Všude kolem velice staré cihly, zdi stoupaly až k vysokým stropům. Uprostřed se mezi dvěma kamennými schodišti nacházel obrovský otevřený prostor sahající až k vrcholu budovy.
„Pojďte," řekl Jacques Bergeron anglicky, „výtah je kousek odsud na pravé straně chodby." Když

jednotka vykročila za Francouzem, poručík Anthony prohodil: „Tenhle barák tady musí stát už tři sta let."
„S výtahem?" namítl Dietz a ušklíbl se.
„Ten je mnohem mladší," odvětil Bergeron, „ale váš kolega má pravdu. Tuhle továrnu s primitivními, avšak bytelnými viadukty postavila dynastie Beauvaisů. Voda, která se zde zachytávala, poté proudila na jejich pole a zahrady. To bylo začátkem šestnáctého století."
Ohromný starý výtah odpovídal typu, který se používá ve skladištích k přepravě těžkých nákladů z jednoho patra do druhého. Celou cestu do nejvyššího patra se zadrhával a skřípěl, jak se železo třelo o železo. Když vystoupali až nahoru, začal Jacques zápolit s těžkými dveřmi a vysunul je až s přispěním kapitána Dietze. Rázem se ocitli tváří v tvář úctyhodné postavě generála v uniformě francouzské armády, jenž naléhavým tónem cosi rychle řekl důstojníkovi Deuxieme. Jacques se zamračil, pak přikývl, zadrmolil pár francouzských slov a chvatně s vojákem odešel.
„Co říkali?" zeptal se Drew Karin, když všichni čtyři vyšli z výtahu. „Mleli na mě moc rychle, ale zaslechl jsem něco o ‚hrozných zprávách'."
„V podstatě to tak bylo," odpověděla Karin de Vriesová, přimhouřila oči a zírala do pološera na dva Francouze stojící opodál v ještě temnějším koutě cihlové chodby. „Generál říkal, že má strašné zprávy a musí si s Jacquesem promluvit mezi čtyřma očima."
Náhle se ozval zoufalý výkřik. „Mon Dieu, non! Pas vrai!" Následovalo žalostné zakvílení člověka zdrceného bolestí. Členové jednotky N2 se jako jeden muž rozběhli tmavou chodbou.
„Co se stalo?" zeptala se Karin francouzsky.
„Odpovím tak, aby tomu rozuměl i náš přítel Drew," vypravil ze sebe Bergeron. Stál shrbený zády ke zdi a po tvářích se mu řinuly slzy. „Clauda před dvaceti minutami zavraždili v podzemním parkovišti Deuxieme."
„Ježíšikriste!" vykřikla de Vriesová, přistoupila k Jacquesovi a opřela se o jeho rameno.
„Jak se to mohlo stát?" zahřměl Latham. „To místo je přísně střežené - vašimi vlastními lidmi!"
„Nacisti," zašeptal agent Deuxieme a slova mu uvázla v hrdle. „Jsou všude."

40 KAPITOLA

Za velkým obdélníkovým oknem se rýsoval rozlehlý prostor přehrady Beauvais. Nacházeli se v ohromném kancelářském komplexu vedoucího vodárny a jeho zaměstnanců, kteří byli dočasně nahrazeni vojenským velitelem dohlížejícím na bezpečnostní opatření. Generál byl nicméně dost inteligentní a citlivý, takže naslouchal radám civilního vedoucího a odmítl používat jeho psací stůl. Jacques Bergeron už přes čtvrt hodiny volal s Paříži, co chvíli přitom vzdychal a potlačoval slzy.
Generál rozložil mapu a stoh fotografií po obřím stole u okna a s ukazovátkem v ruce podrobně popisoval svá obranná zařízení. Starý voják si však byl vědom, že jeho čtyřčlenné publikum není stoprocentně soustředěné. Členové jednotky N2 co chvíli pošilhávali po důstojníku Deuxieme za psacím stolem a snažili se zachytit, co říká. Jacques nakonec zavěsil, vstal ze židle a přešel ke stolu.
„Obávám se, že je to daleko horší, než jsme si dokázali představit," hlesl a zhluboka se nadechl, aby se ovládl. „Zní to sice strašně, ale možná je lepší, že Clauda zabili, když už to muselo být. Kdyby přežil, našel by doma svoji milovanou ženu zastřelenou."
„Do prdele!" zařval Drew, vzápětí však ztišil hlas do hrdelního mumlání. „Bez milosti," řekl, „s těma kurvama se musí jednat bez milosti! Koho uvidíme, toho oddělám."
„Je tady ještě jedna okolnost. Sice není vůbec podstatná, protože Claude Moreau pro mě byl učitel a něco jako otec, ale je to fakt. Z rozkazu prezidenta Francie jsem se stal prozatímním ředitelem Deuxieme a musím se vrátit do Paříže."
„Vím, že takhle jste to nikdy nechtěl, Jacquesi," řekl Latham, „ale gratuluju vám. Nevybrali by vás, kdybyste nebyl nejlepší. Váš učitel vám dal dobrý výcvik."
„To je fuk. Ať už se v následujících šestnácti hodinách stane cokoliv, podám rezignaci a najdu si jinou práci."
„Proč?" zeptala se Karin. „Mohli by vás jmenovat stálým ředitelem. Kdo jiný by to měl dělat?"

„Jste velice laskavá, ale já to musím vědět nejlíp. Já jsem dobrý podřízený, dokonce snad velice dobrý, ale nejsem vůdčí typ. Člověk k sobě musí být upřímný."
„Z toho, co se stalo, je mi nanic," řekl Latham, „ale musíme se dát znova do práce. Vy to dlužíte Claudovi a já zas Harrymu. Začněte od začátku, pane generále," dodal. „Chvilku jsme nedávali pozor."
„Musím se vrátit do Paříže," zopakoval Bergeron. „Nechci, ale tak zní rozkaz - přímo od prezidenta - a já ho musím poslechnout. Rozkazy se musí poslouchat."
„Tak jeďte," řekla Karin mírně. „Uděláme, co bude v našich silách, Jacquesi."
„Správně. Vy se vrátíte do Paříže a zůstanete v kontaktu s Londýnem a Washingtonem," pravil rezolutně Latham. „Ale Jacquesi -musíte nás průběžně informovat."
„Au revoir, mes amis." Důstojník Deuxieme se otočil a zdrceně vyšel ze dveří.
„Kde jsme skončili, pane generále?" zeptal se Drew a naklonil se nad stůl. Po obou stranách měl Dietze s Anthonym, Karin stála naproti nim.
„Tohle jsou ozbrojení muži, které jsem rozmístil po celé oblasti," začal starý voják a ukázal na ohromnou mapu přehrady a okolních lesů. „Nenapadá mě žádné obranné opatření, na které bychom nepomysleli. A to mám dlouhá léta zkušeností z terénu, včetně Jihovýchodní Asie, kde hrozilo napadení nepřátelskými partyzány. Na letecké základně třicet kilometrů odsud čeká v pohotovosti eskadra plně vyzbrojených bojových letounů. V lesích a na silnicích máme dvanáct set vojáků, všechny jednotky jsou přitom v neustálém spojení, a dále dvacet protiletadlových stanovišť vybavených raketami s okamžitým naváděním. Sedmnáct skupin pyrotechniků bez odpočinku prohlíží břehy a hledá časované nálože. Je tady také hlídková loď se zařízením pro chemické rozbory, která křižuje kolem největších přítoků. Při první známce toxicity vyšlou stavidla signál a šoupata se posunou na příjem vody z jiné oblasti."
„Pokud by k tomu muselo dojít," ozval se Drew, „jak dlouho potrvá, než začnou přitékat náhradní zdroje?"
„Podle vedoucího, který se za chvíli vrátí, je nejdelší zaznamenaný čas čtyři hodiny a sedm minut. To bylo v polovině třicátých let, kdy selhala strojovna. První velký problém je však všeobecné prudké snížení tlaku vody a následné silné znečištění z nepoužívaných přítoků."
„Znečištění?" ozvala se Karin.
„Nebojte se, žádné jedy, prostě jen nějaká špína a bláto, nebo usazeniny v trubkách. Mohou snad způsobit nevolnost, zvracení, průjem, ale nic smrtelného. Skutečné nebezpečí by však mohly představovat podzemní hydranty. Tlak by totiž mohl znemožnit jejich použití v případě požáru."
„Takže hrozí krize geometrických rozměrů," řekla Karin. „Protože jestli Vodní blesk opravdu vyjde a vy použijete náhradní zdroje, poklesne tlak a nepřítel by mohl založit požáry po celé Paříži. Gunter Jager použil výraz ‚oheň a blesky'. Mohlo by to být důležité. Jestli si to dobře pamatuju z hodin dějepisu, Hitlerův poslední rozkaz prchajícím velitelům zněl: ‚Vypalte Paříž do základů!'"
„To je všechno pravda, madame, ale ptám se vás - a zeptám se vás znovu, až si projdeme naše obranná zařízení: Vy opravdu věříte, že ten Vodní blesk má šanci na úspěch?"
„Nechci tomu věřit, pane generále."
„A co Londýn a Washington?" nadhodil Latham. „Moreau..., Moreau mi řekl, že jste se s nimi spojil."
„Vidíte toho holohlavého pána s červeným telefonem támhle u stolu?" Starý voják ukázal na opačnou stranu místnosti, kde seděl major s rudým sluchátkem u ucha. „Je to můj nejvěrnější pobočník, a navíc můj syn. Padání vlasů zdědil po své matce, chudák."
„Váš syn?"
„Oui, Monsieur Latham," odvětil generál s úsměvem. „Když socialisti převzali Quai d'Orsay, řada z nás vojáků praktikovala kvůli vlastní ochraně protekci. Pak jsme ale zjistili, že to nejsou zas tak špatní hoši."
„Jak galské," poznamenala Karin.
„Máte naprostou pravdu, madame. La famílie est éternelle. Můj holohlavý syn je výjimečný důstojník, za což děkuji své větvi rodiny -jsme totiž mimořádně mazaní. Právě teď má na drátě Londýn nebo Washington. Linky jsou nepřetržitě otevřené, stačí zmáčknout knoflík a přepnete na druhé město." Major zavěsil a generál na něj zavolal: „Adjutant-Major, je něco nového?"
„Non, mon général," odpověděl svému otci plešatý major s přísnou tváří. „A byl bych ti vděčný, kdyby ses pořád neptal na to samé. Až se stane něco neočekávaného, nebo padne návrh na změnu postupu,

dám ti vědět."
„Je taky pěkně drzý," řekl generál tiše, „To je zase vliv jeho matky."
„Jmenuji se Latham," přerušil ho Drew.
„Vím, kdo jste, pane. Já jsem Gaston." Major vstal od stolu a postupně podal ruku každému ze členů jednotky N2. Vznikl nemístný
pocit, jako by velení právě přešlo z otce na syna. „Musím vám říct, že generál rozvinul mimořádná obranná opatření, což může dokázat jen člověk se zkušenostmi s vpády a infiltrací, a my jsme tomu všichni rádi. On už podobné akce zažil, zatímco my ne, aspoň já tedy ne, ale s vývojem technologií se mění pravidla hry. Londýn s Washingtonem - stejně jako my - zmodernizovali svá obranná zařízení s využitím nejmodernější elektroniky."
„Jako například?" zeptal se Drew.
„Infračervená čidla po celém lese a pavučiny plastických rohoží podél silnic, aktivující v případě vniknutí nepřítele oblaka páry, která ochromí každého v blízkém okolí - naši vojáci mají pochopitelně masky. Nad stromy jsou na všechny strany vysílány radarové a rádiové signály, schopné zachytit střely i na vzdálenost dvou set kilometrů. Ty potom spustí naše vlastní protistřely naváděné infračerveným zářením..."
„Jako rakety Patriot v Pouštní bouři," přerušil ho kapitán Dietz.
„Když fungovaly," řekl poručík sotva slyšitelně.
„Přesně tak," přitakal major, jenž ve svém zaujetí přeslechl poznámku podřízeného důstojníka.
„A co samotná přehrada?" otázala se Karin.
„Co by s ní bylo, madame? Vlastně asi vím, nač myslíte. Jestli tady snad jsou desítky ohromných sudů s jedy připojené k časovaným náložím, které je mají roztrhnout, tak je naši potápěči nenašli. Ujišťuji vás, že je hledáme, a když jen uvážíme tu ohromnou masu potřebného železa, podvodní sonary by je jistě zachytily. Koneckonců i za normální situace je přehrada pod stálým dohledem. Je oplocená a jakékoli narušení by se okamžitě zjistilo. Jak by se něco takového mohlo stát?"
„Zřejmě nemohlo. Jen se snažím na nic nezapomenout. Ale vy už jste jistě všechny možnosti promysleli."
„To není tak úplně jisté," namítl starý generál. „Vy jste všichni zkušení tajní agenti a znáte nepřítele, to vy s ním přece přicházíte do styku. Kdysi - před Dien Bien Phu - mi jeden špion v převleku účetního, jímž v Lyonsu doopravdy byl, řekl, že protivládní síly by si mohly dovolit daleko větší palebnou sílu, než si Paříž připouští. Paříž nad tím mávla rukou a my jsme přišli o jednu zemi."
„Nevidím žádnou souvislost," řekla Karin.
„Možná žádná není, ale mohli byste si všimnout něčeho, co nám ušlo."
„Přesně tak mi to říkal Moreau," vmísil se do hovoru Drew.
„Já vím. Mluvili jsme spolu. Skočíme na korbu nákladáku a všichni se můžete sami přesvědčit. Rozpitvejte nás, rozeberte nás do posledního šroubku, najděte naše chyby, pokud existují."
„Okružní jízda" po lesích, polích a přilehlých cestách na otevřené korbě nákladního auta byla vyčerpávající. Auto jako by přímo vyhledávalo každou díru a strouhu, cesta navíc trvala přes tři hodiny. Všichni si zapisovali poznámky, většinou kladné - jen dva výsadkáři viděli nedostatky v ochraně před útokem křovisky.
„Mohl bych sem poslat plížením padesát mužů, aby zneškodnili vojáky a oblékli si jejich uniformy," zvolal kapitán Dietz. „To je šílenství!"
„A jakmile se navléknete do uniforem," dodal poručík Anthony, „můžete si vytvořit širokou přístupovou cestu."
„Cesty jsou chráněné umělými pavučinami, které spouštějí alarmy!"
„Ty se dají zmrazit tekutým dusíkem, generále," usadil ho Dietz. „Elektrické impulsy ustanou."
„Mon Dieu..."
„Řekněme si to na rovinu, hoši," prohodil Latham, když se vrátili do vodárny, „na vašich teoriích může něco být, ale uvažujete v příliš malém měřítku. Padesát mužů by nestačilo, muselo by jich být pět set, aby to bylo účinné. Chápete, jak to myslím?"
„Generál nás žádal o kritické posouzení, pane Lathame," odvětil kapitán Dietz. „Nikoli o řešení."
„Prohlédneme si fotky," řekl Drew a přistoupil ke stolu. Všiml si, že snímky jsou rozložené v řadách

podle jakéhosi přesného klíče.
„Seřadil jsem je odshora dolů, od největší vzdálenosti od přehrady k nejmenší," vysvětlil generálův syn. „Všechny snímky jsme pořídili pomocí infračervených fotoaparátů z poměrně malé výšky. Když se objevily nějaké podezřelé objekty, obvykle se fotilo znovu, a to z výšky pouhých pár desítek metrů nimi."
„Co je tohle?" zeptal se Dietz a ukázal na několik tmavých kruhů.
„Sila," odvětil major. „Pro jistotu jsme je nechali prozkoumat místní policii."
„A tohle?" ozvala se Karin a ukázala prstem na tři fotografie s dlouhými obdélníky, tlumeně osvětlenými na jedné straně. „Vypadají nebezpečně - třeba jako raketové základny."
„Nádraží. Vidíte světla pod přístřešky u kolejí," odvětil Gaston.
„A tohle?" Latham vzal ukazovátko a dotkl se fotografie, na níž se rýsovala dvě velká letadla. Stála na místě, které vypadalo jako přistávací dráha nějakého soukromého letiště.
„Letouny, které zakoupila Saudská Arábie. Čekají na transport do Rijádu. Na ministerstvu obchodu jsme si ověřili, že je všechno v pořádku."
„Oni kupují francouzské, a ne americké?" podivil se Gerald Anthony.
„Hodně z nich to tak dělá, poručíku. Náš letecký průmysl je na špičkové úrovni. Naše letadla typu mirage jsou považována za nejlepší bitevníky na světě. Navíc člověk ušetří miliony franků, když si je nechá poslat z Beauvais namísto řekněme ze Seattlu ve státě Washington."
„To připouštím, majore."
A tak uběhlo celé dopoledne. Každou fotografii prozkoumali pod lupou, položili stovky otázek a odpověděli si na ně. Bezvýsledně.
„Co to jen může být?" vykřikl Latham. „Co pořád přehlížíme?"

*****

Ve vyhrazeném sále připomínajícím jeskyni si v útrobách britské rozvědky nejzkušenější analytikové a šifranti MI5, MI6 i Tajné služby soustředěně prohlíželi krabice s materiály z domu Guntera Jagera na Rýnu. Náhle se do šumu přístrojů ozval pevný hlas. „Něco mám," řekla žena od jednoho z nekonečné řady počítačů v ohromné místnosti. „Nevím jistě, co to znamená, ale bylo to zašifrované supertajným kódem."
„Popište nám to, prosím." Ředitel MI6 se rozběhl k jejímu počítači, mlčící Witkowski po jeho boku.
„„Daidalos poletí, nic ho nezastaví.' Tohle jsem rozšifrovala."
„Co to k čertu znamená?"
„Něco s nebem, pane. Podle řecké mytologie uprchl Daidalos z Kréty s pomocí křídel z peří, které si voskem připevnil na ruce. Jeho syn Ikaros však vzlétl příliš vysoko a slunce jeho vosk roztavilo. Zřítil se do moře a zahynul."
„Co to má sakra společného s operací Vodní blesk?"
„Upřímně řečeno, nevím, pane, ale existují tři stupně kódů: A, B a C. C je nejsložitější."
„Ano, to vím, paní Grahamová."
„No a tohle byla klasifikace C, což znamená tu nejtajnější ze šifer. Jiní nacisté by mohli zprávu zachytit, ale pochybuju, že by ji rozluštili. Byla určena jen pro několik párů očí."
„Máte tušení, odkud přišla?" zeptal se americký plukovník. „Je tam nějaké datum, čas?"
„Ano. Zpráva přišla faxem odsud z Londýna před čtyřiceti dvěma hodinami."
„Výborně! Můžete zjistit ten fax?"
„Už se stalo. Je to jeden z vašich, pane. MI6, evropská část, německé oddělení."
„Kurva! Dáma promine. V tom oddělení pracuje přes šedesát důstojníků - moment! Každý musí zadat své dvouciferné heslo, jinak přístroj nefunguje. Musí tam být!"
„Ano, pane. Je to důstojník Meyer Gold, vedoucí oddělení."
„Meyer? Vyloučeno! Za prvé je to Žid a jeho prarodiče z obou stran zahynuli v koncentračních táborech. Právě proto zažádal o práci v německém oddělení."
„Možná není opravdový Žid, pane."
„Tak jak je možné, že jsme vloni všichni byli v baru mitzvah, který patří jeho synovi?"

„Jediné další vysvětlení je, že jeho heslo zadal někdo jiný."
„Podle předpisů si musí každý zaměstnanec nechat své heslo pro sebe."
„Víc vám asi nepomůžu," řekla bystrozraká šedovlasá paní Grahamová a vrátila se ke své kupě materiálů.
„Ale já možná jo," ozval se jiný analytik od počítače opodál. Byl to černý důstojník z Baham, který díky stipendiu vystudoval Oxford.
„Co máš, Vernale?" zeptal se ředitel MI6 a rychle přešel ke stolku Bahamana.
„Další zápis v kódu C. Taky se v něm objevuje jméno Daidalos, ale není z Londýna a chybí heslo. Přišel před sedmatřiceti hodinami z Washingtonu."
„Co se tam říká?"
„„Daidalos na místě, začalo odpočítávání.' Konec vám přečtu německy: ‚Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer Jager.' Co tomu říkáte?"
„Zjistil jste, odkud ten fax přišel?" zeptal se Witkowski.
„Ovšem. Z amerického ministerstva zahraničí, kancelář Jacoba Weinsteina, podsekretáře pro záležitostí Středního východu. Je to vysoce ceněný vyjednavač."
„Panebože, oni pro své krytí používají uznávané židovské státní zaměstnance."
„To by nás nemělo překvapovat," pravil muž z Baham. „Jediná věc, která by to mohla trumfnout, by bylo použití nás černochů."
„Na tom něco je," přitakal Američan. „Ale barva kůže se faxem nepřenáší."
„Ale jména ano, pane, a skutečnost, že se Daidalos objeví v rozmezí devíti hodin dvakrát ve dvou supertajných šifrách, musí něco znamenat."
„Už nám to řekli sami: ‚Začalo odpočítávání". Jsou si jeho úspěchem tak jistí, až to není hezké." Důstojník MI6 zamířil doprostřed velkého sálu a zatleskal. „Všichni mě poslouchejte!" křikl. „Poslouchejte mě, prosím vás." Sál ztichl, jen počítače jemně ševelily. „Zdá se, že jsme našli velice důležitou informaci, která má vztah k tomu zatracenému Vodnímu blesku. Je to jméno Daidalos. Nenarazil jste na něj někdo?"
„Já," ozval se štíhlý muž středního věku s bradkou a brýlemi s kovovou obroučkou, jenž vypadal jako profesor. „Zhruba před hodinou. Považoval jsem to za krycí jméno nějakého německého agenta nebo skupiny agentů, nepochybně Dětí slunce, ale neviděl jsem v tom žádnou souvislost s Vodním bleskem. Víte, Daidalos byl stavitelem velkého labyrintu na Krétě, a jak všichni víme, bludiště znamená také spletité myšlenkové pochody, ukryté uličky a podobné věci..."
„Ano, ano, doktore Upjohne," přerušil ho netrpělivý ředitel MI6, „ale v tomto případě by jeho jméno mohlo mít vztah k mytologickému letu, který podnikl se svým synem."
„Myslíte s Ikarem? Ne, o tom bych pochyboval. Podle legendy byl Ikaros paličatý pitomec. Nezlobte se, šéfe, ale můj výklad je z vědeckého hlediska daleko platnější. Jak vám do toho, prokrista, zapadá Vodní blesk? Copak nevidíte, že to vůbec nepasuje?"
„Prosím vás, profesore, vyhrabte laskavě tu věc."
„No, dobře," odsekl uražený vědec blahosklonně. „Je to někde v té hromadě odložených informací. Myslím, že to byl fax. Ano, tady
je-"
„Přečtěte nám to, prosím. Od začátku, pane kolego."
„Fax odešel z Paříže včera v 11.17. Zpráva zní: ‚Messieurs Daidalos ve skvělém stavu, připraveni k útoku ve jménu naší světlé budoucnosti!' Zřejmě to napsali nějací pomatení fanatici, kteří mají na starost ten Vodní blesk. Nejspíš jde o zabijáky."
„Nebo taky ne," řekla šedovlasá paní Grahamová.
„Tak kdo tedy, vážená dámo?" zeptal se profesor Upjohn shovívavě.
„Nech toho, Huberte, tady nejsi na přednášce v Cambridgi," vyštěkla. „Všichni hledáme možnosti."
„Zřejmě vás něco napadlo," řekl Witkowski zaujatě. „Co?"
„Já přesně nevím, jen mě praštil do ucha ten francouzský plurál. ‚Messieurs', a ne ‚monsieur'; ne jeden, ale víc. To je poprvé, co byl Vodní blesk - tedy pokud opravdu jde o Vodní blesk - popsán takovým způsobem."
„Francouzi nejsou žádní puntičkáři," prohodil doktor Hubert Upjohn kousavě. „Velice často podvádějí,

mají to v povaze."
„Blbost," řekla paní Grahamová, „i my jsme se podíleli na lstech. Viz bitvy u Plassy nebo manželství Jindřicha II. s Eleanorou Akvitánskou."
„Co kdybychom přestali s akademickými debatami?" řekl ředitel MI6 a otočil se k jednomu z asistentů. „Posbírejte materiály, zavolejte do Beauvais a Washingtonu a všechno jim odfaxujte. Někdo z toho musí něco vyčíst."
„Ano, pane."
„Bleskově," dodal americký plukovník.

*****

Analytici z CIA, vojenské rozvědky G2 a Národní bezpečnostní agentury NSA seděli v areálu přehrady Dalecarlia v Georgetownu a pročítali si faxy z Londýna. Zástupce ředitele CIA prudce zvedl ruce.
„Jsme připraveni úplně na všechno! Kašlu na to, z jaké světové strany útok přijde, my ho odrazíme. Stejně jako Londýn i Paříž máme celé území plně pod kontrolou a naše rakety naváděné infračerveným světlem zneškodní jakékoli střely. Co by sakra mohlo ještě zbývat?"
„Proč si tedy tak věří?" zeptal se podplukovník z G2.
„Protože jsou to fanatici," odvětil mladý intelektuál z Národní bezpečnostní agentury. „Musí věřit, čemu je učili a co jim tloukli do hlav. Říká se tomu Nietzscheho imperativ."
„Říká se tomu kecy!" usadil ho brigádní generál, který měl na povel vodní nádrž Dalecarlia. „Copak ti parchanti nežijí v normálním světě?"
„Ne tak docela," odvětil analytik z NSA. „Oni mají svůj vlastní svět, pane, do kterého se vejde jen slepá oddanost. Na ničem jiném nezáleží."
„Takže jsou to cvoci!"
„Jsou to cvoci, generále, ale nejsou hloupí. Souhlasím s tím důstojníkem Konzulárních operací z Beauvais. Oni si myslí, že našli způsob, a já nemohu vyloučit možnost, že mají pravdu."

*****

Beauvais, Francie. Hodina H minus tři. Bylo přesně půl druhé ráno. Oči všech nepřetržitě pošilhávaly po nástěnných hodinách i hodinkách na rukou, napětí se každou minutou zvyšovalo. Půl páté se nezadržitelně blížilo.
„Měli bychom se vrátit k těm fotkám," nadhodil Latham.
„Už jsme je procházeli několikrát," odvětila Karin. „Odpověděli jsme si na veškeré otázky, Drew. Co bychom ještě měli udělat?"
„Nevím, jen se chci znovu podívat."
„Na co, monsieur?" zeptal se major.
„No... například na ta sila. Říkal jste, že je místní policie prohledala, ale měla k tomu kvalifikaci? Sila mohou být nacpaná krmivem nebo senem a pod tím vším se může skrývat něco úplně jiného."
„Policisté dostali informace, co mají hledat, a navíc je doprovázel jeden z mých důstojníků," řekl generál. „Prozkoumali i podlahu."
„Čím víc přemýšlím o raketách, tím víc se mi zdají reálné."
„Jsme maximálně připraveni," pravil generálův syn. „Říkal jsem vám přece, že kolem přehrady jsou rozmístěné mobilní jednotky s odpalovači teplem naváděných raket."
„Tak se vrátíme k materiálům z Londýna. Probůh, co znamená Daidalos nebo Daidalové?"
„Můžu vám to znovu vysvětlit, pane," nabídl se poručík Anthony. „Víte, podle mýtu byl Daidalos umělec a architekt. Studoval ptáky na Krétě - myslím, že hlavně racky - a došel k názoru, že pokud si připne na ruce peří, které se hustotou blíží vzduchu a je téměř tak lehké..."
„Gerry, jestli to ještě jednou uslyším, oddělám všechny ptáky, které po zbytek života uvidím!"
„Nepřipadá vám, že se pořád vracíme ke vzduchu?" poznamenala Karin. „Střely, rakety, Daidalos nebo Daidalové."

„Když už jsme u toho," přerušil ji holohlavý major lehce podrážděným tónem, „žádná střela, ani raketa, ani letadlo nemohou vniknout do našeho vzdušného prostoru. S velkým předstihem bychom je zachytili a následně sestřelili protiletadlovými děly nebo našimi vlastními raketami. A jak jsme se všichni shodli, k uskutečnění cíle Vodního blesku by bylo zapotřebí několik obřích nákladních letadel nebo desítky menších, které by se snášely z blízkých polí, aby se dosáhlo momentu překvapení."
„Prověřili jste letiště v Paříži?" naléhal Latham.
„Proč si myslíte, že letadla všech společností mají zpoždění?"
„To jsem nevěděl."
„Mezi cestujícími to způsobilo bouři nevole. Stejná situace panuje na anglických letištích Heathrow a Gatwick i na Dullesově a Národním ve Washingtonu. Před povolením narolovat na startovací dráhu prochází každé letadlo pečlivou prohlídkou. Nemůžeme podávat žádná vysvětlení, aniž bychom riskovali nepokoje nebo ještě něco mnohem horšího."
„To jsem si neuvědomil. Promiňte. Ale jak si tedy neonacisti mohou být tak jistí, že na to vyzráli?"
„To nechápu, monsieur."

*****

Londýn. Hodina H minus dvě hodiny a osm minut. Bylo dvaadvacet minut po jedné hodině greenwichského času, ředitel MI6 seděl ve Vauxhall Cross a telefonoval do Washingtonu. „Máte něco nového?"
„Ani náznak," odvětil mu rozzlobený hlas Američana. „Začínám si myslet, že se tady honíme úplně na hovno! Němčouři z nás určitě mají prdel."
„Já mám podobný pocit, kolego, ale viděl jste přece video a materiály, které jsme vám poslali. Řekl bych, že jsou dost přesvědčivé."
„A já bych zase řekl, že je to banda paranoidních cvoků, která předvádí nějaký Gotterdämmerung, který by se nelíbil ani samotnému Wagnerovi - nebo to snad byl Vagner?"
„To brzy zjistíme, Amerikáne. Hlavně klídek."
„Hlavně, abych neusnul."
Washington D.C. Hodina H minus čtyřicet pět minut. Bylo 21.48, červencová obloha zatažená, déšť na spadnutí. Brigádní generál, jenž měl na povel přehradu Dalecarlia, přecházel tam a zpět po kanceláři vodárny. „Londýn nic neví, Paříž už vůbec ne a my tady sedíme na zadku a lámeme si hlavu, jestli jsme nenaletěli! Tenhle posranej vtip přijde daňové poplatníky na miliony - a vina padne na nás! Panebože, jak já tuhle práci nenávidím. Vrátím se do školy a vystuduju na zubaře, jestli už není moc pozdě."

*****

Hodina H minus dvanáct minut. V Paříži bylo 16.18, v Londýně 15.18 a ve Washingtonu 22.18. Několik kilometrů od vodních nádrží všech tří měst vzlétlo současně šest silných letounů, které se okamžitě začaly vzdalovat od svých skutečných cílů.
„Activités inconnues!" ozval se specialista od radaru v Beauvais.
„Neznámé letadlo!" řekl specialista v Londýně.
„Dva neznámé body!" řekl specialista ve Washingtonu. „Z Dullesova ani Národního nic takového nehlásili."
Přestože je dělila větší či menší vzdálenost, každý z nich o několik sekund později řekl v zásadě totéž.
„Superflu," opravila se Paříž.
„Planý poplach," opravil se Londýn.
„Zapomeňte na to," opravil se Washington. „Letí jinam. Nejspíš dětičky boháčů ve svých soukromých letadlech. Hoši asi zapomněli na letové plány. Doufám, že jsou aspoň střízliví."

*****

Hodina H minus šest minut. Na temné obloze nad okrajem Beauvais, Georgetownu a severního Londýna pokračovala letadla v manévrech. Mířila od svých tří cílů a s neuvěřitelným zrychlením stoupala, každou milisekundu přitom přesně odpočítávaly počítače. Stroje se chovaly podle předem naprogramovaných letových vzorců. Otočily se, motory stažené na minimum, a jak rychle předtím vystoupaly, tak rychle sestoupaly a vletěly do vzdušných koridorů zvolených pro své řídké osídlení. Podle plánu měla letadla zamířit nad příslušná pole, kde do jejich ocasních háků zaklapnou těžké ocelové kabely, které vytáhnou do vzduchu obří kluzáky Messerschmitt ME 323.
Až červená kontrolka ohlásí okamžik největšího zpomalení, měl velitel každého letu vydat každému kluzáku na určené vysílací frekvenci poslední rozkaz. Zbývala minuta a sedm sekund, plus minus pár vteřin s ohledem na rychlost letu a vítr. Vše už bylo jen otázkou vzdálenosti.

*****

Beauvais. Hodina H minus čtyři minuty. Drew zíral z obrovského okna s výhledem na přehradu, zatímco Karin seděla s majorem u stolu a k uchu tiskla druhé červené sluchátko. Hovořili s Londýnem a Washingtonem. Dva výsadkáři stáli s generálem za specialistou na radary a jeho obrazovkou.
Latham se náhle odvrátil od okna a nahlas řekl: „Poručíku, co jste povídal o těch Daidalových křídlech?"
„Že byla z peří..."
„Ano, to vím, ale potom jste ještě říkal ještě něco o tom peří."
„Prostě peří, pane. Někteří lidé - hlavně básníci - přirovnávají jeho hustotu ke vzduchu, kvůli tomu jak pírka jako by plují ve větru a jak se vznášejí. Ostatně proto jsou ptáci opeření."
„A ptáci se tiše snášejí k zemi jako třeba dravci, když se vrhají na svou kořist."
„O čem to mluvíš, Drew?" zeptala se Karin de Vriesová, která stále telefonovala. Major, jenž činil totéž, zvedl oči k důstojníkovi Konzulárních operací.
„Kloužou, Karin, oni kloužou!"
„A co z toho vyplývá, monsieur?"
„Kluzáky, sakra! To může být ono! Oni používají kluzáky!"
„Musely by být strašně velké," řekl generál, „nebo by jich musely být desítky a nejspíš ještě víc, daleko víc."
„A musel by je zachytit radar, monsieur," dodal major. „Zvlášť radar umístěný ve vzduchu."
„Byly na těch fotkách! Ty dvě letadla pro Saúdskou Arábii -kolikrát v minulosti se už manipulovalo s povolením pro konečné uživatele? Ale vaše střely naváděné teplem by je nezachytily! Nemají žádné motory, takže žádné teplo! Nejspíš obsahují jen velice málo kovu."
„Mon Dieu!" zvolal generál a vytřeštil oči, jako by si právě na něco vzpomněl. „Kluzáky! Němci byli v tomhle oboru největší kapacity. Na začátku čtyřicátých let vyvinuli prototyp všech nákladních kluzáků po celém světě, daleko pokročilejší než byly britské Airspeed-Horsing nebo americké WACO. My všichni jsme vlastně kopírovali jejich konstrukci. Továrny na messerschmitty vyrukovaly s Gigantem, ohromným pekelným ptákem, který dokázal tiše plout nad hranicemi a bitevními poli a dodávat své smrtonosné zboží."
„Mohly nějaké zbýt, mon pere?" zeptal se major.
„Proč ne? Všichni jsme přece udržovali naše flotily - námořní i vzdušné - v ‚konzervách', jak říkají Američani."
„Daly by se po tolika letech zprovoznit?" naléhala Karin.
„Byl to sice nepřítel," odpověděl starý voják, „ale musí se mu nechat, že výrobky továren Messerschmitt přetrvají celé věky. Určité zařízení by se muselo vyměnit nebo zmodernizovat, ale v zásadě by to bylo možné."
„Ale stejně by se objevily na obrazovce," trval na svém specialista od radaru.
„Ale jak silně? Jak by na té vaší obrazovce vypadal letící objekt, který obsahuje minimum kovu, nebo vůbec žádný, nemá motory, a jeho nosné části jsou třeba z bambusu. Ten se ostatně na Dálném východě používá i na lešení - říkají, že je pevnější a bezpečnější než ocel."
„Anglicky umím celkem dobře, ale vy mluvíte tak rapidement..."

„Přeložte mu to někdo, prosím vás."
Major se ujal úkolu a radarový specialista po chvíli odpověděl, aniž by spustil oči z obrazovky. „Obraz by byl slabší než běžné letadlo, to je pravda."
„I mraky přece dokážou vytvořit nějaký obraz, nebo ne?"
„Ano, ale člověk pozná rozdíl."
„Majitelé lodí s sebou vozí na palubě radarové reflektory pro případ, že se dostanou do potíží a chtějí, aby je zachytily radary."
„Ano, to je také celkem běžné."
„Takže radar se dá v zásadě vyložit různě, je to tak?"
„Stejně jako rentgenové snímky. Jeden doktor uvidí jednu věc, druhý zase něco jiného. A pak jsou opravdoví experti, a pokud jde o radary, tak já jsem jeden z nich, monsieur."
„To máte dobré. A nemohlo něco odvést vaši pozornost?"
„Co jako? Začínáte mě urážet, pokud to tak smím říct."
„Smíte a upřímně vám říkám, že jsem vás urazit nechtěl..."
„Počkat!" vyhrkla Karin. Začala si horečně prohledávat kapsy, až nakonec vytáhla útržek papíru. „Tohle bylo v krabici z Jagerova obýváku. Nechala jsem si ho, protože jsem mu nerozuměla. Je to jen útržek věty, vlastně jen dvě německá slova ‚Letadla vyrobena'... Zbytek byl odtržený."
„Bože všemohoucí," zamumlal Gerald Anthony, sáhl do náprsní kapsy stejnokroje francouzské armády a vytáhl zmačkaný papírek. „Sakra, vždyť já udělal úplně totéž. Našel jsem to v Jagerově kapli pod oltářem. Od té doby jsem se na to každou chvíli díval, snažil jsem se rozluštit písmo. Nakonec se mi to povedlo a zapadá to do informace paní de Vriesové. Zpráva zní: ‚Aus Stoff und Holz,' což znamená ‚z látky a dřeva'."
„‚Letadla vyrobená z látky a dřeva,'" řekla de Vriesová.
„Kluzáky," dodal Latham tiše. „Kluzáky."
„Arretez!" skočil jim do řeči muž od radaru. „Letadla se znovu objevila v našem vzdušném prostoru! Jsou necelých čtyřicet kilometrů od vody!"
„Připravte se na aktivaci střel!" zařval generálův syn do třetího telefonu.

*****

Londýn. Hodina H minus tři minuty deset sekund. „Na obrazovce se znovu objevily neznámé letouny! Směr: Kód Nepřípustné!"

*****

Washington, D.C. Hodina H minus dvě minuty čtyřicet devět sekund. „Do prdele! Neznámí jsou zpátky a míří naším směrem!"

*****

Beauvais. Hodina H minus dvě minuty dvacet osm sekund. „Dejte povel k okamžitému startu všech vojenských letadel!" zahřměl Latham. „Vzkažte to do Londýna a Washingtonu!"
„Ale ty rakety," křikl generálův syn.
„Odpalte je!"
„Proč tedy bojové letouny?"
„Kvůli tomu, co střely nezasáhnou! Informujte Londýn i Washington. Dělejte!"
„Provedu."

*****

Na temné obloze nad Beauvais, Londýnem a Washingtonem mířila počítačem řízená neonacistická

letadla k vybraným polím, ocasní háky měla uvolněné a připravené k poslednímu kroku.
„Odpalte rakety!"
„Odpalte rakety!"
„Odpalte rakety!"
Pod křídly šesti nákladních kluzáků Messerschmitt, které čekaly dole na třech pásech posekané trávy, okamžitě vyšlehly plameny. Když všechny dosáhly požadovaného tahu šesti set kilometrů za hodinu, přiřítila se nad ně letadla, lana zapadla do otevřených háků a ohromné větroně okamžitě získaly rychlost vlečných strojů. Během několika sekund byly všechny ve vzduchu a ve výšce zhruba třiceti metrů vypustily své spodní rakety do polí. Letadla vynesla kluzáky nad Londýnem, Beauvais a Georgetownem do předepsané výšky osmi set metrů. Pak se odpojila a volné větroně se mohly začít v kruzích snášet ke svým cílům.
Vtom se ve výšce opakovaně zablesklo a obloha se rozsvítila. Všechna proudová letadla explodovala, plameny divoce šlehaly. Všichni piloti kluzáků však dobře věděli, co mají dělat, a měli k tomu také potřebné počítačové vybavení. Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer!

*****

Beauvais. Hodina H. „Dostali jsme je!" zařval generál, když se na obrazovce radaru objevily bílé skvrny.
„Jsou na maděru. Zlikvidovali jsme Vodní blesk!"
„Londýn a Washington souhlasí!" vykřikl major. „Výsledky byly stejné. Vyhráli jsme!"
„Omyl!" zaburácel Drew. „Podívejte se na souřadnice! Ty výbuchy se odehrály stovky metrů nad původní úrovní vstupu. Podívejte se na ně! Do Londýna a Washingtonu Vzkažte, aby udělali totéž... Teď se podívejte níž, na ty jakoby průhledné objekty. Koukejte. To jsou ty kluzáky!"
„Panebože!" vydechl kapitán Dietz.
„K čertu!" zvolal poručík Anthony.
„Jak odhadujete výšku, pane Radare?"
„Můžu víc než jen odhadovat, monsieur. Tyhle ‚objekty' se pohybují mezi šesti a sedmi sty metry. Pomalu se snášejí dolů v kruzích o průměru asi sto metrů..."
„Proč by to dělaly, Radare?"
„Můžeme se dohadovat, že kvůli přesnosti."
„A co čas na přistání? Můžete nám sdělit nějaké číslo?"
„Vítr se mění, takže teď budu opravdu odhadovat. Čtyři až šest minut."
„V přepočtu na čas tryskáčů to znamená čtyři až šest hodin. Majore, uvědomte Londýn i D.C. a řekněte jim, aby poslaly své bojové letouny k přehradám. Ať začnou kroužit na pěti stech metrech! Vaše taky. Hned!"
„Jestli tam opravdu jsou, sestřelíme je ze vzduchu," řekl generálův syn a zvedl svůj červený telefon.
„Zbláznil jste se?" zavřeštěl Latham. „Ty letouny jsou naložené jedem, nejspíš kapalným, a obaly náplní se okamžitě samy zničí, jakmile se dotknou vody nebo země. Manévrujte stíhačky tak, aby proudy svých trysek odvrátily kluzáky z kurzu, někam nad neobydlená území, pole nebo lesy, ale hlavně, aby tam nebyli lidi. Předejte pokyn i Washingtonu a Londýnu!"
„Ano, ovšem. Rozumím, pane. Mám oba na společné lince."
Dalších pár minut připomínalo čekání na hromadnou vraždu, jejímiž obětmi se měli všichni stát. Očima se vpíjeli do obrazovky radaru, když vtom se náhle průhledné obrázky prudce odklonily různými směry mimo cílovou zónu, jíž byla přehradní nádrž Beauvais. „Zkontrolujte Londýn a Washington," řekl Drew.
„Jsou na lince," odvětil major. „I u nich je to stejné. Kluzáky byly odvedeny od vodních nádrží a nyní jsou nuceny přistát v opuštěných oblastech."
„Všechno bylo naprogramované na minuty, co?" hlesl pobledlý Latham, v němž by se krve nedořezal. „Ať žije moderní technika a její mikrovlny, které ohřejí sendvič s hovězím a roztaví plastikový obal. Možná jsme právě vyhráli, ale jen bitvu, válku ne."
„Tys vyhrál, Drew." Karin de Vriesová k němu přistoupila a položila mu ruce na ramena. „Harry by na tebe byl pyšný."

„Ještě jsme neskončili, Karin. Harry zemřel kvůli zradě v našich řadách, stejně jako Moreau. I já jsem se stal obětí zrady, ale měl jsem štěstí. Někdo má dalekohled, kterým nám vidí až do kuchyně. A ten někdo ví o nacistickém hnutí a odkazu šíleného generála z údolí Loiry víc, než my všichni dohromady... Zvláštní je, že mě najednou napadá, kdo to je."

41 KAPITOLA

Beauvais. Hodina H plus dvacet minut. Generálův syn zařídil, aby Lathama, Karin a dva výsadkáře odvezli vojenským autem do Paříže. Jejich zavazadla dorazila z bonnského hotelu Konigshof, jakoby na důkaz, že i uprostřed převratných událostí fungují každodenní maličkosti. Byla v zavazadlovém prostoru dodávkového vozu, jímž se chystali zamířit do Města světel, města, které se ještě před jednadvaceti minutami mělo stát městem hrůzy.
„Ubytujeme se ve stejném hotelu," řekl Drew, když se všichni rozloučili s francouzskými kolegy ve vodárně Beauvais a vykročili ke dveřím a k starožitnému výtahu „A vy dva," dodal ke kapitánu Dietzovi a poručíku Anthonymu, „vy to můžete v Paříži pořádně roztočit."
„Za co?" zeptal se kapitán. „Stěží bychom dali dohromady dvě stě franků a naše kreditní karty i další průkazy zůstaly v Bruselu."
„Zhruba za čtyři hodiny vám vděčná vláda Francie vysází peníze na dřevo, řekněme padesát tisíc franků pro každého. Co říkáte, bude vám to pro začátek stačit? Pochopitelně, další peníze ještě přijdou."
„Vy jste cvok," řekl Anthony.
„Ne, jsem šílenec. Šílenec, co je vzteky bez sebe."
„Monsieur, Monsieur Lat'ami" zavolal jeden z bezpočtu vojenských pobočníků, jenž vyběhl z kanceláře vodárny do temné chodby obložené kamenem. „Máte u nás teléphone. Je to naléhavé, monsieur!"
„Počkejte tady," nařídil Drew. „Jestli je to člověk, kterého čekám, rozhovor bude zdvořilý, ale nepotrvá dlouho." Latham se vrátil s pomocníkem a zvedl telefon nejblíž u dveří. „Tady Konzulární operace." Chraplavý hlas na lince nepatřil člověku, na kterého myslel. „Dobrá práce, chlopak!" doslova zařval plukovník Witkowski z Londýna. „Harry by na tebe byl pyšný."
„To už jsem slyšel, Stanley, ale stejně děkuju. Bylo to týmové úsilí jako v hokeji."
„Takový kravině přece nemůžeš věřit."
„Ale ano, Stanley. A začalo to, když Harry prohlásil před tím tribunálem v Londýně: Já jsem přinesl údaje, na vás je, abyste je vyhodnotili.' Neudělali jsme to pořádně."
„To nebudeme řešit po telefonu."
„Tak dobře. Něco jsme ale přehlédli."
„Teď ne," přerušil ho Witkowski. „Co říkáš tomu Bonnu?"
„Jak to myslíš? Co je s Bonnem?"
„Copak ti to neřekli?"
„Co?"
„Celý Bundestag je v plamenech! Sjelo se tam přes sto hasičských aut z celého okolí. Copak ti Moreau nevolal?"
„Moreau je mrtvý, Stanley."
„Cože?"
„Zabili ho na jeho vlastním přísně střeženém parkovišti."
„Ježíšikriste, to jsem nevěděl!"
„Jak bys taky mohl? Jsi v Londýně a předpokládám, že tajně."
„Kdy se to stalo?"
„Před několika hodinami."
„Ale i tak je Deuxieme tvůj náhradní řídící orgán. O Bonnu ti měli říct."
„Někdo asi zapomněl. Byla to šílená noc."
„Co se děje, Drew? Nejsi ve své kůži."
„Kdo by po dnešní noci byl.... Ptal ses mě, co si myslím o požáru Bundestagu, tak já ti to povím. Ten

hajzl Jager si psal vlastní paměti. Musím jít, Stanley, musím si s někým promluvit, než bude pozdě. Povíme si to v Paříži."

*****

Čtveřice měla sousední pokoje v hotelu Plaza-Athénée, jehož vysokými okny právě prosvítalo ranní slunce. Bylo 6:37. Karin de Vriesová tvrdě spala, zatímco Latham se tiše vyplížil z postele. Vzal si z ramínka šaty, oblékl se a zamířil dveřmi do ohromného společného obývacího pokoje, kde čekali oba výsadkáři ve svých obvyklých bundách a kalhotách.
„Jeden z vás tady musí zůstat, to už jsem vám říkal, jestli si pamatujete," promluvil Drew.
„Hodili jsme si o to mincí," odpověděl Dietz, „a vyšel na vás Hubeňour, i když si myslím, že je to špatná volba. Já jsem velící důstojník, proboha."
„Možná vás čeká těžší práce než nás. Venku je námořní jednotka z velvyslanectví, ale nemůže vstoupit do hotelu, aniž by dala hlášku o neonacistech, pokud se tady nějací objeví. Jestli ano, musíte zatraceně rychle dostat naše muže do prvního patra a máte k tomu jen své vlastní zbraně a vysílačku."
„Opravdu si myslíte, že neonacisti pronikli tak hluboko?" zeptal se poručík.
„Mého bratra zabili i přes nejpřísnější bezpečnostní opatření, Clauda Moreaua popravili na jeho vlastním bezpečném místě. Co si o tom myslíte?"
„Myslím, že bychom sebou měli hodit," řekl Anthony. „Dejte pozor na tu dámu, kapitáne. Je opravdu mimořádná - samozřejmě z intelektuálního hlediska."
„Ne abyste mi ji přebral," prohodil Drew, když si s poručíkem upravili zbraně. „Auto je vzadu, projdeme sklepem."

*****

„Monsieur Lat'am!" Strážný v podzemním parkovišti Deuxieme Bureau si všiml jména na seznamu prověřených osob a neměl daleko k slzám. „Není to strašná tragédie? A zrovna tady, kde se to nikdy nemělo stát!"
„Co na to policie?" zeptal se Drew a zadíval se strážnému do tváře.
„Je ve stejném šoku jako my! Našeho skvělého ředitele, budiž je mu země lehká, někdo včera ráno zastřelil na parkovišti a jeho tělo se našlo na druhém konci. Súreté vyslýchala všechny lidi v domě a prověřovala si jejich alibi. Trvalo to celé hodiny, nový ředitel řádil jak tygr, monsieur!"
„Prověřili také knihy odchodů?"
„Certainement! Doslechl jsem se, že všichni zaměstnanci, kteří odešli, byli zajištěni. Prý se ale vůbec nic nezjistilo."
„Je tady teď většina lidí? Vím, že je ještě brzo."
„Skoro všichni, monsieur. Bylo mi řečeno, že se na všech patrech konají schůze. Podívejte, za vámi čekají na povolení k vjezdu další tři auta. Všechno je tohu-bohu!"
„Cože?"
„Vzhůru nohama," řekl poručík Anthony tiše. „Prostě blázinec, pane."
„Díky, strážníku." Latham sešlápl plynový pedál vypůjčeného vozu a projel otevřenými vraty do potemnělého podzemního parkoviště, které připomínalo jeskyni. „Připravte si ruku na pistoli, poručíku," řekl, když stočil auto na volné místo.
„Už se stalo, šéfe."
„Víte, že mě tímhle oslovením štvete?"
„Nechápu proč, po právu vám náleží... Myslíte, že by se tady dole ještě mohl potulovat nějaký neonacista?"
„Kdybych si mohl zavolat do hotelu a promluvit si s vaším kámošem, sdělil bych vám kvalifikovanější odhad."
„Proč to neuděláte? Máte přece mobil."
„Protože nechci budit Karin. Hnala by se sem za námi a to je poslední, co teď potřebujeme."

„Tak to bych vám asi měl něco říct," špitl Anthony.
„Co?"
„Před pár hodinami, když jsme se zapsali na recepci toho nóbl hotelu a vy jste telefonoval ochrance Deuxieme, abyste jim oznámil místo pobytu, Dietz zkontroloval všechny telefony. Nosíme s sebou takový malý přístroj, který odhalí odposlech. Žádný nezjistil, a tak váš telefon v ložnici přesměroval k sobě..."
„Cože?"
„Shodli jsme se, že vy dva se potřebujete vyspat. Musíte se na to podívat realisticky, jsme mladší než vy a určitě máme taky lepší fyzičku..."
„Kdy už nás, vy dva skautíci, přestanete vodit za ručičku?" vyštěkl Drew, vytrhl z náprsní kapsy mobilní telefon a navolil číslo. „Tenhle cirkus pořád řídím já, jestli jste zapomněl."
„Kdyby byl nějaký důležitý telefonát, vzbudili bychom vás. Je tak těžké to spolknout?"
„Apartmá dvě stě deset a jedenáct," oznámil Latham spojovatelce
hotelu.
„Prosím?" ozvalo se okamžitě ze sluchátka.
„Dietzi, tady Latham. Jaká je situace?"
„Myslíme si, že po vás jdou, pane konzulární," odvětil kapitán hlubokým hlasem. „Před pár minutami se vysílačkou z ulice ozvala ambasádní ochranka. Za východním rohem zastavilo velké auto, vystoupili z něj dva chlápkové a zamířili ke vchodu, každý zvlášť. Právě vešli..."
„Jsou to neonacisti?"
„To ještě nevíme, ale spolupracujeme s vrátnicí - počkat! Rozsvítila se kontrolka!" Těch pár sekund, než se Dietz vrátil k aparátu, se Drewovy táhlo jako celé minuty. „Asi po vás opravdu jdou. Stiskli tlačítko do prvního patra."
„Zavolejte stráže!"
„Myslíte, že bych to sám neudělal?"
Náhle se za Lathamem ozvalo opakované hlasité zatroubení. „Myslím, že jste někomu vjel na místo," řekl poručík.
„Tak mu řekněte, ať vypadne!"
„Proč prostě nezaparkujeme jinam?"
„Tak podržte telefon. Kristepane, do hotelu právě vešli neonacisti! První patro!" Drew vycouval z místa.
„Na drátě nikdo není. Kapitán si umí v terénu poradit. Jestli se náckové přiblíží ke dveřím, budou toho litovat."
„Linka je němá?" zeptal se Latham, když přeparkoval na jiné místo.
„Zavěsil, jestli myslíte tohle."
„Ať se vrátí!"
„To není dobrý nápad, pane. Má napilno."
„Hovno!" vybuchl Drew. „Teď už vím, že mám pravdu."
U výtahu se k nim připojilo pět dalších mužů se dvěma ženami. Všichni na sebe téměř hystericky povykovali ve francouzštině. Latham si prohlížel jednu tvář po druhé: rozmazané vyděšené obličeje, přimhouřené a hned zas vytřeštěné oči, přiškrcené hlasy a naběhlé žíly na krku. Jako by se ocitl mezi vřeštícími zvířaty z nějakého kresleného seriálu, která se snažila navzájem překřičet. Drew bez rozmýšlení natáhl ruku přes čísi rameno a zmáčkl tlačítko patra, jež už kdysi stiskl na Moreaův pokyn, jak si matně vybavoval. Před jejich cílovou stanicí se výtah dvakrát zastavil. Latham s poručíkem osaměli a do nejvyššího patra už stoupali jen ve dvou.
„Co povídali?" zeptal se Drew. „Něco jsem pochytil, ale moc toho nebylo."
„Nevědí, co se děje, ale v zásadě se dá říct, že se všichni bojí o práci."
„To je asi normální. Když se stane něco takového, podezření neujde nikdo. Státní aparát okamžitě nasadí celé smečky slídilů."
„Chcete říct, že s vaničkou se obvykle vylije i spousta dětí?"
„Přesně tak jsem to myslel." Výtah zastavil, dveře se otevřely. Oba muži vstoupili do předpokoje, jehož různé dveře vedly do chodeb a kanceláří francouzské tajné služby. Latham přistoupil k recepční středního věku a představil se: „Je m'apelle Drew..."

„Já vím, kdo jste, pane," řekla žena přívětivě anglicky. „Byl jste u Monsieur le Directeur před několika dny. Pořád se tady z toho nemůžeme vzpamatovat."
„Ani já ne. Byl to můj přítel."
„Oznámím našemu novému řediteli, že jste přišel. Vrátil se přímo z Beauvais..."
„Byl bych radši, kdybyste to nedělala," přerušil ji Latham. „Prosím?"
„Vzhledem k posledním událostem má jistě plné ruce práce a já bych ho nerad rušil. Nejsem tady kvůli ničemu důležitému, jen jsem si v autě Deuxieme zapomněl nějaké věci. Je přítomen agent Francois? Myslím, že přivezl ředitele z Beauvais."
„Ano, je tady. Mám mu zavolat do kanceláře?"
„Neobtěžujte se. Nejspíš by zavolal Jacquesovi - odpusťte, vašemu novému řediteli - a já ho opravdu nechci rušit. Rozhodně ne kvůli botám."
„Kvůli botám...?"
„Víte, jsou francouzské. Ty nejlepší a dost drahé, ale plným právem."
„Naturellement." Recepční stiskla knoflík na svém stole a opodál napravo od nich se ozval bzučák, následovaný cvaknutím zámku. „Má kancelář na té chodbě, třetí nalevo."
„Děkuji. Promiňte, tohle je můj kolega major Anthony ze Zvláštních sil armády Spojených států amerických." Poručík škubl překvapeně hlavou a podíval se na Drewa, který hned dodal: „Zůstane tady, pokud vám to nevadí. Mluví plynně francouzsky... On snad ovládá i urdštinu."
„Bonjour, madame. Mon plaisir."
„Je vous en prie, Major."
Drew otevřel dveře předpokoje, vstoupil do úzké šedivé chodby a spěšně zamířil k třetím dveřím po levé straně. Jednou zaklepal a rychle otevřel dveře, čímž vylekal Francoise, který spal s hlavou na stole. Řidič sebou trhl a prudce se napřímil. „Qu'est-que se passe?"
„Nazdárek, drožkáři," zahlaholil Latham a zavřel za sebou dveře. „Dal sis dvacet? To ti závidím, já jsem ztahanej jako pes."
„Monsieur Lat'am, co tady děláte?"
„Myslím, že bys to mohl tušit, Francoisi."
„Mon Dieu, co bych mohl tušit?"
„Byl jsi blízký spolupracovník Clauda Moreaua, nebo ne? On znal tvoji ženu, věděl, že se jmenuje Yvonne... A znal tvoje dvě dcerky."
„Oui, ale nebylo to nic důvěrného, monsieur. Všichni se tady navzájem znají, naše rodiny taky, ale jen od vidění."
„A taky jsi v úzkém spojení s Jacquesem Bergeronem, Moreauovým nejlepším pistolníkem."
„V úzkém spojení?"
„Ty a Jacques, Jacques a ty, hlavní šofér a hlavní důvěrník, vždy nerozlučně po boku svého šéfa. Neohrožené trio spojené lety společné práce. Opravdoví ‚mušketýři'. Nikdo se nad tím nepozastaví, protože vás tak vidí každý den."
„Mluvíte v hádankách, monsieur!"
„Nesmíš se divit. Tohle je fakticky hádanka, která má ale velice prostou podstatu. Kdo by zpochybňoval nerozbornost vaší trojice nebo hoře dvou pozůstalých, kteří unikli smrti? Před pár hodinami jsem volal Jacquesovi, abych mu oznámil místo našeho pobytu, a hádejte, s kým jsem mluvil?"
„To nemusím hádat. Mluvil jste se mnou, Monsieur Lat'am."
„Každý hraje svoji roli, co?"
„Nemám tušení, o čem to mluvíte!" řekl Francois, mírně se předklonil a nenápadně spustil pravou ruku přes okraj stolu k zásuvce. Prudce ji otevřel, Drew však okamžitě přiskočil ke stolu a přibouchl mu zápěstí do zásuvky takovou silou, že řidič začal křičet bolestí. Latham jej utišil ranou pěstí do úst. Francouz se převrátil i s křeslem na podlahu. Drew se k němu vrhl, chytil řidiče pod krkem, pozvedl ho a praštil s ním o zeď. V ruce Američana se zablýskla zbraň ze zásuvky.
„Musíme si promluvit, drožkáři. Doufám, že se něco dozvím, jinak se rozluč se životem."
„Já mám rodinu, monsieur, ženu a děti! Jak mi tohle můžete dělat?"
„Máš vůbec ponětí, kolik rodin - otců, matek, dětí i vnoučat - zařvalo v těch zasraných koncentračních

táborech? Nahnali je nahé do betonových baráků a ven se dostali už jako mrtvoly, ty hajzle!"
„Vždyť já jsem tenkrát ani nebyl na světě!"
„Tys o tom nikdy neslyšel? Tisíce z nich byli Francouzi. Sebrali je a poslali na smrt! To ti nikdy nevadilo?"
„Vy to nechápete, pane. Oni vědí, jak člověka přinutit ke spolupráci."
„Například? A jestli budeš lhát, tak se vůbec nebudu obtěžovat s tvojí pistolí. Jednoduše ti přervu tepny na obou stranách krku a je finis. Víš, ten chlápek u radaru v Beauvais umí vyčíst pravdu ze svojí obrazovky, ale já ji zase poznám z výrazu očí. Doufám, že se nepletu... Jacques Bergeron je neonacista, je to tak?"
„Ano... Jak jste na to přišel?"
„Když je člověk unavený a neví, kudy kam, tak zkouší všechno. Musel to být někdo, kdo měl přístup ke všem informacím, kdo věděl, kde se hráči v danou chvíli pohybují. Nejdřív jsme si mysleli, že je to Moreau. Báli jsme se s ním spolupracovat, protože byl na seznamu; sakra, a já mu nemohl vůbec nic říct. Pak ho očistil jediný člověk, který to mohl udělat. Můj šéf. Tak kdo to tedy mohl být? Kdo věděl, kde jsem, ať už to bylo v restauraci ve Villejuifu s bratrem, nebo v některém z hotelů, které jsem pořád střídal? Kdo věděl, že jsme jednou večer byli s Karin a Claudem v jedné zahradní kavárně, kde by nás všechny zabili, kdyby nás majitel nedostal ven? Kdo nahrál incident v metru s doktorem Kroegerem a ty výstřely? Kdo tvrdil, že viděl ‚Harryho Lathama' v odjíždějící soupravě? Žádný Harry Latham neexistoval, protože já byl Harry a já tam nebyl! Odpověd na každou z těch otázek zní: Jacques."
„Já o těch věcech nic nevím, přísahám na obraz krvácejícího Krista na kříži. Já nic nevím!"
„Ale víš, že je neonacista, nebo ne? Utajený - možná neutajenější -nacista ve Francii. Mám pravdu?"
„Ano." Francois vydechl tak dlouze, až mu v plicích nezbyl žádný vzduch. „Neměl jsem na vybranou. Musel jsem držet hubu a krok."
„Proč?"
„Zabil jsem člověka a Jacques mě při tom viděl."
„Jak to?"
„Uškrtil jsem ho. Snažte se mě pochopit, monsieur, já pracuju dlouho do večera a někdy jsem pryč několik dní v kuse. Zanedbávám rodinu. Co ještě chcete slyšet?"
„Spoustu věcí," řekl Drew.
„Moje žena si našla milence. Poznal jsem to, jako to v posteli pozná každý manžel. Využil jsem zdroje Deuxieme a zjistil jsem, kdo to je."
„To nebyla právě oficiální záležitost, že?"
„Ovšemže ne. Ale nemohl jsem vědět, že Jacques sleduje každý můj požadavek, každý telefonát... Domluvil jsem si s tím člověkem schůzku - byl to zkrachovalý kadeřník se spoustou dluhů. Sešli jsme se v jedné uličce na Montparnassu. Dělal vulgární narážky na chování mé ženy a přitom se smál. Ujely mi nervy a skočil jsem po něm. V afektu jsem ho zabil. Když jsem vyšel z uličky, vrazil jsem do Bergerona."
„Takže tě měl v hrsti."
„Mohl jsem jít na zbytek života do vězení. Všechno si nafotil aparátem s infračerveným objektivem pro noční snímky."
„Ale se ženou jste zase spolu, ne?"
„Jsme Francouzi, monsieur. Já taky nejsem zrovna svatoušek. Uzavřeli jsme spolu mír a naše manželství je pevné. Spojují nás děti."
„Ale spolupracoval jsi s nacistou Bergeronem. Jak to můžeš ospravedlnit?"
„Zbytek života ve vězení - jak byste to ospravedlnil? Moje žena, moje děti, moje rodina. Monsieur, já jsem pro něj nikdy nezabíjel, nikdy! Měl na to jiné lidi, já jsem odmítl."
Latham pustil řidiče a ukázal mu, aby se posadil. „Fajn, drožkáři, teď spolu uzavřeme obchod. Nebo taky ne. Pokud se nepletu, což si nemyslím, ty a Jacques jste tady jediní neonacisté - a ty ještě navíc z donucení. Větší počet by byl nebezpečný. Jeden pán, jeden otrok. Perfektní kombinace. Můžeš dokázat svůj odpor, když uděláš, co ti řeknu. Jestli ne, je po tobě. Sám tě oddělám. Je to jasný?"
„Co po mě chcete? A když to přijmu, jakou záruku mám, že kvůli těm fotkám neskončím ve vězení?"
„Prakticky žádnou, ale máš slušné vyhlídky. Řekl bych, že Bergeron bude mít daleko větší zájem

zachránit si vlastní kůži před popravčí četou, než se starat o tebe."
„U nás ve Francii se takhle nepopravuje, monsieur."
„Ty jsi opravdu neviňátko, co? Takové věci se nedělají oficiálně, Francoisi, ale přesto se dějí."
„Co teda chcete?" zeptal se řidič a polkl.
„Jacques je na tomhle patře, ale v jiném křídle, pokud si správně pamatuju."
„Ano. V téhle části mají kanceláře podřízení."
„Ale ty k němu máš přístup, ne? Chci říct, že se tady dobře vyznáš."
„Jestli vás můžu zavést do jeho kanceláře? Ano, můžu."
„Bez ohlášení?"
„Ovšem, já jsem k němu trvale přidělený. V naší části patra je zadní chodba, která vede ke kancelářím vrchního vedení. Před vstupem se musí zadat heslo, které samozřejmě znám."
„Samozřejmě. Jde se."
„A co mám udělat pak?"
„Vrátit se, zůstat tady a doufat, že všechno dobře dopadne."
„A vy, Monsieur Lat'am?"
„Já budu taky doufat."

*****

Kapitán Christian Dietz odložil vysílačku na nenápadné místo na poličce a postavil se nalevo od hlavních dveří hotelového apartmá. Jeho bystrý sluch zachytil zvuk tlumených kroků z chodby, po němž nastalo ticho. S odjištěnou zbraní v ruce uvažoval, jestli si vetřelci někde opatřili originální klíč, nebo se odváží zaútočit na dveře.
Patrně to druhé. Ticho náhle ukončila hromová rána, vyražené dveře se rozletěly a zastavily se až o kapitána. Do pokoje vtrhli dva muži s pistolemi, kteří se prudce rozhlíželi na všechny strany a rozhodovali se, co udělají. Dietz vyřešil jejich dilema výkřikem: „Odhoďte zbraně, nebo je po vás!"
První muž se prudce otočil a z hlavně jeho pistole se ozvalo tlumené plivnutí. Výsadkář se vrhl na podlahu a střelbu opětoval. Zasáhl útočníka do břicha, ten se zlomil v pase a zhroutil se na zem. Vtom do pokoje otevřenými dveřmi vrazili tři námořníci. Druhý rádoby zabiják v šoku svěsil ruku s pistolí.
Z ložnice náhle vyběhla Karin de Vriesová v noční košili.
„Zapadněte zpátky!" zahřměl Dietz.
Když se Karin vrhla ke dveřím ložnice, druhý vetřelec zvedl zbraň a vypálil. Z levého ramena jí vytryskla krev, námořníci namířili své zbraně.
„Zadržte!" křikl Dietz. „Mrtvý bude k ničemu!"
„My taky, kámo!" houkl seržant námořnictva s koltem ráže dvanáct milimetrů namířeným na hlavu neonacisty. „Odhod to, ty červe, nebo je po všem!"
Neonacista upustil pistoli na podlahu. Dietz vstal a rozběhl se pokojem ke krvácející Karin de Vriesové ležící na břiše. Po cestě odkopl nacistovu zbraň. „Nehýbejte se," poručil Karin, strhl jí ramínko noční košile a podepřel ji. „Není to nic vážného," usoudil, když si prohlédl ránu. „Kulka škrábla kůži, ale nic víc. Nehýbejte se - seženu nějaké ručníky."
„Já je najdu," řekl nejbližší námořník. „Kde?"
„Támhlety dveře vedou do koupelny. Vezměte tři čisté ručníky a svažte je k sobě."
„Škrtidlo?"
„Ne tak docela, ale přihořívá. Chceme udržet kůži napjatou. Pak přineste z baru nějaký led."
„Už pádím."
„Nepovídejte, že jste taky doktor," řekla Karin, zvedla ramínko své noční košile a unaveně se usmála.
„Tohle není operace mozku, paní de Vriesová, ale jen tržná rána. Měla jste štěstí; stačilo být o sekundu nebo dvě pomalejší a měla jste problém. Bolí to?"
„Spíš to trne, kapitáne."
„Vezmeme vás k ambasádnímu doktorovi."
„Kde je Drew? To je teď hlavní. A Gerry, kde je?"

„Prosím vás, ušetřete mě toho, paní de Vriesová. Máme rozkazy od pana Lathama a on to tady řídí. Šli s Anthonym na Deuxieme Bureau - hodili jsme si s Gerrym mincí a já prohrál."
„Na Deuxieme? Proč?"
„Pan konzulární nám řekl, že asi zjistil, kdo je ta veš v kožichu."
„Veš v kožichu?"
„Nacistický krtek, který nás měl všechny pod lupou."
„V Deuxieme?"
„Tak to říkal."
„V Beauvais se o něčem zmínil, ale když jsem se ho pak v dodávce ptala, odbyl mě a řekl, že to byl jen nápad. Ale vy jste to věděl?"
„Asi vás do toho nechtěl zatahovat."
„Tady máte ty ručníky, pane!" řekl námořník, jenž přiběhl od dveří ložnice. Hned se však otočil, aby pomohl svým kolegům s dvěma neonacisty - jeden byl mrtvý či omráčený, druhý se vzpouzel, a proto musel dostat několik ran do hrudníku. „Budeme ve spojení, kapitáne - jste kapitán, ne?"
„Tady na hodnosti moc nesejde, desátníku. Zatím nashle."
„Jistě chápete, že odsud musíme vypadnout. Led jsem bohužel..."
„Tak vypadněte!" rozkázal Dietz a jednotka námořníků se dvěma vězni vyrazila chodbou k požárnímu schodišti. Zazvonil telefon. „Položím vás na podlahu," řekl výsadkář, upevnil Karin ručníky kolem ramena a jemně ji položil na koberec. „Musím zvednout telefon." „Jestli je to Drew, řekněte mu, že zuřím!"
Nebyl to však Latham, ale recepce hotelu. „Musíte pryč!" zaječel recepční francouzsky. „Naše spolupráce s Deuxieme má svoje meze! Ústředna je zahlcená telefonáty o hlasitých ranách nebo výstřelech!"
„La passion du coeur!" odvětil Dietz rezolutně. „Otevřete prostor, budeme vás krýt. Dejte mi pět minut a pak zavolejte policii, ale těch pět minut potřebuju."
„Uděláme, co můžeme."
„Jdeme," řekl kapitán, zavěsil telefon a vrátil se ke Karin. „Odnesu vás odsud..."
„Vždyť já můžu chodit," přerušila ho de Vriesová. „To rád slyším. Sejdeme po schodech, je to jen jedno patro." „Co vaše šaty, naše zavazadla? Přece nechcete, aby je tady našla policie."
„Kurva...! Promiňte, madam, ale byla to správná poznámka." Kapitán se rozběhl zpátky k telefonu a okamžitě vytočil recepci. „Jestli chcete, abysme vypadli, pošlete sem vašeho nejrychlejšího poslíčka. Ať sbalí kufry a přinese je k východu. Taky mu řekněte, že když toho moc neukradne, dostane pět set franků." „Naturellement."
„D'accord."
„Jde se!" zavelel výsadkář, praštil sluchátkem a znovu rozběhl ke Karin. Náhle se zastavil a sebral z křesla mužský kabát. „Oblečte si
tohle, pomůžu vám. Pomalu vstaňte a chyťte mě kolem krku... Tak, dobře, můžete chodit?"
„Ano, jistě. Bolí mě jen to rameno."
„A bude, dokud vás nezavezeme k doktorovi. Mrkne se vám na to. A teď jdeme."
„Ale co Drew s Gerrym? Co se děje?"
„Já nevím, paní de Vriesová, ale něco vám povím. Ten váš konzulární přítel, o němž jsem původně neměl nejlepší mínění, je fakt klasa. Vidí i věci, které jsou pro normálního smrtelníka zahalené mlhou, jestli mi rozumíte."
„Moc ne, kapitáne," řekla Karin, když s pomocí výsadkáře vykročila chodbou směrem ke schodišti. „Co je to za mlhu?"
„Kouř, který zahaluje pravdu. On jím dokáže proniknout, protože má nějaký šestý smysl, který mu říká, kde pravdu hledat."
„Nic mu neujde, viďte?"
„Nejen to, paní de Vriesová, on má talent. Pro něj bych šel do jakékoliv tajné akce. To je řídící orgán podle mého gusta."
„Podle mého taky, kapitáne, i když bych dala přednost jinému označení."

*****

Drew přistoupil k neoznačeným dveřím nově jmenovaného šéfa Deuxieme Bureau. Bez zaklepání je rychle otevřel, vešel dovnitř a pevně je za sebou zaklapl. Jacques Bergeron stál právě u okna a díval se ven. Prudce se otočil a šokovaně stanul tváří v tvář Lathamovi.
„Drew!" vykřikl ohromeně. „Nikdo mi neřekl, že jste tady!"
„Nechtěl jsem, abyste to věděl."
„Ale proč?"
„Protože byste si mohl najít nějaký důvod, proč mě nepřijmete. Jako například když jsem vám před pár hodinami volal, abych vám řekl, kde jsme. Přepojili mě na Francoise."
„Proboha, člověče, já teď musím řešit tisíc problémů! Navíc jsem jmenoval Francoise svým prozatímním hlavním asistentem. Hned zítra se stěhuje do kanceláří vedení."
„To bude mít pohodlné."
„Prosim...? Écoutez, jestli jsem vás urazil, tak se omlouvám, ale myslím, že byste se měl snažit mě pochopit. Okolnosti mě přinutily nepřijímat žádné hovory s výjimkou prezidenta a několika málo členů Sněmovny, protože já jednoduše nemůžu odpovídat každému. Na spoustu otázek nebudu znát odpověď, dokud nerozdělím práci našim vyšetřovacím skupinám. Já potřebuju čas na rozmyšlenou!"
„To zní velice dobře, Jacquesi, ale mám takový pocit, že už jste přemýšlel dost dlouho. Vlastně celé roky. Mimochodem, Francois mi to potvrdil. To vy jste nejspíš dal dohromady toho kadeřnického Romea s jeho ženou - prostě jen další postradatelná lidská bytost."
Sympatická tvář šéfa Deuxieme náhle ztvrdla a zkropenatěla jako žula a jeho milé oči se proměnily ve dvě skleněné koule žhnoucí nenávistí. „Co jste udělal?" zeptal se tak tiše, že ho bylo sotva slyšet.
„Nebudu vás nudit popisem klikatých cestiček, které mě k vám zavedly, ale povím vám, že to bylo skoro geniální. Moreau byl Don Quijot a vy jeho Sancho Panza. Bezmezně oddaný lokaj, který svého pána uctíval, vetřel se do jeho přízně, získal si jeho důvěru a pomáhal mu s denním programem - každý den, každou noc. Nikdo kromě vás nemohl vědět, kde v danou chvíli jsem, kde je můj bratr, Karin a Moreauova ubohá sekretářka. Vaše partie skončila remízou. Zabil jste Harryho a Moreauovu sekretářku, ale s Karin a se mnou vám to nevyšlo."
„Jste mrtvý muž, Drew," prohodil ředitel Deuxieme téměř přívětivě. „Nacházíte se v mém revíru a nemáte šanci na přežití."
„Na vašem místě bych nedělal ukvapené závěry. Poručík Anthony - znáte přece poručíka - je vedle u vaší recepční. V tuhle chvíli už od ní určitě zavolal velvyslanci Courtlandovi a ten si vyžádal mimořádnou schůzku s prezidentem Francie a jeho kabinetem. Mohl byste to nazvat třeba ‚snídaní mocných'."
„Jak to můžete vědět?"
„Protože jsem po svém setkání s Francoisem nevyšel ven a neřekl Anthonymu, aby to nedělal. Dohodli jsme se na osmi minutách - to byl bezpečný počet. Víte, opravdu jste to zvoral, když jste poslal do hotelu ty zabijáky... Ty ‚tupce', jak je nazvali kluci z námořní jednotky. Nikdo jiný v Paříži nevěděl, kde jsme, kromě vás a potažmo Francoise."
„Námořní jednotka...?"
„Já nevěřím na hrdinskou smrt, Jacquesi."
„Vaše slovo proti mému není nic! Jmenoval mě sám prezident!"
„Jste Sonnenkind, vy parchante."
„To je urážka! Jaký důkaz byste mohl mít pro takovou absurdní lež?"
„Uznávám, že mám jen nepřímý důkaz, ale když se k němu přičtou další okolnosti, působí dost přesvědčivě. Víte, když mě vaše jméno napadlo poprvé, osvobodil jsem vás pro nedostatek důkazů. Včera v noci, když jsme jeli vojenskou dodávkou z Beauvais, jsem se spojil s kouzelníkem jménem Joel z našeho superpočítačového komplexu a požádal ho, aby se vám podíval na zoubek. Před padesáti lety vás adoptoval bezdětný manželský pár, Monsieur a Madame Bergeronovi z Lauterbourgu poblíž německé hranice. Byl jste skvělý student, stipendia jste dostával jako na běžícím pásu, prošel jste pařížskou univerzitou, kde jste pak studoval i postgraduálně. Mohl jste si vybrat desítky profesí, v nichž byste se stal velice bohatým člověkem, ale vy jste to neudělal. Vybral jste si státní službu, zpravodajskou

oblast. To přece není žádná výhra v loterii."
„Chtěl jsem dělat to, co me opravdu zajímá!"
„To vám věřím. Postupem let jste se dostal na správné místo a ve správný čas. Nemohl jste s tím už nic dělat, protože jste odešel dřív, než jsme přišli na ty kluzáky, ale zajímalo by mě, jak jste přijal krach Vodního blesku. Ein Volk, ein Reich, ein nýmand."
„Vy jste zešílel! To je všechno lež!"
„Ne, není. Usvědčil jste se vlastními slovy, svým pokorným chováním v Beauvais. Bylo vám jasné, že musíte vypadnout, protože dřív nebo později by se vám kolem krku utáhla smyčka. Opravdu jste nečekal, že vás jmenují ředitelem Deuxieme. To byla také jediná upřímná věc, kterou jste řekl, protože jste věděl, že v jiných výzvědných službách jsou lepší muži. Takže jste před námi všemi prohlásil: Já nejsem vůdčí typ, jsem dobrý podřízený, který poslouchá rozkazy.'... Opakoval jste do omrzení ta strašná slova, která jsme v minulosti tak často slýchávali. Bylo to totiž krédo nacistů. Právě to mě přimělo oslovit našeho počítačového experta. Co kdyby náhodou?"
„Opakuji," řekl Jacques Bergeron ledově, „byl jsem válečný sirotek, moji rodiče byli Francouzi, kteří zahynuli při náletu. Všichni si to můžou přečíst v mých materiálech z dob studií. Vy jste jen paranoidní americký buřič a já vás nechám vyhostit z Francie."
„To nepůjde, Jacquesi. Zabil jste mi bratra, přesněji řečeno jste ho dal zabít. Mně neutečete. Narazím vaši hnusnou hlavu na nejvyšší špici Pont Neuf - jak to měli rádi vyznavači gilotiny. Přes svoje univerzitní vzdělání jste něco přehlédl. Lauterbourg nebyl nikdy bombardován, ani spojenci, ani Němci. Propašovali vás přes Rýn, abyste mohl začít nový život - jako Sonnenkind."
Bergeron stál jak socha a zíral na Lathama. Na jeho sympatické tváři se objevil studený úsměv. „Vy máte fakt docela talent, Drew," řekl tiše. „Ale samozřejmě se odsud živý nedostanete, takže jste svůj talent zbytečně marnil, n'est-ce pas? Paranoidní Američan, muž s minulostí rváče, přijde zavraždit ředitele Deuxieme - jaképak Sonnenkind? Ostatně, můj předchůdce Moreau vám nikdy nevěřil. Řekl mi, že jste mu důsledně lhal. Stojí to v jeho vlastních poznámkách, které jsem svědomitě přepsal do jeho počítače."
„Vy?"
„Prostě tam jsou, na ničem jiném nezáleží. Já jsem jediný, kdo zná přístupové heslo k jeho utajeným materiálům. Jsou tam jen jeho věci."
„Proč jste ho zabil? Proč jste dal Clauda zabít?"
„Protože stejně jako vy začal pronikat pod povrch a blížit se k pravdě. Začalo to zabitím Moniky, jeho sekretářky, a onou absurdní nocí v kavárně, kdy ten fanatický idiot zastřelil řidiče amerického auta. Byla to strašná a neodpustitelná chyba, protože Moreau si uvědomil, že já jsem kromě něj jediný, kdo věděl, kde jste... Monika mohla podstrčit - a taky to udělala - falešné informace."
„To je legrace," řekl Latham, „mně totiž tenkrát taky začalo svítat. Přispěl k tomu i fakt, že když můj bratr přiletěl z Londýna, měl být pod dohledem Deuxieme."
„Ten se dal snadno přizpůsobit," podotkl Bergeron a jeho úsměv, úzký jak tužka, se poněkud rozšířil.
„Mám otázku," obořil se na něj nasupený Drew. „Když jste s Moreauem zjistili, že Harryho hraju já, proč jste nedal echo do Berlína nebo Bonnu?"
„Nebuďte bláhový," odvětil Bergeron. „Kruh tajemství byl mimořádně pevný, zvlášť tady v Deuxieme. Věděli jsme to jen my s Claudem a nedá se ani popsat, jak přísně se to tajilo. Únik informací z Deuxieme by mě kompromitoval."
„To je dost chabé, Jacquesi," řekl Drew a probodával pohledem Sonnenkind.
„Znovu probleskl váš talent, monsieur. Je lepší, když chybují druzí. Člověk se prodere mlhami chyb a pak se prohlásí za opravdovou Valkýru... Jednoduše řečeno, čekal jsem na vhodný čas. Vaši američtí politici by o tom mohli vyprávět."
„Tak fajn, kamaráde. Tuším, že jsem vám říkal, že každé slovo se nahrává a signál jde do přístroje poručíka Anthonyho ve vestibulu. Vymoženosti techniky jsou úžasné, nemyslíte?"

42 KAPITOLA

Sonnenkind Jacques Bergeron hystericky zavřeštěl, vrhl se ke stolu, zvedl z něj těžké těžítko a mrštil jím do okna. Sklo se roztříštilo. Pak zvedl své křeslo a hodil je na Lathama, což by od něj při jeho průměrné postavě nikdo nečekal. Drew vytrhl z opasku Francoisovu pistoli.
„Nedělejte to!" křikl Drew. „Nechci vás zabít! Potřebujeme vaše záznamy! Proboha, vyslechněte mě!"
Bylo však pozdě. Jacques bleskově vytáhl z pouzdra v podpaží malou pistoli a začal kolem sebe bezhlavě pálit. Latham padl k zemi, Bergeron se rozběhl ke dveřím, prudce je otevřel a vyběhl ven.
„Zastavte ho!" zařval Drew a vyběhl na chodbu. „Ne, počkat! Nezastavujte ho! Má pistoli! Jděte mu z cesty!"
Na chodbě vypukl zmatek, z kanceláří se vyhrnuly davy zaměstnanců. Třeskly další dva výstřely - k zemi padl muž se ženou, ranění či mrtví. Latham se rozběhl za nacistou. Probíhal chodbou se spoustou odboček a křičel: „Gerry, ven se může dostat jen tudy! Střílej na nohy, chci ho živého!"
Tento rozkaz však taktéž přišel pozdě. Když Bergeron za ohlušujícího zvonění alarmu rozrazil dveře do recepce, z druhého výtahu vyskočil poručík Anthony. Nacista vypálil a kulka se zaryla výsadkáři do pravé ruky. Byl to poslední náboj v zásobníku, dál už spoušť cvakala naprázdno. Anthony se chytil za bolavý loket, pak ho pustil a nemotorně se natáhl pro zbraň. Vyděšená žena za přepážkou recepce v šoku padla k zemi.
„Nikam nejedete," zaječel poručík, jenž se snažil pravou rukou ochromenou bolestí dosáhnout na zbraň, „protože nejedou ani výtahy! Oba jsem zajistil alarmem."
„Jste na omylu!" zavřeštěl neonacista a vběhl do bližšího z výtahu. Během několika sekund se panely začaly zavírat a ohlušující zvonění náhle utichlo. „To vy nikam nejedete, monsieur!" zněla poslední slova nacisty.
Drew vyběhl z dveří do předpokoje. „Kde je?" zeptal se rozlíceně.
„V tom výtahu," odvětil výsadkář a škubl sebou. „Myslel jsem, že jsem oba vyřadil z provozu, ale asi tomu tak nebylo."
„Kriste, on vás trefil!"
„To zvládnu, zkontrolujte tu paní."
„Je vám dobře?" houkl Drew a rozběhl se k recepční, která se pomalu sbírala ze země.
„Bude mi líp, až podám výpověd, monsieur," odpověděla, když jí Latham pomáhal na nohy. Třásla se a sotva popadala dech.
„Dá se ten výtah zastavit?"
„Non. Les directeurs - promiňte, ředitelé a jejich zástupci mají nouzové kódy, kterými přepnou výtahy do zrychleného chodu. Dokud nevyjedou do svého patra, výtah nedělá žádné zastávky."
„Můžeme mu zabránit, aby opustil budovu?"
„Jakým právem, pane? Je to ředitel Deuxieme Bureau."
„Il est un Nazi d'Allemand!" vykřikl poručík.
Recepční zírala na Anthonyho. „Pokusím se, majore." Žena se natáhla pro telefon, který měla na stole, a vyťukala tři čísla. „Nastala nouzová situace, neviděli jste ředitele?" zeptala se francouzsky. „Merci."
Stiskla vidlici, znovu vytočila číslo a zopakovala stejnou otázku. „Merci." Recepční zavěsila a podívala se na Drewa s výsadkářem. „Nejdřív jsem volala na parkoviště, kde Monsieur Bergeron nechává svůj sportovní vůz. Bránou neprošel. Pak jsem zavolala na vrátnici do přízemí. Strážný říkal, že nový ředitel právě odešel a měl velice naspěch. Je mi líto."
„Díky za snahu," řekl Gerald Anthony, jenž si stále držel krvácející pravou paži.
„Jestli se můžu zeptat," zeptal se Latham, „proč jste se tak snažila? Jsme přece Američani, a ne Francouzi."
„Ředitel Moreau si vás velice vážil, monsieur. Řekl mi to, když jste za ním přišel."
„To je všechno?"
„Ne... Jacques Bergeron byl ve společnosti pana Moreaua samý úsměv, ale o samotě se choval jako arogantní prase. Věřím spíš vašemu vysvětlení, a on přece navíc postřelil vašeho sympatického majora."

*****

Byli opět v soukromém bytě velvyslance Courtlanda na ambasádě: Drew, Karin s ovázaným zraněným ramenem a Stanley Witkowski, jenž přiletěl z Londýna. Dva výsadkáři pobývali v hotelu, kde střídavě odpočívali a dělali velkorysé objednávky u pokojové služby. Poručíkova ruka byla ošetřená a odpočívala na pásce.

„Zmizel," řekl Daniel Courtland. Seděl v křesle vedle plukovníka, naproti Drewovi a Karin, kteří si vybrali gauč. „Po Jacquesovi Bergeronovi pátrají všechny policejní a výzvědné složky Francie, ale dosud nic neobjevily. Všechna veřejná i soukromá letiště a veškeré celnice v Evropě mají jeho fotografii s desítkou počítačových montáží jeho možných převleků - nic. Nepochybně se v klidu vrátil do Německa mezi své, ať už sídlí kdekoliv."

„Musíme zjistit, kde to je, pane velvyslanče," řekl Latham. „Tenhle Vodní blesk nevyšel, ale co přijde příště? A kde máme jistotu, že to taky nevyjde? Snad jsme trochu pozdrželi jejich dlouhodobé plány, ale nacistické hnutí žije dál. Někde existují nějaké záznamy a my je musíme najít. Ti parchanti jsou rozlezlí po celém světě a jejich aktivita nepolevuje. Právě včera lehla popelem synagoga v Los Angeles a černošský kostel v Mississippi. Několik senátorů a kongresmanů, kteří oba incidenty veřejně odsoudili, bylo hned obviněno, že zakrývají své vlastní sympatie. Je to pěknej bordel!"

„Já vím, Drew, všichni to víme. Tady v Paříži - hlavně v židovských čtvrtích - se zase rozbíjely výlohy a na zdech bylo nastříkáno slovo Kristallnacht'. Začíná to pěkně smrdět."

„Když jsem dneska ráno odlétal z Londýna," řekl Witkowski tiše, „noviny byly plné vraždy černošských dětí, kterým někdo rozřezal tváře bajonetem. Kolem mrtvol bylo barevnými křídami napsáno německé ‚Neger'."

„Proboha, kdy to už skončí!" zvolala Karin.

„Až zjistíme, kdo jsou a kde se skrývají," odvětil Drew.

Na velvyslancově starožitném stole zazvonil telefon. „Mám to vzít, pane?" zeptal se plukovník.

„Ne, díky, já to zvednu," řekl Courtland, vstal z křesla a přešel ke stolu. „Ano?... To je pro vás, Lathame, nějaký Francois."

„To je poslední člověk, kterého bych čekal," řekl Drew, zvedl se, rychle zamířil ke stolu a vzal si sluchátko od velvyslance. „Francois...?"

„Monsieur Lat'am, musíme se někde soukromě sejít."

„Nic soukromějšího než tenhle telefon neexistuje, to mi věřte. Právě jste mluvil s americkým velvyslancem a jeho telefon je nejbezpečnější, jaký si dovedu představit."

„Věřím vám, protože jste dodržel slovo. Vyslýchají mě, ale jen pro to, co vím, ne kvůli tomu, kým jsem byl."

„Byl jste v neudržitelné pozici, a pokud budete plně spolupracovat, můžete se vrátit domů ke své rodině."

„Ani nevíte, jak moc jsem vám vděčný, monsieur, a moje žena taky. Všechno jsme probrali - nic jsem jí nezatajil - a společně jsme se rozhodli, že vám musím zavolat, protože by to pro vás mohlo mít cenu."

„O co jde?"

„Musím se vrátit k noci, kdy se zabil starý Jodelle. V divadle, kde vystupoval herec Jean-Pierre Villier. Vzpomínáte si na to?"

„Nikdy na to nezapomenu," řekl Drew pevně. „A co má být s tou nocí?"

„Vlastně to už bylo k ránu. Sous-directeur Bergeron mi nařídil, abych okamžitě přišel do jeho kanceláře v Deuxieme. Poslechl jsem, jenže on tam nebyl. Já jsem ale věděl, že je v budově, protože ochranka u brány měla jedovaté poznámky o tom, jak na ně byl sprostý a že mě určitě vzbudil, abych mu pomohl na záchod. Bál jsem se odejít, tak jsem čekal, dokud se neukázal. Přišel s velice starým spisem ze sklepních archivů, tak starým, že nebyl v počítačích. Desky byly zažloutlé věkem."

„To je asi neobvyklé, viďte?" zeptal se Latham. „V archivech jsou tisíce a tisíce spisů, monsieur. Na jejich přepisování se už udělala spousta práce, ale bude to trvat ještě roky." „Jak to?"

„Zařazení spisů musí posoudit odborníci, například historici, a finanční zdroje jsou omezené, jako všude ve státním sektoru." „Pokračujte. Co se stalo?"

„Jacques mi řekl, abych vzal ten spis a autem Deuxieme ho osobně doručil do jednoho zámku v údolí Loiry. Podepsal mi doklady, které měly vyšší platnost, než jakýkoli policejní zásah - pro případ, že by mě zastavili kvůli rychlé jízdě, kterou mi nařídil. Naivně jsem se ho zeptal, proč je to právě v tuhle hodinu

tak naléhavé a jestli by to nemohlo počkat do rána. Rozzuřil se a řval na mě, že on i já tomu místu a tomu člověku vděčíme za všechno. Že je to naše útočiště, naše spása."
„Jaké místo? Jaký člověk?"
„Tomu zámku se říká Le Nid de l'Aigle a ten člověk je generál André Monluc."
„To je něco s ‚orlem'?"
„Orlí hnízdo, monsieur. Monluc byl prý velkým francouzským generálem, kterého vyznamenal sám de Gaulle."
„Takže vy myslíte, že se tam Bergeron mohl ukrýt?" zeptal se Drew.
„Vybavily se mi slova ‚útočiště' a ‚spása'. Jacques je zkušený rozvědčík a dobře ví, kolik překážek musí překonat, aby mohl odjet ze země. Bude potřebovat pomoc vlivných ‚strýčků' a combinaison velkého generála a zámečku v údolí Loiry nejspíš vyhovuje jeho situaci. Doufám, že vám to nějak pomůže."
„Určitě, a já zase doufám, že už se nebudeme muset setkat, ani spolu mluvit. Děkuji vám, Francoisi."
Latham zavěsil a otočil se k ostatním. „Máme jméno generála, po kterém šel Jodelle, jméno zrádce, který podle něj obalamutil de Gaulla. Navíc víme, kde bydlí, pokud už neodpočívá v pánu."
„To byla poněkud zvláštní jednostranná konverzace, chlopak. Nechceš nás zasvětit?"
„Pomalu, Stanley, uzavřel jsem obchod. Ten člověk si prožívá své osobní peklo už mnohem déle, než by si zasloužil. Nikdy nikoho nezabil kvůli nacistům. Byl to nosič vody a poslíček, který trnul strachy o svoji rodinu. Zkrátka a dobře: Uzavřel jsem obchod."
„Já jich udělal víc, než dokážu spočítat," řekl velvyslanec. „Povězte nám vše, co je třeba, Drew."
„Ten generál se jmenuje Monluc, André Monluc..."
„André," přerušila ho Karin. „Odtud tedy to krycí jméno."
„Správně. Zámku se říká Orlí hnízdo a leží v údolí Loiry. Francois si myslí, že se tam Bergeron ukryl, protože jednou v záchvatu vzteku a možná i strachu označil to místo za útočiště."
„Kdy?" ozval se Witkowski. „Kdy to tak nazval?"
„Máš za ušima, Stanley," odvětil Drew. „Když Bergeron nařídil, aby tam byla doručena stará tajná složka na Monluka - té noci, kdy se Jodelle zabil v divadle."
„Tohle vylučuje jakékoli spojení mezi Jodellem a tím generálem," řekl velvyslanec. „Ví někdo něco o tom Monlukovi?"
„Jmenovitě ne," odpověděl Latham, „protože důvěrné složky, které jeho jméno obsahovaly, zmizely i z Washingtonu. Ale předběžná dokumentace o Jodellovi podrobně popisovala jeho obvinění, které postrádalo jakákoli průkazná fakta, o důkazech ani nemluvě. Proto ho americká rozvědka považovala za blázna. Tvrdil, že francouzský generál, vůdce Résistance, byl ve skutečnosti zrádce, který pracoval pro nacisty. Pochopitelně to byl Monluc, kdo nařídil popravu Jodellovy ženy i jejich dětí a dal Jodella poslat do tábora smrti."
„Mladší dítě, které přežilo, byl Jean-Pierre Villier," dodala Karin.
„Přesně tak. Podle Villierova otce - jediného otce, kterého kdy poznal - se Jodellova podezření tomu neznámému generálovi zřejmě
donesla. Dotyčný si kryl záda a bohatl díky nacistům, kteří ho zahrnovali zlatem a zabavenými cennostmi."
„Myslím, že bych si měl domluvit důvěrnou schůzku s francouzským prezidentem," řekl Courtland.
„Napište mi podrobnou zprávu, Drew. Nadiktujte ji sekretářce, nebo klidně dvěma. Hlavně to udělejte rychle, řekněme zhruba za hodinu, a položte mi ji na stůl dole v kanceláři."
Latham s Witkowským se po sobě podívali a plukovník kývl na Drewa. „To nepůjde, pane," řekl Latham. „Cože?"
„Za prvé nemáme čas a za druhé nevíme, s kým se bude prezident radit. Víme však, že na francouzském ministerstvu zahraničí jsou neonacisti, možná i v blízkém okolí prezidenta. Vždyť ani nevíme, na koho se můžeme obrátit o pomoc, nebo na koho by se mohl obrátit on."
„Chcete naznačit, že máme jednat na vlastní pěst? My, zaměstnanci americké ambasády v cizí zemi? Pokud ano, přišel jste o rozum, Drew."
„Pane velvyslanče, jestli je v tom zámku něco zajímavého, třeba nějaké záznamy, papíry, telefonní čísla nebo jména, nemůžeme si dovolit riskovat jejich zničení. Zapomeňte na chvíli na Bergerona. Jestli je to

místo ‚útočiště' anebo ‚spása', musí tam být víc než pivo, buřty a písně Horsta Wessela. Ted se nebavíme jen o Francii, mluvíme o celé Evropě i o Spojených státech."
„To chápu, ale nemůžeme přece podniknout jednostrannou americkou akci v hostitelské zemi!"
„Kdyby žil Claude Moreau, situace by byla jiná," přerušil je Witkowski. „On by to mohl udělat - a udělal by to - pod pláštíkem francouzské tajné operace v zájmu Francie. Naše FBI podobná rozhodnutí přijímá neustále!"
„Moreau ale nežije, plukovníku."
„Toho jsem si vědom, pane, ale možná bych věděl o jednom způsobu." Witkowski se obrátil k Lathamovi. „Tenhle Francois, se kterým jsi před chvílí mluvil, je tvým dlužníkem, viď?"
„Nech toho, Stanley, já ho do toho nebudu namáčet."
„A proč ne? Před chvílí jsi celkem dobře vysvětlil nutnost diplomatického vměšování, dostatečně závažného na to, aby způsobilo výměnu velvyslance."
„Kam míříš?" otázal se Drew a probodl plukovníka pohledem.
„Deuxieme spolupracuje s francouzskou službou Service ďEtranger - to je francouzská zahraniční služba, pane velvyslanče - a jejich pravomoci se často kříží. Je to dost podobné jako s našimi CIA, FBI a DIA. To je vcelku srozumitelné, ne?"
„Pokračujte, plukovníku."
„Zmatek, který s sebou tyhle konflikty nesou, štve všechny zpravodajské byrokraty..."
„A co má sakra být, Stanley?"
„Je to snadné, chlopak. Ať ten tvůj Frangois zavolá někomu ze Étranger, koho dobře zná, a zopakuje mu, řekněme půlku toho, co řekl tobě."
„Kterou půlku?"
„Že si najednou vzpomněl, že Bergeron, kterého všichni hledají, ho kdysi poslal s nějakou starou složkou do zámku na Loiře. Víc říkat nemusí."
„Proč by nedal tu informaci svým vlastním lidem v Deuxieme?"
„Protože ji nikdo neřídí. Moreaua včera zabili, Bergeron se vypařil před pár hodinami a on neví, komu věřit."
„A dál?"
„Zbytek si beru na starost já," odvětil Witkowski tiše.
„Jak prosím?" zeptal se Courtland.
„Pane, člověk ve vašem postavení vždycky může popřít věci, o nichž nevěděl."
„To mi povídejte," odsekl velvyslanec. „Zdá se mi, že věcí, o kterých bych neměl vědět, už jsem se dozvěděl dost a dost. Proč si myslíte, že bych se teď do případu neměl plést?"
„Je to velice nevinné, pane. Mám přátele, řekněme profesní kolegy, na vyšších úrovních Etranger. Bývaly časy, kdy ve Francii působili američtí kriminálníci, třeba lidé zapletení do organizovaného zločinu nebo drogoví baroni, a my jsme je dokázali vystopovat snáz, než Francouzi... Já jsem s podobnými informacemi nikdy nešetřil."
„To je zvrácené - přesně ve vašem stylu, plukovníku."
„Děkuji, pane velvyslanče."
„Znovu se tě ptám," ozval se nervózní Latham, „co tím vším sleduješ?"
„Jelikož informace pochází z francouzského výzvědného zdroje, můžu se do toho vložit. Frantíci na to skočí a my získáme podpůrný personál, který by se nám v případě nouze mohl hodit. A především se dozvíme tajemství, které je pro nás životně důležité, protože musíme jednat rychle."
„Jak si tím vším můžete být tak jistý, plukovníku?"
„Protože my v tajných službách velice rádi hýčkáme mýtus o své nepřemožitelnosti. Zvláště nám polichotí, když přineseme ohromující
výsledky, a předtím nikdo nevěděl, že na něčem podobném pracujeme. Je to typické, pane velvyslanče, a v tomto případě nám to hraje do karet. My máme zásadní informaci a taháme za nitky, ale všechnu smetanu slíznou Francouzi. Je to dar z nebes."
„Myslím, že jsem vám nerozuměl ani slovo."
„To od vás nikdo ani nečeká, pane," řekl bývalý důstojník vojenské rozvědky.

„A co já?" zeptala se Karin. „Já jdu pochopitelně s vámi."
„Ano, půjdete, má milá." Witkowski se pousmál a podíval se na Drewa. „Prohlídneme si mapy oblasti - Etranger má zmapovaný každý čtvereční metr Francie - a najdeme nějaké vyvýšené místo s výhledem na ten zámek. Budete s vysílačkou na příjmu."
„To je nesmysl. Zasloužím si jít s vámi."
„Měj rozum, Karin," řekl Latham. „Jsi zraněná a žádná dávka prášků proti bolesti ti nemůže ulevit na sto procent. Stručně a jasně, v terénu bys nám dělala jen starosti. Mně teda určitě."
„Asi tomu nebudeš věřit," hlesla de Vriesová a pohlédla Drewovi do očí, „ale tohle dokážu pochopit a beru to."
„Díky. Mimochodem, náš poručík nebude moc použitelný a zůstane kus vzadu v závětří. Je na tom hůř než ty - z pistole by mohl vystřelit, jen kdyby si ji přidělal k ruce."
„Může být na vysílačce s Karin. Jako záloha," dodal plukovník. „Budou našimi koordinátory, takže nebudeme muset být v neustálém spojení, stačí mít v uchu sluchátko."
„Nejsme malé děti, Stanley."
„Možná, Karin, ale opatrnosti není nazbyt."

*****

První zástupce ředitele Service d'Etranger byl ctižádostivý jednačtyřicetiletý analytik, který měl tu dobrou vlastnost, že znal ‚drožkáře' Francoise. Kdysi se totiž ucházel o jeho pozdější ženu Yvonne, a přestože po žebříčku státní služby postupoval rychleji a výš než Francois, zůstali přáteli a Francois věděl proč. Vychytralý analytik totiž nikdy nepřestal čmuchat kolem tajnosnubné Deuxieme.
„Vím přesně, komu volat," odpověděl Francois na Lathamův požadavek. „To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat a určitě i pro něj, po všech těch drahých obědech a večeřích, na kterých se nic nedozvěděl. Víte, on je velmi dobře placený; vystudoval univerzitu a je dost inteligentní. Myslím, že bude nadšením bez sebe."
Všichni si uvědomovali, že analytici nejsou muži do terénu a ani si na to nehrají. Když se jim však popíše konkrétní operace a její hypotetické okolnosti, obvykle dokáží nabídnout velice cenné případy z minulosti a načrtnou možné strategie. Directeur Adjoint Cloche se sešel s jednotkou N2 v hotelu Plaza-Athénée. Jeho jméno znamenalo v překladu ‚puchýř' a bylo velice případné.
„Ah, Stanley!" zvolal a vešel do apartmá s aktovkou v ruce. „Když jste mi zavolal po Francoisově vyděšeném telefonátu, spadl mi kámen ze srdce. Je to strašná tragédie, catastrophique, ale vy máte dar sebeovládání. Zkrátka se mi ulevilo."
„Díky, Clémente, rád vás zase vidím. Dovolte, abych vás představil."
Když měli formality za sebou, usedli kolem kulatého stolu v jídelně. „Přinesl jste, oč jsem vás žádal?" pokračoval plukovník.
„Všechno, ale musím vám sdělit, že jsem to udělal na základě fichiers confidentiels."
„Co je to?" zeptal se Drew tónem, jenž hraničil s nezdvořilostí.
„Monsieur Cloche dostal kopie na základě 'Tajného nasazení'," vysvětlila Karin.
„Co to je?"
„Vaši američtí agenti tomu tuším říkají ‚sólo'," objasnil zástupce ředitele francouzské zahraniční služby.
„Neudal jsem žádný důvod, proč si je beru - na základě toho, co mi řekl můj přítel Stanley. Mon Dieu, neonacisté v nejtajnějších oblastech státní správy! V samotné Deuxieme. Neuvěřitelné...! Podstoupil jsem značné riziko, ale jestli se nám podaří najít toho zrádce Bergerona, moji nadřízení mi můžou jen zatleskat."
„A když se to nepodaří?" zeptal se poručík Anthony, jehož ruka zavěšená na pásce vypadala jako pařát s plovacími blanami.
„No, jednal jsem na popud jednoho silně rozrušeného člověka - z Deuxieme, jež nemá ředitele a našich nejdražších spojenců, Američanů."
„Byl jste někdy na supertajném výletě, pane?" zeptal se kapitán Dietz.
„Non, Capitaine, já jsem analytik. V podobných aktivitách se neangažuji - jen naznačuji cestu."

„Takže s námi nejdete?"
„Jamais."
„Cest bon, pane."
„Tak fajn," přerušil je Witkovski a šlehl po Dietzovi pohledem, „přejděme k věci. Máte ty mapy, Clémente?"
„Nejsou to obyčejné mapy. Z katastrálních úřadů na Loiře jsem si nechal odfaxovat přehled terénních vyvýšenin, o které jste se zajímal." Cloche otevřel aktovku, vytáhl z ní několik přeložených stránek a rozložil je po stole. „Tohle je Le Nid do l'Aigle, zámeček známý jako Orlí hnízdo. Se svými třemi sty sedmdesáti akry určitě nepatří mezi největší sídla, ale ani mezi nejmenší. Zámek byl v šestnáctém století přidělen královským výnosem menšímu vévodovi, jehož rod..." „Historii znát nepotřebujeme, pane," přerušil ho Latham. „Zajímá nás současnost. Odpusťte, ale strašně nás tlačí čas."
„Tak dobře, i když historie je podstatná, pokud jde o jeho opevnění, přírodní i jiné."
„Jaké opevnění?" zeptala se Karin, postavila se a zabodla oči do mapy.
„Tady, tady, tady a tady," řekl Cloche, také se vztyčil a ukázal na několik oblastí na rozložené mapě. Rázem vstali i ostatní. „Asi tři pětiny obvodu zámku lemují hluboké vodní kanály s bahnitým dnem. Napájí je řeka. Jsou plné rákosí a vodních travin. Překonat vodu je zdánlivě snadné, ale dávní šlechtici, kteří spolu neustále válčili, dobře věděli, jak se chránit před útokem. Když do té napohled mělké vody vběhla armáda lučištníků a střelců, zapadla do bahna a utopila se i s výzbrojí."
„Tomu říkám strategické myšlení," podotkl Witkowski. „Když si vezmeme, kolik už je to století, tak klobouk dolů," souhlasil kapitán Dietz.
„Kolikrát jsem ti říkal, aby sis oživil dějepis?" řekl poručík Anthony a dloubl kapitána pravou paží, hned se však zachvěl bolestí. „Pracovali s tím, co měli tenkrát k dispozici, a historie se opakuje."
„Myslím, že to trochu zjednodušujete, Gerry," namítla Karin, která stále upírala zrak na mapu. „Vodní proudy v příkopech by už před mnoha a mnoha lety samy vyschly. Nebyly přírodní, a tak by se dávno zanesly. Proto se musely neustále znovu prohlubovat. Ale měl jste pravdu, poručíku, dnešní vlastník zámečku si dobře prostudoval jeho historii, kanály vyčistil a napojil do Loiry jako za starých časů... Mám pravdu, Monsieur Cloche?"
„Přesně k takovému závěru jsem dospěl, madame, ale nikdo mi nedal šanci to vysvětlit."
„Teď ji máte," řekl Latham, „Omlouvám se. Budeme vám vděční za každý námět."
„Tak dobře, merci. Jsou tam v zásadě dvě přístupové cesty. Pochopitelně hlavní brána a pak také severovýchodní strana. Celý zámek je bohužel obehnaný čtyři metry vysokou kamennou zdí, která má kromě brány už jen jeden otvor. Od něj vede pěšina k velké otevřené terase, odkud je vidět na část údolí. Právě ta zeď pro vás bude nejtvrdší oříšek. Mimochodem, byla postavena před čtyřiceti devíti lety, krátce po osvobození Francie."
„Nahoře je nejspíš nastavená ostnatým drátem, ve kterém může být proud," přemítal kapitán Dietz.
„Nepochybně, Capitaine. Musíme vycházet z předpokladu, že celá pevnost včetně pozemků je přísně střežená."
„I ty staré kanály?" vložil se do řeči poručík.
„Možná ne tolik, ale když jsme se o nich dozvěděli my, jiní mohli také."
„A co ta pěšina?" zeptal se Drew. „Jak se na ni dá dostat?"
„Podle výškových údajů," odvětil Cloche a ukázal na šedozeleně pruhovanou oblast mapy, „je asi tři sta metrů nad tou pěšinou výběžek, přesněji řečeno hřeben strmého kopce. Jedna možnost je sešplhat po něm, ale i kdyby tam nebyly žádné dráty a alarmy, jakože tam nejspíš jsou, pořád tady máme tu zeď."
„Jak vysoký je ten kopec?" naléhal Latham.
„Před chvílí jsem vám to říkal, tři sta metrů nad pěšinou."
„Chci vědět, jestli je odtud vidět za zeď."
Zástupce ředitele francouzské zahraniční služby se naklonil nad stůl a prohlížel si vrstevnice na mapě. „Řekl bych, že ano, pokud je ta mapa přesná. Když spojíte vrchol kopce a zeď přímkou, vypadá to tak."
„Vidím vám do žaludku, šéfe," řekl poručík Gerald Anthony. „To je moje pozice."
„Trefa, Hubeňoure," přitakal Drew. „Pozorovatelna číslo jedna, nebo jak tomu vojáci říkají."

„Myslím, že bych tam nahoře měla být já," řekla Karin rezolutně. „Když nastanou potíže, já můžu střílet, ale Gerry ani neudrží zbraň."
„Ale jděte, paninko, vás přece taky postřelili!"
„Do pravého ramene, jenže já jsem levačka."
„To si ještě probereme," napomenul je Witkowski a obrátil se k Lathamovi. „Co tím sleduješ?"
„Překvapuje mě, že vám to musím vysvětlovat, plukovníku superšpione. Zase máme co dělat s vodou, jenže tentokrát to není velká řeka, ale úzké koryto starého vodního příkopu. Budeme se krýt za rákosím a vysokou vodní travou. Až dorazíme k břehu pod pěšinou, náš zkušený skaut na kopci nám dá znamení, kdy můžeme přelézt zeď, protože za ní právě nepřecházejí žádné stráže."
„Přelézt? A jak?"
„S kotvami, jak jinak?" odpověděl kapitán Dietz. „Z tvrzeného skla a s tvrdými gumovými špicemi. Takové jsou tiché a pevnější než ocel. Lana mohou být krátká, stačí dva až tři metry."
„A co když se kotvice zachytí za ostnatý drát?" zeptal se Witkowski a zachmuřil se. „Ta zeď je zrádná potvora."
„Nejsou to žádné útesy Omaha Beach, Stanley, je jen čtyři metry vysoká. Když dáme ruce nad hlavu, budeme je mít jen metr a něco pod vrškem zdi. Za nějakých deset nebo dvanáct sekund ji můžeme s Dietzem přelézt a seskočit na zem. Za tu dobu si v klidu poradíme i s dráty."
„Ty a Dietz?"
„To budeme řešit později, plukovníku." Latham se spěšně otočil ke Clocheovi. „Co je za tou zdí?" vysypal ze sebe.
„Podívejte se sám," řekl zástupce ředitele, naklonil se nad stůl a ukázal prstem na několik konkrétních míst na mapě. „Jak vidíte, v každém směru je zeď zhruba osmdesát metrů daleko od zdí zámečku. Je tam dost místa pro bazén, několik teras a tenisový dvorec, vše obklopené trávníky a záhony s květinami. Je to velice hezké a navíc bezpečné. Taky tam musí být nádherný panoramatický výhled na kopce za zdí."
„Co je v prostoru za brankou u pěšiny?"
„Podle těchto nákresů je tam bazén s řadou plátěných převlékacích kabin po obou stranách. Za ním se nacházejí tři vchody do hlavní budovy - tady, tady a tady."
„Pravý, prostřední a levý," řekl poručík Anthony. „Kam vedou ty dveře?"
„Pravé vedou do jakési ohromné kuchyně, levé na uzavřenou severní verandu a prostředními se vchází do velikánské společenské místnosti."
„Něco jako velký obývák?" „Mimořádně velký, poručíku," souhlasil Cloche. „Jsou ty nákresy aktuální?" zeptal se Drew. „Nejsou starší než dva roky. Nesmíte zapomínat, monsieur, že za vlády socialistů jsou bohatí a hlavně velmi bohatí lidé pod přísným dozorem finančních úřadů. Ty vyměřují daně v závislosti na atraktivnosti pásma a odhadu nemovitosti."
„Zaplaťpánbu za ně," řekl Latham.
„Jsou tam kabinky?" uvažoval Dietz.
„Ty musíme prohledat nejdřív. Se zbraněmi přepnutými na střelbu v dávkách," řekl Anthony.
„Až budeme s kapitánem za zdí, přehodíme háky zpátky a zamíříme k pravým a levým dveřím. Budeme se přitom držet co nejvíc ve stínu."
„A co já?"
„Plukovníku, před chvíli jsem ti přece řekl, že to probereme později. Kdo nám bude krýt záda, Monsieur Cloche?"
„Jak jsme se dohodli. Na cestě, nějakých sto metrů opodál, bude ukryto deset zkušených bojových agentů, připravených zaútočit na zámek, až dáte rozkaz vysílačkou."
„Zajistěte, aby nebyli vůbec vidět. Tyhle lidi známe - zavětří sebemenší nebezpečí a na místě spálí všechny dokumenty. Je strašně důležité, abychom odtamtud dostali všechno."
„Sdílím vaše obavy, monsieur, ale dva lidi mi na tu operaci připadají málo."
„Je to málo," řekl Dietz. „Má pravdu, pane konzulární."
„Kdo tady říkal něco o operaci ve dvou?" přerušil je nakvašeně Witkowski.
„Kristaboha, Stanley!" Latham šlehl po veteránovi vojenské rozvědky zlostným pohledem. „Ověřoval jsem si to. Je ti přes šedesát a já nehodlám nést zodpovědnost za to, že koupíš kulku do hlavy, protože

ses včas nepřikrčil."
„Na tebe mám vždycky, chlopak!"
„Nekasej se na mě svojí mužností. Až to bude mít smysl, dáme ti znamení, že se můžeš zapojit."
„Rád bych se vrátil ke své předchozí námitce," vložil se do hovoru zástupce ředitele Service ďEtranger.
„Vedl jsem podobné útoky na Blízkém východě - v Ománu, Abú Zabí, Bahrajnu i jinde -a tenkrát jsme využívali služeb Cizinecké legie. Měl byste mít v záloze aspoň dva další lidi, když pro nic jiného, tak aby vám kryli záda."
„Má svatou pravdu, pane," uznal poručík Anthony.
„Míň než dva by byla sebevražda," dodala Karin.
Drew vzhlédl od mapy a podíval se na Cloche. „Možná jsem to úplně nedomyslel," připustil. „Tak jo, ještě dva. Koho máte?"
„Každý z těch deseti agentů by plně vyhovoval, ale máme k dispozici tři muže naverbované z legie, kteří pracovali v bezpečnostních silách Organizace spojených národů."
„Vyberte dva z nich a za pár hodin je sem dopravte... Teď pojďme k naší výbavě, Stanley."
„Kromě kotvic a lana potřebujeme nové automaty MAC 10 s tlumiči, třicet nábojů na zásobník, čtyři zásobníky na muže," začal Witkowski. „Dále černý nafukovací člun, malé modré baterky, vysokofrekvenční vojenské vysílačky, maskáče, noční dalekohledy, lovecké nože, škrtidla, čtyři malé automaty Beretta a pro případ opravdové nouze tři granáty pro každého."
„Seženete to, Monsieur Cloche?"
„Když mi to zopakujete pomalu, máte to mít. A kdy..."
„Dneska v noci," skočil mu do řeči Latham, „až bude největší tma."

43 KAPITOLA

Tajuplná silueta starobylého zámku se rýsovala proti jasné noční obloze. Jeho věže a vížky se koupaly v záři měsíce. Byl to vlastně spíš malý hrad než zámek. Vypadal jako okázalá stavba nižšího šlechtice, jenž usiloval o vyšší původ. Budova byla z neopracovaného kamene proloženého úhledným cihlovým zdivem. Staletí se tu vrstvila na sobě, jak se zámek neustále přestavoval podle vkusu dalších generací. V kontrastu velkých talířů satelitních antén s kamennými zdmi ze šestnáctého století bylo cosi hypnotického, snad až děsivého. Jako by civilizace nevyhnutelně mířily od země k nebi, od kuší a kanónů k vesmírným stanicím a jaderným hlavicím. Co bylo lepší a kde to jednou skončí?
Bylo krátce před druhou hodinou ranní. Vítr lehce povíval korunami stromů, skřeky nočních zvířat už utichly. Jednotka N2 plus bojoví agenti se zkušenostmi z francouzské Cizinecké legie zaujali své pozice. Poručík Gerald Anthony vedl Karin de Vriesovou křovisky strmého kopce směrem k výběžku. Řídil se mapou okolí, na kterou si svítil miniaturní baterkou, jež vydávala mdlé modré světlo. Náhle Karin zašeptala: „Gerry, stát!"
„Co je?"
„Podívejte, dole něco je." Rozhrnula větévky jednoho z keřů a vytáhla starou špinavou čepici, která připomínala spíš kus hadru než pokrývku hlavy. Obrátila ji naruby a namířila modré světélko na potrhanou podšívku. V úžasu zalapala po dechu.
„Co se děje?" zašeptal poručík.
„Podívejte!" Karin podala čepici Anthonymu.
„Ježíši!" hlesl cvičený diverzant. Na podšívce spatřil jméno napsané roztřesenou rukou, jakoby v záchvatu horečné nedočkavosti: Jodelle. „Ten stařík tady nahoře musel být," šeptl poručík.
„To vysvětluje pár věcí. Dejte mi ji zpátky, schovám si ji do kapsy... Jdeme!"
Hluboko pod nimi v mělkých močálovitých mokřinách se v černém gumovém záchranném člunu tísnila pětice mužů, skrytá za rákosím a vysokými travinami. Latham a kapitán Dietz seděli na přídi, za každým z nich jeho francouzský agent du combat pojmenovaní jednoduše Jedna a Dva. Podobní lidé mají rádi anonymitu. Na zádi dřepěl nasupený plukovník Stanley Witkowski. Kdyby se dalo pohledem vyhazovat do vzduchu, už by dávno vyletěli z bažiny.

Drew rozhrnoval vodní rostliny a přitom pošilhával po vrcholku strmého kopce. Dočkal se znamení. Dvě bliknutí tlumeného modrého světla. „Jdeme!" zašeptal. „Jsou na místě."
Francouzští agenti měli v rukou malá černá pádla, jimiž postrkovali gumový člun rákosím do relativně otevřeného mělkého místa stařičkého vodního příkopu. Záběr za záběrem si pomalu razili cestu k protějšímu břehu, jenž měli zhruba šedesát metrů před sebou. Míjeli přitom kruhový cihlový tunel, jímž se voda z Loiry vlévala do mokřin.
„Měl jste pravdu, pane konzulární," řekl kapitán hlubokým hlasem. „Podívejte támhle - přes ústí tunelu jsou natažené dva dráty na tyčích. Dá rozum, že reagují na magnetické pole. Říční odpad tudy proteče, ale lidské tělo se dovnitř nedostane."
„Musí tady být, Dietzi," zašeptal Latham. „Cesta do tohoto podivného středověkého hradu či zámečku by jinak byla otevřená."
„Já paní de Vriesové říkal, že vám to pálí."
„To si pište. Měl jsem bratra. Učil mě pečlivě studovat každý problém a nakonec se na něj ještě jednou podívat. Člověk tak přijde i na to, co předtím přehlédl."
„To je ten Harry, o kterém jsme slyšeli?"
„Právě ten, kapitáne."
„Kvůli němu jste tady, co?"
„To je půlka pravdy, Dietzi. Druhá se skrývá v tom, co našel."
Gumový člun zajel ke břehu. Členové jednotky tiše zvedli ze dna loďky smotaná lana s kotvicemi a zabořili se do bahnitého břehu příkopu. Pěšina byla zhruba šest metrů nad nimi. Drew vytáhl z postranní kapsy svého maskovacího úboru vysokofrekvenční vysílačku a stiskl tlačítko pro přenos.
„Ano?" ozvalo se zašeptání Karin z maličkého reproduktoru.
„Co všechno vidíte?" zeptal se Latham.
„Tak sedmdesát, pětasedmdesát procent oblasti. Dalekohledem si můžeme prohlížet většinu okolí bazénu a taky jižní část, na severní stranu ale moc nevidíme."
„To není špatné."
„Právě naopak."
„Nějaké známky pohybu? Světla?"
„Dvakrát ano," ozval se šepot poručíka. „Jsou tam strážní, přesní jak hodinky. Pochodují společně zadní částí, pak zatočí zpět do střední oblasti severní a jižní strany. Mají malé samopaly, nejspíš typ Uzi nebo něco německého. Na opasku se jim houpou vysílačky..."
„Co mají na sobě?" přerušil ho Drew.
„Co asi? Černé výsadkářské kalhoty a košile. Na rukávech mají navlečené ty bláznivé rudé pásky s hákovými kříži a blesky. Obyčejní zločinci, kteří si hrají na Soldaten. Jsou dokonce i ostříhaní na ježka. Nemůžete je přehlédnout, šéfe."
„Co ta světla?"
„Čtyři okna - dvě v přízemí, po jednom v prvním a druhém patře."
„Pohyb?"
„Kromě těch dvou strážných jen v kuchyňské oblasti. To je na jižní straně přízemí."
„Ano, pamatuju si mapy. Máte nějaký nápad, jak se tam dostat?"
„Ovšem. Obě hlídky míří do stínů střední části a chvíli budou mimo dohled. Minimálně třináct sekund, ale nanejvýš devatenáct. Půjdete podél zdi a já vám v pravý okamžik dám signál vysílačkou. Když dvakrát cvaknu knoflíkem pro přenos, rychle přejdete! Jsou tam tři otevřené kabinky, takže beru zpět, co jsem říkal předtím. Rozdělte se a schovejte se v nich. Počkáte, až se strážní vrátí, zneškodníte je a jejich těla přehodíte přes zeď, nebo je zatáhnete do kabin. Podle toho, co bude rychlejší a snadnější. Až to uděláte, máte relativně volnou cestu a můžete dát znamení plukovníkovi."
„To zní po čertech dobře, poručíku. Kde jsou ti zločinci teď?"
„Rozdělují se a míří zpátky do stran. Rychle ke zdi!"
„Bud opatrný, Drew!" řekla de Vriesová.
„Všichni budeme opatrní, Karin... Jdem na to!" Pět mužů se začalo škrábat břehem k vysoké cihlové zdi a ještě vyšší železné brance, jíž procházela cestička pro pěší. Připomínali mravence lezoucí na hroudu

hlíny. Latham se plížil jako první a prozkoumal branku -byla z masivní oceli a tyčila se až nad zeď, nikde žádné štěrbiny, ani místo pro klíč. Dala se otevřít jen zevnitř. Drew seběhl zpět k ostatním a zavrtěl hlavou. Všichni přikývli. Přijali tak předpokládaný závěr, že zeď se musí přelézt.
Náhle uslyšeli klapání těžkých bot a pak se nad nimi rozlehly dva hlasy.
„Zigarette?"
„Nein, ist schlecht!"
„Unsinn."
Dupot neustával. Francouzští agents du combat vstali, couvli o krok a zvedli ze země kotvy s krátkými svinutými lany. Zaujali pevný postoj a čekali. Všichni čekali, tiše a se zatajeným dechem. Pak to přišlo - dvě krátká tlumená zapraskání z Lathamovy vysílačky. Francouzi vrhli pevné háky z umělé hmoty přes zeď, zatáhli za ně a napnuli lana. Drew s kapitánem Dietzem vyskočili jako opice, zbraně měli upevněné přes ramena. S námahou se přitahovali a odráželi se koleny od zdi, dokud jejich těla nezmizela za horní hranou zdi. V tom okamžiku agenti vyskočili a vyrazili za Američany. Čtyři vteřiny nato přiletěly kotvy zpět a zabořily se do bláta těsně vedle vzteklého Witkowského.
Na druhé straně zdi pokynul Latham americkému výsadkáři a jeho francouzskému pomocníkovi, aby zamířili do nejvzdálenější otevřené kabiny, zatímco on vběhl se svým agentem do první. Kabiny byly jednoduché stavby s dřevěnou kostrou, jakési stany potažené jasně barevným pruhovaným plátnem. Vchod tvořila jen svěšená látka, která se dala odhrnout, aby kabina mohla větrat. Z potemnělého bazénu bylo slyšet tlumený šum filtračního zařízení. Uvnitř první kabiny se Drew otočil k agentovi Jedna. „Víte, co bude následovat, že?" zeptal se.
„Oui, monsieur, vím," přitakal Francouz a vytáhl z pochvy dlouhou dýku. Latham také. „S'il vous plait, non," dodal agent a chytil Drewa za zápěstí. „Vous etes courageux, ale my s kolegou máme v těchto záležitostech větší zkušenosti, monsieur. Probírali jsme to s le capitaine. Nesmíte takhle riskovat. Na to jste příliš cenný."
„Nikdy bych po vás nežádal nic, co bych nedělal sám!"
„To už jste prokázal, ale my nevíme, co hledat. Vy ano."
„Tak vy jste to probírali...?"
„Pssst!" šeptl agent. „Už jdou."
Následující minuty připomínaly loutkové divadlo hrané ve třech rychlostech: Pomalý pohyb, stop a rychle dopředu. Dva francouzští agenti se pomalu vykradli ze svých kabinek, obešli je a jako dvě zvířata na lovu se plížili za svou kořistí. Vtom si severní strážný všiml agenta na jižní straně a udělal chybu. Přimhouřil oči, aby se ujistil, že ho nešálí zrak. Pak strhl z ramena samopal a chystal se vykřiknout, to už však na něj zezadu skočil agent Dvě. Pevně nacistovi omotal levou ruku kolem krku a s přesností chirurga mu zabodl nůž do zad. Šokovaný jižní strážný se otočil právě v okamžiku, kdy se ze stínu vyřítil agent Jedna s nožem nad hlavou a rázně uťal veškerý zvuk. Čepel projela nacistovi hrdlem.
Všechen pohyb ustal. Nadešly vteřiny nutné k vyhodnocení situace. Ticho. Akce byla úspěšná. Francouzi odtáhli mrtvé hlídače ke zdi, kam to měli ze svého místa nejblíž, a chystali se přehodit těla na druhou stranu. Vtom však vyběhl z první kabinky Latham. „Ne!" zašeptal tak hlasitě, až skoro křičel. „Odtáhněte je sem!"
Uvnitř všichni tři muži obklopili Drewa. Byli překvapení a také značně podráždění. „Co to sakra vyvádíte?" houkl americký diver-zant Dietz. „Přece nechceme, aby ty chlapy někdo našel!"
„Asi jste si nevšiml jejich výšky, kapitáne."
„Jeden je dost velký, ten druhý ne. No a co?"
„Vy a já, kapitáne. Ty pitomé uniformy nám sice asi úplně nepadnou, ale určitě bychom se do nich napasovali - samozřejmě i s našimi mundúry. Můžeme si obléct i košile, venku je stejně tma."
„Ať mě vezme čert," řekl Dietz pomalu. „Možná máte pravdu. V tomhle světle budou ty uniformy lepší maskování než naše hadry."
„Dépêche-toi - hod sebou!" zavelel Francouz Jedna. Spolu s kolegou si klekli a začali svlékat z mrtvol zakrvácené nacistické uniformy.
„Má to malý háček," ozval se kapitán. Všechny oči se na něj upřely. „Já mluvím německy, oni mluví německy, ale vy ne, pane konzulární."

„Já přece nehodlám hrát bridž, ani si s někým připíjet."
„Ale co když nás někdo zastaví? Tohle nejsou jediní kašpaři, co tady hlídají, to mi můžete věřit. A je jedno, jestli je tma nebo světlo."
„Momentík," řekl agent Dvě. „Monsieur Lat'am, uměl byste říct slovo ‚Halsweh'?"
„Jasně, hóls-fej."
„Zkuste to znovu," vyzval ho Dietz a souhlasně kývl na Francouze. „To je super, hoši... Halsweh, opakujte."
„Hólz-vej," zamumlal Latham.
„To bude stačit," řekl výsadkář. „Když nás někdo zastaví, budu mluvit já. Jestli osloví přímo vás, zakašlete, chytnete se za krk a škrceným hlasem zasípete ‚Halsweh'. Je to jasný?"
„Co to sakra znamená?"
„To je německý výraz pro bolest v krku, monsieur. Jsme uprostřed pylové sezony. Hodně lidí teď trpí bolestmi v krku a pálením očí."
„Díky, Dvojko, až budu potřebovat doktora, zavolám vám."
„Dost. Oblečte se."
O čtyři minuty později vypadali Latham s Dietzem jako vcelku věrné kopie neonacistických hlídek. Jejich uniformy zdobily neforemné boule a krvavé skvrny. V jasném světle by nikoho nepřevezli, ale ve stínech a pološeru jim oběma tahle lest mohla vyjít. Odložili německé samopaly a nahradili je vlastními zbraněmi s tlumiči. Přepnuli je na jednotlivé střely - pro případ situace, která by vyžadovala jedinou vraždu, a nikoli rychlou palbu.
„Jeden z vás dojděte pro Witkowského," nařídil Drew. „Zakrákejte jako pták a dejte pozor, aby vám kotvice nepřistála za krkem. Žádný vyhlášený skautík to zrovna není."
„Půjdu já," řekl Dietz a vykročil z kabiny.
„Ne, vy ne," zadržel ho Latham. „Kdyby uviděl uniformu, mohl by vám ustřelit hlavu. Půjdete vy, Jedničko. Během naší odpolední porady jste spolu hodně mluvili, takže vás pozná."
„Oui, monsiur."
O devadesát vteřin později vstoupila impozantní postava plukovníka Stanleye Witkowského do kabiny.
„Vidím, že jste se nenudili," prohodil při pohledu na dvě svlečené mrtvoly. „K čemu ty pitomé kostýmy?"
„Půjdeme na lov, Stanley. Ty zůstaneš tady s našimi francouzskými kamarády. Budete nám krýt záda. Naše životy závisí na vás třech."
„Co chcete dělat?"
„Trochu se tady porozhlédnout, co jiného?"
„Bez podrobných údajů byste to mohli leda tak zvorat," řekl Witkowski, vytáhl z bundy velký složený papír a poněkud obscénně ho rozložil na zádech jedné z mrtvol. Rozsvítil svoji baterku s modrým světlem; byla to zmenšená mapa zámku Orlí hnízdo. „Vytiskl mi to v Paříži náš milý zástupce Cloche. Aspoň nebudete lovit naslepo."
„Ty seš fakt parchant, Stanley." Drew se vděčně podíval na Witkowského. „Zase jsi mě dostal. Všechny ty samostatné stránky se vešly na tohle? Jak tě to napadlo?"
„Jsi dobrý, chlopak, ale nedržíš krok s dobou. Potřebuješ trochu pomoct od starých mastodontů, toť vše."
„Díky, Stanley. Napovíš mi, kde začít?"
„Nejlepší by bylo zajmout rukojmí a zjistit, co se dá. Potřebujete získat víc, než dva roky staré plány na kusu papíru."
Latham sáhl pod černou nacistickou košili a vytáhl vysílačku. „Karin?" zašeptal a zmáčkl tlačítko přenosu.
„Kde jste?" odpověděla de Vriesová.
„Vevnitř."
„To víme," ozval se poručík. „Sledovali jsme to malé cvičení, které předvedli naši noví branci. Jste pořád u bazénu?"
„Jo."
„Co potřebujete?"

„Chceme někoho zajmout a položit mu pár otázek. Nejsou na obzoru nějací kandidáti?"
„Venku ne," řekl Anthony, „ale v té kuchyni jsou dva nebo tři lidi. Přecházejí kolem zadního okna. Je tam pěkně živo, což je na tuhle pokročilou hodinu trochu divné."
„Berchtesgaden," řekl Witkowski hlubokým dutým hlasem.
„Cože?" zeptal se Dietz. Všichni se podívali na plukovníka.
„Je to replika Hitlerova Berchtesgadenu. Oberfuhrerovi pásci tam dnem i nocí dováděli s početnými milenkami. Nevěděli, že Hitler nechává jejich pokoje odposlouchávat, aby odhalil případného zrádce."
„Jak to víš?" zeptal se Drew.
„Svědectví z Norimberského tribunálu. Ta kuchyně jede nonstop, protože hoši si při radovánkách občas musí odpočinout a vždycky jim vyhládne."
„Končím," řekl Latham do vysílačky a vrátil ji pod košili. „Fajn, hoši, jak odtamtud někoho dostaneme?"
„Musím jít já," odpověděl Dietz, rozsvítil baterku a prohlížel si plány zámku. „Sice nevíme, kdo tam vevnitř je, ale v každém případě to jsou bud Němci, nebo Francouzi. Vy německy neumíte a francouzsky vám nikdo nerozumí skoro ani slovo, ostatní jsou zase špatně oblečení... Tady na boku jsou dveře. Nakouknu dovnitř a požádám, ať mi někdo přinese ven šálek kávy. Německy - ti dva strážní byli Němci."
„A co když poznají, že nejste ten pravý strážný?"
„Řeknu, že se kolegovi udělalo špatně a já za něj zaskočil. Proto taky potřebuju kafe, pořád jsem ještě v polospánku." Dietz spěšně opustil kabinu a rychlým krokem zamířil jižní částí pozemku ke kuchyňským dveřím. Latham s Witkowským jej sledovali, přikrčení před kabinkou. Vtom se výsadkář zastavil a zkoprněl. Ze zámku totiž náhle vyšlehly dva jasné kužely reflektorů. Dietz se ocitl v záři, která odhalovala jeho špatně padnoucí černou košili a kalhoty. Ze stínu vyšli do světla dva lidé - mladá žena v minisukni a vysoký muž středního věku. Pohled na kapitána muže nejprve vyděsil a pak rozlítil. Sáhl pod bundu a výsadkář neměl na vybranou. Jedinou tlumenou střelou zasáhl muže do hlavy a rozběhl se k jeho partnerce. Vykřikla, ale Dietz ji umlčel úderem do krku. Když se zhroutila k zemi, výsadkář zvedl zbraň. V záři reflektorů se ozvala dvě další štěknutí. Pak ženu zvedl, přehodil si ji přes rameno a vydal se zpět ke kabině.
„Přineste toho mrtvého!" zašeptal ostře plukovník a odhrnul plátěný vchod. Jeho příkaz patřil Francouzi.
„Půjdu já," řekl Drew a rozběhl se do temnoty. Tělo mrtvého muže se nevýrazně rýsovalo ve světle měsíce, jehož značná část se skrývala za hradbami. Rozběhl se k tělu, vtom se však rozletěly dveře do kuchyně. Latham uskočil, přitiskl se zády ke zdi a pevně sevřel zbraň. Tvář pod kuchařskou čepicí vyhlédla ven a mžourala do tmy. Muž nakonec pokrčil rameny a vrátil se do kuchyně. Zpocený Drew si přehodil zbraň přes rameno a rozběhl se k mrtvole. Sklonil se, chytil ji za nohy a táhl tělo zpět do kabiny.
„Que faites-vous?" zeptal se ženský hlas z temnoty. „Hóls-vej," vykoktal ze sebe Latham a ochraptěle dodal: „Trop de whisky."
„Ah, un allemand! Votrefrangais est médiocre." Do mdlého svitu měsíce vystoupila žena v průsvitných večerních šatech. Zasmála se, lehce zavrávorala a francouzsky dodala: „Říkáte, že vypil moc whisky? To tady snad každý. Já jsem zase dostala chuť skočit do bazénu." „Gut," řekl Drew, jenž jí porozuměl asi tak napůl. „Mám vám pomoct?" „Nein, danke."
„Ale to je přece Heinemann! Je to chlap jak hora, venkovskej balík." Latham zatáhl muže jménem Heinemann do lépe osvětleného prostoru. Žena spatřila hlavu zbrocenou krví a úlekem vyjekla. Drew pustil nohy mrtvého muže a vytrhl z kapsy malou Berettu.
„Jestli zvýšíte hlas, budu vás muset zabít," řekl anglicky. „Rozumíte?"
„Dokonale," odvětila žena plynnou angličtinou. Hrůzou téměř vystřízlivěla.
Doběhli k nim dva francouzští agenti. Číslo Dvě mlčky odtáhl muže ke zdi a vybral mu věci z kapes. Číslo Jedna chytil ženu zezadu za krk a postrkoval ji směrem ke kabině. Latham šel za nimi. S překvapením zjistil, že těla mrtvých nacistických hlídek už uvnitř nejsou. „Co se stalo...?"
„Naší předchozí návštěvníci museli na naléhavou schůzku," odvětil Witkowski. „Utekli."
„Perfektní práce, pane konzulární," řekl kapitán Dietz a posadil se do pruhovaného plátěného křesílka vedle své kořisti. Útroby kabinky osvětlovalo tlumené modré světlo baterek. „Je tady docela útulně, co?" dodal, když se dovnitř vrátil agent Dvě.

Obě ženy na sebe překvapeně zíraly. „Adrienne!" zvolala Lathamova rukojmí.
„Allo, Elyse," odvětila jí sklíčeně Dietzova zajatkyně. „Je finis, n'est-ce pas?"
„Vy nacistický kurvy!" vybuchl agent Jedna.
„Nebuďte směšný!" ohradila se Elyse. „Pracujeme tam, kde nejlíp platí. Politika nás vůbec nezajímá."
„Víte vůbec, co jsou ty lidi zač?" řekl agent Dvě. „Největší svině na světě! Můj děda proti nim bojoval a padl!"
„To je minulost," zpražila ho elegantní Elyse ve večerní róbě. „Stalo se to o desítky let dřív, než se kdokoli z nás narodil."
„Vy to neznáte z vyprávění?" vyštěkl číslo Jedna. „Sice je to minulost, ale hlavně je to pravda. Jsou to fašisti, vraždí celé lidské rasy. Kdyby mohli, zabili by mě i s celou rodinou. Jen proto, že jsme Židi!"
„A my jsme zase jen občasné společnice. Jezdíme sem jednou za pár měsíců. Vždycky tak na týden. O podobných věcech se nikdy nebavíme. Já navíc cestuju po celé Evropě a povím vám, že většina Němců, na které jsem narazila, jsou okouzlující a galantní džentlmeni."
„O tom nepochybuju," přerušil ji Witkowski, „ale tihle mezi ně nepatří... Ztrácíme čas. Hledali jsme někoho, kdo tady pracuje, a místo toho jsme narazili na dvě ženské, které jen přišly na návštěvu. To není moc povzbudivé."
„To nevím, plukovníku." Drew sevřel paži své zajatkyně. „Tady Elyse říkala, že sem jezdí každých pár měsíců asi na týden. O její přítelkyni to nejspíš platí také. Je to tak, madam?"
„Tak je to zařízené, ano, monsieur," přikývla žena a setřásla Lathamovu ruku.
„A co pak?" naléhal Drew.
„Po důkladné lékařské prohlídce jdeme zase jinam. Já nic nevím -my nic nevíme. My máme jen dělat společnost. Věřím, že nebudete tak nevkusný, abyste se nás na to vyptával."
„Nevěřte ničemu, dámo. Zabili mi bratra, takže mi už skoro na ničem nezáleží." Latham znovu sevřel její ruku, nyní však daleko pevněji, jako svěrák. Na nápojovém stolku, narychlo přineseném od bazénu, ležely plány zámku. Drew nasměroval společnici k mapě, vzal baterku a namířil ji na nákresy. „Vy a vaše přítelkyně nám přesně popíšete, kdo a co je v jednotlivých pokojích. Dovolte mi, abych vám vysvětlil, proč byste se neměly pokoušet lhát nebo odpovídat vyhýbavě... Na silnici necelou minutu odsud čeká přepadové družstvo francouzské rozvědky připravené vyrazit hlavní bránu, vtrhnout sem a zajistit každého v domě nebo v jeho okolí. Radil bych vám, abyste nám pomohly. Jedině tak byste snad mohly žít dost dlouho na to, abyste odčinily své podivné podnikání. Entendu?"
„Vaše francouzština se zlepšuje, monsieur," řekla kurtizána ve večerních šatech a chladnýma vyděšenýma očima probodla Lathama. „Je to všechno otázka přežití, že?... Adrienne, pojď se taky podívat na ty plány." Nevinně vyhlížející dívka v minisukni vedle Dietze vstala z křesla a připojila se ke své kolegyni.
„Mimochodem, monsieur," řekla Elyse, „já se v těch plánech vyznám. Studovala jsem architekturu na Sorbonně."
„No nazdar," ulevil si tiše kapitán Dietz.
Minuty plynuly a bývalá studentka Sorbonny si prohlížela nákresy. Nakonec řekla: „Jak vidíte, přízemí je jasné - severní veranda, uprostřed velká společenská místnost, která slouží také jako jídelna, a kuchyně, dost velká i na některou z oblíbených restaurací na Rive Droite. V prvním a druhém patře jsou apartmá pro významné hosty, které Adrienne a já dokážeme popsat včetně postelí." „Kdo je v nich teď?" zeptal se Witkowski.
„Herr Heinemann byl s tebou, Adrienne, mám pravdu, mon chou?"
„Oui," řekla dívka. „Ten syčák!"
„V dalších dvou apartmánech v tom patře bydlí Colette a Jeanne. Dělají společnice obchodníkům z Mnichova a Baden-Badenu. Ve druhém patře jsem já s jedním strašně nervózním chlápkem. Byl tak na dně, že se zpil do němoty a vůbec na nic se nezmohl. Pochopitelně jsem byla ráda, a tak jsem si řekla, že bych se mohla trochu projít - a pak jsem potkala vás, monsieur. Ostatní pokoje nejsou obsazené."
„Jak vypadá muž, se kterým jste byla?" zeptal se Latham. Elyse ho popsala a Drew tiše řekl: „To je náš člověk. Je to Bergeron."
„Něčeho se bojí."
„To bych prosil. Má nůž na krku a dobře to ví... Popsala jste nám tři podlaží, ale ještě jedno zbývá. Co

je tam nahoře?"
„Horní patro je naprosté tabu pro všechny, až na pár vyvolených v černých oblecích s rudými pásky s hákovými kříži na rukávech. Všichni jsou vysocí jako vy a chovají se jako vojáci. Služebnictvo a dokonce i strážní z nich mají strašný vítr."
„Co je ve třetím patře?"
„Připomíná hrobku, monsieur, posmrtné obydlí velkého faraona. Jenže ho nepochovali do útrob pyramidy, ale umístili ho do nejvyššího bodu domu, nejblíž slunci a nebesům."
„Nemohla byste mluvit jasněji?"
„Řekla jsem, že to místo je tabu, verboten, ale taky bych mohla dodat, že je hermeticky uzavřené. Ta obydlená hrobka zabírá celé horní patro a všechny dveře jsou z oceli. Nikdo se tam nedostane, jen muži v tmavých oblecích. Vloží dlaň do místa ve zdi, zatlačí a příslušné dveře se otevřou."
„Elektronické snímače otisků," řekl Witkowski. „Fotoelektrické buňky se nedají nijak obejít."
„Když jste tam nahoře nikdy nebyla, jak to všechno můžete vědět?" zeptal se Drew.
„Protože přední i zadní schodiště do horního patra a taky chodby neustále hlídají strážní. I oni potřebují uvolnění, monsieur, a někteří jsou velice přitažliví."
„Ah, oui," vypískla mladá minisukně. „Blonďáček Erich chce, abych za ním chodila v každé volné chvíli, a já to dělám."
„Tenhle svět je zkažený," zabručel si Dietz pod vousy.
„Kdo je ten faraon v nejvyšším patře?" naléhal Latham.
„To není žádné tajemství," odpověděla Elyse. „Velice starý člověk, kterého všichni uctívají. Nikdo na něj nesmí promluvit, jen jeho pobočníci v černých oblecích. Každé ráno ho výtahem svezou dolů a dopraví ho na místo za bazénem, kterému říkají „meditační pěšina". On má přitom tvář zahalenou tlustým šátkem. Pak otevřou bránu a starý pán pošle všechny pryč. Vstane z vozíku, napřímí se, jako by byl mnohem mladší, a doslova odpochoduje ven. Na místo, které nikdo z nás neviděl. Prý mu říká ‚Orlí hnízdo'. Může tam přemýšlet, dělat moudrá rozhodnutí a přitom popíjet svou kávu s koňakem."
„Monluc," řekl Drew. „Můj Bože, on pořád žije!"
„Ať je to, kdo chce, je to poklad, který hýčkají jako oko v hlavě."
„A je to opravdu poklad?" zeptal se Witkowski, „anebo jen figurka, s níž manipulují pro vlastní prospěch?"
„Na to si netroufnu odpovědět," řekla vzdělaná a drahá společnice, „ale pochybuju, že by s ním někdo manipuloval. Služebnictvo se bojí jeho pobočníků, a oni mají zase hrůzu z něj. Pořád je peskuje, a když jim hrozí vyhazovem, tak se před ním třesou."
„Co když jen hrají své role?" Latham si prohlížel tvář kurtizány v mdlém modrém světle.
„Kdyby tomu tak bylo, poznaly bychom to, protože my samy musíme neustále hrát. Podvodník těžko ošálí podvodníka."
„Tak vy tedy podvádíte?"
„Víc, než si dovedete představit, monsieur."
„Ale přece se musí něco povídat. Takové chování neunikne pozornosti."
„Drby jsou, to jistě. Nejoblíbenější z nich praví, že ten stařík disponuje ohromným bohatstvím, které může rozdělovat jen on. Taky se říká, že pod šaty nosí elektronická zařízení, která neustále sledují jeho zdravotní stav. Signály jdou do lékařských přístrojů ve třetím patře, odkud se zase vysílají na neznámá místa po Evropě."
„V jeho věku to dokážu pochopit. Musí mu být víc než devadesát."
„Říkají, že už je mu přes sto."
„A pořád je při smyslech?"
„Hraje šachy tak dobře, monsieur, že bych se proti němu neodvážila sázet."
„Přenosové mašiny, chlopak," přerušil je plukovník. „Jestli jsou naprogramované, aby posílaly data dál, můžeme se jim mrknout na zoubek a zjistit ta neznámá místa."
„Když nic jiného, zavedly by nás ke zdrojům peněz. Proto ho na každém kroku monitorují. Když ho trefí šlak, trezory se zavřou. Dokud nepřijdou jiné rozkazy."
„A pokud se nám podaří vypátrat ta místa, budeme vědět, odkud ty rozkazy přicházejí," dodal

Witkowski. „Musíme se tam nahoru dostat!"
Drew se otočil k elegantní, avšak stále vyděšené Elyse. „Jestli lžete, strávíte zbytek života v cele."
„Proč bych v takové situaci lhala, monsieur? Řekl jste jasně, že si svoji svobodu musím zasloužit."
„Já nevím. Jste chytrá. Třeba si myslíte, že nás při pokusu o vniknutí dovnitř zabijí a vy se prostě vymluvíte, že jste jen dobře placené děvky, které nemají o ničem páru. To by mohlo vyjít."
„To by nepřežila, mon supérieur," řekl agent Dvě. „Přivážu ji k vratům ve zdi a mezi nohy jí dám plastickou trhavinu, kterou odpálím elektronickým ovladačem."
„Kristepane, já nevěděl, že jste takoví tvrďáci!"
„Vzal jsem pár věcí navíc, chlopak."
„Nabízím vám lepší řešení," řekla kurtizána, natáhla ruku a vzala mladičkou dívku za rameno. „Nabízím vám nás obě."
„Et moi?" vyjekla minisukně. „Co to povídáš, Elyse?"
„Buď zticha, ma petite... Rádi byste pronikli do Orlího hnízda, n'est-ce pas? Dovolím si tvrdit, že s námi to budete mít snadnější než bez nás."
„Jak to?" zeptal se Latham.
„Dobře známe - berte to, jak chcete - řadu pomocníků a většinu strážných. Můžeme vás propašovat kuchyní do le grand foyer, kde je
hlavní schodiště. Jak vidíte na plánech, zadní schody procházejí menšími salony napravo. Můžeme udělat ještě něco navíc. Něco velice důležitého. Budete muset dostat jednoho z pobočníků do nejvyššího patra -jestli tam vůbec proniknete. Je jich pět a všichni jsou ozbrojení. Mají byty také ve třetím patře, ale jeden z nich vždycky drží službu. Čeká v knihovně v přední části zámku, kde ho může patron nebo kdokoli ze zaměstnanců okamžitě zastihnout. Ukážu vám dveře."
„A co my?" zeptal se agent Jedna. „Jak vysvětlíte nás?"
„To jsem taky promyslela. Všude kolem je spousta různých stráží a navíc se tady střídají technici a podobní lidé, kteří kontrolují elektroniku. Řeknu, že jste vnější hlídky, které mají krýt území za zdí. Vaše oblečení tu lež jen podpoří."
„Sehr gut," řekl Dietz.
„Vy mluvíte německy?"
„Einigermassen."
„Takže když se vás někdo na něco zeptá, mluvte německy. Bude to přesvědčivější."
„Nejsem oblečený jako oni."
„Ale ano - pod tou uniformou, kterou jste svlékl ze stráží."
„Jean-Pierre Villier...!" vyhrkl Drew, jako by dostal náhlý nápad. „‚Šaty jsou chameleon,' nebo tak nějak."
„O čem to mluvíš, chlopak?"
„Jdeme na to špatně... Kapitáne, svlékněte se do trenýrek!"
Během čtyř minut se Latham a Dietzem vysvlékli ze svých úborů a znovu na sebe navlékli paravojenské uniformy neonacistických strážných, jež jim nyní padly daleko lépe. Černá látka zakryla skvrny od krve i trhlinu na výsadkářových zádech, za spletené pásky se jim vešly jak nože, tak škrtidla i malé Beretty.
„Zastrčte si košile, hlavně vzadu," nařídil plukovník. „Musíte vypadat co nejlíp."
„Heil Hitler," řekl Dietz a s uspokojením se prohlížel ve slabém modrém světle.
„Chcete snad říct Heil Jager," opravil ho Drew, rovněž potěšený svým vzhledem.
„Vy smíte říct jen ‚Halsweh', pane konzulární."
„Nezapomeňte, Frantíku, že velící důstojník jsem tady já," řekl Witkowski. „Pokud budou nějaké dotazy, odpovím na ně sám."
„Tres bien, mon Colonel," souhlasil agent Dvě.
„Připraveni, chlapci?" zeptal se Dietz, zvedl dva samopaly a jeden z nich podal Lathamovi.
„Vždy připraven!" Drew se otočil k ženám, které společně vstaly z plátěných křesílek - mladá Adrienne vystrašená a roztřesená, starší Elyse pobledlá a rezignovaná. „Já do vás sice nevidím, ale nejsem úplně slepý," dodal Latham. „Bojíte se a já taky, protože obvykle nedělám to, co tihle dva mládenci. Teď mě k tomu ale nutí okolnosti. Věřte, že někdo to udělat musí, víc vám říct nemůžu. Pamatujte: Když se z toho

dostaneme, budeme před úřady stát na vaší straně... Jdeme."

44 KAPITOLA

Latham s Dietzem v uniformách vstoupili do kuchyně. Jako první si jich všimli dva kuchtíci u dlouhého řeznického stolu - jeden krájel zeleninu, druhý právě cosi cedil. Překvapeně se po sobě podívali, pak znovu pohlédli na Drewa a kapitána, jenž okamžitě po vojensku ustoupil a uvolnil cestu Witkowskému. Plukovník vešel a zastavil se mezi nimi. S děsem v očích rychle ohnuli lokty k neformálnímu nacistickému pozdravu, jako by plukovník byl mužem značného významu. Přesně tak totiž veterán vojenské rozvědky působil. „Sprechen Sie Deutsch? Falls nicht, parlez-vous francais?" vyštěkl.
„Deutsch, mein Herr!" řekl zaskočený kuchař se zeleninou a německy dodal: „Tady se připravuje jídlo a jen my smíme... Mohu se zeptat, kdo jste, pane?"
„Tohle je Oberst Wachner ze Čtvrté říše!" odsekl Dietz německy a díval se přitom rovně před sebe. „On a jeho kolegové z bezpečnosti dostali příkaz z Berlína, aby zkontrolovali okolí zámku. Bez ohlášení. Kommen Sie her!" Do otevřených dveří na povel napochodovali agenti Service d'Etranger, kteří svírali paže dvou kurtizán z Orlího hnízda.
„Poznáváte tyhle ženské?" zavrčel zlověstně Witkowski. „Našli jsme je, jak se volně procházejí kolem bazénu a tenisového kurtu. Ostraha pracuje velice laxně!"
„My to máme dovoleno, vy hlupáku!" vykřikla Elyse v bílých šatech. „Kašlu na to, kdo jste, řekněte svým gorilám, ať z nás dají ruce pryč, nebo ať začnou platit!"
„Co vy na to?" zařval ‚Oberst Wachner' a probodl kuchtíky pohledem.
„Ano, ano, pane," řekl jeden z nich, „jsou tady jako hosté."
„Obsluhování cizích osob nemáme ve smlouvě. Máme jen bavit hosty, kterým jsme byly náležitě představeny!" Elyse šlehla po Witkowském pohledem. Plukovník kývl, agent du combat dal ruku pryč a jeho kolega pustil Adrienne. „Myslím, že nám dlužíte omluvu," řekla starší a mnohem inteligentnější prostitutka.
„Madame." Plukovník vzorně sklapl podpatky a téměř neznatelně se uklonil, hned se však obrátil na kuchaře. „Jak snad pochopíte, naším úkolem je analyzovat bezpečnostní opatření. Nepotřebujeme, aby nám do toho zasahovali ti, kteří by chtěli zakrývat případné chyby. Jestli chcete, zavolejte do Berlína a ověřte si naši přítomnost."
„Ach, nein, mein Herr! Před několika lety už jsme tady podobnou kontrolu měli a samozřejmě to chápeme. My jsme jen kuchaři a nikdy bychom se do ničeho nepletli."
„Sehr gut! Službu máte jen vy dva?"
„Momentálně ano, pane. Náš kolega Stoltz odešel před hodinou do svého pokoje. Musí vstávat v šest, aby připravil švédský stůl na snídani - část mu připravujeme my."
„Dobrá. Budeme pokračovat v naší inspekci tady. Kdyby se na nás někdo ptal, nic nevíte. Pamatujte si to, nebo si Berlín zapamatuje vás."
„Wir haben verstanden," řekl bázlivě muž od zeleniny a opakovaně přikývl. „Já chci s Berlínem plně spolupracovat, mein Herr, a proto bych měl jednu poznámku. Strážní uvnitř jsou cvičení, aby na neohlášené hosty okamžitě stříleli. Nerad bych vás měl na svědomí -nebo v posudku. Verstanden?"
„Nedělejte si starosti," odvětil Stanley Witkowski, prudce vytáhl z kapsy svůj americký průkaz a se vznešeností dávného člena polské královské rodiny prohlásil: „Až tohle uvidí, jistě schovají zbraně." Rychle zasunul doklady z ambasády USA zpátky do kapsy. „Navíc s sebou bereme dámy. Ta velká děvka má pěkně prořízlou pusu. Bude to v pohodě!"
Francouzsko-americké procesí vetřelců prošlo dvojitými dveřmi do velké haly zámku, Latham s Dietzem na čele. Ze středu ohromného vestibulu plného leštěného dřeva stoupalo točité schodiště, slabě osvětlené nástěnnými svícny. Přímo před nimi se nacházela klenba vedoucí do dalších zšeřelých místností s vysokým stropem, nalevo od velkého zdvojeného vchodu byly menší dveře, pod nimiž prosvítalo světlo.
„To je knihovna, monsieur," pošeptala Elyse Drewovi. „Vevnitř je pobočník, který má právě službu. Musíte jednat rychle a opatrně. Všude jsou alarmy. Vím to, protože jsem sama už párkrát chtěla některý

z nich spustit."
„Halt!" vykřikl hlas siluety, jež se objevila na prvním odpočívadle.
„Jsme speciální jednotka z Berlína!" zvolal Dietz německy a rozběhl se do schodů.
„Was ist los?" Strážný zvedl zbraň, výsadkář však v běhu vypálil dvě tlumené rány. Pak uchopil padlého hlídače a stáhl ho po schodišti.
Dveře knihovny se otevřely. Stanul v nich vysoký muž v tmavém obleku, jenž držel v levé ruce dlouhou špičku s cigaretou. „Co je to tady za rámus?" zeptal se německy. Latham vytrhl z opasku škrtidlo a bleskově ho přehodil přes hlavu Monlucova pobočníka. Utáhl a otočil, nacistu tak, že stál za ním. Pak uvolnil kožený řemínek a řekl: „Uděláš přesně, co ti řeknu, nebo utáhnu pásky a je po tobě!"
„Amerikaner!" vykuckal neonacista a upustil špičku. „Ty jsi ten mrtvý!"
„Oberst Klaus Wachner," řekl Witkowski, přistoupil k pobočníkovi a podíval se do jeho zkřivené tváře. „Vidím, že pověsti o vaší mizerné ostraze asi nelžou," obořil se na něj německy. „Berlín - a dokonce i Bonn - o nich ví! Překonali jsme vaše opatření, a když se to povedlo nám, proč ne našim nepřátelům?"
„Jste šílenec a zrádce. Ten chlap, co mě škrtí, je Američan!"
„Je to prvotřídní voják Čtvrté říše, mein Herr. Sonnenkind!"
„Ach! Nein!"
„Doch. Budeš poslouchat jeho rozkazy, nebo mu tě nechám napospas. On neschopnost přímo nesnáší." Witkowski kývl na Lathama, aby ještě trochu uvolnil pásky škrtidla.
„Danke," zakašlal Monlukův pobočník a chytil se za hrdlo.
„Dvojko," houkl Drew a kývl na druhého francouzského agenta. „Seberte toho šaška! Vyjděte nahoru po zadním schodišti - vede z jedné z vedlejších místností."
„Já vím, kde je, monsieur," ozval se Francouz. „Jenže nevím, kdo tam bude."
„Půjdu s ním," řekl Dietz. „Umím německy a mám samopal."
„Přepněte si ho na střelbu v dávkách," přikázal Latham.
„Už se stalo, pane konzulární."
„Podle plánů je tam chodba přes celé patro," dodal Drew. „Až se tam dostanete, zaveďte ho doprostřed."
„Pokud se všichni nedostaneme do průšvihu," kontroval výsadkář.
„Jak to myslíte, kapitáne?"
„Nevíte, co je nahoře na těch schodištích, o nic víc než já. Co když se dostaneme pod palbu? Jeden z nás by to tam pak musel vyhodit do vzduchu. Strčím ruku toho parchanta do štěrbiny ve dveřích, otevřu je a naházím dovnitř granáty."
„To nesmíte! Je to rozkaz!"
„To je běžný postup, pane konzulární. Neriskujeme život jen tak pro nic!"
„Sakra, musíme dostat seshora všechno, co tam je, a ne to vyhodit do povětří! Nejdřív ale dám vysílačkou pokyn přepadovému oddílu, který čeká u silnice."
„Proboha, na to přece nebude čas! Neonacisti to tam odpálí do vzduchu sami!"
„Nechte toho, vy dva!" okřikla je Elyse. „Nabídla jsem vám naše služby a pořád to platí. Adrienne půjde před vaším kapitánem a nacistou po zadním schodišti, a já půjdu před vámi, pane. Hlídky budou váhat na nás dvě střílet. Milenecké schůzky jsou tady na denním pořádku."
„Berchtesgaden," utrousil tiše Witkowski. „Alpský hanbinec zřízený Fuhrerem, který dělal, že je čistější než padlý sníh... Ona má pravdu, chlopak. Pohled na ty holky nám dává zlomek sekundy k dobru. Ber to."
„Tak jo...! Jdeme! Doufám, že vydávám správný rozkaz."
„Nemáš na vybranou, mladej," hlesl plukovník. „Ty jsi vůdce a stejně jako všichni vůdci naslouchášs svým podřízeným, vyhodnocuješ jejich návrhy a pak se sám rozhoduješ. Není to nic lehkého."
„Nech si ty vojenský žvásty, Stanley, radši bych si znovu zahrál hokej."
Elyse v průsvitných bílých šatech vykročila vznosně na točité schodiště. Drew, plukovník a agent Jedna se drželi ve stínu deset schodů za ní.
„Liebling!" zašeptal vesele strážný v chodbě za odpočívadem. „Tak co, zbavila ses toho opilce z Paříže?"
„Ja, Liebste, přišla jsem za tebou. Je tady strašná nuda."

„Všude je klid, pojď se mnou - ach, kdo je to za tebou?!"
Agent Jedna vypálil jedinou tlumenou ránu. Strážný se zhroutil, přepadl přes zábradlí a zřítil se dolů na mramorovou podlahu.

*****

Na zadním schodišti bylo šero. Kdesi vysoko zářilo jediné světélko, které kreslilo po zdech různě tmavé stíny. Vyplašená Adrienne tiše stoupala schod po schodu. Chvěla se a z jejích velkých očí čišel děs. Tak došli do prvního patra.
„Was ist?" ozval se seshora pronikavý hlas a schodiště náhle ozářilo jasné světlo baterky. „Liebchen?... Nein!"
Agent Dvě vystřelil. Nacistický hlídač se zvrátil a hlavou uvízl v zábradlí. „Jdi dál!" nařídil kapitán Dietz. „Ještě dvě patra."
Kradli se výš a výš. Mladičká prostitutka Adrienne usedavě plakala a co chvíli si otírala nos do rukávu blůzky.
„Už to není tak daleko, ma chérie," zašeptal jí něžně agent Dvě. „Jste velice statečná a my to všem povíme."
„Hlavně to řekněte tátovi!" fňukala mladá dívka. „On mě strašně nenávidí!"
„Osobně se o to postarám. Vy jste totiž skutečná hrdinka Francie."
„Opravdu?"
„Nezastavujte se, holčičko."

*****

Latham, agent Jedna a plukovník se náhle zarazili. Všimli si, že na ně Elyse za zády mává. Bylo to varování. Přitiskli se k temné zdi a čekali. Z odpočívadla ve druhém patře vyšel svižným krokem světlovlasý strážný - nervózní a rozčilený. „Fraulein, neviděla jste Adrienne?" zeptal se německy. „V pokoji toho prasete Heinemanna není. Ani on tam není a dveře jsou otevřené."
„Asi se šli projít, Erichu."
„Ten Heinemann je pěknej hnusák, Elyse!"
„Snad bys nežárlil, brouku. Víš přece, kdo jsme a co děláme. Prodáváme jen svoje tělo, ale ne srdce a city."
„Jenže ona je ještě moc mladá!"
„Taky jsem jí to říkala."
„Víš přece, že Heinemann je zvrhlík, ne? Vyžaduje strašné věci."
„Nemysli na ně."
„Mám toho tady plný zuby!"
„Tak co tady děláš?"
„Nemám na vybranou. Přihlásil mě otec, když jsem byl na střední škole. Tehdy to na mě udělalo obrovský dojem. Uniformy, parta, pocit Spiklenectví. Říkali, že jsem zvláštní, a tak mě vybrali, abych na mítincích nosil transparenty. Fotili si mě."
„Pořád z toho můžeš vyskočit, kamaráde."
„Ne, nemůžu. Zaplatili mi studia na univerzitě a vím toho na ně příliš. Dostali by mě a zabili."
„Erich!" vykřikl mužský hlas z chodby za odpočívadlem. „Kommen Sie her!"
„No jo, tenhle pořád ječí. Udělej tohle, udělej tamto! Nemá mě rád, protože mám vysokou školu, zatímco on nejspíš ani neumí číst."
„Až uvidím Adrienne, řeknu jí, že si děláš starosti. Nezapomeň, že jde jen o tělo, ne o srdce."
„Jste dobrá kámoška, Fraulein."
„Jednou snad budu ještě lepší." Když strážný Erich vyběhl z odpočívadla, Elyse sestoupila o několik schodů níž a zašeptala ke třem vetřelcům u zdi. „Toho nezabíjejte. Mohl by se vám hodit."
„Co povídá?" zeptal Drew.

Plukovník mu podal vysvětlení, zatímco Elyse opět vyrazila po schodech nahoru. „Říkala, abysme ho ušetřili, a má pravdu."
„Jak to?"
„On chce odsud a hodně toho ví. Jdeme!"
Odpočívadlo třetího patra nebylo, řečeno s Witkowským, příliš povzbudivé. Sedm metrů široká klenutá chodba představovala velký otevřený prostor. U zadního schodiště to bylo pravděpodobně obdobné. Dva strážní stáli zkraje chodby, opodál za nimi byl vidět další, který seděl na lavičce. Latham, agent Jedna a plukovník se opět drželi stranou, zatímco Elyse vešla do zorného úhlu hlídačů.
„Halt!" křikl neonacistický strážce na pravé straně, vytrhl z pouzdra pistoli a zamířil prostitutce na hlavu. „Co děláte tady nahoře? Po těchhle schodech nikdo nesmí!"
„Měl byste si to ověřit u Herr - jak se jmenuje? - v knihovně. Odvolal mě od toho nového chlapíka z Paříže a nařídil mi, abych sem co nejdřív přišla. Co chcete ještě slyšet?"
„Was ist los?" zaječel strážný na zadní lavičce, vstal a rozběhl se mezi dva muže. „Kdo jste?" zařval.
„Máme jen křestní jména, to přece víte," odsekla hněvivě kurtizána. „Já jsem Elyse a vaši nevychovanost nehodlám trpět! Dostala jsem pokyn od toho zvrhlíka z knihovny, abych sem šla, a já musím poslouchat rozkazy stejně jako vy!" Vtom Elyse uskočila z palebné linie a vykřikla: „Teď!"
Horní část zámku naplnilo opakované štěkání výstřelů. Všichni tři strážní padli jako podťatí. Členové úderné skupiny vyběhli pod vedením Drewa po schodech a zkontrolovali, jestli některý z nacistů nejeví známky života. Když se ujistili, že nikoliv, opřeli se zády o zeď a čekali. „Padejte odsud!" rozkázal Latham Elyse v bílých šatech, která opatrně stoupala po schodech k chodbě. „Jste volná, dámo, i kdybysme kvůli tomu měli vyhodit do vzduchu Quai ďOrsay."
„Merci, monsieur. Vaše francouzština se lepší každou hodinou."
„Vraťte se do kuchyně," řekl Witkowski. „Povězte jim o nás něco hezkého a hlavně je všechny udržte v klidu."
„To bude hračka, mon Colonel. Sednu si na stůl a vyhrnu sukni. Navenek budou klidní, ale přitom zcela zaujatí... Au revoir."
„Jak říkal váš capitaine, tenhle svět je fakt zkažený," zamumlal agent Jedna, když Elyse zmizela.
„Kde jsou?" vyhrkl Drew. „Už by tady měli být!"

*****

Agent Dvě držel pobočníka generála na škrtidle a postrkoval ho po úzkém zadním schodišti za Dietzem a mladičkou prostitutkou. Zastavili se.
„Bist Du es, Adrienne?" zeptal se tichý hlas ve druhém patře. „Co tady děláš?"
„Chtěla jsem tě vidět, Manfriede," zavrněla dívka. „Všichni jsou na mě strašně zlí a já jsem věděla, že jsi tady."
„Jak jsi to mohla vědět, Liebste? Pozice jsou přece tajné."
„Když si pobočníci přihnou šnapsu, rozváže se jim jazyk."
„Za to je čeká trest, ty moje krásná holčičko. Pojď sem, je tady měkký koberec. Lehneme si na něj. Už jsem ti říkal, že tvoje prsa rostou do krásy?"
„Zabijte ho!" zavřeštěla Adrienne a uskočila ke zdi schodiště.
Dva tlumené výstřely a strážný jménem Manfriedl padl k zemi. Agent Dvě utáhl nacistovi škrtidlo a začali stoupat do nejvyššího a posledního patra. Na první pohled se zdálo, že do něj nemohou proniknout. Za rohem schodiště začínala tři metry široká klenutá chodba. Uprostřed stál strážný, další podřimoval na lavičce opodál za ním.
„Znáte ho?" pošeptal Dietz Adrienne do ucha.
„Non, monsieur. Je tady nový. Viděla jsem ho, ale nic víc."
„Víte aspoň, jestli je to Němec nebo Francouz?"
„Určitě Němec, pane. Skoro všichni strážní jsou Němci, ale hodně jich umí francouzsky. Ti vzdělanější."
„Teď udělám něco, co vás možná vyděsí, ale chci, abyste zachovala klid a ani nemukla. Rozumíte mi?"
„Co uděláte?"

„Vyšlehne velký jasný oheň, ale brzy zase zhasne. Byl to plukovníkův nápad."
„Le Colonel?"
„Ten velký chlap, co mluví německy."
„Oh, oui! Jak to uděláte?"
„Říká se tomu světlice," řekl Dietz. Vytáhl z pravé kapsy krátkou kartonovou trubičku, podržel ji v dlaních a sirkou zapálil roznětku. Podíval se za roh zábradlí, chvíli čekal a sledoval roznětku, pak vhodil světlici úzkým schodištěm do chodby. Užaslý neonacista se prudce otočil za podezřelým zvukem. Světlice ho minula a dopadla na podlahu. Než se zmohl na jakoukoli reakci, oslepila jej exploze tisíce doběla rozžhavených jiskérek, které se mu zaryly do očí i do kůže. Zavřeštěl. Za stěnou plápolajících plamenů vyděšeně vyskočil předtím dřímající hlídač. V panice několikrát vystřelil ze svého samopalu a kulky se rozlétly úzkým schodištěm. Adrienne vyjekla bolestí - střela ji zasáhla do nohy. Dietz ji odtáhl o kousek zpět. Monlukův pobočník, jenž byl v pevném sevření francouzského agenta, ze sebe náhle prudce vyrazil všechen dech a zvrátil hlavu. Dostal zásah do čela. Výsadkář namířil pistoli za roh zábradlí a skropil chodbu opakovanými dávkami. Druhý strážník se zatočil a svalil se do plamenů. Chodbu i schodiště zaplnil dusivý černý kouř. Dietz vzal dívku do náručí a vynesl ji po schodech.
„Přiveďte toho parchanta!" nařídil agentovi Dvě francouzsky. „Il est mort, mon capitaine."
„Na jeho budoucnost kašlu, já chci jen jeho ruku. Hlavně aby nebyla moc studená!"
V chodbě třetího patra se jednotka ze zadního schodiště rozběhla nalevo. Dietz si přehodil Adrienne přes rameno, francouzský výsadkář táhl mrtvého nacistu vedle sebe. O šest sekund později dorazili do hlavní chodby. Latham, Witkowski a agent Jedna už na ně čekali. Dietz něžně složil dívku na podlahu. Ztratila vědomí, což pro ni bylo milosrdnější.
„Je to ošklivé," řekl plukovník a prohlížel si její ránu, „ale moc to nekrvácí." Vytáhl své škrtidlo, rychle je omotal dívce kolem nohy a utáhl pásky. „Chvíli to vydrží."
Agenti Jedna a Dvě přitiskli mrtvého nacistického pobočníka ke zdi nalevo od předpokládaného elektronického snímače otisků. Byl to slabě osvětlený prostor, do nějž bylo nutno před vstupem vložit dlaň a zatlačit směrem dolů. Pokud se otisk shodoval z naprogramovaným zadáním, ohromné ocelové dveře by se měly otevřít. Kdyby se však neshodoval, spustil by se v hermeticky uzavřeném prostoru za dveřmi alarm.
„Připraven, monsieur?" zeptal se Dvojka a sevřel neonacistovo bezvládné zápěstí.
„Počkat!" řekl Latham. „Co když je levák?"
„No a?"
„Fotoelektrické buňky by ruku odmítly a zapnul by se alarm. Takhle to obvykle funguje."
„Bohužel ho nemůžeme vzbudit a zeptat se ho, monsieur."
„Ta špička na cigaretu - měl ji v levé ruce... Podíváme se mu do kapes." Následovala prohlídka mrtvoly.
„Drobné a peněženka - levá kapsa kalhot," pokračoval Drew, „balíček cigaret, levá kapsa saka, dvě propisky, pravá náprsní kapsa. Ten oblek je ušitý na zakázku, žádná konfekce."
„Nechápu..."
„Leváci radši sahají pro tužky a pera na pravou stranu. Naopak praváci - jako třeba já - dávají přednost opačné straně. Je to prostě snadnější."
„Jak zní vaše rozhodnutí, monsieur?"
„Musím vsadit na svůj pocit," řekl Latham a zhluboka se nadechl. „Přesuňte ho na druhou stranu a já tam strčím jeho levou ruku."
Francouzi přesunuli mrtvolu podél zdi na pravou stranu od otvoru. Drew vzal za levé zápěstí a s opatrností pyrotechnika vsunul ruku dovnitř. Pomalu a zlehka zatlačil dlaň dolů. Všichni zatajili dech. Velké ocelové dveře se tiše otevřely, mrtvý neonacista padl na podlahu a čtyři muži vešli dovnitř. Zdálo se jim, že se ocitli ve zlém snu, a ne v čímsi bytě.
Velký pokoj měl půdorys osmiúhelníku. Skleněnou kupolí uprostřed proudilo dovnitř světlo měsíce. Kurtizána Elyse nazvala to místo hrobkou faraóna, obydleným hrobem, a v několika směrech měla pravdu. V místnosti bylo zlověstné ticho, protože zvenčí sem nemohl proniknout žádný zvuk. Namísto jmění, které vyprovázelo faraóna na cestu přes řeku smrti, se v místnosti nacházela spousta lékařských přístrojů. Měly jej ochránit, aby do těch vod vůbec nemusel vstoupit. Pokoj měl osmery dveře, jedny na

každé ohromné stěně osmiúhelníku. Elyse jim řekla, že pobočníci generála Monluka mají pokoje uvnitř hrobky. Patery dveře tedy musely patřit tmavým oblekům, kam však vedly ostatní? Jedny mohly být do koupelny, nad zbylými dvěma však visel otazník.
To všechno zaregistrovali až na druhý a třetí pohled. Jako první však udeřily návštěvníka do očí podivně zvětšené fotografie. Visely na všech zdech a koupaly se v krvavě rudém světle, jež vycházelo z podlahových lišt. Byla to výstava nacistických zvěrstev, hrůz, které Židům a dalším „nežádoucím živlům" přichystali šílenci z Hitlerových spasitelských hord. Člověk si zde připadal jako v temné chodbě muzea holocaustu. Fotografie zobrazovaly mrtvá nahá těla naházená na hromadách. Vedle nich visely snímky světlovlasých mužů a žen -nejspíš zrádců - oběšených na provaze, tváře zkřivené děsem a bolestí. Memento, že i sebemenší neposlušnost se nepřipouští. Jen naprostý zvrhlík se mohl v noci vzbudit a ukájet se takovýmto odporným panopitkem.
Nejvíce fascinující byl však pohled na postavu v posteli. Ležela v noční košili a byla osvětlená tlumenou bílou září, jež kontrastovala s rudými zdmi. Na nadýchaných polštářích spočíval malý a velice, velice starý člověk, jehož seschlá tvář obklopená zvlněným hedvábím
vyvolávala dojem mrtvoly vystavené v ozdobné rakvi. A ten obličej. Čím blíž se na něj člověk zadíval, tím jej víc hypnotizoval.
Svraštělé tváře, zapadlé oči! Krátký knírek pod nosem, nyní sněhobílý, avšak precizně střižený. Bledá tvář, kterou všichni znali rozpálenou řečnickým zaujetím. Všechno se shodovalo! Dokonce i proslulý tik v pravém oku, jenž se objevil po pokusu o atentát na Wolfsschanze. Všechno! Byla to zestárlá tvář Adolfa Hitlera!
„Ježíšikriste!" zašeptal Witkowski. „Je to možné?"
„Není to nemožné, Stanley. Odpovídalo by to na hodně otázek, které si lidé kladou už přes padesát let. Zvlášť na dvě: Čí opravdu byla ta zuhelnatělá těla v podzemním bunkru a kde se vzaly pověsti, že se Fuhrerovi podařilo dostat se na letiště v převlečení za starou ženu?... Nemáme čas, Stanley, musíme zajistit tuhle faraónovu hrobku dřív, než se z ní opravdu stane pohřebiště."
„Povolejte francouzskou jednotku."
„Nejdřív musíme zjistit, jestli tady nic nevybuchne. Pokud by tady něco takového bylo, skrývá se to v těchhle místnostech... Vytáhneme ven čtyři zbylé pobočníky našeho faraóna."
„Co navrhuješ, chlopak?"
„Jeden pán na holení po druhém, plukovníku. Dveře mají koule a můžeš se vsadit, že zevnitř nejsou zamčené. Mezi služebníky Čtvrté říše nebude soukromí na prvním místě, zvlášť když jim vládne Monluc - nebo kdo to vlastně je."
„Dobrá připomínka," připustil Witkowski. „Rosteš, hochu, začíná ti to docela myslet."
„Tuhle poznámku si budu dobře pamatovat." Latham dal tiše znamení Dietzovi a francouzským agentům, aby také přistoupili k ocelovým dveřím. Zašeptal instrukce a tři muži se dali okamžitě do práce.
Jednotlivé dveře se postupně otevíraly a zavíraly a v pokojích za nimi křižovaly modravé paprsky svítilen. Když navštívili poslední z osmi místností, kapitán Dietz podal Drewovi hlášení.
„Žádný z těch borců se pár hodin ani nehne."
„Víte to jistě? Jsou pevně svázání a nemají v dosahu žádné sklo, nože ani žiletky?"
„Svázaní jsou dobře, pane konzulární, ale vlastně to ani nebylo nutné."
„Jak to myslíte?"
Výsadkář vytáhl z kapsy injekční stříkačku a lahvičku s jakousi kapalinou. „Každý dostal asi půl centimetru. Je to tak správně, pane plukovníku?"
„Cože?"
„No, nemůžeš myslet na všechno, chlopak. Byla to jen rezerva... Píchli jste jim to do tepen na levé ruce, kapitáne?"
„Ano, pane. Číslo Dva mi je zmáčkl, abych se trefil."
„Ty dovedeš člověka překvapit, Stanley. Nezapomněl jsi mi říct ještě o něčem?"
„To bych se musel zamyslet."
„Víš co, nech to být," zašeptal Latham a otočil se k výsadkáři. „Co bylo v těch dalších třech pokojích?"
„Za dveřmi nejblíž k posteli je největší koupelna, jakou jste kdy viděl. Všude samé chromované tyče,

aby se ten staroch mohl přidržovat. Zbylé dvě místnosti vlastně tvoří jeden pokoj; příčka mezi nimi je vybouraná. Je tam hromada moderní techniky."
„Trefa," řekl Drew. „Teď hlavně potřebujeme nějakého odborníka přes počítače."
„Myslel jsem, že jednoho máme. Jmenuje se Karin, kdybyste náhodou zapomněl."
„No jasně, máte pravdu! Teď mě dobře poslouchejte, Dietzi. Vy se s naším plukovníkem Superšpionem a oběma Francouzi postavíte kolem postele starého Monluka..."
„Vy říkáte, že je to on," přerušil ho Dietz, „a já zase povídám, že je to někdo úplně jiný. Nechci na to ani pomyslet!"
„Tak na to nemyslete. Prostě si stoupněte k jeho posteli, a když se vzbudí, ať na nic nesahá. Na žádný knoflík, vypínač ani drát, prostě na nic! Musíme se nabourat do těch počítačů a zjistit, co v nich je."
„Proč nepoužít plukovníkovu kouzelnou stříkačku, pane konzulární?"
„Co...?"
„Místo půl centimetru třeba dva centimetry."
„Já nevím, kapitáne," řekl Witkowski, „nejsem doktor. V jeho věku by mu taková látka zrovna dvakrát nepřidala."
„No tak se vrátíme k menší dávce. V čem je problém?"
„To není špatný nápad," zašeptal Drew. „Jestli to zvládnete."
„Dvojka je na žíly kadet. On snad musel studovat medicínu."
„Všichni členové Cizinecké legie musí mít zdravotní kurz," vysvětlil plukovník. „Co hodláš dělat, Drew?"
„To, co ode mě chceš. Zavřu ty ocelové dveře a povolám údernou jednotku. Pak sem zavolám taky Karin a našeho poručíka." Latham vytáhl vysílačku, přepnul ji na vojenský kmitočet a nařídil francouzské jednotce, aby vylomila hlavní bránu a před útokem na zámek použila tlampač. Pak přepnul zpátky na kopec. „Poslouchejte, vy dva. Francouzi jdou dovnitř. Až to tady bude bezpečné, zavolám vás. Karin, musíš co nejrychleji přijít do nejvyššího patra, ale teprve až bude všechno pod kontrolou! Dřív ne! Jasný?"
„Jo," odvětil poručík. „Takže jste to dokázali, chlapi?"
„Dokázali, Gerry, ale ještě zdaleka není konec. Tihle lidi jsou fašistický maniaci. Budou číhat v rozích, jen aby oddělali aspoň jednoho z nás. Nedovolte Karin, aby šla před vámi..."
„V tomhle mi nemusíte radit..."
„Držte hubu! Končím!" Drew se rozběhl k Monlukově posteli. Agent Dvě s Dietzem se právě chystali vstříknout sešlému starci tišící látku.
„Teď!" zavelel výsadkář. Francouz sevřel vyzáblou levou paži a zmáčkl kůži na vnitřní straně předloktí.
„Kde je žíla?" vykřikl Dietz francouzsky.
„Je starý. Až uvidíte něco modrého, zapíchnete jehlu doprostřed!"
„Mein Gott!" vyjekl náhle stařec na lůžku, vytřeštil oči a zkřivil ústa. V pravém oku mu začalo křečovitě škubat. Při pohledu na následující výjev Witkowski zesinal a roztřásl se po celém těle. Stařec spustil tak hlasitou slovní eskapádu, že mu div nepopraskaly hlasivky. „Jestli budou bombardovat Berlín, zničíme Londýn! Pošlou stovku letadel, my jich pošleme tisíce a tisíce, dokud se město nezmění v krvavou haldu sutin! Dáme Angličanům smrtelnou lekci! My..." Stařec se zhroutil zpět do hedvábných polštářů.
„Zkontrolujte mu tep!" řekl Latham. „Musí zůstat naživu."
„Je velice rychlý, ale cítím ho, pane," řekl agent Dvě.
„Víte, co ten hajzl právě odrecitoval?" zeptal se pobledlý Stanley Witkowski. „Hitlerovu odpověď na první bombardování Berlína. Slovo od slova...! To snad není pravda."
Na silnici pod zámkem zatím z obrněných vozidel úderného oddílu vylétly rakety a rozvalily bránu. Nocí se rozlehl hlas z tlampače, který bylo slyšet v okruhu několika kilometrů. „Všichni uvnitř odhoďte zbraně, nebo vás zabijeme! Vyjděte ven a ukažte se beze zbraní! Je to nařízení francouzské vlády. Naši muži prohledají zámek a budou střílet na každého, kdo zůstane uvnitř. Dáváme vám dvě minuty!" Z domu začaly pomalu vycházet desítky vyděšených mužů a žen s rukama nad hlavou na znamení, že se vzdávají. Postupně se řadili na kruhové příjezdové cestě - strážní, kuchaři, číšníci a děvky. Hlas z tlampače dodal: „Jestli ještě někdo zůstal vevnitř, nemá šanci na přežití!"
Okno ve druhém patře náhle rozbil jakýsi světlovlasý muž a vykřikl: „Já půjdu dolů, pánové, ale musím

někoho najít. Jestli chcete,
tak mě zastřelte, ale já ji opravdu musím najít! Dávám vám své slovo i zbraně!" Znovu se ozval zvuk tříštícího se skla a z okna vyletěla pistole a samopal. Dopadly na cestu a postava zmizela.
„Entrez!" ozval se povel z tlampače a osm mužů v bojové výstroji vběhlo do různých vchodů. Připomínali pavouky lezoucí rychle směrem k hmyzu, jenž se zachytil v jejich sítích. Z domu se ozývala sporadická střelba. Pár tvrdošíjných fanatiků zemřelo, čímž ukojilo své zvrácené choutky. Nakonec se v hlavních dveřích objevil důstojník Service d'Etranger, jenž před sebou postrkoval opilého Jacquese Bergerona.
„Máme našeho zrádce z Deuxieme!" oznámil francouzsky. „Je zlitý, jak zákon káže."
„Stačí. Pusťte dovnitř ty dva."
Karin s poručíkem Anthonym proběhli rozbitými zdvojenými vraty a zamířili k hlavnímu vchodu. „Říkal, že máme jít po schodech!" křikla de Vriesová, která běžela před poručíkem.
„Proboha, počkejte na mě! Já vás mám chránit!"
„Nemůžu za to, že se loudáte, Gerry."
„Jestli vás zasáhnou, konzulární mi ustřelí koule!"
„Mám pistoli, poručíku, nic se nebojte!"
„Díky moc, amazonko. Sakra, ta ruka bolí!" Náhle se oba zarazili. Zaujal je výjev na odpočívadle druhého patra. Světlovlasý strážný držel v náručí mladou ženu a snášel ji po schodišti. V očích měl slzy.
„Je těžce raněná," řekl německy, „ale žije."
„Vy jste byl ten chlap v okně, ja?." zeptal se Anthony, rovněž německy.
„Ano, pane. Byli jsme přátelé. Ona se na tohle strašné místo neměla nikdy dostat."
„Vezměte ji dolů a řekněte ostatním, ať seženou doktora," řekl poručík. „Pospěšte si!"
„Danke."
„Fajn, ale jestli lžete, sám vás zabiju."
„Já nelžu pane. Udělal jsem spoustu špatných věcí, ale nelžu."
„Já mu věřím," řekla Karin, „pusťte ho." Došli do nejvyššího patra, ale nevěděli, jak otevřít ocelové dveře. Neviděli žádný zvonek, žádné znamení, zkrátka nic. „Drew mě naléhavě žádal, abych sem přišla, ale jak se mám dostat dovnitř?"
„Věřte mladému, ale zkušenému poručíkovi," odvětil Anthony, když si všiml otvoru pro dlaň ve zdi.
„Spustíme alarm... Tyhle věcičky jsou už pěkně zastaralé."
„O čem to mluvíte?"
„Sledujte." Gerald Anthony vložil ruku do otvoru a stlačil dlaň. V několika vteřinách otevřel dveře vylekaný Latham. Ohlušující alarm uvnitř se nedal snést.
„Co to sakra vyvádíte?" zařval Drew.
„Zavřete dveře, šéfe, vypne se to samo."
Latham poslechl a zvonek utichl. „Jak jste to věděl?" zeptal se.
„Tohle přece není žádná supermoderní technika. Obyčejné přerušovače obvodu."
„Jak jste to věděl?"
„Já to nevěděl, ale na modernější systémy je tenhle barák dost starý, takže jsem to riskl. O co jde? Stejně jsme to tady už vyčistili."
„Nehádej se s ním, Drew," řekla Karin a krátce Lathama objala. „Já vím, já vím, na city není čas. Proč jsi chtěl, abych sem tak rychle přišla?"
„Máme tady pokoj plný počítačů. Musíme se do nich dostat."

*****

Když uplynula hodina, zpocená Karin de Vriesová vyšla ze dveří. „Zachytil jsi to včas, miláčku," řekla, když stanula před Lathamem. „Vycházeli z předpokladu, že tenhle zapadlý zámek v údolí Loiry nemůže nikdy nikdo odhalit. Uschovali tady všechny záznamy. V počítačích je skoro dva tisíce stránek seznamů, kdo je a kdo není členem nacistického hnutí. Po celém světě."
„Takže jsme je dostali!"
„Řadu z nich jistě, miláčku, ale určitě ne všechny. Tohle jsou jen vůdcové, kteří svým vřeštěním

podněcují v lidech nenávist. Nabádají je, aby pohrdali každým, kdo je jiný. A hodně z nich to dělá nenápadně. Předstírají velkomyslnost, ale uvnitř se dusí nenávistí."
„To je sice krásně filozoficky řečeno, madam, jenže já mluvím o trestních oznámeních na nacistický prasata!"
„Jejich jména teď máš, Drew. Jdi po nich, ale hlavně zjisti, co se za nimi skrývá."

*****

V supertajné vládní laboratoři v kopcích nad údolím Shenandoah se soudní patolog podíval přes stůl na svého mnohem mladšího kolegu. Oba si prohlíželi obrazovky svých počítačů. „Myslíš si totéž, co já?" zeptal se tiše.
„Nechce se mi tomu věřit," řekl druhý. „To by naprosto měnilo celé dějiny!"
„Zprávy z Berlína určitě nelžou, mladej, máme je přímo před očima. DNA ve čtyřicátých letech neznali, my ji známe. Vzorky se shodují... Kdybychom tu zprávu pustili do oběhu, doktore, mohla by napáchat nedozírné škody. Jen bychom tím přiživili legendu. Ten starý zvrhlík stejně včera večer zemřel."
„Čteš mi myšlenky. Přilili bychom oleje do ohně a podpořili vznik dalších legend."
„Nejhorší je udělat z podobných lidí nesmrtelné."
„Správně, doktore. Hitler se zastřelil v tom bunkru před více než padesáti lety. Všichni máme dost svých starostí, tak proč probouzet víru v nemožné a dávat fanatikům záminku znovu velebit svého vůdce? Ten největší hajzl na světě spolkl kyanid a vpálil si do hlavy kulku, když Rusové dorazili k Berlínu. Každý tomu věří, tak proč bychom se protivili přijaté historii?"
Důkazy o opaku skončily v plamenech dvou Bunsenových hořáků v údolí Shenandoah.

EPILOG

Ředitelé tajných služeb Francie, Anglie, Německa a Spojených států amerických se zachovali přesně podle pokynů svých civilních vůdců. Jednali rychle, tiše a nakonec slavili úspěch. Mohli se totiž opřít o pravdu, nikoli o spekulace. Více než dva tisíce stránek vyjetých z počítače identifikovaly stoupence organizace Die Bruderschaft der Wacht. Jmenované čtyři státy se dohodly na podobném znění oficiálních zpráv pro tisk, které výstižně ilustrovalo pařížské vydání Herald Tribune. Jeho titulek hlásal: „Páteř neonacistického hnutí zlomena".
Všechny novinové články oznamovaly, že řada lidí ze státní správy i mimo ni byla tajně vzata do vazby. Jejich jména znalo jen pár vyvolených, kteří je nechtěli prozradit, dokud nebudou neonacisté náležitě obviněni. Novináři se chvíli vztekali, ale vládní místa nepovolila a jména nezveřejnila. Zhrzená média se tedy začala věnovat jiným a plodnějším „skandálním odhalením". Během dvou měsíců pozornost čtenářů, posluchačů i diváků ochabla a nacistické hony na čarodějnice splaskly stejně rychle jako paranoidní pátrání po komunistech, když přišel o moc odporný McCarthy. Podnikatelé pochopili, že když budou veřejnost nudit, nezískají žádné inzerenty, ani nezvýší prodejnost. Raději tedy opět dali prostor politickým půtkám či úvahám o tom, že Elvis Presley možná nezemřel.

*****

„Sakra, já jsem milionář!" zvolal Drew Latham. Kráčel po prašné cestě v coloradském Granby a držel Karin za ruku. „Pořád se z toho nemůžu vzpamatovat!"
„Harry tě měl moc rád," řekla Karin a zvedla oči ke štítům Skalistých hor, jejichž majestát ji ohromoval.
„O tom jsi přece nikdy nepochyboval, ne?"
„Ale ani jsem o tom nemluvil. Kromě pár set tisíc pro matku a otce, které oni stejně nikdy neutratí, odkázal všechno mně."
„Co tě na tom tak překvapuje?"
„Kde je propána vzal?"

„Právníci nám to vysvětlili, miláčku. Harry byl svobodný a měl minimální výdaje. Studoval vývoj na trzích v Americe i v Evropě a podařilo se mu udělat několik skvělých investic. To byl celý on."
„Harry," vyslovil Drew pomalu a zamyšleně. „Kroeger mu implantoval do mozku tu hroznou věc. Podle pitvy je to nový vynález a dá se aplikovat znovu. Nakonec mu to roztříštilo hlavu - až po smrti. Ale co kdyby neumřel?"
„Doktoři a vědci říkají, že se Kroegerova metoda už nedá vylepšit. Aspoň ne v nejbližších pár desítkách let."
„Nebylo by to poprvé, co se spletli."
„Ano, jistě... Zapomněla jsem ti říct, že jsme dostali telegram od Jeana-Pierra Villiera. Znovu uvádí Koriolána a zve nás oba na premiéru."
„Tak mu nějak slušně řekni, že mě to francouzský mňoukání zrovna moc neláká."
„Nějak to přeložím."
„Kristepane, zbylo ještě tolik otazníků!"
„Nemusí tě trápit, miláčku. Už nikdy. Jsme svobodní. Pořádek ať si udělají jiní, tvoje práce skončila."
„Jenže já si nemůžu pomoct... Harry říkal, že na jeho odjezd z údolí Bratrstva upozornila Antináje tamní ošetřovatelka. Kdo to byl a co se jí stalo?"
„Stojí to v hlášení z Mettmachu, do kterého ses sotva podíval..."
„Bylo to příliš živé," skočil jí do řeči Latham. „Jednou si ji přečtu, ale po všech těch lékařských zprávách o bratrovi - no, prostě se mi do toho nechtělo."
„Ta sestra byla asistentkou Grety Frischové, Kroegerovy ženy. Přinutili ji vyspat se s nacistickým velitelem von Schnabem. Bylo to podle rozkazu nového Lebensbornu. Otěhotněla a ve Vaclabrucku pak spáchala sebevraždu."
„Lebensborn... Zní to tak hezky a romanticky, a přitom je to tak brutální a zvrácené. Aspoň že jsme našli Mettmach ve Vaclabrucku. V takové zapadlé divočině by člověk určitě nečekal skoro dokonalou vojenskou základnu!"
„Stala se z ní trestanecká kolonie o rozloze pěti tisíc akrů. Vězni -muži i ženy - tam fasují jen neonacistické uniformy, včetně červených pásek. Ty pásky mají ale našité na prsou, a ne na rukávech. Tak jako oni za Třetí říše nutili Židy nosit Davidovu hvězdu."
„To je dost drsné."
„Byl to nápad velvyslance Kreitze. Říkal, že jim to bude připomínat, že jsou jen vězni, nikoli vyvolení členové společnosti."
„Já vím, ale pořád se mi to nějak nezdá. Myslím, že by se to mohlo obrátit proti nám. Váleční zajatci v uniformách jsou hezky spolu a můžou znovu nerušeně přisahat nehynoucí věrnost věci rasové čistoty..."
„To těžko. Mají práce nad hlavu a tvrdý režim. Navíc musí pravidelně chodit na přednášky o nacistické minulosti, kde se jim promítají filmy a diapozitivy s výjevy těch nejbrutálnějších zvěrstev. O tom, co viděli, pak musí psát písemné práce. Mnozí vězni prý při odchodu z přednášek naříkají, padají na kolena a modlí se. Drew, oni sice těžce pracují, ale jinak s nimi nikdo špatně nenakládá. Všechno je velice přísné, ale korektní."
„Pošleme tam na stáž pár psychiatrů. Třeba stojíme na prahu úplně nového vězeňského systému."
„Z šílenství by mohlo vzejít něco slušnějšího."
„Možná, ale nespoléhej na to. V záloze vždycky čekají další. Mohou si říkat všelijak a vycházet z různých kultur, ale mají společného jmenovatele: ‚Budete dělat jen to, co vám řekneme. Žádné odchylky se nepřipouštějí.'"
„Před takovými lidmi a názory se proto musíme mít všichni na pozoru. Musíme doufat, že je šéfové našich zemí rozpoznají a budou mít odvahu k činům. Rozhodným, ale ne zbrklým."
„Neunavuje tě už to tvoje věčné zobecňování?"
„Můj muž - tedy na začátku našeho manželství - obvykle říkával: ‚Nechtěla bys laskavě přestat s tím tvým nudným teoretizováním?' Myslím, že měl pravdu. Celý můj život vlastně byla jedna velká teorie. Nic lepšího jsem nepoznala."
„Něco takového bych nikdy nevyslovil... Mimochodem, v následném vyšetřování jsi udělala víc než já..."
„Pochopitelně," přerušila ho Karin, „tys musel odletět k rodičům. Potřebovali útěchu od syna, který jim

přežil."
„Ano." Latham na ni pohlédl v jasné záři odpoledního coloradského slunce. „Ano..." Pak uhnul očima a dodal: „Zjistil Knox Talbot, kdo se naboural do počítačů AA?"
„Jistě, vyčetl to ze seznamů z Orlího hnízda. Muž a žena, kteří v CIA pracovali šestnáct let. V dětství vzorně chodili do skautu a ministrovali v kostele. Jeden pocházel z farmy, druhý z maloměsta a jeho rodiče vyučovali náboženství v nedělní škole."
„Sonnenkinder," hlesl Drew.
„Přesně tak. Taky zpívali ve sboru a byli u Rotariánů."
„A co spisy na Monluka, ukradené z Úřadu zvláštního vyšetřování?"
„Měl je na svědomí jeden z ředitelů, který se vydával za židovského historika. Kdo by ho mohl podezírat?"
„Sonnenkind."
„Ovšem."
„A co ten pařížský finanční pirát, který za německé peníze skupoval nemovitosti v údolí Loiry?"
„Jeho domeček z karet se zřítil. Bonn provedl několik velmi důmyslných zahraničních účetních operací, které zachránily spoustu německých peněz. Byl to hochštapler, který využíval starých falešných pocitů loajality."
Karin vzhlédla k Lathamovi. „Proč se na mě tak díváš? Tak tázavě."
„Když jsi před chvíli mluvila o mých rodičích, něco mě napadlo. Tys mi o vlastních rodičích nikdy nevyprávěla. To oni ti přece umožnili všechno teoretické vzdělání. Já vlastně ani nevím, jak se jmenuješ - tedy jak ses jmenovala za svobodna. Proč?"
„Záleží na tom?"
„Jasně, že ne! Ale je snad normální, že mě to zajímá. Vždycky jsem si představoval, že jestli někdy budu žádat nějakou ženu o ruku, budu muset jít za jejím otcem a říct něco jako: ‚Ano, pane, dokážu ji uživit a mám ji rád' - v tomhle pořadí. Můžu to udělat, Karin?"
„Ne, to bohužel nemůžeš, takže bych asi měla s pravdou ven... Moje babička byla Dánka, kterou unesli nacisti a nahnali do Lebensbornu. Když se jí narodila dcera, tedy moje matka, tak ji ukradla a s neskutečnou urputností se s děckem probojovala zpátky do Dánska. Ukryla se ve vesničce poblíž Hanstholmu u Severního moře. Našla si muže, antinacistu, který si ji vzal a přijal její dítě, tedy moji matku."
„Takže ty říkáš..."
„Ano, Drew. Nebýt zarputilostí té ženy, mohla jsem se stát Dítětem slunce, něco jako Janine Clunesová. Nacisti si bohužel vedli pečlivé záznamy, a proto moje babička s manželem museli pořád utíkat. Dlouho neměli svůj trvalý domov a nemohli ani posílat dítě do školy. Po válce se přestěhovali do Belgie, kde jejich pologramotná dcera vyrostla a vdala se. V roce 1962 jsem se narodila já. Protože mé matce bylo veškeré oficiální vzdělání odepřeno, moje studium se pro ní stalo naprostou posedlostí."
„Kde jsou teď?"
„Otec nás opustil, když mi bylo devět. Když se ohlédnu do minulosti, dovedu pochopit proč. Moje matka zdědila po babičce ohromnou cílevědomost. Babička riskovala úplně všechno, včetně veřejné popravy, a ukradla své dítě z Lebensbornu, moje matka se zase naprosto upnula na mě. Svému muži se vubec nevěnovala, existovala pro ni jen dcera. Musela jsem pořád číst, mít vždycky nejlepší známky, studovat, studovat a zase studovat, až jsem se jejím nadšením sama nakazila. Nakonec jsem byla svým studiem posedlá stejně jako ona."
„Není divu, že jste si s Harrym padli do noty. Tvoje matka ještě žije?"
„Je v jednom sanatoriu v Antverpách. Dalo by se říct, že se naprosto vyčerpala. Stěží by mě poznala."
„A otec?"
„Kdoví? Nikdy jsem po něm nepátrala. Později jsem o tom často uvažovala, protože jsem opravdu chápala, proč odešel. Při první příležitosti jsem sama odešla, jinak bych se úplně zadusila. Pak přišel Freddie a já byla ‚jak utržená z řetězu', jak říkáte vy Američani."
„Tak s tím už je konec!" řekl Drew, usmál se a stiskl jí ruku. „Cítím, že už tě znám dost, abych mohl pokračovat v dynastii Lathamů."

„Jak velkorysé. Budu se snažit nezklamat."
„Nezklamat? Pro tebe to přece znamená krok nebo dva dolů. Ale slavnostně prohlašuji, že nejdřív ze všeho objednám do knihovny sadu encyklopedií."
„Do jaké knihovny?"
„Přece v domě."
„V jakém domě?"
„V našem domě. Přímo za zatáčkou téhle staré cesty, která samozřejmě dostane nový povrch, když si to teď můžu dovolit."
„Co to plácáš?"
„Tady je něco jako zadní vchod na pozemek."
„Na jaký pozemek?"
„Na náš. Říkalas přece, že máš ráda hory."
„Mám. Podívej támhle nahoru, jsou tak vznešené, prostě úžasné."
„Tak pojď, ty milovnice hor, už jsme skoro tam."
„Kde?"
„No, to uvidíš," řekl Drew, když došli k levotočivé zatáčce prašné cesty. „O tomhle místě mi řekl jeden můj kamarád z Fort Collins. ‚Vykuk' je velkej pracháč - říkali jsme mu tak na univerzitě, protože si vždycky věděl rady. Říkal mi, že je to tady poslední volný pozemek, pokud tedy budu souhlasit s cenou. Věren své přezdívce mi hned nabídl, že kdybych měl nějaké problémy, mohl by mi pomoct."
„Co dělá?"
„Myslím, že to pořádně nikdo neví. Má hromadu počítačů a obchoduje na burze. Víš, jak jsem byl pyšný, když jsem mu mohl říct: ‚To není problém, kámo. Jestli se mi to bude líbit, tak to koupím.'"
„Co on na to?"
„‚Z platu státního zaměstnance, kámo?' A já povídám: ‚Ne, hochu, vložil jsem velkou část svých tvrdě vydělaných peněz do evropských trhů.' A víš co mi na to odpověděl? ‚Tak to spolu půjdeme na oběd nebo na večeři a jestli chceš, můžeš přijet ke mně domů na jak dlouho chceš.'"
„Že ti pusa neupadne!" Když zašli za zatáčku, Karin oněměla úžasem. Otevřel se jim pohled na ohromné křišťálově čisté jezero barvy tyrkysu. Po jeho hladině klouzalo několik bílých plachetnic a v dálce se rýsovala řada nádherných domů s dokonale střiženými trávníky a vlastními přístavišti. Nad tím vším se tyčily sluncem ozářené hory jako nebeské pevnosti střežící nádherný pozemský kout. Napravo od nich se rozkládala pustá luka plná vysokých travin a divokých květin.
„Tak, madam, tady je náš domov. Copak ho nevidíš? Pár kilometrů támhletím směrem je jihozápadní vchod do národního parku Skalisté hory."
„Miláčku, nemůžu tomu uvěřit!"
„Klidně věř. Je náš. A za rok tady bude stát dům - pochopitelně až schválíš plány. Vykuk mi dohodil nejlepšího architekta v celém Coloradu."
„Ale Drew," zasmála se Karin a seběhla po travnatém břehu k okraji jezera, které bylo zároveň hranicí pozemku, „to je strašně dlouho. Co budeme do té doby dělat?"
„Uvažoval jsem, že bych nám tady zatím postavil takový velký stan, ale to by nešlo!" houkl Latham a dostihl ji.
„Co by ne? Mně by se to líbilo!"
„Ale ne, nelíbilo," vyhrkl zadýchaný Drew a položil jí ruce na ramena. „Hádej, kdo sem právě míří letadlem, aby dohlédl na začátek stavby, protože chlopak by to sám nezvládl?"
„Plukovník?"
„Trefa, madam."
„On tě má taky hrozně rád."
„Myslím, že ty to u něj máš ještě trochu lepší. Získal sice nárok na plnou penzi, ale kromě své práce vlastně nic nemá. Jeho děti jsou už dospělé a mají vlastní děti. Když je s nimi pár dní, cítí se nesvůj. Musí být pořád v pohybu, Karin. Nechme ho tady chvíli s námi, dokud nebude zase muset do akce. Co bys tomu řekla?"
„To přece nemůžu odmítnout."

„Díky. Vykuk nám najal dům asi patnáct kilometrů odsud po Trase 34. Já jsem souhlasil, že budu lítat do Washingtonu jednou za měsíc na pět dní, nic víc. Jen konzultace, žádná služba v terénu."
„Víš to jistě? Přežiješ to?"
„Ano, protože jsem udělal, co jsem mohl, a nemusím už nic dokazovat - ani Harrymu, ani nikomu jinému."
„A co budeme dělat? Jsi ještě mladý, Drew, a já dokonce ještě mladší. Co budeme dělat?"
„Nevím. Především si postavíme dům, což nám zabere pár let. No a pak - pak si budeme muset všechno pořádně promyslet."
„Opravdu chceš odejít z Konzulárních operací?"
„To je na Sorensonovi. Kromě pěti dnů měsíčně mám až do března příštího roku dovolenou."
„Takže ještě nemáš jasno. Rozhodnutí je na tobě, a ne na Sorensonovi."
„Wesley mě chápe. Kdysi dělal moji práci a nechal toho."
„Co vlastně chceš?" zeptala se Karin tiše. Objala Lathama a opřela mu hlavu o hrud.
„Těžko říct," odvětil Drew a pevně ji sevřel. „Díky genům své matky jsem kus chlapa a umím se o sebe celkem postarat, ale za poslední tři měsíce jsem se toho hodně naučil. Hlavně díky tobě... Už se o nás dva nechci dnem i nocí bát. Musím se ti přiznat, že pistole nemám ve skutečnosti rád, i když nám nejednou zachránily život. Je mi na nic z okřídleného rčení ‚Zabij dřív, než tě zabijí'. Už si nechci hrát na vojáky, a už vůbec nechci, abys to dělala ty."
„Byla to válka, miláčku, v tom jsi měl pravdu. Ale pro nás už skončila. My budeme žít jako úplně normální lidé. Navíc už se nemůžu dočkat Stanleyho!"
Právě v této chvíli se na prašné cestě nad nimi objevila rozčilená postava. „Ty syčáku!" hromoval plukovník Stanley Witkowski. Byl zplavený a sotva popadal dech. „Ten zatracenej taxikář mě sem nahoru odmítl odvézt...! Ale nevypadá to tady špatně. Už mám pár nápadů - spousta skla a dřeva. Taky mi telefonoval Wes Sorenson. My tři jsme celkem dobrá parta a on říkal, že má nějakou zajímavou práci. Samozřejmě v rámci tvé nové dohody s Konzulárními operacemi."
„Nic se nemění," řekl Latham, stále v objetí Karin. „...Pusť to z hlavy, plukovníku!"
„Myslel jsem na tvoje dobro, kamaráde. Oba jsme na tebe mysleli," dodal Witkowski, jenž sestupoval travou k vodě a otíral si čelo.
„Na důchod jsi příliš mladý. Musíš pracovat a co jiného sakra umíš? Řekl bych, že na ledě toho už asi moc nepředvedeš - byl jsi už moc dlouho mimo."
„Povídám, pusť to z hlavy."
„Příští týden tě s sebou vezmu zpátky a Wesley ti to všechno vyloží. Zní to hodně lákavě - výborné diety a dost peněz na nepředvídatelné výdaje. V dozoru nad stavbou se tady můžeme střídat."
„Odpověď zní ne, Stanley!"
„Ještě si promluvíme... Moje milá, vypadáte báječně."
„Děkuji," řekla Karin a objala plukovníka. „Zato vy vypadáte trochu unaveně."
„Je to pěkná štrapáce."
„Ne, ne a ne!"
„Necháme to na potom, chlopak... Teď si to tady musíme pořádně prohlídnout."